ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S A SZEGÉNY TEMPLOMOK FÖLSEGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET MEGBIZÁSÁBÓL

SZERKESZTI

DR. TIEFENTHALER JÓZSEF

FŐMUNKATÁRS: REVICZKY ALADÁR C. M.

KIADJA

A BUDAPESTI KÖZÉPPONTI OLTÁREGYESÜLET

1912. XIII. ÉVFOLYAM

Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

BUDAPEST

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

1912.

XIII. ÉVF. 1912. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Az Oltáregyesület terjesztésével foglalkozó úrnők névjegyzéke.

Az I. kerületben: Bacsa Andrásné, Bercsényi-utca 15. sz.; Hajda Károlyné, Fehérvári-út 19. 2. sz.; Karkis Malvin, Tigris-utca 2. sz.; Lorenz Adél, kir. várpalota; Miskó Józsefné, Apród-utca 13. sz., I.; özv. báró Skerlecz Károlyné, Skerlecz Cara bárónő, Uri-utca 64. sz.; Szabó Lajosné, Fehérvári-út 16a.; özv. Zubriczky Józsefné, Naphegy-utca 1c.

A II. kerületben: Blaskovics Ida, Oszlop-utca 23. sz., II. b2.; Gervay Luiza, Medve-utca 22. sz.; Dr. Jambrikovics Lászlóné, Ybl Miklós-tér 5. sz., Knapp Konstancia, Toldy-Ferenc-utca 30. sz.; Lutter Nándorné, Fő-utca 42. sz.; Rosner Ferencné, Ybl-Miklós-tér 2. sz.; özv. Edvi Illés Gyuláné, Retek-utca 37. sz. özv.; Zuber Kálmánné, Csaba-utca 12., II. 9. sz.

A III. kerületben: Laub Jánosné, Pacsirtamező-utca 57. sz.

A IV. kerületben: Finta Róza, Veres Pálné-utca 27. sz.; Fischer Róza, Városház-utca 4. sz., III. 12.; Galli Betti, Régipósta-utca 1. sz.; Hellebronth Berta, Királyi-Pál-utca 4. sz.; Novák Mártonné, Ferenciek-tere 2. sz. I.; Tausch Hermin, Borz-utca 1. sz.

Az V. kerületben: özv. Aigner Gyuláné, Rudolf-rakpart 7. sz.; Hámor Józsefné, Dorottya-utca 1. sz.

A VI. kerületben: Kraemer Gézáné, Rákóczi-út 10. sz., I.; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 58. sz.

A VII. kerületben: Dancer Aloisa, Dob-utca 14. sz., I.; Harer Gyuláné, Bajza-utca 14. sz.; özv. Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarthy-utca 10b. sz.; Madaras Józsefné, Rákóczi-út 53. sz., III.; Steiner Mártonné, Thököly-út 50. sz.

A VIII. kerületben: báró Barkóczy Ilona, Sándor-utca 23b.; özv. Bányay Miklósné, József-utca 20. sz., I.; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-utca 4. sz.; özv. Gosztonyi Kálmánné, József-körút 63. sz.; Hermann Lászlóné, Német-utca 37. sz.; özv. Hoffmann Tódorné, Mária-utca 22. sz.; Holéczy Józsefné, Kemény-Zsigmond-utca 12. sz.; Holzschuh Lajosné, Baross-utca 59. sz., II.; Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-utca 31. sz.; Kvassay Jenőné sz. Barkóczy bárónő, Rökk-Szilárd-utca 41. sz.; Lafrankó Károlyné, Mária-utca 21. sz.; Murmann Alexandra, Horánszky-utca 28. sz.; Rózsay Valéria, Sándor-utca 13. sz., II.; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-utca 16. sz.; özv. Stiepek Pálné, Jázmin-utca 9. sz.; Tihanyi Béláné, Szentkirályi-utca 11. sz.; Tretter Györgyné, Magdolna-utca 22. sz.; Haasz Emilia, József-körút 52. sz.; gróf Zichy Livia Klára, Scitovszky-tér 2. sz.; Éberling Józsefné, Üllői-út 66. sz.

A IX. kerületben: Cseley Józsefné, Üllői-út 79. sz., I.; özv. Kemenes Jánosné, Mester-utca 3. sz., II. 11.; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-utca 15. sz. Pesthy Árpádné, Bakács-utca 8. sz.; Rabolt Margit, Üllői-út 9. sz.; Kégl Gizella, Üllői-út 85. sz.; Kesztely Betti, Üllői-út 85. sz.; Rumpler Gézáné, Üllői-út 85. sz.

A X. kerületben: Herfort Ilona és Irén, Füzér-utca 34. sz.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. JANUÁR. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Sík Sándor:* III. Zsoltár (költemény). — *Dr. Bozóki Géza:* Vannak-e a gyakori szentáldozásnak akadályai? — *Tiefenthaler József:* Oltáriszentség és a XI. katkolikus nagygyűlés. — *Jeszenák Gábor báró:* Jézus ujraszületése az ellenség előtt. — Heine, a nagy költő — mint tékozló fiú. — Egy kis vértanú első áldozása. — Történelmi tár. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. A Krisztusban való megújulás. — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Dr. Syllaba Emil.* Boldog új évet! Szentséglátogatás. — Röptében a nagy világ körül. — Egyesületi élet. — Kimutatások. — Telefon-pósta. — Borromeus.

III. ZSOLTÁR

Uram, mért sokasodtanak meg, akik gyötörnek engemet?
Sokak kelnek föl ellenem.

Sokak mondják az én lelkemnek:
Nincs üdvössége néki Istenében.

De te, Uram, te engem befogadsz,
Te vagy a dicsőségem,
Aki fejemet fölmagasztalod.

Az Úrhoz kiáltottam szózatommal
És szent hegyéről ő meghallgatott.

Én aludtam és szunnyadoztam,
S fölkelek, mert az Úr magához fogad engem.

Nem félek a népek ezreitől,
Kik körülvesznek engem:
Kelj föl, én Uram, ments meg, Istenem.

Mivel hogy megvered mindnyájunkat,
Akik ok nélkül én ellenem törnek,
Te megtöröd a bűnösök fogát.

Az Úrnál van az üdv,
És áldásod a te néped fölött.

Sík Sándor.

Vannak-e a gyakori szentáldozásnak akadályai?

Amióta X. Pius pápa a gyakori áldozásról szóló rendeletét kibocsátotta, egyes templomokban reggelenként igen megható jeleneteknek lehetünk szemtanúi. Ismerünk olyan plébániákat, hol a naponkénti 4—5 szentmise alatt százával járulnak a hivek az Oltáriszentséghez s szegény koldusasszony mellett ott látjuk térdepelni a magasállású tisztviselőt, az ártatlan 7—8 éves gyermek oldalán az előkelő nagyvilági úri hölgyet. S ez nem muló tünemény, hanem mindennap megismétlődik s egyeseknél annyira megszokottá vált az, hogy a szentmise alatt magukhoz vegyék az Élet kenyerét, akár csak az, hogy evangélium alatt föl állunk, vagy hogy Úrfölmutatás alatt le kell térdepelnünk. Valósággal visszatérni látjuk az első keresztények korát, kikről tudjuk, hogy «Erant perseverantes in communicatione fractionis panis» és akik az oltárnál nyerték azt a csodálatos lelki erőt, mely bámulatkiáltást csalt hóhéraik ajkaira, midőn mosolygó és átszellemült arccal léptek a vérpadra, pedig néhány perc mulva tán cafatokban szedték le róluk az élő húst vagy kalapáccsal verték ki fogaikat. Az első keresztények mesterek voltak az állhatatosságban s mégis, szent Cyprián szerint, lehetetlennek tartották azt, hogy valaki a vértanúság kínjait el tudja viselni az «Erősek kenyere» nélkül. «*Idoneus non potest esse ad martyrium qui ab Ecclesia non armatur ad proelium*». Valóban ez a szerény és igénytelen fehér ostya kitudja oltani a bűn izzó kohójának tüzét és jéggé fagyasztja vétkes vágyainkat. Óvatossá, állhatatossá, szeliddé és béketürővé teszi az embert. Nézzetek meg egy mindennapi áldozót munka mellett, beszélgetés alatt, vagy a sors csapásai közepette, minő serény a dologban, minő óvatos nyelve megfékezésénél és minő nyugodt bajaiban! Egész lényén átömlik annak szelidsége, kit oly gyakran magánál lát vendégül s ki őt lassan, de biztosan megtanította a szentek tudományára.

Képzeljük el benépesedve az egész világot mindennapi vagy legalább is gyakori áldozókkal. Minő változás állana be egyszerre, minő nyugalom uralkodnék rögtön minden nemzetközi megegyezés nélkül. A béke igazi hajléka nem a Carnegie millióiból épülő hágai békepalota, hanem azon emberek millióinak szive, kik naponként magukhoz veszik a «béke fejedelmé»-t. Mennyi áldatlan civódás, pör, keserűség, családi viszály s a mindennapi élet mennyi milliárdnyi apró tűszúrásai szünnének meg legott, ha a család tagjai, kivétel nélkül, mind az oltár mellől indulnak napi foglalkozásaikhoz.

Szédítő perspektiva, pedig megvalósítása igazán csak tőlünk függ. Szenteltessék meg a te neved, mondjuk mindennap a «Miatyánk»-ban s vajjon nem egyedül rajtunk áll-e, hogy az Úr neve megszenteltessék és

eljöjjön az ő országa. Vajjon mivel lehetne jobban megközelíteni ezt a nagyszerű célt, mintha mindennap vendégül látjuk szivünkben, összes cselekedeteink gép-kamrájában és főműhelyében azt, ki saját maga mondotta magáról, hogy: rendkívüli boldogság számára az emberekkel együtt lenni, az ő sziveikben elrejtőzni s aki majd gondoskodik róla, hogy ez a megszentelés megtörténjék és eljöjjön az ő uralmának ideje.

És mégis mit látunk? A gyakori áldozásnak még mindig rendkívül sok ellensége van. Egyesek azt mondják, hogy a papság nem is elegendő ahhoz a temérdek gyónáshoz, melyre szükség volna, ha a mindennapi áldozást meg akarjuk valósítani. Sokkal több gyóntató kellene, mert a mostaniak nem győznék e munkát.

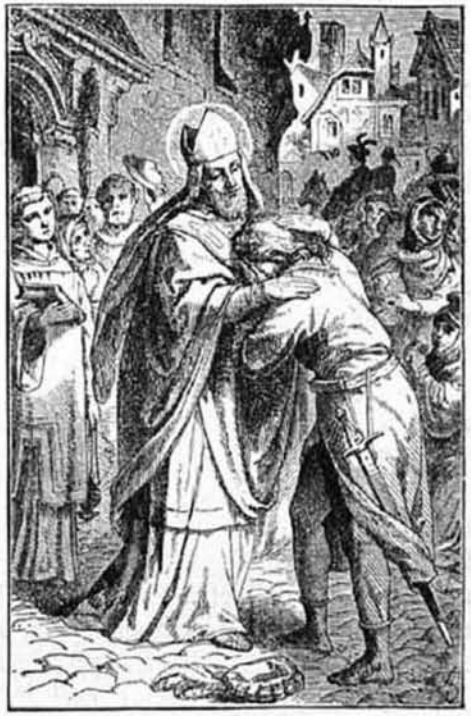

Szal. szent Ferenc.

Minő légből kapott érv és üres kifogás. Hiszen mentől jobban szaporodik a gyakori áldozások száma, annál kevesebb és rövidebb gyónásra van szükség. Értsük meg jól és kövessük azt a szabályt, amit Antoni kanonok mond a pápa által jóváhagyott erről szóló könyvében. «Menjen mindenki félelem nélkül és örömmel az oltárhoz, áldozzék *napokon, heteken, sőt hónapokon keresztül* is gyónás nélkül, mindaddig, míg tudja, hogy nem követett el halálos vétket». Teljesen nyugodt lehet, mert a bocsánatos vétkek nem akadályai az áldozásnak. Azt pedig, hogy halálos vétket követett-e el vagy sem, mindenkinek meg fogja mondani saját lelkiismerete. Lehet, hogy valamelyik bűnről tán nem tudja megállapítani, vétek volt-e az vagy sem. De egy halálos bűnről nem tudni, hogy az halálos, az tisztára lehetetlenség.

Nyitva van az ablakom, szunyog dünnyögést hallok, körül nézek, az apró zümmögő kis bogárkát, hasztalan keresem, nem tudom megpillantani, de ha beröpül az udvarról egy kakas és hangosan kukorikolva röpköd szét a bútorok közt, úgye azt okvetlenül látni fogom s tudom, hogy itt van szobámban? Így vagyunk a bocsánatos és halálos vétkekkel is. Mindaddig tehát, míg a nagy vétek fullánkja nem sebzi szivemet, nyugodtan

térdelek mindennap az Oltáriszentség elé s megvetem a gonosz lélek incselkedését, mely a legképtelenebb ürügyekkel akarja fejembe verni, hogy most szentségtörést követek el, midőn ép ellenkezőleg azért omoltam az áldoztató pap elébe, mert komoly szándékom a megjavulás, a tökéletesedés útjára való lépés és a bűntől való tartózkodás. Ilyen érzelmek mellett mindig jobb — írja Husslein József, jezsuita atya, az «America» cimű katholikus hetilap folyó évi augusztus 26-iki számában — magunkhoz venni az Urat, mintsem attól távolmaradni, habár csak egyetlenegyszer is. Mert egyetlenegy áldozás is oly égi kincsekkel gyarapítja lelkünket, hogy attól megfosztani magunkat, valóban érthetetlen könnyelműség. S ha azután egy áldozástól elmaradunk, már könnyebben fogunk elmaradni a következő napon is és így tovább, míg egyszerre csak elkövettük a halálos vétket. Ellenben a napi szentáldozás egyre jobban gyarapítja lelki erőnket, egyre világosabbakká és kedvesebbekké teszi előttünk az Isten parancsait, magunk belátjuk, hogy e parancsok milyen tökéletesek, milyen jók és mennyire szükségesek s nem sok idő kell hozzá, hogy így imádkozzunk: «Uram Isten, bocsáss ma rám bármi csapást, bárminő szenvedést, csak azt ne engedd, hogy halálos vétket kövessek el!» Bénán, sántán, vakon, szegényen, az emberektől elhagyatva, megvetve bejuthatok a mennyországba, de ha csak egyetlen halálos vétkem van is, már el vagyok zárva Tőled, tehát ezerszer inkább csapások érjenek, mintsem az a szerencsétlenség, hogy halálos vétekkel bántsalak meg Téged.

Aki egyszer megizlelte a gyakori áldozás gyönyörűségét, azt nem tudja többé semmi visszatartani attól, hogy folyton és folyton ne kívánkozzék az angyalok eledele után. S vajjon az ilyen fog-e ismerni olyan akadályokat, minőket a világ emberei fölhoznak: «Nincs időm, ez túlzás, mit szólnak hozzá az emberek, lám ez és ez gyakran áldozik, mégis vétkezik, én becsületes ember vagyok gyakori áldozás nélkül is» s több efélét.

Igen ritka és kivételes eset az, hogy valakinek ne legyen alkalma reggelenként, ha t. i. komolyan akarja, áldozni. Ime New-Yorkban az éjjeli munkások számára a szent András és Asszisi-i szent Ferenc templomokban ma már hajnali fél 3 órakor tartanak szentmisét s vajjon nem követnék e példát máshol is, ha a hivők komolyan akarnának áldozni. Persze, most kényelmesebb dolog oda vetni azt: «Máshol lehet, de az én esetemben, ez ki van zárva».

Ki hinné azt el, hogyha a Megváltó kívánja a gyakori áldozást, pedig kívánja, nem adná meg egyúttal annak lehetőségét is? Lehet, hogy áldozatot kell érte hoznunk, tán nagy áldozatot, de annál nagyobb lesz a lelki édesség is, amivel Isten majd megjutalmaz, mert ne feledjük, hogy az Ég és Föld Ura nem hagyja magát felülmulni nagylelkűségben. Ha mi nagylelkűek vagyunk, ő ezerszer nagyobb lelkű lesz. — Vele ne próbálkozzunk versenyezni, hanem csodáljuk végtelen bőkezűségét és habozás nélkül tegyük meg neki ezt az örömet.

És vajjon a gyermekek, az apró iskolás 7—8 éves gyermekek, nem lehetnek-e szintén mindennapi áldozók? A multkor egy szülővel beszéltem s kérdeztem tőle, hogy kis fiacskáját, ki mellesleg mondva korát meghaladó intelligenciával rendelkezik, miért nem küldi áldozni, hiszen már elmult 7 éves. Még nem érti, mi az az áldozás, volt a felelet. Hogyan ennyit nem lehet vele megértetni, hogy ez a táplálék különbözik a rendes kenyértől, mikor megtudom neki magyarázni a gőzmozdonyt, az automobilt, a repülőgépet, ilyet ne mondjatok nekem. Tudjátok-e ti szülők, hogy minő kincstől fosztjátok meg ezt az ártatlan szivet? Tán egy nagy szent, örökös büszkeségetek és kimondhatatlan örömötök lenne egykor a korán kezdett és gyakori szentáldozások révén s ehelyett esetleg kicsapongó, érett, ifjúvá növekszik, ki miatt könnyek özöne fog végig peregni orcáitokon, ki szégyenetek és keserűségtek lesz valamikor. Mit gondoltok, mit jelentett az, midőn az Üdvözítő egykor így szólt: «Hagyjátok hozzám jönni a kisdedeket!» Tán egyedül azoknak a gyermekeknek szólt, kik az ő idejében éltek és nem az egész világ összes gyermekeihez lett intézve? Én azt hiszem, hogy a jövőbe látó isteni Mester tekintete átröpült az évszázadokon és a ti magzataitokra is gondolt, mert tudta, hogy egykor földerül a mindennapi áldozások aranyhajnala. X. Pius pápa 1906. július 27-iki rendelete világosan kimondja, hogy a gyermekeknek is lehetőleg mindennap kell áldozniok, már pedig, ha ő nyilatkozik így, akkor a Szentlélek szólt általa s nincs más hátra, mint alázatosan meghajolni szavai előtt és követni utasításait, melyek oly áldásos eredménnyel kecsegtetnek.

Tanulmányozom, évek óta tanulmányozom a katholikus vallás szépségeit és tökéletességeit. Lelkem folyton csak újabb egyszerűségeket és kincseket fedez föl benne, de nincs egyetlen egy pontja sem, mely az elragadtatás nagyobb hangjait váltaná ki ajkaimról, mint a szentáldozás titka és az a leírhatatlan csodás perspektiva, mely szemeim elé tárul, ha arra gondolok, hogy mivé lenne ez a föld a gyakori szentáldozások révén és ha eszembe jut, hogy minő kevés akadálya van annak, hogy ezt megvalósítsuk. Csak akarni kell s a többi magától fog menni. Annyi kétségtelen előttem, hogy a gyakori szentáldozásnak komoly, számbavehető akadálya egyetlenegy sincs. Oh gyakori áldozás drága hajnalának napja jöjj el mielőbb erre a szerencsétlen, meghasonlott, szomorú földre és tégy vidámmá bennünket, hiszen az Isten végtelen jóságában az örömre teremtett minket! Miért tagadnád ezt meg tőlünk?

Dr. Bozóky Géza.

Oltáriszentség és a XI. katholikus nagygyűlés.

Nem gyönyörködhettünk ezúttal sem az eucharisztikus körmenet impozáns voltában, de még nyilvános eucharisztikus díszülésben sem lehetett részünk. Pedig a régi katholikus nagygyűléseknek mindkettő fénypontja volt. És mégis azt állítjuk, hogy a XI. katholikus nagygyűlés az eucharistia tiszteletében nem jelent hanyatlást. Sőt határozott haladás állapítható meg. A régi pompázó, ünnepieskedő, látványos és fölötte hangos körmenet és díszülés helyére csöndes, elvonult, de mindenesetre mélyrehatóbb és intenzivebb munka lép. Nem akarunk állást foglalni az eucharisztikus körmenetek ellen. Igaz, hogy ilyen nagy és díszes körmenetek és fölvonulások alkalmával az ember mindig csak a résztvevők két osztályát láthatja. Az egyik rendez, dirigál, intézkedik, a másik — szegény — áldozata ennek a folytonos rendezésnek, dirigálásnak és intézkedésnek. A harmadikat, t. i. az imádkozók és imádók csoportját, mi legalább hiába kerestük. No, de ki tagadhatná emellett az eucharisztikus díszkörmenetek lélekemelő, felemelő hatását? Megerősítik a kétkedőket, tiszteletet parancsolnak a gúnyolódóknak, nyilvános, egymást buzdító megvallásai hitünk legmagasztosabb tanának.

A megboldogult Városy érsek elnöklete alatt tartott díszülések pedig mindig is nagy és lelkes közönséget vonzottak és a merészségnél is több volna azt állítani, hogy ezen díszülések nem mozdították elő az Oltáriszentség ismeretét és tiszteletét. Mégis értékesebb és kihatásaiban maradandóbb a legutóbbi katholikus nagygyűlés csendes, elvonult kettős eucharisztikus munkája: *a belső megszentelődés* és a *tervek kovácsolása.*

Nézzük előbb az elsőt: a *belső megszentelődést.* Ideszámíthatók mindenesetre az istentiszteletek, melyeket főleg a nagygyűlés első napján, de kisebb mértékben a többieken is tartottak. A vasárnap délutáni ájtatosságokon szinültig teltek meg a belvárosi, lipótvárosi és józsefvárosi plébániatemplomok, valamint az örökimádás és a szervita templom. Magyar, német és tót nyelvű szentbeszédekben oktatták és buzdították a hivek tömegeit. Utána egy-egy püspök tartotta a litániát. Valóságos zarándoklat vette körül az oltárokat, mert hisz az ország minden tájáról összesereglett katholikusokból került ki a hivő közönség nagy része. Buzgón és bensőséggel ostorozták az egek Urát, hogy adja áldását, megtermékenyítő kegyelmét a XI. katholikus nagygyűlés komoly munkájára. Mert ha az Úr Jézus malasztja nélkül még gondolni sem tudunk érdemeset az örök üdvösségre, hogyan tudnánk nélküle egy ország katholikusait fölrázni tespedésükből, vallási öntudatot önteni beléjük, hogyan tudnánk nélküle vallási intézményeinket szaporítani és megvédeni?

A hétfői napon különösen nagy forgalma volt az örökimádás-templomnak. Már kora reggel annyi vidéki pap jelentkezett a misézésre, hogy akárhányan kénytelenek voltak a szentáldozással megelégedni, de a szentmiseáldozatot nem mutathatták be. Napközben pedig tömegesen látogatták az oltár trónusán kitett Oltáriszentséget.

Az örökimádás-templom a XI. katholikus nagygyűlés keretébe mégis főképen az esti «szent órá»-val illeszkedett bele. Nyolc órakor kezdődött. Az elmélkedés igazán magasröptű tárgyát «A szentek egyessége» címen Tyukoss Ev. János esperes-plébános adta. A templomot a közönség teljesen megtöltötte, még a karzatokon se maradt egy talpalatnyi üres hely. Az énekkel felváltott elmélkedés hármas pontjait szentségbetétel követte, melyet Kánter Károly prelátus tartott fényes segédlettel.

De a XI. katholikus nagygyűlés egyik szorosan vett eucharisztikus munkája, a belső megszentelődés a legfényesebb perceit a Szent-István bazilikában élte le.

Ha valaki sajnálja, hogy nem épülhetett egy díszkörmenet felemelő hatásán, azt ide utasítom, itt bő kárpótlást nyer, itt felemelőbbet, épületesebbet láthat — 4000 embert a szentáldozáshoz járulni. Mult évben 3000 volt. Egy előkelő vidéki lutheránus lelkésztől hallottam, hogy ahányszor Budapestre jön, mindannyiszor fölkeresi a Szent-István bazilikát. A szentek remek és áhitatot gerjesztő képei és szobrai — tehát egy protestánsra *a szentek* képei és szobrai — mély benyomást tesznek lelkére, olyannyira, hogy egy teljes óráig szokott a legmélyebb áhitatban elmerülni.

Szeretném, ha látta volna ezt a tömeges szentáldozást. Mikor már a hideg kőszobrok és festett képek is mélyen hatottak reá, mit érzett volna ezen élő, lelkes szobrok áhitata és imádata láttára? Mit érzett volna a mély hit és a Krisztus utáni vágy e tömeges megnyilatkozása előtt, midőn 4000 áldozó boldogságtól sugárzó arccal egyesült az ő Megváltó Jézusával.

De még sokkal inkább szeretném, ha minden katholikus széles ez országból tanuja lehetett volna ezen elemi erővel ható, magasztos, feledhetetlen jelenetnek. És az áldoztató rácsnál sokkal korábban fogytak ki a nők, mint a férfiak. Ó, aki feljött Budapestre erős, katholikus öntudatot, sziklaszilárd hitet meríteni, de nem járult az Úr asztalához, vagy legalább is nem épült a kongreganisták bazilikai áldozásán, az a katholikus öntudatnak és erőnek legfőbb forrásait elkerülte. A fenséges kép, a magával ragadó látvány, melyet ez az áldozás nyujtott, parancsolóan súgta a szemlélő lelkébe: mondj egy miatyánkot azért a jóságos Szentatyáért, aki apostoli ihlettségével e fényes perceket szerezte, mert hisz az ő aranyszavai és intelmei a gyakori szentáldozásról vezették a 4000 kongreganistát az Úr asztalához.

(Folytatása következik.)

Tiefenthaler József.

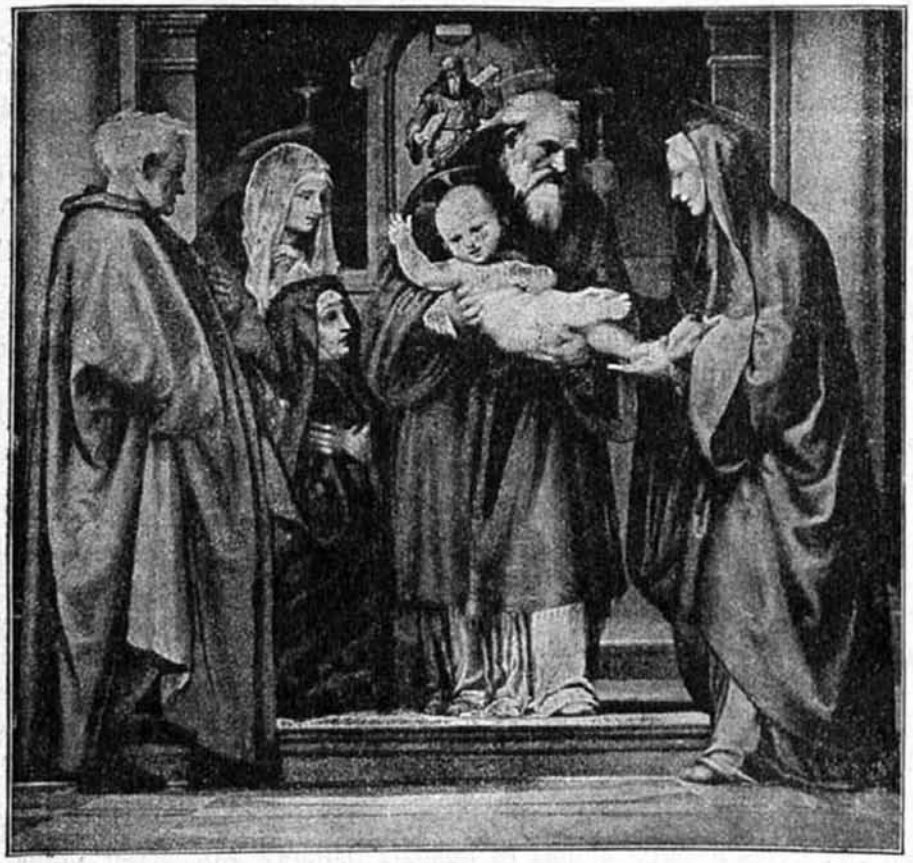

A kis Jézus bemutatása a templomban.

Jézus újraszületése az ellenség előtt.

Oly nagy öröm töltötte be a betlehemi pásztorok szivét, amikor megtudták Jézus születését az angyaloktól; akkor énekelték ezek e mélységes szavakat: «Békesség a földön a jóakaratú embereknek». Azóta századok születtek és századok haltak meg és mi az édes Üdvözítő születésének az évfordulóján, a szép karácsonykor Krisztus születésén gyarló szivünk minden érzelmével szintén örvendünk s áldjuk a napot, amely nekünk a Megváltót adta. A borzadalmairól ismeretes német-francia háborúban, 1871-ben épen szent karácsony estéje volt, amikor egy hadosztály francia katonaság, hosszú és fáradságos menetelés után, ennek fáradalmait kipihenendő, tábort ütött. Könnyen érthető, hogy mennyire jól esett ezen elcsigázott katonáknak ezen kis pihenés is, noha puha ágy helyett a puszta, kemény földdel kellett beérniök.

A katonának azonban mint mindenha, úgy különösen háborúban, ahol annyi mindenféle esély játszik közbe, egyetlenegy perce sem lehet biztos. Jön a parancs, amikor a legkevésbbé sem gondolná és útra készen kell lennie. Igy történt ez most is: alig hogy ezen hadosztály a táborban letelepedett, már is hire jött, hogy a németek erőltetett menetelésben közelednek, amiért is egy század, kétszáz ember, sürgős parancsot kapott, hogy előőrsi szolgálatra induljon. Mit volt tehát mit tenniök, mint elindulni rendeltetésüknek a helyére, egy erdőnek a szélére, nem messze az ellenséges hadállástól. Késő est volt már akkor és borzasztó hideg; a hadfiak kezeiket köpenyük zsebébe tették s a fagyos dér egész külsőjüket elborította. Elérték az erdő szélét és mily jól esett volna e helyütt tüzet rakniok, hogy megdermedt tagjaikat fölmelegítsék; de nem lehetett, nehogy az ellenség észrevegye őket. A csapat parancsnoka úgy, amint a helyzet megengedte, mégis pihenést vezényelt. A katonáknak, akik szoros szolgálatban nem voltak, a lepihenésre a már meglehetős nagy magasságot elért hónál egyéb nem állt rendelkezésre: ezen tehát többen, nem birván többé magukkal a nagy fáradtságtól, lepihentek. A folyvást eső hó és száraz falevél meglátszott rajtuk könyörülni, amidőn hullott reájuk, hogy sűrűn betakarja. Rettenetes egy könyörülés volt ez, amely egy második moszkvai visszavonulást idézhetett volna emlékezetükbe. Késő éjszakára járt már az idő, gyorsan közeledett az éjfél. A holdvilág gyönyörűen világított és elragadó látványt nyujtottak a ragyogó csillagok milliárdjai az égbolton. A hadfiak gondolata hol járt volna máshol, mint amaz édes otthonban, ahol más években oly kedvesen töltötték el e szép éjszakát, örvendezve a Megváltó földi születésének az emlékezetén; ki tudja, megérnek-e még egy ilyen karácsonyt. Vajha azon sok csillag közül, amely az égbolton ragyogott, egy is megkönyörülne rajtuk; ha már a családi tűzhelyben nem lehetnek, vajha csak egy is közülük úgy tenne, mint tett valaha ama csillag, amely a napkeleti bölcseket a minden vigasz forrásához, Jézushoz vezette és hozna nekik is akár egy cseppet is e szent, de most oly borzalmas éjszakán, ama örömből, amelyet a csöndes családi otthonban az emberek a kis Jézus születése fölött élveznek. És ezen kívánságukat Jézus nemcsak hogy teljesítette, hanem még jóval többet tett, tette a legtöbbet: megismétlődött ekkor szorosan az, ami 1871. év előtt Betlehemben történt s megszületett Ő éjfélkor az annyira vigasztalásra szoruló katonáknak szeme előtt. Midőn ugyanis e kisded csapat az említettem bús gondolatokba volt elmerülve, egyszerre zaj hallatszik, majd pedig a hold által félig. megvilágított homályból egy alak tünik elő. Ki ez, mi ez, kérdi a parancsnok, ilyen későn és ezen rettenetes hidegben? Talán kisértet, rossz szellem? Nem, az ezrednek jó szelleme, a tábori lelkész volt, aki mint jó pásztor a leghelyesebbnek találta, ha ezen a többitől elszakított és annyira

szenvedő szegény katonáknak e szent éjszakán vigasztalást hoz. Mondja a parancsnoknak: «Én éjféli misét akarok nektek mondani, ti szegények erre a legjobban rászorultok.

Ime közelünkben egy dülledező ház, amelyben ezt meg fogom tenni. Fektessük vízszintesen az ott található egynehány ócska deszkát, szolgáljon ez oltárul. Van nálam oltárkő, amelyet ráfektetek, van ostyám és kulacsomban bor a szentmiséhez. Hoztam magammal misekönyvet is és kis kelyhet.» Fel lön tehát ott az oltár ekként állítva, amelyen a deszkák hasadékába két gyertyát erősítettek be és meggyujtották. Egynéhány katona gulába tette fegyverét, mely a misekönyvhöz állványul szolgált. Erre azután éjfélkor megkezdődött a szentmise. Miként az éjjeli lepkék a fény láttára közelednek: így tettek a katonák is, akik közül már több félig el volt alélva; odavonzotta őket az oltáron égő két gyertyának halavány fénye a szent ténykedés helyére, ahol térdre borulva ájtatos imába merültek. Az Úrfölmutatáskor a pap szavára megszületett nekik ugyanazon Jézus, aki 1871. év előtt Betlehemben szállott le az égből. De még hozzá mily hasonlatosság az akkori és a mostani között: mint akkor, úgy most is oly nagy szegénységben, egy nyomorult viskóban kellett Jézusnak a földön megjelennie. Nagyobb jóságot tanusitott azonban most Jézus e katonákhoz, mint azt tette egykor a betlehemi pásztorokkal; mert míg ezek csak angyal jelentése után jöhettek Jézushoz: addig most a katonáknak szemeláttára szállt le a Megváltó az égből a földre. Mennyire kérték is ezek Őt, hasonlólag a jámbor pásztorokhoz, hogy áldja meg őket és áldja meg az otthoniakat és legyen vigasztalójuk megmérhetlen szenvedéseikben.

Amikor Jézus Betlehemben megszületett, békesség volt az egész világon, igaz ugyan, hogy most a legnagyobb harci zajban született meg, közel az ellenséghez; de meghozta ehelyett az oly sokat szenvedő katonák lelkében ama békét, amely többet ér a világ valamennyi kincsénél is, amelyről egykor oly szép dalt zengedeztek az angyalok: «Békesség a földön a jóakaratú embereknek». Kevéssel utóbb e kisded csapat az ellenséges harcvonal elé került s csaknem valamennyi tagja hősies küzdelem után elesett. Meghaltak azonban a belső béke ama édes érzetével, amelyet nyujtott nekik a tudat, hogy előttük karácsony szent éjszakáján megszületett Jézus utoljára és megáldotta őket. *Jeszenák Gábor báró.*

Heine, a nagy költő — mint tékozló fiú.

Mikor rossz, erkölcstelen életmódja testét roncsá tette, leborult Párisban Venus, a bűnös szépség és gyönyör istennője szobránál s esengve kérte: «Te, a szépség istennője, kit egész életemen át szolgáltam, segíts most rajtam». S a csonkakarú szobor azt sugta neki: «Hisz tudod, hogy nincsenek karjaim, hogyan segítsek rajtad». Igen, így tesz mindig a bűn, a gonosz az emberrel: tönkreteszi és azután otthagyja vergődni a sárban. — De legalább mindenki, kit a bűn megejtett, megrontott, követné Heine példáját, akinek utolsó olvasmánya a biblia volt és bűnbánó szívvel, a tékozló fiú megtörtségével és alázatosságával fordult Urához, Istenéhez.

Egy kis vértanú első áldozása.

A nap Afrika közepén ragyogtatja sugarait és ezen aranyos ragyogása alatt a kék ég tisztábbnak, a gazdag természet még szebbnek és a tiszta víz még átlátszóbbnak tünik elő.

Eme környék közepén elszigetelve van a Tégon-i misszionak csendes és nyugalmas kis kápolnája. Kétségkívül egyszerű falai szomorúak, butorzafa is nagyon szegény. Azonban mit ér ez mégis, minthogy a szegény faoltáron lakik az ég és föld Istene!...

Az oltárszekrény előtt térdel, imádkozik a gondteljes, csüggedt misszionárius. Ó! régen elhagyta hazáját, családját és ezen távoli helyen mindent elkövet, hogy a lelkeket megnyerje. Mindazáltal Istenem, Te tudod, nem kimél sem fáradságot, sem könyörgést. O Uram! meg kell adnod a kereszténység felvirágzását; minthogy sem könnyei, sem imái nem tudják apostoli szivét kielégíteni.

***

Kopognak, a pap az ajtóhoz megy:

— Ki az? — kérdé szeretetteljes hangján.

— Én vagyok Atyám, Pangoló. Érted jöttem, egy szegény keresztény miatt, ki a Magnesi-i faluban haldoklik és kívánja isteni Üdvözítőnket magához venni.

— Lehet jó Pangolóm — felelé a misszionárius, aki ismerte ritka keresztényeit — lehet és maradj itt, míg visszatérek; egyedül megyek Magnesi-ba, (halk hangon tette hozzá), mert az üldözők talán nincsenek innét messze.

Mialatt ezeket mondta, egy kis néger surrant mellé; egyik kezével félénken megfogta az övét és tiszta, gyermeki hangján felkiáltott:

— Hogyan, atyám! te elmész anélkül, hogy engem elvinnél? Ó miért? nem te mondottad gyakran, hogy én a jó Istennek kis szolgája leszek és hogy mikor te elviszed az Urat, én elkisérem mesteremet?

— Kétségkívül Szamó, kétségkívül, de ma nem, mert tudom, felismernek a gonoszok.

— Ó atyám! — válaszolá a gyermek könyörgő hangon és könnyes szemekkel — minthogy te elviszed a jó Jézust, mily veszélytől félhetnénk? Ó kérlek, engedd meg nekem, hogy elkisérhesselek!

Meghatva ezen megindító kérelemre, Isten szolgája felelé:

— Jöjj tehát, kedves kicsikém, jöjj.

— O! köszönöm, mondá Szamó, mialatt tekintete élénk hálától ragyogott.

Mindketten bementek a kápolnába és letérdeltek az oltárszekrény előtt. A gyermek néha örvendve suttogá: «Köszönöm Istenem! köszönöm, hogy engem kis szolgádnak választottál». Rövid, de buzgó ima után a pap elővette az oltárról a szent ostyát, mellére helyezte és elhagyta Szamóval Tegonát. A Magnesi-uton Istennek apostola összeszedetten haladt, a legszentebb Szentségre gondolva, kit szivén vitt lelkének vigaszára; és kis szolgája örömmel telve gondolt az ezerszeresen boldog napra, mikor ő szegény gyermek először fogadja magához az ég nagy Istenét. O! a mennyországban az angyalok bizonyára mosolyogtak e tiszta lelkek szent vágyain!

— Atyám — mondá a kis néger, hirtelen félbeszakítva a misszionárius imáját — te tudod és az Üdvözítő is tudja, hogy én minden erőmből jó és jámbor lenni igyekszem, tehát mikor jön lelkembe az édes Jézus?

— Nemsokára gyermekem — mondá a pap elmélkedésébe merülve.

Mégis néha megállt nyugtalanul. Körülötte hatalmas fű terült el, mint valami nyiló virágokkal átszőtt végtelen pázsitszőnyeg, néhány szép magányos pálma és vízből kiálló óriás bambusszal. Hallgatott, de még sem hallotta a madarak elragadó énekét; amint egymásnak panaszkodva, ide s tova röpdöstek égszinkék, smaragd szárnyaikkal.

Minden nyugodt, a legcsekélyebb nyugtalanság sem volt látható és az atya egy pillanatra megnyugodva folytatta útját. Mialatt nyugtalanság nélkül haladt, egyszerre istentelen, vérszomjas emberek közeledtek feléje fegyverrel kezökben. A gonosz lélek sarkalta fekete szándékukban. Óvatosan jöttek, a tövisek, cserjék és biborszinű kaktuszok elrejtették őket Tégona pásztorának szemei elől.

Krisztus szolgája vigyázz! a gonoszok is az úton vannak és mialatt te Istenedre gondolsz, ők halálodat tervezik.

Csakhamar az ágak zörgésére felemelte fejét a misszionárius és a

földre szegezve maradt; mert hóhérai egész közel voltak és ezek kegyetlen örömének látása elősegítette a válságot. Mit tegyen? meneküljön? Menekülésük lehetetlen volt, ez erdős vidéken keresztül vágni a sűrű cserjéken, azután a kúszó növények mérhetetlenül összekötöttek minden fát, egész a földig leengedvén hófehér illatos virágaikat, nem volt-e legyőzhetetlen akadály a menekülésre?... Mit tegyen? Belenyugodjon? Kétségkívül szivesen megtette volna saját részéről, de tekintete fájdalmasan nyugodott az ijedten oldala mellé siető gyermeken.

Amint az üldözők közelebb értek, egyik közülök feléje kiáltott:

— A fehér atyát keressük, aki Európából jött, felelj, nem te vagy az?

Távol a titkolódástól felelé a pap:

— Én vagyok.

Ekkor ördögi gyülölettel kiáltották mind:

— Meg kell halnia! meg kell halnia!

A rettenetes lárma hallatára Szamó mindkét kis karjával átölelte az atyát és nagylelkű elhatározással mondá:

— Ó én is, én is veled halok meg.

A sátánnak egyik cimborája megragadta izmos kezével és eltávolította a papot, aztán kegyetlenül beledöfte kardját a kis keresztény mellébe. Egyetlen felkiáltás nélkül a vértanú a földre esett, biborvörösre festve vérével a rétnek füvét.

Üldözője megvetőleg lökte lábával vissza a misszionáriushoz.

Isten szolgájának a rettenetes gyilkosság láttára könny ragyogott szemeiben és szivében még buzgóbban imádkozott; a hóhér durva öklével tiszteletreméltó fejére vágott; ő is összeesett, ajkain a bocsánat szavával, kezei azonban mindig mellén voltak, nem engedve el a mennyei kincset. A gonoszok kielégítve pokoli dühöket, eltávoztak.

De az angyalok még nem jöttek a mennyországból a vértanúk lelkeiért. Ah, az Úr nem engedte, hogy nyomorult üldözőik előtt haljanak meg. Az atya egy pillanatra elkábulva az erős ütés által, már felkelt, Elhomályosult tekintete először is Szamót vette észre... Szegény gyermek! sebéből erősen folyt vére, teste kimerült, lélekzete nehéz; a halál közelléte látszott rajta. Erőszakkal vonszolta magát a misszionárius a kis négerig. Szánalomtól eltelve, hiába próbálta elállítani a vérző sebet. Hirtelen a kis vértanú felnyitotta szemeit:

— Atyám! Hol vagyok? — mondá gyenge hangon lihegve. — Ah, mily szép álom volt! A Szent Szűz magával vitt az égbe és befödött kék palástjával.

— Gyermekem — kérdé komolyan a pap — boldog vagy, hogy a mennyországba mész?

— Minden bizonnyal — suttogja — hisz oly szép ott lenni.

És mintegy bájos benső látomás által Szamó lezárta szemeit és haldoklott. Csakhamar a szomorúságnak kinyomata látszott arcán.

— Atyám! — kiáltott fel — te azt mondtad nekem, hogy nemsokára hozzám jön a jó Jézus: azonban ez mégis nagyon soká lenne, mert én most elmegyek.

— Nem — mondá egy hirtelen sugallattól indíttatva — nemsokára lelkedbe száll az Udvözítő.

— O — felelé a vértanú boldog nyugalommal — hogy tudjam eléggé meghálálni?

— Kedves kicsikém, alázd meg magadat minden vétkeid miatt.

— Atyám — felelt a gyermek bájos őszinteséggel — keresztelésem óta nagyon szeretem a mennyei jó Mestert és iránta való szeretetből soha nem tettem rosszat.

Meghatva ez angyali lélek tisztaságától, a misszionárius leemelte szivéről a legsz. Szentséget és elmondja az áldozási imát:

— Uram, nem vagyok méltó — mondá.

— Uram, nem vagyok méltó, nem vagyok méltó — ismétlé Szamó, szemei heves vágytól ragyogva. Mialatt a pap ajkaira helyezte a mennyei kenyeret, mellét bevérezte a gyermek ráhajtott feje...

Elmult az első találkozás az ég nagy Istene és a kis néger között. A kis vértanú szive egyesült Jézus szivével.

Az Istenre való gondolatba elmélyedve volt a gyermek. Gyenge teste mindinkább kimerült. Hirtelen kitárta karjait és fájdalmas hangon felkiáltott:

— Atyám! A jó Jézus engem magával visz, mily szép! mily szép! és a korona is mily szép, melyet homlokomra helyez!

Hangja mindig jobban és jobban gyengült, de azért folyton suttogá:

— A korona! mily szép... Ó Jézus... Jézus... — és egy utolsó fohászban lelke elszállt az angyalokkal, hogy elnyerje a vértanúk győzelmi pálmáját!

A nap mindinkább hanyatlott; az esti szellő gyengéd lehelletével hajlongatta a lombos páfrányokat és pálmákat.

Ezen órában jött arra néhány keresztény, az úton találva a megsebesített atyát, amint Szamó élettelen teste mellett imádkozott. A misszionárius szemében könnyek ragyogtak, de ajkai buzgón suttogták:

— Istenem! a Te vértanúidnak vére a kereszténység magva; ez a mag hiányzott az én szántóföldemből, de most, ó Uram, e gyermek vére lesz az a megszentelt csira, melyből a lelkek virágoznak fel az örök életre.

Történelmi tár.

Legújabb közlemények.

Pozsony. Röviden hirt adtunk már arról, hogy a *pozsonyi* Oltáregyesület a mult évben ünnepelte ötvenéves jubileumát. Nem lesz azonban érdektelen, egykorú források[1] alapján még egyetmást elmondanunk a jubiláló pozsonyi társegylet első éveiről.

Még 1859. végén vetődött föl az Oltáregyesület megalakításának eszméje Pozsonyban. Nyomban meg is indult a taggyüjtés, a végleges megalakulás azonban csak 1860. február havában következett be, mire *Scitovszky* hercegprimás március 21. leiratával jóváhagyta az alapszabályokat. Szervezetét a pesti egyesületnek mintájára nyerte a pozsonyi. Az ujonnan alakult egyesületnek különösen szivére kötötte a főpásztor, hogy a «kölcsönös szeretet gyarapítása s a viszonyos együttértés könnyebb elérése végett» mindenkor szoros testvéri összeköttetést tartson fönn a pesti egylettel.

Nagy napja volt Pozsonynak 1860. március 29-ke. Ekkor ment ugyanis végbe az Orsolyák templomában az Oltáregyletnek ünnepélyes megnyitása. A nagymisét s a szentbeszédet is *Viber* József fölszentelt püspök, pozsonyi prépost tartotta.

Május 17—29-ig már első kiállítását is megtarthatta az egyesület. A következő kiállítás 1861-ben április 14—29. közt folyt le.

1861. június végével már 954 rendes, 95 résztvevő meg 112 jótevő, összesen 1161 tagot számlált a pozsonyi Oltáregylet. Ekkor már három fiókegylet is csatlakozott hozzá, úgymint az oroszvári, csumi és bezengei, összesen 210 taggal.

Ime, néhány vonás a kezdet nehézségeivel küzdő egylet zajtalan, de annál áldásosabb tevékenységéből. Áldásos működésének messze földön is elterjedt a hire. *Kubinszky* Mihály, kalocsai kanonok, a német katholikusok müncheni nagygyűlésén, 1861. szeptember 10-én tartott előadásában a hazai kath. egyesületi életről beszámolva, már büszkén mutathatott rá többek közt a pesti és pozsonyi Oltáregyletek működésére. *T—n.*

Nyitra. *A nyitrai Oltáregylet* 1897. évi júniusban püspöki jóváhagyással ellátva kezdte meg áldásos működését. Kezdetben mint a központi egyesület fiókja szerepelt, de 1898-ban önállóvá lett és a római törzsegylettel egyesítette, részesévé válván ekként annak összes kiváltságaiban és lelki kegyelmeiben. Az önálló anyaegylethez csakhamar az egyházmegye területén megalakult fiókegyletek csatlakoztak. Az első hét év alatt 26 fiókegylet létesült, mely szám 1909. év végével 23-ra szaporodott. A fiók-

[1] Religio, 1861. évf. II. 183, és 275. l.

egyletek minden évben jelentékeny adományokkal segítik az anyaegyletet, minek fejében az viszont a szükséges egyházi szerekkel ajándékozza meg a szegény templomokat. Fönnállása óta 20 mennyezetet, 74 pluvialet, 181 kazulát, 31 velumot, 30 ciborium-köpenykét, 35 antipendiumot, 50 stolát, 40 zászlót, 63 ministrans ruhát, 26 ravatalterítőt, 111 albát, 68 karinget, 131 válkendőt, 174 corporalet, 267 kehelykendőt, 91 oltárterítőt, 94 gyertyatartót, 32 misekönyvet, 18 füstölőt, szent sírt, kánontáblákat stb. istentiszteleti tárgyat összesen *39.429 korona* összegben ajándékozott el. Az Oltáregylet tagjai minden hó második vasárnapján szent beszéddel egybekötött közös ájtatosságot végeznek. Minden évben a nagyböjt folyamán konferencia-beszédeken vesznek részt, melyeket külön e célra meghitt Jézustársasági atya szokott tartani.

Az egylet elnöknője özv. dr. Bongha Istvánné, aki keletkezése óta buzgólkodik az egylet érdekében. Segítségére van a tisztikar és a választmány. Az egyesület tagjainak száma a fiókegyletekkel együtt 13.000-en felül van.

Jótevői sorában Bende Imre megyéspüspök úr és dr. Franciscy Lajos theol. tanár különösen említhetők.

Battonya. A battonyai Oltáregyesület, amely a Budapesti Központi Oltáregyesülettel kezdettől fogva szerves összeköttetésben van, 1904. november 3-án alakult meg Németh Sándor tb. kanonok, plébános és Feyér Imre káplán buzgólkodása folytán. Elnöke Fodorné Hervay Vilma lett. Az ő vallásos meggyőződésének és fáradságot nem ismerő agitációjának az érdeme legfőképen és legelsősorban az, hogy a kezdetben alig 40 tagot számláló Egyesület ma már másfélszázzal dicsekedhetik és hogy rövid fönnállása óta több mint 2000 (kétezer) koronát fordított templomi szerelvények beszerzésére, templom-diszítésre és jótékony adományokra. Legutóbb igen sikerült, áldásos lelkigyakorlatot rendezett dr. Saly László budapesti Szent-Imre kollégiumi prefektus vezetésével, amely lelkigyakorlat hosszú időre mély nyomokat fog hagyni az itteni vallásos életben. Tisztviselői kara jelenleg a következő: Elnök: Fodorné Hervay Vilma; alelnökök: özv. Babits Rudolfné és Mogyorósy Elekné; jegyző: Lipcsey Mariska; pénztáros: Unghváry Erzsike; titkár: Bodor József káplán. Ezenkívül van 18 tagu választmány.

«Mi józanítja ki a fösvényt a mulandó földiek rendetlen szeretetéből, ha még az Istenfiának a szegénysége sem józanítja ki? Ki szelidíti meg a haragost, ha még az Istenfiának béketűrése sem fékezi meg haragját? Ki javíthatja meg a gonoszt, ha az Istenfiának szeretete sem fog rajta?» (Szent Ágoston.)

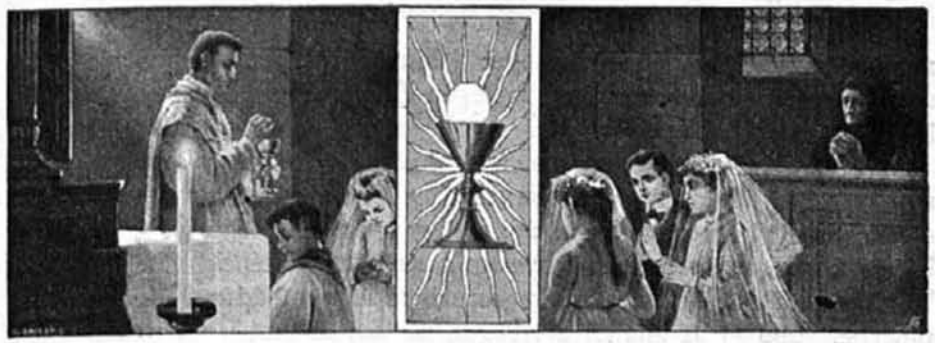

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A Krisztusban való megújulás.

SZENT PÁL, a nemzetek apostola azt mondja a korinthusiakhoz írt levelében, hogy a benső ember, a lelki ember megújítja magát minden nap. Vagyis új erővel, új kikezdésekkel, új szándékokkal indul neki minden egyes napnak, hogy jobb, tökéletesebb, nemesebb, szentebb legyen minden gondolatában, érzelmében, cselekedetében. Ez a folytonos újjászületés a szentek ételeleme, a szentek légköre.

Az első újjászületés a keresztség szentségében történik, midőn az ember megtisztul az eredeti bűntől s a megszentelő malaszt köntösében belép a természetfölötti, az isteni életbe. De ez a belépés nem jelenti egyúttal a malasztnak bőségét is. Igaz, hogy a lélek megtisztul, újjászületik a Szentlélekben, de ennek az újjászületésnek van, sőt kell is fejlődésének is lennie. És ez a fejlődés nem megy a természet törvényei szerint, nem növekszik oly könnyen, mint a fa az erdőben, hanem sok erőt, küzdelmet, akaratot kell ebbe a fejlődésbe belefektetni, hogy a kialakulás az Isten gondozásai, örök tervei szerint menjen végbe. Valami hasonlatosság azonban a természet és természetfölötti világ közt mégis van s ez: hogy mindkettőnek oly külső hatásokra van szüksége, melyek a fejlődés fokozatos menetét előmozdítják, amilyenek a levegő, világosság, hő és táplálék. A természetfölöttinek a levegője a szellemi légkör, a világossága az örök igazság, a hője a kegyelem s a tápláléka a mennyei kenyér.

Amint a természeti dolgok, testek, szerves lények nem élhetnek táplálkozás nélkül, úgy a természetfölötti életet élő ember sem lehet el lelki táplálék nékül.

Az egyháznak új paradicsomában a legeszményibb módon elégíttetnek ki az életszükségletek. A hatalmas forrásból: Krisztusból, az igazság

napjából árad a kegyelmek bősége: a hitnek légkörén, a kinyilatkoztatás atmospheráján, az istenszeretet melegén és a mennyei kenyér élvezetén keresztül.

Ezek azok a külső hatások, melyek éltetik a krisztusi embert. Amint a fa, növény, állat s minden szerves lény elfonnyad, elhervad, kiszárad, elvész, meghal levegő, világosság, meleg s táplálék nélkül, úgy a lélek is hit, jó környezet, szeretet, kegyelem s Krisztus testének vétele nélkül. Vond el a fától a földet, mely amazt táplálja, tedd a virágot a sötét pincébe, vond el az állattól a levegőt, ne adj az embernek táplálékot s rövid idő alatt elvész, meghal. Vedd el a lélektől a hitet, a reményt, a szeretetet, a kegyelmet s Krisztus testét s elfonnyad — elhal — elkárhozik.

Kell tehát a léleknek is légkör, világosság, melegség, táplálék s főleg ez utolsó kell neki. Ez utolsónak gyakori vétele, a Krisztus testével való gyakori és méltó táplálkozás fogja napról-napra újjászülni a lelket.

Ha tehát napról-napra ujjá akarunk születni, akkor nemcsak új erővel, új akarattal, új energiával, új nekibátorodással, új bizalommal kell kezdenünk a napot, hanem egy erős, kitűnően tápláló lelki étellel: Krisztus szent testével, a mennyei kenyérrel is el kell látnunk magunkat. Az igazi, a nagystilű, a művészies kivitelű újjászületés csak így történhetik. Nem elégséges a mi belső erőnk: külső erőre, táplálékra is van szükségünk s ez: a naponkinti szentáldozás.

Ezt hangsúlyozza a trienti szent zsinat is a következő szavakkal: «a hivek, valahányszor a szentmisén jelen vannak, vegyék magukhoz a szentáldozásban az Úr testét».

Ezt pecsételi meg nagyszerű példájával az első századok egyháztörténelme, melyben olvassuk, hogy az első keresztények a legfönségesebb módon valósították meg a szent Pál apostoltól kivánt naponkinti újjászületést: midőn minden áldott nap vették a szentáldozásban a püspök kezeiből az Úr szent testét.

Ó mily újjászületés ez! Mily fejlődés ez! Mily bámulatraméltó evolutiója ez a lelki életnek!

Erre kell nekünk is törekednünk. Ezt kívánja tőlünk az Úr Jézus Krisztus, ki nekünk is naponkint mondja: Ha újjá nem születtek a Szentlélekből, nem mentek a mennyek országába. Ezt óhajtja, ezt sürgeti szentséges Atyánk is, X. Pius pápa, ki a gyakori és főleg a mindennapi szentáldozás elterjedésétől várja a világ megújulását s minden lélek újjászületését.

Föl tehát a mindennapi lelki újjászületésre a naponkinti szentáldozás által!

Borromei szent Károly a gyakori áldozásról.

Borromei szent Károly nagy súlyt fektetett arra, hogy nagy egyházmegyéjében a gyakori szentáldozás elterjedjen. Az első (1565.) és a harmadik (1573.) milánói tartományi zsinaton az ő tanácsára azt a határozatot hozták a püspökök, hogy a plébánosok szentbeszédeikben gyakran szólítsák föl a hiveket, hogy *minél többször járuljanak a gyónás és áldozás szentségeihez.* A szent érsek ezt is hangsúlyozta: «Ha az egyházi szónok, akár világi pap, akár szerzetes legyen, olyant említene szentbeszédében, mi ezen határozatunk ellen van, akkor a főpásztor tiltsa őt el a prédikálástól, hogy a hiveknek helytelen nézeteivel botrányt ne okozzon».

Az 1582. év június 12-én a milánói székesegyházban tartott beszédében a többek közt ezeket mondotta a szent főpásztor: «Beszédemnek ezen része, mely a gyakori szentáldozásról szól, oly fontos, hogy azt egy prédikáció alatt kifejteni, megmagyarázni lehetetlenség. A gyakori szentáldozás a szónoknak oly tárgy, hogy arról naponkint beszélhetne, hogy a hivek jól felfogják azt és arra indíttassanak, hogy az Úr testét a szentáldozásban gyakran élvezzék... Miért vannak ezen nagy titkok a kenyér és bor szinei alatt lefátyolozva? Azért, hogy a hivek *naponkint magukhoz vegyék ezen szentséget,* miként naponkint táplálkoznak kenyérrel, hogy fizikai életüket fönntarthassák. Ó édes Üdvözítőm! az ősegyházban naponkint táplálkoztak a keresztény hivek az angyalok kenyerével s mily üdvös volt ezen szent szokás az egész egyházra! *Mily sok szent és nagy cselekedet származott ebből!* Mily sok hősiesség s a szeretetnek mily bámulatraméltó cselekedete!» Miután kifejezést adott annak, hogy az ő fáradozásai és munkái nem voltak eredménytelenek, hanem ellenkezőleg bőséges gyümölcsöket termettek, így folytatá beszédét: «Én ezen szép eredményt annak tulajdonítom, hogy *hiveim gyakran járulnak a szent gyónáshoz és a szent áldozáshoz*... Ha valaki azt érzi, hogy hidegen hagyják őt a szent dolgok, hogy ereje egyre gyengül, hite fogy, szeretete lankad, úgy menjen az a Krisztushoz, a kegyelmek forrásához és osztogatójához... Imádkozzátok a Miatyánkot és kérjétek abban azon kenyeret, mely lelketeket az örök életre táplálja».

Miként borromei szent Károly hirdette a XVI. században a gyakori szentáldozást, úgy hirdeti és sürgeti azt X. Pius, dicsőségesen uralkodó szentséges Atyánk.

«Az volt legfőbb oka Urunk eljövetelének a testben, hogy ezáltal megmutassa irántunk szeretetét az Isten s önmaga iránt szeretetre gerjesszen. (Szt. Ágoston.)

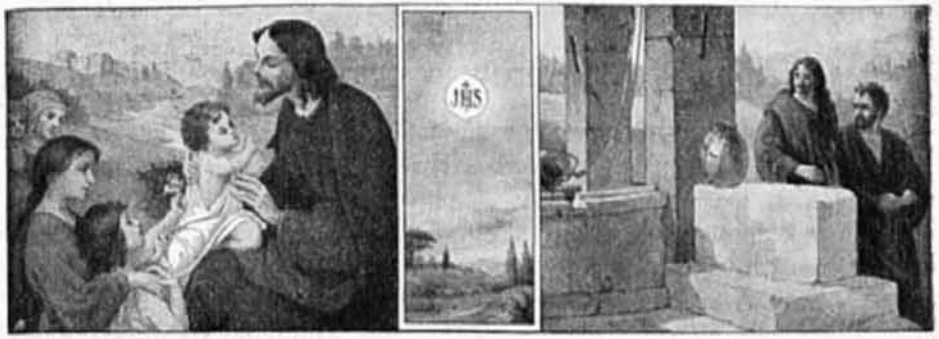

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Boldog új évet!

Újév napján az oltárnál állok a kegyes Úr Jézus előtt. O adja nekünk ezt az esztendőt. Mennyi új évet adott már eddig az embereknek! Valóban nem fösvény Isten Ő, hanem végtelen bőkezű: ad időt, hogy boldogok legyünk, amint azt egymásnak újévkor kívánjuk — sőt az időhöz adja a boldogságot is mindenkinek, aki nála keresi.

Így gondolkodom az oltárnál és gondolataimból ki nem zárhatom az én kis olvasóimat. Hiszen nekik is szivet adott a jó Isten; szivet, amely öröm és boldogság után kívánkozik s kiket akar boldogabbaknak látni az Úr Jézus ez új esztendőben, mint épen az ő legkisebb testvéreit?! Érti és érzi ezt mindenki, azért Jézuska születésének emlékére elsősorban a gyermekek kapnak karácsonyi ajándékot.

Nézem az oltáron égő gyertyákat. Emésztik magukat, fényük ragyog, hogy az oltáron a kenyér külső szine alatt újból születő Jézuska dicsőségét hirdessék. Boldog gyertyák, melyek nem bűnös mulatságoknál, hanem az Oltáriszentség körül égtek: kedves kis olvasóim, kívánom, hogy a ti szivetekben se égjen ez évben a bűn iránt való szeretet lángja, hanem a szentségi Úr Jézus után érzett vágynak a tüze. Tiszta gyertyák ti, tiszta viaszból vagytok, melyet a tiszta méhecske gyűjtött össze illatos virágok kelyhéből: kívánom, hogy szivetek is ártatlan, szennytelen lakóhelye legyen a szentségi Úr Jézusnak s hogy lelketeket iránta való szeretetből erényekkel, mint megannyi virággal ékesítsétek föl.

Legyen szeretetetek állhatatos, ne aludjon ki soha, mint az öröklámpa fénye sem fog kialudni az egész éven át és boldogok lesztek. Nem fogjátok jó kedveteket elveszíteni, bármi fog is érni az új esztendőben, amint a szent koldus, de la Fabre Benedek is boldognak érezte magát, bár-

mennyit éhezett is nyomoruságában; mindent elfeledett, mikor az Oltáriszentség előtt térdelhetett és tudta azt, hogy minél szegényebb, annál jobban szereti őt az Úr Jézus.

Gyermekeim! még egyszer kívánom nektek az oltártól: jertek ez évben sokszor az oltárhoz; látogassátok, imádjátok, vegyétek magatokhoz minél többször az Úr Jézust, akkor ma igazán boldog újév kezdődik számotokra. *Szerkesztő bácsi.*

Szentséglátogatás.

Én: Idejöttem, édes Jézusom, szent oltárodhoz, ahol a kenyér szine alatt valósággal jelen vagy. Dicsérni, magasztalni akarlak együtt a te szent angyalaiddal és szenteiddel. Tessék Neked a szegény gyermek imádása, akinek szava nagyon messze van az angyalok és szentek énekétől.

Az Úr Jézus: Gyermekem, én egykor a mennyekből láttam, mily szomorú legfiatalabb és legtisztább apostolomnak, Jánosnak az élete a földön. Meg akartam vigasztalni, megnyitottam neki az eget és így szóltam hozzá: «Jöjj fel ide, nézd meg az én dicsőségemet». Erre János előtt megnyilt a mennyország és először is királyi széket látott, amelyen mennyei Atyám ült isteni dicsőségében. A királyi szék csupa ragyogó kristályon állott, mint valami üvegtengeren. Körülötte gyönyörű szivárvány ragyogott és hét csodálatos lámpa égett. — Mennyei Atyám királyi széke körül még sok fényes szék állott. Ezeken a szentek ültek tiszta fehér ruhába öltözve, fejükön aranykoronával. Atyám királyi székéből oly fényesség áradt ki, mint a villámlás és olyan szózat hallatszott, mint a mennydörgés. A szentek felemelkedtek székeikről, leborultak mennyei Atyám előtt, letették trónjához koronáikat és így imádták Őt: «Méltó vagy, Urunk, Istenünk, minden tiszteletre és dicsőségre, mert Te teremtettél mindent és csupán a Te akaratodból lett minden».

Én: Imádom velük együtt én is a Te mennyei Atyádat és imádlak, dicsőítlek Téged. Oly szegényesnek mutatod magadat a legfölségesebb Oltáriszentségben és mégis a nagy Úr Istennek vagy a Fia, aki semmiből teremtett mindent.

Az Úr Jézus: Szent János akkor engem is látott az égben, de bárány alakjában. Mennyei Atyám hétpecsétes könyvet tartott jobb kezében. E könyvben meg van írva minden, ami a világ végéig történni fog. Aki a könyv pecséteit kinyitja és Atyám könyvében olvasni tud, az mindentudó, tehát maga is Isten. — Egy hatalmas angyal nagy szóval hirdette: «Kicsoda méltó arra, hogy megnyissa a könyvet és felbontsa annak

pecséteit?» És senki, sem a mennyben, sem a földön meg nem nyithatta a könyvet és nem nézhetett abba.

Ekkor szent János sírva fakadt. De egy a szentek közül mondta neki: «Ne sírj! Ime az Üdvözítő legyőzte halálával a gonosz lelket, Ő mindentudó, megnyithatja a könyvet és felbonthatja annak hét pecsétét.» S én az Isten Bárányа, megmutattam akkor, hogy mindent tudok és magam is Isten vagyok, mint mennyei Atyám. Odaléptem mennyei Atyámhoz és elvettem jobb kezéből a könyvet. Megnyitottam és felbontottam annak hét pecsétét.

Erre a szentek mindnyájan leborultak Előttem, a Bárány előtt. Aranycsészében tömjént égettek tiszteletemre; aztán hárfát fogtak kezükbe, azt pengették és olyan éneket énekeltek, amilyent szent János még sohasem hallott. «Méltó vagy, Uram — énekelték —, hogy elvedd a könyvet és felnyisd annak pecséteit: mert megöltek Téged és megváltottál minket a Te véreddel a világ minden országából és népéből.» — Az angyalok is imádtak Engem, ámbár csak bárányt láttak. Ezerszer ezer volt a számuk és nagy szóval mondták: «Méltó a Bárány, akit megöltek, hogy övé legyen minden erő és hatalom, minden bölcseség és tisztelet, minden dicsőség és áldás.» És ég és föld kiáltozta: «A Báránynak áldás és tisztelet, dicsőség és hatalom mindörökön örökké.» A szentek pedig újból arcra borultak és imádtak Engem, aki örökké élek és soha meg nem halok.

Én: Édes Jézusom! szivemből örülök, hogy az angyalok és a szentek a mennyországban Téged épúgy imádnak, mint mennyei Atyádat. Imádnak, ha csupán bárányalakjában látnak is. Velük együtt akarlak én is itt a szentségház előtt imádni. Te magad tanítottad, hogy a legfölségesebb Oltáriszentségben jelen vagy. Itt vannak körülötted angyalaid is és imádnak, mint az egekben. Imádnak, bár nem látunk még bárányalakjában sem, hanem csak a szentostya szinében. Ha az angyalokat látni lehetne, mint ahogy szent János látta őket, akkor elcsodálkoznám itt az oltár előtt. Sok-sok angyal van itt egybegyűlve, sok-sok szent néz le az égből az oltárra és ezt imádkozzák: «A legfölségesebb Oltáriszentségnek áldás és tisztelet, dicsőség és hatalom mindörökön örökké.» Így tesz szent őrzőangyalom is és minden gyermek és felnőttnek szent őrzőangyala. Ez a templom és minden templom a mennyországnak bizony egy darabkája.

Édes Jézusom! én ezt mind hiszem és vallom, hiszen a szent ostya alakjában Te magad vagy jelen. Szent János, mint bárányt látott Téged az égben, én pedig kenyér, vagyis ostya szinében látlak a templomban. Szent János, az angyalok és a szentek imádtak Téged, ámbár csak bárányt láttak: én is imádlak, mint Istent, ámbár csak kenyeret, ostyát láthatok. Leborultak Előtted, a Bárány előtt épúgy, mint mennyei Atyád előtt, ki a

királyi széken ült. Leborultak, mert Te váltottad meg az embereket. Leborultak, mert mindentudó vagy, csak Te tudod kinyitni és olvasni a hétpecsétes könyvet, amelyben minden meg van irva. Leborultak, mert mindenható és mert Istenünk vagy.

Én is ezért térdelek Előtted és imádlak, Uram Jézusom!

Megvallom, hogy az Oltáriszentségben csak a szent ostya alakját láthatom, mintha itt se lennél. Mégis itt vagy, Úr Jézus! itt vagy Te, aki megváltottál minket. Ha meg nem váltottál volna, sehogy sem tudnék a mennyországba jutni. Csakis a Te erődből juthatok el oda, pedig itt úgy látszik, mintha mozogni sem tudnál. — Neked, Megváltóm, áldás és tisztelet, dicsőség és hatalom mindörökön örökké!

Megvallom, hogy csak a szent ostya alakját láthatom, mintha itt se lennél. Podig itt vagy és a szent ostya szine alatt mindent tudsz és látsz, még legtitkosabb gondolatainkat is. Tudatlan gyermek vagyok csak, de ha okos öregember volnék is, az Teelőtted még annyi sem, mint a vizcsepp a tengerhez képest. Ha tudnám mindazt, amit az emberek mindnyájan összesen tudnak: az csak annyi, mint egy porszemecske a magas hegyhez képest. — Neked, ki mindentudó vagy, áldás és tisztelet, dicsőség és hatalom mindörökön örökké!

Nem látlak, Úr Jézus, de itt vagy a kenyér szinében. Szivesen megvallom, hogy Uram és Istenem vagy. Csendesen vagy köztünk, pedig Te teremtetted Atyáddal és a Szentlélek Úr Istennel a világot. Ha akarod egy pillanat alatt vége van minden embernek és az egész világnak. S ha ismét akarod, sokkal szebb világ lesz egyszerre, mint amilyen ez a mostani. Oh Jézusom, mily hatalmas vagy Te s mily kicsinyke vagyok én, csak egy porszemecske Oltáriszentség előtt. — Méltó vagy Urunk, Istenünk, arra, hogy Tied legyen minden tisztelet és dicsőség, mert Te teremtettél mindent és csupán a Te akaratodból lett minden.

Oh Jézusom! add, hogy úgy tudjalak tisztelni és dicsérni, mint a szentek és az angyalok. Add, hogy legalább a templomban másra ne gondoljak, csak Terád. A szentek az égben leteszik lábaidhoz koronáikat s leborulnak előtted: ép így én is ne gondoljak a legfölségesebb Oltáriszentség előtt ruhámra, társaimra, játékomra. A szentek tömjént áldoznak Neked az égben: én is mindig ájtatosan akarok itt Hozzád imádkozni. Akkor oly kedvesen megy hozzád az imádságom, mint a tömjénfüst az ég felé.

Neked áldás és tisztelet, dicsőség és hatalom mindörökön örökké. Amen.

Az Örökimádás jóbarátjaihoz!

A jelen számmal az Örökimádás új évfolyamba lép. A huszadik század tizenkettedik évében megkezdi a tizenharmadik évfolyamot s a folytonos fejlődés törvényénél fogva igyekszik erősödni, haladni, tökéletesedni, hogy minél nagyobb erővel és minél nagyobb tömegben gyüjtse az embereket az eucharisztikus zászló alá.

Kérjük azért a katholikus olvasó közönséget és a Szentségi Jézus nagy érdekeinek összes harcosait, hogy erkölcsi és anyagi támogatásukat ezután se vonják meg az Örökimádástól, sőt ez új évben újult lelkesedéssel és buzgósággal kegyeskedjenek azt pártolni és terjeszteni.

Az évi előfizetés ezután is csak 3 korona. Az előfizetéseket kérjük Budapest, IX. ker., Üllői-út 77. címre küldeni.

Az Oltáriszentség bő áldása kisérjen mindnyájunkat ez új esztendőben!

Budapest, 1912. január 1.

Az «Örökimádás» szerkesztősége.

Jézus a szent misében föláldozza magát érettünk.

Mit tesz az: áldozatot bemutatni?

Áldozatot bemutatni annyit tesz, mint valamely kedves tárgyunkat fölajánlani Istennek, hogy őt ez által legfőbb Urunknak elismerjük.

* Az áldozatot négyféle szándékkal lehet bemutatni: 1. hogy Istent imádjuk, 2. neki hálát adjunk, 3. tőle valamit kérjünk, 4. őt bűneinkért megengeszteljük.

* Áldozatot mutatott be Kain és Ábel, Noé, Melkizedek, Ábrahám, később Isten rendeletére a zsidó nép: de ezek az ó-szövetségi áldozatok mind csak előképei voltak az új-szövetségi áldozatnak. — Az áldozatul bemutatott tárgyat elpusztítják, vagy elváltoztatják.

Ki mutatta be a legszentebb áldozatot?

A legszentebb áldozatot az Ur Jézus mutatta be, amikor a keresztfán önönmagát áldozta föl érettünk.

Melyik áldozatban újítja meg az Úr Jézus a keresztáldozatot?

Az Ur Jézus a szent mise-áldozatban újítja meg a keresztáldozatot.

* Ez a szó: mise, a latin nyelvből átvett neve a szent áldozatnak.

Röptében a nagyvilág körül.

A Mikulás a középponti Oltáregyesületben. December hó 2-án és 3-án az Oltáregyesület csendes munkatermeit szokatlanul élénk mozgalmasság töltötte be. A vásári zsivaj és tolongás ez egyszer ideális cél szolgálatában állott — az Örökimádás-templom még fedezetlen költségeinek törlesztésére. Ennek a nemes és szent célnak a varázsa zománcozta be az előkelő és buzgó árusítók kedvesen tolakodó buzgalmát, amellyel a sűrűen hullámzó közönség adakozási hajlamának igyekezett alkalmul szolgálni. Valóban *jótékonysági bazár* volt ez, mert a vevő filléreiből juttatott a templomnak is és önmaga is igazán hasznos és végtelenül kedves dolgoknak jutott a birtokába. Jól megrakodtan jött a Mikulás: meleg téli gyermekruhák, édességek, babák, virgácsok, könyvek, ájtatossági tárgyak stb. száz és száz válfaja, valamint a szebbnél-szebb virágok művészi csoportozatai gyönyörködtették a szemet. A pazarváltozatú tárgyak előteremtésében nem kis érdemük van a Maria-Reparatrix anyáknak és azon nagylelkű kereskedőknek, akik értékes ajándékaikkal siettek a nemes célra áldozni. Az árusítók közt feltüntek első sorban az egész jótékonyságú bazár értelmi szerzője és fáradhatatlan rendezője: őrgróf Pallavicini Edéné, továbbá gróf Hadik Béláné, gróf Zichy Ráfaelné, Návai Kálmánné fiaival, gróf Széchenyi Emilné, gróf Erdődi Sibi, báró Orozdi Julia, Merik Pali és Irénke és még sokan mások. A buzgó kongreganisták fáradozását és közreműködését természetesen nem lehetett volna nélkülözni.

Az első nap különösen fényes volt. Csak egynéhány nevet jegyzünk ide a látogatók közül: Klotild főhercegnő Őfensége, gróf Zichy Aladár leányaival, Apponyi grófné, gróf Széchenyi Emil, Pallavicini őrgrófné leányai: gróf Hadik Béláné és gróf Zichy Ráfaelné; gróf Zay Miklósné, Cziráky grófnő, báró Orozdi Fülöpné, báró Barkóczy Ilona alapitványi hölgy, Kiss Aladárné stb. stb. A második napon inkább a nagy közönség kereste fel sűrűen a bazárt. Nem lehetett eléggé sajnálni, hogy kellő

reklám hiján a legtöbb ember csak a bazár megszünése után értesült a dologról. Ezt a körülményt mindenesetre érdemes megjegyezni és figyelembe venni ha esetleg még egyszer beköszönt az Oltáregyesületbe ez a fényes Mikulás. *T. J.*

Feltünő áttérések Angliában. Az angol birodalom katholikus ujságai erősen foglalkoznak azon fényes és örvendetes eredményekkel, amelyeket az utóbbi öt év alatt az angol katholikus egyház az áttérítések terén felmutathat. Öt esztendő alatt a katholikus hitre tért 572 anglikán pap, 12 nonkonformista dissidens lelkész, 22 skót és 12 irlandi pap az angol protestáns felekezetből. Azonkívül 29 férfi és 53 nő tagja az angol főnemességnek, 432 nemes tért át a katholikus hitre. Ugyancsak a Krisztus egyházának a kötelékébe lépett 306 katonatiszt, 63 tengerésztiszt, főiskolai képzettséggel biró emberek közül 1000-nél több. Az áttérők közül 612 lett pap és pedig közülök 100 a Jézus-társaság tagja. Természetesen a köznép közt ezrekre megy az áttértek száma.

A bécsi eucharisztikus világkongresszus. Tudvalevőleg az idei eucharisztikus világkongresszus közvetlen szomszédságunkban, Bécsben lesz megtartva. Fénye, pompája nem fog elmaradni a madridi mögött, mert már Őfelsége is megigérte a megjelenését. Ő lesz a fővédnöke. Nálunk Magyarországon is óriási az érdeklődés. A XI. katholikus nagygyűlés hitbuzgalmi szakosztályában az alábbi határozati javaslat hivja fel az oltáregyesületek és Mária-kongregációk figyelmét a bécsi kongresszusra: «A XI. katholikus nagygyűlés nagy érdeklődéssel tekint a jövő év szeptemberében Bécsben tartandó nemzetközi eucharisztikus kongresszus elé; melegen óhajtja, hogy azon Magyarország katholikusai minél nagyobb számban résztvegyenek s e célból felkéri a magyarországi oltáregyletek és Mária-kongregációk vezetőit, hogy a kongresszus érdekében minél élénkebb tevékenységet fejtsenek ki, azon magukat több tag által képviseltessék. Kívánatosnak tartja, hogy a többi nemzet példájára a kongresszuson külön magyar szakosztály is alakíttassék». Az oltáregyesületek budapesti középpontja már is tett ez irányban lépéseket.

Szent Justin írja a II. századbeli őskeresztényekről: «Vasárnapokon, *mindnyájan*, kik a városokban vagy künn a vidéken laknak, ugyanazon helyre egybegyülvén, a fölolvasó az apostolok vagy próféták iratait olvassa. Ennek végével az elöljáró, azaz a püspök, a nép oktatására és buzdítására beszédet tart, mely után mindnyájan fölállunk és imádkozunk; azután kenyér, bor és víz mutattatik be... s áldozás végett *valamennyi* jelenlévőnek kiosztatnak, a távollévőkhöz pedig diakonok által küldetnek.» Mikor térünk mi vissza ehhez a régi buzgósághoz? Mindenki hallgasson legalább vasárnaponkint szentmisét és szentbeszédet, de *ugyanakkor járuljon a szentáldozáshoz is.* Ez a hamisítatlan régi keresztény hitélet.

EGYESÜLETI ÉLET.

Az esztergomi Oltáregyesület közgyülése. A helybeli Oltáregyesület, mely a legközelebb mult egyesületi évet főleg a május havában oly igazán szépen sikerült kiállítással tette emlékezetessé, október hó 8-án tartotta évi közgyülését a vizivárosi zárda földszinti nagytermében.

Az egyesület vezetőségéből és választmányából sokan vettek részt a közgyülésen. Nevezetesen ott voltak: dr. Walter Gyula c. püspök, igazgató, revisnyei Reviczky Gáborné elnöknő, Marosi Józsefné alelnöknő, Zubcsek Mihályné ruhatárosnő, dr. Breyer István egyesületi titkár, továbbá a választmányból Mészáros Károlyné, Magos Sándorné, Csupor Istvánné, Tillmann Károlyné, Büttner Róbertné, Hajas Simonné, Grósz Ferencné, Szabó Gézáné, Jacoby Gáborné, Mattyasóvszky Marianna, Bleszl Margit, Draxler Alajosné, Schmidt Lujza, Schmidt Irma.

A közgyülést dr. Walter Gyula c. püspök a következő magasan szárnyaló beszéddel nyitotta meg:

Mélyen tisztelt Közgyülés!

Élénk öröm érzete hatja át bensőmet, midőn mély tisztelettel üdvözölvén szerény egyletünk megjelent tagjait, a lefolyt év kiemelkedőbb mozzanataira rámutatni készülök.

A csendet, amelyben egyletünk élete folyni szokott, mozgalmas tevékenység szakította meg a mult év folyamán. A nyugalmat, amely mellett a m. t. Tagok kötelmeiket teljesítve buzgólkodnak, gondteljes, fáradságos munka váltotta fel, amely csak akkor ért véget, midőn föltárulhattak a kapuk, amelyek a májusi kiállítás falai közé vezettek. Az eredmény oly meglepő volt, hogy felülmult minden várakozást. A ritka siker érdemlett jutalmat nyujtott azokért a nyugtalan, lázas percekért, amelyek a kiállítás előkészületeinek voltak szentelve.

A kiállítás különféle anyagú egyházi tárgyai a változatos alakú istentiszteleti készletek és a különböző rendeltetésű szent edények oly szingazdag mozaikká olvadtak össze, amely nem gyakran élvezhető látványosságot varázsolt a szemlélő elé.

Nem volt azonban a kiállítás a szó közönséges értelmében vett látványosság. Nem volt az a kérkedés, a feltünési vágy, a hiú versengés szemkáprázató kirakata.

Műve volt annak a nemes lelkületnek, amely — mint a könyvek könyve tanusítja — fényben szereti látni az Úr hajlékát és pompában dicsőségének szinhelyét.

Műve a hitnek, amely bensőségét nem leplezi, hanem külsőleg is tanusítani, tettekben nyilvánítani törekszik.

Az az áldozatkészség eredményezte a kiállítást, amely örömmel mond le utolsó filléréről is, ha azoknak a telepeknek létesítése forog szőnyegen, amelyek az áhitat fokozásának, a vallásos érzület izmosításának, az

istenitisztelet emelésének áramát szolgáltatják.

Növelte a kiállítás e jelentőségét és érdemét az üdítő levegő, amelyet szétárasztott. A derűs hangulat, amelyet e lelkekben keltett. Mindenki, aki a kiállítást megtekintette, érezte, hogy oly szellő lengedezett falai között, amelynek szárnyain áhitat lopódzott a szivekbe. Éltetőleg hatott arra a jámbor lelkületre, amely az élet izgalmai és nyugtalanságai, nehézségei és bizonytalanságai között az Istennek tartozó hűség és kötelességteljesítés édes tudatában keresi menedékét és ótalmát. Szilárdította azt az érzületet, amely minden ügyét és baját, minden gondját és munkáját, minden keservét és fájdalmát gyermeki bizalommal tárja föl és ontja ki az Oltáriszentségben trónoló Üdvözítő zsámolya előtt.

A kiállítás e jelentősége mulasztthatlan kötelességemmé teszi, hogy elsősorban az elnöknő ő Nagyságának és az egész m. t. Rendezőségnek forró köszönetet mondjak a heteken, hónapokon keresztül tartó éjjeli és nappali fáradságokért, amelyeket a kiállítás soknemű ügyének elintézése okozott. Hálás köszönetemet nyilvánítom azonban az összes t. résztvevőknek is minden legcsekélyebb adományért, amellyel a kiállítás létesítéséhez hozzájárulni szíveskedtek.

Rövid idővel a kiállítás bezárása után egy újabb esemény merült föl az egylet életében, amely vegyes érzelmeket váltott ki a szivekből.

Dr. Babura László úr, aki éveken keresztül lankadatlan buzgósággal és lohadni nem tudó lelkesedéssel munkálkodott az egylet körében, Ő Eminenciája kegyes intézkedése folytán a székesfővárosba költözvén, búcsut mondott annak a hivatalnak, amelyet az egylet kebelében elfoglalt. Aminő örömet keltett jól megérdemelt előléptetése, ép oly sajnálkozást ébresztett távozása. Kötelességet teljesítünk, m. t. Közgyűlés, ha e kettős érzelmet jegyzőkönyvünkben megörökítjük és azt Babura úrnak maradandó köszönetünk nyilvánítása mellett tudomására adjuk.

A veszteség érzetét, amelyet Babura úr távozása okozott, jelentékenyen enyhítette az a szerencsés körülmény, hogy működési körének betöltésére dr. Breyer István p. kamarás, főszentszéki jegyző úr személyében oly férfiút sikerült egyletünknek megnyernie, akinek a Központi Oltáregylet kebelében szerzett hosszas tapasztalatai teljesen megnyugtatnak aziránt, hogy az egylet ügyeit ismét erős és biztos kezek vezetik.

Midőn szives vállalkozásáért forró köszönetet mondok, a legmelegebben üdvözlöm munkássága kezdetén és szívből kívánom, hogy az Isten legbőségesebb áldásai kisérjék és jutalmazzák.

Ismételten üdvözölvén a m. t. Közgyűlést, van szerencsém a tanácskozást megnyitottnak nyilvánítani.

A beszéd elhangzása után, mely mély hatást tett a jelenlevőkre s melyet a közgyűlés jegyzőkönyvbe kívánt foglaltatni, az egyesületi titkár ismertette az egyesületi kiállítás sikerét csoportosította azokat a számbeli adatokat, melyek a kiállítás eredményét feltüntetik s bemutatta azokat a köszönő leveleket, melyek a kiállított s a szegény templomok közt szétosztásra került tárgyakért az elnökséghez érkeztek. A jelentést az egyesületi pénztár állapotának ismertetésével végezte.

A kiállításról szóló beszámolóval kapcsolatban dr. Walter Gyula c. püspök különös hálával és köszönettel emlékezett meg revisnyei Reviczky Gábornéról és Marosi Józsefnéről, mint az egyesület elnök- és alelnöknőjéről, a vizivárosi zárda főnöknőjéről és tagjairól, valamint báró Wodianernéről, ki jelentékeny pénzbeli adománnyal járult hozzá a kiállítás sikerének biztosításához.

A közgyűlés továbbá elhatározta, hogy dr. Babura Lászlónak, az egyesület hat éven át volt titkárának kiváló érdemeit jegyzőkönyvbe iktatja s erről a nevezettet külön iratban értesíti. Végül még elhatározta a közgyűlés, hogy az egyesületi zászlót ezentúl csak szentségi körmeneteknél fogja körülhordozni s hogy a jövő évi bécsi eucharisztikus kongresszuson részt vesz. A közgyűlést dr. Walter Gyula záró szavai után rekesztették be.

Új oltáregyesületek. *Temes-Gyarmathán* 193 taggal, *Lippán* 72 taggal. Mindakét egyesület a csanádi egyházmegye területén van.

Különösen nagy örömmel jelenti megszületését a *Békéscsabán* alakult új Oltáregyesület, mely teljes tiszti kart és 25 tagból álló választmányt szervezett magának. Adja Isten, hogy ezen új egyesületek derekasan kivegyék részüket az oltáregyesületek ama fölemelő munkájában, amely az Oltáriszentség tiszteletének emelését és a szegény, elhagyatott templomok gondozását célozza.

Jelentés a szegedi Oltáregylet megalakulásáról és mult évi működéséről. Az Oltáregylet Szegeden ez év első hónapjaiban a következőképen alakult meg:

Elnöknő: Kray Istvánné őméltósága; *alelnöknő:* dr. Nagy Aladárné őnagysága; *igazgató:* Jászai Géza apát-esperes, belvárosi plébános úr őnagysága; *helyettes igazgató:* Mátyás Béla segédlelkész; *titkár:* dr. Henny Ferenc segédlelkész; *pénztáros:* Kelemen András segédlelkész.

Ülnöknők: Molnár Elemérné, őnagysága, özv. Vladár Mihályné őméltósága, özv. Sik Sándorné őnagysága, Sarkady Györgyné őnagysága; *terjesztőnők:* dr. Raskó Istvánné őnagysága, Vészits Lajosné őnagysága, Róhr Jakabné őnagysága, Rónay Mariska k. a., Farkas Irén k. a.

Az Oltáregyletnek kettős célja van: az első és nemesebb, hogy közelebb hozza a lelkeket az oltáraink lakó szentségi Jézushoz, hogy megértsük az Isten végtelen szeretetét és azt a folytonos áldozatot, mely a kenyérnek és bornak Krisztus testévé és vérévé való átváltozásában nyilvánul az emberiség iránt: célja, hogy ne legyen ismeretlen előttünk az Oltáriszentségben elrejtezett Krisztus.

Ezt a célt szolgálta a *szeged. alsóvárosi apácazárda kápolnájában minden hónap második csütörtökén tartatni szokott és a jövőben is megtartandó oltáregyleti szentmise és szentbeszéd, nemkülönben a belvárosi templomban a minden hó II. vasárnapi szentségimádás.*

Ebből a célból tartottunk lelki gyakorlatokat is a nagyhét három első napján szintén alsóváros az intézet kápolnájában, mely alkalommal főtisztelendő dr. Henny Ferenc belvárosi segédlelkész úr meggyőző erejű és gondolatokban gazdag beszédekben mutatott reá a gyakorlati keresztény élet szükségességére.

Ezt a célt szolgálta főtisztelendő Zimányi Mihály praemontrei kanonok, theologiai tanár úrnak május II. vasárnapi választékos nyelvezetű lelkes beszéde és az a főpásztori szózat, melyet megyés püspökünk őméltósága intézett hozzánk június 25-én s mely felejthetetlen lesz mindenkor előttünk. A hála őszinte érzelmével mondunk köszönetet Főpásztorunknak azért a kegyességéért, hogy kérésünket főpásztori sokoldalú elfoglaltsága mellett is teljesítette, eljött közénk s mi elmondhattuk a szent-író szavaival: «ez a nap, melyet készített nekünk az Úr, örvendjünk és vigadjunk ezen». A pásztorok Pásztora jutalmazza meg fáradozását és tartsa meg számunkra évek hosszú során át!

Hálás köszönetet mondunk főtisztelendő dr. Henny Ferenc segédlelkész és Zimányi Mihály praemontrei kanonok, theologiai tanár úrnak áldozatkészségéért és mindenkinek fáradozásáért, kik egyesületünket ezen legfontosabb célja elérésében támogatni szivesek voltak s kérjük, hogy azt a jövőben is megtenni kegyeskedjenek.

Hogyha a lelkek megértették az Oltáregylet emez első és legnemesebb célját, magától fog megvalósulni a második is: az Úr házának ékesítése. Mert miért ég oltáraink előtt az öröklámpa, miért áldozunk aranyat, ezüstöt, selymet és bársonyt templomainknak, ha ez áldozat nem tudná kiváltani lelkünkből azt a hitet, hogy a legegyszerűbb falusi katholikus templom falai között is maga Krisztus az Isten és ember lakozik a kenyér és bor szine alatt?

Arról, hogy mit mívelt az Oltáregylet rövid néhány hónapi fennállása óta a lelkek átformálásán, statisztikai jelentést nem nyujthatunk, de hogy az Úr háza ékesítésére ifjú egyesületünk milyen áldozatot hozott, mutatja a D. M. K. E. palotájában rendezett kiállításunk, mit főpásztorunk őméltósága is kegyes volt látogatásával megtisztelni s mely alkalommal a kiállított egyházi ruhákat és szereket megáldotta. Ezúton mondunk hálás köszönetet a D. M. K. E. vezetőségének, hogy egyik termét a kiállítás céljára rendelkezésünkre bocsájtani szives volt.

Kiállított tárgyaink a következők: 1 darab misekönyv (35 K 10 f.); 2 darab misekönyv-állvány (18 K): 2 darab miseruha a hozzávaló részekkel (100 K); 1 darab dupla stóla (8 K); 1 darab ciborium-köpeny (40 K); 1 beteglátogató tarsoly, szelencékkel (10—4 K); 1 darab ostyatartó (8 K); 1 darab kettős szent olajtartó a keresztéléshez (7 K); 2 darab ministráns-ruha (28 K); 2 darab alba (házilag készült); 2 karing h. k.: 2 ministráns-ing h. k.; 6 darab vállkendő h. k.; 6 darab kéz- és kehelytörlő h. k.; 6 darab corporale h. k.; 2 darab könyvállvány-takaró h. k.; 1 darab vászon oltárterítő h. k., az újszegedi templom részére; 1 darab piros szószéktakaró (50 K); 2 darab ministránsruha (28 K); 8 darab corporale h. k.; 8 darab kéz- és kehelytörlő h. k.; 8 darab pallabélés h. k., a belvárosi templom részére; 3 darab corporale, 3 darab kehelytörlő, 3 darab pallabélés a rókusi templom részére.

Kézimunkával és munkaanyaggal hozzájárultak az Oltáregylet céljához: Vladár Mihályné őméltósága, dr. Raskó Istvánné őnagysága, özv. Sik Sándorné őnagysága, dr. Nagy Aladárné őnagysága, Orkonyi Edéné őnagysága, Sarkady Györgyné őnagysága és leánya, dr. Szele Róbertné őnagysága, Bokor Pálné őnagysága, Rohr Jakabné őnagysága, Molnár Elemérné őnagysága, Kray nővérek, Kissné Mehár Irén őnagysága és leánya, Pápay Katica, Csókássy Etelka kisasszonyok, Benedek nővérek, az alsóvárosi apácaintézet növendékei és a patronage leányok.

Az Úr háza ékesítésén buzgólkodó lelkeken legyen Isten bőséges áldása!

Engesztelő kilenced. Január 6-tól 14-ig, az Örökimádás templomban, engesztelő kilenced lesz, mint a mult években. Naponkint 6, 7 órakor csendes szentmisék, 9 órakor nagymise. D. u. 5¼-kor szentbeszéd, utána ünnepies áldás.

Kérjük azon nevelőintézeteket, társulatokat, egyesületeket, melyek e kilenced folyamán nyilvánosan közös imádási órát akarnak tartani, jelentsék be e szándékukat IX., Üllői-út 75. sz. alatt, hogy számukra egy bizonyos napot és órát lehessen meghatározni. Élővirágokat és gyertyákat az oltárra nagy hálával fogadunk.

Őrgróf Pallavicini Edéné. A Középponti Oltáregyesület fáradhatatlan elnöknője dec. 16-án ülte névünnepét. A kegyelmes asszony végtelen szerénységének tudható be, hogy a névünnep teljes csendben folyt le. Kánter Károly igazgató dec. 18-án tartott alkalmi választmányi ülésen tolmácsolta a családi életében és a nyilvános téren egyaránt minta asszonynak az Oltáregyesület jókivánatait és örömét.

Választmányi ülés. A Budapesti Középponti Oltáregyesület választmánya 1911. november hó 27-én értekezletet tartott. Kánter Károly praelatus, oltáregyesületi igazgató rövid ima után lelkes szavakkal köszönti az egybegyült választmányi tagokat. A legutóbbi választmányi ülés jegyzőkönyvének fölolvasása és hitelesítése után a pénztáros jelentést tesz a pénztár állapotáról, mit a választmány egyhangulag tudomásul vesz. Majd jegyzőkönyvi köszönetet szavaz a választmány az

Esztergomba távozott dr. Makay Lajosnak fáradhatatlan buzgóságáért, amellyel az örökimádás lelkészi teendőit és az «Örökimádás» folyóirat szerkesztési ügyeit végezte.

Kanter Károly igazgató siet fölhívni a választmány figyelmét a Bécsben tartandó eucharisztikus világkongresszusra. Az Oltáregyesület az Eucharisztia Társulat igazgatójával karöltve már is megtette a lépéseket a püspöki karnál, hogy Magyarország szerepe a bécsi kongresszuson minél fényesebb legyen. Egyben jelenti az igazgató az Oltáregylet részvételét a XI. katholikus nagygyűlésen. Két új terjesztőnő fölvétele és néhány kisebb egyesületi ügy elintézése után őrgróf Pallavicini Edéné oltáregyesületi elnöknő tájékoztatja a választmányt a jótékonysági bazár célja felől. Tetemes teher nyomja még a templomot.

A szükséges összeg előteremtésében akar némi kis segítség lenni a jótékonysági bazár jövedelme. Rövid ima zárja be az ülést.

A Középponti Oltáregyesület választmányának a tagjait, valamint a terjesztőnőket alább közöljük:

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya: Elnök: Őrgróf Pallavicini Edéné, másodelnöknő: Marie de Jerusalem főnöknő, alelnöknő: Kiss Aladárné úrnő, igazgató: Kánter Károly praelatus, kir. várpalotai plébános. Választmány: gróf Almássy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné Nyitra; Cziráky Luiza grófnő, IV. Ferenciek-tere 9. sz.; Cziráky Almásy Erzsébet grófnő, IV., Váci-utca 48. sz.; Fejérváry Celesztin úrnő, VIII., Rökk-Szilárd-utca 22. sz.; Felmayer Vilma úrnő, VIII., Baross-utca 44. sz.; Ghyczy Ida úrhölgy, V., Sas-utca 11. sz., Győry Teréz grófnő, IV., Szép-utca 4. sz.; özv. Heinrich Ferencné úrnő, VIII., Üllői-út 32. sz.; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-utca 10. sz.; özv. Kürthy Antalné úrnő, IV., Váci-utca 70. sz.; özv. Návay Kálmánné úrnő, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöpné, VI., Damjanich-u. 12. sz.; Orczy Thekla bárónő, VIII., Baross-utca 10. sz., I.; Pálffy Anna grófnő, VIII., Esterházy-utca 44. sz.; özv. Reviczky Gáborné úrnő, Esztergom; özv. Rudnyánszky Ferencné úrnő, Szada; gróf Széchényi Andor Pálné, Marcali; özv. Szelmayer Károlyné úrnő, VII., Dob-utca 14. sz.; Szögyény-Marich Julia úrnő, Székesfehérvár Kégl-utca 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobránc; báró Vécsey Józsefné, Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk-Szilárd-utca 24. sz.; gróf Zichy Nándorné, VIII., Scytovszky-tér 2. sz.; Zichy Luiza grófnő, VIII., Vas-utca 10. sz.; Zichy Kray Irma grófnő, VIII., Múzeum-utca 15. sz.

Telefon-pósta.

Felhívjuk mélyen tisztelt olvasóink figyelmét a mult évfolyam gazdag tartalomjegyzékére, melyet a jelen számhoz mellékeltünk.

Szerkesztő: **Tiefenthaler József.**

«Borromeus» hitszónoklati folyóiratunk (Győr; előf. ára 8 Kor.) új, XXVI-dik évf.-nak első füzete szürkés borítékban, de nem szürke, hanem határozott katholikus, velős tartalommal jelent meg. Az ádventra és karácsonyra derék, korszerű, szépen kidolgozott szentbeszédek vannak benne s öt értékes oktatás az Úr Jézusról, igen alkalmas előkészítésül karácsonyra. Tájékoztatásúl itt e derék füzet tartalma:

1. *Ádvent I. vasárnapjára:* Ádventi előkészület. *Kégly György Sándor*, tokodi helyi-káplántól. — 2. *Boldogasszony szeplőtelen fogantatása ünnepére:* A szeplőtelen fogantatás jelentősége. *Marianus*-tól. — 3. *Ádvent II. vasárnapjára:* Önmegtagadás. *Spuller Gyula* garamszőllősi plébánostól. — 4. *Ádvent III. vasárnapjára:* A legfőbb tudnivaló. *Gerebenics Sándor* szerkesztőtől. — 5. *Ádvent IV. vasárnapjára:* Szeretettel készüljünk a karácsonyra! *Plébános*-tól. — 6. *Karácsony ünnepére:* I. Jézus a mi megváltónk és vigasztalónk, *Cserti István* bakócai káplántól. II. Az isteni szeretet titka. *Neomysta*-tól. — 7. *Szent István első vértanú ünnepére:* Ellenségeink szeretetéről. *Spuller Gyula* garamszőllősi plébánostól. — 8. *Karácsony után való vasárnapra:* A nagy jel. *Gerebenics Sándor* szerkesztőtől. — Alkalmiak: 9. *Szilveszter-esti hálaadásra:* Adjunk hálát mindenért! *Plébános*-tól. — 10. *Ádventi oktatás-sorozat: A megtestesült Ige. Gerebenic Sándor* szerkesztőtől. I. A megtestesülés titka. II. Az Istenanyja. III. Az Istenfia. IV. Az Emberfia. V. Közbenjárónk Istennél. — 11. *Szent Miklós püspök ünnepére:* A drágalátos tálentom. *(Vázlatos* beszéd) *Nicolaus*-tól.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók **Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál.** Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. **Első szentáldozási képek.** Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNY

Karácsonyi ünnepekre.

Ó Jézusom, mily kimondhatatlanul titokteljes és csodálatraméltó a te megtestesülésed! Te, a mindenség királya, az örök Isten, emberré léssz, hogy minket, embereket, magadhoz emelj.

De époly nagy s csodálatraméltó jelenléted, Jézusom, a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Születésed naponkint megújul a szentmiseáldozatban, te közöttünk lakozol s midőn szentáldozás alkalmával szivünkbe térsz, még titokteljesebb módon egyesülsz az emberi természettel, hogy minket magadhoz hasonlóvá tégy.

Szeretetnek imádásra legméltóbb Szentsége! bölcsesség csodája és isteni mindenhatóság! Megtestesülésedben elrejtetted, Jézusom, előlünk istenségedet, a legméltóságosabb Oltáriszentségben a kenyér szine alatt pedig elrejted istenségedet, emberségedet.

Isteni Manna! szent Ostya! legmélyebb alázattal imádlak! Látom benned a hit szemével a betlehemi kedves gyermeket, a királyok Királyát, a béke fejedelmét, a világ megváltóját.

Imádásra legméltóbb Gyermek, tied az ég s tied a földkerekség s mindazt, ami azt betölti, te teremtetted. Mindazt, ami itt a földön van, mindenható szavad hozta létre semmiből és te tartod fönn istenséged erejével.

Walser-Varga Örökimádás imakönyvéből.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

XIII. ÉVF. 1912. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

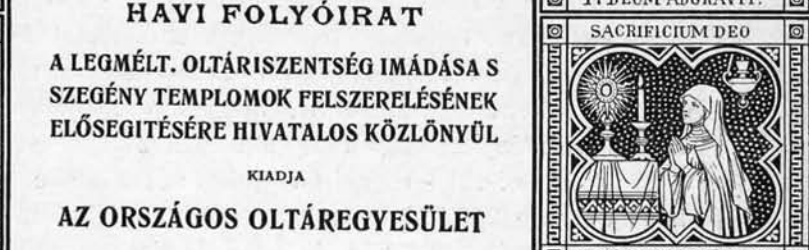

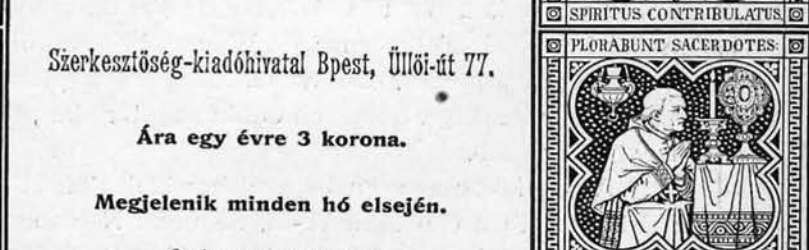

Templomberendezési Műintézet Részvénytársaság

Selmeczbánya.

Azon nagy sikerek, melyeket **Krause József szobrász** templomberendezéseivel elért, megérlelték azt a meggyőződést, hogy ezen műiparág fejlesztésével sok külföldre vándorló millió maradhatna itthon. — Krause most selmeczbányai műhelyében 30—40 emberrel dolgozik. Ha 300—400 emberrel állhatna munkába, el volna érhető a magasztos cél.

Evégből alakult meg a fenntnevezett részvénytársaság. Működési körét a képzőművészet mind a három válfajára óhajtja kiterjeszteni, t. i. az

építészetre, festészetre és szobrászatra.

A részvénytársaság nem kiván áldozatot a pártolóktól. Észszerű üzleti haszon biztosításával 1000 drb egész, 1000 drb fél és 4000 drb negyed, névre szóló részvény kiadása által **500.000** korona alaptőkével alakul meg. A részvények ára **200** korona. A részvénytjegyzők kötelezőleg kijelentik, hogy a «**Templomberendezési Műintézet Részvénytársaság**» megalakulásához azon esetben is hozzájárulnak és a részvényjegyzést magukra nézve kötelezőnek elismerik, ha a társaság **250.000** korona alaptőkével alakíttatnék meg.

Az alapítók közt a következő bizalomkeltő és garanciát nyujtó nevekkel találkozunk: gr. Wilczek Frigyes főispán, Horváth Kálmán polgármester, Bóthy László prépost-plébános, Czobor László képviselő, gr. Somssich Ödön nagybirtokos, Szokolyi Alajos nagybirtokos stb.

Az alapítók csak azon összegekért vállalnak felelősséget, melyek a Selmeczi Takarékpénztár R.-T., Selmeczi Népbank R.-T., avagy a Selmeczbányai Kereskedelmi és Hitelintézet R.-T.-nál fizettetnek be.

Mindezek alapján bátran merjük ajánlani m. t. olvasóközönségünknek a részvények vásárlását, de főképen az itt eszközlendő templomi megrendeléseket.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. FEBRUÁR. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Reviczky Aladár C. M.:* A boszniai templomokért. — *Tiefenthaler József:* Oltáriszentség és a XI. katholikus nagygyűlés (folytatás). — *Sik Sándor:* XIV. Zsoltár. — *Klett István S. J.:* A legméltóságosabb Oltáriszentség és a gyermekek. — *A. M.:* Legenda. — *R. A.:* Fölséges jelenetek. — Szentatya vigasza. — *Révai Olga:* Hideg téli éj. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. *Dr. V.:* Zichy Nándor gróf és a szentáldozás. — Eucharisztikus gyermekszövetség. — Az Úr nagy kívánsága. — Oltáriszentség katekizmusa. — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Dr. Syllaba Emil. R. A.:* «Csak az édes Jézust kérem». — Hálaadó szentséglátogatás. — Huzzuk ki a szegeket Jézus kezéből és lábából. — Röptében a nagy világ körül. — Lelkigyakorlatok — Irodalom. — Egyesületi élet. — Telefon-pósta. — Kimutatások.

A boszniai templomokért.

Reviczky Aladár C. M. a Budapesti Középponti Oltáregyesületnek 1912. jan. 19-iki munkaóráján az összegyült egyleti hölgyeknek a fönti cimen a következő előadást tartotta:

Mélyen tisztelt hölgyeim!

Most, midőn az eucharisztikus Úr Jézusért dolgoznak a szegény templomok részére, a legmegfelelőbb milieuben tarthatom meg előadásomat a boszniai templomok fölsegélyezéséről a m. t. elnöknőnek, Pallavicini őrgrófnő ő excellenciájának kegyes fölszólítására.

Köztudomású dolog, hogy Bosznia és Hercegovina lakósainak csak egynegyed része katholikus, vagyis ezen országok 1,850.000 lakósa közül a katholikusok száma 450.000. Ezen katholikusok nemcsak a pogány törökök s az eretnek szerbek között való szétszórtságuk miatt sajnálatraméltók, hanem azért is, mert ők a legszegényebbek, a legnyomorultabbak. A legutóbbi éhség alkalmával is ők szenvedtek a legtöbbet. Ezen szegény népnek szegény a papsága is, szegények a templomai is. A papság fönntartásáról a népnek kellene gondoskodni, de hogyan gondoskodjék, mikor neki sincs meg a mindennapi kenyere? Természetes, hogy szegény papságnak és szegény népnek szegény a temploma is.

Hogy mily nagy a szegénység, arról annak, aki azt nem látta, alig van fogalma, miként egy odavaló plébános írja. Vannak olyan községek, hogy egyáltalán nincs még csak kápolnájuk sem s a hivek hónapokon, sőt éveken át nem járhatnak templomba. Van nagyon sok olyan község, hol van ugyan kápolnának nevezett helyiség, de az inkább istállónak néz ki. Néhány szál deszkából összerótt pajta, vagy katonai barakk szolgál az ég és

föld királyának, az eucharisztikus Úr Jézusnak lakóhelyül. Ilyen templomokban öröklámpa nem ég, mert nincs pénz az olajra, s ha volna is és égne is a lámpa, csakhamar kioltanák lángját a faburkolat hasadékain besüvítő szelek és viharok. Ilyen templomokban a miseruhák rongyosak, piszkosak, mert újakra nem telik, a fehérneműek szétfoszlottak, a kehely és ciborium oly rossz állapotban vannak, hogy teljesen méltatlanok az Úr szentséges testének és vérének befogadására és megőrzésére, a templomi egyéb fölszerelések oly hiányosak s kopottak, rozogák, hogy valóban csak röstelkednünk lehet, hogy ezen állapotok testvérországainkban még mindig egyre tartanak.

S mélyen tisztelt hölgyeim, ez a nagy nyomor nemcsak egy-két, hanem számtalan boszniai és hercegovinai községben kiáltoz sürgős segítség után.

Önök, kik az Úr Jézusért lelkesülnek, kiknek szivét azon szeretetteljes vágy emészti, hogy az eucharisztikus Úr Jézus ne legyen sehol szegénységben, ne legyenek rongyos, piszkos miseruhák s egyéb egyházi ruhák az Úr házaiban, Önök, mélyen tisztelt hölgyeim, apostolkodjanak, hogy testvérországainkban ezen miserábilis állapotok mielőbb megjavuljanak.

A boszniai katholikusok megérdemlik, hogy részvéttel, szeretettel viseltessünk irántuk és segítsünk, rajtuk és pedig, mert *hithűek* s a szerb propaganda összes csábításainak ellenállnak és *vallásosan élő hivei* az egyháznak, sőt nagy azok száma, kik valódi *eucharisztikus életet* élnek. P. Puntigam írja, hogy a bosnyákok közt igen terjed a gyakori szentáldozás és Jézus szivének tisztelete. Egy buzgó plébános szintén arról értesít, hogy misszióterületén a hivek nagy buzgalommal járulnak gyakran a szent gyónáshoz és áldozáshoz.

Az ilyen népet Krisztushoz kell emelni s mindenképen segítségére lenni, hogy vallásosságát gyakorolhassa és lelki élete öntudatos és tökéletes legyen. Ehhez a fönséges lelki kulturához Önök is hozzájárulhatnak, m. t. hölgyeim. A szeretet találékony. Önöknek is meg kell találni azon utat, melyen haladva a bosnyák elhagyatott, szegényes templomokhoz érnek, melyeket, remélhetőleg, föl fog ékesíteni szorgos kezük.

Kettőért esedezem.

Ha dolgoznak hazánk szegény templomai részére, meg ne feledkezzenek a testvérországok szegény templomairól sem. Ajánljanak föl oda is egy-egy darabot.

Másodszor buzgóságukhoz intézem esdő szavaimat s kérem Önöket, kegyeskedjenek a Budapesti Középponti Oltáregyesület nevében az egyes plébániai és szerzetes-templomok előljáróit fölkeresni, hogy ők mindazon egyházi szereket és ruhákat ajándékozzák oda a boszniai templomok részére, melyeket már nem igen használnak, de amelyek a szegény bosnyák misszióterületeken talán még igen jól használhatók lennének. Talán az Önök jelenlétében átnézhetnék a lelkész urak a sekrestyét és raktárt és mindjárt elküldhetnék a kapott tárgyakat az Egyesületnek, honnan rendeltetési helyeikre juttatnák. (Igy tehetnének a vidéki oltáregyleti tagok is saját plébániáikon, hasonlóképen a lelkész urak, kik egyenest Boszniába küldhetnék ajándékaikat: Érseki szeminárium, Sarajevo, Bosznia, honnan a szegény templomoknak szétosztatnak. *Szerk.)*

S miután a papság oly szegény, hogy könyveket nem vásárolhat s így nem képezheti magát, nagyon üdvös dolgot végeznének m. t. hölgyeim, ha a plébános urak és a szerzetesházak főnökeitől a már nem használt latin, német és szláv nyelvű könyveket, vagy az ilyen kettős példányokat a bosnyák papok részére szintén elkérnék.

A szeretetnek ezen szívből fakadó, kedves megnyilatkozásai nagy örömet szereznek az eucharisztikus Úr Jézusnak, ki az itélet nagy napján azt fogja Önöknek mondani: «Koldus voltam Boszniában és ruháztatok engem, most én ruházlak föl titeket a dicsőség palástjával, menjetek be Uratok örömébe!»

Oltáriszentség és a XI. katholikus nagygyűlés.

(Folytatás.)

A XI. KATHOLIKUS NAGYGYŰLÉS harmadik napján, november 14-én, a budapesti egyetemi templom valamiféle őskeresztény jelenetnek volt a tanúja. Egy kis *zsinat* folyt itt le. Az Úr szőlőjének hivatott munkásai tanácskoztak és *terveket kovácsoltak* arról, hogy miképen kell az Oltáriszentséget hitéletünk és kath. köztevékenységünk középpontjává tenni. Ma már mindenfelé megérlelődött az a meggyőződés, hogy a gyakori szentáldozás nélkül a kath. hitélet és tevékenység fölvirulását hiába várjuk. Ez az a kovász, amely életet, növekedést van hivatva önteni a tespedő katholikus népekbe.

A gyűlésen *Majláth Gusztáv gróf püspök* elnökölt. A padsorokat és üléseket dr. Glattfelder Gyula megyés püspök, dr. Kohl Medárd és Fehér Antal fölszentelt püspökök és vagy 300 pap foglalta el. Először Klinda Teofil kanonok kitette a legméltóságosabb Oltáriszentséget, majd áldásadás után elvitte a templomból s csak azután nyitotta meg az elnöklő püspök a szokatlan gyűlést. A lánglelkű püspök jól érti a módját annak, hogy miképen kell minden tettünket vonatkozásba hozni az Oltáriszentséggel és erre páratlan közvetlenséggel ad gyakorlati tanácsokat.

Első szónok *dr. Mihályfi Ákos* egyetemi tanár volt. «Az Oltáriszentség a lelkipásztori életben» cimen szólt a hallgatókhoz, kik feszült

figyelemmel hallgatták gyönyörű és komoly szavait. Tudásával és papi lelkesedésének tüzével mélyen meggyőzött mindenkit arról, hogy az Oltáriszentség a gyakori szentáldozás szolgálatában az az orvosság, mellyel a szentatya nagy irányelvét: omnia restaurare in Christo — mindent megújítani Krisztusban, meg lehet valósítani. Igazán a Szentlélek vezette a pápát, Krisztus földi helytartóját, midőn irataiban a gyakori szentáldozás terjesztését teszi a lelkipásztori működés középpontjába.

Ebben az értelemben kell venni a Miatyánk kérését is a mindennapi kenyérről. A jövő sikeres lelkipásztorkodás programmpontjai legyenek tehát:

«Először is sokat beszéljünk a szentáldozás nagy kegyelmeiről és áldásairól, a belőle meríthető vigaszról, örömről, arról a módról, mellyel szentáldozásból minél több kegyelmet s vigaszt meríthetünk. Másodszor könnyítsük meg a hiveknek a szentáldozást. Ne kössük annak kiszolgáltatását merev formákhoz, például, hogy csak mise alatt, vasárnap csak nagymise alatt áldoztatunk. Ha sok a gyónó, minden órában legyen áldoztatás. Vasárnaponkint ott, ahol csak egy pap van, nyujtson ez arra alkalmat, hogy a hivek már kora reggel megáldozhassanak. Tegyük lehetővé a gyermekeknek és betegeknek is, hogy minél gyakrabban áldozhassanak. A gyermekeknél a szellemi fejletlenség, a betegeknél a jejunium sacramentale ne okozzon nehézséget. Maga a Szentszék nyujtja nekünk a példát, hogy a szentáldozás körül nagylelkűek legyünk és ne szűkkeblűek.

Ami a gyermekek gyakori áldozását illeti, igyekezzünk eloszlatni a szülők idegenkedését a gyakorlatot illetőleg; értessük meg a szülőkkel, hogy gyermekeik tisztaságát, jövőjét, boldogságát misem biztosíthatja jobban, mint a gyakori áldozás által megerősített kegyelmi élet. Mutassunk rá a mai kor megsokasodott veszedelmeire, amelyeknek még a szülők nem voltak kitéve, — ezek a veszedelmek teljesen igazolják az új gyakorlatot.

De főleg könnyítsük meg a hiveknek a gyakori szentáldozást azáltal, hogy gyakran nyujtunk alkalmat a szentgyónáshoz».

Dr. Babura László lelkiigazgató Prohászkára emlékeztető ragyogó ékesszólással lelkesítette a papságot az Eucharistia-Társulat fölkarolására. Ami a hivek számára az Oltáregyesület, az a papság számára az Eucharista-Társulat. Az Oltáriszentség az erő és öröm forrása, azért csak az a papi működés lehet sikeres és szerezhet igazi örömöt és boldogságot a lelkipásztornak, mely erejét és munkakedvét a szentségi Jézusból meríti. Tehát sokat időzzünk az Oltáriszentség előtt, minden működésünk onnan induljon ki és oda térjen vissza. Ezt akarja, erre akar vezetni az Eucharistia-Társulat.

Utolsó szónoknak *dr. Galcsek György* apátkanonok maradt. Az oltáregyletekről szólott rendkívül praktikusan s azért beszéde nagyon érdekli az «Örökimádás» olvasóközönségét. Előbb kifejti röviden az oltáregyesület kettős célját: *a)* szegény templomok fölsegítését és *b)* az Oltáriszentség iránti tiszteletet, a gyakori szentáldozást terjeszteni. Bővebben csak az oltáregyesületek utóbbi céljáról beszélt. Ezen cél elérésének egyik legfontosabb eszköze a havonkinti *imaóra pontos betartása*. Pedig itt sok a nehézség, sok az akadály. Az ideális helyzet természetesen az lenne, ha a hivek úgy osztanák föl maguk közt a napokat és heteket, hogy a szentségi Jézus sohase legyen imádó nélkül. De ennek a megvalósítása majdnem lehetetlen. Épen azért használatba hozták az oltáregyletek a *közös imaórák* különféle válfajait.

1. Legegyszerűbb mód abban áll, hogy kiteszik az Oltáriszentséget és a tagok csendben, egymagukra hagyatkozva elmélkednek. Ezt a módot csakhamar megunják a hivek azon egyszerű oknál fogva, mert nem tudnak elmélkedni.

2. Lehet úgy is megtartani a közös imaórát, hogy valamely könyvből, pl. szent Alfonz «Szentséglátogatások könyvé»-ből olvasnak és azon egy kissé elmélkednek. A munkától elfáradt népnek ez is nehéz és untató.

3. Sokkal tökéletesebb az úgynevezett «szent óra», amilyenek a budapesti Örökimádás templomában szoktak lenni. Az egész óra fölöszlik négy negyedórára. Az első három negyedóra mindegyikén ének, nyolcperces beszéd és öt percnyi elmélkedés tartja elfoglalva a hiveket. A negyedik negyedórát litánia és szentségbetétel foglalja le. Ez a módja a közös imaórának rendkívül változatos s ép azért folyton ébrentartja a hivek figyelmét. Olyan templomban, melynek közönsége erősen hullámzik, ezen módszer legjobban válik be.

4. Dr. Galcsek azonban leginkább azon módszerrel rokonszenvez, melyben a nép fölváltva karban imádkozik és énekel. Itt természetesen föltétlenül szükséges közös imakönyv. Legjobb erre a Walter—Varghafféle «Örökimádás».

Az idő rövidsége tette lehetetlenné a hozzászólásokat, pedig a beszédek annyira közérdekűek voltak és lélekrehatók, hogy soknak lett volna okos és az ügyre hasznos megjegyzése. Az Eucharistia-Társulat vezetőségét nagy elismerés illeti, hogy ezt a kihatásaiban mindenesetre jelentőséges gyűlést rendezte.

S ezzel a XI. kath. nagygyűlés munkáját az Oltáriszentségről ki is merítettük. Adja Isten, hogy a jó törekvések sikert érjenek és az elvetett mag bő gyümölcsöt teremjen, az Oltáriszentség mind nagyobb tiszteletének és a gyakori szentáldozás terjedésének drága gyümölcseit.

Tiefenthaler József.

XIV. ZSOLTÁR.

Uram, ki fog lakozni sátorodban?
Ki fog nyugodni szent hegyed fölött?

Aki szeplőtelenül járja útját
És az igazságot cselekszi.

Ki szivében az igazat beszéli,
És nincs a nyelvén csalfaság.

Ki nem cselekszik gonoszat felének,
Aki felei ellen nem vet gyalázatot.

Ki semminek tekinti a gonoszt,
S az istenfélőt tiszteli.

Ki hogyha esküt mond felének, nem
ismer csalfaságot.
Ki uzsorára marháját* nem adja.
Ártatlanon nem vesz ragadományt.

Ki ezeket cselekszi,
Örökre meg nem tántorul.

Sik Sándor.

A legméltóságosabb Oltáriszentség és a gyermekek.

GYÖL-ELNÉZEM azt az ártatlan csöppséget ott az áldoztató papnál s lelkemet valami túlviláginak sejtelme és öröme ragadja el. Mintha darab mennyországot látnék. Nem abban a kis angyalban, nem is annyira az ég élő kincsében, a mi édes Üdvözítőnkben magában.

De mennyországot, darab eget ennek a hótiszta liliomos léleknek diadalmas egyesülésében az ő nagy Teremtőjével és Urával.

Avagy mi más a menny, mint a megtisztult lélek visszaszárnyalása és megpihenése Annak kebelén, aki alkotta, aki, ha szabad így szólanom, a maga végtelen istenségének egy szemecskéjét lényébe oltotta és e szemecske, ez isteni életmag kiölhetetlen erejével magához vonja, szivére öleli s végtelenségének örömtengerébe sülyeszti.

Ez a nagy mennyország. Az örökkévaló. A fogyhatatlan. De egy darab, egy való, egy hamisítatlan darab, mintha odaszállott, odahullott volna az áldoztató pap igénytelen terítőjére s onnét az Urával és Istenével egyesülő lélek érintetlen, tiszta szentélyébe.

A gyermeki lélek első visszaröppenései, első pihenői Ura és Teremtője kebelén.

Újra és újra e gondolat tolakszik eszembe és szökik tollam hegyére.

Ne mondjuk: a gyermek nem érti a legméltóságosabb Szentség nagy jelentőségét. Van a gyermeki lélekben valami titokzatos, valami csodálatosan lágy érzék a szeretet behatásai iránt.

* Régi magyar szó = vagyon.

Nincs a szeretetnek érzékenyebb hőmérője a gyermeki szívnél.

Nem tudja megadni az anyaszeretet meghatározását, de azt átérezni és viszonozni azért forróbban tudja, mint bárki.

S e szívnek, e szeretetre teremtett szívnek nem volna érzéke, fogékonysága a végtelen Szeretet, a karácsonyi Kisded, az édes Jézus iránt?

E finom lélek sérületlen épségében nem rezdülne meg a szeretet Istenének szivedobbanásaira?

Figyeljünk csak meg ily hótiszta angyalt, mikor Ura és Istene előtt térdel. Nem cikázzák át talán értelmét mélységes gondolatok. Nem telíti az Isten fölségének magasztos érzete. De ajka mozog, szive működik és tágul.

Szeret. Szereti Jézust. Szereti a gyermekek isteni Barátját. Szereti azt. akit mamája szeret, akit a tisztelendő úr szeret, aki a jó gyermekeket annyira szereti. Nincs itt semmi, ami ijessze, ami visszataszítsa. Hisz az édes Jézus olyan jó volt mindig. Szerette a szegényeket, a betegeket, érettünk jött le a mennyországból. Soha senkit nem bántott, csak a kőszivű farizeusokra haragudott meg.

Ezt az édes Jézust imádja tehát, ennek ajánlja föl pici szive szeretetét és kicsiny áldozatait. Oh, hogy kéri, hogy segítse meg, adja reá szent áldását, mert akkor ő nem fél semmitől. Jó marad. Nem akar engedetlenkedni, nem akar rest lenni. Sőt az édes Jézus kedveért még kis bántalmaztatást, egy-egy csúfoltatást is eltűr.

Kedves szüleiért is könyörög. Őket is áldja meg a jó Jézus. Tartsa meg egészségben. Óvja mindenféle csapástól, hogy továbbra is gondoskodhassanak róla.

De még valami.

Oh azt az édes Jézuskát a rossz emberek nem szeretik, bántják. Ő jó akar tenni, ő szeretni akarja és imádkozik e rossz emberekért és főkép a rossz gyermekekért. O a jó Jézusé akar lenni egészen és mindenkorra.

Keresztény szülők! és legelőbb ti keresztény anyák! értitek a gyermekáldozás óriási jelentőségét?!

Veszitek észre, mint vállalja itt magára egy Nagyobb, egy Bölcsebb, egy Mindenható gyermekeitek nevelését? Az isteni Mester iskolájába küldítek ekkép szivetek magzatát, reá bizzátok, isteni lelketek kezekre legdrágább kincsét.

Rajta tehát! kövessétek a zsidó anyák példáját, kiket a tanítványok mogorva arca sem tudott az édes Jézustól elriasztani. Legalább egyszer akarták kisdedeiket az Úr közelébe hozni. Egyszer, legalább egyszer áldását reájuk kiesdeni. Akkor nyugodtak. Akkor biznak. Hisz a nagy Prófétának áldása nyugszik gyermekeik fején.

Keresztény anyák! nemcsak az Úr közelébe hozhatjátok gyermekeiteket, nemcsak áldását esdhetitek le reájuk. Nem. Az Úr szivén pihentethetitek őket, szent ölelésében részesíthetitek, nem is egyszer. Ahányszor kívánjátok, ahányszor csak jövendő sorsuk aggaszt; tízszer, húszsor, százszor. Naponkint.

Föl tehát!

Engedjétek a kisdedeket az Úrhoz jönni. Oktatgassátok, vezessétek őket. Járjatok elöl jó példával.

Tehettek-e gyermekeiteknek valami üdvösebbet, az életre és örökkévalóságra áldásosabbat, minthogy ily Mester iskolájába járatjátok s főkép ily zsönge, ily fogékony, ily romlatlan, sérületlen korban?

A korai gyakori szent áldozás az Úr Jézus mintegy házibaráttá lesz családotokban. Ő őrködik gyermekeitek fölött, ő inti, oktatgatja őket hatásos isteni szavával. O lesz a család látatlan nevelője. Boldog család, százszorosan boldog gyermekek, kiknek az Úr Jézus a nevelőjük!

Klett István S. J.

Legenda.

Szent Bonifácius — Németország apostola — a tizenharmadik században élt és egyike volt a legbátrabb, legbölcsebb embereknek. Ő védelmezte meg olyan erélyesen az erőszakos II. Frigyes császárral szemben az egyház szabadságát. Kiváló tisztelője, hű, gyöngéd fia volt teljes életében a boldogságos Szűznek, ki viszont elhalmozta kegyének legkitüntetőbb jeleivel. Egy karácsony estén Bonifác betegen feküdt cellájában, mikor még ciszterci szerzetestársai között a kolostorban tartózkodott, honnan csak később jutott Lausanne püspöki székébe. Nagyon keservesen esett neki, hogy nem mehet a templomba és jóságos mennyei anyjának bánatát úgy panaszolta el, akár egy földi jó anyának a szerető fia. Hogy szomorúságában megvigasztalja őt, a Szűzanya megjelenésével tüntette ki az örvendező szentet. Karján azt tartotta, ki után a népek annyit vágyakoztak, még pedig az ünnep mély miszteriuma szerint, pólyába csavarva. Az édes kis Jézust odaültette a beteg ágyára és az isteni gyermek apró kis gömbölyű kezét kinyujtva fölemelte a fejecskéjét betakaró fátyolkendőt, hogy a túlboldog szerzetesnek azt az arcot megmutassa, mely az angyalok gyönyörűsége az égben. Bonifác elragadtatásában e szavakra fakadt: «Ha az égben semmi egyéb nem találtatnék, mint ez imádásraméltó drága szent arc, már azért magáért is érdemes volna e földön a legnagyobb kínokat elszenvedni, hogy aztán megláthassuk azt egykor az üdvösség dicső lakhelyén.»

A. M.

Fölséges jelenetek.

Egy igen gazdag amerikai összeállította a világ legnagyobb és legérdekesebb jeleneteit egy kinematograf számára, melyet egy világvárosban mutogat. A látogatottság oly nagy, hogy még a munkások és gyermekek is megtakarítják filléreiket, csakhogy a maga nemében páratlan látványosságot el ne mulasszák.

I. jelenet. A teremtés.

Harmincezer ember figyel visszafojtott lélekzettel. A csengetyű megszólal. Hatalmas fénykör látható, melynek közepén megjelenik az Úristen. Egyik ujját fölemeli s azonnal egy fényes golyó keletkezik előtte, melyet jobb kezébe vesz. E golyóból kiválik ezer és ezer nagy golyó, melyek az első golyó körül kezdenek forogni, végre a látókörből eltünnek s csak a mi napunk marad ott tüzesen ragyogva.

II. jelenet. A föld és az első ember.

A napból több száz bolygó kiválik, melyek a nap körül forognak, végre mind eltünnek a föld kivételével, mely egészen nagy lesz s barátságosan tündöklik előttünk. Tengelye körül forog, mialatt leszakad róla a hold, mely önmaga s a föld körül forog. A föld kezd kialakulni. Az öt világrész, havasok, óriási hegyláncok, tengerek lesznek láthatók. Egyszerre egyik szárazföldön remek szép ország tünik föl ezer és ezer fával, növénynyel, minden nemű és fajú állattal, melyek ide-oda járkálnak, mozognak. Oroszlán és bárány, tigris és ló egymás mellett nyugosznak, egy ágon sas és galamb nagyon szépen megférnek. Ezalatt ragyogó fény villan föl, az összes állatok megmozdulnak és egy pont felé törtetnek. Itt van sugárzó fényözönben Ádám és Éva olyannyira tündökölve, hogy alakjukat alig lehet kivenni. Méltóságosan az ég felé emelik kezüket, mialatt az összes állatok hódolva veszik őket körül. Lassan-lassan sötétül — az égboltozaton millió és millió csillag lesz látható.

III. jelenet. A Legszentebb és a legnyomorultabb.

Krisztus, az ég és föld ura, kezében tartja a világmindenséget, melyet millió és millió golyóra, napokra és bolygókra oszt. A kép eltünik és egyszerre a világ legátkozottabb, legnyomorultabb emberét látjuk: Iskarióti Júdást. Amint a nap eltünik, fölkel a hold vérvörösen, mely körül a csillagok hidegen ragyognak. Az állatok Júdás mellől rémülve ugrálnak el. Egy irtóztatóan borzalmas alak jelenik meg neki s átkarolja őt. A gonosz lélek eltünik. Egyszerre végtelen seregek vonulnak föl, melyek férfiakból, asszonyokból, gyermekekből állanak. Mindnyájuk mellén kereszt ragyog.

A vértanúk pálmát tartva, a szüzek myrtuskoszorúkkal ékesítve, a királyok kiséretükkel vonulnak el Júdás előtt, de minden egyes átkot mond rá s utálattal fordul el tőle. Júdás összetett kezekkel könyörög a millióknak, hogy legalább csak egyetlen egy jönne hozzá s ne vetné meg őt. De kivétel nélkül oly gyorsan menekülnek tőle, amennyire csak birnak. — A kép változik. Mit látok? Lehetséges ez? Júdás egy földiszített teremben ül terített asztal mellett s valaki előtte térdelve lábait mossa és törülgeti. Ki ez? Ugyanaz, ki előbb a világmindenséget kezében tartotta. Valóban O: Jézus Krisztus, a Megváltó, a világ Teremtője. A rendőrök, a mészárosok, az előkelő urak, mind valamennyi, kik az előadáson vannak, sírnak és zokognak. A Legszentebb: az ég és föld ura térdel a legnyomorultabb előtt. Mily végtelen alázat! Mily kimondhatatlan szeretet! Ennyire képes Isten az emberért! Egyszerre föláll az Úr Jézus, a közönség felé fordul, melléből szentséges Szive tör elő ragyogva, fényes sugarat szórva, karjait mindnyájuk felé kiterjeszti, azután Szivére mutat s a közönség szemeiből patakokban folynak a könnyek.

IV. jelenet. A Megváltás.

Egy félelmetesen vad tekintetű ember lép föl, kezében tört szorongat, övében és zsebeiben is tőrök villognak. A földön megszámlálhatlan meggyilkoltnak holtteste fekszik. Ezeket a jobb lator, mert ő az, gyilkolta meg. Katonák jönnek és véres küzdelem után lefegyverzik őt. A kép eltűnik. Látható lesz Krisztus a keresztfán, mellette a két lator, jobbján édesanyja, a bold. szűz Mária, balján szent János apostol, a kereszt tövében a siránkozó Magdolna. Egy sereg zsidó jön ördögi tekintettel, táncolva, kacagva, kik Krisztust és szent Anyját maró gúnnyal sértegetik, megvetik s leköpik. A háttérben az ördög látható vasláncokat csörgetve kezében. A földből kénes, pokoli tűz tör elő, hogy a szentségtörő, krisztusgyalázó zsidókat elnyelje. Az Úr nagy szóval fölkiált: «Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekesznek». A sátán, a tűz és a zsidók eltűnnek. Erre a jobb lator lelkében teljesen megtörve s átalakulva így eseng: «Uram, emlékezzél meg rólam, ha országodba jösz» s az Úr végtelen jósággal tekintve reá, így szól hozzá: «Még ma velem lész a paradicsomban». Egy hatalmas roppanás jelzi, hogy a sziklák megrepedtek s a föld megindult. Az Úr lehajtja fejét s kiadja lelkét. A nép remeg és sír. Érzi a megváltás isteni munkáját, Krisztus szeretetét és irgalmát.

V. jelenet. Az Oltáriszentség diadala.

Feltűnik a római Szent-Péter-templom. A földgömb legfönségesebb processiója tartja fölvonulását. Elől lépdel egy óriás, koronával a fején, kivont karddal a kezében: Nagy Károly császár. Utána egy sereg császár, király, fejedelem minden országból és minden népből, arany- és bársonypompában. Majd tiszteletreméltó, ősz férfiak következnek, köztük szent Benedek, assisi szent Ferenc, szent Domonkos, loyolai szent Ignác, kik után a püspököknek végnélkülinek látszó kórusa vonul, köztük szent Ágoston, szent Gergely, aranyszájú szent János, szent Ambrus, szent Athanáz és a tizenkét apostol. Ezután következnek a világi férfiak seregei állásuknak megfelelő teljes díszben s mindezek közt az egyházatyáktól a sedes gestatorián vitt római pápa. Amint a templomban mindnyájan helyüket elfoglalták, a szent Péter confessiója fölé állított hatalmas rézmennyezet (ciborium) alatt nagy szentségtartó tünik föl ragyogva, mint a nap, közepén a szent Ostyával. Az egész tömeg térdre borul, a földig hajtják mindnyájan fejüket s a Niagara-zuhatag óriási hangerejéhez hasonlóan éneklik a Tantum ergo-t (azért ezt a nagy szentséget). Ezalatt a szentség köré angyalok szállnak le az égből és imádják az eucharisztikus Úr Jézust, mint királyukat. A pápa lassan, mély meghatottsággal s remegve lép az oltár elé, térdet hajt, kezeibe veszi a szentségtartót és megáldja a szent sereget. Ezután fölemelkedik Nagy Károly császár és vele együtt az összes királyok, fejedelmek és lovagok, kardjukat kihúzzák a hüvelyből, a magasba emelik, annak jeléül, hogy az Oltáriszentség mellett bármikor készek harcolni. Egyszerre egy sereg ünnepiesen öltözött fiú és leány lép az oltár elé, utánuk hatalmas tömegben betegek, vakok, sánták, erőtlen öregek és nagy bűnösök lépdelnek nagy alázatossággal. Az Oltáriszentség eltűnik s helyén mindenki szemeláttára a isteni Üdvözítő áll valami leírhatatlan szépségben, égi fénytől körülvéve. Keblén feltűnik szentséges Szive, melyből oly intenziv fényű lángok törnek elő, hogy az egész templomot vakítóan bevilágítják. A jelenet eltűnik. Egy szegény özvegy asszony az oltárhoz lép s Ugyanaz, ki az eget és földet teremtette, aki értünk a keresztfán meghalt, aki Júdás iránt oly nagy szeretetet tanusított, aki a jobb lator lelkét a paradicsomba vitte, leszáll az özvegy ajkára s odaadja magát neki a szentáldozásban.

Ezután jönnek a templomban levő összes jelenvoltak s mindnyájan benső áhitattal veszik az élet kenyerét. Mire végére ér a közös szentáldozás, mindnyájan fölemelkednek és énekelnek. Orkánszerűen hangzik el a «Téged Isten dicsérünk». A kupola alatt egy angyal csengően kiáltja: «Dicsértessék és imádtassék a legméltóságosabb Oltáriszentség!» És az egész nép feleli:

«Most és mindörökké. Amen».[1] Közli: *R. A.*

[1] Kár, hogy ez utolsó jelenet nem teljes. Meg kellett volna jeleníteni a szentmiseáldozatot is. X. Pius pápának kellett volna a szent püspökök, papok és angyalok asszisztenciájával a miseáldozatot celebrálnia s úrfölmutatáskor a kenyér szine alatt a fölfeszített Úr Jézusnak kiemelkednie, jelezve a két áldozat ugyanegy voltát. A pápa áldozása után jöhetett volna a fönti közös áldozási jelenet.

A Szentatya vigasza.

X. Pius pápa őszentsége november havában lendületes beszédet intézett a bibornokok testületéhez. Szive mélyéből fájlalja azt a sok üldözést és rágalmat, amit Krisztus földi jegyesének, az Egyháznak az egész világon el kell szenvednie. Különösen fáj a Szentatyának sok kereszténynek rút hálátlansága és elvakultsága, amellyel az egyházüldözők táborához szegődnek.

De keserűségét nagyban enyhíti a hivek millióinak mindinkább fokozódó *szeretete* a legméltóságosabb *Oltáriszentség iránt.* «Megolvashatatlan számú férfi és nő, felnőtt, gyermek és ifjú nemcsak imádja igazán bensőleg és állhatatosan a legméltóságosabb Oltáriszentséget, hanem gyakran magukhoz is veszi lelkének javára és hitének, valamint más erényeinek gyakorlására. Ezt csodálatos módon mozdítják elő az eucharisztikus kongresszusok, melyeket a katholikusok minden évben tartani szoktak és amelyekre minden országból seregesen tódulnak össze. A nagy pompával tartott és óriási hatású kölni, londoni és montreali eucharisztikus kongresszusokhoz fényével és nagy lelki hasznával méltán sorakozik a legújabb, t. i. a madridi».

Hideg téli éj.

A messze síkságot magas hó borítja, mint óriási szemfödő takarja be a földet. Az ég is hamuszinű; itt-ott csillog ugyan egy-egy csillagocska a komor égen, de bágyadt és homályos a fénye s oly félénken reszketve tekint le az egymást űző hófelhők mögül, mintha félne a maga előtt metsző hideget kergető északi széltől. A magas hó a házak és kunyhók tetőjéig ér, csak kormos fekete kéményük, melyből időnkint sötét füst száll föl, üt el kirívóan a fehér hótakarótól.

Hosszú jégcsapok lógnak le fenyegetően az ereszről, mindmegannyi élesre fent Damokles-kard. Ily szomorú képet nyujtanak a fák is a kertekben s az országutakon. A téli hideg éjtszakában megdermedt hosszú, száraz galyaikat és ágaikat mint könyörgésre kiterjesztett karokat nyujtják a sötét ég felé. A magános hófelületen sötét árny surran végig, vad nyulacska vagy menyét árja, mely védett nyugyóhelyet keres. Mindez csak homályosan vehető ki az érdes hókéregről gyengén visszaverődő halvány fény mellett. Igazi borongós, kietlen téli éj. A hideg oly magas fokot ért el, hogy ropogva repedezik a fák kérge s csikorog a hó az ember lába alatt.

Hegyes kristályok csüngnek a fákon és bokrokon s még a lakások

ablakait is jégvirág borítja, melyet a tél hidege ráfestett és amely elveszi a világosságot. Ha végigsivít a tél a hideg éjszakán, különös csengés hallatszik, az ezer kristálytűvel megrakott erdei fákról, nyögnek és zokognak, mintha roskadoznának a hó súlya alatt. Ez a tél bilincseiben sinlődő természetnek halotti éneke.

Minden élet és fejlődés, minden öröm és szinpompa elhalt, az énekesmadarak messzire elvándoroltak, a vidám rovarvilág mély téli álmát alussza, a mezők állatait csak az éhség hajtja ki rejtekhelyeikből, még a pataknak és tónak különben oly mozgékony vize is megmerevült, nagy jégtömeggé fagyott. Az ember nappal sem igen merészkedhetik ki a szabadba, annál kevésbbé éjjel, és szűk otthonára van utalva. S ha néha ki is hajtja a szükség vagy valami fontos ügye, akkor kezét és lábát ugyancsak jól be kell takargatnia, fejét és testét töméntelen ruhával és bundafélével megraknia, hogy szinte fulladozik a sok ruha alatt. Néha, amikor hideg téli éjjel fönt a magas északon az északi fény sugarai tarka szinpompában fölcsillannak a látóhatáron, úgy tetszik, mintha nappalodnék. Ekkor hó és jég meleg, élénk szint játszik, rövid élet csillan föl és surran végig az egyhangú hófelületen, — de csakhamar ismét beáll a hideg és holt sötétség. A gonosz tél fagyos bilincseiből való várva-várt megváltás helyett sűrű hófelhő vonul az égre s mély hallgatásba borít ismét mindent.

Elmélkedés.

Isten szent kezének föliratait és talányait, fény- és árnyképeit mindenütt föltalálhatjuk, északon és délen, nyári és téli időben; helyes megfejtésük pedig többé-kevésbbé magához az isteni Teremtőhöz vezet minket. A természeti dolgok útmutatóink az égbe, de persze ezen útmutatók fölirata gyakran oly rejtélyes és homályos, hogy csak az isteni kinyilatkoztatás világossága mellett tudjuk azokat megfejteni. Lássuk azért, mit prédikál nekünk a zord tél, a hideg téli éj? Mutatja a pogányságnak, vagy akár a hitetlenségnek és főkép a bűnnek hideg, fagyasztó képét.

Pogányság, hitetlenség és bűn alapjában véve nem egyéb, mint a léleknek elfordulása Istentől. A pogány, hitetlen világ fölött a legesztelenebb babonák sötét felhői űzik egymást, ott tanyázik az állati durvaság és vad szenvedély. Testet, lelket, társadalmi és politikai viszonyokat jéghideg hamisság, érzéketlen birvágy és aljas képmutatás tartja mereven átkarolva. Óriási szemfedő gyanánt fekszik a durva erkölcsi romlottság az összes pogányságra. Hamuszürke, mint a téli égbolt, az ó- és újkor pogányságának úgynevezett «istenek ege», valódi erény és természetfölötti fenség fénye nélkül. Mert a görögök és rómaiak s még előbb az assyrok és babyloniaiak istenei nem egyebek, mint az emberi bűn, feslettség és

szenvedély csúf visszfénye. Amilyen az úr, olyan a szolga, vagy inkább fordítva: amily rosszak voltak a szolgák, az emberek, szintoly rossznak gondolták a pogányok mennyországuk képzelt isteneit. Gyilkosság, bosszúvágy, uralomvágy, fajtalanság, birvágy, irígység, veszekedés, mértéktelenség s hasonló bűnök napirenden voltak az istenek egében is.

Tehát hamuszürke és homályos a pogány égbolt, teleaggatva sötét felhőfoszlányokkal. S midőn itt-ott egy öreg bölcsész, tiszta nézetével Istenről, csillagként feltűnt a bűn egén, ez oly félénken és határozatlanul történt, hogy az idők folyása csakhamar ismét beárnyékolta s lerántotta a sárba. Az isteni méltóságra emelt uralkodó szenvedélyes önkénye Damokles-kardként függött az alattvalók feje és kunyhója fölött. Az alacsony származásuak szabadakarat nélküli rabszolgái voltak a gazdagok és hatalmasoknak, kik a legkisebb vétséget rögtön halál- és pusztulással büntették. Ennélfogva nem csoda, ha alacsony nép fenyegetően emelte ég felé, a királyok trónja felé kiaszott karjaikat, ha a meggyötört rabszolgasereg lerázni igyekezett a zsarnokságot, ha a kegyetlen bántalmakra véres lázadásokkal felelt. Valóban, a történelem bizonyítja, hogy ahányszor az elégedetlenség szele végigjárt a pogány néptömegen, akkor az ország minden részében forrongás, nyögés támadt: szabadság utáni különös esengés és vágyódás nyilvánult meg, láncok csörögtek, fegyverek dörögtek, mord kétségbeesett kiáltás hangzott az országon végig. Ilyen volt a pogányság nyomora, mely alatt senyvedett szelleme és a teste.

Míg a kereszténység a szentséges Istent állítja oda, mint legfőbb és örök lényt, mindent reá vonatkoztat s hozzá vonz, — addig a pogányság s a modern hitetlenség az egy Istentől mindent elvonni s a zabolátlan érzékenységhez vezetni törekszik. Ezáltal elvész az egység és szentség és átveszi a vezérbotot a meghasonlás és féktelenség. Így természetesen tarka összevisszaságban megy minden: így szabad mindenki, szabad az isteni parancsoktól, szabad az Isten előtti felelősségtől; jó így minden vallás, vagyis Hegel szerint «magánügy» és «mellékes dolog» — és az állam az «elfogadott, mindenható Isten», míg a szocializmus, nihilizmus stb. azt hangoztatja, hogy az állam semmi, le kell küzdeni és megsemmisíteni, én magam vagyok az én Istenem.

Így megy ez össze-vissza, keresztül-kasul, minden egység és törvényszerűség nélkül, mert ép az egység alapja Isten van megtagadva. Ily módon a hitetlenség groteszk (természetellenes), fantasztikusan összekuszált képeket és eszméket fest az ember szemei elé. Téli jégvirágok ezek, értelem és melegség nélküli torzképek! Értelmes ember nem találhatja örömét ily látványon, kell, hogy fejét rázza az ó- és új istentagadók «bámulatos» zűrzavarán, «vakmerő» vargabetüi és álnok utai fölött. Az atheista frázisok és «tantételek» a világosságnál megtekintve labyrintjai

az ellenmondásoknak és balgaságoknak; megjegecesedett badarság, melynek egyszer előbb-utóbb párába és füstbe kell szétoszolnia. Ennek dacára egyes országokban a pogány áramlat közbe-közbe oly mérveket ölt, hogy a mélyebb gondolkozású lelkeket is magával ragadja és «a kiválasztottakat is tévelybe viszi».

És gyakorlati következményei? Ah, mily siralmas volt az oly ország állapota, melynek népe a pogányság éjének fagyos bilincsei alatt nyögött! Mily siralmas most is még oly államokban, melyek egykor katholikusok voltak, de visszaestek a hitetlenségbe és Istentagadásba (Egyptom, Törökország, Perzsia)? Ott, mint hideg téli éjen, dermedt minden: házassági hűség, családi élet, becsületesség, munkásság, igazságszeretet, türelem, mértékletesség és egyéb erény meghalt, eltemettetett, megfulladt, megfagyott a fagyos hidegben. Ilyen az erényes életnek irtóztató téli álma! Mint az utas, ki kemény téli időben testét egész halom mesterséges melegítő takaróval kénytelen betakarni, olyannak tetszik nekem a pogány állam és a vallástalan ember. Mindkettőnek, hogy meredt tagjait még «tisztességesen» vonszolhassa az életen keresztül, kölcsönzött világossághoz, műleges meleghez s mindenféle izgatószerhez kell nyulnia.

Olykor ezeknél is érvényesül bizonyos sejtelem és vágy valami jobb után, különösen a nagyobb látókörrel biró szellemeknél. Új csillag, új Confucius vagy Mohammed lép föl közülök s csillogtatja, villogtatja északi fényhez hasonló öncsinálta tanszékbölcseletét, úgy hogy a pogányság egén «csodálatos» szinjáték jelentkezik. De nemsokára lebukik a «nagy férfiú», vagy bukni hagyják — kialszik a fény s maradnak tovább a régi züllött állapotok — éj és hideg, bűn és töredelmetlenség.

Alkalmazás.

A te lelkeden is jó darab pogányság uralkodik, ha megtüröd benne a hitetlenséget és bűnt. Azért azon légy, hogy a szokásos bűnök jégkérgét az isteni szent szeretet melege fölolvassza, az Isten igaz hitének befogadása által. Törd szét erős akaratod hatalmával a gonosz hajlamok és érzéki vágyak bilincseit. Ne az antikrisztus lakjék benned makacsságával és engedetlenségével, hanem Krisztus az ő alázatosságával és erős szeretetével! Csak a pokoli szellem mondja: én nem akarok szolgálni, nem akarok meghajolni — «Krisztus szellemének gyümölcse: a szeretet, béke, türelem, szelidség, mértékletesség és szüzesség». Azért kelj föl, barátnőm, én lelkem, mert a tél elmult! Ne élj a szenvedélyes gyönyörnek, mint a pogányok, kik Istent nem ismerik, hanem keresd az igazságot és élj szentségben. — Aki az én utaimon kitart, mondja Isten, az az igazságomat meg fogja ismerni és az igazság (Krisztus) meg fogja szabadítani a bűn bilincseitől.

Németből: *Revay Olga.*

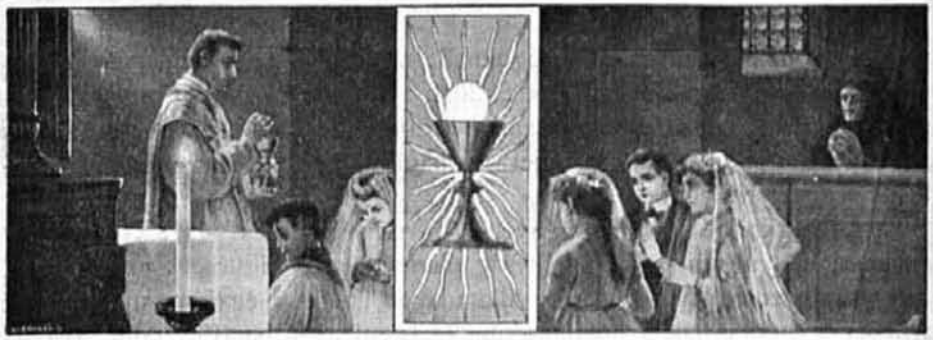

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: Reviczky Aladár főmunkatárs.

Zichy Nándor gróf és a szentáldozás.

Káplán voltam Adonyban — beszélte nekünk valaki — és így közvetlen közelből figyelhettem e nagy ember hatalmas lelkének mély vallásosságát. Odaérkezésem után valamelyik nap gyóntattam a templomban. Sokan voltak a gyónószék körül. Egyszerre valami mozgolódást hallok. Kinézek, látom, hogy gróf Zichy Nándor áll a várakozók között. Előre akarták ereszteni; nem fogadta el az udvariasságot. Kivárta, míg rákerült a sor. Meggyónt. A szentség titkos kegyelmei az ő lelkét gazdagították; az ő alázatos egyszerűségének példája pedig az enyimet. Mindennap megáldozott. Míg birta, kiment a nép közé, — mert Adonyban, hála az odavaló esperes másfélévtizedes buzgóságának, mindennap vannak áldozók, — később a szentélybe nyiló oratoriumból ment az oltár elé; mikor fogytán volt már az ereje, odatámogatták; nehezére esett, mégis megtette, mégis letérdelt, nem rejtőzött el fölséges hitvallásával a kápolnájába, mert tudta, hogy legszebben akkor hódol az Úr Jézusnak, ha hódolatával lelkeket gyújt és emel.

Iste confessor...

Dr. V.

«Eucharisztikus Gyermekszövetség.»

A hitoktatóknak és szülőknek ajánlva.

Az Úr Jézus, midőn azt mondotta: «Engedjétek hozzám a kisdedeket», nemcsak azon gyermekekre értette ezt, kik az ő korában éltek, hanem minden kornak, tehát korunknak gyermekeire is. Ma is így szól az Oltáriszentségből: Engedjétek hozzám a gyermekeket; hitoktatók, szülők, nevelők ne akadályozzátok meg a gyermekeket abban, hogy hozzám jöjjenek, hogy velem a szentáldozásban gyakran, mindennap egyesüljenek!

S az Úr földi helytartója, X. Pius pápa is — Mesteréhez méltóan — így szól: «Édes gyermekeim! szeressétek az Úr Jézust és vegyétek őt minél többször magatokhoz. Ha az Úr Jézust igazán szeretitek, nem fogjátok nélküle soká kibírni, hanem sokszor fogadjátok majd őt a szentáldozásban szivetekbe».

Vaszary Kolos biboros hercegprimás pedig a következőkép ajánlja a gyermekek gyakori szentáldozását: «Kedves keresztény szülők! ki ne óhajtaná közületek a legforróbban gyermekét úgy felnevelni, hogy az szeresse a jót, megvesse a bűnt, hogy szerény, engedelmes, tisztelettudó, tiszta szivű legyen, hogy fékezni tudja szenvedélyeit? De ki hajlíthatja és terelheti ily irányba hathatósabban a gyermek fogékony lelkét, mint az Oltáriszentségben élő Jézus? A szent áldozásban az Üdvözítő behatol a gyermek lelkének mélyébe, lefoglalja szivét, nemesíti s fölemeli legbensőbb gondolatait, érzelmeit és mint jó pásztor az élet kenyerével: saját testével és vérével táplálja, erősíti a gyermek lelkét sokkal nagyobb odaadással, mint amilyennel az anya táplálja tejével újszülött magzatját. És a személyes bűntől érintetlen szívben a legfogékonyabb s legtermékenyebb talajra talál Jézus szeretete. Kifakad belőle a vágy újabb egyesülés után. Megerősödik benne a vonzódás sűrűbb, gyakoribb szentáldozás után. Azért keresztény szülők teljesítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Szivének legforróbb óhajtását: Hagyjátok hozzám jönni a kisdedeket és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa».

S hogy az egyház óhaja s Krisztus nagy kívánsága minél szélesebb körökben váljék valóra, felkérjük a főtisztelendő hitoktató urakat és a kedves szülőket, hogy a már külföldön több helyen virágzó s a Budapesti Középponti Oltáregyesületben is szervezett *Eucharisztikus Gyermekszövetségbe* való belépését növendékeiknek, illetve gyermekeiknek a legmelegebben ajánlják.

Az *Eucharisztikus Gyermekszövetség* szabályai:

1. A tagok kötelezik magukat (de nem bűn terhe alatt), hogy hetenkint legalább egyszer — ha lehetséges, vasárnap vagy ünnepnap — a szentáldozáshoz járulnak.

2. Arra törekesznek, hogy lehetőleg minél gyakrabban járulhassanak az Úr asztalához.

3. Minél több tagot iparkodnak a szövetségnek szerezni.

4. Mindennap elimádkoznak reggel és este három üdvözlégy Máriát ezen röpimával: «Szűz Mária, édes jó anyám, óvj meg ma engem a halálos bűntől». (200 n. b.).

5. A szövetség tagjai azon fiúk és leányok lehetnek, kik már áldoztak és még iskolába járnak.

6. A tagok kötelesek neveiket a törzskönyvbe beiratni, melyet az «Örökimádás templom» (Budapest, IX., Üllői-út 77.) lelkésze vezet, ki a beirást s felvételt eszközli.

7. A tagoknak névsora s az őket érdeklő dolgok az «Örökimádás» c. folyóirat *Gyermekvilág* rovatában közöltetnek.

Vezessük be mindenütt az *Eucharisztikus Gyermekszövetséget!*

Reviczky Aladár C. M.

Az Úr nagy kívánsága.

Irta Klett István S. J. A Pécsi Oltáregylet kiadása. 137. oldal.

Mintha elváltozott volna a keresztény nép szelleme! Mintha a világ lelke, felfogása, élete nehezednék a hivők seregeire! Mintha az evangélium szellemén átsurranna a modern idők önistenítő, önző, élvezethajhászó vihara, mely még az egyház gyermekeinek lelkében is tépné a nagy Krisztusnak eszményeit! Mintha a szülők, tanítók, nevelők is a modern élet «erényeit» igyekeznének gyermekeik, tanítványaik szivébe csepegtetni!

Az istenszeretet önszeretetté fajult. A felebaráti szeretet nem a szívből fakad, csak hasznavehetetlen és élvezhetetlen morzsája lett a lelkeket éltető meleg szeretetnek. Az irgalmasság cselekedeteire mintha olyasféle sportszerűség szállna! A nagylelkűség, az áldozatkészség haldoklik s nyomorult vonaglását filléreken beszerzett gyógyszerekkel iparkodnak fönntartani. A nagy életnek, a nagy léleknek, a nagy szellemnek, a nagy szívnek a napja mintha leáldozott volna.

Mindenki megváltást vár. Megváltást ettől a modern szellemmel inficiált élettől. S ez a megváltás nem lehet más, mint annak a régi és mégis mindig új, krisztusi életnek föltámadása. A lelkeket csak Krisztus szelleme hódíthatja meg; a szűk, sivár, terméketlen élet helyett csak ez a szellem teremthet bőséges, üde, erőteljes, viruló életet.

S a krisztusi szellemet: a szeretetet, a mélységes, élő hitet, a tisztaságot, a lelki békét, a könyörületet, az irgalmasságot, a nagylelkűséget,

az áldozatkészséget, az apostolkodást, az őszinteséget, a közvetlenséget, az egyszerűséget s ez egyszerűségben az erőt semmi sem támasztja fel ideálisabban, mint a gyakori és méltó szentáldozás. Ezért kell ezt az eszmét folyton-folyvást terjeszteni, mellette agitálni, vele apostolkodni s az érte nem lelkesülők ellen küzdeni.

Csak örvendenünk lehet, midőn ezen szent eszme fokozottabb terjesztése végett megjelenik egy-egy új és jó irodalmi termék. Ilyen a legújabban s a Pécsi Oltáregylet kiadásában megjelent fönjelzelt munka: *Az Úr nagy kívánsága.*

Innsbruckban élő honfitársunk tizenkilenc cikkben emeli föl apostoli szavát a gyakori és naponkinti szentáldozás mellett. S ez a 19 cikk, mint megannyi beszéd szól az intelligens, a jobb életért epedő modern ember szivéhez. Példabeszédek, hasonlatok, képek körül csoportosítja gondolatait, buzdító szavait; amilyenek a clermonti zsinat, az evangéliumi vendégség, Mária Magdolna a föltámadt Mester előtt, a manna, az irgalmas szamaritánus, a mennyegzős ruha, a végrendelet, az aratás. Minden egyes cikk egy-egy gondolat markáns kifejezése. Ünnepi köntösben lép elénk lapidáris stilusa, hogy ezzel is emelkedett hangulatba ringassa lelkünket. Aki ezen munkát elolvassa s az abban foglaltakat megvalósítja, az rálépett a krisztusi szellem útjára.

Reméljük, hogy ezen legújabb eucharisztikus munka nagyban hozzájárul a lelkiség legfönségesebb kulturájának föllendítéséhez, melyben nagy része lesz a Pécsi Oltáregylet lángbuzgalmú elnökének *Zichy* Lujza grófnőnek.

Reviczky Aladár C. M.

Jézus a szent misében föláldozza magát érettünk.

Mit kell tennünk a szent áldozás után?

A szent áldozás után imádnunk kell az Úr Jézust, neki hálát adnunk és kegyelmeit kérnünk.

* A szent áldozás után nem szabad a templomból előbb távoznunk, míg a szent áldozás utáni imádságokat el nem végeztük. Ha csak lehet, legalább egy negyedórát töltünk el ájtatos imádsággal.

Intelem. Ha még nem érted meg első szent áldozásod napját, forrón kívánkozzál utána. Később pedig járulj gyakran és mindig méltóan az Úr asztalához. A szent áldozás napján tartózkodjál a világias mulatságoktól.

Miben különbözik a szent mise a keresztáldozattól?

A szent mise abban különbözik a keresztáldozattól, hogy Jézus a keresztfán vérontással áldozta föl magát, a szent misében pedig vérontás nélkül áldozza föl magát.

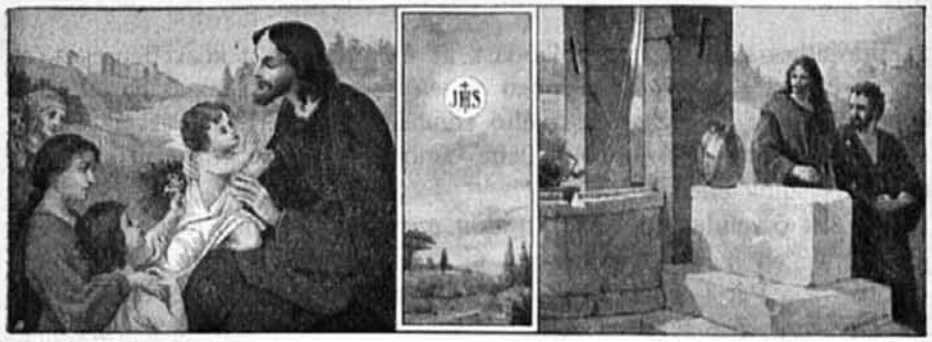

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

«Csak az édes Jézust kérem».

Egyszer egy nagy városnak egyik szegény árvaházát látogattam meg. A kedves főnöknő testvér legelőször az intézet kápolnájába vezetett s a szentséghází mutatva így szólt nekem: «Ez az árvaháznak a szive. Ó, mily nagy áldás árad a legméltóságosabb Oltáriszentségből kis árváinkra». Azután megtekintettem az intézetet s közben elmondta a jó főnöknő, hogy itt nevelik, tanítják a város legelhagyatottabb gyermekeit, kik között vannak béna, vak, süket, a szülői házból kitaszított gyermekek, kik a szeretet melegét soha nem érezték, kiket a rendőrség az utcáról szedett föl s hozott az árvaházba, kik az Istenről, a szent Szűzről, az Úr Jézusról soha nem hallottak semmit és mégis rövid idő alatt mindnyájan a jó Jézusé lesznek. Megtanulnak imádkozni, megismerik a szent hitet, a szentségekhez járulnak s jó fiúkká, leányokká válnak.

— Nézze csak — mondá a főnöknő — tavaly egy hideg, ködös novemberi este egy éjjeliőr hozott intézetünkbe egy beteges nyolcéves fiucskát, kit szülei elkergettek s ki a parkban sirdogált. Oszkárnak hívták a szegénykét. Semmit sem tudott, csak keresztet vetni. Azt sem szüleitől tanulta. Semmi nevelésben sem részesült, még azt sem tudta, hogy jó Isten van. S mégis e kis fiú szomjazott a jó Isten után. Napról-napra meséltünk neki betegágya mellett az édes Jézusról, a katekizmusból s a bibliából. Sokszor megtörtént, hogy midőn oktatásomat befejeztem s tőle távozni akartam, lázas kis kezecskéivel megragadta a kezemet s így szólt: «Kedves testvér, kérem, csak beszéljen még; jaj de szép, amit mond, ne menjen el, beszéljen tovább az édes jó Jézuskáról». S a kis Oszkár pár nap mulva már a betegszobának, hol több beteg gyermek feküdt, apostola lett. Sokszor ismételte a beteg árvák előtt azt, mit neki a katekizmusból beszéltünk.

Közeledett a szép karácsony ünnepe. Bejött az árvaházba legnagyobb jótevőnk, X. grófnő, hogy megtudja árváinknak kivánságait s őket a szent estén megörvendeztesse. Sorba kérdezte őket. A Franci építőköveket kért, a béna Margitka képeskönyvet, mások babát, lovat, katonákat, vagy sütményt, aranyos diót, meleg kabátkát, sipkát, könyveket kértek. A grófnő utóljára a kis Oszkárhoz jött s így szólítá meg őt:

— Hát édes fiam, neked mivel szerezhetnék örömet azon a szent estén?

Oszkár a grófnő szemeibe nézett s mosolygós, kedves, aranyos tekintettel, bágyadt, alig hallható hangon így válaszolt:

— *Csak az édes Jézust kérem.*

— Édes fiam, te választottad a legjobbat. Neked maga az édes Jézus kell.

— Igen, igen — szólt Oszkár — a szentáldozás. Ő jöjjön a szivembe s akkor mindenem van.

Két nap mulva teljesült a kis Oszkár kérése. Az első szentáldozásban bevonult a kis Jézus a szivébe karácsony szent estéjén, midőn a nagy karácsonyfa gyertyafényben ragyogott s körülsereglették az örvendező árvácskák, a betegszobában vágyva, szent örömmel várta kis Oszkárunk az édes Jézuskát, mint útravalót az örök életre.

Boldogan, ragyogó szemekkel, mosolyogva fogadta az Úr Jézust ártatlan szivecskéjébe, körülvettük az ágyát, imádkoztunk, elénekeltük a karácsonyi éneket s azután a kis, aranyos Oszkárnak a lelke az égbe szállt édes jó Jézusához, hol az angyalokkal énekelte tovább: «Dicsőség, dicsőség az Istennek!»

Mire a főnöknő befejezte beszédét, könnybe borult szemekkel siettünk a kápolnába s adtunk hálát a jó Istennek, hogy egy szenttel több van a mennyben.

Közli: *R. A.*

Hálaadó szentséglátogatás.

Én: Ur Jézus! Te itt előttem a szentséghází valósággal jelen vagy, hogy éjjel-nappal, évről-évre jót cselekedj velünk. Közeledem Hozzád, mert meg akarom gondolni jótéteményeidet és azokért szivemből hálát adni kivánok.

Az Úr Jézus: Gyermekem! szép a szándékod, de hogy minél őszintébb legyen a hálád, gondold meg a következőket: Több ezer évvel az én születésem előtt mennyei Atyám fölhívta Mózest magához a Sinai hegyre. Mózes 40 nap és 40 éjjel maradt a hegyen. Ez idő alatt sok parancsot kapott mennyei Atyámtól. Igy azt is, hogy drága szövetből és szőnyegből sátrat készíttessen. Csináltasson azután ákácfából szekrényt is és vonja be gazdagon arannyal. A szekrény tetején legyen tiszta aranyból két angyal s ezek térdeljenek egymás felé fordulva, mintha imádkoznának.

Mózesnek a sátorba kellett ezt a szekrényt állítania, mikor már elkészült. Ettől fogva a szekrényt senki sem láthatta, függöny takarta el a zsidók előtt. Csak a főpapnak volt szabad egy évben egyszer a szekrényhez mennie. Nagyon szentnek tartották ezt a szekrényt, mert azt jelentette, hogy az Úr Isten folytonosan a zsidó néppel van, azt oltalmazza és segíti. Ezért frigyszekrénynek nevezték. Ennél a szekrénynél jövendölte meg az Úr Isten a főpapnak a jövőt; megmondta azt is, ha háborúba akartak menni, szerencsések lesznek-e vagy nem.

Ilyen jót tett mennyei Atyám a zsidó néppel! Az izraeliták hálásak is voltak érte. Mikor Salamon lett az ő királyuk, ez a bölcs és gazdag király nem kimélte a pénzt, igen szép templomot épített, hogy abba helyezze a frigyszekrényt. 160.000 munkás építette ezt a templomot hét éven át. Messze vidékről hordatta a legjobb követ; megvette a legfinomabb fákat; bevonatta a falakat arannyal, drága szőnyegekkel. A templomban állott tíz hétágú gyertyatartó tiszta aranyból, tíz aranyasztal, amelyeken kenyeret áldoztak, és díszes oltárok.

Mikor a templomot fölszentelték, Salamon örvendező szívvel áldozott föl az oltáron egy állatot. Mikor az állat már le volt ölve, rátették az oltárra. Salamon pedig leborult az oltár előtt és teljes szivéből magasztalta mennyei Atyámnak végtelen jóságát. Mennyei Atyámnak nagyon tetszett Salamon háladatossága, azért tüzet küldött le az égből az oltárra.

Én: Édes Jézusom, mennyivel több jót teszel te énvelem, mint valamikor mennyei Atyád a zsidó néppel! Nekik nem volt Oltáriszentségük, hanem csak frigyszekrényük. A frigyszekrény nem volt maga a Te mennyei Atyád, hanem csak jelentette, hogy Ő köztük van, szereti és segíti őket. Nekünk van oltárunkon szentségházunk. Ez olyan, mint a frigyszekrény. Azért is sokszor angyalok szobrait látjuk a szentséghász mellett, mint a frigyszekrény mellett is voltak Salamon templomában. De nem a szentséghász a fő, hanem a szent ostyák a szentségházban. O, a szent ostya sokkal, sokkal több, mint a frigyszekrény! Hiszen a szent ostya alakjában Te magad vagy köztünk, jóságos Úr Jézus!

Milyen jó az nekünk, hogy köztünk lakol, édes Megváltónk! Hányszor áldottál meg minket a szent ostyából!

Megáldottál, mikor jó keresztszüleink először hoztak a templomba, hogy a Te áldozópapod megkereszteljen minket. Te átláttál a szentséghász ajtaján és megáldottál minket, mint az ártatlan kisdedeket, mikor még a földön jártál. Azért oly szeretetet akarok Neked adni, mint a jeruzsálemi kisdedek, mikor virágvasárnapon a szent városba dicsőségesen bevonultál.

Valahányszor itt vagyunk a szentmisén, mindig örülsz és kéred mennyei Atyádat, vegye a szentmisét az én javamra is szívesen. Dicsérjen és magasztaljon jóságodért lelkem mindörökre.

Mikor éjjel alszom, akkor is ébren vagy. A Te szereteted nem alszik soha, éjjel-nappal kéred Atyádat érettem. Ne vesszen ki ezért a háladatosság soha szivemből, hogy egykor szünet nélkül dicsérhesselek a mennyekben.

Mit szóljak, édes Jézusom! a szentáldozásról? A zsidók közül csak a főpap láthatta a frigyszekrényt. Te szentebb vagy a frigyszekrénynél és mégis nemcsak látnunk szabad Téged a szent ostya alakjában, hanem még magunkhoz is vehetünk a szentáldozásban. O, még ha angyal volnék is, akkor sem tudnám eléggé megköszönni jóságodat!

A zsidók főpapja a frigyszekrénynél tudta meg, ha háború ütött ki, mit tegyen, hogy győzzenek. Háborúban vagyok folytonosan, mert a gonosz lélek örökre szerencsétlenné akarja tenni lelkemet. De Te őrzöd lelkemet, hogy el ne kárhozzék. Ha tehát kisértés ér s Rád gondolok, ki a legfölségesebb Oltáriszentségben jelen vagy, úgy érzem, mintha hallanám, amit magadban gondolsz: «Csak ne félj, édes gyermekem! én veled vagyok, nem fog legyőzni a sátán!» Áldjanak, magasztaljanak ezért az összes őrzőangyalok, édes Jézusom!

Ha majd egykor eljő az utolsó napom, el fogsz jönni Te is, elhoz betegségemben a Te áldozópapod s megáldoztat, hogy az utolsó percekben se győzhessen le a sátán. E jóságodért előre hálát mondok, édes Jézusom!

Mikor pedig halálom után még a tisztítótűzben fogok szenvedni, ha mindenki elfeledkeznék is rólam, Te mindig rám fogsz gondolni. Minden szentmisében föláldozod magadat nemcsak az élő szentekért, hanem a holtakért is, majd érettem is, hogy ne szenvedjek sokáig a tisztítótűz lángjaiban. Köszönjék men helyettem azok a lelkek, kiket eddig a tisztítótűzből megszabadítottál!

Nemcsak énrám gondolsz, édes Jézusom, a legfölségesebb Oltáriszentségben, hanem minden emberre. Annyi, de annyi ember él a világon s Te mindenkihez egyformán jóságos vagy. Édes szüleim is hányszor imádkoztak itt Hozzád! Imádkoztak testvéreimért, imádkoztak érettem is s Te meghallgattad őket. Megáldottad a szántóföldeket, megáldottad a házakat is, hogy szárazság, jégeső ne vegye el kenyerünket és tűzvész ne pusztítsa el lakásunkat. Dicsérjen Téged jóságodért minden ember nyelve, ki a földön él.

Mit adjak neked mindezért, jóságos Megváltóm? Te tudod, hogy semmim sincs, szüleimtől kapok mindent. Csak szivem van. Ó, ha én is oly szép templomot tudnék építeni Neked, mint Salamon király a frigyszekrény számára! De hiszen, Úr Jézus, Te mondtad egyszer: «Ha valaki engem szeret, annak lelkébe bemegyek Atyámmal és nála lakom, mint valami templomban». Szeretni akarlak, mert oly jó vagy, hogy azt senki, még a szent angyalok sem tudják elmondani. Örülök neki, hogy így szeretlek, mert most mindjárt láthatatlanul lelkembe jössz. Szép tiszta templom most az én lelkem: még tudni sem akarok a bűnről. Különösen

azt... (gondold el, gyermekem, legfőbb hibádat, melyet leggyakrabban követsz el) akarom kerülni. Ó, mily kár! eddig nem gondoltam arra, hogy az én lelkem nagyon kedves templomod lehet, ha nagyon szeretlek. Mikor vétkeztem, különösen valahányszor főhibámat elkövettem, nem szerettelek őszintén. Bocsáss meg, édes Jézusom! és vedd szivesen igéretemet, amint szivesen vette mennyei Atyád Salamon imáját és háláját. Szeretni akarlak mindhalálig, őszintén. Salamon áldozatára tüzet bocsátott mennyei Atyád az égből: nekem add a szeretetnek szent tüzét, hogy Téged soha el ne felejtselek. Amen.

Húzzuk ki a szegeket Jézus kezéből és lábából!

A GYERMEKI léleknek őszinte szeretete az Üdvözítő iránt sokszor igen kedves módon nyilatkozik meg. Az ártatlan szív együtt örül és együtt szenved az ő drága Jézusával. Ennek szép és tanulságos jelét adta a négyesztendős kis báró C. Móric. Nem is olyan régen történt, hogy a pozsonyi kálvárián megpillantotta Jézust a két lator közt keresztre feszítve. «Ki ez?» kérdezte kisérőjétől, nem mintha nem tudta volna, hanem mert a gyermeki léleknek fölfoghatatlan az emberek rosszasága, melynél fogva a legjobb és legszentebb Isten-embert ennyire meg tudták kínozni. Mikor azt felelték a kis fiúnak, hogy Jézus az, aki a keresztfán függ, így szólt: «Úgyebár, mikor majd fölmegyünk a mennyországba, kihúzzuk Jézus kezéből és lábából a szegeket!?»

Tudod, kedves gyermekem, hogy azok a szegek, amelyeket a zsidók vertek Jézus kezébe és lábába, már rég ki vannak húzva. Erre a kis fiú az ő szeretetében és fájdalmában nem gondolt. De azóta is, hogy Jézus a jeruzsálemi Kálvária-hegyen meghalt, folyton bántják őt az emberek az ő bűneikkel s a vétkek jobban fájnak Jézusnak, mint az igazi szegek. Különösen pedig most, a farsangban, nagyon keveset gondolnak a jó Jézussal, hanem inkább oly mulatságokba mennek, amelyek az Üdvözítőnek nagyon fájnak.

Itt van előtted ez a szegény, szenvedő Úr Jézus! újból keresztre feszítik őt az emberek az ő bűneikkel! Szereted Őt? Tedd meg, amit a négyéves kis fiú mondott! Menj föl Jézushoz a mennyországba! Hát lehetséges az? Igen, megteheted, hiszen a mult hónapban is olvastad, hogy a szentségi Úr Jézus lakása: az oltár, a templom, egy kis mennyország a földön. Áldozz mentül gyakrabban, végezz sokszor, sőt ha lehet, naponkint szentséglátogatást, jer a templomba, e földi mennyországba, nagy szeretettel; a te szereteted megörvendezteti Jézust, feledteti Vele, hogy mennyire bántják az emberek; igazán kihúzod a szegeket Jézus kezéből és lábából!

Röptében a nagyvilág körül.

Zichy Nándor gróf. Akkor tárult nagy lelke elé az örökélet birodalma, amikor megszületett az örökélet Szerzője. — December 24-én halt meg.

Magánéletében mintaképe volt a szentéletű keresztynek. Hitbuzgalma, hősi erényei, lelkének szépsége barátaiban és ellenségeiben egyaránt mély tiszteletet ébresztettek iránta. — A *gyakori szentáldozás* volt az a forrás, amelyből lelkének ezen elévülhetetlen ékességei táplálkoztak.

A közpályán, főleg a katholikus ügyek élén való szereplése pedig — mint a kalocsai érsek mondja — hazánkban egyedül álló a maga nemében. Hazánkban a katholikus ügyek iránti érdeklődés fölkeltése Isten kegyelmének segélyével az ő nevéhez van fűzve. A legtöbb katholikus mozgalomnak kezdeményezője és minden egyesnek buzgó és nagylelkű támogatója volt. S mindezt olyan kitartással és lelkesedéssel tette, melyre csak egy őszintén hivő, az igazság diadalában reménykedő és Istent mindenekfölött szerető lélek képes.

Zichy Nándor gróf nagysága annyira kiemelkedő a földi nagyságok sorában, hogy a katholikusok millióinak lelkét nem annyira gyász és szomorúság, mint inkább ünnepi hangulat és magasztaló hymnusz tartja fogva az ő halálának hirére, bármekkora veszteséget jelent is a magyar katholicizmusra.

Reméljük az irgalmas Istentől, hogy az ő nagy és hősi hitvallója már élvezi a mennyei örömöket, — a magyar hálás katholicizmus pedig sohasem fogja e lelkesítő és magával ragadó eszményképét elfeledni.

Magyar nemzeti zarándoklat Lourdesba. Már tettünk róla említést, hogy a szent Szűz e híres kegyhelye ez év július havában egy fényes ünnepség szintere lesz. Ekkor szenteli föl ugyanis dr. Kohl Medárd püspök a hercegprimás úr képviseletében a lourdesi Kálvária X. stációját, mely kizárólag a magyar katholikusok adományából épült föl. A rendező bizott-

ság, melynek élén dr. Nemes Antal p. prelátus, c. apát, a budavári koronázó-templom plébánosa áll, mindent elkövet, hogy a magyar nemzeti zarándoklat impozáns részvétellel jelenjen meg Lourdesban s ne maradjon mögötte a többi nemzeteknek. Gaibl Sándor c. apát, pozsonyi kanonok (Pozsony, Káptalan u. 3.), kit a hercegprimás Ő Eminentiája a zarándoklat lelki vezérletével és az adományok gyűjtésével bizott meg, kéri, hogy az érdeklődők programmokért és jelentkezési lapért hozzá forduljanak.

X. Pius pápa ajándéka.

X. Pius pápa ajándéka. Igen megható és ünnepies módon ment végbe a pozsonyi belvárosi plébánián annak a kehelynek az átadása, amelyet X. Pius pápa ajánlott föl a pozsonyi kir. kath. főgimnázium Erzsébet királyné emléktemploma részére. A kelyhet, mely a legelső pápai ajándék, amiben Pozsony részesül, néhány hónappal ezelőtt Kohl Medard dr. püspök hozta és özv. Szápáry Béláné grófné, az új templom fölszerelő bizottsága lelkes elnökének az őrizetére bizta. A további őrizetre — mindaddig, amíg a templom s vele együtt a kehely átadható lesz magasztos rendeltetésének — Szápáryné grófné Zandt Ödön pápai prelátust, városi plébánost kérte föl, aki a kelyhet mult évi december hó 17-én déli 12 órakor vette át. Az átadás alkalmával a pozsonyi társaskáptalannak csaknem összes tagjai megjelentek a plébánián, ott voltak továbbá Czaykovski Evarist lovag és Kazacsay Árpád plébánosok, Végh Ferenc pápai kamarás, a szeminárium h. igazgatója, a helybeli papság egyéb tagjai s a főgimnázium tanári karának küldöttsége, Polikeit Károly igazgató vezetésével. Özv. Szápáry Béláné grófnét gyengélkedése miatt leánya, Szápáry Ilona grófné képviselte. «Édesanyám küldetéséből jövök — mondotta a grófné — átadni a kelyhet, melyet O Szentsége volt kegyes adományozni. Engedje Méltóságod, hogy felolvassam a levelet, melyet édesanyám intézett Méltóságodhoz». Az özvegy grófné levele így szólott:

Méltóságos és főtisztelendő Prelátus úr!

Gyengélkedő egészségem megfoszt a személyes megjelenéstől. Helyettem és megbizásomból Ilona leányom fog engemet ma képviselni és azon kelyhet átnyujtani, amelyet árpádházi dicsőséges Szent Erzsébet Asszonyunkról nevezett Erzsébet királyné emléktemplom javára Szentséges Atyánk, X. Pius pápa kegyesen adományozott s amelynek ünnepies átvételére és ideiglenes őrizetére ezennel Méltóságodat tiszteletteljesen fölkérem.

Krisztus Urunk helytartója, dicsőségesen uralkodó X. Pius pápa O Szentsége t. i. magas személyéhez intézett alázatos és benső kérelmemre a helybeli kir. kath. főgimnázium templomának céljaira ezen most átnyujtandó kelyhet magas személyében konszekrálni és örök emlékezetül ajándékozni kegyeskedett.

Maradjon tehát ezen szentelt edény, melyet a Szentatya különös kegyével kitüntetett, annak liturgikus használatáig Főtisztelendőséged hivatalos gondozásában mindaddig, míg annak ünnepies átvitele magasztos rendeltetése helyére be nem következik és az isteni Megváltónk emlékezetére rendelt vérontás nélküli szentmiseáldozatban felmutatva, a kath. ifjúság és a nép épülésére szolgálni nem fog.

Szentséges Atyánk kegyteljes jóindulatát, mely a kehely adományozásában nyilvánul és hazánk történetében kivételesen álló eseményt képez, legméltóbban viszonozhatjuk azáltal, ha törhetlen hűséggel és teljes odaadással a pápa fölkent személye és az anyaszentegyház tanai előtt hódolattal meghajolva, mindenkor a római Szentszék iránt hűséges ragaszkodást tanusítunk.

Fogadja Méltóságod alázatos kérelmemet szokott jóindulatával, melybe magamat ajánlva, maradok a hit egységében egyesülve Főtisztelendőségednek odaadó hive *Szápáry Béláné.*

A jelenlevők lelkes éljenzéssel fogadták a Szápáry grófnék szép szavait, melyeket Zandt Ödön prépostkanonok hasonló meleg hangon viszonozott, arra kérve a Mindenhatót, hogy bő áldást hullasson a két hitbuzgó, fenkölt szellemű mágnásasszonyra. A Pius pápa által fölajánlott remekművű kehelyre következő fölirat van vésve: «Pius X. Pont. Max. Ecclesiae S. Elisabeth Hungar. Posonii, A. D. MCMXI. DD.» («Nyugatmagyarországi Hiradó», 1911. dec. 20.)

Automobil-templom. Már olvastunk egyszer e lap hasábjain az *Automobil-templomról*, melyet a gyakorlati angol talált föl. Egyelőre még csak Anglia keleti részén használják. Kitünő szolgálatokat tesz a szórványosan lakó katholikusok lelki szükségleteinek kielégítésében. A nép nagy örömmel és áhitattal vesz részt az istentiszteleten. Sőt az angol

protestánsok is erősen érdeklődnek iránta. Szivesen jelennek meg a katholikusokkal együtt a szertartásokon és meleg érdeklődést tanusítanak szertartásaink jelentősége iránt. Egyáltalában igen jó eszköznek bizonyul az Automobil-templom a hitterjesztés szolgálatában, azért a közel jövőben más vidékeken is használatba hozzák.

A nagyszombati főtemplom ajándéka. A földi hiúságért való kiengesztelés gyönyörű módját gyakorolta Emmer Kornél kuriai biró. Halálos ágyán azzal a kérelemmel fordult a feleségéhez, hogy ékszereiből készíttessen Nagyszombat szülővárosa számára Oltáriszentség-tartót. Felesége teljesítette a haldokló utolsó óhaját. Legbecsesebb ékszereit dolgoztatta át s a nagybecsű színarany szentségtartót már el is küldötte a nagyszombati főtemplomnak.

A boszuálló madonna. Róma környékén levő Poli helység temploma egy gyönyörű Madonna-szobrot rejteget falai között. A szobrot a templom 500 éves fennállásának emlékére IX. Pius pápa ajándékozta és fölötte drága gyémántos koronával ékesítette. Minap egy állítólag német ember meg akarta rabolni a csodatévő Madonnát kincseitől s a szobrot átkarolva igyekezett a drágaköveket letördelni. De egyensúlyát vesztve lebukott és a magával rántott szobor agyonnyomta. Reggel holtan találták a templomban.

Lelkigyakorlatok.

Az Oltáregyesület házikápolnájában, IX., Üllői-út 77. sz. nagyböjt folyamán a következő lelkigyakorlatok lesznek megtartva:

1. Urnők és keresztény Anyák kongregáció részére, február 21—25-ig, tartja ft. P. Schlick János S. J.

2. A «Szent Anna» kongregáció részére, február 28-tól március 3-ig, tartja ft. P. Áronffy, lazarista.

3. A «Virgo Reparatrix» kongregáció II. csoportja és fiatal leányok számára, március 13—17-ig, tartja ft. P. Ruzicska Jenő S. J.

4. Francia szentgyakorlatok, március 23—27-ig, tartja ft. Panmier Vince, Szent Ferenc r. áldozár.

5. Az Oltáregyesület tagjai számára, március 28-tól április 1-ig.

Mindennemű útbaigazításért kérjük IX., Üllői-út 75. szám alá fordulni.

IRODALOM.

Búcsúval ellátott fohászok. Kapható Kalocsán a Rózsafüzériparnál 1 példány 4 fillér, 100 példány 3 korona.

Búcsú-fohászok. 1.) Jézushoz a legméltóságosabb Oltáriszentségben. 2. Jézus szentséges Szivéhez. 3. Szűz Máriához. 4. Szent Józsefhez. Hiteles forrásokból összeállította *Gramantik* Lőrinc S. J. Kapható Kalocsán a Rózsafüzériparnál. Egy-egy sorozatból 100 darab 1·80 korona.

E füzetnek s az imalapoknak célja hozzáférhetővé tenni a hivek számára Anyaszentegyházunknak lelki kincstárát, a búcsúkat és megkedveltetni a hivekkel a búcsúimákat.

A «Búcsúval ellátott fohászok» 15 lapos füzetbe s összesen 80 búcsúfohászt tartalmaz az Atyaisten, a Szentlélek, Jézus Krisztus, az Oltáriszentség, szűz Mária s a szentek tiszteletére. Fölvilágosít a búcsúk elnyerésének módjáról is.

A «Búcsú-fohászok» két leveles nyomtatványok. Az első lapot az Oltáriszentségnek, Jézus Szivének, szűz Máriának, illetve szent Józsefnek képe foglalja el; a többi három oldalon a búcsúimák vannak.

Mindakét kiadványt nagyon ajánljuk tömeges terjesztésre.

***

Az Emberfiáról. (Krisztus-elbeszélések.) Irta *Krane* Anna bárónő. Fordította *Hodács* Ágost, segédlelkész (Szeged-Rókus).

Krane Anna bárónő e könyvben az Üdvözítő földi élete részleteit dolgozta föl elbeszélések alakjában. Ragyogó tollával bebizonyította, hogy nemcsak a szent személyek és események általában, de még Krisztus személye is mennyire méltó tárgya lehet a szépirodalomnak. Tulajdonképen nem is annyira Krisztusról, mint inkább azokról a személyekről szól, akik Krisztus környezetében éltek. Ha az Üdvözítő személye többé-kevésbbé mégis szerepel, Krisztus Isten-ember maradt Krane Anna tolla alatt. Az olvasó ezekben az elbeszélésekben szinte látja az isteni ragyogást, amely az Üdvözítő személyéből előtör, de azért mégis emberi részvéttel van iránta. A könyv hat elbeszélést tartalmaz: «A názáreti álomszövő», «Alfeusz-fia Lévi», «A százados», «A bűnösök lakomája», «Dizmasz» és «Mária búcsúja».

Az irónő a szentirás adataihoz annyi kedves vonást vegyít a sajátjából, hogy az embernek úgy tetszik, mintha ujat olvasna. Szóval Krane Anna bárónőben olyan irónőt üdvözölhetünk, aki a keresztény nő szivével és a művésznő szemeivel látta meg és dolgozta fel a gazdag anyagot. Könyve keresztény módon gondolkodó köröknek bizonyára ked-

velt olvasmányuk lesz. A 128 lapra terjedő könyv finom kiállításban fűzve 1·50, kötve 3 K.-ért a fordító cimén rendelhető meg, de kapható bármely könyvkereskedésben is.

***

Bernardinus. A katholikus egyházi szónoklat szolgálatában, 1912. Kolozsvár (Ferenciek kolostora). Előfizetési ára 8 korona.

Készen kidolgozott beszédeket hoz. Hogy mennyire fontos, mennyire — mondhatni — létkérdés az egyházra és a hivek vallásosságára nézve a szentbeszéd, arról talán fölösleges említést tenni. De fel kell hivni a figyelmet arra, hogy a harcmodor, a bizonyítási módozatok koronkint változnak aszerint, hogy milyen a hit elleneinek támadása, milyenek a hivek hitét és erkölcsét veszélyeztető tévedések. S erre nézve szükséges, hogy legyenek szónoklati folyóiratok, melyek már a *legújabb harcmodorban megirt beszédeket hoznak.* Épen azért örömmel üdvözöljük a Bernardinust és elterjedését szívből kívánjuk.

EGYESÜLETI ÉLET.

Választmányi gyűlés. A budapesti középponti Oltáregyesület választmánya Kánter Károly igazgató elnöklete alatt január hó 15-én rendkívül gazdag tárgysorozatú gyűlést tartott.

A jegyzőkönyv felolvasását pénztári jelentés követte az elmult esztendőről. Tanulságos adatai miatt majd a jövő számban külön is kitérünk reá.

Meleg szavakkal emlékezik meg az igazgató-elnök a magyar katholicizmus nagy halottjáról, *Zichy Nándor* grófról. Az Oltáregyesület céljaival rokon lélek volt, mert hisz naponként járult a szentáldozáshoz. De emellett haláláig elnöke volt az Oltáregyesület templomépítő bizottságának. A választmány háláját azzal véli némileg leróni, hogy gyászoló családjának kifejezi a részvétét, az örökimádás templomában lelki üdvéért misét mondat és teljes lelkesedéssel támogatja azon mozgalmat, mely a nagy halott emlékét *templommal* akarja megörökíteni.

A választmány köszönetet szavaz Kriszt Jenő esperes-plébánosnak azon buzgóságáért, amellyel néhai Népessy Károly pápai lakos az Oltáregyesület részére juttatott 1000 koronányi hagyományát lebonyolította.

Mindannyian örömmel veszik tudomásul, hogy a bécsi eucharisztikus világkongresszuson való részvételre már is megtörténtek a kezdőlépések. A püspöki kar bizottságot szervezett a közelebbi módozatok megállapítására. A bizottság elnöke Fischer-Colbrie Ágoston kassai püspök, tagjai pedig eleddig: Andor György, Drexler Antal, Ernszt Sándor, Hanauer Á. István, Kánter Károly, Mössmer József, Reviczky Aladár, Révay Tibor, Rott Nándor, Túri Béla, Werdenics Endre és Zubriczky Aladár. Hölgybizottság is van alakulóban egy főhercegnő elnöklete alatt. Azonkívül meghallgatja a választmány a főegyházmegyei hatóság leiratát, hogy a középponti Oltáregyesület tudassa a bécsi középponti oltáregyleti irodával az egyházmegye területén levő Oltáregyesületek számát.

Erősen ajánlja az elnöklő igazgató a megalakulóban lévő selmecbányai *«Templomberendezési Müintézet Részvénytársaság»*-ot. Majd Solymós Oszkár amerikai lelkész kérése kerül tárgyalás alá. Solymós Oszkár a szegény kivándorolt magyarok számára kér magyar Rákóczi-féle Máriás lobogót. A választmány nem zárkózik el a kérés megadása elől, csak a már régebbi idő óta huzódó dolog körül keletkezett félreértések eloszlatását várja meg.

Mindezek után még több kisebb egyesületi ügy felett dönt a választmány, mire Kánter Károly igazgató rövid imával bezárja az ülést.

Telefon-pósta.

Dr. Simon Aichner: Eucharistische Predigten. Ára 4 kor. Kapható a Szent-István-Társulatnál. Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.

Pannonhalma: «Szeretet szentsége» — kezdetleges, máskor talán szerencsésebb lesz.

Hontvarsány: Amint méltóztatott észrevenni, «Szilveszter éjjelén» nem volt alkalmas a közlésre.

L. I. Kishegyes: A kedves cikkecske majd a következő számot fogja ékesíteni. Ha van készenlétben, azért hálásan fogadjuk. Szivély. üdv.

Minél betegebb vagy, annál inkább kell az isteni orvosságot venned. A düledező falat támogatjuk, hogy egyenest megálljon. Azt mondod, nem tapasztalsz semmi előmenetelt. Ha majd nem áldozol, azt hiszed, jobb sorod lesz? Még sokkal rosszabbul leszesz.

Nincs az megrögzött szokás, legyen bár még oly belerozsdásodott, mely a naponkinti áldozásnak soká ellenállhatna. *(Lig. sz. Alfonz.)*

Szerkesztő: **Tiefenthaler József.**

A «**Katholikus Gyermekvédelem**» 1912. januári száma *Keményffy* K. Dániel szerkesztésében következő változatos tartalommal jelent meg:

1. Tömörüljünk a gyermekvédelem körül. *Gróf Majláth Gusztávtól.* — 2. Újévi reflexiók. *Keményffy K. Dánieltől.* — 3. A csoportvezetők. *Számord Ignáctól.* — 4. Pécs városi árvaház. *Szentkirályi Istvántól.* — 5. Patronage és a gyermekvédelem. *Dr. Bálint Kornéltól.* — 6. A gyermekvédelem mélyítése. *K. K. D.* — 7. Tárca. — Törvénykezés. Költemény. *Szvoboda Romántól.* — A kuvik. Elbeszélés *Bognár Gyulától.* — 8. Egyesületünk köréből. — A keresztény gyermekvédelemnek ezen hézagot betöltő s a gyermeklélekmentes aktualitását szem előtt tartó organumot szívesen ajánljuk az ügy érdekében felkarolásra. Előfizetési ára 2 K. Szerkesztőség Esztergom.

Az **Egyházi Közlöny** (szerkeszti *Gerely* József) XXIV. évf. 3. számának tartalma:

Vezércikk: Dr. Vass József, Szabadgondolkozás és igazság. — *Egyetemes egyház:* Uj konzisztórium, uj biborosok? — Ki lesz az uj madridi nuncius? — Az amerikai delegációk betöltése. — A Szent Ferencrendi rendkormány tanácskozása. — A vatikán évkönyve 1912-re. — Az olasz kivándorlók lelki gondozása. — Az Action Libérale programmja. — Szektáriusság az architekturában. — Az antiklerikalizmus uralma óta. — A lisszaboni patriarka tiltakozása. — Angol bibornok-kinevezés ma és otven év előtt. — A southwarki egyházmegye sorsa. — A szindikálizmus reakciója. — Két francia jezsuita heroizmusa. — Katholikus egyetem Hollandiában. — Áttérés az izlamra és ujranősülés. — A kanadai nyelvharc és az Osservatore. — Szentföldi régészeti ásatások. — Szervezkedés a katholikus iskolák ellen. — Haldoklik a bécsi nuncius. — Uj zsoltárfordítás és értelmezés. — Eucharisztikus kongresszus 1912-ben Bécsben. — *Időszerű kérdések:* (GV) Zsidó renaissance Palesztinában. (II.) — *Szentirás:* Dr. Hadzsega Gyula, Mikor írt Szent-Márk? — *Egyházi arcképek:* Dr. Hanuy Ferenc. — *Főpásztori körlevelekből:* Imádságok szövege uj imádságos könyvekben az uj katekizmusból veendő. — Gazdasági képesítéssel biró tanítók tanítói állomások betöltésénél előnyben részesíthetők. — A tábori püspök a sajtóról. — *Határozatok:* Döntés örökségi illeték ügyében. — *Irodalom:* Gerely Jolán: Legioner (Gerenday László), Allah Akbar, A sivatag mesél. — Tóth János, Lourdes. — A hét világirodalmából. — Személyi hirek, változások, apróságok. — Memento. — Szerkesztői üzenetek. — Szerkesztőség és kiadóhivatal: VIII., Budapest, Esterházy-utca 15. sz.

KIMUTATÁS.

Az esztergomi Oltáregyesület a következő tárgyakat küldte ajándékba a budapesti központi Oltáregyesület kiállitása alkalmából: 3 vörös casula, 6 fehér casula, 1 zöld, 1 viola és 1 fekete casula, 3 vörös pluviale, 12 burza, 7 stóla, 4 ciborium-köpeny, 3 velum, 14 antipendium, 8 oltárvédő, 24 oltárterítő, 26 alba, 12 karing, 12 ministering, 184 kéztörlő (lavabo), 252 kehelykendő (purificatorium), 40+97 corporale, 36 vállkendő, 10 cingulus, 48 palla, 92 stólavédő (a fehérneműek azon részét, mely nem vászonból készült, a missiók számára osztottuk szét), 1 pár oltárpárna, 4 csengetyűhuzó, 1 tabernaculum-védő, 2 pacificale, 7 pár ampolna tálcával, 1 szenteltvíztartó, 2 könyvállvány, 6 vörös ministerruha, 1 koszorú.

Kimutatás azon egyházi szerek felől, melyeket a budapesti központi Oltáregyesület 1911. év folyamán időn kivül adományozott:

Szeptemberben. *Egeg,* 1 ciborium-köpenyke 15 kor. értékben. *Hódmezővásárhely,* 1 fehér casula, 1 fekete casula, 1 alba, 1 karing, 250 kor. értékben.

Októberben. *Szentbalázs,* 1 fehér casula, 1 fekete casula, 2 alba, 2 karing, 1 burza, 1 szenteltvíztartó hintővel, 360 kor. értékben. *Lugos,* közkórházi kápolna részére: 1 fehér casula, 1 fekete casula, 1 alba, 1 karing, 250 kor. értékben. — *Budapest,* kún-utcai óvodakápolna részére: 1 fehér casula, 1 fekete casula, 6 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 vállkendő, 1 cingulus, 2 alba, 2 karing, 3 oltárterítő, 1 ciborium köpenykével, 4 gyertyatartó, 1 kánontáblakészlet, 484.50 kor. értékben. Novemberben. *Budapest,* Háziasszonyok Orsz. Szövetsége házikápolnája részére: 1 fekete casula, 1 viola casula, 4 gyertyatartó, 1 kehely paténával, 1 ciborium, 330 kor. értékben. — *Nagykereskény,* 1 öröklámpa, 1 sz. olajtartó, 30 kor. értékben. Decemberben. *Garamszőllős,* 1 misekönyv 35 kor. értékben.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNY

A szerető szív az Oltáriszentség előtt.

Mindenható Teremtőm, Uram és Istenem,* te azt parancsolod, hogy teljes szivemből, teljes lelkemből, teljes elmémből és minden erőmből szeresselek.

Ó mily boldoggá tesz engem e parancs! mert hogy én, méltatlan teremtményed szerethetlek, az a legnagyobb kegyelem. Ki méltóbb a szeretetre, mint te és mégis meghagyod nekem, hogy szeressek.

Ó Istenem, épen ebben nyilatkozik szereteted a maga egész irgalmasságában; mert csak azért parancsolod, hogy szeresselek, mert szereteted nélkül nem lehetek boldog, mert egyedül csak ez élteti lelkemet.

Uram, ki vagy te és ki vagyok én, hogy szerethetlek? Mi hasznod az én szeretetemből? Te végtelenül boldog vagy, az én szeretetem semmit sem változtat a te boldogságodon.

Istenem vagy és nincs szükséged arra, ami az enyém.

De én végtelenül nyomorult és szegény vagyok, ha téged nem szeretlek! Te szereteteddel akarsz boldogítani; mert egyedül az a szív boldog, melyet az iránted való szeretet hevít.

Istenem, oltárodra leteszem az imádás ezen órájában szivemet; legyen egészen a tied és a te szeretetednek és imádásodnak szentelve.

Walser-Varga Örökimádás imakönyvéből.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII. Szentkirályi utca 28.

XIII. ÉVF. 1912. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

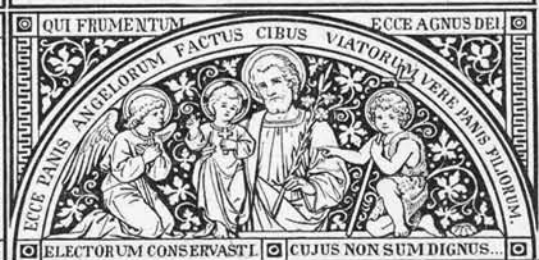

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1911. június hónapban begyült alamizsnák:

Schweigert Vincené 1 K, Csere Mihály 6 K, Tóth Benedek 1 K, özv. Barna Jánosné 4 K, Holzwarth Irén 2 K, Nagy Istvánné 40 f, Longauer Franciska 2 K, Dudás Mária 30 K, Praznovszky József plébános a pöstyéni és örvistyei tagoktól 105 K, Szalma Katalin 24 f, Swab Ida 1 K, Jávorka Verona 4 K, Dudás Erzsébet 2 K, Krausz Aurélia 4 K, Sporel Amália 1 K, Szabó Mária 2 K, Kraemer Gézáné 5 K, Dávid Károlyné 4 K, Gál Erzsébet 30 f, Gál Marcela 24 f, Kaizer Antal és neje 3 K, özv. Bajtai Mihályné 24 f, Svastits Róza 2 K, dr. Urbánovich Zoltánné 10 K, Babay Bálintné 2 K, Höger Lajosné 2 K, Mihálka Margit 40 f, Takács Imréné 40 f, Katona Mária 5 K, Tornyi László és neje 6 K, Kubicsek Mihályné 40 f, Bonrád Jánosné 1 K, Fölsinger Irén 1 K, Kluzacsek Rezsőné 28 K, Kluzacsek Margit, János, Kornélia és Gizella 8 K, özv. Strausz Antalné 5 K, Alt Leopolda 5 K, Prenoscille Etel 2 K, Bokor Emil 24 f, Kántor Mari 1 K, Molnár Laura 40 f, özv. Windisch Jánosné 1 K, Goda Mihályné 24 f, Melhart Pálné 3 K, Balló Ferencné 1 K, Hozza Julianna 2 K, Pirk Rozina 20 f, Magyar Szidónia és Rózsi 3 K, Tirtl Géza és neje 2 K, ft. Csizmár Márton esperes a szénavári tagoktól 12 K, özv. Mihaleczki Károlyné 60 f, Tözsér Jánosné 1 K, Gammel Irma 10 K, Gammel Ferike 4 K, Galba József 4 K, Kocsis Lajos 24 f, ft. Ponner Antal gyűjtése Békés 1.50 K, Gertner Alojzia 2 K, Méhes Jánosné 4 K, Bárdi Jolán 1 K, Aigner György és neje 3 K, Gulyás Margit 1 K, Borsódi Ilona 2 K, Horvát Katalin 10 K, Vegh Rózália 10 K, Vámos Imréné 1 K, Rumpler Gézáné gyűjtése: Gondos Sándorné 4 K, Györei Györgyné 2 K, Pelle Józsefné 1 K, özv. Bujtás Ferencné 2 K, Faludi Józsefné 1 K, Faludi Ilonka 2 K, Juricza Róza 40 f, Paulai Teréz 30 f, Kőszegi Antalné 1 K, Daróczi István 50 f, Lárinc Ilona 50 f, Széles Verona 50 f, özv. Matlag Istvánné 2 K, Weinberl Anna 40 f, Foltán Jozefa 2 K, Balló Ferencné 5 K, özv. Réz Andorné 2 K.

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1911. július és augusztus hónapban begyült alamizsnák:

Horváth Veron 2 K, Blaha Gyuláné 40 f, Hugai Mária 4 K, Gazder Józsefné 1 K, Or Klára 1 K, Kronfráter Anna 1 K, Szalay Erzsébet 1 K, Mieth Istvánné 2 K, Schöner Jozefin 1 K, Itáli János és neje 2 K, Itáli Juliska 1 K, Szakács Julianna 1 K, Székely Miklósné 1 K, Dominik Sándor 1 K, Nagy Mari 40 f, Zavoda Mihályné 1 K, Iszkra Teréz 2 K, Mackó Mária 2 K, Kwitschola Karolin 30 f, Galabai Teréz 4 K, Szekeres Erzsébet 2 K, Német Teréz 2 K, Myszoglád Emilia 2 K, Tóth Magdolna és Mariska 2 K, Hajduk Judit 2 K, Tolt János és Éva 2 K, Lang Mária 50 f, Lang Anna 50 f, Arzenovits Mária 1 K, Tulner Katalin 1 K, Kukovetzné 2 K, Manherdt Klára 1 K, Csehal Anna 2 K, Tomory Erzsébet, Munkács 50 f, Pozsár Jánosné 24 f, Kustyán Mária 1 K, Tolt Ignác 2 K, Tolt Angela 2 K, Tolt József 1 K, Tolt Mária 1 K, Szabó Károly 2 K, Schöpper Rozália 2 K, Tot Mária 1 K, Richt Róza 40 f, Faragó Julia 24 f, özv. Murin Jánosné 40 f, Pizinger Istvánné 2 K, Payper Franciska 4 K, Gaspardis Erzsébet, Kispest 1 K, Blaho Regina, Felső-Szemeréd 1 K, özv. Richter Jánosné 2 K, Eperjesi Ferencné Budapest 1 K, Szilágyi Katalin, Pátka 1 K, Kis Jánosné 1 K, Győri Ferenc Budapest 1 K, Győri Ferencné 1 K, Horák Gáborné 2 K, Ott Károlyné 1 K, Mitsko Ferencné és Emilia 4 K, Rumpler Gézáné gyűjtése 5 K, Orosz István gyűjtése Jászladány 2 K, özv. Molnár Józsefné Budapest 30 f, Sikli Józsefné Nagyvárad 2 K, Kozma Teréz Szentendre 6 K.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. MÁRCIUS. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Prohászka Ottokár:* Gróf Zichy Nándor. Emlékbeszéd. — *Komlósy Miklós:* Kűzködő lelkek. — *Clara Adoratrix:* Kommunio. — *Reviczky Aladár C. M.:* A Zichy emlékművek. — Szent Tamás és az Úrnap. — *Lukácsy István:* Jézus tekintete. — Világítótorony Sárosmegyében. — X. Pius pápa és a kicsinyek. — Katekizmusból. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. A gyermekek első szentáldozása. — Mit eredményezhet a gyakori és méltó szentáldozás. — A férfiak is? — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Dr. Syllaba Emil.* Egy mindennapi áldozónak szeretete a szentséges Úr Jézus iránt. — Kérelem a főtisztelendő lelkész urakhoz. — X. Pius pápa egyik áldása. — Egyesületi élet. Felelet néhány praktikus kérdésre. — Telefon-pósta. — Kimutatások.

Gróf Zichy Nándor.

Dr. Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök, az Oltáregyesület f. é. jan. 30-iki ülésén tartott emlékbeszéde.

ÜNNEPÉLYES, szinte megrendítő jelenet volt az, midőn Magyarország hőn szeretett királynéja, Erzsébet, Deák Ferenc ravatalának lépcsőin fölhaladva, a nagy halott koporsójára tette le pálmaágát, nemzete iránti szeretetének s Deák Ferenc iránti hálájának szimbolumát. Mi is most lélekben ravatal körül állunk, — oly ravatal körül, melyhez szintén édes köze van a magyar népnek s melyre szintén jár a szeretet s hála pálmaága. Nem is maradt el az; hiszen mikor mi most megboldogult vezérünkért imádkoztunk, nekem úgy látszott, mintha az Eucharisztia angyala, kit a misében kérünk, hogy vigye el áldozatunkat az Isten oltárára, meglengette volna a krisztusi béke s az örök élet olajfaágát az adonyi sírhant fölött s erővel s vigasszal s az istenkövetség érzésével töltötte volna el megboldogultunk lelkét. S ezt azért hiszem, mert ez az angyal is tudja, hogy «kik az övéi» s ahogy inspirálta s vezette őt itt a földön, úgy int neki s vezeti őt most is, föl, föl az Isten közelébe.

«Angyalainak parancsol felőled», mondja az Irás; nemcsak őrzőangyalainak, hanem a kegyelmek s az erők s a titkok angyalainak s az egyik lelket az egyikre, a másikat másra bizza. Méltán hisszük, hogy az Isten a lelkeket a belőlük fakadó, természetfölötti élet motivumai szerint vonzza s neveli s más-más titoknak igérete, mondjuk, más-más napnak melengető s fejlesztő sugárzatába állítja bele. Az egyik lelket Krisztus

istensége, a másikat inkább embersége vonzza; az egyikét a kereszt s a szenvedés útján, a másikát a rejtett élet názáreti motivumain vezeti el; az egyik Jézus Szive kegyelmeinek, a másik az eucharisztikus Krisztus, földi százados, titkos életének hive fölszivója lesz. Ez irányzatok olyanok, mint az építészeti stilusok s az Isten kedvét leli, hogy a lelkeket más-más stilusban építse ki, más-más minta szerint szőjje ki érzéseiket s gondolom, hogy ott túl is, más-más kegyelmek láncán s rendszerén át vezeti őket föl, egész a boldogító szinről-szinre való látásig, az örök életnek a meglátásban való fölséges megtapasztalásáig. Igy tesz az, aki kifogyhatatlanul erős és gazdag s aki teremt s alakít a Szentlélek izzó szeretetével s páthoszával! Nem csoda, hisz az Isten országában sok a lakóhely, hát sokféle a lakó is s a Krisztus-arculat van olyan, mint a napsugár, mely ezer s ezer s mindig más és más virágot fakaszt; kifogyhatatlan az Isten kegyelme is s nyomában a Krisztus-arcnak is szebbnél-szebb utánzata akad.

S ha kérdem, hogy mi adja a boldogult gróf lelki tipusát s hogy mily vonások s mily fények jellemzik lelkét; ha kérdem, hogy mily misztériumok vonzották s mily forrásokból merített erőt: mesterkéltség nélkül azt kell felelnem, hogy lelke sajátos kapcsolatban állt az Oltáriszentséggel, — hogy az Eucharisztia angyala intett neki, «und er folgte dem Genius, der ihm winkte». Követte, benyomásait s irányításait vette s azokat lelkének jellegeivé domborította, úgy, hogy lelki világa az Eucharisztia jellegeit öltötte föl s viselte magán.

Nevezetesen három irányban látom e jellegek kidomborodását, látom hitén, erkölcsi érzületén s elszánt, tetterős irányzatán. Az Eucharisztia jellegét viselte mindenekelőtt hite.

Mindnyájan csodáltuk a boldogult gróf mélységes, gyermekded hitét Krisztus iránt s ragaszkodását az anyaszentegyház iránt. Minden hit kapcsolat; de ez a kapcsolat lehet lazább, lehet szorosabb; lehet erősen tartó vagy könnyen szakadó; lehet sok érzéketlenséggel vegyes vagy öntudatos és emelkedett s ha ez a kapcsolat szoros, erős, öntudatos, akkor a hit meleg, személyes viszonnyá válik. Az ilyen hitben már nem a tan, nem a gondolat van túlsúlyban, — nem az, hogy mit kell hinni, — hanem előtérben állnak ketten, kik kapcsolódnak, egyik felől a végtelen Isten, a minden, másfelől az a valaki, az ember; egyfelől az igazság napja, másfelől a napsugarában fakadó virág lélek; egyfelől a szépség, másfelől a megbűvöltje; az egyik a Spiritus Rector, a másik az ő inspirációinak organuma, a hivő ember. Ha az *ilyen édes, erős személyes viszonyról* azt mondanám, hogy ez a hitnek lelke, általánosságban beszélnék; ha pedig konkrétebben, tüzetesebben akarnám jelezni, hogy mi ez, akkor azt kellene mondanom, hogy *ez a hitnek magának eucharisztikus jellege.* Ezt a meleg, közvetlen, mondjuk eucharisztikus hitet csodáltuk, ezt kiéreztük a meg-

boldogultból; ember volt, ki hitből élt s ki a hitnek erejét s megnyugvását a Krisztussal való egyesülésből merítette. Ezért volt hite oly *biztos* s ezért volt meggyőződése oly *hódító.*

A hitnek biztonsága a személyes érintkezésből való, a megtapasztalásból, hogy ennek vagy annak hinnem lehet s hinnem kell. Valami személyes megtapasztalás neveli a mi hitünket is, az, hogy megtapasztaljuk azt, aki szeret minket s mi «hiszünk a szeretetnek». Ez a lelkület ömlött el a boldogult gróf lelkén, ő hitt Krisztusban s Krisztusnak, aki szerette őt, s akivel ő viszonszeretetből egyesült s minél többször egyesült, annál jobban szerette őt s hitt benne. Az ilyen ember túl van a kétségen s a bizonytalanság érzetét a közvetlen istenjelenléttel oszlatja szét. Nem tud félni, nem tud kételkedni, nem tud aggódni; a szeretet, mely «félelmet űz», a kételynek még kisértéseit is eloszlatja.

Ugyancsak ez a *személyesség s közvetlenség adja a meggyőződésnek azt a hódító hatalmát,* hogy kiérezzük, hogy emberrel van dolgunk, ki Istenhez tapadt és épen azért hajthatatlan. Tőle veszi a világosságot, a legfőbb direktivát:

«Ez az autonómia — mondotta egyszer egy lelkiatyának — sok mindenféle ügyes-bajos dolgot hoz reám. Látom, hogy nagy szükségem van arra, hogy az Úr Jézus fölvilágosítson. Ezért most naponként megyek a szentáldozáshoz, hogy közvetlenül Krisztustól nyerhessem a kellő világosságot.» Ezt meg is nyerte s ezt sugározta s mi megéreztük.

Megéreztük egész valóján. A legtöbb embernek ma csak gondolatai, benyomásai, érzései, hangulatai vannak; tükörhöz hasonlítanak, mely csak tükröz képeket, de azokat magába nem veszi; a tengerpart fövenyéhez hasonlítanak, melyen a nyomokat a tenger hulláma elsimítja. Gróf Zichy Nándor lelke úgy vette a Krisztus benyomásait, mint ahogy a gránit veszi a véső benyomásait s amiket vett, azokat el nem hagyta, meg nem tagadta soha. S azokat mi vettük tőle, mert ránk sugározta. Mikor őt a népgyülésekkel kapcsolatban a vasárnapi misén, vagy délután vecsernyében az oltár előtt térdelni láttuk, megéreztük, hogy lelkünk s Krisztus körül új kötelék fonódik s e kötelék aranyszálai egy ájtatos, alázatos, hivő ember lelkéről gombolyodtak le. Az ő meleg hite közelebb hozott minket a Szentségi Krisztushoz. Mikor beszélt, akkor a meggyőződés hatalma rendítette meg hallgatóit, mert hitből fakadtak szavai. Nem kereste a hatást, de mélységes hatásokat ért el. Keresetlen előadásában óriási mérveket öltöttek a hitnek igazságai s elragadták a hallgatóságot. Bizonyára a hatás titka egyéniségében rejlett. Azok, akik hallgatták, megérezték a szent tüzet, mely lelkét hevítette s melyből ők is lángot fogtak. Mikor gyertyával kezében kisérte az Oltáriszentséget, akár a budapesti aszfalton, akár a falu poros utcáján, olyankor nemcsak a gyertya, hanem a lelke világított,

akik látták, úgy érezték, hogy ez ájtatos embernek Istene nem néma, hideg bálvány, hanem meleg, édes Fölség, aki nemcsak parancsol, hanem boldogít.

Ugyancsak eucharisztikus jelleget látok a boldogult gróf lelki életén, melynek programmja a Krisztushoz való hasonulás. A keresztény életnek értéke nem külső cselekedetekben, nem sikerekben, nem harcokban s győzelmekben áll, hanem azokban az öntudati tartalmakban, melyeket mi támasztunk, mi fejlesztünk, melyeket mi élünk át. A vallásos életnek jelszava nem az, hogy «ki az utcára», hanem az, hogy «be a lélek bensőségébe»; hiveit, hőseit, apostolait itt neveli. Ezt az irányzatot semmi sem nyomósítja jobban, mint az Oltáriszentség. Befelé int, az élet műhelyébe, az öntudat, a motivumok, szándékok szuverén világába. Az Úr is ide jön be; itt akarja fakasztani a több, jobb életet. Több életet minden polcon, minden társadalmi állásban; szebb életet a közönséges hétköznap sivárságában is. Itt néz bele lelkiismeretünkbe s akarja, hogy tisztuljon fenékig; itt áll bele, mint hajdan frigyszekrényével a Jordánba, ösztöneink, indulataink, szenvedélyeink árjába s akarja, hogy uraik legyünk s tisztulva, nemesbülve hasonmásaivá alakuljunk. *Az eucharisztikus belső élet jellege tehát szintisztaság, szándéktisztaság, lelkiismeretesség, kötelességtudás azzal a sajátos érzékenységgel, hogy ezt kivánja a lélek legintimebb barátja, a lelkünkkel érintkező Úr Jézus.*

Ezen a lelki átlátszóságon dolgozott a megboldogult s ezt a munkáját az Oltáriszentséggel való kapcsolatban ő maga jellemzi lelkiatyjához intézett szavaival: «Igazán szeretem az Úr Jézust s nem szeretném őt megbántani s megyek hozzá naponként, hogy közvetlenül tőle nyerhessem a kellő világosságot». Ezzel az itt nyert világossággal dolgozott azután önmagán, saját belső jóságán. Nem a látszatnak áldozott, nem a hiúságot szerette; nem keresett dicsőséget, sem népszerűséget, hanem Isten szive szerint való ember akart lenni. A szinnel, a látszattal be nem érte, hanem lelke öntudatában keresett s teremtett értékeket, melyek Isten előtt is beválnak. Isten s az ő lelkiismerete, ami nem is kettő, hanem egy, mondjuk, a lelkiismeretében megnyilatkozó Isten, ez volt a tekintély, mely szerint igazodott, ez a legfőbb mérték, mértéke az igazságnak s a belső vigasznak, melyhez alkalmazkodott s ilyen értelemben bizonyára ő is vallotta az Egyesült-Államok volt elnökének, Garfield Jakabnak nézetét, aki mondotta: «Nem törődöm azzal sokat, hogy mit mondanak rólam mások, hanem egy embernek lelkiismeretére s itéletére nagy súlyt fektetnek s ez Garfield Jakab. Mindenkit elhagyhatok s egyszer el is kell hagynom, de őtőle el nem szakadhatok; vele vagyok felkeltemben, lefektemkor; vele vagyok, ha kimegyek, ha hazatérek s lelkem elborul vagy kiderül, aszerint, ahogy ő kedvezően vagy kedvezőtlenül vélekedik rólam».

De az ilyen lelkiállapot nem adatik készen. A lélektisztulás, a lélekelváltozás hosszú folyamat és nem egy napnak műve. Olyan az tényleg, mint a folyam; az minden nap új, minden csepp vizében itt és most új munka folyik. Olyan az, mint az élet; a szív dobbanása, a vér lüktetése minden pillanatban új. A lelki életet is élni, tehát tenni kell s minden nap újra s ismét újra meg kell azt tenni. Ahhoz pedig erő, megujuló, megifjuló erő kell s azt az erőt meríteni kell, mert önmagunk kifogyunk belőle. Erre nézve mondja a megboldogult: «Ime, a nők, mintha privilégiumuk volna, oly gyakran járulnak a szentáldozáshoz, én pedig nem tudom azt jól életrendembe beilleszteni». De megtette azután, mert belátta, hogy lelke elváltozásához az erősek kenyerére van szükség. S mily alázattal járt utána s hogyan iparkodott a kegyelmeket lelke javára fordítani. Minél tovább élt s minél többet küzdött, annál inkább rájött a német iró nagy szavának misztikus értelmére, aki azt mondja: «Wer von Brodsamen nicht leben und für ein Schwert nicht alles entbehren kann, ist nicht geschickt zum Dienst der Wahrheit». Akinek missziója van «zum Dienst der Wahrheit»; aki ezt a missziót a legnehezebb, a legkomplikáltabb viszonyok közt, t. i. saját szeszélyes, ösztönös, csalárd szive világában komoly valóra akarja váltani, annak valamikép érteni kell módját, hogy morzsákból, az isteni vendégség kenyérparányaiban rejlő erőkből tudjon élni. A boldogult értett hozzá; az Oltáriszentségből merített erőt felhasználta hűségesen s munkásan. *Végre az Eucharisztia jellegét látom tetterős s a társadalom átalakítására irányított tevékenységén, az egyház szabadságáért folytatott harcain s a nép boldogításába fektetett munkáján.* A külső tevékenység nem is maradhatott el; lelkében felgyülemlett a meggyőződés feszereje, az örök igazságok energiája tettben akart fölszabadulni; a belső tűznek ki kellett sugároznia s ez két irányban történt: *az egyházért s a népért való lelkes tevékenységében.*

Gróf Zichy Nándor mindenekelőtt szerette az Anyaszentegyházat s *ezt a szeretetet az Oltáriszentségből merítette.* Krisztus reális teste a Szentségben a misztikus testhez utasította az egyházban, hol a «magna fides», a nagy hit, nagy szeretetté vált. Látta, hogy az Oltáriszentség s az egyház leválaszthatatlan s hogy aki az egyikért lángol, a másikát nem ignorálhatja. Azért hát szeretetében s ragaszkodásában Krisztust s az Anyaszentegyházat azonosította. Neki az Anyaszentegyház olyan volt, mint a százados erdő, mely a nagy folyam forrásait rejti s védi. Nem szabad az erdőt letarolni, ha csörtet is benne néhány vad, mert különben elvész a forrás. Ő az Anyaszentegyházban, intézményei, szokásai mélyén Krisztust látta. Neki az Anyaszentegyház olyan volt, mint a templom, melynek százezer köve azért épült fallá s bolttá, — azért emelkednek oszlopai s ágazódnak el ivei, — azért fakaszt lombot kőből, gyulaszt szineket fán,

üvegen, varázsol hangokat ércből a művészet, mert végelemzésben mind e szépség, bensőség, mélység gyökere az Oltáriszentség s ha van szemem, mely látni tud, akkor falakon, iveken, kőrengetegeken, intézményeken, jogokon, harcokon, konfliktusokon át el kell hatolnom Jézus szivéig, honnan e szentség fakadt; őt kell meglátnom a természet, művészet s egyház mélyében.

Nem csoda, hogy aki így nézte az egyházat s aki úgy ragaszkodott hozzá, mint Krisztushoz, hogy az védte jogait, síkra szállt szabadságáért, politikai pártot is szervezett az egyház védelmére s a katholicizmust politikailag is iskolázni s hatalommá nevelni akarta. Az autonómiai gyűléseken, a kath. mozgalmakban az ő neve programm lett s ő ugyanazon hivőnek bizonyult az utcán s a parlamentben, népgyűléseken s kath. körökben, aki az Oltáriszentség előtt térdelni s imádkozni tudott. Ő szociális érzésre, önsegélyre akarta nevelni a népet; érezte, hogy minden nemes érzésű ember szociális s hogy a kereszténység is radikálisan az. Hiszen a Szentirás szerint annyira kell kollektivnek lennünk, hogy már az is szétszór, aki nem gyűjt s az apostol pedig az Oltáriszentségre mutat rá, mint minden kollektivizmus gyökerére és szimbolumára, mikor mondja: «Egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mindnyájan, kik az egy kenyérben részesülünk». (I. Kor. 10, 17.) Krisztus lelke köt össze; az ő szivének melege hoz minket közel egymáshoz. De ha ily szeretet fűz egymáshoz, akkor e szeretettel föl kell karolni a százezreket; nemcsak testvéreinknek kell őket néznünk, hanem közszellemüket, lelküket kell emelnünk; e szeretet alapján intézményeket kell létesítenünk, irányt kell adnunk a sok apró törekvések, formát a közös aspirációknak s e szeretetből kifolyólag áldozatokat is kell hoznunk a szent ügyért.

Gróf Zichy Nándor az Oltáriszentségből *áldozatos szeretetre* is gyuladt s *ugyancsak nagy áldozatokat hozott.* Áldozatot hozott anyagilag s áldozatokat lelkében; mindkét tekintetben nagy s keserves áldozatokat s ha kérdem, hogy ki inspirálta őt az áldozatokra s ki vigasztalta meg őt küzdelmeiben, csalódásaiban s veszteségeiben, nem mondhatok mást, mint hogy az, aki morzsákkal táplál hősöket s megadja nekik nemcsak a nagy küzdelmek, hanem a nagy áldozatok misszióját. Másból aligha meríthetett erőt. Igaz, hogy a kath. nép fölbuzdult s nem lehetett elérzékenyülés nélkül nézni, hogy lelkes papok népük élén, hogyan fogadták, — hogyan csoportosult körülötte a nép s megdobbant láttára százezrek szive. Vigasztaló volt, hogy minden kétségünkben, nehézségünkben s küzdelmünkben a kath. bizalom gróf Zichy Nándor felé fordult; de azért mégsem volt meg a győzelemhez szükséges hűség s kitartás. Ő küzdött, de nem győzött. De az, hogy nem győzött, nem azt jelenti, hogy nem volt győzedelmes lelke, hanem csak azt, hogy nem volt sikere.

Két győzelmet mégis aratott: az ellentállás s a kitartás győzelmét. Az ellentállás is győzelem, de milyen! Egy angol börtöntoronyban 40 évig volt elzárva hite miatt egy nő s ellentállt s győzött, mert a hitet meg nem tagadta s győzelmét hajtűjével a fal kemény kövébe karcolta, ezt az egy szót: «resistite», álljatok ellent. Gróf Zichy Nándor a magyar érzéketlenségbe, kőszivekbe belevéste saját acélos lelkével e szót: «ellentállni»; öntudatunkra hozta a kötelességet. Tömlöcökben is lehet győzni; régi elfogultságon, nyeglegeségen is; ha nem másképp, hát így, hősies ellentállás által.

S más győzelmet is aratott, a kitartás győzelmét! Herculanum kapuja előtt a régi lávából és hamuból az őrtálló római katona csontvázát ásták ki; nem futott el a veszedelem elől; mellette feküdt pajzsa és kardja; őrt állt s a halálban is őrt áll. A várost meg nem mentette; de az emlékezet s az elismerés 1900 év után is a kötelességteljesítés s a kitartás győzelmi babérját fonja hervadatlanul homlokára. A kitartás győzelmét vivta ki gróf Zichy Nándor, őrt állt s őrt áll mindvégig azoknak a nemzedékeknek életében, kik tudják, hogy a zászlót nem hagyta el s kiknek ezzel példát adott mindhalálig való hűségre. Erős volt; Krisztus hűsége s kitartása volt benne.

S meghalt s eltemettük; de sírja nem lesz a feledés, nem lesz a pusztulás helye. Nem a feledésé; hiszen lelkünk hozzá húz s mint ahogy a vizimadarat a nagy vizek húzzák, úgy vonzza szerető lelkeinket hősünknek sírja, hová megpihenni s erősödni járunk. S ugyancsak sírja nem a pusztulás helye! Mert ha a herculanumi kapu előtt borostyán hajt ki s körülfonja a régi legionárius hűlt helyét: akkor az adonyi sírdombon is Krisztus fakaszt borostyánt, melyből a «corona justitiae» fonódik. A megboldogult elmondhatja szent Pállal: «Jó harcot harcoltam, a hitet megtartottam. Krisztus maga az én koszorúm!» Nemcsak koszorúm lesz, hanem látomásom, elragadtatásom s boldogságom! Mi hisszük, hogy így van s imádkozunk, hogy aki a rejtett Krisztusból élt, most a dicsőséges Krisztussal éljen! Imádkozunk, hogy «visu sis beatus Christi gloriae», hogy nézd, bird az Urat! s emléket is szeretnénk állítani neked, azt, hogy a Krisztusból élő, küzdő, aktiv szellem a te nyomodban fejlődjék ki köztünk. Ez nem márvány, hanem élet! Ez legyen emléked!

Jézus a szent misében föláldozza magát érettünk.

Mi a szent mise?

A szent mise az új-szövetség áldozata, amelyben a mi Urunk Jézus Krisztus a kenyér és a bor külső színe alatt mennyei Atyjának föláldozza magát.

* A keresztáldozat és a szent mise ugyanegy áldozat; mert a szent misében is maga az Úr Jézus áldozza föl magát. A pap csak közvetíti a föláldozást.

Küzködő lelkek.

Szél süvít végig a pusztán; sír jajgat, amint elvágtat a horizont felé. Homoktölcsért kap föl a levegőbe a látóhatár szélén; megkeveri, megtáncoltatja s a finom homokszemek végre is visszahullnak az egyhangú, kihalt puszta földre.

Azután csend lesz.

Még a pusztai tolvaj, a keselyű vijjogása sem hallatszik. Mintha élőlény sem volna messze nagy vidéken, úgy tűnik föl ezen egyhangú pusztaság.

De mégis!

Amott a sziklafal mellett térdel valaki! Ez ember lesz. Jobban nézem s akkor látom, hogy tévedtem. Ez nem ember, ez Istenember, mert ember így nem tud imádkozni. Igen! a pusztába vonult Krisztust látom negyvennapos bőjtölésében! Negyvennapos isteni meditácó. Negyven napra templom, az istenség temploma lett e magány, ahol az ég és a föld ölelkezik mintegy össze, ahol a Krisztus készül papságára, ahol az istenség edzi az emberiséget, hogy elbirja majd a keresztet.

«Jöjjetek hozzám bőjttel, sírással és jajgatással!» Ezek a szavak nemsak másokhoz szólnak az Üdvözítő ajkairól, hanem Ő maga mutatja meg egelőször, hogy miként kell a nagy dolgokra készülni. Ő maga mutatja meg, hogy a bőjt lelki edzőeszköz; Ő saját magán szerez biztos tapasztalatokat, hogy azután másoknak is jogosan ajánlhassa.

És ebben a nagy, magányos csendben megszólal egy hang: Ha leborulva imádasz engem, akkor neked adom mindazt, amit csak magad körül látsz! Különös hangok! Mintha csak az alvilágból törnének föl! Ki ez, ki imádást óhajt a maga számára? Isten nem lehet, hisz e szavak az Istenhez, a Krisztushoz szólnak! Szinte hihetetlennek látszik a dolog, de mégis úgy van; a sátán, a pokol ura merészel belépni ebbe a fenséges templomba s megkockáztatja a legmerészebb kisértést, az Isten Fiának megkisértését! De elszámította magát! Nem gondolta meg, hogy itt a «másik» Ádám áll előtte. Azt hitte, hogy most is a paradicsombeli balga asszony fog a kisértés almája felé nyúlni. Számít Krisztus fizikumának gyengeségére s a köveket akarja vele átváltoztatni kenyerekké, majd angyalaira hivatkozik, kik hű szolgái s akik nem engedik meg, hogy megüsse lábát, amikor leveti magát a templom tetejéről.

Ennyire merész a sátán...

Az ember megáll egy pillanatra ennél a jelenetnél s elgondolkodik... Egy talpalatnyi helyt kért Lucifer az Úrtól a földön, melyen megvethesse a lábát s ő így is diadalt remél az emberi lelkeken. Ha beletekintünk az élet bajaitól, gondjaitól megroppant lelkekbe s nézzük a

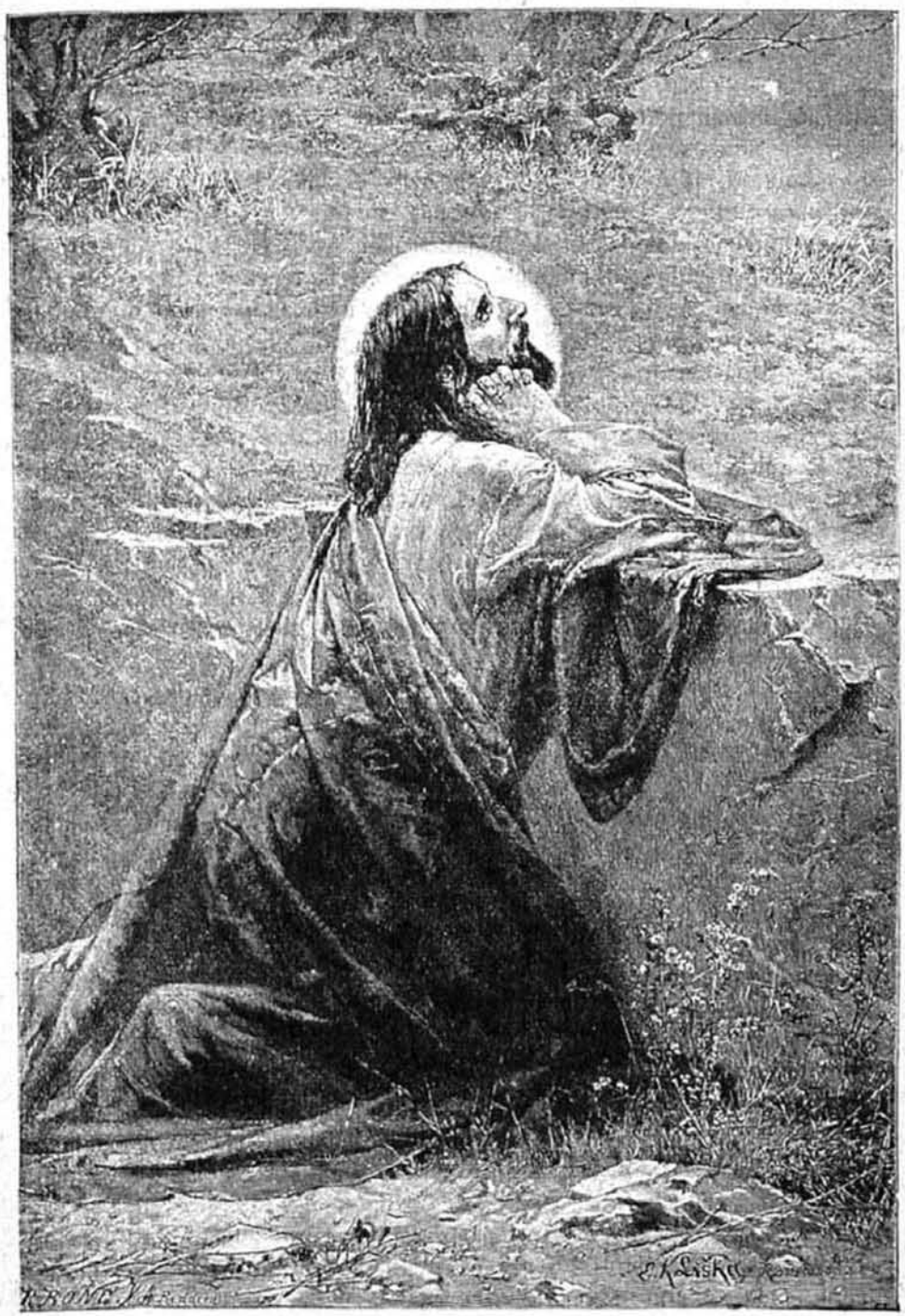

A küzködő Jézus.

harcot, melyet a lélek vív a sátán vakmerő kisértései ellen, ugyan megnyugtató-e a kép, amely feltünik előttünk? Látunk erős lelkeket, kik Krisztus oldalán nőttek föl s ezeknek a harca, a küzdelme olyan fenséges, olyan méltóságos, olyan megvető: «távozz, sátán!» Az ilyen lelkek ismerik a harcmodort, az ilyen lelkek tudják, hogy a sátánnal nem szabad alkuba bocsátkozni, mert ha csak egy szóhoz is engedik jutni, akkor már csábos szirénhangjainak bűvös ereje lenyügözi őket. Az ilyen lelkek Mesterükre, a pusztában imádkozó és böjtölő Krisztusra tekintenek s Tőle tanulják el azt a komoly, méltósággal teljes isteni megvetést, aminőt a sátán érdemel.

De vannak ingadozó, gyenge lelkek is, akik olyanok, mint a széltől ingatott nád. Ezeknek nem is szükséges a vihar, hogy megrezdüljenek, ezeknek csak suttogó szellő kell s már is földig hajolnak! Ezeknek a lelke olyan sejtelmes, mint a nádasok világa, ahol a zizegő nádlevelek csábos tündérregéket mesélnek és álomba ringatnak. A gyenge lelkek tele vannak délibábos sejtelmekkel, sovány illuziókkal s az ilyeneknél könnyű dolga van az ördögnek! Egy szines kép föllebbentése, egy izgató érzés előzetes megsejtetése zavarba hozza őket; gyenge akaratuk meginog; két világ ütközőpontjaivá lesznek s vagy a mélységbe buknak, vagy pedig az utolsó pillanatban isteni kegyelemtől segítve magasztosulva kelnek új életre.

Reánk is elkövetkeztek a komoly idők, a negyvennapos böjt ideje. Mi is sivár pusztaságban az élet sivárságában élünk s ha nincs semmi hasonlóság köztünk és a pusztában böjtölő Krisztus között, akkor tényleg sivárak napjaink s oázist nem tudunk magunk körül teremteni. Ha nem tanulunk az imádkozó s az ördög csábításaira oly fenségesen tiltakozó Krisztustól, akkor a mi lelkünk is meginog, mint a nád s talán elbukunk..

Mi is szent Pállal tapasztaljuk, hogy van bennünk egy más törvény, amely ellenkezésben áll a mi józan eszünkkel és a bűn bilincseibe akar verni minket. Ez ellen kell küzdenünk és ezért kell edzeni lelkünket. S ugyan mi edzene bennünket is jobban, mint ami Krisztust edzette: a böjt, az önmegtagadás és az ima.

Az élet kis összetevők eredője. Kis bajok halmaza nagyokat idéz elő; apró, de sok érdem jutalomra jogosít. A mi életünk is küzdelmes, a mi lelki harcaink is erősek. Ha magunkban bizunk csupán, akkor gyengéknek bizonyulunk, ha ellenben Krisztust utánozzuk imáiban és önmegtagadásaiban, akkor a viharok, melyek körülöttünk és bennünk dúlnak, lassan-lassan elülnek és mi győztesen kerülünk ki a küzdelemből. A kicsi, de gyakori önmegtagadások megacélozzák lelkünket, miként a tornázás az izmokat s így megerősödve mi is nyugodtan, királyi fenséggel mondhatjuk e kisértő gonosznak: «távozz, sátán!»

Komlósy Miklós.

KOMMUNIO

Oly rég vártam e szent órát,
Égő vággyal, igazán!
Úgy epedt szivem utána
Mint virág harmat után.

Im' most forró óhajtásom
Egyszerre beteljesült,
Lelkem édes Jézusával
Legbensőbben egyesült.

Égi béke szállt szivembe
Jézusomnak jöttével,
A bűnnek sötét homálya
Ködpáraként oszlad el.

Angyaloknak tiszta ajka
Zeng üdvözlő dallamot
Dicséretet mondva Annak,
Ki ily kegyre méltatott.

Boldog vagyok, boldogságom
Földi jóknál többet ér,
Hisz az üdvnek kútforrása
E mennyei szent kenyér!

A világnak dicsősége
Nekem muló semmiség,
Hisz szivemben lakik Az, kit
Úrnak vall a föld és ég.

Felszáradt a bánat könnye,
Bágyadt lelkem újra él,
Égi útját megtalálja
Az Istenség fényinél.

Föl tehát szivem, dicsérjed
Isteni Jegyesedet!
Ki a bűnös föld porából
Felmagasztalt tégedet.

Hálaadó énekekkel
Magasztaljad szüntelen,
Tiszta lánggal Érte égj el
A szeretet tüzében.

Clara Adoratrix.

A Zichy emlékművek.

GRÓF ZICHY NÁNDOR a magyar katholikusok pátriarkája, prófétája, apostola volt. Tehát nem szabad emlékének feledésbe menni, hanem kell, hogy tüzes lelke, krisztusi szelleme, példájának ideálja köztünk maradjon, előttünk álljon, bennünk tovább éljen.

Ezért szervezkedett a 600 tagú nagybizottság s ebből egy szükebb-

körű végrehajtó-bizottság, mely Zichy Nándornak méltó emlékműveket akar emelni, melyek megörökítsék szellemét: szobrot, hogy «érc hirdesse ércnél is maradandóbb alakjának nagyságát» és templomot», melyben «a késő utódokra is leharmatozzék az égi magasságoknak az a kegyelmi áradata, mely Zichy Nándor hangjának megadja az erőt, lelkének a szárnyat s egyéniségének a súlyt és tartalmat».

Drága, nagy pátriarkánk imádságos lelkéhez és emlékéhez a legmegfelelőbb keret az Istenháza lenne. Az ő mélységes hite, Istenben való elmerülése, az eucharisztikus Úr Jézussal való egyesülése a naponkénti szentáldozásban, az egyház szellemében való ideális élete hasonlóvá tették őt isteni Mesteréhez s ez a krisztusi élet, ez a tökéletes Krisztus-utánzat legjobban a templomban helyezkedhetik el.

Ne elégedjünk meg tehát a szoborral. Építsünk templomot is, mely folytassa azt a nagy művet: a lelkek krisztusi renaissancejának művét, melyért Zichy Nándor élt-halt s melybe összes lelki és szellemi energiáját s áldozatkészségét befektette.

Az ő emlékére állítandó templom legyen terjesztője annak a szent hitnek, melyért Zichy Nándor a vérét is képes lett volna ontani; az a templom legyen állandó lakása annak az eucharisztikus Úr Jézusnak, kit ő oly bátran megvallott s lelke mélyéből imádott; az a templom legyen meleg otthona a gyakori áldozóknak, kikben újuljon meg napról-napra Zichy Nándor nagy szelleme.

De ehhez a nagy műhöz sok pénz, sok százezer korona kell. Nem kételkedem abban, hogy amily nagy volt Zichy Nándorért való lelkesülésünk, amily nagy most az érte való kegyeletes szeretetünk, — s az eucharisztikus Úr Jézus dicsőségeért való buzkólkodásunk (hiszen az ő országa terjed majd ebben a templomban százezrek között), *ép oly nagy lesz áldozatkészségünk.* Adjon minden katholikus hivő tehetsége szerint s midőn filléreinket e szent célra adjuk, tegyük azt azzal a szándékkal, mintha boldogult édesatyánk lelki vigasztalására tennők filléreinket a szent Antal perselybe. Apostolkodjunk a gyüjtőivekkel azon tudatban, hogy midőn egy-egy téglát szerzünk a templom építéséhez, akkor önmagunkban is építjük a Szentlélek templomát s közelebb járunk Zichy Nándorunk szelleméhez.*

Reviczky Aladár C. M.

* Az adományok a Szent-István-Társulat pénztárába (Budapest, VIII. Szentkirályi-utca 28.) küldendők.

Szent Tamás és az Úrnap.

1264-et írtak, midőn IV. Orbán pápa az Úrnapja ünnepét behozta és ezáltal pápaságát örök időkre emlékezetessé tette. Azon óhajon kívül, hogy a tiszteletlenségért, mellyel az akkori idők eretnekei az Oltáriszentséget illették, eleget tegyenek, még sok más ok birta rá Krisztus helytartóját ez ünnep elrendelésére. Ezen okok közé tartoznak ama nagyszámú csodák, melyek azon időben a legméltóságosabb Oltáriszentséggel történtek.

Aquinói szt. Tamás.

Továbbá nem kis mértékben mozdították elő ezen felséges ünnep behozatalát a püspököknek — jelesen a lüttichi püspöknek — a szentszékhez intézett forró kérései.

De komoly írók tanúsága szerint végleg mégis csak *szent Tamás* közbenjárása birta rá a szentatyát arra, hogy ne elégedjék meg a nagycsütörtöknek az Oltáriszentség alapítási napjának a megünneplésével, hanem még ezenkívül is rendeljen el az Oltáriszentség számára egy fényes diadalmas ünnepet.

Szent Tamás közbelépéséről egy régi kézirat következőleg tudósít: «IV. Orbán parancsára szent Tamás a négy evangéliumhoz magyarázatot írt Catena aurea (Aranylánc) cím alatt. Midőn a szent tudós művét a pápának átnyujtotta, ez jutalmul egy püspökséget ajánlott föl neki. Szent Tamás azonban a püspökséget visszautasította s kéré a pápát, hogy inkább hallgatná meg a lüttichi egyház óhaját és hozná be az *Úrnapját.* A pápa örömest engedett e kérésnek és a szent tudóst bizta az ünnep zsolozsmájának elkészítésével. Tamás engedelmeskedett és így jött létre ama magasztos zsolozsma, melyet Úrnapján az egész egyház mai nap is elmond.»

Joggal mondhatjuk tehát, hogy *az Úrnap szent Tamás ünnepe.*

Jézus tekintete.

Sokszor elnézem azt az albumot, melyben a különböző korok festőinek s szobrászművészeinek Krisztus-képei vannak összegyűjtve. Orcagná-é, Matsijs-é, da Vinci, Raffael, Michelangelo, Tizián-é. Az egyiken a fönség sugárzik, a másikon a magát egészen odaadó alázat, szelidség, majd az itélő biró igazságossága.

Melyik az igazi Krisztus-tekintet? Amint így nézem e képeket, hirtelen megelevenedik előttem az a jelenet, mely Kaifás főpap pitvarában játszódott le. A tűz vörös fénye mellett egy csapat katona s szolganépség nyüzsög. Köztük van Péter is, az apostolok elseje. Most kitárul a tanácskozó terem ajtaja s néhány katona kiséretében Jézust átvezetik az udvaron. Az Úr megfordul s tekintete, erős lelke, vádoló, de irgalmas szeretete Péter lelkébe mélyed.

Ó, ez a tekintet . . .

Elmélkedjünk csak róla . . .

1. Immáron Péter háromszor tagadta meg Krisztust, ez a háromszor szerencsétlen szánandó ember. Azok közül a sziklakeménységű arcok közül volt ő is, melyekről Jeremiás szólott: «Keményebbé lett a szivök s nem akarnak visszatérni.» Azt kérdhetném tőled, ó Uram, mint aminő kérdéssel Mózes fordult a zsidókhoz a pusztában: «Vajjon e kősziklából hozhatunk-e ki vizet?» (Num. 20. 10.) S mintha csak felcsendülne onnan alulról az alvilági hatalmasságok diadalmas zendülése, hogy kialudt az apostolfejedelem hite. Minő tapsvihar zúg onnan alulról, hogy összedőlt a szikla, melyre az Egyházat kellett volna építeni! Meddig késlekedsz még Uram? A katonád, az elsők elseje, ott hever a főpap udvarában leterítve, vezére vagy; siess hozzá, állítsd talpra! Jó pásztor, a juhod a farkasok közt, ragadd ki onnan! Ó Salvator, szabadító, Péter elsüllyed, mentsd meg őt!

Mivel elfordítottad tekintetedet apostolodtól, összezavarodott a szolgaszemélyzet kérdéseinek kereszttüzében. Magára maradt, elgyengült, elveszítette önmagát. Most arra van szükség, hogy ismét nézz reá. A te tekinteted olyan, mint az épületben az alapkő, erősíti az egész művet; olyan mint az anya keze, a járni tanuló gyermeknek hóna alá nyúl s nem engedi elesni; iránytű, mely mutatja a hajónak a biztos utat; harsona, mely a harcost a küzdelemre hevíti; olyan, mint a napsugár, mely a márciusi hóra, áprilisi bimbóra, olvaszt s bont édesen. Ha lehunyod a szemed, akkor azok, kik most állnak, elesnek, a küzdő katonák kimerülnek, a hajózók eltévednek s tovább tart a lelki életben a zimankó.

Nézz hát, Uram, Péterre is itt Kaifás udvarában! Hall'd, hogy eseng, az ő szegény gyötrődő lelke Hozzád: «Meddig emelkedik föl ellenségem fölöttem? Mutasd meg orcádat s hallgass meg engem, én Uram, én Istenem. (Zsolt. 79. 4.) Egyszer megtagadtatott, mert elfordultál tőlem. Aztán esküdöztem, hogy nem ismerlek, mert megfeledkeztél rólam. Magamat átkozva tagadtalak meg újból . . . Segítség, segítség, Uram! Közeledik felém a halál sötét árnya. Tekints reám, mert «besülyedtem a mélységes sárba», nézd, nézd, «a tenger mélységére jutottam s a szélvész elmerített engem». (Zsolt. 68. 3.) . . .

2. «És megfordulván az Úr Péterre tekinte.» (Luk. 22. 61.) És megemlékezék Péter Jézus igéjéről, melyet mondott vala: «Minekelőtte a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem. És onnan kimenvén, keservesen sira.» (Máté 26. 75.)

Egy tekintet s minő élet! Milyen változás, csodás igézet! Jézus néz, Péter megindul, Krisztus szeretetével Péterhez fordul, Péter fájdalmával Jézus elé hull. Péterre száll Jézus szemének sugara, Péter szivéből felfakad könnyzápora. Péter megsebzé Jézust, midőn őt tagadta, Jézus Péter szivét, mikor őt magához karolta. Ah, minő nagy hatalma volt Jézus tekintetének! Abban a pillanatban, hogy Péterre nézett, felkelt az apostol, aki megtántorodott, sírt, aki bűnt követett el, feltámadt, aki meghalt. Jézus szemeiből tűz áradt ki, mennyei energia: erő, kedv, fény, meleg a bénult lélekbe. Mintha csak Jézus két szemének néma tekintete rárivalt volna Péterre, mint egykor az Úr a testvérgyilkos Kainra: Mit tettél? S Péter szemeiből, mint két átszakadt csatornán előtódult a bánatos könnyek patakja. Egy azon pillanatban elesett, de fel is kelt, sebet kapott, de meg is gyógyult.

Nem lehet azt leírni, minő ereje, hatalma, fénye van Jézus tekintetének . . .

3. Bizonyára nem gondolkodtatok még afelett, minő szükségesek a szemek az üdvösségre. Miként Péternek, úgy más bűnösnek is a szemein keresztül szállt keblébe Jézus imádandó lelke, hogy felzavarja a tisztulásnak gyógyító ereit, a «keserves sírást». Nincs arra szükség, hogy szöges ciliciummal övezd körül magadat, vagy véresre korbácsold a testedet, vagy szigorú bőjttel, hangos jajgatással kérj irgalmat az Istentől. Sóhajts fel a Prófétával: «Tekints reám Uram s könyörülj rajtam». Krisztusnak egy lángoló szeretetteljes tekintete elég, hogy mindnyájunkra üdvösséget derítsen. Minek hordozod tehát körül tekintetedet, szemlélve a világ hiú csalfaságait?! Jézus tekintete csupán és egyedül az élet. Ha ég benned a gonosz vágy, ha sápadoz benned az irigység, ha marcangolnak a haragos indulatok, fordulj Jézushoz: «Tekints reám ó Uram!» Ha hizeleg a testi gyönyörűség, csalogat a világ vagy ostromol a gonosz lélek, lépj Jézus elé s kopogtass az ő jó szivén: «Tekints reám Jézus! Te szelid könyörület, Te édes irgalom, mindenható irgalom, túláradó kegyesség.»

Mikor felvillan Jézus szeme sugara, elhalaványul a világ csábító fénye, mikor rádszáll szemein keresztül sugárzó lelke, lehullanak kezeidről a szolgaság béklyói s felocsudnak a foglyok; felpattanak a nehéz vasajtók, kitódulnak a szegény megváltott rabok; felvilágosodik az ész, erősödik az akarat, melegszik a szív, szárnyat kap a lélek s az egész ember hangos diadallal örvend az egy élő Istennek. Ahová Jézus tekint, ott hirtelen varázsütésre az üldözőkből apostolok, vámosokból evangelisták, az eltévedettekből hűséges tanítványok, a bűnösökből hűséges jegyesek válnak. Visszatérnek a tékozló fiúk, felkelnek az inaszakadtak s mint a sasok, szállnak-szállnak merre az Isten van.

Hová is tudnál szemeiddel másfelé merengeni, mint fel az ég felé, a csillagok fényes útjára, honnan Jézus tekint le a lábai előtt elvonuló emberi nemzetre. Minden, ami a világon van, romlatag s mulandó s a hervadás felé siet. Nincs is itt senkinek örökös lakása, ahol az enyészet teríti ki bús szárnyait. Addig tart ez a földi élet, míg egy fecske madár könnyű szárnyaival megérinti a tó víztükrét; vagy mint a szappanbuborék, mely a legkisebb érintésre szétpattan. De Jézus...! Jézus, mint szent Ambruzo mondja, mindenünk ebben az életben. Beteg vagy, orvosolni akarod magad, ő orvos, meggyógyít téged. Ha láz gyötör, forrás, melyből hűs víz fakad. Ha igazságtalanság ér, örök igazság. Ha segítségre szorulsz, keresd fel őt; ő az erő s hatalom. Félsz a haláltól? Ő az örök élet. Égbe akarsz jutni: Ő az odavezető út, világosság a sötétségben s az éhezőnek mennyei táplálék. A szentségház ajtaján keresztül szelid tekintete rajtatok pihen, hogy világosságot öntsön a lelkekbe s ha már ragyog az igazság, megindítsa s magához édesítse a sziveket.

De hogy rátok tekintsen, kell, igen, kell, hogy ti is ráemeljétek szemeiteket. Ha eddig arcotok a világ felé fordult, most fordítsatok annak hátat s tekintsetek Jézus szemeibe. Megküldi izenetét nekünk prófétája Zacharias által: «Térjetek hozzám s én hozzátok térek.» (Zach. 1. 3.)

Ó Uram, «mindenek szemei Te benned biznak». (Zsolt. 144. 15.) Nem akarunk többé azok közé tartozni, kik «elvégezték, hogy szemeiket a földre sütik». (Zsolt. 16. 11.) «Mint a szolgálók szemei asszonyaik kezeire: úgy néznek szemeink a mi Urunkra, Istenünkre.» (Zsolt. 122. 2.)

Hozzád emelem szemeimet, ó Uram, ki vagy a mennyekben s köztünk is lakozol itt a földön. Szálljon fejünkre szemeid tekintete, mint Péterre a főpap tornácában; mint mikor a jóságos nap az elrongyolódott felhőfoszlányokra tekint s e tekintet melegétől azután megindul a felhők könnyzápora s a felhő lesírja magát a földre.

Tekints reánk azzal a hatalmas erővel, mellyel a negyednapos Lázárt kihivtad a halál sötét országából, mire megindult a föld s a halottak feltámadtak. Tekints reánk azzal az irgalmas s szelid nézéssel, mellyel azt az ötezer éhező szegény embert nézted a pusztában s azok megelégedtek. A Te áldott szemeid fénye kalauzolja kis nyájadat e földi élet viszontagságai közt, míg csak meg nem látunk fenn az égben, szinről-szinre, hol magad törölsz le minden könnyet a szemekből...

Lukácsy István.

Világítótorony Sárosmegyében.

«Et tu Betlehem non es minima...»

A kis sárosmegyei Kende községről is elmondhatók a Szentirás szavai, melyek szerint Betlehem igénytelensége dacára a Megváltó születése miatt Isten szeme előtt a legelső városok közé lép fényben és dicsőségben.

Kende olyan kicsiny, névtelen apró helység, hogy térképen hiába keresed, de a jó Isten szemében bizonyára sokkal értékesebb és nagyobb, mint akárhány hatalmas világváros, melyeknek e kis falucska az ő apostoli buzgóságával valóban mintaképe — világítótornya lehet.

A minap ugyanis ezen felemelő egynéhány szót kaptuk Kende érdemes plébánosától:

A plébánián mindössze 799 lélek van s 1911-ik évben 5597 volt a szentáldozások száma. Egyedül december hónapban 1033 szentáldozás történt.

Bár minél több ilyen tündöklő világítótorony gyúlna ki széles e világon!

X. Pius pápa és a kicsinyek.

Egy előkelő francia úrnő hat és nyolc éves fiacskáival Rómába utazott és abban a kitüntetésben részesült, hogy kihallgatásra a pápa elé járulhatott. A felette boldog úrnő magával vitte a két apróságot is és az idősebbikre mutatva így szólt a Szentatyához:

— A nagyobbik fiam holnap a szentséges Atya kezéből reményli az első szentáldozást.

— És miért nem a kisebbik is? — kérdé a pápa, miközben áldólag tette kezét a hat éves gyermek fejére.

— Ő, szentséges Atya — mondá az úrnő — még nagyon fiatal ahhoz, hogy ilyen nagy szerencsét megértsen és élvezzen. Még nincsen eléggé előkészítve.

A pápa megjegyzés nélkül hagyta e feleletet és magához vonva az apróságot, azt kérdezte tőle:

— Nos, gyermekem, mondd meg nekem, ki lakik a szentségház aranyajtai mögött és ki jön hozzánk a szentáldozásban?

— Az édes Üdvözítő az — felelé a gyermek minden késlekedés nélkül.

Ezután még több kérdést is intézett hozzá a Szentatya, amelyekre a fiúcska ép olyan kielégítően válaszolt, mire a Szentatya jóságos mosollyal mondotta neki:

— Téged is elvárlak holnap, kedves kicsinyem, a testvéreddel együtt fogsz misém alatt a szentáldozáshoz járulni.

Így tesz a Szentatya, a kereszténység pásztora és tanítója.

(Ewige Anbetung 1911. Nro 3.)

Katekizmusból.

Melyek a szent mise főrészei?

A szent mise főrészei: 1. a fölajánlás, 2. az átváltozás, 3. az áldozás.

* Jézus is 1. fölajánlotta a kenyeret és a bort a mennyei Atyának; 2. átváltoztatta azt szent testévé és vérévé; 3. áldozásra odanyújtotta tanítványainak.

* 1. A fölajánláskor a pap bemutatja Istennek a kenyeret és a bort. Ekkor mi is ajánljuk föl a szent misét bizonyos szándékra.

2. Az átváltozáskor a pap Jézus szavaival átváltoztatja a kenyeret és a bort az Úr szent testévé és vérévé, azután fölmutatja. Ekkor térdre borulva imádjuk az oltáriszentséget és mondjuk e szavakat: Édes Jézus, neked élek; édes Jézus, neked halok; élve-halva tied vagyok!

3. Az áldozáskor a pap magához veszi az Úr szent testét és vérét. Ekkor mi legalább lelki áldozást végezzünk, vagyis forrón kívánjuk magunkhoz venni az Úr Jézus szent testét. — A szent mise főrészeire csengetéssel szokták a jelenlevőket figyelmeztetni.

* A szent mise főrészei előtt előkészítő részek vannak; legfontosabb közöttük az evangelium. Ennél tiszteletből felállunk és homlokunkra, ajkunkra és mellünkre keresztet vetünk. A főrészek után befejező részletek következnek. Ezek között van rendesen az áldás is, amelyet keresztvetéssel fogadunk.

Intelem. A szent mise a katholikus vallás legszentebb cselekménye és az isteni kegyelem legdúsabb forrása. Örülj, valahányszor jelen lehetsz a szent misén. Hallgasd meg az egész szent misét figyelemmel és ájtatosan.

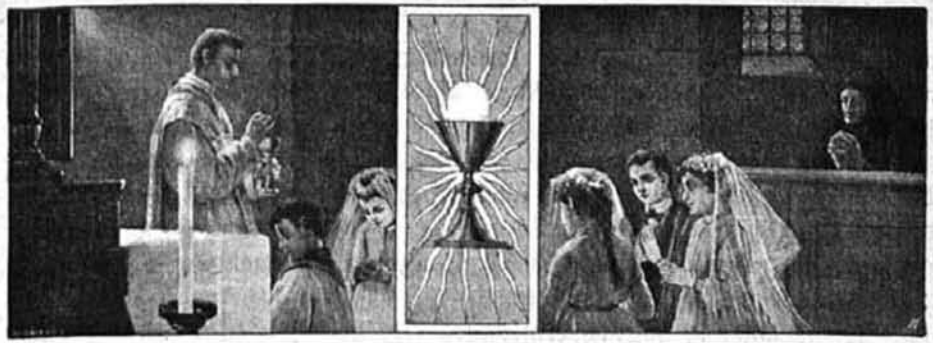

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A gyermekek első szentáldozása.

Mercier, mechelni biborosérsek körleveléből.

AZOKNAK, kiknek legfontosabb kötelességük a gyermeklélek keresztény kiképzése: tehát a szülőknek és nevelőknek, nem az a feladatuk, hogy a gyermekeket kioktassák az összes keresztény igazságokra s így velök tökéletes vallási ismeretekre tétessenek szert, hanem az legyen a legfőbb gondjuk, hogy *a gyermekek lehetőleg minél korábban és bensőségesebben megszeressék s megismerjék az Istent* az ő második személyében: *a mi Urunk Jézus Krisztusban.*

Mivel a szentáldozás az a titok, mely a legvilágosabban és legmelegebben nyilatkoztatja ki az Isten szeretetét az emberek iránt, s mivel azért rendelte azt szent Szerzője, hogy a lélek a keresztségben kapott megszentelő kegyelemnek csiráját itt kifejlődésre, növekedésre, virágzásra hozza, azért kell a szülőknek és nevelőknek gyermekeikben az észnek első megnyilatkozása után rögtön *élő, mélységes vágyat* felébreszteni és állandóan fönntartani a legfölségesebb Oltáriszentség iránt.

Valóban, drága szülők, tinektek a nevelés terén igen fontos feladatotok van. A ti ártatlan gyermekeitek lelke a legszorosabban van összekötve a megszentelő kegyelem által az Istennel. A szeretet erényét, ha ezen kegyelemkincscsel egyesül, nem lehet megtörni; de ezen legfőbb jót el is lehet veszíteni és tényleg az el is vész, ha gyermekeiteket az a szerencsétlenség éri, hogy halálos bűnbe esik.

Orködjetek tehát buzgó gondoskodással ezen kicsinyek fölött! Csak azokra bizzátok őket, akiket méltóknak találtak arra, hogy a ti helyetteseitek legyenek! Beszéljetek gyermekeiteknek azon veszélyekről, melyek

az ő ártatlanságukat fenyegetik! Tanítsátok meg őket arra, hogy mindannyiszor ébresszék föl magukban a tökéletes bánat indulatát s vallják be őszintén vétkeiket, valahányszor készakarva megbántották az Istent!

Ha a templomba mentek, vigyétek magatokkal gyermekeiteket is. Ha látnak titeket, hogy miként ájtatoskodtok a szentmise alatt s mily buzgósággal járultok a szentáldozáshoz, úgy már korán vágy támad gyengéd kis lelkükben, hogy bár ők is úgy tisztelhetnék és szerethetnék az eucharisztikus Úr Jézust, mint ti!

És ha látjátok, hogy gyermekeitek szivében ez a vágy csirázni kezd, akkor adjatok nekik *eucharisztikus nevelést!* Beszéljétek el, miként van jelen az Úr Jézus az oltáron s miként él Ő ott a szentségházban! Mondjátok meg, hogy az isteni Üdvözítő, ki vére árán váltott meg minket, közöttünk lakik, leszáll az égből a földre, midőn a pap úrfelmutatás előtt ezen szavakat mondja ki a kenyér szine fölött: «ez az én testem» és a szentáldozásban a legbensőbben egyesül velünk. A gyermek ezeket hallva arra fog törekedni, hogy mindjobban megismerje azon dolgokat, melyeket tőletek hallott. Ennek a vallásos oktatásnak mély jelentősége van. A gyermek már első szentáldozásától fogva, sőt már előbb, mihelyt öntudatra kezd ébredni, gondolatait az Úr Jézusra: urára, Istenére, megváltójára, testvérére, barátjára, mint aki az Oltáriszentségben él, fogja irányítani és akkor majd, kedves szülők, belátjátok, hogy gyermekeitek nevelésében nem cselekedhettek üdvösebb dolgot, mintha őket *minél korábban* vezetitek a szentáldozáshoz.

És ha ez az első szent cselekedet megtörtént, gyermekeitek lelkébe fogjátok ezen gondolatot csepegtetni: a keresztény életet egészen és tökéletesen kell bennük kiépíteni. És el fog érkezni az a pillanat, amelyben fiaitok és leányaitok örömmel fognak megjelenni a vallásoktatáson, a prédikációkon, a szentmiséken, akkor nagy lelki készséggel fognak majd jó könyveket olvasni, főleg az evangéliumot. Igy gyermekeitek hűek lesznek az imádságban, gyakran megjelennek a szentmiseáldozaton, sokszor járulnak majd a gyónás és áldozás szentségeihez, lelkiismeretesen végzik majd kötelességeiket, minden cselekedetüket összhangzásba hozzák hitükkel s ekép az evangéliumnak igazi tanítványai és az isteni Üdvözítőnek méltó utánzói lesznek.

Magasztaljuk, kedves barátaim, szentséges Atyánkat, X. Pius pápát, mert ő minket a legalkalmasabb időben vezetett vissza az egészséges, keresztény hagyományhoz. Hallgassuk őt tanulékony szívvel és kövessük szavait!

Mit eredményezhet a gyakori és méltó szentáldozás.

FENELON francia érsek volt a nevelője a burgundi hercegnek, kinek igen heves, indulatos, lobbanékony természete volt. Midőn a királyi herceg az első szentáldozáshoz járult, a többek közt a következőket intézte hozzá a tudós s szentéletű érsek: «Végre elérkezett a nap, melyet királyi Fönséged annyira óhajtott; elérkezett az a nap, mely valóban kell, hogy fordulópontja legyen életének. Az ön Megváltója jön szivébe egyszerű étel alakjában, hogy az ön lelkét táplálja, miként a kenyér táplálja testünket. Az ön érzékeinek ez csak darab kenyérnek tetszik, de hite, kell, hogy azt mondassa önnek, hogy itt Isten ereje, több: az Úr teste és vére van. Mondja, herceg, Izaiás prófétával: Valóban, te elrejtett Isten vagy. Egy Isten van, de elrejti magát szeretetből; elfödi fönségét, hogy ne keltsen félelmet, mert hatalma láttára megvakulnánk s feléje még csak nem is közelíthetnénk. De az elrejtett Istennél fogjátok megtalálni azt a mannát, mely minden édességet magában foglal. Azt a kenyeret eszitek majd, melynek fönsége mindent felülmul s melynek vételekor nem az változik át a ti természetetekké, hanem *ti változtok át az ő természete szerint.* Izleljétek és lássátok, mily édes az Úr!»

A burgundi herceg első szentáldozása az egész királyi udvarnak ünnepe volt. Az első áldozóra az érsek beszéde mély benyomást tett. Ő valóban erőt és vigaszt merített egész életében az első s azután a következő szentáldozásokból.

Az ifjú herceg — miként a történeti könyvek említik — minden tizennégy napban gyónt és áldozott. És ezt oly összeszedetten végezte hogy a jelenlevők mind épültek rajta. S hogy az Isten iránt való hódolatát külsőleg is mutassa, nyakában minden egyes ilyen alkalommal a Szentlélek-rend szalagját viselte.

Mégis nem annyira külső és belső áhitata ragadta el az udvart, mint inkább az, hogy mit eredményezett a gyakori szentáldozás a herceg lelkében, jellemében. Az udvar nézetét e tekintetben a legjellemzőbben fejezi ki Maintenon asszony, az udvar leghatalmasabb egyénisége, ki ezt mondotta a burgundi hercegről: Mióta az első szentáldozásához járult s áldozásait minden két hétben megismétli, azóta hibáit elhagyja és az erényekben való előhaladása évről-évre jobban látszik. A herceg eme ájtatoskodása: gyakori áldozása, kezdetben az udvar előtt nevetségesnek látszott, de később, midőn annak nagy hatását láttuk a herceg jellemén, akkor még a szabadgondolkozók is bámulattal teltek el iránta, ki előbb heves, izgatott, lobbanékony, mérges és türelmetlen volt, később fegyelmezett, nyugodt, higgadt, türelmes, szelid és szeretetreméltó lett. Az erény második természetévé vált.

Ily eredménye lett a burgundi hercegnél a gyakori szentáldozásnak. Mindazok, kik gyakran, méltóan s azon szándékkal járulnak az Úr aszta-

lához, hogy természeti, bűnös hibáikat, szokásaikat, szenvedélyeiket el akarják hagyni. Ki akarják irtani, meg akarják zabolázni, azok valóban Isten kegyelmével el is érik ezt s az összes erényekben rövid idő alatt elő fognak haladni.

A férfiak is?

Hát a férfiak is gyakran áldozzanak? Természetesen!

Midőn X. Pius pápa 6 év előtt ünnepélyesen felszólította az egész világot, hogy a katholikus hívek gyakran, lehetőleg mindennap járuljanak az Úr asztalához, akkor ez a felszólítás nemcsak a nőknek és gyermekeknek szólt, hanem a férfiaknak is. Sőt elsősorban nekik. Mert férfiméltóságuknál fogva nekik kell jó példával előljárniok. A férfi tölti be a legfontosabb állásokat a család, a község, a társadalom, az állam és az egyház életében. Pápák, püspökök, királyok, miniszterek, vezérek, ágitátorok, családfők: férfiak. Nekik kell legjobban telítve lenni az Istennel is — a megszentelő kegyelem bőségében. Amint erősebbek ők testben, lélekben, szellemben, úgy kell, hogy erősebbek legyenek a természetfeletti életükben is. Természetfeletti életüket pedig semmi sem teszi erősebbé, acélosabbá, kitartóbbá, mint az erősek kenyerével való gyakori táplálkozás.

És az életben mit látunk? Azt, hogy épen a férfiak idegenkednek mindenütt a gyakori szentáldozástól. Menjünk e templomokba, hol a pap gyakran osztja ki az Úr testét, de kiknek? Asszonyoknak, leányoknak, gyermekeknek, ifjaknak — de aránylag nagyon kevés férfinak. A nagyböjti és ádventi vasárnapokat leszámítva, ilyen szomorú képet kell látnunk mindenütt.

S mi ennek az oka? A hitközöny, a hidegség, a tudatlanság, az istentávolság.

Ne mentegesse magát senki, s ne mondja: Erre nincs időm, én fáradt, bágyadt, kimerült vagyok, reggel pihennem, aludnom kell! Hát a vasárnap délutáni korcsmázásra, kávéházi szórakozásra, kirándulásra, mulatásra van idő? Csak az istenszolgálatra nincs? S ha valaki erőtlen, bágyadt, nem kellene-e annak az *élet forrásából* gyakorta meríteni, hogy több erőhöz jusson?

Ne mondja senki: én népszövetségi tag vagyok, én a kath. kör vezérembereihez tartozom, én a forumon a kath. vallásomért kiteszem magamat, én egy vagy két hitbuzgalmi társulatnak tagja vagyok, én ott vagyok mindenütt, hol vallásos meggyőződésem mellett bűntetni kell. Ez mind szép, dicséretreméltó, sőt egy jó kath. férfinak kötelessége. De nem elég! Ilyen jó katholikusoknak példát kell mutatni a közönyösebbeknek a gyakori áldozásban is. Akkor majd úgy az egyesek lelki élete tökéletesebb lesz, mint a társadalmi s keresztény-politikai mozgalmaink eredményesebbek s mélyrehatóbbak lesznek.

Föl tehát férfiak a gyakori szentáldozásra!

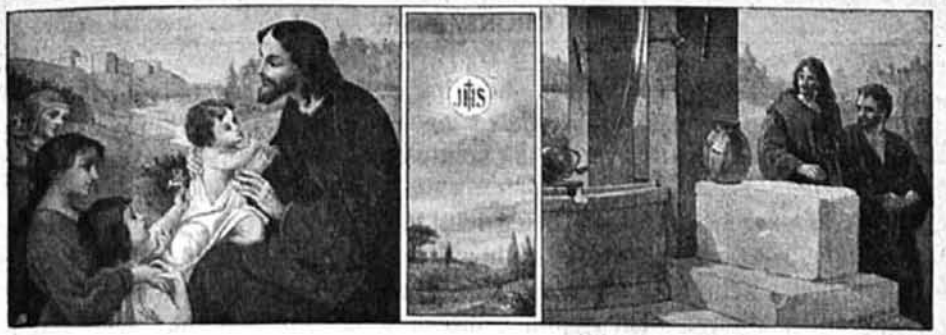

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Egy mindennapi áldozónak szeretete a szentséges Ur Jézus iránt.

Nyitramegyében, Lopassó községben történt, amit okulástokra el akarok mondani, kedves gyermekeim. A mult évben vett ott magához az égbe az Úr Jézus egy kis fiút, aki a legméltóságosabb Oltáriszentséget nagyon szerette. Nevezzük ezt a kis falusi fiút Ferencnek.

Mindennap áldozott, amióta először járult az Úr asztalához. Annyira megszerette az édes Jézust, aki a legszegényebb gyermeket épen annyira becsüli, mint a leggazdagabbat, hogy egyetlenegy napig sem akart nélküle lennie.

De készült is mindig ájtatosan a szentáldozásra! Nemcsak a szentgyónáskor tárta ki lelkiatyjának az ő lelkét, nemcsak ott számolt be az ő kis hibáiról, hanem máskor is, amikor valami nyugtalanította ártatlan lelkét. Nem egyszer kereste föl lelkiatyját a plébánián, hogy vele a maga hibáiról beszéljen.

Bizonyára épen ezért az őszinteségeért jutalmazta meg a jó Isten azzal, hogy szeretete az Oltáriszentségben lakozó Úr Jézus iránt mind nagyobb és nagyobb lett, a mindennapi szentáldozást nemcsak nem únta meg, hanem napról-napra jobban kívánta. Növekedett a szeretete, mert hiszen azért volt oly őszinte lelkiatyjához, hogy lelke mindig egészen tiszta lakóhelye legyen az Úr Jézusnak.

Nagy szereteteért igen szép halált adott Ferencnek az Úr Jézus. Halála napján olyanformán mutatta ki szeretetét a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, mint egykor IV. Béla királyunknak szent leánya, Boldog Margit.

Amint már egyszer elmondtam nektek, ez a szent királyleány

abban találta legfőbb örömét, hogyha mikor apácatársnőivel áldozott minél tovább maradhatott térdelve az áldoztatásnál, mert így sokáig láthatta azt a szentkenyeret, a szentostyát, amelyben az áldott Úr Jézus lakik.

A kis Ferenc halálosan beteg lett. Megkéreti az ő kedves lelkiatyját, készítse elő a halálra, vigye el hozzá az édes Jézust, mert ő maga már nem mehet a templomba áldozni. Az esperes úr szivesen megteszi. Ferenc meggyónik: könnyű neki gyónnia, hiszen soha sem volt titka az ő lelkiatyja előtt! Következik Ferenc utolsó szentáldozása. A lelkiatya oda akar térdelni a tiszta abrosszal leterített asztalon elhelyezett Oltáriszentség elé, hogy előimádkozza azokat az imákat, amelyeket a betegek áldoztatása alkalmára előkészületül ír elő az anyaszentegyház. De a kis fiú visszatartja az ágynál az áldozópapot: neki nagy kérése van. «Esperes úr! — így szól — nem volna szabad önnel együtt odatérdelnem a zsámolyra az asztal elé?» «Miért fiam?» — kérdezi az esperes úr. «Azért, hogy nézhessem az Úr Jézust a szentostyában» — feleli a fiúcska. Hogyne teljesítette volna ezt a kívánságát a lelkiatya! Hiszen ezt a legtisztább szeretet súgta Ferencnek! S most mindaketten ott térdelnek az áldott Úr Jézus előtt, együtt mondják az imákat s eközben Ferenc le nem veszi a szemét a szentostyáról, melyben Jézusnak eleven szentséges Szive dobog. Azután angyali ájtatossággal veszi magához a szentostyát és néhány perc mulva boldogan hal meg. Reméljük, hogy most már színről-színre látja az Úr Jézust, akit a szentostyában eltakarva is oly nagy szeretettel nézett.

Ime, ilyen a mindennapi áldozónak a halála, aki szeretetből Jézus iránt mindig őszintén igyekezett hibáitól szabadulni s azért nemcsak a szentgyónásban, hanem azonkívül is kért tanácsot lelkiatyjától. Az Úr Isten ezért neki szent Margit ájtatosságát adta meg. Utánozzuk őt, gyermekeim! utánozzuk a gyakori szentáldozásban; de utánozzuk kivált hibáink nyilt bevallásában, akkor könnyebb lesz hibáinkat kerülnünk, sohasem fogjuk a szentáldozást megunni, hanem inkább napról-napra jobban fogjuk szeretni és kívánni.

Kérelem a főtisztelendő lelkész urakhoz.

SPIRITUS spirat, ubi vult et prout vult. Meg vagyok róla győződve, hogy édes hazánkban is «spirat», még pedig épúgy a városokban, mint a legeldugottabb falvakban, nemcsak a felnőttek lelkében, hanem tán főkép az ártatlan gyermekekében. Mily szép lenne, ha kicsinyek és nagyok lelki épülésére az Oltáriszentség szeretetének megnyilatkozásait a gyermekek életében össze lehetne gyűjteni. Mindenesetre kedves dolog lenne ez az Úr Istennek is, hiszen «sic luceat...» Gyönyörű csokorral lehetne a szentségi Jézust övezni a szeretet ezen virágaiból. Kérem azért, ha bármi kis adattal lehetnek segítségünkre, küldjék be azt röviden megszövegezve folyóiratunk «Gyermekrovata» vezetőjének a címére (dr. Szyllaba Emil hittanár, Pozsony, kir. kath. főgimnázium). Egyúttal, ha vannak ilyenek, kérjük vele a gyakori szentáldozás és szentséglátogatás ellen a gyermekek szájából elhangzott ellenvetéseket, gúnyolódásokat stb. is közölni.

A szerkesztőség.

*

N. N.

belépett az Eucharisztikus Gyermekszövetségbe.

* Az eucharisztikus gyermekszövetség tagjainak adott kis utasítás *címképe*.

X. Pius pápa egyik áldása.

AZ 1909. év április havában Monloup Róbert családjával, feleségével, a hét éves Andrással és a kilenc éves Róberttel Rómába zarándokoltak, hogy részt vegyenek D'Arc Janka boldoggáavatási ünnepélyén. A Pincio melletti Barbi marquise házában szálltak meg. Róbert és András vörhenybe estek. A kis András meggyógyult, míg Róbert bátyja halálra vállt. Nyolc napig nem evett s az életerő lassan, majdnem teljesen elfogyott kis testében. Dr. Giaquinto orvos előkészítette a családot a legrosszabbra s megmondta, hogy segítség nincs s a fiúcska pár óra mulva meghal.

A Barbi gróf palotájával szemben van a maronita szerzetesek kolostora és temploma. Elérkezett az este. Mindenki lefeküdt, csak a kis Róbert édesanyja virrasztott. Lázban égve pihegett a kis beteg. Lajos gróf, a háziúr és Ninetta nővére nagyon megsajnálták az édesanyát és a szomszéd szobában virrasztottak.

A beteg szobájában félhomály derengett. Az édesanya szive majd meghasadt fájdalmában. Le-föl jár a szobában, kezeit tördeli, könnyeit törülgeti, aztán kitekint az ablakon és észreveszi, hogy a maronita atyák templomában a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt szeliden pislog az öröklámpa, mely azt látszik feléje inteni: bizzál! itt égek én a minden-

ható Úr Jézus előtt, ki rajtad is segíthet. «Valóban Uram, Jézusom, betegek gyógyítója, Te meggyógyíthatod a beteg fiamat» — sóhajt föl a jó anya. Aztán Jézus irgalmas Szivébe ajánlja drága magzatját s már is nyugodtabb lesz háborgó szive.

Erre belép Lajos gróf, ki X. Pius Őszentsége zuávja. Az asszony így szól hozzá: «Kérem szépen, menjen el holnap Őszentségéhez s kérje meg őt, hogy áldaná meg beteg fiamat. Remélem, hogy meggyógyul». A pápa másnap áldását küldte a beteg Róbertre, ki az éjjel élet és halál közt lebegett. Minden percben várták a rettentő eseményt. S midőn a pápa áldását adta, abban a percben a beteg fölnyitja szemeit s így szól: «Anyuskám, éhes vagyok». A krizisen átesett. Néhány nap mulva fölgyógyult, Őszentségénél külön kihallgatáson jelentek meg s könnytelt szemekkel hálálkodtak a Szentatyának, ki így szólott hozzájuk: «Édes gyermekeim, ne nekem hálálkodjatok s ne nekem köszönjétek a kis Róbert meggyógyulását, hanem nagy hiteteknek s az eucharisztikus Úr Jézusnak».

Le Petit Messag. d. S. Sacr. után.

EGYESÜLETI ÉLET.

Felelet néhány praktikus kérdésre. Egy francia lapban olvastunk néhány kérdésre adott felelet alakjában igen okos fejtegetést, mely minden oltáregyesületi tag és központ érdeklődésére tarthat igényt. Épen azért — tekintetbe véve a budapesti középponti oltáregyesület gyakorlatát — egész terjedelmében adjuk a közérdekü fejtegetést.

Első kérdés: Mily föltételek szükségesek ahhoz, hogy valaki az oltáregyesülethez tartozzék? Aki, mint oltáregyesületi tag, bármikor kezébe veheti az oltáregyesületi kis könyvecskét, vagy buzgón olvassa hivatalos közlönyünket az «Örökimádás»-t, az könnyedén szerezhet tájékoztatást a fölvetett kérdésre. Mégis ez uton is megfelelünk rá, mert hiszen a szükséges föltételek helyes betartása annyira fontos, hogy nélküle a kilátásba helyezett búcsuk el nem nyerhetők.

Három föltétel szükséges ahhoz, hogy valaki az oltáregyesület tagja legyen.

A) hogy *neve* beirassék a középponti oltáregyesület *törzskönyvébe;*

B) hogy *havonként egy órát* töltsön a legfelségesebb Oltáriszentség imádásában;

C) s hogy *évenként alamizsnát* adjon szegény templomok fölsegélyezésére.

Lássuk sorjában az egyes föltételeket.

A) A *név* olyan oltáregyleti törzskönyvbe irandó be, mely oltáregyesület a római főegyesülettel van

közvetlen, direkt összeköttetésben, vagyis amely a római főegyesületbe be van kebelezve. Ilyen a budapesti középponti oltáregyesület.

Mindenesetre ajánlatos a *vezeték- és keresztnév* pontos bejegyzése.

B) Az *imádási óra* nem végezhető el olyan ájtatosság alatt, amely már magában véve is kötelező. Például mivel a vasárnapi szentmisehallgatás úgyis szigorú kötelessége minden katholikus embernek, azért nem lehet a vasárnapi szentmise alatt az imádási órát megtartani. De, aki vasárnap több misét hallgat, az ezek bármelyike alatt végezheti az imaórát.

A hétköznapi misehallgatás nem szoros kötelesség, épen azért azalatt bárki megtarthatja az imádási órát. Ugyanez áll a vecsernyére és az áldásra is.

Amely plébániákon az oltáregyesület szellemének megfelelően közös- és ünnepélyes imaórát tartanak, ott nagyon kívánatos, hogy lehetőleg minden tag akkor tegyen eleget a *B)* pontban előírt kötelességének.

Az ideális és legajánlatosabb állapot természetesen ezután is az, ha a tagok úgy választhatják meg napok és órák pontos meghatározásával az imaóra idejét, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben lakó Úr Jézus azon oltáregyesület területén sohase legyen imádó nélkül.

C) Alamizsnát *minden* tagnak kell adni, hogy a búcsukban részesülhessen.

Oltáregyesületi tag pedig csak *személy* lehet.

Következőleg minden személy tartozik alamizsnát adni. Igy tehát egy plébánia — mert nem személy — nem lehet tagja az oltáregyesületnek, de igenis tagjai lehetnek a plébánia hivei, külön személyenként. Ha tehát egy plébános a plébánia nevében küld a központba alamizsnát, akkor nem nyernek sem a hivek, sem a plébános, búcsukat. Ha pedig saját nevében küldi, akkor csak ő — a plébános — kap búcsukat. Az összeget az illető plébánián fennálló oltáregyesületi tagok adománya gyanánt kell a központhoz juttatni s ebben az esetben, — egyéb föltételek betartása mellett — mindazok a tagok gazdagodnak a búcsuajándékokkal, akik *bármiféle csekély adománnyal* járultak a beküldött összeghez. Több oltáregyesületi helyi igazgató részleges kimutatást küld a tagok áldozatkészségéről s ez a szokás felette ajánlatos.

Az alamizsna *mennyiségére* nézve az egyes oltáregyesületi központok szerint változó gyakorlat van érvényben, melynek azonban csak irányító jellege van. Legtermészetesebb, hogy mindenki adjon buzgóságának és főképen tehetségének mértéke szerint. A budapesti középponthoz tartozó oltáregyesületeknél általában az a szokás van érvényben, hogy a vagyonosabbak 2 koronát, a szegények pedig 24 fillért fizetnek évenként.

Ez a rendes tagoknak szól. A résztvevő tagok — kik havonkénti imaórára nem kötelezik magukat s ennek megfelelően nem tarthatnak számot az egyesület búcsuira — évenként

legalább 4 koronát adnak a szegény templomok fölruházására s ennek fejében részesülnek a társulat érdemeiben s imádságaiban.

Egy és ugyanazon személy lehet rendes és résztvevő tag is, ha a rendes tagtól megkívánt három föltétel mellett még a résztvevő tagok adományát is föláldozza.

(Folytatása következik.)

Gyakori szentáldozás és Oltáregylet alakulás Csömörön. A szentségi Jézus csodálatos hódításairól Csömörön, annak buzgó káplánja a következőkben számol be:

A hívek régi szokás szerint évenként kétszer járultak az Úr asztalához. 1911. július hóban indult meg csendesen a gyakori- és mindennapi szentáldozás mozgalma. A mag el volt vetve, de néhány hónap kellett, míg az Úr kegyelme megérlelte. Az Úr Jézus hódításáról beszéljenek a számok.

Az áldozások száma hetenként volt:

1911. júliusban 18.
« augusztusban 155.
« szeptemberben 299.
« októberben 274.
« novemberben 434.
« decemberben 1085.
1912. január 17-ig 550.

Jézus névünnepe igen sok lelket vonzott az oltárhoz; már előtte 2 nappal tömegesebben jöttek: jan. 13-án körülbelül 60; jan. 14-én 200; jan. 15-én 60; jan. 16-án 45 volt az áldozók száma. Megtörte az Úr Jézus kegyelme a jeget. A lelkek ellenállhatatlanul tódulnak naponként az Úr Jézushoz. Újak jönnek; a régiek kitartanak. Vannak napi áldozó férfiak, nők és leányok.

A gyakori szentáldozásnak gyümölcse az *Oltáregylet.*

Dec. 28-án kezdődött a taggyüjtés, Jézus névünnepére 202 taggal megalakult.

Megtartották az első havi szentségimádást a havi órát; az Oltáriszentség egész nap imádásra volt kitéve; délután az imádási óra után Kratochvill József plébános, tb. szentszéki ülnök ismertette az Oltáregylet célját, a nagy kegyelmeket, melyekben tagjai részesülnek.

A hiveket a buzgóságban való kitartásra az Oltáregyletbe való belépésre és a gyakori szentáldozásra lelkesítette. Ünnepélyes Te Deummal a nagy napot befejeztük.

Még ezen napon a hívek között mozgalom indult meg, hogy új Oltáriszentségtartót kellene szerezni; az Úr Jézushoz nem méltó, — mondották — hogy oly kopottasban lakjék. Néhány nap alatt 1167 korona 30 fillért adtak össze.

Megnyilt a tabernakulum; az Úr Jézus hódító uton van; a jó Pásztor juhocskái, báránykái után jár; akik övéi, azokat erősíti, az elveszetteket megtéríti. Jézus serege kicsiny, de hű és erős, napról-napra gyarapodik.

Az Oltáregylet a váci egyházmegyei Oltáregylethez csatlakozott. Helyi igazgató Kratochvill József plébános.

Gróf Zichy Nándor emlékezete. A Budapesti Középponti Oltáregyesület f. é. jan. 30-án méltó módon emlékezett meg gr. Zichy Nándorról. Kohl Medárd felsz. püspök 10 órakor gyászmisét mondott a nagy halottért. A püspök urat nagyszámú papság várta, kik azután a szentmisénél segédkeztek. Az engesztelő áldozaton ott voltak gr. Zichy Aladár vezetésével megjelent gyászoló családtagokon kívül: Csernoch János kalocsai érsek, gr. Majláth G. Károly és Prohászka Ottokár megyéspüspökök, Kohl Medárd felsz. püspök, gr. Apponyi Albert, őrgr. Pallavicini Edéné. gr. Zichy Ráfael, br. Révai Simonné, br. Skerlecz Károlyné, dr. Nékám Lajos, br. Förster Gyula, Molnár János, Giesswein Sándor, Kánter Károly, Nemes Antal prelátusok, dr. Hanauer A. István, Sagmüller apát, Berger Márk kanonok stb.

Az emlékbeszédet, mely mélyen hatott a hallgatókra, Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök mondotta az Oltáregyesület nagytermében. A beszédet egész terjedelmében hozzuk lapunkban.

Új Oltáregyesületek 1911. év folyamán. *Krasznokvajdán,* Kassa egyházmegyében 1911. márc. hóban alakult meg az Oltáregyesület 182 taggal. A havi szentségimádást e hó I-ső vasárnapján nagy áhítattal végzik a tagok.

Nagykanizsán, Veszprémegyházmegyében.

Csurgón, Veszprémegyházmegyében 1911 szept. hóban alakult meg az egyesület 15 taggal.

Liptócsorbán és Liptótarnócon, augusztusban.

Magyarszentmihályon, Csanádegyházmegyében.

Ószentiván községben, Csanádegyházmegyében 1910 okt. 4-én 60 taggal.

Őrsújfalun, Komárommegyében.

Azonkívül:

Csömör, Pestmegye 1911 dec. hó 28-án (váci egyházmegyében) 202 taggal.

Az Oltáregyesület alakulóban van a következő helyeken:

Szereden, Vágfarkasdon, Zsélyen, Kaposvárott, Gellért és Szerencs községekben.

Februári választmányi ülés. A Budapesti Középponti Oltáregyesület választmánya februári gyülését 12-én tartotta. Megjelentek Kánter Károly igazgató. őrgróf Pallavicini Edéné elnök, Kiss Aladárné és Maria de Jerusalem alelnökök, Tiefenthaler József az «Örökimádás» szerkesztője, továbbá br. Vécsey Józsefné, Pálffy Anna grófné, Vécsey Eszter bárónő, Návai Kálmánné, Fehérvári Coelestin, özv. Heinrich Ferencné, Reviczky Gáborné.

A gyülés lefolyása a következő: Kánter Károly igazgató fölkéri Maria de Hongrie titkárt a multkori jegyzőkönyv fölolvasására, melynek hitelesítésére az elnöknő br. Vécsey Józsefné és Fehérvári Coelestin választmányi tagokat kéri föl.

Az igazgató örömmel emlékszik meg Vaszary Kolos biboros hercegprimás ünnepéről. A herceg-érsek születésének 80 éves évfordulóját üli, mely alkalommal az Oltáregyesület alázattal üdvözli Őeminenciáját, melyet az igazgató személyesen is kifejezett. Adja a Mindenható, hogy még továbbra is egészséggel élvezhesse ritka magas korát Őeminenciája, ki nemcsak megyének főpász-

tora, hanem egyesületünk nagynevű jótevője. Az igazgató megemlíti, hogy az Oltáregyesület a választmány határozata alapján méltó módon adózott Zichy Nándor gr. emlékének, amiről lapunk más helyén számolunk be.

Majd előadja az igazgató, hogy szept. 12-től 15-ig tartandó bécsi eucharisztikus világkongresszus tárgyában az előkészítő-bizottság Fischer-Colbrie püspök elnöklete alatt értekezletet tartott a központi szemináriumban. Az Oltáregyesület a hölgybizottságban fog résztvenni.

Az igazgató reményli, hogy az elnöknő a jövő gyűlésen előterjesztést fog tehetni a módozatokról.

Ezután az igazgató meleg szavakkal ad kifejezést azon szomorú megilletődésnek, melyet az Oltáregyesület érez az Örökimádás templom nagy művészének halála felett. *Aigner Sándor* műépítész, középítési tanácsos, a vaskorona-rend lovagja január hó 30-án adta vissza lelkét Teremtőjének. Holttestét febr. hó 1-én helyezték el nyugalomra a Kerepesi temetőben.

Tudatja továbbá az igazgató, hogy a vikárius-püspök kegyes volt hozzá leiratot küldeni, melyben az Örökimádás templom lelkészi teendőinek jogi megállapítása és a szükséges és illő jövedelem biztosítása mellett hajlandó a lelkészt minden másoldalú teendőtől mentesíteni, jelesen a hitoktatóságtól fölmenteni. Bemutatja az igazgató az Oltáregyesület kebelében keletkezett és egyházmegyeileg szabályosan helybenhagyott, «*Eucharisztikus gyermekszövetség*» alapszabályait. Az egyesület Reviczky Aladár eszméje, igazgatója és szervezője az Örökimádás templom lelkésze. A választmány elhatározta, hogy a római oltáregyesületi központnak, a mi egyesületünk némi adomány gyanánt, de meg a hivatalos közlönyök viszonzása fejében is évente legalább 50 koronát küld.

Az igazgató ajánlja a pater Soós Szentírás-fordítását.

A tárgyakban gazdag gyűlés azzal ért véget, hogy az igazgató buzdította a választmányi tagokat a farsangi szentségimádás buzgó részvételére. Egyben jelenti, hogy a terjesztőnők jövő gyűlése elmarad, de ehelyett minél tömegesebben vegyenek részt a farsangi szentségimádáson és a szentségi körmeneten.

A pécsi Oltáregylet jelentése az elmult egyleti év működéséről. A pécsi Oltáregylet, melynek élén *Zichy Lujza* grófnő áll, az elmult esztendőben is rendkívül áldásos munkásságot fejtett ki. Azonfölül, hogy a pécsi egyházmegyében mindenfelé új meg új oltáregyleti szervek alakultak (fiókegyesületek) részint önállóan a központi egyesület mintájára külön tisztikarral, mint Szekszárdon és már jóval ezelőtt Dunaföldváron; részint pedig plébános urak és terjesztőnők vezetése alatt. A pécsegyházmegyei oltáregyleti tagok száma közel 5000 — kik közül magára Pécsre 900 esik. Tagok után az egyletnek mintegy 1800 K jövedelme van, mely összeget a kegyes adományok és perselypénzek a mult évben mintegy 4300 koronára egészítettek ki. Az egyletnek évi forgalma 14.438 K. Ily fináncíális helyzetben 31 templomot részesített egyházi ruhákban és szerekben. Kiosztásra került az 1911. június 28-án megnyilt kiállításról: velum 7 drb, karing 17, kazula 17, pluviale 13, dalmatika 2, alba 12, stola 13, oltárterítő 5, antipendium 17, humerale 13, corporale 34, kehelyk. 84, ministráns öltöny 42 drb, stb. stb. A kiállításra készült tárgyakon kívül készült még megrendelésre: 12 kasula, 4 pluviale, 2 velum, 8 beteglátogató burza, 14 ministráns öltöny, 13 oltárterítő, 9 alba, 66 karing és számtalan apró fehérnemű. Az egyházi ruhák készítésére az egyesület műhelyt tart fenn. A munkák elkészítésében közremunkálkodtak Pécsett Zichy Lujza grófnő elnöknő, Cseh Marian alapítv. hölgy, dr. Visy Lászlóné, Kvasznay Mihályné, báró Ottingerné, özv. Lauber Rezsőné, özv. Ferenczy Istvánné, özv. Áronffy Ferencné, özv. Ruzsovics Józsefné, özv. Auber Gyuláné, Nendtvich Andorné, dr. Jellachich Lajosné, Herbert Jánosné, dr. Bozóky Gézáné stb. stb. mintegy 40-en. Vidékről gróf Apponyi Sándorné, a dunaföldvári, bonyhádi és szekszárdi hölgyek nagy része. Az egyesületnek van külön könyvtára főképen aszketikus irányzatú művekkel. Van összesen mintegy 215 kötet. A könyvtárt azonban csak 40 tag vette igénybe; egy-egy tagra 5—5 kötet esik. Az egyesület minden hónapban tart választmányi gyűlést, melynek az összes tagokat érdeklő részén rendesen más tagok is szoktak részt venni mintegy 80—100. Közgyűlését novemberben tartotta. Közgyűlései igen látogatottak. A megjelent tagok száma 400—500 közt ingadozik. Az egyesület tagjai minden országos és helyi eucharisztikus mozgalomban részt vesznek. Hit és egyesületi életünk még mindig emelkedőben van. Adja az Úr Jézus, hogy minden testvéregyesület ugyanily boldog érzéssel adhasson hálát Istennek áldásaiért. V. F., egyleti igazgató.

A beszterczebányai Oltáregyesület lelkigyakorlatainak vezetését ez évben P. Áronffy Ferenc missiós áldozópap volt szives magára vállalni. A lelki gyakorlatok március 24-én délután kezdődnek s 28-án reggel közös sz. áldozással végződnek.

Telefon-pósta.

Többeknek. «Az Eucharisztikus Gyermekszövetség» után óriási az érdeklődés. Itt a fővárosban nagy tömegekben csatlakoznak hozzá a lelkes gyermekek. Igen sokat várunk tőle. Vidékről is folyton jönnek az érdeklődő levelek.

V. F. Pécs. Örömmel vettük a beszédet. Majd hozzuk.

P. F. H. Máriaradna. Lekésett. Majd a következő számban jelenik meg. Köszönjük.

Szerkesztő: **Tiefenthaler József.**

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1911. szeptember hónapban begyült alamizsnák:

Kis Erzsébet Budapest 1 K, Kubánik Károly 2 K, Palotási Antal 2 K, Kohut János 2 K, Sigmond Dezső 2 K, Váci Ferencné 2 K, Lippai János, Szeged 1 K, Molnár János és családja Budapest 2 K, Geöcze Erzsébet 1 K, Sánta Ferencné 2 K, Babusa Éva 2 K, Pozsár Margit és Aranka 48 f, Prokisch Katalin 2 K, Antal Mariska 2 K, Ince Ágnes 1 K, Budapesti tagoktól 552 K 46 f, Brückner Jánosné 10 K, Lukács Zsuzsanna 40 f, Gazder Józsefné 1 K, Simon Józsefné 2 K, Scholtz Róza 1 K, Anda Mártonné gyűjtése Tárkány 9.70 K, Fuchs Lujza 2 K, Kraemer Géza és neje Budapest 20 K, Apró Mária 24 f, Weisinger Anna 4 K, Nyuka Mária 6 K, Georgi Ilona 1 K, Winkle Paula 4 K, özv. Köteles Lajosné 1 K, Varga Lajosné 1 K, Konkoli Mária 4 K, Nagy Sándorné 2 K, Medgyesi Pálné Szatmár 2 K, Metz Mária 2 K, Bielesch Emma 1 K, Danzinger Franciska 2 K, Száder Apollónia 12 K, Novák Istvánné 60 f, Kucsera Richárdné 6 K, Novák Edit 1 K, Iványi Eva 2 K, Galli Betti terjesztőnő gyűjtése 22 K, Maindl Ferenc 1 K, Hagymási Irén 40 f, Gubicza Aranka 2 K, Horváth Teréz Csecze 1 K, özv. Sustrovits Antalné Budapest 1 K, Kudeinsz Anna 2 K, özv. Gombás Jánosné 2 K, Bocskay Mária 1 K, Pfiszter Erzsébet 2 K, Papp Irén Szarvas 24 f, Kovács Piroska Csécse 5 K, Bánó Józsefné Budapest 20 K, özv. Kürthy Antalné 10 K, Huszár Miklósné 10 K, özv. Pálinkás Mihálynné 2 K, Reök N.-né 2 K, özv. Moser Pálné 3 K, Sártori Irén 2 K, Lengyel Katalin 2 K, Vrbny Vilma Pécska 1.24 K, Traxler Kornélia Mármarossziget 2 K, Kiray Zsuzsika 1 K, Sztankovics Ferencné Budapest 24 f, Danka Erzsébet 30 f, Kanitz Józsefné 3 K, Lábanovich Anna 3 K, Árvai Jánosné 1 K, Árvai Mariska 1 K, Major Mária 30 f, Tolonits Julcsa 4 K, Bárány Ferencné 1 K, Szántó Teréz 2 K, Halas Margit 2 K, Tálos Julianna 1 K, özv. Fuchs Ferencné 6 K, Makkos Róza 2 K, Szász Julianna 2 K, Szász Mária 2 K, Békési Józsefné 4 K, Szolgovits Irma Podolin 2 K, özv. Kriszta Ignácné Budafok 6 K, Thar Mátyásné 1 K, Weisz Rozina 2 K, Tóth Teréz Budapest 2 K, Ágota L. 2 K, Studnicky Mária 1 K, özv. Studnicky Károlyné 40 f, Itáli Julianna 2 K, Itáli Jánosné 2 K, Gábriel Magdalena 60 f, Tretter György és neje 2 K, Obendorfer Anna 4 K, Obendorfer Erzsébet 4 K, Tremmel Borbála 1 K, Szilágyi Lajosné 2 K, Dravecz Teréz Nagykanizsa 1 Kor.

(Folytatjuk.)

A Budapesti központi Oltáregyesület megholtjai 1911-ben.

Andvári Mihály Jászapáti, Ádám Eleonora Jászapáti, Béres-Gatalyi Katalin Bodony, Balazsic Anna Cserföld, Balazsic Mária Cserföld, Busai Veron Jászapáti, Bagi Julianna Jászapáti, Bessenyei Anna Jászapáti, Borsák Gergely Jászapáti, Bagi Gábor Jászapáti, Baghi B. János Jászapáti, Bozsi Ágnes Pétervására, Csepreghy Istvánné Budapest, Csomósbenei Ágnes Bodony, Cigány Orsolya Cserföld, Cselkó Vendel Tótsók, Durst Borbála Rakamaz, Düh Orsolya Cserföld, Dalhovics Péter Kisvezehény, Finna Jánosné Muzsla, Fejes Erzsébet Budapest, Farkas-Máté Anna Bodony, Földi András Jászapáti, Glavács Teréz Cserföld, Gubicza Rozália Tatárszentgyörgy, Gojsza Katalin Jászapáti, Habraszki Natália Budapest, Hozjan Mária Cserföld, Horváth Anna Cserföld, Huber Rozália Jászapáti, Horváth Erzsébet Mátraderecske, Hegedüs Erzsébet Szajol, Jung Borbála Rakamaz, Illés Ilona Gyöngyöspata, Jákli Mihálynné Pósfalva, Juhász János Alsótelekes, Jász Erzsébet Jászapáti, Jász László Jászapáti, Járvás Margit Jászapáti, Jász Zsuzsanna Jászapáti, Kulcsár Sarolta Budapest, Krampacs Ilona Cserföld, Kolenkó Anna Cserföld, Kocet Borbála Cserföld, K.-Juhász József Alsótelekes, Kun Erzsébet Jászapáti, Kis B. Rozália Jászapáti, Kalmár Anna Jászapáti, Lebar Mária Cserföld, Lebar Klára Cserföld, Lados István Jászapáti, Meszerics Ágóta Cserföld, Mihályi Eleonora Jászapáti, Mihályi Mária Jászapáti, Molnár Erzsébet Mátraderecske, Nemec Borbála Cserföld, Nagy Julianna Jászapáti, Nagy-Lukács Mihály Jászapáti, Nagy J. Antal Jászapáti, Poszopisné Erzsébet Budapest, Plej Anna Cserföld, Podmaniczki Mária Jászapáti, P. Kiss Károly Ujfehértó, Pfeiffer Teréz Strém, Rácz Márta Vámosmikola, Rusvai Rozália Jászapáti, Rassi István Jászapáti, Szedlák Anna Budapest, Szomolka Teréz Vámosmikola, Stangl Mária Szentmiklós, Szabó Mária Cserföld, Szilák Rozál Pétervására, Szalkári Zsuzsanna Jászapáti, Sutár Eszter Mátraderecske, Salamon Gedeon Mátraderecske, Sailák Rozál Pétervására, Tóth József Budapest, Tóth Julianna, Tóth Klára Jászapáti, Tajthy Franciska Jászapáti, Tomán Veronika Jászapáti, Tarjányi Rozália Recsk, Unger Adorján, Unger József, Unger Justina Strém, Urbán Róza Jászapáti, Utasi Viktória Jászapáti, Utasi Klára Jászapáti, Varga Apollónia Balogfalva, Vogrinec Katalin Cserföld, Vági Borbála Jászapáti, Virág János Jászapáti, Vágó Veronika Jászapáti, Virágh Zsuzsanna Ujfehértó, Vinnai Mária Gava, Weisz Kati Handlova, Zserdin Mátyás Cserföld, Zám Eszter Mátraderecske, Vaisz Margit Rakamaz, özv. Jallan Józsefné Budapest, Sátor Teréz Budapest, Czipper Nándorné Budapest, Zeisl Andreas Budapest, Bocsi Ágnes Pétervására, Horváth Julianna Rum, Kosnyak Erzsébet Rum, Illés Teréz Rum, Szép Verona Rum, Danka Anna Rum.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók **Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál.** Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. **Első szentáldozási képek.** Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

WALSER-VARGA-féle

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYV

Negyedik teljes kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Megjelent (finom papiron) és kapható, és pedig:

1. vászonkötés, vörösvágás... ... K 4·—*
2. bőrkötés, vörösvágás ... ... « 6·—*
3. bőrkötés, aranyvágás ... ... « 7·—*
4. borjubőrkötés, párnázva, aranym. « 10·—*

* A könyvkötői munkák drágulása miatt az imakönyvek árát fel kellett emelni.

Megrendelhető Csanyteleken (Csongrádmegye) a Ker. Hitelszövetkezetnél.

Ugyanez a könyv öregbetüs kiadásban

(Nagy negyedrét nagyságban) **Leszállított ár!**

a) vászonkötés, vörösmetszés ... ... K 4.—
b) bőrkötés ... ... « 5.—
c) bőrkötés, aranymetszés ... ... « 6.—

Liguori szent Alfonz.

Üdvösség útja

Forditotta:

Varga Mihály

plébános.

Szép elmélkedéseket tartalmaz.

Vászonkötés K 3.—
Diszes kötés « 4.—
Selyemkötés « 6.—

Megrendelhető

VARGA MIHÁLY

plébánosnál

KISKUNMAJSA (Pestm.)

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XIII. ÉVF. 1912. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

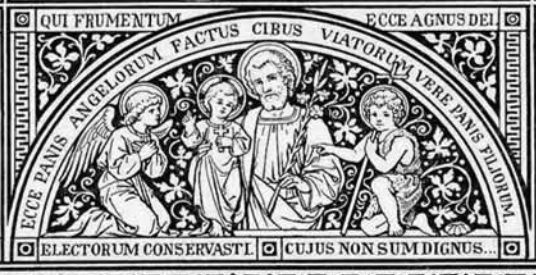

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázza, kazettával	8 « 50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 « 50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « 50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 « 50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 « 50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 « — «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.
Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1·60 kor.
Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér. 100 drb 8 kor.
Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.
Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.
Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.
Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.
Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.
A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.
Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K.
Isten nevét hiába ne vegyed! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. APRILIS. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Tiefenthaler József:* Izabella Ő császári és királyi fensége. — *Reviczky Aladár C. M.:* A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus. — *P. Feisz H.:* A legm. Oltáriszentség titkaiból. — *Tomor Árkád:* Husvét napján (költemény.) — Szent Lajos francia király hite. — *Biró Ferenc S. I.* Vigasztaljátok egymást ez igékkel. — *Lukácsy István:* Legouvé a szent áldozásról. — Irodalom. — Gyakori szent áldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár C. M.* főmunkatárs. — Prohászka püspök a gyermekek gyakori áldozásáról. — Az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»ről. — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Syllaba Emil dr.* — Az Eucharisztikus Gyermekszövetség a szentségi Jézus hófehér serege. — Az első áldozók figyelmébe. — *Tiefenthaler József:* Az Eucharisztikus Gyermekszövetség hódítása. — Hány tagja van az Eucharisztikus Gyermekszövetségnek? — Röptében a nagy világ körül. — Egyesületi élet. — Felelet néhány praktikus kérdésre. — Kimutatások.

Izabella Ő császári és királyi fensége.

Gyönyörű tavasz virradt az idén a Budapesti Középponti Oltáregyesületre. A rügyeket fakasztó napsugár soha ilyen bőven, ilyen gazdagon nem omlott reá. A fényárt, a viruló tavaszi örömöt ő császári és királyi Fensége Izabella főhercegnő árasztja szét, midőn őfelsége legmagasabb engedélyével a budapesti Oltáregyesület védnöki tisztét kegyesen elfogadta. A nagy esemény örömhire a sürgöny szárnyain érkezett hozzánk március 15-én.

Az Oltáregyesület jelentőségét és fontosságát misem hirdetheti jobban, mint e magas védnökség. Királyi szirtek köré telepednek a fejedelmi sasok — a fenséges asszony magas személye is bizonyára az Oltáregyesület érdekkörébe vonzza hazánk összes előkelő és intéző köreit.

Örömünket még inkább fokozza az a körülmény, hogy a fenséges asszony egész életén aranyfonálként vonul végig az Oltáriszentség forró tisztelete. 1856 február 27-én született mint Croy-Dülmen hercegnő s 1878 október 8-án lett a fenkölt lelkű Frigyes osztrák főherceg és magyar királyi herceg neje. Akár a családban nézzük a magas úrnőt, — hét leányá-

tól és egyetlen fiától, Albrecht királyi hercegtől körülvéve — akár nyilvános tevékenységében szemléljük, mindenütt a mélyen vallásos és az Oltáriszentséget hódolóan imádó főhercegasszony domborodik ki előttünk. A pozsonyiak előtt közismert a főhercegnő buzgósága és vallásossága. Különösen

élénken él lelkükben Albrecht királyi herceg első szent áldozásának emléke. A nagy nap a remek mély-úti kegykápolnában ment végbe és a maga fényével és bensőségével, melyet a fenséges anya lehelt az ünnepélyre, mély és maradandó nyomokat hagyott a kis főherceg és a nagyszámú résztvevő közönség szivében.

Nincsen nagyobbszerű katholikus mozgalom, melynek jelentőségét a főhercegasszony nem sietné kegyes résztvevésével

és támogatásával dokumentálni. Örök emléket állított nagy nevének a szent Erzsébet jubileum alkalmával létesített Gyermek-Otthon alapításával. Nem hiába Pozsony városa büszkén vallja magáénak a magyar főhercegasszonyt, de finom lelkének volt is érzéke hozzá, hogy miképen lehet Pozsony város legnagyobb szülöttjének, az irgalmassági cselekedetek nagy szentjének, árpádházi Erzsébetnek emléket állítani.

Különösen közel hozza az Oltáregyesülethez a fenséges asszonyt egy másik nagy alkotása: az «Izabella házi műintézet.» Itt különösen arra törekesznek, hogy az egyházi ruhákon régi himzések alkalmaztassanak. A műintézet ilyen irányú munkáival a négy évvel ezelőtt tartott országos kiállításon általános feltünést keltett. Ezekből a felette értékes ruhákból osztogat a főhercegasszony az ő patronátusi templomainak. Czajkovszky Evariszt virágvölgyi plébános, ki rögtön rámutatott a budapesti központhoz küldött levelében a főhercegasszony eucharisztikus lelkületére, szintén kapott temploma számára gyönyörű vörös ruhát, gazdag arany himzéssel 1200 korona értékben. Mint patronus a főhercegi ház valóban fejedelmi bőkezűséggel gondoskodik a templomok jókarban tartásáról. Így a féltoronyi plébánia templomát a főhercegi pár ezüst menyegzője alkalmával mintegy 25.000 korona költséggel restauráltatta.

Izabella főhercegnő szerénysége tiltja, hogy sokoldalu vallásos tevékenységét világgá kiáltsuk, de a fenti egynéhány mozzanat is meggyőz bennünket arról, hogy Izabella főhercegnő kegyes védnöksége új korszakot nyit meg Oltáregyesületünk történetében.

Teljes hódolattal üdvözöljük az ideálisan vallásos és tevékeny fenséges asszonyt a Budapesti Középponti Oltáregyesület élén. A magas védnökséggel Oltáregyesületünk előtt nagy jövő nyílik meg. Az «operarii messis Domini» az Úr aratásának munkásai a magas biztatás láttára buzgóságban és számban egyaránt fognak gyarapodni. Ő császári és királyi fenségedet és magas családját pedig árassza el kegyelmeinek bőségével a szentségi Úr Jézus, kinek apostolává szegődött. *Tiefenthaler József.*

A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus.

Az oltáriszentség vallásunk középpontja: kell, hogy az minden hivő lelki életének is középpontja legyen. Az Oltáriszentség az egyház lelke: kell, hogy a mi lelki életünknek is lelke legyen.

Ezért fordít az egyház nagy gondot az Eucharisztia kultuszának intenziv terjesztésére és fejlesztésére, ezért fekteti bele ezen kultuszba összes energiáját és lelkesedését.

Az eucharisztikus kultusz továbbfejlesztésének legjelesebb eszköze a kongresszusok tartása. Ma, a kongresszusok századában, midőn minden életrevaló, az életre kihatással biró eszmét kongresszusok elé viszsznek, hogy ott megtalálják a kapcsot, mely az élettel összeköti, mely az igét testbe öltözteti, a legmagasabb kulturának: a természetfeletti fénnyel bevont lelkiség eszméjének a szivekben s így az életben való megvalósítására is elsősorban a nemzetközi eucharisztikus kongresszusok fáradoznak.

Ezeken a kongresszusokon megjelennek a katholikus egyház vezérférfiai minden nép- és nemzetből, hogy e hitetlen világban az Úr Jézusnak az Oltáriszentségben való jelenlétének hitét hirdessék, hogy eszméik és gyakorlati gondolataik közlésekor fejlesszék az Eucharisztia külső és belső: a lelkekben élő tiszteletét, megjelennek a püspökök, hogy tekintélyükkel emeljék e kongresszusok értékét, azt súlyossá tegyék és határozataira rányomják az egyház pecsétjét, megjelennek a papok ezrei, hogy a hirdetett eszméket nagy szeretettel szivükbe véssék és azokat hiveik körében megvalósítsák, megjelennek a hivek százezrei, hogy dokumentálják azt a nagy szociális gondolatot: egyek vagyunk mindnyájan az Úr Jézusban! bár különböző nyelven magasztaljuk az Eucharisztiát, azért egyek vagyunk annak imádásában, kultuszának terjesztésében és a vele való szentségi egyesülésben; érezzük itt a testvériséget s azt a közös öntudatot, hogy midőn az élő Isten a kenyér szine alatt az Eucharisztiában együtt lakik velünk: akkor annak az Istennek a dicsőségét terjesztenünk kell önlelkünkben s felebarátaink lelkében.

A nemzetközi eucharisztikus kongresszusok az egyháznak új és legfényesebb manifesztációi az Úr Jézus istensége és azon kollektiv szellem mellett, mely az evangéliumból kiárad. Ma a világegyházban az áhitatnak tárgya az Oltáriszentség, az élet forrása, mely minden lelki életnek kiindulópontja s megkoronázója, miként a középkorban az áhitat tárgya Krisztus keresztje volt, mely éltette, lelkesítette az egyház hiveit.

Amint az egyes országok katholikusai összejönnek, hogy «katholikus nagygyűlésükön» megbeszéljék a hit és erkölcsi kérdések körül forgó egyéni és nyilvános élet ügyeit és az ezekkel kapcsolatos kulturfeladatok és időszerű problémák megfejtését, a szellemi mozgalmaknak katholikus világnézetben való irányítását: úgy sereglenek össze az eucharisztikus kongresszusokra a világ minden tájáról egyháziak és világiak, hogy az Eucharisztia mélyebb ismeretét állítsák bele az emberi észbe, emeljék az iránta való áhitatot és tiszteletet s megteremtsék az eucharisztikus életet.

Ezen kongresszusok karaktere tehát a szó teljes értelmében vallásos Az Oltáriszentségben Krisztusnak örök bölcsessége és végtelen szeretete mintegy versenyez, hogy a megváltás kegyelme szétáradjon minden meberre s hogy minél több lélek jusson a mennyek országába. Igy tesznek a nemzetközi eucharisztikus kongresszusok is: versenyeznek, hogy a világ összes népénél fölkeltsék úgy az egyesekben, mint a tömegekben az eucharisztikus Úr Jézus iránti szeretetet, hogy minél jobban terjedjen az Eucharisztia ismerete, dicsősége s áldása. Minden ilyen kongresszus új áldás az emberiségre, miként a püspökök pásztorlevelekben írják.

A első nemzetközi eucharisztikus kongresszust 1881 jún. 28—30-ig a francia Lille városában tartotta az egyház. Az ezután következők szinhelye: Avignon, Lüttich, Freiburg, Toulouse, Páris, Antwerpen, Jeruzsálem, Reims, Paray-le-Monial, Brüssel, Lourdes, Angers, Namur, Angouleme, Róma, Tournai, Metz, London, 1909-ben Köln, 1910-ben Montreal (Amerika, Canada), 1911-ben Madrid. 1912-ben pedig szeptember 12—15-ig Bécs lesz a XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus szinhelye.

Bécsben a biboros-érsek elnöklete alatt megalakult a helyi bizottság, hogy a nagyarányú világkongresszust előkészítse. Úgyszintén Magyarországon is már megkezdte működését azon előkészítő-bizottság, melyet a püspöki kar nevezett ki Fischer-Colbrie Ágost elnöklete alatt. Ezen bizottság érintkezésbe lép az ottani faktorokkal, hogy a kongresszus tartama alatt egy templom álljon a magyarok rendelkezésére, hol az istentiszteletek s prédikációk magyar nyelven tartassanak, hogy magyar szakosztályok alakíttassanak a papok, az oltáregyleti hölgyek s a hivek részére, hogy a nyilvános üléseken hazánkat legalább két kiváló szónok — egy egyházi és egy világi — képviselje, hogy a körmeneten is, — melyre magas

megjelenését bejelentette Ofelsége a főhercegekkel együtt — hazánk méltóképen legyen képviselve. A zarándoklatok, az utazás, elszállásolás rendezéséről az «Orsz. Kath. Szövetség» fog gondoskodni. Ezen dolgokról alkalmunk lesz majd pár hét mulva bővebb tudósítással szolgálnunk.

Magyar testvéreim! Az eucharisztikus Úr Jézus nagy ünnepet ül ez év szeptember havában Bécs városában. A világ minden részéből elzarándokolnak ide, hogy hódoljanak a királyok Királyának, mi katholikus magyarok, kik oly közel vagyunk Bécshez, kell, hogy nagy számmal képviseljük hazánkat.

Menjünk el e kongresszusra papok és világiak és mutassuk meg, hogy az Eucharisztiáért élünk-halunk, buzgólkodunk. Menjünk el, hogy lelkesülést meríthessünk a kongresszuson s idehaza terjesszük az Úr eucharisztikus országát.

Föl, a bécsi kongresszusra!

Reviczky Aladár C. M.

A legmélt. Oltáriszentség titkaiból.

Jézus elhagyatottsága és önmegsemmisülése a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Midőn a leáldozó nap vörös korongja már eltünni készül a szemhatár peremén s utolsó sugarai bearanyozzák fényükkel a föld szinét és az alászálló esthomálynak misztikus fátyola mindenkit pihenésre int és csak az imént még biboros arany fénnyel csillogó ég csakhamar szinte észrevétlenül azur-kékes szint ölt, s föltünnek az égboltozat miliárdnyi csillagai, mindmegannyi égő mécsesek, körüskörül uralgó mély csend, csak az esti szellő hűvös fuvallata száll-kel völgyről-völgyre s a mezők, rétek virányain át; ha ilyenkor bizonyos kimondhatatlan jóleső érzéssel, boldogságnak némi sejtelmével és a három napkeleti fejedelem forró vágyával eltelve sietek a templomba, a tabernákulumban elrejtett isteni Üdvözítőm látogatására és gyöngédséggel, bizonyos gyönyörűséggel nézegetem, szemlélem az elrejtett istenséget: lelkemben felélénkűlnek s megújulnak az Oltáriszentség összes kimondhatlan titkai és csodatettei.

Az egy, a többek közt, mi imádatra késztet: a szentségi Jézus egyedűlisége, magányossága, szinte elhagyatottsága. Ez az, mi megkapta egész valómat, mi fölött oly édesen el-el szoktam gondolkozni, elmélkedni.

Mély csend van a szent templomban, egy sóhajtás sem hallatszik, senkiről semmi életjel, csak az örök lámpa titokzatos csillogása, az égő mécses hangtalan fénye figyelmeztet, hogy itt a misztikus homályban van valaki, kit testi szemekkel nem láthatni és ez: Jézus, a legmélt. Oltáriszentségben, az oltáron.

Ha képzeletemben elszállok a római szent Péter templomba, ha betekintek a világ összes székesegyházaiba, a földkerekség minden plébánia-templom, vagy kápolnájába, ha szárnyra kelve az óceánokon át betérek a misszionárius sárkunyhójába és a hittérítők bambusz-fedelű állomásaiba, mindenütt, ahol csak egy szív van, mely dobog az Istenért, mindenütt ott találom: Őt, az «elrejtett istenséget». De ah, mindenütt csak hasonló elhagyatottságban, ugyanazon örökszeretettel, de tökéletes «megsemmisülés»-ben. «Exinanivit se».

A szív szeretetre van teremtve és Jézusnak szive, melyet Isten maga akart magának adni, első dobbanásától fogva mindig szeretett. Jézusnak szive, a szeretet tűzhelye, melyből éltető lángok gyulnak ki. Az Ő szive, kegyes, munkás fáradhatatlan; az Ő szive szelid, mert méltatlanságunk és bántó hálátlanságunk dacára vigasztalni és kárpótolni akar; nem nézi ami gyarlóságunkat és soknemű hidegségünket, közönyösségünket, megvető elutasításunkat és tiszteletlenségünket föl sem veszi. Az Ő szive túláradó szeretettől elragadtatott szív, mely kútforrása minden életnek és felvilágosító és életadó tanításnak, a gyöngédségnek leírhatatlan tűzhelye, egy szóval: «szeretet, szeretet». Óh ez mind csodálatos!

Az édes Üdvözítő soha sem tudta s most sem tudja nagy szeretetét tanusítani irántunk anélkül, hogy nagy áldozatába és mély megaláztatásába ne kerülne. A szeretet vitte rá, hogy minden kínt elszenvedjen, minden gyalázatot és félreértést eltűrjön; és a szeretet vitte őt kálváriahegyére: a keresztfára; ez vitte őt a halálba. Midőn pedig e szív husvét

hajnalán ismét dobogni kezdett, megint csak ez a szeretet vitte őt oly mód és eszköz föltalálására, mely számára 1. egy másik szünetnélküli szenvedés és folytontartó halál; 2. csupa megaláztatás és a legmélyebb alárendeltségi állapot; 3. számukra pedig kimondhatatlan jótétemény, az életnek és éltető kegyelmeknek soha ki nem fogyó, ki nem apadó fölötte bőséges forrás.

Ki képes, óh Jézus, szeretetedet eléggé felfogni? — Óh senki!

És ezen új állapot, micsoda lemondásába, micsoda mellőztetésébe és megszégyeníttetésébe kerül. Ezeknek nagyságát csak maga képes elmondani. Óh ez mind kimondhatatlan!

Elrejtőzik, elnémít mindent, ami csak elárulhatná jelenlétét. Itt nem láthatjuk pillantásait és isteni arcának vakító sugarait; itt nem halljuk gyönyörűséges szavait; itt nem jönnek napvilágra azon cselekedetei, melyekben szeretete oly túláradóan mutatkozott; sem a csodák, melyek mindenhatóságának oly dicső bizonyságai valának. Ő nagy titok, melyet az ember fölnem foghat! Ő az egek Ura, de körülötte nem látunk angyalokat; Ő a föld Ura, de nem látjuk trónját; Ő király, de testőrségét ki látja? semmi fény, semmi pompa, nagyság vagy hatalom. Minden el van rejtve, minden eltüntetve! Elrejtőzik és megsemmisül érzékeink és értelmünk előtt. Ez a módja az Ő jelenlétének az Oltáriszentségben ez az: «eucharisztikus állapot».

Minden körülmény közreműködik, hogy édes Megváltónk eme megsemmisülése lehetőleg teljes legyen és ép ezen körülmény mutatja az egész világnak ama szeretet nagyságát, mely Őt egész az önmegsemmisülésig vitte.

De mikép is volnánk képesek elviselni az Ő istenségének nyilvánvaló jelenlétét? Kicsoda merészelne közeledni hozzá, ha dicső trónján ülve, az angyalok százezreitől körülvéve, mennyei dicsőségtől körülragyogva, véghetetlen hatalmának rettenetes küljelei közepette akarná fogadni hódolatunkat, imádásunkat?

De nem, ezt Ő nem akarta, tekintettel gyengeségünkre, gyarlóságunkra! Nem, nem! És ez egy új csoda, melyet csak Ő tehet! Mert a konzekrált, az átváltoztatott kenyér szinének, mintegy sűrű fátyolnak sírjába temeti el magát. Eltűnik istensége, embersége, alakja, kiterjedése. Ez a Mindenható keze, mely ily bámulatra gerjesztő, látszólag ellenmondó csodákat művel! Ő, ki majdan az egész örökkévalóságon át bámulatba fog ejteni és örökkéboldogságunkat képezni, most egy szerény, pici kis szent ostyába rejtőzik, amelyből nemcsak Krisztust, de még embert sem lehet kivenni. Ó Istennek Fia s egykoron legfőbb ítélő Biránk, micsoda végtelen megalázó állapotban jelensz meg előttünk, hogy minket magadhoz vonj, de nemcsak minket, hanem minden bűnöst, az egész halandó

emberiséget! Óh jaj! mennyire elfeledkezünk mi rólad, pedig teljes jogod van arra, hogy az egész világ tiszteljen, magasztaljon és dicsőítsen.

Az Úr Jézus szentségi jelenléte valóságos áldozat, valóságos vértanuság! a szentség külszinei, melyekbe öltözködött, megfosztják Őt minden szabad mozgástól és külső cselekvéstől, úgy hogy a szent ostyában semmi feltűnő nincs, minden csak az anyag alárendeltsége és tehetetlensége; valóban, mintha halott volna, mintha sírba volna téve! Igen, az édes Üdvözítő itt mélyen el van takarva. Sőt még ennél is tovább megy. Ki van téve a természetelemeinek, egy kis fuvallat tovaragadhatja. «Ki van téve az emberek önkényének, rabló kezek érinthetik, még lábbal is tapodhatják gyülöletökben, rejtekhelyeikre, a pokol ez előcsarnokaiba hurcolhatják, hogy ott gunyolódásaik játékszere, ördögi dühök áldozata legyen.»

Azután még azok, kik egyébként nem ellenségei, azok közül is mily sokan hagyják figyelmen kívül, nem is igen tudnak róla ritkán látogatják, kellőleg nem tisztelik. Igazán csodálandó, megdöbbentő és borzasztó, szinte ismeretlen övéi körében. De bocsásd meg óh Jézus, bocsásd meg hálátlanságunkat, mely szülője minden hidegségünknek, tiszteletlenségünknek és mindazon vétkeknek, melyek elkövettetnek szereteted e szentsége, Te ellened.

Mindezek dacára Jézus mindjárt kezdetben azt a fogadást tette, hogy mindig velünk marad, nem egy, három napig, hanem minden századokon át, a világ végezetéig. És szavát hűségesen megtartja. Nem tudja Ot meggátolni ebben senki, sem a gonoszok gonoszsága, sem a hitetlenek hitetlensége, sem bűnösök bűnössége, sem az üldözők üldözése, sem a szentségtörök szentségtörése. Senki és semmi sem veszi el Tőle a szentségi életet. Eltűnnek nemzedékek, Ő köztünk van; elmulnak országok, Ő köztünk van, mindent magával ragadhat az emberiség árja, O csak köztünk van, bizonyságul annak, hogy aki e szentségben van, örökkévaló, élő: Isten.

Valóban, mint látjuk és tudjuk, Jézus szentségi állapota tökéletes megsemmisülés. És ezt az édes Üdvözítő önként vállalta magára, öröktől fogva tervezte, bölcsességének és hatalmának minden csodáját arra fordította, hogy ezt végrehajtsa.

Mit adjunk neked, óh «elrejtett Isten», ezért az örök szeretetedért, hogy homályba, hallgatagságba és tehetetlenségbe, teljes ismeretlenségbe merülsz és ily módon adod nekünk magadat e legfönségesebb szentségben? Kérünk Urunk! mondd csak, mit adjunk neked ezért viszonzásul? «Fiam — így szól Ő szivének bizalmasához — fiam! add nekem szivedet! Nyujtsd nekem legalább te azt az örömöt, hogy tehetséged szerint jóvá teszed annyi ember hálátlanságát. Mert nézd, az én szívem annyira szerette az embereket és jutalmam ezért a legtöbb ember részéről: hálát-

lanság, tisztelenség, szentségtörések, hidegség és megvetés. Ezzel fizetnek minden buzgalmamért. Ha csak némi viszonszeretetet mutatnának szeretetemért, kevésbe venném mindazt, amit értök tettem és kész volnék még többet tenni értök, ha lehetséges volna.»

Maradj a világon édes Megváltóm,
Maradj velünk édes Jézusom!

P. Feisz H.

HUSVÉT NAPJÁN.

Allelúját zengnek,
Örömünnep van ma;
Ki ne nyitná ajkát
Győzedelmi dalra?!
A sziklasír üres,
Megdöbben az álnok, —
Hitünk mellett tett az Isten
Tanubizonyságot . . .

Éled a föld ismét;
Visszatért a fecske,
Hogy az alvó erőt
Uj munkára keltse,
S te nem örülsz néki,
Nincs is miért várnod;
Csicsergése, dala talán
Zavarja is álmod . . .

És az én ajkamon
Elnémul az ének,
Lelkem egy szomorú
Temetőbe téved;
Leborulok ott egy
Puszta, hideg hantra,
Nem is régi, a virág se
Hajthatott ki rajta.

Allelúját zengnek,
Örömünnep van ma . . .
Lelkemet a bánat
Lopva odahagyja;
Fülembe cseng százszor:
Nincs az Úr a sírban!
Ne csüggedj el, kicsinyhitü,
Föltámadás is van! . . .

Hogy' vártad a tavaszt,
Hervadó testvérem!
Mikor madárhang szól,
S virág nyit a réten;
Mi akkor azt hittük,
Enyhülésed várod, —
Te talán már sejtetted is
Csendes kimulásod . . .

És cseng-bong az ének,
Szólnak a madárkák,
Tündérujjak varrják
A föld új palástját;
S míg a rét virágát
Ablakomba szórják,
Temetőben egy kis hanton
Nyilnak már a rózsák . . .

Tomor Árkád.

Szent Lajos francia király hite.

Egy párisi kápolna 1258-ban szembetünő csodának volt tanúja. Egy alkalommal a szentmise alatt, midőn a pap az átváltozás után a szent ostyát felmutatta, a kenyér szine helyett fénytől sugárzó csodaszép gyermeket pillantottak meg a kezében. A pap a meghatottságtól reszkető kezeit félelmében nem merte leereszteni. Karjait fönntartották, hogy szent Lajos király, kinek palotája a szomszédságban volt, a csodát megnézhesse. A szent uralkodó azonban nem akart odamenni.

«Azok, akik Jézus Krisztusnak az Oltáriszentségben való valóságos jelenlétét nem akarják hinni, — volt a válasza, — elmehetnek és megtekinthetik a csodát. Ami engem illet, hála Istennek, nincs szükségem csodára, mely hitemet megerősítse.»

Vigasztaljátok egymást ez igékkel.

(II. Tessz. 4, 17.)

Az ÖRÖKIMÁDÁS nagyon kedves lapocska. Édes hazánkban a *vigasztaló angyal* szerepét ő játsza.

Ugyan miért?

Mert a legméltóságosabb Oltáriszentségről szokott nekünk írni kenetteljes, mézédes szavakkal. Ez a szentség pedig minden más szentség fölött a *vigasztalások* szentsége. Hisz benne él az, aki az *élet* és a *feltámadás*. S a szentségi Jézus ezen élete és pedig testben feltámadott élete a szent és csalhatatlan reménység örökké zöldelő vigaszos olajága a mi életünk számára, amelyet a siralomvölgy mulandósága, csalódása, haldoklása és halála oly sokszor és oly kegyetlenül megtép, elhervadással fenyeget s a végén a rideg sírgödör sötét éjjelére betemet. A halandók ajkain állandó lett Márta és Mária mélabús, panaszos felsikoltása: «Uram! ime akit szeretsz, beteg»... «Uram! ha itt lettél volna, az én bátyám nem halt volna meg.» (Ján. 11.)

Az enyészet nagy temetőjében ott térdel a könnyező nő a kedves sirhalom felett: «Uram, ha itt lettél volna, az én férjem nem halt volna meg», — zokogja ajka. S ez csak egyetlen hang a haldoklás és halál világbirodalmának fájdalmas akkordjában, amelybe belesír oly sok árva, oly sok testvér, oly sok jó barát «Uram, ha itt lettél volna az én anyám, az én atyám, az én hugom, az én gyermekem... nem halt volna meg.»

Valóban siralomvölgy! De benne az élő Jézus. A vigasztalanok, a könnyezők között áll és résztvevő szivében mintegy «elbúsúl lelkében és megrendül»... És könnyeze Jézus.» A vigasztalás szózata kél ajkairól, mint egykoron a búslakodó Mártához: «Feltámad a te bátyád», a te férjed, a te anyád, a te atyád, a te testvéred, a te jó barátod. Lásd zarándokló gyermekem, úgy van veled, mint velem. Az élet és halál harca kél benned, mint bennem. Szinleg győz a halál, az enyészet; hisz velem is megtörtént. — «Dux vitae mortuus», — aki az élet vezére valék, meghaltam. De a Golgatai halálhörgést és sötét éjszakát a feltámadás győzelmes és örömittas allelulája váltotta fel; rám virradott az örökkévaló élet rózsás hajnala, aranyos nappala. «Regnat vivus», uralkodom, élek. Töröld le könnyeid, szomorkodó gyermekem. Rövid az idő, igen rövid. Észre se veszed, oly gyorsan megleszen. Felragyog a feltámadás halhatatlan pirkadása. «Rögtön, egy pillanatban a végharsonára; mert megriad a harsona és a holtak feltámadnak rothadatlanul és mi elváltozunk.... Hol van halál a te győzelmed? Hol van halál a te fullánkod? Istennek legyen hála, ki nekünk győzelmet adott... Azért szerelmes atyámfiai! állhatatosak legyetek és rendíthetetlenek» (I. kor. 15.) «Ne bánkodjatok mint egyebek, kiknek nincs reménységök. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott: úgy Isten azokat is, kik elaludtak Jézusban, eléhozza övele... Azután mi, akik élünk, kik meghagyatunk, együtt ragadtatunk el azokkal a felhőkbe Krisztus elé a levegőégben és így mindenkor az Urral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást ez igékkel». (I. Thesz. 4.) Igen. Az enyészet csak ideiglenes, a halál csak álom, a bucsú csak viszontlátásra szól. Úgy amint Jézus kiszállt a sirból s anyja ölelő karjaiba futott, úgy te is árván maradt özvegy, árva — találkozol, a boldog s végnélküli örömökben egyesülsz azokkal, akiket szeretsz s akik nélkül élni nem lehet.

Mily boldogító a keresztény hit! A szerető szivek posztulatumát egyedül ő elégíti ki. Kegyetlen az a humanizmus, mely kitépi szivemből a feltámadás reményét s nem engedi meg, hogy szeretteim sirjánál vigasztalódjam az «Isten veled!» «Viszontlátásra» boldogító keresztény bucsúszavakkal.

Ha az örökimádás mélységes hódolatával arcodra borulsz a feltámadott Jézus előtt, aki a Legméltóságosabb Oltáriszentségben jelen vagyon, szünj meg sírni, szomorkodni; mert amint ő él boldogan, úgy élnek szeretteid is. Rövid az idő s a feltámadásban mindnyájan mindenkor az Úrral és együtt leszünk.

Vigasztaljuk egymást ez igékkel.

Biró Ferenc S. J.

Feltámadt ..

Legouvé a szent áldozásról.

Legouvé, a francia akadémia tagja, a mult század egyik legjelesebb bölcselője, kinek művei most is közkézen forognak s igen értékes kincsei a francia irodalomnak, gyönyörűséges tanítást adott a legméltóságosabb Oltáriszentségről.

— Magamhoz vontam fiamat — beszéli el maga Legouvé emlékirataiban.

— Első szent áldozásának napja volt. Mikor hazajött a templomból, láttam, hogy meg van illetődve. Arcán szinte ragyogott az ártatlanság s gyengédség, melyet oly jól esett látni, mikor reggelenkint bejött dolgozószobámba, hogy üdvözöljön. Szivemhez szorítottam, megcsókoltam a homlokát. Valami megvillant az agyamban, valami komoly, nehéz dolog, amit meg akartam neki mondani. Egy pillanatig tépelődtem, alkalmas-e az ő gyönge lelke ennek megértésére. Másrészről a nagy Szentség vétele által megihletett óra igen célszerűnek kinálkozott az igazságok befogadására.

Kitártam tehát előtte lelkemet.

— Kedves fiam, ha megnősz, ha idősb leszesz, sokszor fogsz keserű birálatot hallani a szent gyónásról, még keserűbbet az áldozásról. Hallani fogsz gúnyolódó hangokat olyanoktól, kik elfelejtik, ami ebben a dogmában, ebben a hitcikkelyben nagy, szép, felemelő s csak azt látják benne, ami megfoghatatlan. Pedig hát ez az egész világ mi más egyéb, mint megfejthetetlen, kikutathatlan titok? Ha én ezt a hittitkot, hogy Jézus az Oltáriszentségben valóságban jelen van, szemlélem, úgy be kell ismernem, hogy ez a legnagyobb s legjóságosabb vigaszt nyujtja az emberi léleknek. Nem ismerek semmit a világon, mely a lelket annyira megerősítené, ami az emberben az önbecsülést, méltóságának tudatát annyira felkeltené, mint az a gondolat: Ember, aki most ép megáldoztál, a te Üdvözítődnek, az ég s föld hatalmas Urának adsz lakóhelyet. Ha egy kedves lénynek puszta jelenléte oly hatással van ránk, hogy megrögzött rossz szokásunkról lemondunk, megtartóztatjuk magunkat az ő kedvéért valami hizelgő s gyönyört nyujtó vétektől, mennyire kell ennek a léleknél bekövetkeznie, aki elmondhatja magáról a szent áldozás után: «Az én Istenem az én vendégem. O az enyém. Ime, nálam lakik, betölti a szivemet az ő drága jelenlétével.»

Fiam! Láttam haldoklóknak arcát a szent Útravaló vétele után! A kínos betegség által okozott gyötrelmek szinte feldúlták az arcot; a szent áldozás után ez a kíntól égő ábrázat kisimult, rajta ragyogott az örök üdvösség reményének visszfénye... Láttam fiatal lányok arcát eljövet a szent áldozás asztalától; az élő hit csaknem sugárzott szemeikből s homlokukon rajta ült a szent angyalok égi békéje s tisztasága... Láttam egyszer édes anyádat iszonyú szenvedések közt; a szent áldozás hirtelen, mintegy varázsütésre megnyugtatta; kiderült az arca, mint vihar után a kék égboltozat s roppant fájdalmai dacára ajkai körül édes mosoly játszott, a szemei nevettek...

Lehetetlen kivonnom magam ez emlékezések hatása alól.

Mély hittel kell megvallanom, hogy ami ily fényes sugárt tud varázsolni az ember tekintetébe, ami ily ragyogó tiszta derüvel veszi körül az arcot, az csak szent dolog lehet.

Édes jó fiam, a szent áldozás szent dolog, *isteni* dolog...

Lukácsy István.

IRODALOM.

Nagyheti szertartások az Örökimádás-templomban. *Nagyszerdán*, április 3-án d. u. 5¼ órakor gyászzsolozsma, este 8-kor Stabat.

Nagycsütörtökön, 4-én 7 órakor nagymise, d. u. 5¼ órakor gyászzsolozsma, este 8-kor Stabat.

Nagypénteken, 5-én 9 órakor szertartások, d. u. 5¼-kor gyászzsolozsma, este 8-kor szentbeszéd és Stabat.

Nagyszombaton, 6-án 9 órakor szertartások, d. u. 6 órakor feltámadás.

Husvétvasárnapján szent Misék 7, 8, 10 és 11 órakor. — 9 ó. nagy mise, d. u. szent beszéd és ünnepies áldás.

Lourdes, képes havi folyóirat. Szerkeszti és kiadja Tóth János, felsőmeggyesi plébános. Előfizetési ára 4 kor. Januárban jelent meg az első szám. Gyönyörű képei és illusztrációi, valamint az a nagy érdeklődés, mellyel az egész katholikus világ e páratlan kegyhelyet körülveszi, bizonyára nagyon megkedveltetik az új folyóiratot a közönséggel.

Kath. folyóiratok: *Havi közlöny.* Szerkesztő: Dr. Kováts Sándor plébános, Csanádapátfalva. Ára 10 kor. Lelkipásztorok lapja. Különösen értékesek benne a megjelenő pápai constitutiók. — *Szent Ferenc Hirnöke.* A szent ferencrendi harmadrend lapja. Szerkesztő: Trefán Leonárd Kolozsvár. Ára 2 kor. — *Kath. Hitterjesztés Lapjai.* Képes missziós lap. Szerkesztő: dr. Lestyán Endre, Nagyvárad. Ára 6 kor. — *Szent Gellért.* Ifjúsági hitszónoklati folyóirat. Szerkesztő: dr. Strommer Viktorin főiskolai tanár, Pannonhalma. Ára 8 kor.

Szent-Kilenced Ájtatosság a Boldogságos Szűz tiszteletére, amint Lourdesban végzik címmel egy csinos kis füzet jelent meg a könyvpiacon, melyet a Szűzanya tisztelőinek melegen ajánlunk. Aki megveszi, örülni fog neki és valószinűleg sok vigaszt fog benne találni. Ára 40 fill. Kapható a Szent-István-Társulatnál, Budapest, Kecskeméti-utca 2. és vidéki könyvkereskedésekben is.

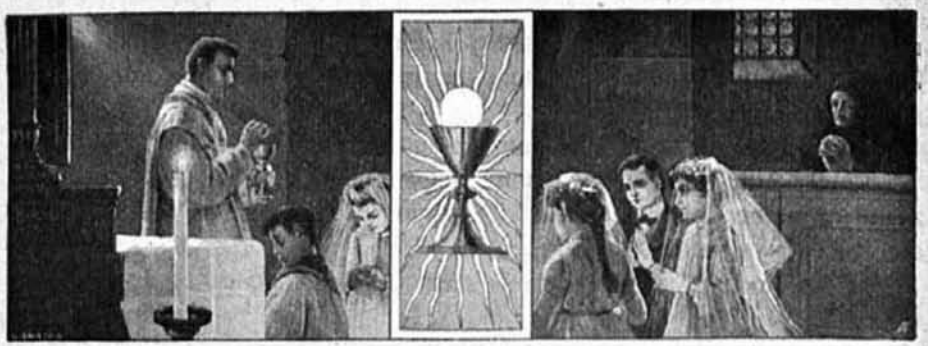

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Prohászka püspök a gyermekek gyakori áldozásáról.

A LEGESLEGHATHATÓSABB eszköz a gyermekek erkölcsének s egész lelki életének jó irányba való terelésére s kifejlesztésére a szentáldozás. S valóban, lelki életet kell adnunk ifjúságunknak; tiszta, erős nemzedékké kell azt nevelnünk, honnan adjuk s hogyan közvetítsük az erőt s az életet, ha nem elsősorban a gyakrabbi szentáldozás révén?! Amit az Úr Jézus a lelki élet kenyeréről mond, az egyaránt illik szentekre s gyermekekre: «aki eszi az én testemet s issza az én véremet, annak örök élete vagyon.» (Ján. 6, 55.) A gyermek lelki életét, ezt a csirában leledző örök életet, a szentáldozás által kell nevelnünk s fejlesztenünk. Csakhogy e nagy eredményeket elérjük, ahhoz az kell, hogy a gyermekeket az iskolában, a templomban jól előkészítsük a szentség vételére s hogy ebben a szülők is segítsék a hitoktatót s a tanítót. Élesztenünk kell hitüket, hogy érezzék, hogy át legyenek hatva attól, hogy Krisztust magát fogadják; föl kell ébresztenünk reményüket, hogy a jó Jézus, a Megváltó, a Segítő Krisztus jön hozzájuk s azért jön, hogy eléje vigyék bajaikat, gyarlóságaikat, nehézségeiket s hogy megbeszéljék vele kisértéseiket. Föl kell élesztenünk szeretetüket, hogy vágyódva közeledjenek az Úrhoz s ragaszkodjanak hozzá gyermeki szivük bizalmával s hűségével. De ezt az előkészületet nem fogjuk tőlük oly mérvben megkívánni, hogy a nagy igényektől a gyermekek megijedjenek s az áldozástól elmaradjanak; hanem inkább Jézus szavai szerint fogunk igazodni, aki az Oltáriszentségből is úgy beszél, mintahogy régen szólt, mondván: «hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni s ne tiltsátok el őket». Úgy tetszik nekünk, mintha ez a forrás most bőségesebben áradoznék s mintha Szentséges Atyánk is föl akarná kelteni figyelmünket az Oltáriszentségre, mint az ifjúság nevelésének hatalmas eszközére. Mi fölpanaszoljuk sikertelenségeinket, fájlalva beszéljük el csalódásainkat gyermekeink s ifjúságunk körül; Szentséges Atyánk pedig azt látszik mondani: gyermekeim, éheztek, szomjaztok, eltikkadtok, de hát nem látjátok-e, hogy az Úr asztala meg van terítve s hogy szomjatokat az Üdvözítő forrásainál olthatjátok; jöjjetek hát ide gyermekek s meglett emberek; egyetek s erősödjetek. Ezt a buzdítást különösen a gyermekekhez is intézi; akarja, hogy korábban áldozzanak; akarja, hogy többször áldozzanak; akarja, hogy ifjú szivük Jézus számára kész és nyilt legyen. «Crebris admonitionibus multoque studio» írja a szentáldozásról szóló dekretumban, gyakori figyelmeztetéssel s nagy buzgósággal ösztönözzék a lelkészek s gyóntatók e gyakori szentáldozásra a népet; értessék meg vele, hogy a szentáldozáshoz az kell, hogy halálos bűn nélkül s jó, áhitatos szándékkal járuljunk a Szentséghez. Ezt kell megértetnünk gyermekeinkkel is s nem a félelmet, hanem inkább a bizalmat s a vonzódást kell bennük fölébresztenünk s buzdítanunk őket, hogy a szentáldozáshoz többször járuljanak. Semmi sem segíti annyira a tiszta erkölcsre a gyermeket, mint épen a szentáldozás. Van annak a gyermeknek, annak az ifjú szivnek is sok küzdelme és sok kisértete. Lelkének fejletlensége, ébredező ösztönei, természetes állhatatlansága s fölülessége csupa akadály és nehézség, mellyel a nevelés küzd. A benyomások nem nagyon mélyek; kedélyének változandósága nem veszi komolyba a figyelmeztető s óvó szózatot s a nevelés ugyancsak rászorul oly behatásokra, melyek mélyebben szántsák föl a gyermek lelkét s melyek megfogják s lefoglalják Isten számára. Már pedig a legmélyebb s a legmelegebb benyomásokat az ájtatos szentáldozás teszi: Jézus vonul itt be a szivbe s az ő jelenléte, mellyel lefoglal akaratot és hajlamot, eltölti a gyermek szivét s a jónak és szentnek tiszteletére s szeretetére viszi. Jézus lesz a lélek nevelője, Jézus lesz a gyermek eleven lelkiismerete, Jézus lesz az ő előljáró eszménye és vezére. S ezt a Jézust megszereti s ragaszkodik hozzá. A szentáldozásnak szentségi kegyelme úgy is az, hogy szeretetre gyulladunk s hogy szent vágy s nagy ragaszkodás fűzi Krisztushoz lelkünket.

Ime, K. H., a gyermeknevelés bölcseségét s áldásait Jézus az Oltáriszentségben gyülemlítette föl számunkra s mi önkénytelenül is arra a belátásra jutunk, hogy az ifjúság minden bűnt elkerülhet s minden kisértést legyőzhet, ha buzgón s gyakran járul a szentáldozáshoz. Ha tehát most gyakoribb a panasz, hogy a nevelés csődöt mond; ha szülők, tanítók, papok nagyobb nehézségekkel küzdenek most a gyermeknevelés terén; ha a világias szellem élvhajhászatra sodorja az ifjúságot s az erkölcstelenség által akarja elszakítani Krisztustól; mit kell most inkább sürgetnünk, mint azt, hogy egyesüljetek, kapcsolódjatok hát szorosabban Krisztushoz a gyakori s méltó szentáldozás által. Vannak bizonyára aggodalmaitok,

kedves szülők s sziveteket összeszorítja az ifjúság veszte s romlása; bizonyára hallottatok egyetmást a gyermekek erkölcstelenségéről s vágyvavágyódtok valamiféle erős segély után; nézzétek, itt a ti erős segélytek, a gyakori szentáldozás. Akarjátok biztosítani gyermekeiteket a halálos bün ellen; tiszta nemzedéket akartok nevelni, mely szive tisztaságában titeket is tud szeretni s irántatok is tud hálás lenni; meg akarjátok óvni gyermekeiteket a bukástól, megóvni rossz gyalázatos szokásoktól: ime müködjetek közre lelkipásztoraitokkal, tanítóitokkal, a gyermekek hitoktatóival s menjetek ti is gyakran az Úr asztalához s vezessétek gyermekeiteket is oda.

Mily fölséges látvány az a vasárnapi szentáldozás, amikor férfiak, asszonyok, de főleg mikor szülők és gyermekek járulnak az Úr asztalához; mikor a szülő Krisztust véve szivébe imádkozik mellette térdelő gyermekéért, akinek szivébe szintén beszállt Krisztus, hogy a szülőnek imáját a tiszta erkölcs áldásaiban valósítsa meg a gyermek lelkében.

Az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»-ről.

Prohászka Ottokár, székesfehérvári püspök úrnak fönti szavai — reméljük — megtalálják útjukat a hitoktatók és szülők szivéhez. Reméljük, hogy úgy az ő mélyen járó fejtegetései, bizonyításai, mint az egyháznak kétezer éves tapasztalata s Krisztus földi helytartójának, X. Pius pápához többszörös buzdításai s Mercier, belga biboros-primásnak mult számunkban közölt eucharisztikus nevelési elvei meghozzák bőséges gyümölcsüket. S hogy a gyakori szentáldozás eszméje a gyermekeknél minél *könnyebben* s minél *gyorsabban* kivihető legyen: ajánljuk, hogy az országban mindenütt behozzák az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»-et, melyről egy buzgó somogymegyei lelkész így ir: «Örvendetes jelenség az, hogy az ártatlan gyermekszivek mily forró vággyal és szeretettel sietnek a kellő kioktatás után az Úr Jézushoz s mily örömmel és lelkesedéssel alakulnak szövetséggé a naponkinti szentáldozás gyakorlására. Úgy hiszem, *ez a szövetség bir legnagyobb jelentőséggel az összes szövetségek között.* Ebben az eucharisztikus Úr Jézus erejével megújul a föld szine.»

Az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»-nek máris több száz tagja van. A gyermekek oly nagy vággyal járulnak a heti szentáldozáshoz s csatlakoznak a szövetséghez, mint amilyen nagy vággyal járulhattak egykor a földön élő édes Üdvözítőhöz. Kedves szülők és hitoktatók! Kérünk benneteket: vigyétek gyakran drága magzataitokat, illetve növendékeiteket az Úr asztalához, írassátok be őket az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»-be, hogy valóra váljanak a székesfehérvári püspök úrnak az apostol szivével érző s a próféta szellemétől lángoló szavai.

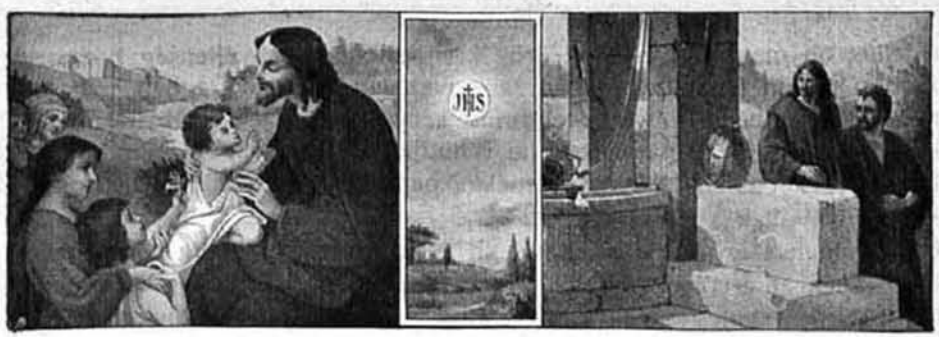

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség a szentségi Jézus hófehér serege.

Épen hétszáz esztendeje, hogy Franciaországban ártatlan gyermekekből egész hadsereg gyülekezett egybe. Hová ti gyenge ártatlanok? Nem tudtok kardot forgatni, hónapokon át katonák módjára gyalogolni, nem tudtok, ha kell, éhséget, szomjúságot szenvedni, mint az háborúban történik. De a gyermekeket visszatartani nem lehet: a török Jézus szülőföldjét, a Szentföldet elfoglalta, a szentségi Jézus templomait megszentségtelenítette, lovait kötötte be a templomokba, ők elmennek, visszaszerzik ezt az áldott földet. Előttük már három úgynevezett keresztes had járt a Szentföldön, erős vitézek harcoltak a török ellen, ámde a törököt nem tudták kiűzni. Erre azt mondták a felnőtt emberek, hogy azért nem lehetett elfoglalni Jézus szülőföldjét, mert a vitézek bűnös emberek voltak; ha ártatlan gyermekek fognak harcba menni, azok biztosan győznek. Elindult tehát az ártatlan gyermeksereg, de fájdalom, lelketlen árulók Afrikába csalták őket, ahol rabszolgaságban és nyomorban vesztek el.

Ime, ez történt 1212-ben a francia gyermekekkel. A földi Jeruzsálemet el nem foglalhatták, de bizonyára megkapták az égi Jeruzsálemet, amint a mennyországot nevezni szoktuk.

Ebben az évben a mi édes hazánkban is gyülekezni kezd egy lelkes gyermeksereg. Ők is küzdeni akarnak: küzdeni minden bűn ellen. Jézus számára akarnak nagy országot elfoglalni: a sziveknek országát, mert hiszen a mi szivünk oly kedves Jézusnak, hogy még a mennyországból is leszáll, csakhogy szivünkben lakhasson. Kitől akarják a sziveket elfoglalni? A gonosz lélektől, a bűntől. Ez az ellenség sokkal gonoszabb, mint a török, mert a török csak a testet gyilkolhatta meg, a bűn azonban

a lelket öli meg és taszítja az örök kárhozatba. Ez az ellenség borzasztó módon pusztít Jézus országában, a szivekben: Franciországban már oly rosszak az emberek, hogy katekizmust sem szabad az iskolában tanítani; azt akarják, hogy a gyermekek ne is tudjanak Jézusról. A templomokat, misekelyheket is sok helyen elvették a papoktól és eladták. Pedig milyen istenfélők voltak a franciák 1212-ben! És így megy ez olaszországban, Portugálban s így fog menni nálunk is, ha ezt a rettenetes ellenséget, a bűnt, épen az ártatlan gyermekek nem verik le.

Van-e erre fegyverük azoknak a gyermekeknek, akik a szivek országát akarják Jézus számára meghódítani, a bűnt a szivekből elűzni? Hatalmas fegyverük van a hetenkinti szent áldozásban. Azért alakították meg az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»-et, melyben főkép arra kötelezik magukat, de nem bűn terhe alatt, hogy hetenkint áldoznak. Ez a sereg nem kerülhet rabszolgaságba, nyomorba, mint 1212-ben a szegény francia gyermekek: hiszen mindenható bennük a szentségi Jézus, akit hetenkint magukhoz fogadnak. Ez a sereg biztosan győzni fog. Tudniillik legyőzik magukban a bűnt, mert aki gyakran áldozik, az nem rabszolgája a véteknek. Azonkívül irántuk való szeretetből gazdagon fogja adni segítő malasztját az Úr Isten a felnőtteknek is, hogy szivük bűn nélkül maradjon és így Jézusé legyen. Hiszen sokszor történt már, hogy Isten a gyermekek kedvéért kegyelmezett a felnőtteknek. Például Ninive városába Isten elküldte Jónás prófétát, mert a város nagyon gonosz volt. A próféta Isten parancsából kihirdette, hogy negyven nap mulva Ninive elsülyed. Még sem történt meg. A niniveiek ugyanis bűnbánatot tartottak; de ez nem lett volna elég, hanem a városban százhúszezer gyermek volt s az Úr Isten kijelentette Jónásnak, hogy e gyermekek kedvéért kegyelmez az egész városnak.

Tudjátok meg ebből, keresztény gyermekek, hogy mennyit értek az Úr Isten előtt, mikor gyakran áldoztak, holott a ninivei gyermekek nem is áldozhattak, mert akkor még nem lakott a földön a szentségi Jézus! Sorakozzatok, gyülekezzetek Jézus hófehér seregébe, az Eucharisztikus Gyermekszövetségbe! Máris sokan vannak, akik ez egyesületbe beléptek. Jertek akkora szeretettel, mint hétszáz évvel ezelőtt a francia gyermekek, hogy a gyakori szentáldozás által necsak magatoknak, necsak hazánknak, hanem másoknak, a szerencsétlen Franciaországnak is kiesdjétek az Úr Isten bőséges malasztját és ilyen formán az egész föld a szentségi Jézus nagy országa legyen. Az Isten a francia gyermekektől, de tőletek sem kívánja, hogy elhagyjátok szüleiteket, odaadjátok életeteket; nem parancsolja azt sem, hogy hetenkint áldozzatok. Azonban a jó gyermek nem azt nézi, hogy meg van-e parancsolva valami, hanem, hogy örömet szerez-e vele Jézusnak és használ-e másoknak.

Az első áldozók figyelmébe.

Kedves Gyermekeim, akik ez évben először járultok az Úr asztalához, gondoljátok meg jól, mekkora örömet szereztek a szentségi Úr Jézusnak s épen azért mennyire kedves lesz előtte a ti imádságtok, mikor első ízben fog szentséges emberi testével, vérével és lelkével szivetekben lakni.

Kedves az Úr Jézusnak minden szentáldozás, de lássátok, az Úr Isten a jóból mégis leginkább azt szereti, ami első. Hiszen így vannak az emberek is. Az első szép tavaszi napnak ti is jobban örültök, mint a többinek; az első fecskét különös kedvteléssel nézitek; de még az első havat is üdvözlitek, bár utána a hideg tél következik.

Amint mondom, az Úr Istennek is akkor telik a jóban leginkább a kedve, mikor az első. Erre felhozok néhány példát. A régi patriárkák Isten akaratából azt a szokást követték, hogy első szülött fiúknak adták az atyai áldást s ezzel az az igéret volt egybekötve, hogy az így megáldott első szülöttől fog a Megváltó születni; később a zsidók első szülött fiait különös módon kellett a jeruzsálemi templomban az Úr Istennek bemutatni; a föld első termését nem volt szabad a zsidóknak maguk számára megtartaniok, sem a fa első gyümölcsét, vagy az állatok első fiait, mindez az Úr Istené volt, azért a templomba kellett elvinni. A hét napjai közül a zsidóknál ugyan az utolsó, vagyis a szombat, volt az Úr Istennek szentelve, ámde, amint Jézus meghalt a keresztfán, már nem az utolsó, hanem az első napot, a vasárnapot, választotta ki magának az Úr Isten, hogy az övé legyen. S nemde, Szűz Máriának nem voltak testvérei: ő Szent Joakimnak és Szent Annának első és egyetlen leánya; az Úr Isten az ő egyszülött Fia Anyjául is, ez elsőszülött és egyszülött Szent-szüzet választotta ki. Ime, gyermekeim, e néhány példa is világosan mutatja, hogy az Úr Isten szereti azt, ami első. El tudjátok-e gondolni, hogy mennyire szeretheti az első szentáldozást? Az Úr Jézus öröktől fogva ismer és szeret titeket; ismert és szeretett már akkor, mikor még angyalok sem voltak és azóta szüntelen örömmel gondol erre az évre, a hónapra, erre a napra, amelyen először mehet be szivetekbe. Milyen soká várt és épen azért mennyire örül; Mekkora áhítattal, szerettel fogjátok tehát magatokhoz venni?

Ámde, ha Jézusnak annyira kedves az első áldozó gyermek, bizonyosan a legnagyobb örömmel fogja teljesíteni kéréseit, mikor üdvös dolgokat kér tőle. Mit fogsz magad és mások számára, mit kedves szüleidnek, testvéreidnek, rokonaidnak, tanítóidnak kérni? mit lelki atyádnak? Kérj testi javakat is, de egyről meg ne feledkezzél, egyet leginkább kérj, azt tudniillik, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget, a szentáldozást mindenfelett szeressed és szeressék, mert aki ezt teszi, elnyeri a szép mennyországot.

Az eucharisztikus Gyermekszövetség hódítása.

Az ÖRÖKIMÁDÁS-templom hófehér oltárának magas trónusáról édeskedvesen szólott hozzátok, gyermekeim, az Úr Jézus: «Jöjjetek hozzám, minél többen, minél gyakrabban.» Nagy bizalommal, vágyakozó reménynyel mondta ezt az Úr Jézus; hiszen nagyon szeret titeket, sokat tett és tesz most is értetek, azért erősen reménylette, hogy ti is szeretitek őt, és ti is akartok érte valamit tenni. És lám, az Úr Jézus nem csalódott bennetek. Mint a nyáj a pásztor szavára, úgy hallgattatok ti is az Úr Jézus hívószavára és tömegesen egyesültetek az eucharisztikus gyermekszövetségbe, hogy az Úr Jézushoz jöjjetek. Sokan és gyakran! Őt imádni és a szent áldozásban szivetekbe fogadni! Hát ki ne tenné ezt szivesen, mikor ez a mi legnagyobb örömünk, a mi legnagyobb boldogságunk. Rajta is leszünk mindannyian, hogy meg légy velünk elégedve, Jézusom. Szorgalmasan és buzgón fogunk a szent áldozáshoz járulni, minden reggel és este pontosan elmondjuk az imát azzal a gyönyörű fohásszal. Sőt azt akarjuk, hogy mindig többen és többen legyünk, épen azért sohasem szününk meg a gyermekszövetséget terjeszteni és új tagokat gyűjteni.

Tiefenthaler József.

Hány tagja van az eucharisztikus Gyermekszövetségnek?

Ki TUDNÁ ezt megmondani! Míg a nyomdász kiszedi a betűket, addig már újra százzal több van. Mert mindenki, aki szereti az Úr Jézust, siet beiratkozni az ő egyesületébe, az eucharisztikus Gyermekszövetségbe.

A falukról, meg városokról folyton kérnek felvételi cédulákat és több helyről már be is küldték a tagok névsorát.

Az Úr Jézus hivó szava a gyermekekhez hegyen-völgyön át hallik. Budapesten már 600 körül vagyunk. És most jól figyeljetek ide, mert igen-igen nagy dolgot mondok: a fiúk sokkal többen vannak, mint a leányok. Rajta kisleányok, ne engedjétek, hogy buzgóságtokban valaki legyőzzön, ti pedig, fiúk, vigyázzatok, hogy el ne maradjatok!

A tagok nevét mától kezdve sorban közöljük valamelyik fedőlapon. Keressétek meg a neveteket!

Tiefenthaler József.

Tanuld meg és mondd minél gyakrabban e fohászokat:

1. *Szűz Mária, édes jó anyám, óvj meg ma engem a halálos bűntől.*
2. *Legyen áldva és imádva szüntelen Jézus Krisztus én Uram és Istenem a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.*
3. *Édes Jézus neked élek, édes Jézus neked halok, tied vagyok élve és halva. Amen.*

Röptében a nagyvilág körül.

A pápa kedvencei. Oszentsége velencei patriarcha-püspök volt, mikor a San Marco-harangok új tornyát építeni kezdték. Ő tette le az alapkövét. S azóta mindig melegen érdeklődött az iránt, hogy mikor fognak kedvenc harangjai először megszólalni. A toronyszentelés szertartásán már nem jelenhetik meg, épp azért nagy örömmel vette, hogy a harangok hangját fonográfon felfogják és római palotájában élvezheti mélabús szavukat. «Nem akarok meghalni — mondotta állítólag Velencéért rajongó szívével — hogy San Marco harangjaimat ne halljam. Lakásomon akarom megszólaltatni s akkor nyugodtan zárom le szememet. Hangjuk azt az érzést kelti majd bennem, hogy még mindig az én kedves Velencémben vagyok.»

A Szent Erzsébet-ereklye ünnepies átadása. Megható és magasztos ünnepiesség mellett ment végbe annak a Szent Erzsébet-ereklyének a városi plébános őrizetébe való átadása, amelyet Nagl biboros, Wien hercegérseke engedett át özvegy Szápáry Béláné grófné búzgó utánjárása és fáradozásai következtében a Pozsonyban épülő Erzsébet királyné-emléktemplom számára. A templom maga, noha már régen befejezhették volna a létesítését, sajnos, még nincsen készen s így a grófné, mint a templom felszerelő bizottságának elnöke, Zandt Ödön pápai prelátus, prépost-kanonokot és városi plébánost kérte meg arra, hogy Pozsony szent szülöttjének ereklyéjét őrizetébe vegye mindaddig, míg az a templom főoltárába lesz elhelyezhető. Az átadásra Szápáryné grófné csaknem az egész pozsonyi papságot meghívta, úgyszintén a katholikus hitközség szereplő egyéniségeit és a kir. katholikus főgimnázium tanári karát is.

Vasárnap délelőtt fél 12 órakor megjelentek a Lőrinckapu-utca 6. sz. a. levő grófi lakás fogadótermében Zandt Ödön, Czajkovski Evariszt lovag, szentszéki ülnök, plébános, Gaibl Sándor apátkanonok, Gottfried ferencrendi atya, Hanusek Titusz kapucinus atya, Hölbl Antal adminisztrátor, Jeszenák Gábor báró és Kereszty Viktor dr. kanonokok, Kazacsay Árpád

plébános, Olsovszky Manszvét ferencrendi házfőnök, ifj. Pongrácz Frigyes gróf belvárosi karkáplán, Pintér Rafael hittanár, Schaefer Jakab, a jezsuita rendház rektora, Schweighardt Veremund kapucinus házfőnök, Szyllaba Emil dr. főgimnáziumi hittanár, Való Simon apátkanonok, Végh Ferenc pápai kamarás, Vince Károly kanonok stb. — Világiak: Palugyay József udvari tanácsos, a katholikus autonóm hitközség részéről (Kumlik Tódor másodpolgármester, elnök, betegsége miatt kimentvén magát), Korcse János alelnök és Förster Viktor dr. hitközségi jegyző; Szlatinyi Antal ny. pénzügyi tanácsos, Nagy Cézár ny. vasuti főellenőr, Flórián János műszaki tanácsos, Durvay Antal építőmester, Rigele Alajos szobrász, továbbá Polikeit Károly igazgatóval élükön a főgimnáziumi tanári kar következő tagjai: Beke Lajos, Flaszik Ágost, Gratzer Antal, Kerner Pál, Krausz Vilmos, Laky István, Orbán Gábor dr., Szőke Lőrinc dr., Veszprémy Dezső. dr, — a sajtó képviseletében Arkauer István, a Nyugatmagyarországi Hiradó felelős szerkesztője, Reimann József, a Pr. Tagblatt s.-szerkesztője. — A grófi család tagjai közül ott láttuk Szápáry Ilona grófnét, az özvegy grófné mennyét és unokáját: Szápáry Sándorné grófné született Henkel Margit grófnőt és fiát, Béla grófot, továbbá a következő kongregációs hölgyeket: Billot Szeverin bárónőt, Binder Máriát, Molec Daninét, Merényi Ödönnét, Seydl Antóniát, Hillenbrand Leontint és Ernesztint, a III. Szent Ferenc-rendből Schleisz Jozefint, Schreiber Juliát és Gáspár Micit stb. Az ereklye a grófné által e célra készíttetett kis ezüst szelencébe volt elhelyezve s egy asztalkára téve. A szelence egy feszület előtt s két hatalmas ötkarú gyertyatartó között feküdt, mellette az authentikum, mellyel Nagel biboros a partikulát felszerelte. Ünnepi áhítat uralkodott a teremben, amikor leánya karján megjelent özv. Szápáry Béláné grófné s e szavakkal köszöntötte a megjelenteket: «Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus! Főtisztelendő és nagyságos urak, gyülekeztünk a mi urunk Jézus Krisztus nevében, hogy Szt. Erzsébet ereklyéjét megtiszteljük». E köszöntés után a gyengélkedő özvegy grófné nevében leánya, Szápáry Ilona grófnő következő beszéddel adta át az ereklyét a plébánosnak:

Méltóságos és főtisztelendő prelátus, városi plébános úr!

Méltóságodnak, mint Istentől rendelt plébánosomnak kezébe adom át árpádházi dicsős. Szent Erzsébet asszonyunk hitelesített szent ereklyéjét, melyet Nagl Ferenc bibornok, wieni hercegérsek Ilona leányom által kézbesíteni méltóztatott.

Hosszú idő után tér vissza a távolból szülővárosába a Szent Szűznek felajánlott édes hazájába, melyből mint kisded gyermek 1211-ben eltávozott.

Meghatva, benső áhítattal adom át Méltóságodnak a szent ereklyét, melyért a hálás köszönet Nagl Ferenc biboros hercegérseket illeti meg.

Úgy, amint rövid idővel ezelőtt Szentséges Atyánk ajándék-kelyhét Méltóságod gondozása alá helyeztem, úgy most ezen szent ereklyét bizom Méltóságod hivatalos egyházi őrizetére azon időpontig, míg a Szent Erzsébet Asszonyunk tiszteletére emelt és feledhetetlen királynénk nevét viselő templom főoltára el nem készül s annak sepulchrumába az egyházi liturgia szerint örök időkre elhelyezve nem lesz.

Szentséges Atyánk, X. Pius pápa, Szent Erzsébet-körlevelében Dicsőséges Rózsás Szentünket «erős asszonyunknak» nevezi, kinek irgalommal telt szentsége mindnyájunknak javára szolgáljon.

Légy ezennel általam alázattal üdvözölve, Szent Ereklye! Szilárdítsd bennünk a hit erősségét, tántoríthatatlan hűséget Szent Atyánkhoz, csalhatatlan Anyaszentegyházunkhoz és a legfőbb földi pátrónusunkhoz, szeretett apostoli királyunkhoz. Ültesd mindnyájuk szivébe a valóságos keresztény szeretetet; részesítsd sok áldásban a főgimnázium ifjúságát, szülővárosodat, kedves magyar hazánkat — Jézus Krisztus, a mi Urunk és általad oly magasztos hévvel, forrón szeretett felfeszített Üdvözítőnk által. Amen.

Zandt Ödön plébános válasza, melynek kiséretében az ereklyét átvette, így szólott: «Méltóságos grófné! Fogadja hálás köszönetünket azon fáradhatatlan búzgóságáért, mellyel drága Szent Erzsébetünk ereklyéjét városunknak megszerezni méltóztatott. Méltóságos grófné ezen tettével ismét egy rózsát fűzött ama füzérbe, mely nemcsak Szent Erzsébet, hanem Méltóságod nevét is örökre az új gimnáziumi templomhoz fogja fűzni. Hogy ezen kapcsolatból kifolyólag Istennek bő áldása háromoljék Méltóságos grófné és egész úri családjára, ezen szándékra akarunk most e szent ereklye előtt egy ájtatos Miatyánkot imádkozni.» Az imádság végeztével Való Simon dr. apátkanonok beszélt és mint a főgimnázium érseki biztosa megköszönte özv. Szápáryné grófnénak azokat a búzgó fáradozásokat, amiket az új templom létrejötte és az ereklye megszerzése érdekében kifejtett. — A jelenlevők végül lelkesen megéljenezték a grófnét s ezzel az ünnepi aktus befejezést nyert. — Tegnap látogatást tett Szápáry Béláné grófnénál Jedlicska Pál pápai prelátus, nagyszombati vikárius és kimentette a vasárnapi ünnepségről való távolmaradását. A látogatás után az érseki helynök az épülő templomot tekintette meg. (Nyugatmagyarországi Hiradó, 1912. február 13.)

Eucharisztikus kongresszus Celldömölkön. Mint értesülünk, folyó évi május 23-án nagyszabású eucharisztikus értekezlet fog tartatni Celldömölkön, a B. Szüz Máriának eme kedves kegyhelyén, a Szent Benedekrendű ősrégi apátság rendházában és templomában. Dr. Tauber Sándor, a papi

eucharisztikus társulat szombathelyi egyházmegyei igazgatója most dolgozik a programm összeállításán. Értesülésünk szerint a tervezett kongresszus igen fényesnek ígérkezik, mert a szombathelyi egyházmegye papsága és a Szent Benedekrend tagjain kívül a szomszédos veszprémi és győri egyházmegye is tekintélyes számban lesz képviselve. Celldömölk épen ez okból fölötte alkalmas hely e célra, miután itt három egyházmegye határai találkoznak. A kongresszuson jelen lesz és beszédet fog tartani gróf Mikes János megyéspüspök úr is, aki körlevelében már most felhívja a kongresszusra a figyelmet.

Magyar Nemzeti Zarándoklat Lourdesba. A zarándoklat iránt oly mértékben mutatkozik érdeklődés, hogy nem egy, hanem két különvonatra is van kilátás. Lourdesból vett értesítés szerint a X. státió szobrászi része elkészült és a felállítás a jövő hó elején történik meg. A felszentelés ünnepségén több francia zarándoklat vesz részt úgy, hogy nemcsak a magyarok, hanem idegen nemzetbeliek tömege is hozzájárul az ünnep fényéhez. Az énekkart naponta gyakorolja P. Felicián főhercegi udvari pap karnagy vezetése alatt a szebbnél-szebb magyar és latin énekeket, amellyel a franciákat és olaszokat akarja meglepni a rendezőség. Főtiszt. Gaibl Sándor apátkanonok úr (Pozsony, káptalan-u. 3) alig győzi felelettel a számos érdeklődőt és kéri a hozzá fordulókat, hogy elégedjenek meg a programmal — miben minden benne van — és ne kivánjanak külön irásbeli értesítéseket is, hogy munkáját győzhesse.

EGYESÜLETI ÉLET.

Felelet néhány praktikus kérdésre.

(Folytatás.)

Második kérdés: Elfogadja-e az oltáregyesület az egyházi ruhák javítását? Általában véve az oltáregyesület az egyházi ruhák javításától erősen idegenkedik. S erre komoly okai vannak. Belső élete, szokásai és sok tekintetben a célja nem ajánlják, hogy az oltáregyesület tevékenységét a kopott ruhák javítására fordítsa.

Lássuk közelebbről ezen okokat.

1. A javításra itélt egyházi ruhák legtöbbször bizony már javíthatatlanok. Az évtizedes használat, helytelen kezelés annyira elnyütté és foszladozóvá teszi a ruhák szövetét, hogy azon kárba vész minden a javítási munkálat. Az időért, meg az anyagért is kár.

2. Nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy kopott és piszkos, poros ruhák javítása nem tartozik a kellemes munkák közé! Sokkalta szivesebben dolgozik akárki új ruhákon. Ez a körülmény pedig az oltáregyesületre nézve nagyon fontos. Mert akik egyesületünkben munkára vállalkoznak, azok minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül, tisztán buzgóságból és szeretetből az oltár iránt ülnek a munkaasztalhoz. S az oltáregyesület csakis így, ilyen lelkesedésből végzett ingyenes munka mellett tehet oly sok jót az elhagyott templomokkal. Már pedig a kopott ruhák javítása alaposan lelohasztaná az áldozatkészséget és csökkentené a munkakedvet oly annyira, hogy talán csak pénzáldozattal lehetne a javítási munkálatokat elvégeztetni.

3. A vidéki egyesületi tagok tiszteletét az oltáriszentség iránt és lelkesedést az oltáregylet iránt csakis új ruhák ajándékozása által lehet fokozni. Különösen olyan helyen — s ezt nagyon ajánljuk — ahol a plébános a központtól kapott templomi szereket és ruhákat közszemlére teszi ki.

Mindezek után adjunk egységes feleletet a feltett kérdésre. Az oltáregyesület mereven nem utasít vissza minden javítást. Lehetnek értékes ruhák, melyek csak helytelen kezelés miatt rongálódtak meg s nagy kár volna őket teljesen veszni engedni. Ilyenek javításától nem tér ki az oltáregyesület. Erre jó magam — ki e sorokat írom — is tudok példát felhozni. A plébánia-templomban volt egy felette értékes és szép miseruha, melynek becsét emelte még az a körülmény, hogy egykor a megboldogult Kruesz Krizosztom ajándékozta a templomnak. Remek betétjei Péter és Pál apostol fejedelmek és Szűz Mária hímzett képeivel érintetlenek voltak és teljes elevenségükben pompáztak, csak az alapszövet ment tönkre. Az oltáregyesület gyönyörűen restaurálta. De ilyen esetet kivéve az oltáregyesület nem javít elnyűtt ruhákat.

Harmadik kérdés: Elfogad-e az egyesület régi egyházi ruhákat, hogy szegény templomoknak ajándékozza.

Hazai templomok aligha örülnének neki. De ettől eltekintve az oltáregyesület ilyen szerepre nem vállalkozik. Ha már nem tud mindenhová értékes ruhát küldeni, hát legalább tisztát és újat küld, nem pedig kopottat és kiselejtezettet. Két esetben még is lehet szó régi ruhák adományozásáról. A missiók olyan szegények, hogy rajtuk akárminő egyszerű és kopott ruhával is segítünk. Végre mégis jobb valamilyen, mint semilyen. Továbbá akárhány szegény szerzetesház kápolnája számára is elfogadható használt egyházi ruha. Főleg azok számára, amelyekben nincsen oltáriszentség.

De olyan ruhát, melyet még e két utóbbi cél — missiók és szegény szerzetes-kápolnák — javára sem lehet értékesíteni, ritkán szoktak kiselejtezni. Főleg falun, ahol a ruhák rendszerint egyszerűek és nem a legjobb anyagból valók. Most vegyük még, hogy azt az ilyen nem elsőrangú egyházi ruhát évtizedeken keresztül használták, rosszul kezelték és gondozták. Vajjon lehet-e és illik-e ilyent valahová elajándékozni, hogy benne a legszentebb áldozatot bemutassák? Bizony sok esetben az a leghelyesebb, ha azt a kopott és hasznavehetetlen ruhát egyszerűen elégetik.

A budapesti középponti oltáregyesület márciusi választmányi ülése. A 11-én tartott ülésen az illusztris választmányi tagok nagy számban jelentek meg. Jelen voltak: *Kanter Károly* igazgató, őrgróf *Pallavicini Edéné* elnöknő, *Kiss Aladárné* és *Marie de Jeruzsalem* alelnökök, *Tiefenthaler József* «Örökimádás» szerkesztője, *gr. Cziráky Lujza*, továbbá *gr. Pálffi Anna, br. Vécsey Józsefné, br. Vécsey Eszter, Návai Kálmánné, özv. Heinriek Ferencné, özv. Szelmáyer Károlyné* és *Felmayer Vilma* választmányi tagok.

Kanter Károly igazgató az ülést a nagybőjti szellemnek megfelelő rövid imával nyítja meg s egyben felolvastatja a mult ülés jegyzőkönyvét. A jegyzőkönyv hitelesítésére az elnöknő gr. Ciráky Lujza és özv. Szelmayer Károlyné válaszmányi tagokat kéri fel.

Azután két szomorú kötelesség lerovásának tett eleget a választmány. Őszinte szívvel osztozik Pallavicini Edéné Ő excellenciája megrendítő fájdalmában, amely a fenkölt lelkű elnöknőt gróf Hadik Béla hirtelen halálával érte. Az oltáregyesületi tagok buzgó imái adjanak erőt a gyászbaborúlt családnak a csapás elviselésére, a megboldogúltat pedig juttassa az Isten szine látására.

Megrendítőleg hat az oltáregyesületre és a választmányra *özv. Rudnyánszky Ferencné* halála. A megboldogult sokat szenvedett és mint egész életében úgy beteg ágyában is mintaképe volt a keresztény tökéletességnek. Beszentelését Kánter Károly igazgató végezte. Az örökimádás templomában 13-án 4 órakor volt érte az engesztelő szentmise. Hisszük, hogy már élvezi a mennyei boldogságot. Ugyanezen a napon 11 órakor mutatta be Kánter Károly igazgató gr. Hadik Béláért az engesztelő áldozatot.

E két kegyeletes megemlékezés után a választmány ünnepélyes pillanatnak volt tanuja. Az oltáregyesület történetének egy korszakos mesgyéjére ismer reá abban, hogy a magas uralkodóház egy fenséges tagja oltáregyesületünket kegyére méltatta. Kanter Károly . igazgató ugyanis a legnagyobb örömmel jelenti a választmánynak, hogy *Izabella főhercegnő Ő császári és királyi fensége* legkegyesebben elfogadta a budapesti középponti oltáregyesület védnökségét. Az oltáregyesület elnökségéhez intézett távirat szóról-szóra így szól:

Pallavicini Edéné őrgrófné Őnagyméltóságának. Budapest Uri-u. 54.

S. S. Wien.

Izabella főhercegnő Ő császári és királyi fensége az oltáregyesület kérelmére és Ő császári és apostoli királyi felsége legfelsőbb hozzájárulásával a budapesti oltáregyesület védnökségét elfogadni méltóztatott.

Wimpffen Széchenyi grófnő főudvarmesternő.

A nagyjelentőségű esemény Pallavicini elnökasszony fáradozásának köszönhető.

Az igazgató jelenti, hogy az örökimádás lelkészi állás szervezésére minden előmunkálat elkészült. Már csak a püspök úr intézkedése van hátra. Bemutatja dr. Zlinszky János ügyvéd levelét, mely a Poszlovits-féle hagyaték kárára jelent be követelést.

Örömmel értesíti a választmányt azon szokatlan sikerről, amellyel az örökimádási lelkész vezetésére bizott s nem rég megalakult «Eucharisztikus Gyermekszövetség» az Úr Jézushoz hódítja a gyermekeket.

Megalakult a turini központhoz csatolt:

«*Oltáriszentség naponkinti látogatásának Társulata*» is, melynek célja, hogy tagjai akár a legrövidebb időre, de *mindennap* meglátogassák a szentségi Úr Jézust. A választmány nagylelkűen megengedi, hogy az euch. gyermekszövetség tagjai 2 koronáért kaphassák az «Örökimádás»-t. Mindezek után megállapítja az elnöknő a tavaszi oltáregyesületi kiállítás idejét: május 18-án (szombaton) fog megnyilni és nyítva lesz három napon keresztül, tehát 19., 20., 21-én.

Az igazgaztó a szokásos imával zárja be a kiváló fontosságú gyűlést.

Oltáregyesületi közgyűlés. Vasárnap február 11-én tartotta a besztercebányai oltáregyesület III. közgyűlését, hogy annak keretében számoljon be a vezetőség az 1911. év munkájáról. A kath. legényegyesület díszterme d. u. 5 órára teljesen megtelt fényes közönséggel, mikor váratlanul lépett a terembe *dr. Radnai Farkas* megyés püspök, az egyesület fővédnöke, magas megjelenésével ünneppé emelve a közgyűlést. A káptalant *Gürtler József* praelátus-kanonok képviselte, míg a breznóbányai egyesület nevében *Matunál Mihály* ker. tanfelügyelő plébános jelent meg. A közgyűlést *dr. Császik István* egyesületi igazgató «*Az Oltáriszentség hitéletünk középpontja*» című beszéde nyitotta meg, majd *Kócsy Jánosné* elnökasszony tette meg a mult évről szóló jelentését. A nagy gonddal összeállított jelentésből értesültünk arról a kíváló szép kulturális munkáról, melyet e nemes egyesület négy év óta csendben, zajtalanul végzett. Hatezer koronánál többet képviselnek azok a nyári kiállítások alkalmával közszemlére kitett művészi becsű hímzések, finom kézimunkák, melyekkel Zólyom vármegye szegény templomai lettek fölsegítve. Fényesen igazolják az egyesület életrevalóságát azok az adatok, melyek az 1911. év folyamán alakult fiókegyesületeknek és tagoknak számát tárták elénk. E szerint huszonnyolc fiókegyesület (két szervezés alatt) ötezer taggal segíti a vezetőséget nemes munkájában. A közgyűlést vetített képekkel kisért előadás fejezett be, melynek keretében «Bethlehem titkát» mutatták be dr. Czeizel János és Ficzel Antal hitoktatók.

Farsangi triduum az örökimádás templomban. Az oltáregyesület a farsang három utolsó napján triduummal igyekezett az Úr Jézust a sok megbántásért kiengesztelni. Mindegyiken volt este szentbeszéd, melyeket Kanter Károly praelátus, igazgató, dr. Hanauer A. István Szent-Imre-

kollégium rektora és dr. Wéber Pál Imre-kollegium prefektusa tartottak. A nép sűrűen látogatta a templomot, reggelenkint pedig tömegesen járult a szentáldozáshoz. A délutánok folyamán több intézet is elhozta növendékeit a szentségi Jézus elé.

Engesztelő ájtatosság. A besztercebányai oltáregyesület húshagyó kedden, azaz február 20-án ez évben is engesztelő ájtatosságot rendezett a kolostori templomban következő programmal: reggel 8 órakor ünnepélyes szentmise, közös áldozással, mely előtt a legméltóságosabb Oltáriszentség tétetett ki imádásra. A tagok félóránkint a kolostori templom ajtajára kifüggesztett rendben imádták egész nap a szentséget d. u. két órakor tót predikáció négy órakor magyar szentbeszéd, litánia volt, melynek végeztével a szentséget visszahelyezték.

Új oltáregyesületek. *Vágfarkasdon* dr. Herodek Antal esperes plébános a nagyszombati érseki helynök úr 90/1912. számú jóváhagyásával megalakította az oltáregyesületet 112 taggal. A népes fiókegyesület vezetésében és terjesztésében elnöknő és terjesztőnők lesznek a tevékeny esperesplébános segítségére. Imádási óráikat a tagok minden második vasárnapon d. e. 10, d. u. 4 óra között végzik.

Szőrey. Csanád egyházmegyében 7—8 taggal.

Csermő. Csanád egyházmegyében 60 taggal.

Katekizmusból.

Mikor rendelte Krisztus Urunk a szent mise-áldozatot?

Krisztus Urunk a szent mise-áldozatot az utolsó vacsorán rendelte.

* Krisztus Urunk így szólt: «Ez az én testem, amely érettetek adatik» (áldozatul). «Ez az én vérem . . . amely érettetek és sokakért kiontatik . . . Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre».

* Krisztus Urunk avégett rendelte a szent misét, hogy: 1. tökéletes áldozatunk legyen; 2. hogy azokban a kegyelmekben és áldásokban folytonosan részesülhessünk, amelyeket Jézus a szent keresztáldozattal számunkra kiérdemelt.

* A szent mise a legtökéletesebb imádó, hálaadó, kérő és engesztelő áldozat.

* A szent misét egyedül Istennek mutatjuk be, de a szentekről is megemlékezhetünk abban.

Kik részesülnek a szent mise kegyelmeiben?

A szent mise kegyelmeiben az anyaszentegyház tagjai részesülnek, az élők és a holtak.

* A szent mise legtöbb kegyelmében az áldozópapon kívül azok részesülnek, a kikért a szent misét fölajánlják és a kik ájtatosan jelen vannak a szent misén.

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1911. szeptember hónapban begyült alamizsnák:

Kelemen Mária Szécsisziget 1 K, Knapp Konstancia gyűjtése: özv. Berner Józsefné 1 K, Berner Irma 1 K, Berner Emi 1 K, Berner József 1 K, Berger Józsa 2 K, Kesztely Betti terjesztőnő gyűjtése: Storinger Ida 4 K, Beniczky Etel 4 K, Lorenz Adél terjesztőnő gyűjtése: Stuiber Lujza 1 K, Bubla Józsefné 2 K, Tausch Hermin terjesztőnő által: özv. Pap Lajosné 4 K, özv. Planer Antalné 4 K, Somtag Sándorné 7 K, Keller Andrásné 2 K, Gyimendi Józsefné 2 K, Lincz Rezső 2 K, Lincz Rezsőné 2 K, Szelke Arthurné 5 K, Juhász Józsefné 1 K, özv. Bittermann Istvánné 4 K, Glatz Gézáné Budapest 10 K, Holzschuh Lajosné 5 K, Kubik Ilona 1 K, Forádi Gizella 1 K, Póksa Róza 1 K, Cere Jánosné 50 f, Hornyák András 2 K, Neszvál Edéné 4 K, Müller Mária 60 f, Gál Marcella 1 K, özv. Szmetke Istvánné 1 K, özv. Várady Elekné 2 K, Goor Mária 50 f, Rumpler Gézáné terjesztőnő által: Zsenkó Ferencné 1 K, Fodor János 1 K, Fodor Borbála 1 K, összesen 3 K, Hámor Józsefné 2 K, dr. Cseley Józsefné 4 K, Weiss Irén 1 K, özv. Schafner Rezsőné 4 K, Niklay Mária 4 K, Schneider Teréz 40 f, Barta Fülöpné 1 K, Viktória Katalin 1 K, Krizsán István 1 K, Tóth Katalin 1 K, Velna Adél 12 K, özv. Kósa Péterné 1 K, özv. Récs Alajosné gyűjtése Németujvár 23.04 K, Weichsel Sándorné Budapest 1 K, Molmáni Mária 1 K, Géczy Teréz Ercsi 1 K, Mátés Anna Budapest 4 K, özv. Eckharth Károlyné Romhány 1 K, báró Orczy Seraphinné 4 K, Juran Gizella Wien 4 K, Lenz Katalin Budapest 5 K, özv. Koch Antalné 4 K, Janay Viktória 1 K, Jeney Sarolta 1 K, Csaplár Katalin 2 K, Tóth Ferencné 1 K, Kuntz Sándorné 1 K, Bokor Sándorné 1 K, Kövesy Teréz 60 f, Heincze Anna Szécsány 30 f, Vorwith Anna 30 f, Bors Anna Kiskőszeg 1 K, Boromissza István Kalocsa 6 K.

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól novemberben befolyt alamizsnák:

Brydzinski József Budapest 5 K, özv. Győri Gáborné 1 K, özv. Danda Jánosné 1 K, Király Józsefné 1 K, Szabó Mária 3 K, gróf Forgách Sándorné és Forgách Erzsébet grófnő 10 K, Brydzinski Józsefné 2 K, Fazekas Erzsébet Und 2 K, Német Viktória 2 K, Bencze Szentpáli Gabriella Budapest 10 K, Teleki Tits Lajosné Kispest 44 K, özv. Horváth Sándorné, Budapest 60 f., Cziráky Luiza grófnő 4 K, Krajcsek Mária 2 K, özv. Horváth Jánosné 4 K, özv. Köhler Albertné 4 K, Magyar Mária 1.24 K, Diks Anna 24 f., Diks Vilmos 24 f., Kliment Pál Losonczapátfalva 1 K, gróf Forgách Sándorné Semmering 10 K, Ravszky Jánosné Budapest 40 f., Sternlich András 24 f., Salay Gézáné Erzsébetfalva 40 f., báró Wodianer Albertné 100 K, Baszterik Mária 2 K, özv. Dankos Ferencné 10 K, Berkes Kálmánné 10 K, Csuka Györgyné 1 K, Diossy Jánosné 2 K, Messik Gyuláné 2 K, Barna Mária 2 K, Dobos Anna 2 K, Sebestyén Ferencné 50 f., Sebestyén Luiza 50 f., Nagy Jánosné 4 K, Veres Lajos 5 K, Juhász Mári 1 K, Schreil Jánosné 3 K, özv. Toncsits Istvánné 50 f., Toncsits Anna 50 f., Csere Mihály 5 K, özv. Barczi Istvánné Rozsnyó 4 K, gróf Pongrácz Ferencné 10 K, Michalik Anvelin, Szepesváralja 4 K, Faragó Lajosné Budapest 4 K, Schlovencsák Józsefné 2 K, Felső Mária 2 K, Galba Józsefné 2 K, Galli Betti terjesztőnő gyűjtése: özv. Törley Józsefné 10 K, Balás Béla 4 K, Balás

Béláné 4 K, Szaniszlóné Zeleni Mariska 6 K, özv. Vértesy Ferencné 4 K, Prohászka Anna 4 K, Galli Vilma 2 K, Galli Betti 4 K, összesen 38 K, Szabó Teréz Budapest 24 f., Somogyi Julianna 24 f., Kubesch Katalin 2 K, Letovics Alajosné 60 f., Letovics Alajos 40 f., Simon János 1.50 K, Simon Jánosné 1.50 K, Holló Józsefné 2 K, Börzsönyi Irén Rákospalota 3 K, Takács Erzsébet Budapest 1 K, özv. Heinrich Ferencné 200 K, Haasz Emilia 10 K, Haasz Józsefné 2 K, Haasz Aladár dr. 2 K, Kovács Rozália 2 K, özv. Kvell Ferencné 1 K, Karacsony Ilona 2 K, Seefelder Lajosné 1 K, Szelényi Gábor 1 K, Michlbach Jánosné 4 K, Gürtler Jánosné Handlova 5 K, Rovszky János Budapest 24 f., Horváth Emma 4 K, Horváth Anna 4 K, Horváth Etel 12 K, Miskovics Lázárné 4 K, özv. Vass Józsefné, Körmend 1 K, Billein Sámuelné 1 K, Kumos Károly Budapest 2.01 K, Proks Károlyné és Vandrák Lászlóné 4 K, özv. Kóczán N.-né 20 K, Tretter Györgyné terjesztőnő által: Tretter Magdolna 3 K, özv. Tarninger Józsefné 3 K, Tarninger Ferenc 2 K, összesen 8 K, Minye Ilona 6 K, Minye Luiza 2 K, Kesztely Betti 2 K, Kégl Gizella 2 K, Bányai Miklósné terjesztőnő által: Bányai M.-né 5 K, Pecha Anna 4 K, Verseny Nagy Mária 2 K, Király Julia 8 K, Jekelfalussy Rózsi 5 K, özv. Korzenszky Antalné 4 K, Lengyel Lászlóné 8 K, Cserna Anna 10 K, Berger Éva 2 K, özv. Pataky Károlyné 4 K, Kammer Jánosné 4 K, özv. dr. Láncz Nándorné 10 K, özv. Mészöly Lajosné 10 K, özv. Balla Károlyné 2 K, Knoll Teréz 1 K, özv. Eranusz Istvánné 6 K, Varga Terézia 4 K, Duchek Aurélné 4 K, Pataki Ferenc 2 K, Spularits Vilmosné 5 K, Szongod Gyuláné 6 K, Timár Péterné 1 K, Kopotics Anna 2 K, Spier Teréz 2 K, Semberg Miklósné 10 K, összesen 121 K, Lorenz Adél terjesztőnő által: Goldhammer [illegible]da 6 K, Postl Hugóné 2 K, Herfort Ilona terjesztőnő által: Lisinszky János 24 f., György Lászlóné 2 K, Légrády Imréné 24 f., Harer Irén 1 K, Akszman Jánosné 60 f., özv. Videman Jánosné 2 K, Mayer Károlyné 2 K, Hdmik Mátyás 24 f., Frész Józsefné 1 K, Frész Irma 1 K, Striker Ferencné 2 K, Szegfried Boriska 4 K, Hamer Antalné 4 K, Bodendorfer Gézáné 5 K, Farkas Kálmánné 4 K, Nogel Imre 1 K, összesen 30.32 K, Laub J.-né terjesztőnő gyűjtése: Sitz Gézáné 4 K, ifj. Lenz Ferencné 4 K, Seger Róza 4 K, Schäffer Istvánné 6 K, Kämeter Antalné 2 K, Birkl Istvánné 2 K, Lenz Borbála 2 K, összesen 24 K, Matus Róza 1 K, Jankó Mária 1.60 K Kamenczky Ilona 2 K, Balonyi Ilona 4 K, Weber Stefánia 40 f., Komáromy Katalin 2 K, Kugler Izabella 4 K, Heider Julia 1 K, Adler Hedwig 24 f., Pintér Endréné 2 K, özv. Bárdy Istvánné 2 K, Hunkár Ilona 10 K, özv. Katona Sándorné 6 K, Schermann Istvánné 3 K, Adamovits Ádámné 4 K, Kopp Józsefné 4 K, Koróczky Kornélia 3 K, Sztarovits Johanna 2 K, Stefankovich Mária, özv. Kósa Lászlóné 3 K, Molnár Teréz 2 K, Pálfy Mária 2 K, Hideg Róza 2 K, Schrant Paula 2 K, Reisz Mária 1 K, Kollatsek Róza 3 K, Kadlitsek Teréz 4 K, Prikoda Mária 2 K, Sárp Teréz 1 K, Lengyel Julia 2 K, Brunner Irma 1 K, Mayer Katalin 1 K, Kunszt Julia 2 K, Mayerhofer Krescenz 5 K, özv. Kremer Samuné 4 K, Kremer Ilona 2 K, Kremer Emilné 2 K, Kremer Emil 2 K, Huszka Béláné 2.40 K, Bachmayer György 2 K, Bartos Mária, Léva 2 K, Markus Julia 1 K, Beretei Marton Ilona Budapest 2 K, Albrecht Olga 1 K, Herz Mária 1 K, Szlimak Irma 5 K, Sollwieser Mária 4 K, Bakos Mári 1 K, Danczinger Józsefné 2 K, Szakadits Anna 2 K, Miskó Józsefné terjesztőnő gyűjtése: Ettl Istvánné 2 K, Bulusek Jánosné 2 K, özv. Ertl Jánosné 2 K Nagy Istvánné, 3 K, Nagy István 2 K, Horváth Erzsébet 4 K, Meyer Ferencné 4 K, (résztvevő t.) Goldschmidt Terézia 2 K, Zimmermann Kálmánné 2 K, Bertly Antónia 1 K, Rezsnyák Jánosné 1 K, Hubner Anice 1 K, Szedlák Anna 1 K, Vogel Vilmosné 2 K, Nagy Ilona 4 K, összesen 33 K, Zubriczky Józsefné terjesztőnő gyűjtése: 8.50 K, Jankovics Jánosné 2 K, Bodnár Istvánné 2 K, Krantz Józsefné 4 K, Katinszky Etelka 1 K, ifj. Zubritzky Józsefné 2 K, dr. Zubriczky József 3.50 K, Deli Teréz 8 K, Huber Antalné 1 K, összesen 32 K, Stiepek Pálné terjesztőnő gyűjtése: 6 K, özv. Gemeiner Istvánné 6 K, özv. Rusz Ferencné 4 K, Gerstebnrcin Józsefné 2 K, özv. Nejtek Józsefné 4 K, Werner Jánosné 2 K, összesen 24 K, Bartos János 24 f., Bodnár Izabella 2 K, özv. Böhm Nándorné Bonyhád 5 K, Győrffy Kálmánné Atkár 4 K, Nagy Mária 1 K, Balás Mária 1 K, Szilágyi Terézia 60 f., Szilágyi Rozália 60 f., Jenes Piroska 1 K, Szücs Erzsébet 1 K, Sztankovics Mihályné, Budapest 2 K, Ragáni Gézáné 2 K, Nagy Ferenc Tét 2 K, Kraicsovics Antalné és Aranka 1 K, Petes Antalné 5 K, Vörös Teréz Vakhosszúfalu 30 f., Takács Zsigmondné Budapest 2 K, Gerse Mária 60 f., Mazovcsik Verona 3 K, Tarjanyi Julianna 2 K, Kopanyicsák Mária 1 K, Kabats Mária 1 K, Spitzer Mária 1 K, Bodos Sarolta Vakhosszúfalu 30 f., Lászlop Verona, Handlova 2 K, Jager Katalin, Budapest 1 K, Hegyessy Flóra 20 K, özv. Janik Ferencné 2 K, Ghyczy Ida 10 K, özv. Szelmayer Károlyné 4 K, és gyűjtése: Riedl Károlyné 4 K, Holzschuh Sándorné 4 K, Faba Rezsőné 4 K, Huber Jozefin 2 K, Szelmayer Gizella 4 K, Sz.-Iváni tagok 33.46 K, összesen 55.46 K, báró Villani Józsefné 20 K, Néveri Mária 4 K, Horváth Ilona 4 K, Veszely Mária 2 K, Molnár Imre 2 K, Romata István 2 K, Palkovics Róza 5 K, Szüts Julianna 1 K.

«Eucharisztikus Gyermekszövetség» tagjainak névsora.

Budapestiek:

Schmidt József polg. i. t., Mundy Károly gimn. t., Balla Sándor polg. i. t., Batusa Péter polg. i. t., Buday Ferenc polg. i. t., Füzy Ede polg. i. t., Halász Vilmos polg. i. t., Kardos Ferenc polg. i. t., Sári Lajos polg. i. t., Schubert István polg. i. t., Tellesz Ferenc polg. i. t., Kardos Imre el. i. t., Mundy József polg. i. t., Szafranczky János el. i. t., Taschler Sándor el. i. t., Balla Nándor el. i. t., Vázsonyi Viktor el. i. t., Rutz Gyula el. i. t., Czakl Zoltán el. i. t., Kir Sándor polg. i. t., Deák József gimn. t., Kovács József polg. i. t., Faludy Ferenc el. i. t., Lesbár József, Reichel József gimn. t., Walczky Lajos el. i. t., Walchovics Rezső polg. i. t., Schindler János polg. i. t., Molitor Károly polg. i. t., Magyar József polg. i. t., Ivanyi Gyula polg. i. t., Kuvanek Béla gimn. t., Renner Károly gimn. t., Miklós József polg. i. t., Pochmann József el. i. t., Kernmüller István el. i. t., Csajághi Béla el. i. t., Skrurák József el. i. t., Lülley Gyula el. i. t., Thali Ferenc el. i. t., Schnoiszky László polg. i. t., Szilágyi József gimn. t., Heriny István polg. i. t., Budyk Ottó polg. i. t., Baksay Bertalan polg. i. t., Horváth Ferenc el. i. t., Fersthl Mihály gimn. t., Csipek Károly polg. i. t., Sefcsik Gyula el. i. t., Kietreiber Ferenc polg. i. t., Kietreiber József polg. i. t., Khoór József polg. i. t., Vlachovics Kálmán polg. i. t., Lecskó István el. i. t., Micskó Árpád polg. i. t., Sturm Ignác polg. i. t., Kurek Mihály el. i. t., Győri Sándor el. i. t., Venczel József polg. i. t., Haszl Mihály el. i. t., Schuszter Antal el. i. t., Schulléri József polg. i. t., Fridrich József polg. i. t., Ruzsicska Vencel el. i. t., Bognár Béla polg. i. t., Kutisch Tivadar polg. i. t., Rajcsinesz János gimn. t., Pozsgay

Gyula polg. i. t., Váczi János polg. i. t., Fischer Nándor polg. i. t., Batka József el. i. t., Ofcsek Vince el. i. t., Friez György polg. i. t., Najsli István polg. i. t., Kuvenek Vilmos el. i. t., Hegedüs Sándor polg. i. t., Krencze Alfréd polg. i. t., Paczek János polg. i. t., Takács István el. i. t., Mérő Kálmán polg. i. t., Juristovszki Ödön polg. i. t., Gaál Béla gimn. t., Linn Kornél el. i. t., Marasitz József el. i. t., Ricsovszki János polg. i. t., Hausner Imre polg. i. t., Babics Ferenc polg. i. t., Ravszki János gimn. t., Kirch Ferenc polg. i. t., Dürr Károly el. i. t., Matzkó Sándor el. i. t., Papp Dezső polg. i. t., Skrotenek Ferenc el. i. t., Kriztik József el. i. t., Zorubai József el. i. t., Rossáni Domonkos polg. i. t., Molnár István polg. i. t., Novák Károly el. i. t., Tausik Lajos el. i. t., Hruska Antal polg. i. t., Ambrus Károly polg. i. t., Kovács Ferenc polg. i. t., Fridrich Ferenc polg. i. t., Bor Dezső polg. i. t., Goda Dezső el. i. t., Pátkai János el. i. t., Korányi Árpád polg. i. t., Juhász Pál polg. i. t., Martinkó József polg. i. t., Jilg József polg. i. t., Bajer Lajos el. i. t., Gyurják Alajos polg. i. t., Koller Károly gimn. t., Vass István polg. i. t., Kováts Ferenc polg. i. t., Strobl István el. i. t., Strobl Béla el. i. t., Matykó József el. i. t., Bartyik Vilmos el. i. t., Simon Ferenc el. i. t., Pödör Ferenc el. i. t., Kalteneker István el. i. t., Hamar Jenő el. i. t., Tolnai Lajos polg. i. t., Schissler Nándor polg. i. t., Frank Mihály polg. i. t., Barb Ede el. i. t., Mártonffy Béla el. i. t., Bau Gyula el. i. t., Szabó Imre polg. i. t., Hojkó Ferenc polg. i. t., Schlosser Károly polg. i. t., Stepanek Károly polg. i. t., Seefelder József polg. i. t., Kirschner Antal, Ament János el. i. t., Horváth József el. i. t., Szalay Ferenc el. i. t., Garajczky János el. i. t., Szőke Imre el. i. t., Bidsovszky Károly el. i. t., Ritzel Alfréd el. i. t. Medveczky József el. i. t., Onódy Vilmos el. i. t., Kraczmayer József el. i. t., Lindmayer József el. i. t.

Szerkesztő: Tiefenthaler József.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XIII. ÉVF. 1912. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ...	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ...	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázza, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K	60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 «	50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K	20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 «	50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 «	50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 «	— «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.
Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1·60 kor.
Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.
Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.
Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.
Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.
Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.
Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.
A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.
Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K.
Isten nevét hiába ne vegyed! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. MÁJUS. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Tiefenthaler József:* Május Királynője. — Eucharisztikus világkongresszus Bécsben. — *Dr. Babura László:* Pünkösd öröme. — *Virág Ferenc:* Eucharisztikus magaslatokon. — «A kis fehér menyasszony.» — Baylon szent Paszkál. (Porrentruy-Reviczky.) — *Tomor B. Árkád:* Alleluja! — *Lukácsy István:* Legenda.— Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Eucharisztikus szövetségek. — *V.:* Az új manna. — Keppler, rottenburgi püspök a gyakori szentáldozásról. — A III. Katholikus Diákkongresszus. — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Dr. Syllaba Emil.* Adjuk Jézus virágait a májusi Királynőnek! — *Tiefenthaler József:* Az eucharisztikus Gyermekszövetség terjedése. — Gyermekek a pápánál. — *T. J.:* Az eucharisztikus Gyermekszövetség első gyűlése Budapesten. — *Az igazgató bácsi:* Imádságos könyvek. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Telefon-pósta. — Kimutatások.

Május Királynője

MÁJUSRA megmozdul Mária országa. Felhangzanak a gyönyörű Mária-énekek, Mária oltárait és szobrait gazdag virágdísz s illat övezi. A boldogságos szűz Mária, a májusi Királynő tisztelete vallásos lelkünk viruló avasza, melynek örömteljes mámorában a mi lelkünk felett is ott ragyog szent János apostol mennyei látomása: «*És nagy jel tűnt fel az égen: egy asszony, a napba öltözve és a hold lábai alatt és fején a tizenkétágú korona*».

Vajjon mi fakasztja ki vallásos lelkületünk ezen üde tavaszát, mi az alapja és oka a Mária-tiszteletnek?

Első sorban szűz Mária *nagy méltósága és hatalma.* Ez a két tulajdonság ikertestvér. A földi uralkodóknak nagy a méltósága, mert sokan, millió és millió hódol előttük és siet parancsaikat teljesíteni. A szentek már magasabban állnak, mivel tiszteletük messze túlterjed egy ország határain és csodák dicsőítik nevüket.

Még magasztosabb az angyalok nagysága, mert Isten trónjánál állnak és szinről-szinre látják a hatalmas és fenséges Isten arculatát.

De, kedves olvasó, a szűz Mária több és nagyobb minden földi hatalmasságnál, szentnél és angyalnál, mert ő *Isten anyja.* Az emberek és angyalok, bármily szentek és nagyok, mégis csak szolgái az Istennek, míg a szűz Mária anyja az ég és föld teremtőjének és megváltójának, egyedül ő mondhatja az Úr Jézusnak: fiam vagy te és én a te anyád.

Dicső volt Salamon anyja, mert fia, a bölcs király maga mellé állította fel trónját, mennyivel dicsőbb azonban a bold. szűz Mária, kinek trónja Isten oldalánál díszlik. Hatalmas volt Jozsue, mert parancsszavának még a nap és hold is engedelmeskedett, de mennyivel hatalmasabb vagy te Mária, kinek közbenjáró szavát Isten teljesíti.

Nagy tiszteletünk másik oka szűz Mária rendkívüli *szentsége*. Drága követ nem ólomba, hanem aranyba szokás foglalni. Szűz Mária nagy méltóságához sem illik közönséges életszentség. Neki minden szentnek és angyalnak szentségét kell felülmulni. Azért mondja róla az énekek éneke: «Teljesen szép vagy és szeplő nincs tebenned». «A napba öltözött», mert «malaszttal teljes»; «a hold a lábai alatt», mert soha nem ingadozott, soha nem tért el Isten szent akaratától; «és a fején a tizenkétágú korona», mert minden erények és lelki szépségek teljességében tündököl. Ó ez az igazi szépség, emberek, ezt csodáljátok, ezt tanuljátok! Ezt a szépséget kívánjátok és kérjétek lelketek számára! Ennek a szépségnek a láttára mondja villanovai szent Tamás: «Bármiféle kiválóság van valamelyik szenten, mind együtt ékeskedik Márián. Megvan ő benne Jób türelme, Mózes szelidsége, Ábrahám hite, József tisztasága, Dávid király alázata, Salamon bölcsesége, Illés buzgósága. Ott tündököl lelkén a szüzek tisztasága, a vértanúk erőssége, a hitvallók áhítata, a szentatyák bölcsessége, a remeték világmegvetése; egy szóval a Szentlélek összes adományai feltalálhatók ő benne.»

Végül pedig azért vesszük körül olyan hódolattal, tisztelettel és kedveskedő virágdísszel a boldogságos Szűz oltárait és szobrait, mert végtelenül nagy *szeretetet* táplál irántunk.

E jóságát a szent Szűz isteni fiától tanulta. Az Úr Jézus a tökéletes szeretet, az ő iskolájába járt a boldogságos szűz Mária. Hiszen ott állott a kereszt tövében és látta, mint hal meg értünk szeretetből isteni fia. S amióta a haldokló Úr Jézus ajkáról elhangzottak az ő anyjához intézett utolsó szavai: «Ime a te fiad», azóta a szűz Mária a szent Jánossal együtt mindenkit, ki szereti az ő isteni fiát, gyermekének tekint, szeretetébe fogad s anyai szivére ölel.

S szent Bernárd már ezeréves tapasztalat alapján mondhatta: ki hallotta valaha, hogy szűz Mária, a hozzá menekvőt elhagyta volna.

Ugyancsak az a szent Bernárd mondja Mária nagy szeretetéről: «Mindenkinek mindene lett. Mindenki számára megnyitja résztvevő szivét. Általa a beteg egészséget, a szomorodott lélek vigaszt, a bűnös bocsánatot és az igaz kegyelmet nyer.»

Azért van hozzá a keresztény nép olyan nagy buzgalommal és imádkozza oly igaz bensőséggel: Oltalmad alá futunk, Istennek szent Anyja.

És csak jöjjünk most májusban különösen. Köszöntsük örömmel a mi mennyei királynénkat, dicsőítsük hatalmát, szépségét és szeretetét. Kérjük közbenjárását, utánozzuk erényeit, viszonozzuk szeretetét. Hozzunk csak sok virágot, a lelki tisztaságnak és ártatlanságnak liliomait, készítsünk diszes oltárt, fényes trónust az imából és jó cselekedetekből összeróva. Álljuk körül tömegesen mennyei Királynőnk szobrait és képeit és énekeljük szivvel-lélekkel: «Mennyországnak Királynéja, irgalmasság szent Anyja, élet, édesség, reménység. Üdvözlégy szép szűz Mária.»

Tiefenthaler József.

Eucharisztikus világkongresszus Bécsben.

1912. szeptember 12-től—15-ig.

1. Mi az eucharisztikus világkongresszus?

Az eucharisztikus világkongresszus, vagy nemzetközi eucharisztikus kongresszus a katholikus világ minden rangú és állású vezérférfiainak összejövetele azon célból, hogy az Oltáriszentségben jelenlevő Jézus Krisztus iránti hit és a Krisztussal való legbensőbb életszövetség növeltesség és fejlesztessék. «Eucharisztikus» kongresszusnak nevezzük, mert az egész összejövetelnek központját és célját az eucharisztia, vagyis a legméltóságosabb Oltáriszentség képezi, miáltal hitünk az isteni Megváltónak valóságos jelenléte iránt az Oltáriszentségben növekedik, az egész világ előtt nyilvánossá lesz és a szentáldozás vételével a kath. élet és a kath. munka minden állásban, korban és nemnél erősödik és növekedik.

2. Szükséges-e az eucharisztikus világkongresszus?

Gyenge hitű korunkban feltétlenül szükségessé vált ilyen összejövetel, hogy a gyengék hitét erősítse, az ingadozókba a hitmegvallás bátorságát és az emberi tekintet megvetését öntse és hogy a nagy nyilvánosság előtt megmutassa, mily óriási kincs rejlik az eucharisztiában minden élet hivatás számára.

3. Volt már több ilyen kongresszus?

Már 22 eucharisztikus kongresszust tartottak.

Az elsőt a franciaországi Lille városában, a nyolcadikat Jeruzsálemben, a tizenhatodikat Rómában, a tizenkilencediket Londonban, a huszadikat Kölnben, a huszonegyediket az amerikai Montreabban, a huszonkettediket pedig — 1911-ben — Madridban.

A madridi kongresszuson részt vett a király, az egész udvar, a miniszterek és a katonaság; mindannyian megadták az eucharisztikus Udvözítőnek kijáró hódolatukat, sőt a király megtiszteltetését találta abban, hogy a szentatya biboros követét palotájában vendégül láthatta.

4. Hol lesz 1912-ben az eucharisztikus világkongresszus?

Az 1912-ik évre az eucharisztikus világkongresszus szinhelyéül Bécs városa lett kiszemelve. Első eset, hogy az osztrák és magyar monarchia határain belül euch. világkongresszus folyik. Ép azért a monarchia min-

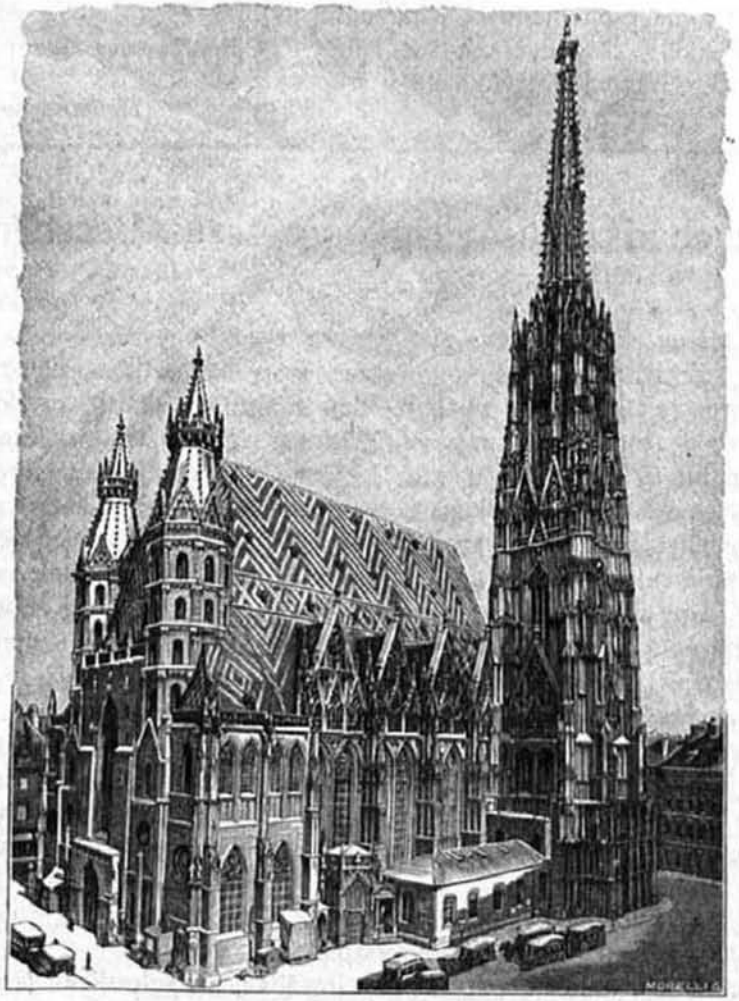

Szent István-dóm. A bécsi euch. világkongresszus szinhelye.

den katholikusának legyen gondja rá, hogy a kongresszus minél ünnepélyesebb legyen; mindenki — gazdag vagy szegény — működjék közre, hogy a legnagyobb dísz és a résztvevők nagy száma kisérje a XXIII. euch. világkongresszus megtartását. — Őfelsége legkegyesebben elvállalta a kongresszus védnökségét.

5. Mikor tartják az eucharisztikus világkongresszust?

September 12-től 15-ig terjedő napok vannak a kongresszus-tartásra megállapítva. Olyan időpont, mely a távoli és közeli résztvevők számára egyaránt látszik a legalkalmasabbnak és minden népréteg tömeges résztvevését engedi reményleni.

September 12-ike évfordulója annak a világtörténeti eseménynek, hogy Sobieski lengyel király 1683-ben a szentáldozás vétele után seregével Bécs alá vonúlt s a várost s vele egész nyugatot a török veszedelemtől megszabadította.

A kongresszus-rendezőség kiáltványából.

Pünkösd öröme

PÜNKÖSDNEK ünnepe az örömnek ünnepe, mert a Krisztusi mag első kihajtásának, a Szentlélek első diadalának ünnepe az egyházban. Győzelmi ünnep, melyet tüzes lángnyelvek illuminálnak s háromezer ember megtérése szentel meg. Buzgó ima az apostolok részéről és dicshimnuszok az új hivek részéről: ez a pünkösdnek zenéje. A szeretet tüzében égő szivek, az Isten által oly pazarúl szétszórt kegyelmek feletti örömtől kipirult arcok: ezek a pünkösdi képnek alapszinei, meleg tónusai. Csupa derű, aranyos sugár! Csupa élet és duzzadó erő! Egy új világ kialakulásának kezdete egy új, tartalmasabb, gazdagabb életnek első megnyilatkozása! Azért örvend az egyház, mert ez az ünnep felavatásának dicső ünnepe. A Szentlélek avatta fel tűzzel, lánggal, szeretettel. Az ő isteni ereje futott át az addig tespedt emberiség lomha testén; mint valami hatalmas villamos áram futott végig rajta, életre keltve, mi addig élettelen, holt volt; bátorságot öntve a csüggedés helyébe, bizalmat élesztve ama szivekben, melyek addig a kislelkűség sírénekeit énekelték. A Szentlélek elvette a félelmet, megszüntette az ingadozást és habozást. A krisztusi Credo-t adta a megoldott nyelvekre és e Credo-ért halni is kész elszántságot a szivekbe. Hősöket nevelt a gyávákból, apostolokat a Krisztus tagadókból. Homlokon csókolta az egyszerű halászokat s az evangélium tanítómestereivé avatta fel őket. Valóságban megújította a földnek szinét!

Ezért örvend az egyház, ezért öltött piros ruhát magára, mert mindig örvend, valahányszor újjáéledést szemlél, haladást, emelkedést tapasztal. Semmit sem fájlal annyira, mint a tespedést, mint a halált. Nem posványt, nem mocsárt akar látni, hanem szinpompás virányt, ahol az erény tiszta atmoszférája leng. A Szentlélek pedig ilyen virányokat teremt mindenütt, ahol leng. Ő a rendnek, a bensőséges, tartalmas életnek forrása. O nélküle csak tespedésnek és halálnak van helye! *Csak őbenne s ő általa van élet, erő, lendület, öröm és boldogság!*

Az apostolok története bizonyíték erre. Nézzétek Pétert, azt a hevesen szerető, de egy szolgáló szavára megfélemledett Pétert. Zárt ajtók mögött tanácskoznak vele a félénk apostolok. De ime, leszáll a Szentlélek és Péter kinyitja a nagyterem ajtaját, kilép rejtekhelyéről, elmegy Jeruzsálem piacára és ott bátran hirdeti Krisztus feltámadását s nem fél a zsidókat Krisztus gyilkossággal vádolni. Különben pedig sír, egyre siratja bűnét, hogy megtagadta isteni Mesterét. Mindkettőt, a bátorságot is, a bűnbánatot is a Szentlélek öntötte a szivébe, mert a tűz, melyet a lélekben gyújt, tisztít is, hevít is egyaránt.

S amint tesz az apostolfejedelem, úgy tesznek mind a többi apostolok is, kikről írva vagyon, hogy «*Örvendezve mennének el a gyülekezet elől, mivelhogy méltókká lettek Jézus nevéért gyalázatot szenvedni.*» (Ap. csel. 5, 41.)

S az ő dicső példájukat követik az első századok hivei is. Sötét és mégis az isteni kegyelem fényében ragyogó képek tárulnak lelki szemeim elé. A katakombákban, e sötét, földalatti üregekben vannak együtt s erősítik, telítik lelkünket a szentlélek hősi szellemével. De ime, vad lárma hallatszik! A császár pribékei halálra keresik az ártatlan keresztényeket. Nyugodtan fogadják őket s míg amazok halált kiáltanak, ők lelkesen éneklik himnuszaikat tovább. Bátran mutatnak szivükre, mikor amazok szúrni akarnak; készségesen nyujtják oda fejüket, mikor vágni akarnak, ellenkezés nélkül kezeiket, mikor bilincsekbe verik őket és szó nélkül követik, mikor halálra hurcolják őket az Amfitheátrum véres porondjára. De nézzétek csak: Lybia rettegett királya, a sörényes oroszlán szelíden simul az ifjú Pongrác lábaihoz s a párduc csendesen huzza meg magát az agg Ignác püspök árnyékában. A csoda hat. Remeg a caesar, remeg az óriási pogányság s az ámulat csendes moraja fut végig soraikon. Csak a keresztények dicséneke hangzik egyre erősebben. Tisztán cseng mint angyalok harmóniája.

Kérdem: ki kölcsönözte ezeknek ezt a halált megvető bátorságot, ezt az emberfeletti elszántságot? Csak egy felelet van erre: a Szentlélek! Megérintette a szivüket, megihlette a lelküket, azért énekelnek a halál torkában állva bár. Az erősségnek lelke ő, tőle származik ez a gyengeséget nem ismerő bátorság!

Ha a mi napjainkban csak ritkán gyönyörködhetünk egy-egy bátorságos hitvallásban, ha ellenkezőleg csaknem napirenden vannak szomorító hittagadások, ne okozzuk a Szentlelket, mintha megfeledkezett volna rólunk, mintha kifogyott volna ereje. Ó nem! A Szentlélek nem erőszakos. Irgalmasan kínálja, de nem erőszakolja reánk kegyelmeit. Nyissuk meg készséggel szivünket az ő malasztajándékainak. Kiáltsunk hozzá hitért és szeretetért, hogy életünk, természetfeletti életünk legyen, mert e kettőből: hitből és szeretetből sarjad a kegyelmi élet. Akkor mi is örömmel fogjuk tapasztalni magunkon, mily igaz, hogy *a Szentlélek által és őbenne van igaz élet, erő, lendület, öröm és boldogság!*

Dr. Babura László.

Eucharisztikus magaslatokon.

Irta és mondotta a pécsi oltáregylet közgyűlésén *Virág Ferenc* lelkiigazgató, egyl. igazgató.

A JÓ ISTEN kegyelméből 12-szer állok itt Önök előtt, mélyen tisztelt Hölgyeim, o. e. tagok, hogy a közgyűlés nyitányául elmondjam mindazt, ami egy-egy esztendőben felhalmozódik az én lelkemben ama szent gondolatokból és érzésekből, mely gondolatok és érzések a legméltóságosabb Oltáriszentség szikraesője alatt kelnek életre. Gondolatok és érzések, melyek szentelt örömmel töltik el szivünket. Ó hogyne örülne a kertész, ha látja, hogy a csemete, melyet évről-évre gondoz és ápol, véd és oltalmaz, évről-évre újra virágdíszt ölt fel és egészséges, üde gyümölcsöt terem. Ki ne feledkeznék meg ez órában a küzködésekről és fáradalmakról, a gondokról és aggodalmakról, melyek *az emberi munka* hűséges kiséröi; ki ne feledkeznék meg a hibákról és botlásokról, melyeknek fájó barázdáit elsimítja lelkünkön az isteni irgalom és szeretet áldó keze. Szinte önkénytelenül törnek elő ajkaimon a zsoltáros szavai: «Mit adjak vissza az Úrnak mindazokért, amiket nekem adott?» Tudom, hogy a zsoltáros e szavai az Önök szivében is sokszoros visszhangra találnak. És méltán, hisz mindnyájan érezzük, kell hogy érezzük Isten gyengéd szeretetének malasztos édességeit, mindnyájan tudjuk, mint vonzza lelkünket az isteni Üdvözítő az eucharisztikus magaslatokra, hol új perspektívák nyílnak a hivő lélek előtt, hol a világ szellemétől érintetlen mennyei örömök pirja ég arcunkon. Istenhez közel, a szentek szentjének előcsarnokában lassankint átalakul a lélek a vad, a féktelen, a durva érzéki gyönyörök után lihegő lélek szeliddé lesz és hordozza Krisztus édes igáját és könnyű terhét; szelid és tűrő, mint az előtte levő isteni mintakép. Szeszéges és finom lélek; de finomsága nem halványan erezett márványkéz, melyhez sokszor piszkos ajak tapad; nem leheletszerű csipkedísz, mely alatt sokszor durva szenvedélyek tanyáznak; nem kicsiszolt, sima kígyó beszéd; szépsége és finomsága más.

Vannak érzékeny, finom lelkek, amely lelkek a természet titkaiba hatolnak, titkos erőket látnak, ideges remegéssel reszketnek, ha sejtésük tárgyához közel jutnak. Álgyesti Tüköri Jenőné élő vízforrásokat érez a talajban, melyen áll. Hallja-e a sejtett források nem hallható moraját, vagy

érzi-e ez élővizek villanyos, delejes áramát finom idegszálain, midőn varázsvesszejével a földhöz közelít?

Amily finomak az ily különleges egyének érzékei és idegzete, oly finomak sokszor az Istenhez vonzódó lelkek érzései a természetfeletti erők megérzéséhez.

Egy pazzi sz. Magdolna, sz. Klára, Terézia grófnő, sz. Teréz, limai sz. Róza, sz. Mechtildisz, sz. Paula, sz. Julianna és Alacoque Margit, hol vannak ezek a finom lelkek a többi lélek nivója felett. Valami csodás tűzben reszket lelkök a legszentebb hittitok előtt, leírhatatlan érzések boldogító izgalmaiban csapkodnak e szeráfi lelkek szárnyai, mintha megszabadultak volna a testiség és anyag kellemetlen terhétől. Kérdezzük meg őket, minek híjjával vannak még, mire vágyódnak még itt e földön. Vagy ne zavarjuk őket, hadd kutassák fel és mondják meg nekünk, hol, merre vannak a lelkiségnek, a tisztaságnak, a természetfeletti érzéseknek kútforrásai, azután hadd lépjünk rá, vagy ha rajta vagyunk az ösvényen, hadd haladjunk amaz eucharisztikus magaslatok felé. Ne féljünk semmitől s ne féljünk attól, hogy míg tekintetünk a tabernakulumok titkait kutatja, kezeink tétlenül hanyatlanak ölünkbe. Soha «A szent élet delelő pontja a tevékenység» (Jolly «A szentek élettana», 131. oldal.). »*Az tesz sokat, aki nagyon szeret*» mondja Kempis. Igen a szeretet magában véve és a szeretet, mint a nagyon gazdag és egyúttal nagyon szegény léleknek indulata, amely magát átadni és tökéletesíteni akarja, a szeretet tevékeny és megérdemli azt, amit egy jámbor író mond róla: «Nem érezi terhét és a munka nem meríti ki, a lehetetlen sohasem szolgál neki mentségül, mert azt hiszi, hogy neki minden szabad és minden lehetséges». De nem szabad elfelejteni, hogy «*a szeretetnek tulajdonsága: azzá alakítja át a lelket, amit az szeret.*» De a szentek lelke szereti Istent, az Isten fiát azért, ahelyett, hogy elfordulna a működéstől, inkább oda vonzza őt akarata, melynél fogva követni akarja, hogy viseli a keresztet, mely vállaira nehezedik. A Filoteáknak ama *lelki finomsága*, mellyel százszorta előbb — és százszorta mélyebben érzik az elhagyott, megvetett, a gyalázott, a megtagadott, az elárult, az üldözött, a rongyra és jászolra juttatott Jézusnak szomorú helyzetét, engesztelni, imádni, dicsérni, magasztalni, megvallani, vígasztalni, közbenjárni, adakozni, áldozni, szóval szeretni, — *szeretni kíván.*

A Filoteáknak pedig amaz optimizmusa, mely azt súgja nekik, minden szabad, nekik minden lehetséges, tényleg legyőz legyőzhetetlennek látszó akadályokat, hegyeket hord el, erdőket irt, templomokat épít — szépít és nem érezi terhét és a munka nem meríti ki, mert a szeretet tevékeny — tevékeny marad mindhalálig.

S ime, ezzel megtaláltuk annak magyarázatát, miért nem merül ki az oltáregyleti tevékenység, miért emelkedik évről-évre a buzgalom, az

áldozatkészség, miért csatlakoznak egyre többen az egyesülethez, miért gazdagodik ez az egész világra kiterjedő nagy fa újabb és újabb hajtásokkal és ágakkal.

Néhány esztendővel ezelőtt történt Bajorországban. Iparostanoncok munkakiállítása volt, melyen egy fiatal aranyműves remeke vonta magára a látogatók figyelmét. Az aranyművestanonc monstranciát, szentségtartót készített a kiállításra. Annyi gonddal és szeretettel készítette, hogy a gótikus monstrancia tornyocskáival és beillesztett figuráival, finom csipkézetével valósággal gyönyörködtette a szemlélőt. Mily örömmel gondolt a vallásos fiatalember arra a napra, melyen az isteni Üdvözítő a sz. ostya szinében a monstrancia ragyogó arany lunácskájában foglal helyet. De máskép történt. Isten kivette szorgalmas kezeiből eszközeit és örök nyugalomra szólítá az ifjút. S most ott állt a gyönyörű mostrancia szülei, egy becsületes levélhordó házában. Pedig mennyi sok és súlyos áldozatukba került, mig fölnevelték és kiképeztették e reményteljes ifjat. Könnyező szemekkel nézegették korán elhalt kedves gyermekük remekművét. Akadt rá ugyan vevő de ők oly csekélynek tartották a felajánlott összeget, hogy inkább örök emlékül valamely szegény templomnak szánták. Nem megható-e ezen földi javakkal nem igen megáldott emberek gondolkozása? Úgy akarták, hogy valahányszor az édes Jézus e monstranciában megjelen hívei között, mindannyiszor emlékezzék meg irgalmas szeretettel az ő gyermekükről. E jó szülőknek fenkölt gondolatát veszem át, midőn én is azt kívánom, hogy az édes Jézus mindenkor szeretettel és irgalommal gondoljon minden finom és áldozatkész hűséges lélekre, valahányszor az általok felruházott és feldiszített oltárokra száll, hogy bűneinkért és üdvösségünkért engeszelő áldozattá váljon.

«A kis fehér menyasszony.»

Egy szegény megtört lélek panaszolta el nekem, hogy járt ő már néhányszor Jeruzsálemben, Rómában s Lourdesban, de rég elvesztett lelke nyugalmát még sem tudta visszanyerni. — S ekkor betévedt vagy inkább őrzőangyala bevitte őt az Örökimádás templomba s «*a kis fehér menyasszony*» — mint ő mondotta — visszaadta háborgó lelkének a nyugalmat.

Minden oszlop, minden fal, minden ablak és dísz a templomban úgy látszott lelkének, mintha visszfénye volna a patyolat-oltáron trónoló Úr Jézusnak — a fehér Kisostyában..

«S mikor odatérdepeltem az áldoztató-rácshoz, megadta az édes Üdvözítő a legnagyobb földi boldogságot — a lelki békét.»

Baylon szent Paszkál.

(Május 17.)

Szent Paszkál az eucharisztikus egyesületek patronusa. XIII. Leó pápa, amint Aquinoi szent Tamást a tanuló ifjúság, Depaul szent Vincét a keresztény szeretet művei, Lelli szent Kamilt és Istenes szent Jánost a betegek és a beteg ápoló rendek patrónusává tette, úgy akart az összes oltáregyesületeknek és szentségi társulatoknak is pártfogót adni.

Baylon szent Paszkal.

A szentséges atya égi megvilágosításért imádkozott, de egyúttal tanulmányozta azon szentek életét, kik az Oltáriszentség iránt kiváló buzgalmat tanusítottak. Senki sem tudta, melyiket választja. Sok nevet emlegettek Rómában, de arra nem gondoltak, kit a Szentlélekúristen választott ki: Baylon szent Paszkálra.

S hogy a választás reá esett, az a következőkből magyarázható: Szent Paszkál már természeténél fogva nagyon fogékony volt a mennyei dolgok iránt. Midőn a «kisebb testvérek» rendjébe lépett, elmélkedései közben az Oltáriszentségből oly fönséges bölcsességet merített, hogy ő, az iskolákat nem végzett, egyszerű laikus fráter még az egyházi tudósoknak is a legnehezebb hittani kérdésekben biztos fölvilágosítást adott, hitbuzgalmi könyveket írt, az Oltáriszentség megvallása miatt az eretnekektől sokat szenvedett és oly leirhatatlan lángoló szeretet hevült szivében az Oltáriszentség iránt, mint talán egy szentnek szivében sem. Érthető tehát, hogy a Szentlélek Uristen választása reá esett. A szeretetnek ez a tüze még kihült holttestében sem aludt ki, mert ravatalán feküdve úrfölmutatáskor az Oltáriszentségre tekintett, hogy még egyszer és utoljára élvezzék boldog az isteni jelenlétét.

A pápa 1897-ben őt ünnepélyesen az eucharisztikus egyesületek Patrónusának nyilvánította.

Porrentruy-Reviczky: Baylon szent Paszkál.

ALLELÚJA!

Elhalt az átok, elnémult a gúnyszó,
A csöcselék már oszlik szerteszét,
Csak a halál jár gyászba' még az ormon:
Az Úr lehajtá vérező fejét.
Mit megjósolt a próféták igéje,
Mit megpecsételt önnön szent szava:
Be van fejezve véres áldozatja,
Oltárrá lett a gyászos Golgota . . .

Az Úr kiszállt az elzárt sziklasirból,
Az angyalok közt «Allelúja» zeng,
Föltámadt véle elhaló reménytek,
Ujjongó zajba haljon ez a csend!
Uigyétek szét a hírt a nagyvilágnak,
Hogy Isten volt a megcsúfolt halott,
S hiába tették százpecsétü sírba,
A sír öléből im' föltámadott! . .

És csüggetegség szállt a kis csapatra:
A mester néma — mindenütt sötét,
Reményük, álmuk véle van temetve
S éber szemekkel őrzik sírkövét . . .
Pedig derengett, már hasadt a hajnal,
Halvány sugár kelt messze keleten,
Hogy hirdetője légyen az örömnek:
Nem csalt a vágy, a titkos sejtelem!

Igen, föltámadt! nincs ok csüggedésre,
Csak vétkeinkért hullhat könny csupán,
Az Isten-ember megváltotta lelkünk'
Keresztbalállal fönn a Golgotán;
Megszentelé a szenvedést, a könnyet,
Hogy tűrő szívvel szenvedjünk vele,
Hisz eljön egykor fájdalomra, búra
Az allelújás Husvét ünnepe!

Comor B. Árkád.

Legenda.

Egy németországi női kolostor régi feljegyzései közt bukkantunk rá egy kedves, megható történetre:

Ott, hol a Mosel kanyarog hüs erdők árnyában, szelíd hajtású domb tetején állott egy régi női kolostor, melyben jámbor apácanővérek szolgáltak Istennek imádságban s szakadatlan munkálkodásban. Legnemesebb familiák küldték ide leánygyermekeiket, hogy a kedves nővérektől oktatást nyerjenek azon kor tudományaiban s az akkor dívó művészetekben. Ide hozták szülei Imeldát is, egy kedves, gyöngéd teremtést, hogy az apácák belevezessék mindabba, amire azon idők nemesi hölgyeinek szükségök volt.

Imelda igen jámbor, szelíd leányka volt. Tömött haja mint borostyán koszorú övezte homlokát; szemei olyan kékek voltak, mint a patak partján nyiló nefelejts virág. De testi szépségénél nagyobb, ragyogóbb volt lelkének bája, melyet szinte fénylővé tett az a mélységes gyermeki hódolat s szeretet, mely egész valóját az Oltáriszentség iránt eltöltötte.

Még egész gyermek volt, nem részesülhetett az égi vendégségben a szentáldozásban. De soha meg nem szünő kérelemmel csüngött a fejedelemasszonyon, a kedvesnővéreken: engedjék meg neki, hogy többi növendéktársaival az Úr asztalához járulhasson s magához vegye a szentostyában elrejtett édes Üdvözítőt.

Ám változtak az idők. A vidék békéjét egyszerre vad harcok zaja verte fel, mely úgy jött, mint a vihar, sok veszedelmet zúdítva az Egyházra s annak szolgáira, kik a vallás üldözés miatt csak sok megpróbáltatások közt tölthették be hivatásukat. Senkit jobban el nem szomorított a mostoha idők járása, mint a kis Imeldát, ki most már szive hő vágyának teljesülését a messze jövőbe látta elodázva.

Szokásban volt régente, hogy Krisztus szent testét az oltár fölött függő ezüstből készült galamb alakú edényben tartották. Igy volt ez abban a kolostori templomban is. Sok órát töltött Imelda térden állva az oltár előtt összekulcsolt kezekkel könyörögve az Üdvözítőhöz: «Uram, édes jó Jézusom, engedd meg, hogy az a galamb onnan lerepüljön; elégítsd ki lelkem hő vágyát, részesítsd a te hű gyermekedet szent tested vételében.»

Egyszer aztán az történt, hogy Imelda megbetegedett. Gyönge testét kikezdte a sorvadás s tanítónői aggódva szemlélték, mint fogy ereje napról-napra, mint hervad a kis leány szemlátomást, mint egy fagytól megérintett gyönge virág. Most már szerették volna a szentáldozásban részesíteni, de útjában állt a jó szándéknak az, hogy a heves egyházüldözés miatt nem volt a környéken egyetlen egy pap sem.

Egy csöndes, hangtalan nyári este az apátnő ott térdelt a templomban, közel az oltárhoz, hol egy oszlop egészen elfödte. Amint imádságaiban elmerülve, keserű sorsukon bánkódva segítségért könyörög a jó Istenhez, hallja, hogy óvatos, halk lépések közelednek az oltár felé... Imelda volt Meg nem mozdult volna helyén, kiváncsi volt, mit akarhat ez a gyermek?

A kis leány térdre hull a lépcsőkön, kitárta kis karjait az ezüst galamb felé s megindulástól reszkető hangon könyörgött: «Édes jó Jézusom, szállj le hozzám a te kis szolgáló leányodhoz, az én hozzád epedő szivembe, nyugtasd meg a lelkemet.»

Hirtelen, mint a varázsolat, különös dolog történt. A galamb ott az oltár felett megmozdult, mintha egy kissé megrázta volna magát; szárnyait kitárta s csöndes suhogás közt leszállott a gyermekhez. Pici csőrében ott fehérlett a szent ostya, melyet óvatosan a kis leány ajkaira helyezett; azután visszaszállt, hogy előbbi helyét elfoglalja.

Az édes Üdvözítő, ki annyira szereti az ártatlan gyermekek tiszta lelkét, kielégítette hő szolgájának hő szive vágyát, részesítette szent teste vételében.

Egy nappal később a leányka ágynak esett s az apátnő karjai közt adta vissza ártatlan lelkét Teremtőjének. *Lukácsy István.*

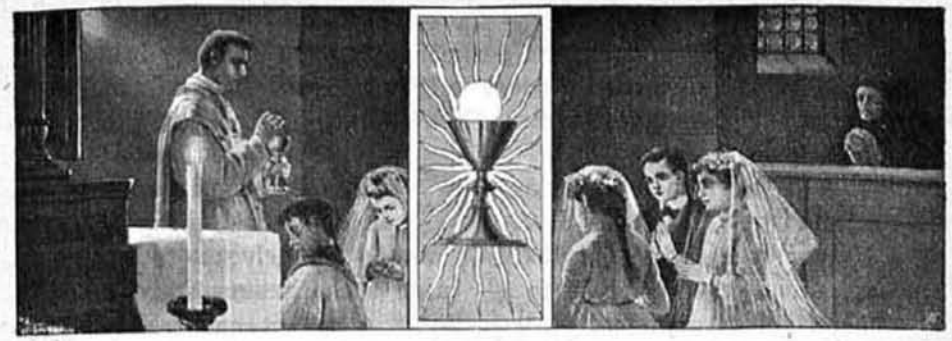

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Eucharisztikus szövetségek.

Miként tisztelt olvasóink tudják, folyó év február havában alakult meg az «Eucharisztikus Gyermekszövetség». Az ártatlan gyermekszivek megsejtve a kegyelmek ama bőséges forrását, mely a gyermekszövetségből fakad, seregestül állnak be a szövetségbe. A jó gyermekek sietnek az eucharisztikus Úr Jézushoz, átadják neki szivüket, lelküket s gyakran egyesülnek vele, mert tudják, hogy csak itt van az igazi élet.

S alig kezdette meg gyermekszövetségünk kegyelemdús működését, már is ilyen szövetség után epednek ifjaink és leányaink. Ez a benső vágy, mely a fiatal szivek mélyén elrejtve van, hozza létre az «Eucharisztikus Gyermekszövetség» *szükségszerü* fejleményét: az «Ifjak Eucharisztikus Szövetségé»-t és a «Leányok Eucharisztikus Szövetségé»-t.

Ezen két szövetségnek alapszabályait a következőkben adjuk:

1. A tagok kötelezik magukat (de nem bűn terhe alatt), hogy hetenkint legalább egyszer — ha lehetséges, vasárnap vagy ünnepnap — a szent áldozáshoz járulnak.

2. Arra törekesznek, hogy lehetőleg a szent mise alatt s minél gyakrabban járulhassanak az Úr asztalához, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget naponkint meglátogassák, hogy a szent misén köznapokon is jelen legyenek.

3. A szövetségnek minél több tagot iparkodnak szerezni, a gyermekeket (főleg fiatalabb testvéreiket) a hit- és erkölcstanra oktatni és az első áldozókat a szent áldozásra minél méltóbban előkészíteni és őket az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»-be való belépésre buzdítani.

4. Mindennap, reggel és este elimádkoznak három Üdvözlégy Máriát ezen röpimával: «Szűz Mária, édes jó Anyám, óvj meg ma engem a halálos bűntől». (200 n. b.)

5. A szövetség tagja bármely római katholikus ifjú vagy leány lehet.

6. A tagok kötelesek neveiket a törzskönyvbe beiratni, melyet az «Örökimádás-templom» (Budapest, IX., Üllői-út 77.) lelkésze vezet, ki a beirást és felvételt eszközli.

7. A tagok hivatalos közlönye az «Örökimádás» (szerk. és kiadóhivatal: Budapest, IX., Üllői-út 77.).

Vezessük be úgy a városokban, mint a faluhelyeken, a középiskolákban, a Mária-kongregációkban — mint eucharisztikus szakosztályt — és a már iskolába nem járó fiatalság között ezen két eucharisztikus szövetséget!

R. A.

Az uj manna.

Mily nagy kitüntetés volt a zsidókra nézve, hogy midőn 40 évig vándoroltak a pusztában, az Úr gondoskodott eledelről. Az égből naponként manna hullott, hogy a fáradt utasokat megerősítse.

Még nagyobb kitüntetés az a keresztényekre nézve, hogy naponkint magukhoz vehetik az Úr szent testét a szent áldozásban. Az igazi égi kenyér, melyet az Úr övéinek készített, nem a manna volt. Mózes nem adhatott a zsidóknak igazi égi kenyeret. Ezt erősíti meg az édes Üdvözítő is ezen szavaiban: «Valóban mondom nektek, nem Mózes adott nektek igazi égi kenyeret, hanem az én mennyei Atyám ad nektek ilyent».

Az új manna az élő kenyérnek előképét árnyékba helyezi. «Ez az élő kenyér, mely az égből száll le», vagyis az Istentől jő. Ez az isteni kenyér nem egy népé, hanem minden emberé; nem pár évig tartó adomány, hanem a világ végéig; nemcsak táplálék a mulandó élet fentartására, hanem az örök életre is. «Az Isten kenyere az, mely leszáll az égből és életet ad a világnak.» (Ján. 6, 33.)

Ilyen kenyérrel mindenki óhajt táplálkozni, mert ez az igazi csodálatos kenyér, mely leírhatatlan módon mulja felül a mannát. Nagyon természetes tehát, hogy a nép hallván az Úr ezen szavait, így kiálta föl: «Uram, mindig add ezt a kenyeret nekünk!» (Ján. 6, 34.)

Most érkezett el az a várva várt pillanat, midőn az Úr világosan meg akarta magyarázni a kenyérszaporítás csodáját. Az annyira óhajtott kenyér nincs messze, közel van, már az égből alászállott, sőt itt van közöttünk. Az Úr így szól: «Én vagyok az élet kenyere». (Ján. 6. 35.)

Oh aranyos szavak! Kevés szó van, mely nagyobb szeretetet, gyengédséget fejezne ki, mint a fönti szavak. Ez volt az, ami az Úrnak annyira a szivén feküdt.

Senki sem fogja fel jobban az ő égi kenyerének mérhetetlen jelentőségét és senki sem képes jobban értékelni azt, mint ő maga. Alig mondota ki a nagy boldogságot igérő szavakat: én vagyok az élet kenyeret, máris igyekszik ezen égi kenyeret minden oldalról megvilágítani, az embereknek megérthetővé és kívánatossá tenni, hogy annak kimondhatatlan becsét az egész világ szemei elé állítsa és a sziveket iránta való szeretetre felgyújtsa!

Oh igazi, égi kenyér, Jézusom szent teste, jöjj az én szivembe és tápláld lelkemet az örök életre!

V.

Keppler, rottenburgi püspök a gyakori szent áldozásról.

A Miatyánknak ezen kérése: mindennapi kenyerünket add meg nekünk, a szent áldozásra vonatkozik. A legnagyobb és legmagasztosabb kérések után (amilyenek: szenteltessék meg a te neved jöjjön el országod, legyen meg akaratod), a «Miatyánk» a közönségesre sülyed, midőn mindennapi kenyeret kérünk benne éhségünk csillapítására, de ez a kérés is csak azért van benne, hogy minket így a mennyei Atyához emeljen.

A mindennapi kenyér gondja de sok emberre nehezedik ólomsúlyként! És mint szociális kérdés, úgy nehezedik az emberiségre, mint egy Alpes-hegység. A Miatyánk negyedik kérése: mindennapi kenyerünket add meg nekünk, a szociális kérdés egész katekizmusa, ezen kérés minden szava gazdag tartalom.

Mennyei Atyánk! Te adj nekünk kenyeret. Mert Te vagy a mi atyánk, ki kenyeret, táplálékot adsz nekünk s mindenben gondunkat viseled, miként táplálod az ég madarait s a mezők liliomait.

Add meg a *mindennapi kenyeret:* nem mint fölösleges dolgot, melyet nélkülözhetnénk vagy amely csak inyencségünket elégítené ki, hanem azt a legszükségesebb táplálékot, mely nélkül nem élhetnénk.

Add meg a *mi kenyerünket:* melyért dolgozni akarunk, hogy megérdemeljük.

Add meg *ma* ezen kenyeret: gondoskodásunk nem terjed ki a messze jövőbe; add meg azt, amire ma van szükségünk, holnap újból kérjük ugyanazt.

Add meg *nekünk* a mindennapi kenyeret: nemcsak nekem, ki azt az imában kérem, hanem minden testvéremnek, felebarátomnak, különösen azoknak, kik még szegényebbek nálam: a legelhagyatottabbaknak: kik már nem imádkoznak s Téged erre nem kérnek.

Add meg mindnyájunknak mindennapi kenyerünket, de nemcsak testünk, hanem elsősorban *lelkünk* számára, tehát ne csak mulandó romlandó ételt adj, hanem olyan kenyeret, mely a lelket az örök életre táplálja. Ezt pedig csak Krisztus, az Istenember adhatja nekünk.

Így a mi kérésünkkel elértünk a szentségház elé. Mi kenyeret kérünk s szemeink kenyeret látnak a tabernákulumban. Igen, aki minket a «Miatyánk»-ban így tanított: mindennapi kenyerünket add meg nekünk, az van jelen oltárainkon a kenyér szine alatt. Aki nekünk azt mondotta, hogy nagy szerénységgel kérjünk és mindennap kérjünk kenyeret, az maga megelégszik egy darab kenyérrel és az Oltáriszentségben megragadó példáját adja igénytelenségének s páratlan alázatosságának, lealacsonyításának. Aki minket arra tanított, hogy testünk és lelkünk számára kérjünk naponkint táplálékot, *az maga lett a lélek kenyere, tápláléka.* Kenyérré lett, hogy őt megizleljük s vele a legbensőbben egyesüljünk.

Ha mi egyesülünk a mennyei kenyérrel, akkor a kenyérkérdés gondja nem lesz nyomasztó, akkor nem fogunk soha a test és lélek éhségéről panaszkodni, hanem úgy a testnek, mint a léleknek táplálására már gondoskodtunk eledelről.

Azért az évben ne csak egyszer, hanem sokszor járuljunk a mennyei kenyérhez, az Úr asztalához. A Szentatyának is az a kívánsága, hogy az áldozók száma folyton emelkedjék, hogy *a hívek minden héten, sőt minden nap vegyék tiszta szivükbe az Úr szent testét...*

(A püspöknek 1907. aug. 8-án, a metzi eucharisztikus kongresszuson tartott beszédéből.

A III. Katholikus Diákkongresszus.

Nagy örömmel láthatjuk mindenfelé, hogy a katholikus mozgalmak újabban sokat nyernek bensőségben és vallásos tartalomban. S ebben egyúttal biztosítékát találjuk annak, hogy nemes törekvéseink, melyeket kifejtünk hitünk és hazánk érdekében, nem lesznek meddők. — Ezt kell megállapítanunk a Kassán tartott Diákkongresszusról is, melyen az egyetemi ifjúság több mint 100 tagja — élükön az ifjúság fenkölt vezéreivel — járult a szentáldozáshoz.

Dr. Fischer-Colbrie kassai püspök fel is ismerte ennek óriási jelentőségét, midőn a kongresszuson mondotta: «Az olyan látvány, mint ma reggel a dómban, mikor egy világhírű tudós: Apponyi, tanárok, az ifjúság virága oda térdel az Úr asztala elé, az többet ér, mint öt kötet Hettinger-apológia. Jelenti azt, hvgy a mai korban is hit és tudomány összeférnek.»

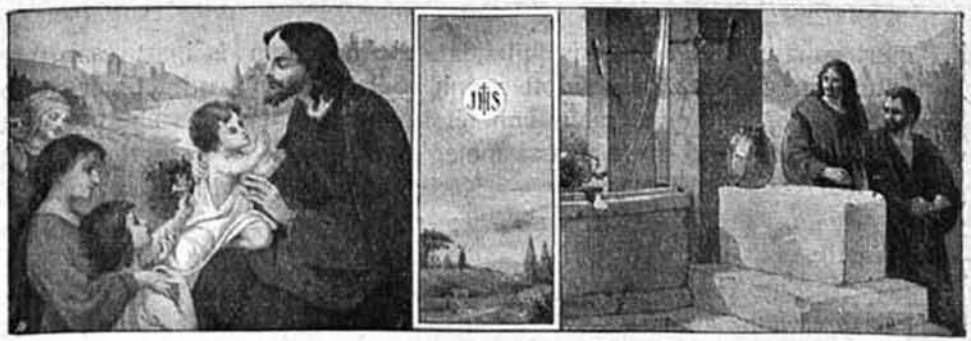

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Adjuk Jézus virágait a májusi Királynőnek!

Multkor gyönyörű kertben jártam. A kedves tavaszi napsugár már felkeltette álmukból a szép virágokat, kidugták fejecskéjüket az ő jó anyjuk öléből, a földből. S ekkor egy kis csoport másféle virágot láttam a kertben. Vidám gyermekek voltak e virágok, négy testvér, a kert urának gyermekei. Szemük kék, mint a nefelejts; tiszta, mint többnyire a májusi égboltozat; arcuk piros, mint a pünkösdi rózsa; lelkük fehér, mint a liliom. Oket is a meleg tavaszi napsugár csalta ki anyjuk öléről, lakásukból, ahol a tél legnagyobb részét töltötték. Ide-oda mennek a virágokhoz, hogy szakítsanak belőlük; letépik az anyaföld kebléről, hogy csokorba kössék s odaállítsák a jó égi Anyának, Szűz Máriának májusi oltárára. Most már eleget szakítottak, leülnek, hogy csokorba kössék s hallom, hogy beszélni kezdenek.

— Milyen jó is — így szól Margitka — hogy elmult a tél. Úgy-e mégis csak szebbek ezek a virágok, amelyeket a meleg napsugár növeszt, mint amelyeket a hideg télapó rajzol az ablakokra?

— S a nap is — mondja Béla — mintha télen haragudott volna, csak rövid ideig mutatta nekünk arcát: későn lett reggel és hamar este.

— És amíg sütött, addig is, mintha nem szeretett volna minket, hideg volt a sugara. Most pedig, milyen meleg! — teszi hozzá Erzzike.

Erre Palika, a legkisebbik, csodálkozva kérdezi:

— Ugyan miért haragudott reánk a nap? Hiszen ti télen is jók voltatok: én pedig akkor is, most is érzem, hogy sokszor nem vagyok jó.

Margitka megsimogatja Palikát és feleli:

— Oh te, kedves öcsikém, látod, hogy jó vagy! Épen azért vagy

jó, mert sohasem tagadod kis hibáidat. De hát nem is igaz, csak úgy mondtuk, hogy a nap haragudott reánk. Béla bátyánk, mint legöregebb és legokosabb, elmondja, miért van tél is, nemcsak tavasz s elmondja azt is, amit a tisztelendő úr a tavaszi meleg napsugárról és a legméltóságot sabb Oltáriszentségről beszélt. — Kérlek, Erzsike, add ide a fonalat, hadd kössem meg ezt a csokrot; aztán majd a többi virágot is összefűzzük.

— Bizony, Palika — így kezdi Béla az ő tanítását — a jó Isten, nagyon szeret minket. Te csak mult ősszel kezdtél iskolába járni, azért még nem sokat hallottál erről. Én se tudnám, amit most mondani fogok ha a jó tanító úr el nem beszélte volna. Látod, ha sohasem aludnál, meg kellene halnod, annyira kifáradnál. S a fáknak, a virágoknak is el kellene veszniök, ha sohasem volna tél. Csak egyetlen egy fa van, amely télen sem veszíti el levelét: a karácsonyfa. De azon nem is nő gyümölcs, sem virág, hanem a Jézuska aggat rá cukrot, diót, ajándékot, másként nincs rajta semmi egyéb, mint levele és az is tű. A többi fa s a virágok télen még levelet sem hajtanak, alusznak, azért olyan szépek és frissek most, tavasszal.

Palika feltartja a virágokat, melyek kezében vannak és vidám hangon kiáltja:

— Én bizony szeretek aludni s mikor jól kialudtam magamat, nagyon jól esik újból ugrálni és játszani! Tehát e virágok is azért oly szépek, a fák azért oly friss-zöldek, mert jól kialudták magukat a télen? Magam is örülök, hogy ti, kis virágok, kialudtátok magatokat.

E szavakkal a kedves fiúcska megsimogatja a virágait.

Margitka kérdezi erre Palikát:

— Hát azt nem szeretnéd hallani, amit a tisztelendő úr a tavaszi napsugárról és az Oltáriszentségről beszélt nekünk?

Palika hamar feleli:

— Az Oltáriszentségről, amelyben az édes Jézus lakik? Hogyne szeretném hallani, hiszen úgy örülök, mikor erről a tisztelendő úr beszél. Mert nekünk is beszélt ám róla, mikor az utolsó vacsoráról szólott. De a tavaszi napsugárról nem mondott akkor semmit.

— Halljad tehát — így szólt Béla. — Azt mondta a tisztelendő úr, hogy Jézus az Oltáriszentségben olyan a mi lelkünknek, mint ez a kedves meleg nap az égboltozaton a virágoknak. Azt is említette, hogy a mi lelkünk az Úr Jézusnak a kertje és benne minden jó gondolat és jócselekedet egy-egy virág.

— Igaz ez, Béla? — szól közbe Palika. — Én nem tudom megérteni, hogyan lehet az.

— Nézd, kis öcsém — tanítja őt tovább a jó Béla — a virágok

azért nőnek most, mert melegebben süt a nap. Mikor pedig valaki a szent áldozásban magához veszi az Úr Jézust, akkor az Úr Jézus szent gondolatokat súg neki és jócselekedetekre birja. A mi szent gondolataink

Őszentsége X. Pius pápa gyermekeket áldoztat.

és jócselekedeteink meg olyan kedvesek Jézusnak, de még kedvesebbek is, mint nekünk a virágok.

Palika kissé gondolkozik, azután mondja:

— Nem értem most sem egészen, de szép, amit mondasz. Csakhogy nincsen szent gondolatunk, ha nem áldozunk? és nem is tehetünk akkor jót? De kár, hogy engem még nem engednek a szent áldozáshoz!

Erzsi megvigasztalja:

— Ne félj, nemcsak annak a lelkében teremnek Jézus virágai, a szent gondolatok és jócselekedetek, aki áldozik, hanem mindenki szivében, aki Jézust az Oltáriszentségben szereti, Reá szívesen gondol és a szent áldozás után kivánkozik.

Erre Palika megörül:

— Oh hiszen akkor jól van! Én szeretem Jézust és szeretnék áldozni is, leginkább akkor, mikor titeket látlak áldozni. Alig tudom megvárni azt a napot, amelyen majd én is megáldozhatom.

— Az a nap is hamar fog megjönni — mondja Margitka — hiszen a mi jó Szentatyánk, a római pápa, megengedi már a hétéves gyermekeknek is, hogy a szent áldozáshoz járuljon. De már készek a csokrok, mutassuk meg a mamának, aztán gyerünk a tisztelendő úrhoz, adjuk át neki Szűz Mária májusi oltára számára.

Béla azonban még mond valamit:

— Még egyet, édes testvéreim! Ne feledjük, amit a virágok jelentenek. Jelentik a mi szent gondolatainkat és jócselekedeteinket, amelyeket Jézus kimondhatatlanul szeret. Adjuk Jézus virágait, szent gondolatokat és jócselekedeteket is e hónapban Jézus szent Anyjának, a májusi Királynőnek! És hogy ezt minél jobban megtehessük, igérjük meg, hogy e hónapban minél gyakrabban fogunk áldozni!

Margitka és Erzsi felkiáltanak:

— Szívből igérjük!

Palikát kérdezik:

— Hát te is igérsz valamit a jó égi Anyának?

— Igen — mondja a kis fiú. — Igérem, hogy e hónapban jobban fokom Jézust szeretni s jobban fogok a szent áldozás után kivánkozni.

Ezután a kedves gyermekek elmentek, én pedig elgondoltam, hogy mennyi öröme lesz bennük e szép hónapban a szentséges Úr Jézusnak és a boldogságos szűz Máriának, a májusi Királynőnek.

Az eucharisztikus Gyermekszövetség terjedése.

Talán már hallottátok vagy olvastátok gyermekeim, hogy édes hazánkat régen mennyi veszély fenyegette. Gonosz ellenség tört reánk sokszor és el akarta rabolni, el akarta pusztítani e szép hazánkat. Ilyenkor azután *véres kardot* hordtak körül az országban s kinek a szivében lobogott a hazaszeretet tüze, az sietett a szorongatott haza segítségére.

Lássátok gyermekeim, ma nem hazánkat fenyegeti az ellenség, hanem drága lelkünket akarja a sok bűn és gonosz ember megrabolni és elrontani. Azért végig száguld ez országon, mint régen a véres kard, az Úr Jézus szerető hivása: Jöjjetek hozzám és én megerősítlek benneteket a szent áldozásban. Lépjetek be az eucharisztikus Gyermekszövetségbe, mert az a gyakori szent áldozással megvéd benneteket az ellenség elől.

S ime akinek szivében és lelkében él az Úr Jézus szeretetének tüze, az siet a szövetség tagjai közé lépni. Sorban alakulnak mindenhol az országban újabb és újabb eucharisztikus csapatok.

Rétság és *Tolmács* nógrágmegyei községek lelkes plébánosa alakitotta az első vidéki szövetséget. A tagok nagy örömmel fogadták a csinos felvételi cédulákat. Már 54-en vannak. Csak legyetek buzgók gyermekeim! A jó Isten mindig kiválóan szerette mindenből az elsőt, ha neki ajánlották. Azért olyan szent a lelkésznek első miséje vagy a kicsinyek első szent áldozása. Ti is gyermekeim különösen kedvesek vagytok az Úr Jézus szemében, mert az eucharisztikus Gyermekszövetség *első vidéki tagjai* vagytok.

Nezsideren, Mosonmegyében 48 kedves tagja van szövetségnek. — *Homonnán*, Szatmármegyében 30 lelkes tag járul vasárnaponként a szent áldozáshoz. — Hatalmas szövetség lesz *Csurgón*. Mindjárt kezdetben 53 tag lépett be. — *Sátoraljaújhelyen* 18 derék gimnazista csatlakozott szövetségünkhöz. — Kisebb csoport van már *Temesváron* is, *Sopron* városában meg éppen 100 taggal indul meg a gyermekek eucharisztikus szövetsége.

Tiefenthaler József.

Gyermekek a pápánál.

Rómából írja levelezőnk: A Szentatya a minap Róma összes plébániáinak első áldozóit, számszerint négyezer gyermeket, kihallgatáson fogadta. A vatikáni csendtől megilletődött, suttogva zsibongó, áhitatos sereget a Sala Kelementinában, a trónteremben és a konzisztórium termeiben helyezték el. A Szentatya, ki Respighi biboros vikárius és msgr. Ranuzzi kiséretében jelent meg, nagy lelki örömmel hallgatta végig a gyermekek énekét, több apróságot megszólított, majd rövid buzdító beszédet mondott hozzájuk. Kedves és megható szépségű jelenet volt, mikor a kihallgatás végén négyezer kipirult arcú gyermek zsebkendőt s kalapot lengetve egy hangon s egy szívvel kiáltotta:

— Evviva il santo Padre! Evviva il santo Padre! (Éljen a Szentatya! Eljen a Szentatya!)

Egyik római lap a gyermekek kihallgatásával kapcsolatosan felemlíti a következő esetet: A messinai katasztrófa folytán árván maradt gyermekek jó részét a Szentatya költségén egy római intézetben nevelik jámbor

apácák. Nemrég ennek az intézetnek több növendéke az első áldozás alkalmából a Szentatya elé járult, de velük együtt voltak fiatalabb társai is. A kihallgatás alatt egy ötéves kis lány észrevétlenül a trón mellé lopózott s megérintette a Szentatya ruháját. A gyermekekre felügyelő apácák riadtan vették észre a csöppség merészségét, a pápa azonban semmi különöset sem talált a kis leány viselkedésén és szóba ereszkedett a kis tolakodóval. Megkérdezte a nevét, a korát s hogy mit akar. A kis leány szépen, okosan felelt minden kérdésre, elmondta, hogy ő már öt éves és nagyon szeretne első áldozásra menni, de a nővérek nem engedik.

— Talán nem tudod a katekizmust? — kérdezte a pápa.

— De éppen nagyon jól tudom — felelte a kis leány.

A Szentatya ekkor maga intézett a katekizmusból néhány kérdést a leánykához s végül meghagyta az apácáknak, hogy másnap kisérjék az áldozáshoz a kis növendéket. A Szentatya ezzel is mutatni akarta, hogy a gyermekek korai áldozását a hitbeli erősödés hathatós eszközének tartja.

(Alkotmány, 1912. március 29.)

Az eucharisztikus Gyermekszövetség első gyűlése Budapesten.

Víg gyermekseregtöltötte be április 8-án és 9-én az Oltáregyesület nagytermét. 8-án a leányok, 9 én a fiúk számára volt összejövetel. A gyűlés énekkel kezdődött. Utána vetitő gépen láttuk szent Tarzicius történetét. Szép volt és megható. Lebegjen is minden gyermekszövetségi tagnak a szeme előtt szent Tarzicius példája. Milyen áhitattal hordta kebelén az ő Urát és mennyire szerette az édes Jézust! Meghalt érte. Ezután a szövetség igazgatója néhány oktató szót intézett a tagokhoz.

A gyűlést ének és a társulati ima zárta be.

T. J.

Imádságos könyvek.

Kedves Pista! Te azt kérdezted tőlem a napokban, hogy milyen imádságos könyvet használjanak a gyakran áldozó gyermekek, mert a szövetség tagjai közül sokan ezt nem tudják. Most itt ezen a helyen felelek meg kérdésedre, mert a gyermekszövetség vidéki tagjai között is sokan lehetnek, kik szintén szeretnék ezt tudni.

A gyakran áldozó fiúk és leányok számára van két igen jó imádságos könyv.

Az elsőnek a címe «Jöjj, Uram Jézus!» Tartalma 480 oldal. Ára csinos vászonkötésben 1 kor. 60 fillér. Kapható minden könyvkereskedésben. Ezen imádságos könyvben bennvannak mindazon imádságok, melyekre a gyakran áldozó gyermekeknek szükségük van. A kitünő gyónási és mise-imádságokon kívül van 52 különböző áldozási imádság: 3—3 oldalon a szent áldozás előtt és után végzendő ájtatosság. Van 2 ájtatosság, melyek közös áldozásra használhatók, azután 31 ájtatosság a hónap minden egyes napjára; ezek mind az Úr Jézusról, az ő követésre indító erényeiről szólnak, azután 7 ájtatosság a hét minden egyes napjára, végül 12 ájtatosság Jézus Szive engesztelésére. Ezeken kívül van még benne sok szép ima a szűz Máriáról, szent Józsefről, a betegek számára és a szenvedő lelkek vigasztalására.

A másodiknak a címe: «Jézusom, szeretlek». Tartalma 96 oldal. Ára vászonkötésben 50 fillér. Ezen imádságos könyvben a reggeli, esti imákon, mise és gyónási ájtatosságokon kívül van több áldozási ájtatosság és pedig úgy, hogy egy mindennap végezhető s állandó imádságon kívül vannak különböző kisebb könyörgések: a hét minden egyes napjára, nagyobb ünnepekre, Jézus Szive és szűz Mária tiszteletére. Igy 21 áldozási ájtatosságot találnak ezen imakönyvben. Ezen második imádságos könyvet azért adta ki a Szent-István-Társulat, hogy a szegényebb, de gyakran áldozó gyermekek is hozzájuthassanak olyan imádságos könyvhöz, mely a gyermekeknek az imádkozásban nagy segítségükre van.

Kedves Pistám! A két imádságos könyv közül bármelyiket választod, mindegyik nagy lelki előmeneteledre lehet, csak lélekből imádkozzál, azaz ne csak szájjal, hanem főleg sziveddel: összeszedettem, ájtatosan! Kérlek mondd meg a többi gyermekeknek is, kik tőled kérdezősködtek, hogy az «Eucharisztikus Gyermekszövetség» tagjainak az imádságos könyve: a «Jöjj, Uram, Jézus!» vagy a «Jézusom, szeretlek».

Előre is fogadd hálás köszönetemet.

Az igazgató bácsi.

Sokan mindenféle helyre zarándokolnak, hogy meglátogassák a szentek ereklyéit és csodálkozással hallják cselekedeteiket; megnézik a hatalmas méretű templomokat és csókkal illetik a szenteknek selyembe és aranyba tekert ereklyéit.

S ime, te Uram Istenem, itt az oltáron vagy jelen, Szenteknek Szentje, az emberek Teremtője és az angyaloknak Ura. Az Oltáriszentségben egészen jelen vagy Jézus Krisztusom, igaz Isten s igaz ember; itt bőségben nyerhetjük az örök élet gyümölcsét, ahányszor méltóképen és áhitattal veszünk magunkhoz.

Kempis Tamás.

Röptében a nagyvilág körül.

Nagy ősök nyomdokában. Ki ne olvasott volna már habsburgi Rudolf gróf mélységes hitéről az Oltáriszentség iránt? A nemes lovag minden habozás nélkül felajánlja saját lovát az Úr testével beteghez siető papnak és mély alázattal viszi mellette a pislogó mécsest.

Most már a századok távoli ködébe sülyedt habsburgi Rudolf e legendás hódolata a szentségi Úr Jézus iránt, de I. Ferenc József király feleleveníti azt. A bécsújhelyi kath. nagygyűlésen ezrek örömujjongása fogadta Nagl bécsi biboros-érsek azon kijelentését, hogy a bécsi eucharisztikus világkongresszus védnöki tisztét Ő felsége viseli. Az agg uralkodóban feltámadt a mai idők szellemének megfelelően nagy ősének buzgósága. Már a madridi kongresszusnak is különös jelentőséget adott az a körülmény, hogy a befejező ünnepségeken Alfonz király is résztvett udvarával. De a bécsi kongresszus nemcsak az uralkodóháznak jelenlétében fog lefolyni, hanem Ő felsége fog a kongresszus legfőbb védője gyanánt szerepelni. E tekintetben a bécsi kongresszus egyedül áll a maga nemében, mert még seholsem történt meg, hogy koronás fő vállalta volna e szerepet.

A celldömölki eucharisztikus Kongresszus. Az eucharisztia-társulat a szombathelyi püspöki főhatóság engedélyével folyó évi május 23-án eucharisztikus kongresszust rendez a következő tárgysorozattal: Reggel 8 órakor a kegyoltárnál csendes szentmise, melyet mélt. és főtiszt. gróf *Mikes János* szombathelyi megyés püspök úr végez. Utána szentbeszéd, tartja *dr. Boda János* tb. kanonok, egyh. m. irodaigazgató. Ezután a kincstárteremben papi értekezlet, melyen előadásokat tartanak: *Kanter Károly* pápai prelátus, kir. várpatolai apát-plébános, *dr. Molnár Ignác* győri apátkanonok, *dr. Lukcsis József* egyetemi tanár és *dr. Strommer Viktorin* pannonhalmi főiskolai tanár. Délután ünnepélyes letenye és szentséges körmenet, tartja mélt. és főt. *dr. Hajdu Tibor* pannonhalmi főapát.

Az értekezletre eljön Kránitz Kálmán felsz. püspök Veszprémből és még számos egyházi kitűnőség. A celldömölki kongresszus — az előjelek

után itélve, — fényes bizonyságát fogja adni annak, hogy a dunántúli papság, mint minden vallási mozgalomban, akként az eucharisztia tiszteletében is első helyet foglal el hazánkban.

Szózat a magyar nőkhöz. E cimen lelkes kiáltvány repült szét széles e hazába az alkohol romboló hatása ellen. A népmentő ügy szárnyat adott sok nagy lélek nemes törekvésének s ékes szavakkal igyekeznek különösen a nőket mozgalmuknak megnyerni. «Szeretnők ide a szivünk közelébe gyüjteni a szent édesanyákat, a pártás menyasszonyokat, az érzékenylelkű gyermekeket, hogy megérezzék és elhigyjék nekünk, kik a társadalom különböző osztályaiból egy szívvel, egy akarattal jövünk: hogy onnan a mélyből önzetlenül tör elő a kérés: *magyar nők ébredjetek tudatára a felelősségnek, mely rátok vár az alkohol ellen való harcban, családban és társadalomban!*

Emlékeztetek rá a titokban hullatott könnyekre, mely a szemetekből, a lelketekből tört elő egy iszákos apáért, férjért, gyermekért, vőlegényért. Mindenik közel áll a ti szivetekhez. Sorsuk összefügg a tietekkel.

Segítségül felkérünk titeket magyar nők, szerte e hazában szegényt és gazdagot, előkelőt és polgárt, kicsinyt és nagyot, boldogot és szerencsétlent, aki sírt valaha az alkohol miatt, aki tudja az eszével, érzi a lelkével, hogy kötelességei vannak a vallás, az istenszeretet, a haza és a jövendő emberiséggel szemben, melyért harcolni akarunk.

Olyan nemzedéket akarunk felnevelni, mely nem tanulta ismerni az alkoholt, melynek erkölcsi világa melegebb lesz s tisztább.

Mindenkit segítségül kérünk ehhez és ne akadjon egyetlen nemes-szivű magyar nő, aki minket meg nem hallgat. Senkise elég kicsiny ahhoz, hogy hálásak ne lennénk a csatlakozásért és senkise elég nagy arra, hogy joga lehetne küzdelmünket kicsinyelnie:

Szeretettel kérünk: *terjesszétek az alkoholellenes eszmét fent és alant; mert beteg a társadalom, pusztul az erő, az erkölcs, a vagyon, ahol az alkohol szaga terjeng szalonokban és viskókban.*

Lépjetek be az «Alkoholellenes Szövetségbe» (Gyergyószentmiklós). És akkor jogotok lesz arra, hogy asztalaitokra alkoholt sohase adjatok.»

EGYESÜLETI ÉLET.

Budapesti középponti Oltáregyesület májusi választmányi ülése május 15-én folyt le. Jelen voltak: *Kánter Károly* prelátus, igazgató, őrgróf *Pallavicini Edéné* elnök, *Kiss Aladárné* és *Mária de Jerusalem* alelnökök, *Tiefenthaler József* «Örökimádás» szerkesztője, továbbá *Pálffy Anna* grófnő, *Vécsey Eszter* bárónő, *Fejérváry Coelestin*, *Heinrich Gusz-*

tárné választmányi tagok. A jegyzőkönyv felolvasása után az igazgató jelenti, hogy az örökimádás templom lelkészi állás rendezéséről szóló jegyzőkönyvi kivonatot felküldi a vikárius-püspök úrnak. Majd megköszöni a választmány nevében dr. Ernszt Sándor úrnak buzgalmát, mellyel az oltáregyesületi husvéti lelkigyakorlatokat tartotta. Nagy örömet okozott a kassai püspök úrtól küldött 596 kor. 78 fillér, melyet a kassai Oltáregyesület gyüjtött Prohászka püspök lelkigyakorlata alatt. Az igazgató melegen ajánlja Gennari kitünő munkáját, melyet a jászói premontrei növendékpapok irodalmi iskolája fordított «A katholikus vallás alapigazságai» címen. Különösen konvertiták oktatásánál használható sikerrel. Ára 3 korona.

Az elnöknő őexcellenciája jelenti a választmánynak, hogy a kiállítást május 18-án délután 4 órakor dr. Kohl Medárd püspök úr fogja megnyitni. A megnyitáson jelen lesz Izabella főhercegnő is, mint az Oltáregyesület fővédnöke. Ugyanaznap délelőttjén fog őfensége a budai várpalotában a nagy hölgybizottság ülésén elnökölni. A kiállításnak különös érdekességet kölcsönöz majd az ünnepélyes görögszertartású szentmise, melyet valószinűleg dr. Hosszú Vazul püspök fog celebrálni.

Az igazgató tájékoztatja a választmányt a bécsi eucharisztikus kongresszus magyar osztályának előmunkálatairól. A választmány magára vállalja az augusztinus és kapucinus templomok egyházi ruhákkal való ellátását. Ezekben a templomokban lesznek ugyanis a magyar ülések.

Az igazgató tudtára adja a választmánynak, hogy egyházmegyei eucharisztikus kongresszusok tartatnak Celldömölkön május 23-án, Pozsonyban május 28-án. A munkácsi görög kath. egyházmegye oltáregyleti igazgatójává *Karczub Endrét* nevezte ki a megyés püspök. Érdekes viszonyokat tár a választmány szeme elé Solymos Oszkár amerikai lelkész levele az amerikai magyarok vallási viszonyairól. Az elnöknő indítványára elhatározza a választmány, hogy a nevezett lelkésznek zászlót adományoz, melyre Barkóczy Ilona bárónő máris adott 100 koronát. Vécsey Eszter bárónő szűz Mária és szent Borbála-képet ajánl fel a zászló javára, melynek költségeit adományozásból kívánja az egyesület fedezni. A főnöknő örömmel jelenti, hogy az Oltáregyesület megrendelt vetítőgépje megérkezett. — A gyűlést ima zárta be.

Soproni Oltáregyesület jubileuma. A soproni Oltáregyesület ezidén üli 50 éves fennállásának jubileumát. Fényes ünnepséggel fogja a szentségi Úr Jézusnak meghálálni, hogy már egy félszázada szolgálatában lehet. Dr. Zehetbauer Ottó prépostplébános felkérésére dr. *Várady L. Árpád* megyés püspök úr örömmel sietett kijelenteni, hogy a jubileumon ő is ki akarja venni a részét. A megállapodás szerint az ünnepségek május 15-én a jubileumi kiállítás megnyitásával kezdődnek, melyet a püspök őméltósága fog eszközölni. Másnap áldozócsütörtökön a legméltóságosabb Oltáriszentség 12 órai szentségimádásra lesz kitéve az egyesületi templomban, a dómban. Az ünnepi nagymisét a püspök úr fogja tartani fényes segédlettel. Szent beszédek magyar és német nyelven fogják az eucharisztikus Jézust ünnepelni és nagy ügyeit a hivek szivére kötni. A jubiláló egyesület ünnepét vecsernye és Te Deum zárja be.

A környékbeli lakosság máris nagy örömmel készül, hogy jelenlétével kimutassa hódolatát a szentségi Úr Jézus iránt és nagyrabecsülését a tevékeny egyesület iránt.

Besztercebánya. Dr. Császik István oltáregyesületi igazgató a következő jelentést teszi: Egyesületünk, hála Istennek! virágzik, tagjaink megszentelése, ájtatosságaink, szentségimádásaink, közös szent áldozásaink révén szépen halad előre. Ezidén is háromnapos lelkigyakorlataink lesznek március 24—28-ig, melynek befejező részét a püspök úr őméltósága maga végzi, ki egyben annak költségeit is a tavalyi usus szerint magára vállalta. Nagyban segít minket a kis aszkétikus és nemesen szórakoztató könyvtár, melynek könyveit nagyobbrészt a kanonok urak által szereztettem be. Tagjaink száma is szépen növekszik s ami a fő minden új helyen létesült egyesület alapszabályait közvetítésemmel erősíti meg a megyés főpásztor őméltósága s így a központi vezetés révén alkalmam nyilik az ellenőrzésre. Ma már 29 ilyen alapszabályokkal szervezett egyesület van hozzánk csatolva, több helyen pedig most van szervezés alatt. Ezévi közgyűlésünkön megjelent a fővédnök püspök úr őméltósága is s a legényegyesület dísztermét teljesen megtöltötték tagjaink.

A budapesti középponti Oltáregyesület kiállitása. Az idei kiállítás erősen kiemelkedik a rendes kiállítások nivója fölé, mert ezt *Izabella* főhercegnő őfensége fogja magas megjelenésével megtisztelni. A kiállítást május 18-án délután dr. Kohl Medárd püspök úr őméltósága nyitja meg; 19-én, 20-án és 21 én délelőtt 10 órakor nagymise lesz, délután pedig 5¼ órakor szentbeszéd és ünnepies áldás.

A három nap egyikén történik a Virgo Reparatrix kongregáció zászlójának felavatása.

Telefon-pósta.

Az euch. Gyermekszövetség vezetőinek. Becses figyelmükbe ajánljuk az «Örökimádás» **Gyermekvilág** című rovatát! Jó volna, ha a szövetség tagjai ezt olvashatnák. — Ha sikerül több gyermeket megnyerni a lap járatására, akkor az Oltáregyesület szivesen hozza meg azt az áldozatot, hogy 2 koronáért juttatja nekik a lapot. A gyermekek révén azután a szülők is sok lelki kincshez jutnának. — Egyébként tisztelettel kérünk a szövetségek haladásáról értesítést.

KIMUTATÁS.

«Eucharisztikus Gyermekszövetség» tagjainak névsora.

Budapestiek:

Farkas Lajos el. i. t., Csernicska Rezső polg. i. t., Novotnyi Nándor el. i. t., Gremsperger István polg. i. t., Balla István el. i. t., Becsák József el. i. t., Puchmann István polg. i. t., Teleki József polg. i. t., Biró Géza polg. i. t., Putoczki József polg. i. t., Richerek János el. i. t., Nagy Ferenc polg. i. t., Botos István el. i. t., Botos Gyula gimn. t., Resch Józsi el. i. t., Pogány István el. i. t., Orbán Ferenc el. i. t., Szerdahelyi Károly el. i. t., Ondó Lajos el. i. t., Benes Ferenc el. i. t., Schmid István el. i. t., Stander Ferenc el. i. t., Mihalik Pál el. i. t., Krész András el. i. t., Sincsek Lajos el. i. t., Berencz József el. i. t., Bertalan József polg. i. t., Novák István polg. i. t., Czétli Ferenc polg. i. t., Jajczai István polg. i. t., Koller Gyula polg. i. t., Molnár János polg. i. t., Hrenkó Ferenc polg. i. t., Tomaschek József polg. i. t., Somogyi József el. i. t., Drahovszki Béla el. i. t., Bogdán Ferenc el. i. t., Tanner Gyula polg. i. t., Kovács Márton polg. i. t., Hungár Dezső polg. i. t., Fridrich Ferenc polg. i. t., Bakos Sándor polg. i. t., Góra Ferenc polg. i. t., Schröder Béla polg. i. t., Bozsek Rezső polg. i. t., Pleier Lajos polg. i. t., Manger Béla polg. i. t., Neninger Mátyás el. i. t., Fridrich József polg. i. t., Nagy Sándor polg. i. t., Bieshoff Pali polg. i. t., Reinprecht Károly polg. i. t., Udvardi Róbert polg. i. t., Buki István el. i. t., Legény Pál polg. i. t., Valentini Róbert polg. i. t., Szvézseni Béla polg. i. t., Tapaszti Ferenc polg. i. t., Konetsni Ferenc el. i. t., Merényi Andor polg. i. t., Geiger Gyula polg. i. t., Dvoracsik Oszkár polg. i. t., Henkel János polg. i. t., Éliás Ferenc polg. i. t., Kupits Ferenc gimn. t., Kupits Gyula polg. i. t., Szkaszkó István polg. i. t., Zsarnóczai Zoltán polg. i. t., Kopácsy József polg. i. t., Budai Béla polg. i. t., Schulléri Ferenc polg. i. t., Csénnyi Kálmán polg. i. t., Porga Gyula polg. i. t., Brausz Gyula polg. i. t., Nagy Lajos polg. i. t., Hutvágner József el. i. t., Takács Sándor polg. i. t., *Fabics Anna* polg. i. t., Ferstl Mária polg. i. t., Schönkorn Erzsébet polg. i. t., Horváth Irén polg. i. t., Pető Antónia polg. i. t., Sárosdi Katalin polg. i. t., Sztaszino Ilona polg. i. t., Hakspacher Irma polg. i. t., Csizmadia Piroska polg. i. t., Nagy Mariska polg. i. t., Varga Juliska polg. i. t., Balázs Ida polg. i. t., Till Anna polg. i. t., Bangroth Etel polg. i. t., Sárosdi Mária el. i. t., Ecseki Mária polg. i. t., Pataki Irén polg. i. t., Szalai Margit polg. i. t., Miklós Mária polg. i. t., Rafszki Mária polg. i. t., Esküdt Mária polg. i. t., Luspai Ilona polg. i. t., Lestár Anna polg. i. t., Lestar Katalin Ranolder-i., Dobos Janka polg. i. t., Pécs Anna polg. i. t., Pataky Matild polg. i. t., Kováts Margit polg. i. t., Grabarits Klára polg. i. t., Kernmüller Mária el. i. t., Bohrer Anna el. i. t., Szigeti Gizi polg. i. t., Kulcsár Gizella polg. i. t., Metz Ilonka el. i. t., Száz Hermin polg. i. t., Váli Aranka polg. i. t., Horváth Aranka polg. i. t., Szabó Aranka polg. i. t., Rácz Anna polg. i. t., Mészáros Boriska háztartási, Zala Irén polg. i. t., Borsodi Paula polg. i. t., Szvoboda Irma polg. i. t., Csiszár Anna el. i. t., Varga polg. i. t., Perczel Mária el. i. t., Borbély Mária el. i. t., Töreki Verona háztartási, Mosza Gizella el. i. t., Raáb Róza polg. i. t., Czirok Olgica el. i. t., Németh Erzsi polg. i. t., Buday Mária polg. i. t., Gyurzfina Irén el. i. t., Lackmann Krisztina el. i. t., Novák Vilma el. i. t., Domenis Irén el. i. t., Ferenczy Ibolya polg. i. t., Hofbauer Ottilia polg. i. t., Kasza Anna polg. i. t., Somogyi Mariska polg. i. t., Proczeller Anna el. i. t., Szirek Anna el. i. t., Bitter Erzsi polg. i. t., Somogyi Gizella polg. i. t., Győri Ilona polg. i. t., Gulyás Margit polg. i. t., Fabry Ilona polg. i. t., Pinta Erzsébet polg. i. t., Nagy Margit polg. i. t., Kernmüller Ilona el. i. t., Limberger Erzsébet polg. i. t., Bördén Etel polg. i. t., Bördén Teréz el. i. t., Bauer Irén polg. i. t., Shmidt Ilona el. i. t., Then Jolán polg. i. t., Stampf Valéria polg. i. t., Kiss Etelka polg. i. t., Emm Gizi el. i. t., Lázár Irma polg. i. t., Lázár Anna el. i. t., Hóbor Ilonka polg. i. t., Schubert Ilonka polg. i. t., Ruszkó Etel polg. i. t., Dományi Irénke polg. i. t., Varga Jolán polg. i. t., Novák Irma el. i. t., Horváth Vilma polg, i. t., Polgár Erzsi polg. i. t., Szakmary Emilia polg. i. t., Kováts Mária polg. i. t. Száz Margit polg. i. t., Hegedüs Margit polg. i. t., Szabó Anna polg. i. t., Nagy Matild polg. i. t., Mocsári Teréz polg. i. t., Horváth Erzsébet polg. i. t., Boros Mária polg. i. t., Németh Karolin polg. i. t., Németh Ilonka el. i. t., Veszely Ilona polg. i. t., Albzsikowszky Erzsi polg. i. t., Drahovszki Gabriella polg. i. t., Novák Mária Ranolder-i., Linzer Gizella polg. i. t., Hevér Róza el. i. t., Tóth Ilonka polg. i. t., Pap Terézia polg. i. t., Farkas Anna polg. i. t., Farkas Erzsébet polg. i. t., Romay Margit polg. i. t., Tomor Irén polg. i. t., Wokonna Emilia polg. i. t., Altorjai Julia polg. i. t., Kereső Irén polg. i. t., Kiss Ilona polg. i. t., Boros Margit polg. i. t., Huber Ilona polg. i. t., Csányi Mária el. i. t., Radics Róza polg. i. t., Benke Mária polg. i. t., Zöldi Anna polg. i. t., Schneider Rózsi polg. i. t., Turi Ilonka el. i. t., Sipos Jolán el. i. t., Demkovszki Erzsi polg. i. t., Tóth Ilona polg. i. t., Kováts Juliana el. i. t., Kaltnecker Anna polg. i. t., Fiala Margit polg. i. t., Helyes Mária polg. i. t., Ripka Gizella el. i. t., Fischer Konstantin el. i. t., Szemere Margit el. i. t., Devecseri Mária el. i. t., Bakó Mária el. i. t., Spánitz Anna polg. i. t., Tamer Erzsébet el. i. t., Mosinszki Angella el. i. t., Óbendorfer Teréz el. i. t., Lehoczki Mária iparisk. t., Lehoczki Gizella ipar i. t., Kovács Mária polg. i. t., Rácz Róza el. i. t., Zizlovics Erzsébet el. i. t., Kurek Aranka polg. i. t., Adler Jolán polg. i. t., Horváth Irén polg. i. t., Genszky Margit polg. i. t., Gajeczki Stefánia polg. i. t., Palesch Giza el. i. t., Német Erzsébet el. i. t., Bakos Margit polg. i. t., Róhla Ilona polg. i. t., Benes Anna polg. i. t., Szijártó Eszti el. i. t., Nagy Etel el. i. t., Wenczel Sári polg. i. t., Honyecz Anna Soroksári-út 48., Obendorfer Mariska el. i. t., Tanka Mária polg. i. t., Szkaszkó Teréz el. i. t., Szűcs Ilona el. i. t., Meda Mária el. i. t., Tratnek Franciska polg. i. t., Radics Julia polg. i. t., Fodor Mária el. i. t., Pék Gizella polg. i. t., Orosz Erzsébet el. i. t., Fejérvári Ilonka el. i. t., Mundy Margit el. i. t., Diósi Anna polg. i. t., Csiba Julia háztartási, Darai Anna háztartási, Molnár Margit háztartási, Vizéli Mária polg. i. t., Legény Mária polg. i. t., Legény Anna polg. i. t., Szabó Margit el. i. t., Lászlói Anna polg. i. t., Milencsik Mária el. i. t., Lászlóp Rozália el. i. t., Patek Irma el. i. t., Gletz Anna el. i. t., Bordács Teréz el. i. t., Majer Teréz polg. i. t., Schvajda Irén polg. i. t., Liptai Margit polg. i. t., Eller Aranka polg. i. t., Harapka Teréz el. i. t., Papp Viktória el. i. t., Száz Jolán el. i. t., Tóth Zsófi el. i. t., Diósi Ilona el. i. t., Schwartz Róza el. i. t., László Ilonka el. i. t., Jankovits Mária el. i. t., Hittaler Ilona el. i. t., Németh Ida el. i. t., Szilly Rózsi el. i. t., Engelhardt Mária el. i. t., Baloghi Teréz el. i. t., Dorogi Vilma el. i. t., Munkácsi Juliska el. i. t., Schneider Borbála, Rusztler Emilia, Horváth Mária, Wágner Mária, Kreszta Katalin, Ernszt

Gizella, Csizmadia Juliska, Rákosi Margit, Weidl Anna, Fock Katica, Kralován Erzsi, Lovizes Mária, Hackenberg Mária, Schoffhauser Jolán, Vajda Mária, Jancsek Gizella, Koch Róza, Schoffhauser Mária, Gál Erzsi, Sinkó Mária, Kérász Erzsi, Idrányi Ella, Takáts Sári, Fock Ilona, Taraut Margit, Gulyás Erzsébet, Richter Hilde, Ruisz Margit, Véber Teréz.

A budapesti központi Oltáregyesület tagjaitól 1911. decemberben befolyt alamizsnák.

Habocsik Juli, Borsodnádasd 40 f., Stigel Mária 2 k., Bucsúházy Katalin 80 f., Gulka Katalin 40 f., Laczkó Ida, Budapest 2·24 k., Hegedüs Gizella 2 k., Iró Erzsébet, Illésháza 60 f., Madarász Rozál 50 f., Iró Mari 50 f., Kovács Borbála 50 f., Both Rozál 50 f., Nagy Veron 50 f., Zöld Márton, Keszthely 1 k., Gombócz Mári 1 k., Ács Örzse 40 f., Mocsári Örzse 20 f., Szente Rozália 24 f., Czibor Mári, B.-Ederics, Farkas Károlyné 40 f., Oszlay Jánosné, Budapest 1 k., Kovács Sándorné 1 k., Horváth Anna, Nagy-Kanizsa 2·10 k., Urbán Mihály, Nagykáta 1 k., Ábráni Ibolyka, Budapest 20 f., Burdet Eugenia 2 k., Mihalik Jánosné 1 k., Steinkugler Edéné 1 k., Barna Lászlóné, Mármaros 1 k., Bosnyák Erzsébet 1 k., Marutykó Klára 1 k., Horváth Istvánné 1 k., Kun Terézia 2 k., Benedikti Gyuláné 20 k., Bartl Malva 10 k., özv. Mailáth Györgyné 200 k., özv. Érczhegyi Ferencné 4 k., Géczy Károlyné 2 k., Kürthy Istvánné 5 k., Csempesz Lajos 20 f., Dominek Sándorné 50 f., Dobrovits Dezső 1 k., Maria Vincenc 2 k., Német Mihályné, Dunapentele 1 k., Bezó Jánosné, Budapest 2 k., Kuszka Anna 4 k., Koncsek Hermina 2 k., Lecskó Jánosné 50 f., Kump Klára 2 k., Adamecskó Mariska 2 k., Gazder Józsefné 1 k., Schnierer Mária 2 k., Józsa Jánosné 1 k., Magyar Anna Somogyvár 6·28 k., özv. Heinrich Ferencné gyüjtése, Budapest 80 k., özv. Tömöry Károlyné 200 k., Orosz Amália 30 f., Bocza Demeter 24 f., özv. Martinovics Elekné 4 k., Santics Mária 1 k., Török Hermin grófnő 4 k., Schleisz Katalin 60 f., Györy Teréz grófnő 10 k., Hadviger Matild, Nagyatád 5 k., Német Maris, Budapest 24 f., Kleineisel Jánosné 1 k., Tóth Erzsébet 1 k., Mayer Julia 2 k., Holló Györgyné 2 k., Sternlicht András 2 k., Galli Betti terjesztőnő gyüjtése: Ebner Béláné 4 k., Turtsányi Gyuláné 4 k., Galti Vilma 2 k., összesen 10 k., Tausch Hermin terjesztőnő gyüjtése: Forster Istvánné 2 k., Koller Éva 2 k., Ambrusics Emma 2 k., Jamernik Sarolta 2 k., Németi Ervinka 1 k., Széplaki Erzsi 50 f., Sárkány Ádámné 24 f., Piffor Jánosné 24 f., Poler Józsefné 24 f., összesen 10·22 k. Knapp Konstancia terjesztőnő gyüjtése: 2 k., Kovács Ilona 2 k., Hermeli Lajos 2 k., dr. Grafl Ödönné (résztv.) 4 k., összesen 10 k., Gervay Luiza terjesztőnő gyüjtése: özv. Unger Leóné 5 k., Schauschek Matild 2 k., Török Gizella 2 k., Goda Ferencné 2 k., Komocsay Endréné 1 k., Marasztoni Mária 1 k., Koch Julia 1·24 k., özv. Aldásy Antalné 4 k., dr. Kakucsy Györgyné 4 k., Hofhauser Erzsébet 2 k., özv. Tabermann Gusztávné 5 k., dr. Emmer Kornélné 24 k., Zimka Alajos 2 k., Zimka Gergely 1 k., Zimka Ilona 1 k., Perger Juliska 24 f., Perger Mária 24 f., Melcher Mátyásné 1 k., Melcher Irma 1 k., Melcher Antónia 1 k., Bozor Mária 1 k., Lustig Borbála 24 f., Gervay Louise 2 k., Bregovics Évi 24 f., Bregovics János 24 f., Zwirna Anna 24 f., özv. Schmiedt Lászlóné 2 k., Keller Antalné 4 k., Bubola Sándorné 4 k., özv. Slávik Borbála 2 k., összesen 76·68 k., Német Irén 1 k., Laub Jánosné

terjesztőnő gyüjtése: Glasmann Ferencné 2 k., Hollós Istvánné 2 k., Duvorzsak Ferencné 2 k., Weiser Rezsőné 2 k., Tullenbüchl Jánosné 2 k., Kukucs Klára 1 k., összesen 11 k., Karkis Malvin terjesztőnő gyüjtése: Bárány Erzsébet 4 k., Quint Józsefné 1 k., özv. Telkessy Ivánné 2 k., Telkessy Erzsébet 2 k., Karkis Kornélné 1 k., Karkis Malvin 5 k., összesen 15 k., Éberling Józsefné terjesztőnő gyüjtése: Tihanyi Laura 2 k., Pinsker Karolina 2 k., Pinsker Auguszta 2 k., Slezák Jánosné 2 k., Ginter Hermina 2 k., Tomasovics Emília 2 k., dr. Párdányi Emil 4 k., dr. Párdányi Emilné 2 k., Éberling József 2 k., Éberling Józsefné 4 k., Éberling Jenő 2 k., Rejtő Sándorné 4 k., Schützenberger Ilona 2 k., Schützenberger Irma 2 k., Mayer Román 2 k., Ekkert Vilma 2 k., Éberling Jenőné 2 k., összesen 40 kor. — Skerlecz Cara bárónő terjesztőnő gyüjtése: Neukirchner Magdolna 40 f., Kiss Vilmosné 40 f., Zváray Istvánné 40 f., Zváray István 40 f., gróf Csáky Evelin 2 k., gróf Csáky Gyuláné 4 k., Balogh Erzsébet 2 k., özv. Klobusiczky Istvánné 2 k., Székely Julianna 24 f., összesen 11·84 kor. — Matiocsik Mária 2 k., Lafranko Károlyné terjesztőnő gyüjtése: Matheides Béláné 2 k., dr. Panos Géza 5 k., Walther Ernőné 10 k., Pártos Gyuláné 2 k., Marcs Antal 2 k., Áprily Ilma 6 k., Luzsa Györgyné 4 k., Luzsa Rózsika 4 k., Lafrankó Károly 4 k., Lafrankó Károlyné 4 k., Lafrankó Margit 1 kor., összesen 44 kor. — Tihanyi Béláné 10 k., báró Pongrácz Julia 1 k., Özv. báró Skerlecz Károlyné terjesztőnő gyüjtése: özv. Kritzsek Pálné 40 f., özv. Tusovszki Gyuláné 2 k., báró Skerlecz Cara 2 k., báró Skerlecz K.-né 6 k., összesen 10·41 k. Murmann Alexandra terjesztőnő gyüjtése: Ottinger Károlyné 1 k., Ottinger Lajoska 1 k., Ottinger Irén 1 k., Ottinger Ilonka 1 k., Ottinger Nándorné 1 k., Wermes Mihályné 1 k., Winkler Erzsébet 1 k., Kramarik Karola 1 k., Fejes Lina 1 k., Fok Ferencné 1 k., Fok Mariska 1 k., Fok Emma 1 k., Komjáti Ilona 1 k., Alegszi Kati 1 k., Szöllősy Ilona 2 k., Brankner Veron 2 k., Forián Albert 2 k., Papp Lászlóné 1 k., Takács Ilona 1 k., Kiss Józsefné 1 k., Krizsák Andrásné 1 k., Mészáros Mihályné 1 k., Seregi Györgyné 1 k., Jeszenszky Róza 1 k., Almási Zsuzsi 1 k., Stefán Anna 1 k., Hornyik Ottilia 1 k., Szivcz Luiza 1 k., Platon Konstantin 1 k., Pucher Istvánné 10 k., Kostka Irén 4 k., Kostka Pálné 4 k., Bodogh Zsigmondné 4 k., Ámán Jánosné 2 k., Wederber Józsefné 2 k., Pieke Józsefné 2 k., Fekete Emerencia 2 k. Bálint Ernőné 4 k., Jordán Ferencné 4 k., Jordán Magda 4 k., Báthory Istvánné 4 k., Stampfl Józsefné 6 k., Murmann Alexandra 4 k., Sindler Mari 24 f., Gombár Ilona 24 f., Pozsgay Klára 24 f., Hegedüs Mari 24 f., Russ Róza 24 f., Bartl Erzsébet 24 24 f., Bartlinszky Mari 30 f., Wetcl Erzsébet 30 f., Seffer Juli 40 f., Keller Magda 30 f., Miczik Ignác 50 f., Miczik Róza 50 f., Balogh Györgyné 60 f., összesen 92·90 k. özv. Gruber Szilárdné 2 k., Gruber Hedvig 2 k., Molnár Györgyné 50 f., Besze Ilona 5 k., Szeikovics Teréz 48 f., Hermann Lászlóné terjesztőnő 4 k., gyüjtése: Schmalhofer Ferencné 2 k., Köhler Gizella 2 k., összesen 8 k. Bordigán Teréz 40 f., Muha Mária 2 k., Pöll Borbála 2 k., Lindmeyer Magdolna 1 k., Tamasits Emma 1 k., Czinger Mihály 1 k., Czinger Mihályné 1 k., Horváth Piusné 1·20 k., Iskel Margit 40 f., Szabó Kálmánné 10 k., Szmolen Anna 2 k., Tonko Mária 1 k., Dekleva Adél 2·50 k., Zaicsek János 2 k., Szász Julianna 2 k., Szász Mária 2 k., Kis György és neje, Györszentmárton 1 k., N. N. 3 k., Kohányi János 5 k., Kohányi Jánosné 5 k., özv. Iliás Sándorné 30 f., Podhorszki Irma 2 k., Boda Anna 2 k., Vincze Mária 60 f.,

Dobis Mari 4 k., özv. Benedek Mária 4 k., Perger Stefánia 2 k., Staricsek Ferenc, Érsekújvár 50 f., Szibella Mari 50 f., Mustos József, Veszprém 1 k., Börcsök Anna, Debrecen 2 k., Kovács Róza, Budapest 12 k., Gebra Anna 2 k., Bodi János 1 k., Kürthy Anna 4 k., Galambos Róza 2 k., dr. Cseley Józsefné 10 k., Szafrancki Anna 2 k., Szlancsik Luca 2 k., Bukovinczki Gáspárné 48 f., Valkó Mária 30 f., özv. Táborszky Nándorné 2 k., Táborszky Andrea 2 k., dr. Stahly Ignácné 4 k., Domenis Mária 2 k., Beatrix Králik 10 k., Budai Józsefné 1 k., Sára Irma 1 k., Máthé Alajos, Kolozsvár 2 k., Sch. Helene, Wien 4 k.

1911. évben befolyt alamizsnák és adományok:

Gróf Hadik Béláné 4 K, őrgróf Pallavicini Edéné 20 K, Izabella főhercegnő 40 K, özv. Mailáth Györgyné 200 K, özv. gróf Almásy Kálmánné 40 K, Blundell Louise 20 K, herceg Hohenlohe Klodwigné 20 K, Érczhegyi Ferencné 4 K, budai Goldberger Teodora 20 K, gróf Serényi Istvánné 30 K, San Marco hercegnő 20 K, Győry Teréz grófnő 4 K, gróf Zichy Nándorné és Zichy Livia Klára grófnő 20 K, Bunczel Alfrédné 10 K, báró Vécsey Józsefné 4 K, gróf Sztáray Sándorné 4 K, Vécsey Eszther bárónő 4 K, Asbóth Jánosné 20 K, Gajáry Ödönné 10 K, gróf Széchényi Andor Pálné 20 K, báró Rudnyánszky Józsefné 4 K, Kary Béláné 4 K, Koppán Jenőné 10 K, dr. Péter Albert és neje Szentes, 20 K, báró Mandorff Károlyné 8 K, Novák Márton 4 K, Hőlaki plébánia hiveinek adománya 12·14 K, dr. Öcsényi Anzelm, Pannonhalma 8 K, Joubert Julie 4 K, Lafrankó Istvánné 10 K, Nagyszebeni Oltáregyesület 50 K, Péchy Helén, Nagyszeben 5 K, özv. Tömöry Károlyné 200 K, gróf Festetics Pálné 5 K, Szulák Gáborné, Bodvica 6 K, Jakab Anna, Gömör-Almágy 10·52 K, Kárpáti József gör. kath. lelkész gyűjtése, Rodoskó 20 K, Miklósi plébániahivatal 10 K, Zechmeister Viktor plébános, Kemenesmihályfa 10 K, Poszpisné Erzsébet 8 K, Báthory Jozefa 20 K, Huszár Mihály plébános gyűjtése, Salomvár 25 K.

1911-ben a kiállításra adományoztak: Murmann Alexandra 6 alba varrása, gróf Serényi Istvánné 1 alba himzése, Tihanyi Béláné 1 alba himzése, Hellebronth Berta 1 alba himzése, Novák Mártonné 1 alba és 6 palla himzése, özv. Gábriel Györgyné 1 alba himzése, Tuszovszky Octavia fehérneműek varrása, Lafrankó Károlyné 1 alba himzése, Madaras Józsefné 1 alba himzése, Várady Elekné 3 alba csipke, gróf Hunyady N.-né 12 alba varrása, Felmayer Vilma 12 karing varrása, Kraemer Gézáné 12 karing varrása, mosása és vasaltatása, gróf Wenckheim Frigyesné 12 alba varrása, gróf Csekonics Endréné 12 alba varrása, Skerlecz bárónő 1 alba himzése, Robacsük Angela 2 alba himzése, Győry Teréz grófnő 12 karing varrása, Cziráky Almásy Erzsébet grófnő 12 karing varrása, Zichy-Kray Irma grófnő 12 alba varrása, Zubriczky Józsefné 3 alba varrása, özv. Heinrich Ferencné 12 alba varrása, Metz Mária 1 horgolt csipke, Feszl Blanka 1 alba himzése, Ráth Gizella 1 oltárterítő csipkével, Stiepek Ilona 1 alba ajour-himzése, Tornyi Erzsébet 1 oltárterítőre való csipke, Barkóczy Ilona bárónő 1 alba csipke, Széplaki Erzsi 1 oltárterítő, Madaras Józsefné 1 alba himzése, Kodolányi Antalné 1 corporale, 1 purificatorium, 1 lavabó, Szilágyi Ákosné 1 alba himzése, Tausch Hermin 12 alba varrása, Netz Irma 1 alba csipke, Tövesi Teréz 1 oltárterítőre való csipke, Felmayer Vilma 1 alba himzése, Zubriczky Józsefné csipkék corporaléra és 2 alba csipke, Hegedűs N.-né 1 oltárterítő csipke, Kesztely Betti 12 ministering varrása, Schelly Irma 12 ministering varrása, Smelovszky Emma 12 ministering varrása, özv. Pap Alajosné 1 oltárterítő csipke, Duhant Mária 1 alba himzés, Kutschera Richardné 1 oltárterítő csipke, egy O. E. tag 1 karing csipkével, Puteáni I. bárónő 1 alba himzése.

(Folytatjuk.)

Szerkesztő: Tiefenthaler József.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók **Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál.** Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. **Első szentáldozási képek.** Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYV

A boldogságos Szűz üdvözlése.

Üdvözlégy, Mária, Istennek szent Anyja, a Világosság hordozója; mert belőled kelt föl az igazságosság napja.

Üdvözlégy, Mária, Istennek szent Anyja, aki által minden hivő lélek megmenekül, mert a te szent Fiad, az Úr Jézus Krisztus, szenvedélyeink és bűneink zajgó tengerét lecsillapítá s eljövetelekor a föld kegyelmet és békét nyert.

Üdvözlégy, Mária, dicsőséges szűz Királyné, kit minden nemzetség boldognak magásztal, mert nagy dolgot művelt veled az Úr, ki hatalmas s kinek neve szent.

Üdvözlégy, Mária, Úrnőm és Királyném; nincs semmi a világon, mit hozzád hasonlítani lehetne, mert minden, ami van, vagy fönségesebb nálad s ez az Isten; vagy csekélyebb, mint te s ez minden egyéb, ami nem Isten! Azért szünet nélkül magasztalni akarlak téged s dicséretedet hirdetni.

Üdvözlégy, Mária, csodálatos napraforgó virág, ki mindenkor az isteni akarat ragyogó napja felé vagy fordulva; eszközöld ki számomra a kegyelmet, hogy ezen imádandó szent akaratot mindenekfölött szeressem s egész életem végeig teljesítsem. Amen.

Walser-Varga Örökimádás imakönyvéből.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

XIII. ÉVF. 1912. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

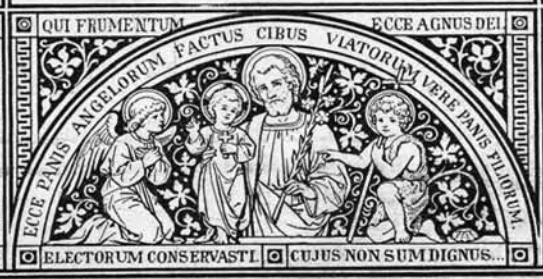

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázza, kazettával	8 « 50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 « 50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « 50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 « 50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 « 50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 « — «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. JÚNIUS. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Bognár Gergely:* Jézus legszentebb Szive hónapja. — *y—r.* A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus. — *Dr. Rott Nándor:* Zászlószentelésre. — *s. e.:* Egy eucharisztikus lélek emlékezete. — A Budapesti Középponti Oltáregyesület kiállítása. — *Timár Kálmán:* Úrnapi körmenet Kalocsán kétszáz év előtt. — *Reviczky Aladár C. M.:* Boszniai hirek. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Szalézi szent Ferenc gondolatszilánkjai a szentáldozásról. — *Tiefenthaler József:* A gyakori szentáldozás az «Örökimádás» templomban. — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Dr. Syllaba Emil.* Szent őrzőangyalok beszélgetése. — «Angyali ifjú». — «Eucharisztikus Gyermekszövetség» testvérei. — *Igazgató:* Krónika. — *R. O.:* Természet világából. A sas — Világi apostolkodás. — Egyesületi élet — Irodalom. — Telefon-pósta. — Kimutatások.

Jézus legszentebb Szive hónapja.

Évekkel ezelőtt június első napjaiban egy beteget látogattam meg, akit hosszú, kínos nyavalya szögezett az ágyhoz. A szegény beteg mindig látható örömmel fogadta látogatásomat és leghálásabban keresztény türelemre intő szavaimat. Most, mikor betekintettem hozzá, bár állapotán javulás nem mutatkozott, különös jó hangulatban találtam őt, s mikor ennek oka felől tudakozódtam, a beteg így szólt: «főtisztelendő úr, higyje el, nemsokára meggyógyulok; most Jézus legszentebb Szive hónapjában vagyunk s ez a hónap nekem gyógyulást hoz».

«Legyen neked a te hited szerint» — volt a válaszom erre az isteni Szív iránt legnagyobb bizalmat kifejező kijelentésre. A beteg csakugyan meggyógyult. Vajjon a meleg júniusi napok vagy a gondos ápolás, vagy az isteni Szívbe helyezett erős bizalom, vagy együttesen mind a három hozott-e neki gyógyulást, azt én nem kutattam, de az a határozott bizalom, mellyel az én betegem gyógyulását az isteni Szívtől várta és remélte, mélyen belevésődött az én emlékezetembe. Már évek multak el az eset óta, de valahányszor az isteni Szív hónapja közeledik, eszembe jut az én betegem az ő erős bizalmával Jézus legszentebb Szive iránt.

Mikor a június hónap a rózsák százféle szinpompájával és ezek fenséges illatával ránk virrad, úgy érzem, mintha a lélekben is fokozottabb remény és bizalom kelne szárnyra. A fülemülék édes dalától zengzetes Mária hónap hangulatot és mély vallásos érzést váltott ki bennünk s

mindezt fokozza az isteni Szív hónapja, melynek ragyogó, meleget árasztó napsugarai oda utalnak bennünket a mi lelkünk örökké ragyogó, a szeretet melegétől izzó napjához, a legszentebb isteni Szívhez. A lélek, mint a napraforgó a derült égről letekintő napra, úgy tekint az örök szeretet kiapadhatatlan forrására, az isteni Szívre, melyből az élet áradoz a hivő lélekre, balzsam, gyógyerő a beteg szivekre.

Látjuk, hogy a modern gyógyászat a test betegségeinek legyőzésére és alapos kúrálására a napfürdőket alkalmazza. A beteget kifektetik a napra és ennek meleg sugaraival süttetik testét, melyből a fizikai élet forrása a nap kihúzza a betegség csiráit és megöli azokat; a nap hatékony melege fokozottabb mozgásba, lüktetésbe hozza a kóranyagtól megtisztult vért, ruganyosabbá teszi az egész testet, tevékenyebbé az egyes szerveket, szóval egészségessé a beteg testet.

Ha ez áll a fizikai életben, miért nem volna lehetséges a lelki életben is? Ha a test betegségeit meggyógyítja a nap meleg sugara, miért ne hatna gyógyítólag lelkünk sebeire az isteni Szívből kisugárzó végtelen szeretet, mely melegével körülövezi az egész emberiséget. Ott izzik, ott ragyog az Oltáriszentségben a mi lelkünk napja; onnan árasztja szeretetének gyógyító hatását a mi lelkünkre. Csak föl kell keresnünk minél gyakrabban, hozzá kell járulnunk minél többször és nála kell időznünk minél tovább. Igen, minél többször és minél huzamosabb ideig kell a mi aléltságban szenvedő lelkünket az isteni Szív szeretetének lángjával fölmelegítenünk, mert csak akkor lesz az egészségessé, életerőssé. Hisz a test betegségei is csak akkor gyógyulnak, ha azt a nap sugarainak többször és huzamosabb ideig kitesszük.

Mennyire szeretünk a divat szerint igazodni! Szeretünk divatosan öltözködni, étkezni, társalogni, játszani, lakásainkat a divat szerint rendezzük be, sokan még a betegségben és gyógyulásban a divatot keresik, miért ne lehetne végre az isteni Szív szeretetével való gyógyítást is divatossá tenni? Hisz ez utóvégre nem is volna valami új divat vagy új gyógymód, mint a szérumok alkalmazása, hanem századokon át a szentek iskolájában kipróbált és csalhatatlanul üdvösnek bizonyult szernek általánosítása. Mennyi akaraterő, mennyi buzgóság, tevékenység, áldozatosság, mennyi kitartás, előretörtetés nyilvánult meg a szentek életében. Az ő életük nem ismert tespedést, sem visszafejlődést, hanem csupa törekvést és munkát. Mi éltette őket? Mi okozta, hogy az ő lelkük nem ernyedt el? Pedig a világ lelket ölő kisértései, a siralomvölgyének legkeserűbb fájdalmai és szenvedései nagyobb mértékben zúdultak rájuk, mint a mai kor gyermekeire! A szentek erősek voltak a szenvedésben, kitartók a munkában, állhatatosak a jóban, mert lelkűket az Oltáriszentségben elrejtett isteni Szív melegével ápolták és erősítették. Naponkint oda járultak

Jézus legszentebb Szive.

az Úr asztalához és magukhoz vették az Oltáriszentséget. Szivük egyesült az isteni Szivvel, melynek melege fölvillanyozta az ő szivüket. Az isteni Szív áldozatos vére naponkint lemosta lelkükről a bocsánatos vétkek salakját és ők megtisztulva, felüdítve a szentség kegyelmeitől megerősítve álltak munkába.

Jézus legszentebb Szivét június hóban ünnepeljük, épen abban a hónapban, melyben a nap sugarai által fölmelegített folyók és tavak vizei a fürdésre alkalmasak. E hóban megnyilnak az uszodák, a tengeri fürdőtelepek és a mi egészségünket gondosan ápoló orvosok nagy *melegen* ajánlgatják nekünk a *hideg* fürdőket is. Szerintük ugyanis a gyakori fürdés és mosakodás eszközli a testi tisztaságot, mely ellenszere az összes ragályos nyavalyáknak. Azt is szokták mondani, hogy a szappanfogyasztás a civilizációnak hőmérője. Minél több szappant fogyaszt valaki, vagyis minél jobban szereti a tisztaságot, annál civilizáltabb az illető, annál magasabb fokán áll a kulturának.

Nincs okunk kétségbe vonni az itt említett véleményeket, mert a józan ész belátása mellett a tapasztalati tények is igazolják azoknak helyességét. És ha hasonló értelmű megfigyelést teszünk a lelki életben, itt is tapasztalni fogjuk, hogy a lelki nyavalyák ellen legbiztosabb szer, sőt többet mondok, egyedül biztos szer a léleknek gyakori tisztogatása. Ha a testi tisztaság a kulturának hőmérője, mennyivel inkább lesz annak kifejezője a lelki tisztaság. Hisz az igazi kultura a lélek finomságában, nemes és jó tulajdonságaiban nyilvánul. Csak annyiban művelt az ember, amennyiben jó. A lelki jóság pedig lelki tisztaság nélkül elképzelhetetlen. Igy lesznek az isteni Szív tisztelői igazi kulturemberekké, a szó legszorosabb értelmében vett műveltekké. Bennük megvan az igazi elegancia, mely nem engedi, hogy a bűn fertőjében, az erkölcstelenség posványában fetrengők társaságába sülyedjenek, hanem keresik a legelőkelőbb, legfinomabb társaságot, azt a társaságot, mely után csak az angyali tiszta lelkek epednek. És ezt megtalálják az isteni Szív közelében az Oltáriszentségben. Ők igazán szalonképes lelkek, akik lelkitisztaságuknál fogva naponkint oda léphetnek az oltárhoz és egyesülhetnek az Úr Jézussal, a királyok királyával; tőle áldást, kegyelmet, segélyt kérhetnek minden ügyes-bajos dolgaikban. A szeretet szentségének kelyhéből naponkint csepeg az ő lelkükre a kegyelem harmata, mellyel az emberi gyarlóságnak, a bocsánatos vétkeknek salakja letöröltetik lelkükről. Itt tisztulnak, itt finomulnak a lelkek. Itt lesznek igazán kulturlelkekké.

Ime néhány gondolat, mely az isteni Szív tiszteletének fontosságát igazolja. Emberek vagyunk, a földön élünk, de az égbe törekszünk. E földön küzdelem a mi sorsunk; hogy győzzünk, erőre, egészségre van szükségünk, ezt megnyerjük, ha lelkünket minél többször hatja át az isteni

Szív végtelen szeretetének melege. Az égbe pedig csak a tiszta lelkek jutnak. A lelki tisztaságot szintén csak az isteni Szív közelében és szolgálatában szerezhetjük meg.

Uralkodjék tehát fölöttünk a legfölségesebb isteni Szív, s mi naponkint fokozódó áhitattal zengjük e hónapban: «Te mondád, hogy hozzád siessenek, — kikért földre jöttél, az emberek, — hogy a vétek által ejtett sebek — sebedből gyógyulást nyerhessenek. Jézus szive, kérünk végy be minket szerelmednek kegyelmébe!»

Bognár Gergely.

A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus.

A WIENI eucharisztikus kongresszus programmját már megállapitották. A kongresszus alapeszméje: Krisztus Urunk végrendelete: az Oltáriszentség, melyet szeptember 11-én a szent István dómban az első díszgyűlés keretében fejt ki egy főpap. Utána következő szónoklat tárgya: az örökség elfogadása, az összes hivőkre való kiterjesztése és megvédése. A következő napokon, szeptember 12—15-éig lesz három díszgyűlés és számtalan szakosztályi gyűlés úgy a papok, mint a világiak részére; tárgyak szerint: istentisztelet, diákpasztoráció, egyházművészet, euch. kultusz, euch. nevelés, az Eucharisztia története, a nők apostolkodása, nagyvárosi pasztoráció, eucharisztikus egyesületek, testvérületek, a pasztoráció segédeszközei, a hitegységre való törekvés, az Eucharisztia az életben, az Eucharisztia hatásai a lelkekben, a szép országa és az Eucharisztia, az Eucharisztia és az egyház jövője. Széles perspektivákat tár föl e programm.

A német gyűléseken kívül lesznek angol, francia, olasz, spanyol, magyar, lengyel, szlovén, cseh, horvát stb. szakosztályok. A magyar szakosztályok programmját is meghatározta a püspöki kartól kiküldött bizottság. A tárgyak: Az Eucharisztia multja, jövője, az Eucharisztia és az intelligencia, eucharisztikus irodalom, az Eucharisztia-Társulat, a papok föladatai, gyakori szentáldozás, az eucharisztikus egyesületek szövetségek. Előadók: Dr. Prohászka püspök, Kánter Károly prelátus, P. Komarik, dr. Hanauer, dr. Makay, dr. Mihályfi, P. Bangha, dr. Révay.

Három napon át este a szent Ágoston-templomban magyar, a kapucinusok templomában tót istentiszteletek lesznek.

A kongresszusra való jelentkezéseket elfogadja a Katholikus Egyesületek Országos Szövetsége, mely részletes programmot ad ki s minden templomban kifüggesztetik. Ugyancsak közös főpásztori levél fogja kifejteni a kongresszus jelentőségét s az azon való tömeges részvételt.

Eddig Angliából 800-an, Belgiumból 500-an, Páris városából 300-an jelentették jövetelüket.

A kongresszus lefolyása alatt az összes osztrák tartományokban fölszólítják az ifjúságot, hogy a szentáldozáshoz járuljanak. Bécs összes templomaiban a fiatalságnak ezen közös áldozása szeptember 13-án lesz. A fiatalság tömeges áldozásának kettős a jelentősége: az eucharisztikus Úr Jézusnak győzelme a lelkekben és kegyelmek leesdése a kongresszus határozatainak megvalósítására. Nemkülönben közös áldozásuk lesz a hiveknek is ugyancsak a fönti célból.

A kongresszus egyik fénypontja lesz a gyermekek közös áldozása. Ez a Schwarzenberg-palota tágas kerthelyiségében fog lefolyni. A szabadban lesznek sátrak — körülbelül tíz — fölállítva oltárokkal, melyeknél egy-egy püspök fog misézni s a 20.000 gyermeket több püspök s áldozópap fogja megáldoztatni. A közös áldozás után a gyermekek a pápai követ előtt díszfölvonulást tartanak s miután a biboros áldását vették, közös reggeli lesz a tágas kertben.

A kongresszus iránt nagy az érdeklődés az egész világon. Legújabban a következő helyekről jelentkeztek: Augsburgból és környékéről 400-an (külön vonattal), Nürnbergből és Breslauból szintén két külön vonattal jönnek, a kis Luxemburgból is néhány százan jelentkeztek, nemkülönben a messze Amerikából. Remélhetőleg mi magyarok sem maradunk a többi nemzetek mögött s néhány ezren résztveszünk.

A főbb méltóságok közül részvétüket jelentették: Amette párisi, Ferrari milanói, Fischer kölni, Kopp breszlaui, Skrebensky báró prágai, Bauer olmützi, Katschthaler salzburgi, Baurn londoni biborosok. A magyar püspöki kar majdnem teljes számban lesz képviselve. *y. r.*

Zászlószentelésre.

(Beszéd. Mondotta *dr. Rott Nándor* prelátus-kanonok, a Mária-Reparatrix kongregácio zászlószentelésén, május 19-én.)

Kedves kongreganisták! Ma zászlót szentelünk, melynek lobogását nők, leányok, hajadonok, gyermekek követik, melynek suhogását, kell, hogy mindnyájuk értsék. A zászló, melyet kegyetek számára szentelünk, mely alá készek mindannyian sorakozni, jelenti először a *harcot*, küzdelmet. Hiszen a zászló lengése, suhogása harcra tüzeli a katonát, a zászló megőrzéséért, védelméért a legbátrabbak is kiontják utolsó csepp vérüket. Igy a kegyetek zászlója is harcra buzdít, külső és belső ellenség ellen. A katona nemcsak akkor sorakozik zászlója alá, midőn parádéra megy, hanem követi azt a harcban, a csatában is. Önöknek is kedves kongreganisták, nemcsak az ünnepi zászlószentelésnél, nemcsak az ünnepi fölvonulásoknál, hanem minden lelki harcnál, minden hitbeli támadásnál kell a zászló köré tömörülni, kell a zászlóért harcolni.

A kongregációi zászló, kedves kongreganisták, fehér és kék színben pompázik és jelenti a *tisztaság* és *szelidség* erényeit. Az ártatlanság és tisztaság, a szív alázatossága és szelidsége, lelketek és szivetek bája, melyet az erények virága kölcsönöz, legyen legszebb ékességtek. Ezt jelentse számotokra a zászló kettős szine s ezen erények, főkép az ártatlanság és szelidség erényei fognak azután másokat is a zászló alá vezetni.

A zászló végül *hűségre* int. Amint a jó katona soha el nem hagyja a zászlót, hanem inkább meghal, úgy kell nektek is kedves kongreganisták hűnek maradni mindahhoz, amit az képvisel: a kongregáció szabályaihoz, elveihez. Ki kell tartani a kongregáció mellett, annak törvényei mellett még akkor is, amikor a szív rendetlen vágyai, a világ csábítása mást mondanak, ki kell tartani az egész életen át, mindhalálig.

De, kedves kongreganisták, ez a zászló egyúttal *Mária-Reparatrix* zászló. Magyarul így szeretem mondani: jóvátevő Szűzanya zászló! Amit az ember bűne elrontott, azt jóváteszi a Szűzanya, közbejár értünk, javít, reparál, ahol gyarlóságunk, gyengeségünk bajt csinált. Mint az irásbeli szamaritánus bort és olajat, erőt és vigaszt önt sebeinkbe. Jelentse tehát számunkra a zászló, hogy jóvátegyük a magunk és az egész világ sérelmeit, hibáit, melyeket saját szivünkön s Jézus isteni Szivén ejtettünk.

Legyünk mindannyian ennek a reparáló Anyának repaláró gyermekei s lányai.

Tehát harcolni, erényekben tündökölni, kitartóaknak maradni, sérelmeket és bántalmakat, bűnöket akarunk reparálni e zászló vezetése alatt.

Egy eucharisztikus lélek emlékezete.

(Özv. gróf Szápáry Béláné halála.)

Megilletődve állt koporsója mellett Pozsony város kicsinye' és nagyja. Aki csak némikép nemesen érzett, nem állhatott ellen a benső szózatnak, mely unszolta, hogy megjelenjen ravatalánál és mivel élőszóval már nem lehetett, legalább gondolatban beszéljen még egyszer nagy lelkével. Ott voltak a város szegényei, árvái és özvegyei, mint egykor Tabita ravatalánál. Ott voltak a katholikus ügyek harcosai, hogy még egyszer erőt gyüjtsenek azon gyenge nő látásából, aki élete 77. évében is, szívgörcsöktől és fuldoklási rohamoktól gyötörve egyháza érdekeinek dolgában megőrizte a legélénkebb szellemi frisseséget. Még a másvallásuak sem tudták tőle tiszteletüket megtagadni.

Folyóiratunk nem lehet a személyi kultusz eszközévé. Ámde ha Szápáry Béláné emlékénél megállapodunk, nem is üzünk személyi kultuszt. Folyóiratunk saját énjére ismer benne. «Örökimádás» a cime és az áldott lelkületű fóuri hölgynek legtöbb műve és foglalkozása, az Eucharisztia imádására irányult, az ő élete is örökimádás volt.

Előttünk fekszik utolsó jegyzőkönyve. «Szegény templomok fölszerelése» a cime. Ez a könyv csak hat év eucharisztikus munkásságát tartalmazza, a többihez nem tudtunk hozzájutni. Ó mi szépen beszélnek e rövid följegyzések! Ezek szerint a nemes grófné 1906-tól 1912. elejéig szegény templomokat a következő tárgyakkal ajándékozott meg: 59 miseruhával, ami átlag magában véve több, mint 1000 korona évenként; 19 vecsernyepalást; 4 dalmatika; 7 diszes stóla; 14 vélum; 1 papi föveg; 1 antipendium; 4 cibóriumköpenyke; 38 palla; 110 humerále; 43 alba; 35 papi karing; 20 cingulum; 9 burza a betegek ellátásához; 158 korporále; 217 purifikatórium; 256 lavábókendő; 47 ministránsruha ugyanannyi karinggel; 14 oltárterítő; 24 törlőruha; 1 szőnyeg; 22 zsebkendő ministránsok számára; 1 sekrestyésruha. Egyéb templomi szerek: 1 szentségház; 5 monstrancia; 9 misekehely; 3 áldoztató kehely; 1 mennyezet; 12 gyertyatartó; 4 thuribulum tömjéntartóval; 4 misekönyv; 4 oltárvánkos; 1 könyvállvány; 1 ostyatartó; 4 pacifikále; 1 csillár; 2 szenteltvíztartó; 1 szentolajtartó; 2 tálca misekannák számára; 1 lámpás; 2 zászló. Összesen: 1208 darab. Legutóbb is ritka művészi áldoztatókelyhet ajándékozott egy Budapesten építendő templom számára. Ezenkívül találtunk följegyzéseket nagyobb pénzküldeményekről is. Nem szerepel ezen ajándéktárgyak között egyetlenegy sem azok közül, amelyeket a pozsonyi kir. kath. főgimnáziumnak épülő Erzsébet királyné emléktemploma számára ajándékozott, pedig ezeknek értéke körülbelül 10.000 korona.

Ne álljunk meg e hideg számoknál, hanem vegyük tekintetbe, hogy mennyi szeretet az eucharisztikus Úr Jézus iránt fűződik minden egyes adományhoz. Szeretetének a fogyhatatlanságát mutatja az a körülmény, hogy soha senkit el nem utasított, aki templom számára kért valamit. Az ország minden részébe kerültek egyházi szerelvények a pozsonyi szentlőrinc kapui özvegyi lakásból, e magán Oltáregyesületből, mely a boldogultból és szintoly nemeslelkű leányából, Szápáry Ilona grófnőből állott, aki, mint sikerült megtudnunk, 1880-tól 1895-ig a következő templomi tárgyak elkészítésén fáradozott: 79 miseruha; 5 vecsernyepalást; 27 diszes stóla; 9 vélum; 3 cibóriumköpenyke; 14 palla; 4 humerále; 46 burza; betegek ellátásához; 139 korporále; 115 purifikatórium; 84 lavábókendő; 6 ministránsruha; 7 antipendium. Összesen 566 darab. Minden kézimunka, többnyire himzés. A többiről nem szerezhettünk tudomást.

Az áldott boldogult grófné most már folytatja, amint bizton reméljük,

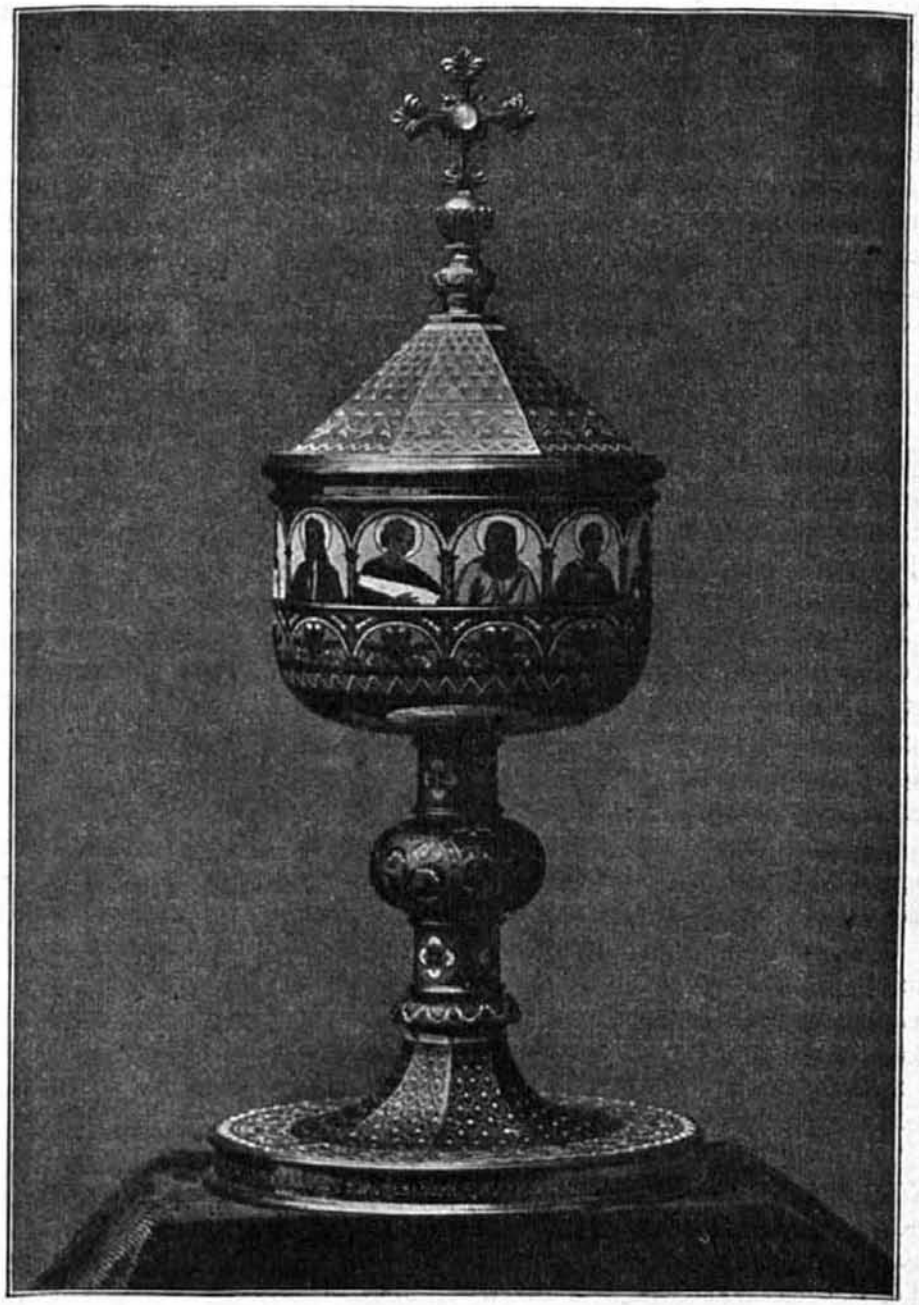

Áldoztató kehely. † Szápáry Béláné ajándéka a Budapesten építendő Magyarok Nagyasszonya templom számára.

örökimádását, amely valóságos örökimádássá lett; nem tartja vissza ettől testi gyengeség; örökimádása boldog imádás. Szive ölte meg, az a jójágos szive, amely epesztette magát a szerencsétlenek nyomorának látásában s égett Isten házának buzgalmától. Megölte, hogy, amint hisszük, abba a Jeruzsálembe juthasson, hol nincs bánat, sem szomorúság; abba a Jeruzsálembe, amelynek templomra sincs szüksége, mert temploma a Bárány. Vigaszul itt hagyta nekünk az isteni Gondviselés a nemes grófné eucharisztikus iskolájából kikerült Szápáry Ilona grófnőt, a boldogultnak leányát. *s... e...*

A Budapesti Középponti Oltáregyesület kiállítása.

Az istenember, midőn e földre jött, szegénységben és gazdaságban jött. Szegénységben, melyet élete végéig gyakorolt s gazdagságban: a Szentlélek Isten kegyelmeinek teljében. S az Eucharisztiában ma is folytatja szegénységét a kenyér és bor szine alatt s otthonainak sok helyen ütött-kopott, rongyos keretében.

Az Oltáregyesületek egyik kiváló rendeltetése az eucharisztikus Úr Jézus hajlékainak a szükségesekkel való ellátása. Ezen fáradozik a Budapesti Központi Oltáregyesület több, mint félszázada. Hivatásának tudatában nagy buzgósággal, hozzáértéssel és szeretettel dolgozik évről-évre, hogy a májusi kiállítás után szétküldje a sok-sok egyházi ruhát és egyéb fölszerelést hazánk szegény templomainak fölsegélyezésére.

Az idei májusi kiállítás meglepett bennünket. Bár szükségszerű dolog, hogy ahol nagy az életképesség, ott a fejlődés is nagy legyen, mégis az idei kiállítás nemcsak nagy, de *rohamos* fejlődésre enged következtetni.

Az egyesület tagjai mindjobban átérzik ama nagy szegénységet, mely hazánk sok templomában az Eucharisztiát körülveszi s a Krisztus iránti szeretet mind több és több lelket inspirál az Eucharisztiának méltó keretekben való megőrzésére s kultuszának esztétikai fejlesztésére. Mind több és több lélek járul filléreivel s kezének munkájával s mindkettő szivének meleg szeretetével a szűkölködő eucharisztikus Úr Jézus felruházásához.

A szegény, elhagyatott templomok és kápolnák ezrei sóhajtoznak: «Könyörüljetek rajtunk, essék meg szivetek urunk, gazdánk szegénységén s Krisztusi szeretettel segítsetek rajtunk!» És Krisztus szelleme, Krisztus szeretete él ezrek és százezrek szivében. És ez a Krisztusi szeretet nyitja föl a pénztárcákat s adja a hivek kezébe a tűt, hogy — miután meghallották s megszívlelték a sok-sok sóhajt — idejüket, tehetségüket e legnemesebb eucharisztikus szolgálatra szenteljék.

Ezt tették a Budapesti Központi Oltáregyesület nemes érzésű hölgyei.

Midőn végigmentünk a kiállitási helyiségeken s szemléltük azt a sok egyházi ruhát a liturgia szellemének kivitelében, mintha megszólaltak volna: «megyünk missiónkra az Eucharisztia nagyobb dicsőségére, beállítunk a szegényes templomokba, elfoglaljuk helyünket kopott, rongyos társaink helyett, hogy Urunk nagy méltóságában magára öltvén minket, méltóan jelenjék meg az angyalok és emberek előtt. Megyünk, hogy hirdessük Egyesületünk buzgó tagjainak, a mi alkotóinknak hirnevét, megyünk, hogy hirdessük azt a nagy szeretetet, mely az Oltáriszentségből fakadt s szivüket eltöltötte állhatatos, kitartó, sokaktól nagy áldozatokat kivánó munkájokban».

S a fölszerelések pár nap mulva elfoglalják helyöket, az oltáregyesületi hölgyek pedig újból kezdik, hogy jövő ilyenkorra még nagyobb raj szálljon ki a pesti eucharisztikus méhkasból.

Mi, akik megcsodáltuk ezen hivatásának magaslatán álló kiállításnak tárgyait, vessük el ama virágoknak magvait, melyek kikelve, édes és sok mézet szolgáltatnak.

Egyébként a kiállítás ünnepi megnyitása a következőképen folyt le:

A Budapesti Központi Oltáregyesület kiállításának megnyitására május 18-án délután fényes és nagyszámu közönség gyült össze az Oltáregylet üllői-uti székházában. A megjelentek között ott voltak:

Szmrecsányi Lajos érsek, Fischer-Colbrie Ágost püspök, Hanauer István, a Szent Imre Kollégium igazgatója, Rott Nándor, Andor György prelátusok, Halmos Ignác apátkanonok, Zandt Ödön prépost-kanonok, Kanter Károly prelátus, Ott Ádám apátplébános, dr. Lestyán Endre, herceg Esterházy Miklós, gróf Majláth György, gróf Majláth József, gróf Majláth Nándor, dr. Kovács Gyula nyug. miniszteri tanácsos, Baránszky Gyula fővárosi bizottsági tag, lovag Rapcsák Imre, Beckelt Reginald, a «Gresham» igazgatója, Reiner János egyetemi tanár.

A megjelent hölgyek között voltak:

Majláth József grófnő, Majláth György grófné, gróf Pálffy Anna, gróf Cziráky Lujza, gróf Széchenyi Andor Pálné, herceg Pálffy Miklósné, gróf Apponyi Albertné, Szegedy Gina, Kiss Aladárné, gróf Károlyi Gyuláné, báró Barkóczy Ilona, Návay Kálmánné, született báró Babarczy Ella, gróf Zichy Rafaelné, herceg Esterházy Antalné, Chotek Henriette grófnő, gróf Chotek Rezsőné, Vécsey Eszter bárónő, Novák Nándorné, Zempléni Gyuláné, gróf Cziráky Béláné, gróf Teleky Gézáné, özv. gróf Draskovich Györgyné, özv. gróf Esterházy Jánosné, Szontagh Jenőné, herceg Hohenlohe Sarolta, Lafrankó Béláné, Miski Józsefné, özv. Heinrich Ferencné, Haán Józsefné, Rózsa Valéria, özv. Turovszky Gyuláné, Pesthy Árpádné, Jambrikovics Lászlóné, özv. Goszthonyi Lajosné, Káldy Gyuláné, Ghyczy Ida, Holtschuch Lajosné, Felmayer Vilma, Reiner Sándorné,

Popelka Béláné, Harrer Gyuláné, Balonyi Imréné, Rosner Ferencné, Hellebronth Berta, Fischer Riza, Hermann Lászlóné, Holéczy Józsefné, Balla Lászlóné, Ebert Józsefné, Bertalan Józsefné, Rózsay Valéria, Madaras Józsefné, Jungmayer Józsa.

Fél négy óra után érkeztek meg Klotild, Auguszta és Erzsébet főhercegnők gróf Batthyány Tamás kamarás, gróf Szirmay Sarolta és Majthényi Anna udvarhölgyek kiséretében, majd Kohl Medárd püspök vezetésével a papság által fogadva és kisérve Izabella főhercegasszony, gróf Wimpffen-Széchenyi Karolin főudvarmesternő és Prónay Gyula kamarás kiséretében.

Mikor az uralkodóház tagjai a számukra kijelölt helyet elfoglalták, Kohl Medárd püspök nagy segédlettel a felállított ideiglenes oltárhoz vonult és onnan beszédben üdvözölte Izabella főhercegasszonyt, mint az Oltáregyesület védőnőjét. Az egyesület tagjainak lelkesedését mutatja ez a kiállítás — mondotta. Ez a lelkesedés és áldozatkészség erőt merít császári fenséged védőműködéséből, mely nemcsak vallásos érzületének, hanem a magyar hölgyek iránt tanusított jóindulatának bizonyítéka. Felkéri a főhercegnőt, hogy a kiállitást, melynek tárgyait az egyház szertartásai szerint meg fogja áldani, nyissa meg.

A főhercegasszony köszönetet mondott az üdvözlő szavakért és megelégedését fejezve ki, megnyitottnak jelentette ki a kiállítást. Kohl püspök ezután egyházi ornátusba öltözött és az előírt formulák szerint megáldotta a kiállított egyházi szereket.

A szertartás bevégzése után őrgróf Pallavicini Edéné, az Oltáregyesület elnöknője bemutatta a főhercegasszonynak a megjelent hölgyeket. A főhercegnők cerclet tartottak és hosszasan elbeszélgettek a hölgyekkel, majd részletesen megtekintették a kiállított tárgyakat, melyeknek tömege és művészi kivitele nagyon megnyerte tetszésüket.

A társaság ezután az Örökimádás-templomba vonult át, ahol dr. Kohl Medárd püspök szentséges áldást adott. A főhercegnők kiséretükkel a szentélyben foglaltak helyet a szertartás alatt.

Történelmi tár.

Urnapi körmenet Kalocsán kétszáz év előtt.

Az úrnapi ünnepélyes körmenet a katholikus világ egyik legfényesebb és legmagasztosabb ünnepévé avatja az Oltáriszentség szerzésének emléknapját. Ünnepélyes hitvallás ez a körmenet, melyen az egyház a világ előtt nyilvánítja azt, amit szent hitünk az írás és hagyomány csalhatlan bizonysága szerint tart és tanít a legfölségesebb Oltáriszentségről. Különösen a középkor vallásos ihlete találta módját, hogy kell az

Oltáriszentségnek ezen ünnepét emlékezetessé tenni. Bámulatos, amit a művelődéstörténet tud regélni a középkori úrnapi menetek és misztériumjátékoknak fényéről és pompájáról. Ezen nagyszabású úrnapi körmenetek maradványai helyenkint még ma is föllelhetők. Kétszáz évvel ezelőtt még hazánkban is sürűbben akadtak nyomai az évszázados úrnapi szertartásoknak és szokásoknak. Példa rá Kalocsa, melynek kétszáz év előtti úrnapi körmenetét óhajtom egykorú följegyzések alapján pár vonással vázolni.

A kalocsai plébániának régi naplója a következőket jegyezte föl az úrnapi körmenetről: Úrnapján a négy sátoroltárhoz vonult a körmenet. A szertartások rendje a következő volt: A körmenetet énekes nagymise előzte meg a plébánia-templomban, Kalocsának akkori egyedüli templomában. Mise alatt, a Credo után magyar szentbeszéd volt. Mise után — tekintettel a környékről összesereglett hivekre — még bunyevác szentbeszédet is tartottak. A bunyevác prédikáció végeztével azután megindult a körmenet, melyen a hivek égő gyertyával vettek részt. Festői volt a körmenetben az iskolás gyermekek csapata. Valamennyien fehérruhás angyaloknak voltak felöltözve. Az egyes oltároknál az angyali kar (iskolások kara) énekelt. A baldachinumot a városi tanácsnak idősebb tagjai vitték. A mesteremberek égő fáklyával, a városi hajdúk pedig teljes díszben kisérték a szentséget. Áldáskor a hajdúk dísztüzet adtak. Ha az érsek Úrnapkor Kalocsán időzött, ő tartotta a körmenetet. Ilyenkor az érsekuradalmi tisztek és az érsekuradalom egyéb alkalmazottai alkották a szentségnek díszkiséretét.

Az Úrnapjának nyolcadába eső vasárnapot is hasonló fénnyel ülték meg. Ekkor a kalocsai plébános vezetésével körmenetileg vonult a nép a közeli Bátya községbe, hol vasárnap tartották meg az ünnepélyes szentségi körmenetet. A szabadban felállított sátoroltárokat különös gonddal diszítette föl a hivő nép mind a két alkalommal.

Timár Kálmán.

Boszniai hirek

Hazánk legközelebbi missziókerületén, Boszniában és Hercegovinában három templom épül Isten dicsőségére: Morančani, Maglaj és Foča községekben.

Morančani plébánosa, M. Pezer a következőket írja: «Három éve nincs templomunk. A régit a hatóság bezáratta. Az istentiszteleteket télennyáron az Isten szabad ege alatt tartjuk. 1911. okt. 15-én tettük le a nép óriási részvéte mellett az új Jézus Szive-templom alapkövét. A telket hozzá egy török asszony adta. Az alapok le volnának rakva, de mikor jő az

épület tető alá? Ezt csak a *jó lelkek nagylelkű adakozása* hozhatja létre. Mily megható, midőn az emberek több órányi távolságból jönnek, hogy esőben, hóban, szélben hallgassák meg a szentmisét és beszédet! Még csak egy pajtánk sincs, hol megvonhatnánk magunkat a legszentebb áldozat bemutatására! Segítsetek nyomorunkban!»

A *Maglaj*-ban lakó báró Kettenburg főkapitány, az ottani templomépítő-bizottság elnöke ezt írja egy lapban: «Maglajban nincs kath. templom. A hivek istentiszteletre egy katonai barakban jönnek össze, míg a törököknek és a szerbeknek igen szép imaházaik vannak. A templom föltétlenül szükséges, mert a környéken sincs sehol s így a hivek semmiféle istentiszteleten soha meg nem jelenhetnek. Félni lehet a szakadárságtól. A templomot a Szentlélek-Úristen tiszteletére építjük».

Foča-n a templomépítő-bizottság elnöke Scheure Jenő táborszernagy, ki erről tudósít: «Míg a mohamedánoknak és a görögkeletieknek szép nagy templomuk van, addig az 1200 katholikusnak meg kell elégednie a kaszárnya egyik hálótermének ad hoc átalakított kápolnájával. A templom utáni kívánság állandóan fokozódik. Igy 1910. dec. 2. megalakult a templomépítő-bizottság. Már dec. 10-én a török polgármestertől telket is kaptunk. A bizottság ez uton is kéri a katholikusokat, hogy kegyesen adakozzanak».

Mindhárom templomra való adakozást, úgyszintén Bosznia és Hercegovina egyházi szükségleteire való kegyes adományokat elfogadnak a lazaristák. (Budapest, IX., Gát-u. 6.)

***

Egy kis statisztika. Boszniában és Hercegovinában, a lakósok száma 1879-ben 1,158.440; 1910-ben már 1,895.673; 1879-ben a katholikusok száma 209.391 (18%), a szerbeké 496.485 (43%), a mohamedánoké 448.613 (38%). 1910-ben római kath.: 433.489 (23%), szerb: 824.021 (43%), mohamedán: 611.884 (32%). Magyar volt 1895-ben 9558, 1910-ben 15.375. Magyar anyanyelvű 8405.

***

Dr. Sarić, sarajevói segédpüspök ezt írja: «A bosnyák katholikusok nagyon rászorulnak a jó emberek alamizsnáira, ha előbbre akarnak jutni s nem óhajtanak a szerbek s mohamedánok mögött maradni. Ez utóbbiak nálunk gazdagabbak és erősebbek, mint mi katholikusok».

Segítsünk tehát tehetségünk szerint a bosnyák katholikusokon s vigyük előbbre szent ügyüket.

Reviczky Aladár C. M.

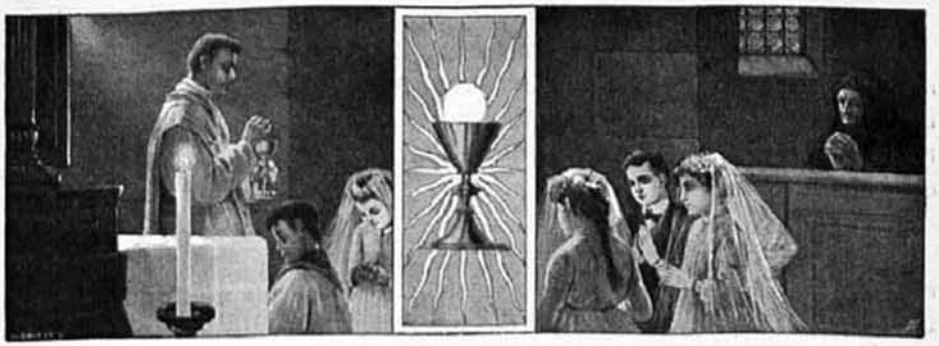

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: Reviczky Aladár főmunkatárs.

Szalézi szent Ferenc gondolatszilánkjai a szentáldozásról.

Az isteni üdvözítő saját testét és vérét adta nekünk, mert mást nem is adhatott, hisz oly szegény volt, hogy nem volt hely, hová fejét hajthatta volna pihenésre. Midőn tehát végrendeletét készítette s utolsó kívánságait, fölhatalmazásait nyilvánította s megadta, mást nem hagyhatott övéinek, mint szent testét és vérét. Különben méltó lett volna-e az Istenemberhez, hogy szeretteinek csak egy darab kenyeret hagyjon örökségül? Az ő szándéka az volt, hogy az utolsó vacsora alkalmával jegyesének, az egyháznak, azon szeretet zálogát hagyja, mely szeretetért életét föláldozta. Lehetséges-e az, hogy egy közönséges kenyér ily nagy szeretetnek a záloga lehessen? Nem, *önmagát* hagyta nekünk szeretetének jeléül a kenyér és bor szine alatt.

* * *

Miképen lehet a szentáldozásban az isteni Üdvözítőt lehetőleg minél méltóbban szivünkbe fogadnunk? Aképen, ha a szentáldozást sokszor gyakoroljuk. Mint mindenütt, itt is áll a közmondás: a gyakorlat teszi a mestert mesterré.

Ne maradjunk el az Úr asztalától azon ürügy alatt, hogy szórakozottak vagyunk, hogy lelki szárazságban szenvedünk, hogy hidegen hagy minket a szentáldozás, mert ezen bajoknak sokszor nem mi vagyunk az okozói és sokszor nem is tudjuk ezeket egészen legyőzni; másrészt pedig, ha ezen bajoktól szabadulni akarunk, így semmi sem teheti lelkünket összeszedettebbé, mint a lélek királya, semmi sem melegítheti föl szivünket annyira, mint a szeretet tüzes napja, semmi sem okozhat nekünk oly édes örömet, mint az Úr szent testének gyakori vétele.

Azért erősen elhatározom magamat, hogy legalább is minden vasárnap táplálom majd lelkemet ezen mennyei kenyérrel, mert méltóbban nem ünnepelhetem meg a vasárnapot s nagyobb nyugalmat sem élvezhetek, mint hogyha azt vehetem magamhoz, ki szerzője az örök nyugodalomnak.

* * *

25 év óta vagyok lelki vezető és ezen 25 év alatt számtalanszor tapasztaltam, hogy a szentáldozás az, mely a lelkeket a gonosztól, a bűntől megőrzi, a jóban, az erényekben megerősíti, szóval megisteníti, ha az áldozó élő hittel, tiszta szívvel és áhitattal veszi magához az Úr testét.

* * *

A keresztény élet két sarka a penitenciatartás és az Oltáriszentség. Az első erőt ad, hogy az ember ellen tudjon állni a bűnnek és a kisértéseknek s levesse magáról a régi, bűnös embert, a második felöltözteti a hivőt az új emberbe, hogy a megszentelő malaszt állapotában, igazságban és szentségben vándoroljon erényről-erényre a tökéletesség csúcsáig.

* * *

Minden imádban és kérésedben, melyet a szentáldozás alatt a jó Istenhez küldesz, tartsd szem előtt nemcsak magadat, hanem összes felebarátaidat, mert erre tanított minket az édes Üdvözítő a Miatyánkban, melyben nincs sehol *én*, sem *te*, hanem *mi*, vagyis midőn imádkozol, emlékezzél meg összes felebarátaidról, hogy az erényes életben előhaladjanak s hogy Isten kegyelmeivel éljenek.

* * *

Üdvözítőnk, miután magát a szentáldozásban egészen nekünk akarja adni, úgy viszont kívánja, hogy mi is neki áldozzunk föl magunkat és midőn vele egyesülünk, ezen egyesülésünk benső és tökéletes legyen.

* * *

Az áldozás napján kettőtől kell őrizkednünk: a vétektől és a vétkes szórakozástól. A vendégségeken való részvét nincs megtiltva, ha azon szeretetteljes és szent szerénységgel veszünk részt.

Ha a szentmise alatt valamely akadály miatt nem járulhatunk az Úr asztalához, úgy legalább végezzünk lelki áldozást: vágyódjunk az Úr Jézussal való egyesülés után.

A gyakori szentáldozás az «Örökimádás»-templomban.

Az ÖRÖKIMÁDÁS-templom ma már egyik fő gócpontja a budapesti hitéletnek. Az Oltáriszentség hódító ereje ellenállhatatlanul vonzza a lelkeket. Az áldoztató rácsot mindig többen állják körül úgy, hogy az — egy agilis paptól hangoztatott — eucharisztikus tömegnyomor erősen fogy. Mutatja ezt a következő néhány adat. 1908-ban, a templom fennállásának első évében a szentáldozások száma 19.425 volt. 1909-ben 27.282. Az 1910-iki statisztika már 37.035 szentáldozásról beszél s 1911-ben nem kevesebb mint 44.870 volt a szentáldozások száma.

Ezen adatok természetesen nemcsak azt jelentik, hogy minden évben többen kerülnek a szentségi Úr Jézus bűvkörébe, tehát nemcsak a tömegnyomor szüneséről tanuskodnak, hanem nagy részben a gyakori és naponkinti szentáldozás terjedéséről. S e pontban sietünk sokak megnyugtatására kijelenteni, hogy a gyakorisággal nem tart lépést a megszokottság. A megszokottság föltétlen ismertetőjelei a hanyag és szórakozott áldozás és a lelki tökéletesség csődje, illetőleg holt ponton való maradása.

Mind a kettőből alig látunk példát az örökimádó templom gyakori áldozói között. Limai szent Rózáról mondják, hogy szentáldozáskor angyalnak látszott. Áhitata és bensősége mélyen hatott mindig az áldoztató lelkészre. Hasonló öröm vár arra, aki örökimádó templomban áldoztatja a hiveket, kiknek összeszedettsége és mély bensősége a legkitünőbb cáfolat azon alaptalan félelemmel szemben, hogy a gyakori szentáldozás legtöbb esetben közönyös megszokottságra vezet. Másrészt meg a mi gyakori szentáldozóink javarésze valódi apostol lesz. Apostolkodnak életük szentségével és azon szüntelen törekvésükkel, hogy másokat is a szentáldozás életforrásához vezessenek. Erről tanuskodnak a Maria-Reparatrix kongregáció óriási virágzása és az oltáregyesületben tartott lelkigyakorlatok, melyeken száz és száz új lélek találta meg a régi gyakori áldozók buzgósága révén az Úr Jézust.

Tiefenthaler József.

Nemzeti zarándoklat Lourdesba. *A julius hó 29-én induló zarándoklat iránt a magyar kath. világ dicséretes érdeklődést tanusitott, melynek egyik jutalma a biztos különvonat. Ez kényelmet, rendet és gyors utazást jelent, vagyis az idő jó kihasználását, ellentétben azokkal a keservekkel, mik a menetrendszerü vonatokkal való utazással (nagyobb társaságnál) vele járnak. Jelentkezett eddig 150 zarándok az I. és II. osztályra és 280 a III-ikra. Hely van még 24 II. és 46 III. osztályban. Ha ez betelik, meg lesz az 500, mely a résztvevők maximuma. Ennél többet a rendezőség nem fogad el. Jelentkezéseket, úgy mint eddig, Gaibl Sándor apátkanonok fogad el Pozsony, Káptalan-utcza 3.*

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Szent őrzőangyalok beszélgetése.

Szép álmom volt a multkor. Az éjszaka ráborult a földre, szememre meg ráborult az álom. Becsukódott a testi szemem és megnyilt lelkemnek a szeme: láttam két őrangyalt, amint két ártatlanul játszó 10—12 éves gyermek mellett csodás égi fényben jártak. Bizonyára csend volt a szobában, ahol aludtam: testi fülem semmit sem hallott, de lelkemnek édes-kedves volt a beszéd, melyet megértettem.

«Milyen szépek, kedvesek ezek a napok, melyeken e gyermekek a szentáldozáshoz járulnak. Eddig is szivesen őriztem ezt a kedves lelket, akit az Úristen reám bizott, de most még szivesebben vigyázok reá, amióta áldozik. Hiszen nemcsak reá kell vigyáznom, hanem az édes Jézusra is, akit lelkében hordoz. Vigyázunk, úgyebár, kedves égi testvérem, hogy ez a kedves lélek ne kövessen el halálos bűnt, mert akkor Jézus szomorúan távozik szivéből?» — mondja az egyik angyal.

«Bizony, édes testvérem — feleli a másik — én is örülök, hogy az édes Jézusnak lakásul megőrizhetem az én kis védencem lelkét s azért itt Jézus nem jár úgy, mint születésekor Betlehemben, ahol nem akart neki senki sem lakást adni. Tudod még, mennyit sirtunk, szomorkodtunk akkor?»

«Ó igen — így szól az előbbi — de azért, hogy Jézuson sirtunk, megvigasztalt minket az Úristen, mert megmutatta, hogy Jézus azért akart oly szegényesen, barlang-istállóban születni, hogy még a legszegényebb gyermeknél is szegényebb legyen. Csakhogy az emberek, akik oly keményszivűek voltak, ó azok szerencsétlenek voltak, oly szerencsétlenek, mint a gyermekek, akik vagy nem akarnak áldozni, vagy nem áldoznak méltón. — De ne beszéljünk most erről, hanem inkább e két kedves gyermekről, akik bizonyára

egészen halálukig fogják Jézust a legméltóságosabb Oltáriszentségben szeretni.»

«A gyermekekről beszéljünk? — kérdi az angyaltestvér. — Nagyon szivesen, hiszen rájuk gondolni is nagy öröm. Ez a gyermek, kit én őrzök, mennyi változáson ment át, amióta született! Ezek a változások mind nagy örömet szereztek nekem és én azt szoktam neki sugallni, hogy legyen hálás érte a jó Istennek. Tíz évvel ezelőtt még csak enni és sirni tudó kis jószág volt. Nem tudta magáról sem, hogy él és nem tudta a szép, nagy világról sem, hogy létezik: csak kapkodott minden fényes tárgy után, akár égő lámpa, akár pedig holdvilág volt az. Aztán jó idő mulva megerősödött a lába és kezdett járni: először csak négykézláb és mások segítségével, majd pedig minden segítség nélkül egyenesen, ég felé tartott fejjel, amint az Isten képére teremtett emberhez illik, akinek feje nem a föld felé fordul, mint az állaté, hanem az ég felé, ahová el kell jutnia, míg az állat az ő halála után teljesen a földé lesz. Mekkora változás volt az e gyermekek életében! Igazán nagy napjuk volt az, melyen először jártak ég felé emelt fejjel! Hála érte Istennek! Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene!»

«Közben megnyilt az eszük is, megoldódott a nyelvük — folytatta az angyalnak a társa. — Szemükkel megismerték jó szüleiket, kezdték őket apának-anyának szólítani, észrevették, mi mindenféle van a világon s hogy abból mi hasznos és mi káros nekik. Mekkora változás volt ez! Akkora, nemde, mint, mikor a sötét éjszaka után a szép, világos nappal következik be! Hiszen, úgy-e éjjel minden tárgy egyformán fekete és nem lehet látni, hol van hegy és hol van mélység, hol van virág és hol mérges kigyó? Igy voltak ők is, amíg eszükkel nem éltek: itt voltak a világon, de nem is tudták, hogy itt vannak s hogy mi a világ. Nekik mindegy volt a csillogó játékszer s a szintén csillogó, de éles kés: mindakettőt egyformán kezükbe akarták fogni. De amint megnyilt az eszük, különbséget tudtak tenni a dolgok közt; okosak lettek, észrevették, mi használ és mi árt nekik: eszük megmutatta nekik mindezt, mint ahogy a sötét éjszaka után a ragyogó napsugár is rávilágít a földre és megmutatja az embereknek hogy hol van hegy és hol van mélység, hol van virág és hol mérges kigyó. Hála érte Istennek! Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene!»

«Bizony nagy változás ment végbe akkor e gyermekekben, akkora, mint mikor a kemény tél után a tavasz következik s a hideg szél sivítását a madarak kedves csicsergése váltja föl, lelkendezett a másik angyal. Midőn megnyilt az eszük és értelmesen beszélni kezdtek, szavuk oly kedves volt az ő jó szüleiknek és nekünk is, mint az embereknek a madárének. Hála érte Istennek! Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene!»

«Rajta is leszünk mindig, hogy már ezekért a jótéteményekért is

hálásak legyenek e gyermekek a jó Istennek, de hát még azok a nagy változások, amelyek Istenhez vezették őket! — kiált föl az előbbi angyal. — Ime, az Úr lelket adott nekik s azt akarta, hogy lelkük az Ő temploma legyen, Ő lakjék bennök. Ámde, mikor megszülettek, ez a templom rút volt: belevette magát az eredeti bűn. Olyan volt a lelkük, mint az a templom, amelybe pogány török kötözte be lovait. E templomot, az ő lelkűket meg kellett tisztítani, föl kellett szentelni. Az Úr megtette: megtisztította a keresztség vizével, fölszentelte a megszentelő kegyelemmel. Hála érte Istennek! Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene!»

«Ó, mi szép volt az! — örül az angyal társa. — Az Úr maga is eljött akkor lakni az ő lelkükbe, de nem látható módon, olyanféle, de mégis szebb lesz a lelkük, mint Salamon király temploma, amelyben felhőben rejtőzött az Úr, szintén láthatatlanul. Nem is tudtak az Úr Istenről, mikor lelkűket megtisztította, templommá fölszentelte s máris lakott bennük. Hála érte Istennek! Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene!»

«Aztán, mikor megnyilt az eszük, már jó szüleitől kezdtek Jézusról hallani s az Ő képe kedves volt nekik — beszél tovább az angyaltestvér. — Az iskolában legszivesebben azokat a bibliai történeteket hallgatták, amelyek Jézusról szólnak. De még nem jött hozzájuk. Olyanok voltak, mint az ószövetségben a jámbor zsidók, akiknek a próféták beszéltek a Megváltóról, de még nem jelent meg köztük, csak vágyódtak utána. Megjött végül az a nagy nap is, melyen először jelent meg lelkükben az Úr Jézus, akit szerettek, amióta eszüket használták. Ó, mint örült a lelkük az első szentáldozás napján! Hála érte Istennek! Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene!»

«Méltán örvendtek, hiszen a zsidó gyermekek is ujjongtak, boldogok voltak, mikor Jézus őket magához hívta, magához ölelte; örültek, dicsőítő énekeket zengedeztek akkor is, mikor Jézust Jeruzsálembe bevonulni látták. A keresztény gyermek öröme nem lehet kisebb, neki jobban kell értenie, mekkora jótétemény az, hogy Jézus még közelebb jő hozzá, egészen lelkébe. Nem karjaiba veszi őket, hanem többet tesz velük: szivükbe megy. Nem Ő öleli át őket, hanem megengedi, hogy ők karolják át lelkükben. Hála érte Istennek! Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene!» — énekelte az első angyal.

«Kedves testvérem, sugalljuk mindig a reánk bizott gyermekeknek, hogy a szentáldozás napja mindenkor az ő legnagyobb napjuk. Több történik, amikor áldoznak, mint, amikor egyenesen járni kezdtek, mert a béna is áldozhatik. Több történik, mint mikor megnyilt az eszük, mert csak arra nyilt meg, hogy a világot ismerjék meg; a szentáldozáskor pedig megnyilik egész lelkük, hogy Jézust fogadja be és megismerjék, milyen édes és kedves Ő, midőn egészen közel, szivükben vannak Vele. Több történik, mint mikor beszélni kezdtek, mert a néma üdvözülhet, de, aki Jézust magához nem veszi, elkárhozik; több történik, mint mikor először hallottak Jézusról beszélni, mert a szentáldozáskor Jézus maga beszél hozzájuk szivükben. Sőt bizonyos tekintetben nagyobb, fontosabb a szentáldozás napja, mint, amikor megkeresztelték őket. Hiszen a keresztségben az ő lelkük Isten templomává lett, de mi a fő a templomban? a falak? az oltár, hogyha üres? Nemde, az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben? Már pedig a szentáldozás nélkül az ő lelkük olyan templom, amelyben nincs Oltáriszentség. Azért többet nyernek a szentáldozásban, mint a szent keresztségben. Hála érte Istennek! Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene!»

«Imádkozzunk tehát, kedves testvérem, fejezte be a beszélgetést a másik angyal, hogy ezek a gyermekek is és minden gyermek annyira szeresse Jézust a legméltóságosabb Oltáriszentségben, hogy nélküle ne is tudjanak élni. Szeressék, mint a legfiatalabb apostol, Szent János, aki az utolsó vacsorán, a legeslegelső szentáldozás után az Úr Jézus keblén pihent; kívánkozzanak a szentáldozás után, mint az ó-szövetségben a zsidók szentjei az Üdvözítő után, akit alig tudtak bevárni; kívánkozzanak utána, mintha vakok lennének és látni szeretnének; mintha némák lennének és szólni szeretnének; óhajtsák, mint a napsugarat a legnagyobb sötétségben, mint a tavaszt a kemény télben. Ha így tesznek s gyakran áldoznak, a szép menyországba visszük őket haláluk után s velünk együtt fogják teljes boldogságban énekelni: «Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene!»

Az angyalok beszéde véget ért, a szép álom elmúlt. Vagy mégsem múlt el? Elmúlt, de nem is volt az álom. A szent őrzőangyalok, ha nem is beszélgetnek ilyenformán, de így gondolkodnak. Ó, bár az se lenne puszta álom, amiért imádkoztak: bárcsak minden gyermek nagyrabecsülné a szentáldozást!

«Angyali ifjú»

Ki lehet ez? Nézd meg gyermekem a naptárban a június 21-ikét. Gonzágai szent Alajos áll ott. Ő az. Már az első szent áldozásnál jámbor fiú volt. Az első szent áldozás után pedig valódi angyal lett testben. Gyakran áldozott és mindig olyan fehéren, olyan tisztán akarta megőrizni lelkét, aminő az a kis fehér ostya, melyben az Úr Jézus rejtőzik. Szent Tarzicius már tizenhat éves korában vértanúja lett az Oltáriszentségben lakó Úr Jézusnak, szent Alajos pedig már huszonhárom éves korában olyan tökéletes szent volt, hogy az Úr Jézus magához szólította őt

mennyei birodalmába. Teste Rómában van eltemetve szent Ignác templomának azon oltára alatt, amelyen az Oltáriszentség lakik. Mivel egész életén át mindig szivében hordta az Úr Jézust és sohasem üzte ki onnét halálos bűnnel, azért részesül most is abban a kitüntetésben, hogy holtteste ott az oltár alatt az Úr Jézust tarthatja.

Szent Alajos legyen minden eucharisztikus szövetségi tagnak mintaképe!

«Eucharisztikus Gyermekszövetség» testvérei.

Nagy és értékes kincset kaptatok gyermekeim, amikor beléptetek az eucharisztikus gyermekszövetségbe, hogy titeket a gyakori szentáldozáshoz, az Úr Jézushoz vezessen. Olyan drága kincs ez, hogy mások, *a nagyok* is megkívánták, megirígyelték tőletek. Ők is tagjai akarnak lenni az Úr Jézus ezen kedves szövetségének. Mi pedig szivesen fogadjuk őket, szivesen vesszük tagjaink közé a nagy fiúkat és leányokat. Ép azért megalakult az Ifjak eucharisztikus szövetsége és a Leányok eucharisztikus szövetsége. Ezek nem külön szövetségek, hanem édes testvérei a Gyermekszövetségnek. Mint a gyermekből lesz a felnőtt ifjú és hajadon, úgy fejlődött a mi szövetségünkből az ifjak és leányok szövetsége.

N. N.
belépett az ifjak eucharisztikus szövetségébe.

N. N.
belépett a leányok eucharisztikus szövetségébe.

* Az ifjak és leányok eucharisztikus szövetsége tagjainak adott felvételi lap *címképe.*

KRÓNIKA.

Budapest. Napról-napra nő az eucharisztikus gyermekszövetség buzgó csapata. Mint az evangeliumi mustármag hatalmas fává fejlődött, úgy lett a mi szövetségünk is naggyá és hatalmassá. A fiúk száma 340, a leányoké pedig 400. Öröm látni vasárnaponkint az áldozók csoportjait a különféle templomokban. Legtöbben természetesen a szövetség templomában, az Örökimádás-templomban áldoznak. De sokan járulnak a lazaristáknál, a józsefvárosi és ferencvárosi plébánia-templomban, az István-úti Szent Szív zárdában, a Ranolder- és Margit-intézetben és még több helyen az Úr asztalához. Csak mindig buzgón és méltóan vegyétek magatokhoz az Oltáriszentséget s akkor igazán nagy örömöt okoztok az Úr Jézusnak. Vannak hanyag tagok is. Ezekért imádkozzunk és igyekezzünk őket buzgóságra serkenteni. Nagy örömmel várják már a tagok is a juniusi összejövetelt. Leányoknak 4-én, fiúknak pedig 5-én lesz d. u. ½4 órakor.

* * *

Vidéki szövetségek. Villanysebességgel terjed mindenfelé az eucharisztikus szövetség. Mint az erdőben a visszhang, úgy csendül fel széles ez országban az Úr Jézus hívó szózata: Jöjjetek hozzám gyermekeim. Az «Örökimádás» multkori füzetében 8 vidéki szövetségről számoltunk be, most megint újabb 8 csatlakozik hozzájuk. *Zayaron* (Pozsony m.) 92 taggal bontott zászlót a szövetség. Nagy számmal alakult meg a gyermekszövetség *Nagymányokon* (Tolna m.). 77 tagja van. Lelkes és buzgó csoportok keletkeztek *Nyálkán* (Győr m.), *Sátorhely-pusztán* (Baranya m.), *Merczyfalván* (Temes m.) és *Pázmándon* (Győr m.).

Külön ki kell emelni *Pozsonyt* és *Nagytétényt.* Pozsonyban alakult meg az első *ifjak eucharisztikus szövetsége.* És pedig nagy lelkesedéssel és buzgalommal. Százötvennégy lelkes gimnázista szegődött az eucharisztikus Úr Jézus leventéi közé. Isten hozott benneteket fiatal barátaim! Hát akiknek olyan gyönyörű és művészi templomuk van, mint ti nektek lesz fiúk, azoknak kell is az eucharisztia szeretetében és imádásában tündökölni.

Nagycétényről pedig ezeket írja a helyi igazgató úr: «Április 21-én alakult meg az eucharisztikus gyermekszövetség. Délelőtt a szentmise alatt ünnepélyes szentáldozás volt. Délután a litánia előtt a gyermekszövetségről prédikáció s utána ünnepélyes tagfelvétel. A leányok szűz Mária, a fiúk pedig szent Imre- s szent Alajos-jelvényt hordanak. Egy szép fehér selyemzászló is készül számukra».

Igazgató.

Természet világából

A sas.

A SZÉP MÁJUS kiterjesztette finom zöld palástját erdő és mezőre. A hegyek oldalain pihen a tavaszi napsugár s meleg leheletével virágzó új életet fakaszt még a kemény, szürke sziklafalon is. Az erdő szélén vigan csörgedez a patak, a tengerszem fölött döngicsélve játszik a szitakötő. De irányítsuk most tekintetünket e bájos hegyi tájról a magasba emelkedő alpesi havasokra. Mily ellentét! Ott még tél uralkodik; a nap által beragyogott hó és jég ott fönt mint tiszta ezüst, mint élesre csiszolt kristály tündököl. Boszankodva a völgyben nyüzsgő tavaszi élet fölött, megrázza fejét egy merészen kinyuló alpesi óriás úgy, hogy szerte gördül róla a sziklatörmelék a hegyszakadékokba és katlanokba. Erre még hógörgetegét s megolvadt hóvizét zúdítja le a havas, ropogva dörög a gleccser, hömpölyög a zuhatag, gördül a lavina.

Ebben a borzadályos régióban van a sas hazája, itt a hozzáférhetetlen hasadékokban lakik a lég büszke királya. Itt építi fészkét a meredek sziklafalra, kelet felé, szemben a fölkelő nappal, hogy ivadékai már korán megszeressék a magast, a ragyogót. A sas, ez a fenséges madár, valóban korlátlan uralkodója a légürnek, azért uralkodó fejedelmek, mint a hatalom jelképét, gyakran fölvették czimerükbe. Hegyes csőre, hatalmas szárnyai, éles körmei, büszke repülése, biztos szeme, messze harsogó hangja mindenesetre képesebbé teszik a sast az uralkodásra, mint bármely más madarat. Sok ezer méter magasra emelkedik a legmagasabb hegycsúcs fölé, közben-közben órákig mintegy elragadtatással lebeg egy és ugyanazon helyen a légben. Szinte holtnak lehetne tartani, ha csak szélesre kiterjesztett szárnyainak gyenge mozgása el nem árulná, hogy él. Igy lebegve, nem kerüli el figyelmét semmi mozgás hegyen vagy völgyben. A sas szeme elég éles arra, hogy a napba nézzen, de ahhoz is, hogy kikémlelje az árnyas hegyzúgban rejtőző nyulacskát vagy báránykát. Jaj annak, melyet áldozatul s fiai számára eledelül kiszemelt. Tévesztheteten biztonsággal csap le reá, hegyes karmai átfogják zsákmányát, melyet magával ragad a légbe.

A sas és vele a napsugár az egyedüli teremtmény, mely még kedvét és gyönyörűségét leli a terméketlen tájon, hol minden más melegvérű lény elpusztulna. Humboltnak, a nagy természetkutatónak, tudományos utazásai közben alkalma volt ismételten megcsodálni ezen madár szivós életét és megfigyelni magas röpülését.

Király sem tűr maga mellett vetélytársat vagy békerontót. A lég királya is egyedül szeret lenni; kerüli az emberi lakások zaját, a városok

lármáját. A magas Alpesek vadona az ő világa, a néma hegyóriások az ő barátai. A gleccserek jeges, ezüstösen sziporkázó fokai a trónja, a mély kék tengerszem a tükre. Az ügyes vadász golyója csak ritkán találja el, a vadászkutya csaholása őt teljesen nyugodtan hagyja, azért legtöbbnyire magas kort is ér el.

Királyhoz illően nem szereti a sas a szükségtelen fecsegést. Ritkán hallatja hangját, csak ha veszedelmet lát, vagy fiait üldözik, de akkor kiáltása oly átható, hogy messze elhallik a völgyben és ámulva veri vissza echoját a sziklafal.

Ott hol a sas élt, ott is hal meg s ott leli sírját is: a megközelíthetlen alpesi szakadékokban. Hó és jég diszesen tagolt kristály sírkupolát boltoz föléje, melyen megtörik a nap sugara, hol meghalt barátjának, az alpesi gleccserek dörgése között viharos gyászdalt énekel az északi szél. Időről-időre jön azután egy-egy felhő, könnytelt szemekkel lehajol elesett kedvencének sírjára s nedves ajkkal csókot nyom a meghalt hős meredt tagjaira. Valóban, méltó királynak méltó sírja!

Elmélkedés.

Szent Ágoston* mondja: A sas következő módon szokta fiókjait kipróbálni; karmai közé veszi egyikét a másik után s szembe állítja a nap éles sugaraival; ha a fiók bele bir tekinteni szemhéja megrándulása nélkül a nap tüzébe, úgy elismeri valódi királyi ivadéknak. Ha ellenben a tüzes sugár vakítóan hat reá akkor — mint méltatlan utódot — a mélységbe löki. És ily értelemben mondja ugyancsak szent Ágoston, hasonló volt szent János sashoz, ki le nem véve szemeit a mennyei atya viszfényéről, az égi fényről, elmélkedett s átkutatta Isten mélységeit.

És csakugyan szent János evangelista volt azon apostol, ki behatolt az Istenség legmélyebb mélységébe, ki ima és elmélkedés által már életében elnyerte a kegyelmet, szemlélhetni a mennyország titkait. Azért magas röptű lelke s éles szelleme jelzésére, sassal szokták őt ábrázolni. Van-e tehát abban valami keresettség vagy mesterkéltség, midőn a sasban a lelki elmélkedés képét látom?

Az isteni dolgok fölötti elmélkedés egy neme az imának. Miként azoban a sas százszor magasabbra emelkedik a füstoszlopnál, úgy bizonyos tekintetben az elmélkedés is jóval fölötte áll a szóbeli imának. Az ima könyörgés, vágyódás és keresés Isten után, de az elmélkedés Istennek szemlélése, az emberi léleknek elmélyedése Isten jóságába, szeretetébe, szépségébe és fenségébe. A lelki elmélkedésnek nincs szüksége holt be-

* Tract. 36 in Joannem.

tükre, sem a nyelv dadogásának segítségére, az emelkedő lélek egyszerre szem, fül és nyelv. Órákig lebeg ugyanazon pont felett, vagyis elragadtatva és lekötve a Teremtő csodái és kifürkészhetetlen nagysága által, le nem veszi szemeit az Ő szépsége és szentségéről. «O mélysége Isten gazdagságának, bölcsességének és ismereteinek, mily fölfoghatatlanok az ő utai!» Ezt érzi és mondja az elmélkedő lélek a nemzetek nagy apostolával.

Csodálatos! Miként a sas szemét nem vakítja el a nap fényözöne, úgy az Isten szemléletébe elmerült lélek sem tompul el s nem válik bárgyúvá a földi dolgok megitélésére. Sőt az ilyen lélek sokkal élesebben és világosabban itéli meg a természetes dolgokat, sokkal jobban ismeri föl azok belső összefüggését, az ok és okozat közti viszonyt s úgy társadalmi mint erkölcsi életben Isten ujjának működését látja a világ egyik végétől a másikig. Nem szabad tehát valahogy azt hinnünk, ami különben gyakran hallható, hogy oly egyének vagy szerzetesek, kik sokat foglalkoznak lelki elmélkedéssel, hasznavehetetlenek és szükségtelenek a praktikus világban. Istennél a szív, munkánál a kéz, ez volt s ez ma is a szerzetesek jelszava. Aki pártatlanul kutat a tapasztalás és történelem terén, azt fogja találni, hogy ép azon emberek irányították a tudományt és művészetet jobb mederbe, kik egyesítették a szorgalmas tanulmányozást az elmélkedéssel. Kérdem, kik építették a középkor hatalmas dómjait és apátsági templomait, kik őrizték meg és ültették tovább a görögök és rómaiak tudományát, kik nemesítették meg az iskolákban a durva emberi lelket? Papi szerzethez tartozó férfiak voltak ezek, kik az Isten parancsai fölött való elmélkedésből merítettek erőt és tanácsot. A mennyei dolgokróli elmélkedésük közben nyertek világosságot a földi dolgokhoz is.

A világi ember persze ezt nem érti meg. Miként a pocsolyában ülő béka sem tudja magának megmagyarázni a sas magas röpülését, úgy az anyagiasságba és érzékiességbe fulladt ember is csak szidalmazza és gyalázza azon embertársait, kik előbb Isten országát keresik s csak azután ideiglenes szükségleteiket.

Az elmélkedő lélek nem beszél sokat, szivesen visszavonul a mindennapi élet zajától, a sörös korcsmák léha fecsegésétől. De ha beszél úgy a jó ügy iránti szeretetből történik, a szent dolgok védelmére; gyenge hangját ekkor megerősíti Isten kegyelme s csodálkozva lesi szavait az egész világ, mint valami jósdáét. Koruk ily orakulumai voltak pl. egy remete szent Antal, egy szent Bernát, egy szent Ágidius, egy szienai szent Katalin. Az elsőhöz nagy Konstantin folyamodott tanácsért, a többi keresett és nagyrabecsült tanácsadója volt a pápáknak, királyoknak és fejedelmeknek. Ezzel a nemzetektől és egyházaktól sok bajt fordítottak el és sok jót eredményeztek.

Az oly lelket, ki Istenben keresi nyugpontját, nem sérti meg oly könnyen az ellenség gúnybeszéde, nyugodt marad a rágalmazód csaholása mellett, megőrzi az élet minden körülménye között szent önuralmát; rendíthetetlen kedélynyugalmát; túlságosan nem szomorodik földi veszteség miatt. Ez tehát az elmélkedés haszna: meghozza a lélek nyugalmát, túlemeli a földi dolgokon. Sas a légben!

Ha meghal az ily ember, ki az isteni dolgok fölötti elmélkedésben, lelte életcélját, nem jut neki osztályrészül ragyogó siremlék, hiszen a világ szemében ő csak különc, szenteskedő volt, gyakran úgy hal meg ő is, mint a sas, magános magaslaton, idegen földbe temetik ismeretlenül, embertársai közül senki sem sir utána egy könnyet sem. De Isten, az Úr ismeri az ő sírját, gyakran csodálatosan dicsőiti meg azt; mert Isten előtt értékes a szentek halála.

Alkalmazás.

Ha valóban fölvilágosodott akarsz lenni s ment a szív balgaságaitól, ha nyugtalan kedélyed helyébe valódi nyugalmat, lelked számára valódi tápot óhajtasz, akkor lelkem ne keresd a világot, hanem kutass gyakran az után, ami odafönt van! Igyekezzél szorgalmas elmélkedés által Istent minél jobban megismerni, ezáltal szereteted és bizalmad is a legfölségesebb jó iránt mindig növekedni fog. Istent megismerni, szeretni, neki szolgálni földi életünk fő célja. «Akik az Úrban biznak, megifjodnak erejökben, szárnyok kel mint a sasoknak, futnak és nem fáradnak, járnak és nem fogyatkoznak el». (Iz. jöv. 40) vagyis csak ha már egyre nagyobb tökéletességre emelkednek. Jézusom, ezt akarom én is, így legyen!

R. O.

Világi apostolkodás. Követendő például ideiktatjuk egy apostoli szellemtől duzzadó állami óvónő sorait: «Én még csak 8 hónapja vagyok itt Monokon (Zemplénmegye), de örül a lelkem, hogy oly szép lelki életre könnyen rávihető népre találtam. Még szeptemberben semmit sem tudtak a napi áldozásról, most már nincs nap, hogy 10—15 ne áldoznék. A hitéletben a férfiak is részt vesznek. A Mária Kongregáció 160 tagból áll. 1912. április 14-én alakult meg az Oltáregyesület 150 taggal főt. Pecsór Gyula plebános úr vezetésével, ki szép és jó példával maga is résztvesz mint előimádkozó a közös imaórán, melyet a Walser-Varga-féle «Örökimádás»-könyvből végzünk».

EGYESÜLETI ÉLET.

Tájékoztatás. I. A *kérvények* november és december hónapokban küldendők be az Olt. Egyes. Elnökasszonya címére IX., Üllői-út 77. szám alá.

A kérvényekhez mellékelni kell a templomi leltárt vagy legalább leltárkivonatot, láttamozva a ft. kerületi Esperes úr által.

A fentjelzett időn túl érkező kérvények, mint elkésettek nem vehetők figyelembe.

Hogy a plébániák részesülhessenek a budapesti közp. Oltáregyesület ajándékaiban, szükséges:

1. hogy a plébánián az Oltáregyesület szervezve legyen,

2. hogy az illető plébánia a közp. Oltáregyesülethez tartozzék,

3. hogy a kérvény a fentelőírt módon legyen szerkesztve.

II. *Oltáregyesületi vezérkönyvek* kaphatók az egyesület irodájában, IX., Üllői-út 77. sz. alatt magyar, német és tót nyelven, fűzve 40 f., kötve 60 fillérért. A pénz előleg vagy utánvéttel küldendő. Fölvételi füzeteket magyar, német és tót nyelven ingyen szállítunk.

Ugyanitt kapható az Oltáregyesület Története à 2 koronáért.

A b. k. oltáregyesületek választmányi gyűlése május 13-án. Igazgató jelenti, hogy Rozsnyó egyhm.-ből a püspöki hivatal által 1179 kor.-t küldtek az O. E.-nek, Hajda Károlyné terjesztőnő meghalt.

A wieni euch. kongresszus előkészítő bizottsága zártkörű ülést tart Budán. A hölgybizottság nyilvános ülése 18-án 11 órakor lesz a kath. kör nagytermében.

A kiállítás megnyitása 18-án d. u. 3½-kor lesz. Ő Fensége Izabella főhercegnőt mélt. Kohl püspök úr fogadja. (A többi a programm szerint.)

Megalakult a mindennapi szentséglátogatás társulata, mellyel lassan elérjük *a)* hogy több templom lesz, *b)* hogy a templomok ajtói nyitva tartassanak.

A soproni oltáregyesület 50 éves jubileuma. A kath. kör díszterme szűknek bizonyult május 15-én, amikor dr. Várady L. Árpád győri megyéspüspök jelenlétében ünnepelte a soproni főoltáregyesület fennállásának 50 éves jubileumát. Dr. Zehetbauer Ottó prépost-kanonok igazgató üdvözölte magvas beszédben a megyéspüspököt. Várady L. Árpád dr. ünnepi szózatban vázolta az oltáregyesület célját. Kegyeletes szavakkal emlékezett meg az Urban elhunyt alapítókról, serkentvén a jelenlevőket, hogy lelkes munkájukkal fejlesszék az elődök alkotását. Majd az Oltáriszentségnek az Úr Jézus szentségi jelenlétének apologiáját hallotta az ünnepi közönség a püspök ajkáról.

Dr. Zehetbauer Ottó igazgató ezután az oltáregyesület történetét ismertette.

A díszgyűlés emlékezetes mozzanatát képezte özv. Hauer Fülöpné ünneplése. Tizennyolc évi elnöknői tevékenysége megérdemelt elismerést kapott a «Pro Ecclesia et Pontifice» pápai rendjel átnyujtásában.

A nap ünnepségeit az egyházi szerek megáldása és megtekintése zárta be.

Másnap, Áldozó-csütörtökön, a Szent Mihály plébánia-templomban szentségimádás volt. ½10 órakor a püspök úr tartott szentbeszédet és nagymisét.

Délután 4 órakor ünnepi vecsernyével ért véget a jubileumi díszgyűlés és kiállítás.

A nyitrai oltáregyesület 1911/12. évi kimutatása. Pezsgő eucharisztikus tevékenységről tanuskodik az a kis füzet, mely a nyitrai oltáregyesület egyévi munkásságát kívánja megörökíteni. Az anyaegylet 2028 rendes, 63 résztvevő és 126 jótevő tagot számlál. Köréje 77 fiókegyesület csoportosul. Bevétele 8307 K. 36 fillérre rúg, mellyel szemben 6148 K 55 fillér kiadás áll. Elnökei: özv. dr. Bangha Istvánné, Simonfly Gyuláné, igazgatója: Szmida Kálmán, esperes-plébános.

IRODALOM.

Jeles könyv. Pedig mondhatnám, kitűnő könyv nsgos. és főt. Romaisz Ferenc báttaszéki c. kanonok-plébános jeles tollával magyarosított második kiadású: Toussaint J. P.: «Mentsd meg lelkedet!»

Lelkigyakorlatokra úgy vezetőknek, mint a lelkigyakorlatot végzőknek, papoknak úgy a lelkigyakorlatokra, mint egyéb szent beszédekre, főleg és elsősorban missiókra igen alkalmas könyv. Ötven szent beszéd, melyek mindegyikéből kettő is kikerül, egy egész évtizedre szolgáltat prédikációs anyagot.

Itt azonban másról szólok még!

Nagyon ajánlom paptársaimnak, terjesszék e rendkívül hasznos könyvet a nép között és intelligens emberek kezébe is juttassák. A tanítóknak és tanítónőknek mindennapi kenyerök legyen, ha vallásos lelki életet akarnak élni. Nem elég sajtótámogatás ám az, ha nem ép egészen szennyes regényt átolvas valaki. Némelyik már azt hiszi, hogy iszonyú áldozatot hozott a jó sajtó oltárára, ha egy ilyent végigolvasott. Igazán jeles könyveket, épületeseket kell olvasni és terjeszteni! És ilyen a «Mentsd meg lelkedet!» című, rendkívül élvezetes, épületes és hasznos könyv. Kapható: nsgos. és főt. *Romaisz* Ferenc (Báttaszék, Tolnamegye) c. kanonok-plébános úrnál.

* * *

Jézus Szentséges Szivének Országa című imádságos könyv, melyet a hivek használatára dr. Mohl Antal vál. püspök, nagyprépost, a vaskoronarend lovagja, «Jézus Szentséges Szivének Szentelt Élet» című nagy munkájából Ujlaki István dori plébános állított össze.

Ez az imádságos könyv alkalmas ajándékul szolgál azoknak a hivek-

nek, akik Jézus Szentséges Szive tiszteletének, a legfölségesebb Oltáriszentség imádásának s a gyakori szent áldozás terjesztésének és gyakorlásának előmozdítói. Evégből ajánljuk bérmálási ajándék gyanánt ezt a 350 oldal terjedelmű, mély tartalmú, fényesen kiállított imakönyvet, annál is inkább, mert azt úgy az egyházmegyei hatóságok, mint a rendi elöljáróságok a legnagyobb elismeréssel fogadták és ajánlják a hiveknek pártolásra. Kapható 3, 4, 5, 6 és 9 koronás árban a Szent-Istvan-Társulatnál Budapesten, Kecskeméti-utca 2. sz. és minden könyvkereskedésben, valamint Dőrben a kiadónál.

* * *

Az áldások. Vagyis a megszentelt tárgyakkal nyerhető búcsu-kegyelmek magyarázata. Egybeállította: *Pala* Ferenc áldozópap. Kiadja a Rózsafüzérkészítő Házi Ipar Kalocsán. Ára 24 fillér.

Az egyház a megszentelt tárgyakhoz sokféle búcsukegyelmet köt. Azért adja az egyház a búcsukat, hogy a hivek azokat megbecsüljék, lelki javukra fordítsák. Erre vezeti rá a hiveket ez a kis füzet, mely tömören és világosan kifejti a megszentelt tárgyakra és a hozzájuk kötött búcsukra vonatkozó tudnivalókat. Elsőben is magáról a bucsú fogalmáról és a búcsuk elnyerésének föltételeiről szól a füzet, majd ismerteti a rózsafüzér történetét s a szent Domonkos-rózsafüzérhez kötött búcsukat (Brigitta-búcsu, hollandiai búcsu). Külön fejezetek szólnak a pápai áldásról, a haldoklók keresztjéről, a stációs keresztről s a keresztút végzéséről. Ezt követik praktikus tudnivalók a kegytárgyak anyagáról és alakjáról. Végül az utolsó rész a skapulárékkal és a skapulárépótló érmekkel foglalkozik. Mindezen dolgoknak rövidre fogott ismertetésével rég érzett hiányt pótol ez az ügyesen összeállított füzet. Hisszük is, hogy mindenfelé nagy örömmel fogadják ezen útmutatót.

Telefon-pósta.

Mária-tisztelő. Hálanyilatkozatokat nem közlünk, mert hiszen megszámlálhatatlanok az Úr Jézus és az ő szent anyjának jótéteményei. A fő, hogy meg legyen a szívben a hála érzete: Isten a rejtekben is lát és megfizet érte.

Eucharisztikus Gyermekszövetség helyi igazgatóihoz. Az «Örökimádás» Gyermekrovata külön lenyomásban is kapható a tagok számára á 4 fillér.

Előfizetők figyelmébe! Kérjük a lakásváltozásokat pontosan bejelenteni, hogy a szétküldésnél rendetlenség ne forduljon elő.

Sch. Sopron. Az eszme kitűnő. Meg is valósítom. Egy példány ára 4 fillér lesz. Természetesen rá kell fizetni.

T. K. Kalocsa. Köszönöm. Örömmel várom a beigérteket. Ugy is régen élvesztük tollát. Üdv!

Szerkesztő: **Tiefenthaler József.**

KIMUTATÁS.

1911. évben befolyt alamizsnák és adományok.

Wohlrath Mária 1 oltárterítő csipke, Bittermann Irén több oltárterítő csipke, Gervay Luiza csipke, Lafranko Jánosné 2 oltárterítő, Stiepek Pálné 1 alba csipke, Karchnyák Anna 1 karing csipke, báró Barkóczyné 7 horgolt oltárterítő csipke, Bodnár Aranka 1 fehér casula himzése, özv. Payr Lajosné 1 fehér casula himzése, Haan Emilia 1 fehér casula himzése, Madaras Józsefné 1 fehér casula himzése, Leinner Mihályné 1 lila casula himzése, Knapp Konstancia 1 fehér casula himzése, Tihanyi Béláné 1 fehér casula himzése, Harrer Gyuláné 1 fehér casula himzése, Légrády Ilona 1 piros casula himzése, Braun Eugénia 1 fehér casula himzése, Erzsike 1 fehér casula himzése, Éberling Józsefné 2 fehér casula himzése, Hergerth Szeréna 1 zöld casula himzése, Karácsonyi Ilona 1 stóla, Bartolus Irén 1 fehér stóla, Holma Mária 1 piros casula himzése, Turósy Anna 2 viola casula himzése, Rózsay Valéria 1 fehér casula himzése, Neidhart Istvánné 1 fehér casula himzése, Blaskovics Ida 1 fehér casula himzése, özv. Payr Lajosné 1 pluviale himzése, Hunkár Dezsőné 1 fehér casula kereszthimzése, Balla Lászlóné 1 piros casula himzése, Sommer Ágnes 1 viola casula himzése, Marik Józsefné 1 pluviale himzése, gróf Pongrácz Ferencné 1 fehér casula himzése, Kovács Gizella 1 lila casula himzése, Görgey Teri 1 fehér casula himzése, Pozsár Katalin 1 piros casula himzése, Jánosi Olga 1 fehér casula himzése, Löffler Mariska 1 fehér casula himzése, Stiepek Ilona 1 fehér casula himzése.

A budapesti Közp. Oltáregyesület tagjaitól 1911. év folyamán az Egyházmegyékből begyült alamizsnák:

Esztergom főegyházmegyéből ft. Babura László úr által: Alsókorompa 67.82 kor. Tópatak 57.28 kor. Alsóvárad 9.66 kor. Nemesény 195.— kor. Szalka 7 kor. Ludány 65.40 kor. Barstaszár 726.92 kor. Barscseke 174 kor. Moraván 14.— kor. Uny 6.80 kor. Alsópél 14.— kor. Bozók 140.— kor. Pozsonyeperjes 14.09 kor. Budajenő 8.— kor. Héreg 17.17 kor. Ipolsyág 77.32 kor. Dunakiliti 21.06 kor. Érsekujvár 400.— kor. Egyházgelle 21.— kor. Szimő 10.18 kor. Egyenesen a központba küldött: Zsigárd 43.84 koronát, Hont-Szete 23.14 koronát, Vámosmikola 40 koronát, Alistál 11.— koronát, Jakabfalva 74.40 koronát, Czecze 15.26 koronát, Bajót 18.—, Illésháza 3.10, Bussa 22.72. Ó-Buda 2.50, Budapesti lengyelek 4.80, Pöstyén és Eőrvistye 105, Szénavár 12.—, Miserd 10.—, Barsbese 6, Deménd 17.50, Endrefalva 89.56, Nógrádmarcal 6.80, Ardemóc 27.22, Ebedec 75.— koronát.

Besztercebánya egyházmegyéből ft. dr. Császik István úr által: 900.— kor. Egyenesen a központba küldött Handlova 41.40 koronát.

Veszprém egyházmegyéből ft. Hóss József úr által: Aka 55.98 kor. Somogysámson 12.16 kor. Tapolca 15.40 kor. Orosztony 50.— kor. Ráksi 35.88 kor. Lengyeltoti 23.56 kor. Lókút 10.— kor. Nemesvid 10.60 kor. Nemesdéd 11.— kor. Csesznek

26.16 kor. Páhok 4.— kor. Pápakocácsi 61.— kor. Dég 10.24 kor. Mezőkomárom 3 kor. Kamatok fejében 2.90 kor. — Egyenesen a központba küldött: Balaton-Ederics 18.— koronát, Sümeg 25.38 koronát.

Egri érseki egyházmegyéből ngs és ft. Debreceni J. kanonok úr által: 2190 korona. Egyenesen a központba küldött: Tiszapüspök 12.26 koronát. Erdőtelek 7.20, Rakamaz 173.50, Gyöngyöshalmaj 14.48, Alkár 9.26, Tarmaméra 19.—, Jászladány 8.64, Kács és Tobolddaróc 12.26, Jászfényszarú 14.44 koronát.

Szombathely egyházmegyéből ngs. és ft. dr. Tóth József úr által: Szentsebestyén 32.20 kor. Máriafalva 41.— kor. Szentelek 80.— kor. Kúpfalva 18.94 kor. Lekér 8.88 kor. Cserföld 160.— kor. Felsőőr 7.60 kor. Rábakeresztúr 6.— kor. Városszalónak 17.51 kor. Nagyszentmihály 31.— kor.. Szarvaskend 13.— kor. Kaposi nővérek 2.24 kor. Vízlendva 103.96 kor. Szombathely 40.06 kor. Isztimér 15.— kor. Orbánfalva 15.12 kor. Kisunyom 100.34 kor. Rohonc 36.— kor. Rum 44.— kor. Tárnok 5.— kor. Kukmér 107.78 kor. Páka 6 kor..— Mayerbeck Mihály 2.— kor. Eckert Irma 15.60 kor. Bezerédy Dénesné 8.— kor. Báró Puteáni, dr. Tóth J. és Szabó-család 15.— kor. — Egyenesen a központba küldött: Csehimindszent 16.80, Jobbágy 8.—, Kissitke 23.28, Salomvár 35.—, Sárvár és Péntekfalu 32.70, Németújvár 23.04, Lendvavásárhely 52.32, koronát.

Csanád egyházmegyéből ft. Geiger A. úr által: Szeged alsó központ 36.82 kor. Ószentiván 58.24 kor. Karánsebes 30.84 kor. Mária-Radna 24 kor. Német-Bogsa 2.60 kor. Temesság 30.— kor. Nagybecskerek 71.50 kor. Szenthubert 8.56 Csanádapácza 4.— kor. Németczernya 7.02 kor. Cziklovabánya 2.— kor. Szapáryliget 8.— kor. Bozovics 69.52 kor. Temes-Gyarmata 89.60 kor. Nagykamarás 15.36 kor. Lippa 23.74 kor. Tamásfalva 14.— kor. Ernőháza 10.— kor. Ujarad 87.92 kor. Kúnágota 26.08 kor. Csermő 16.80 kor. Özv. Némethi Othmárné Buziás 1 kor. Konecsny J. pleb. 4.— kor. — Egyenesen a központba küldött: Battonya 225.52 koronát, Ópécska 6.24, Világos 5.18, Horvátneuzina 8.40, Magyarszentmihály 12.76, Máriaradna 3.12 koronát.

Rozsnyó egyházmegyéből mélt. és ft. S. Balás Lajos püspök úr által: 1282.94 korona. — Egyenesen a központba küldött: Krasznahidvég 30.—, Osgyán 30.—, Várgede 22.—, Balogfala 24.40, Kerekgede 19.40, Kisgömör 10.16 koronát.

Szepes egyházmegyéből ft. dr. Dolyák Pál úr által: A mélt. Püspök úr adománya 50.— kor. Liptónagybobróc 8.— kor. Márkusfalva 20.— kor. Liptótarnóc 9.— korona.

Kassa egyházmegyéből ft. Plent István esp.-plébános úr által: 945.— kor. — Egyenesen a központba küldött: Mezőzombor 17.—, Lénártó 5.—, Kende 36.— Felsőolcsvár 12.—, Gálszécs 15.— koronát.

Székesfehérvár egyházmegyéből: Felcsút 18.66 kor.

Pannonhalmi főapátság: Tárkány 9.70 kor. Bársonyos 44.42 kor.

Nagyvárad latin szert. egyházmegyéből: Békés 8.60 kor. Békéscsaba 80.40 kor.

Nyitra egyházmegyéből: Nagydivény 50.— kor.

Pécsi Oltáregyesület adománya 50.— kor.

Vác egyházmegyéből: Tatárszentgyörgy 24.58 kor.

Szatmár egyházmegyéből: Dobóruszka 29.40 kor. Szaniszló 21.58 kor.

Munkács gör. kath. egyházmegyéből: ft. Karczub Endre úr által 200.— kor. Egyenesen a központba küldött: Mezőzombor 23.40 kor. Nyirábrány 18.— koronát.

Eperjes gör. kath. egyházmegyéből: ft. dr. Rusznyák Miklós úr által: 290.52 kor. Viszló 20.— kor.

Lugos gör. kath. egyházmegyéből ft. Boros J. úr által: Izgár 8.— kor. Varadia 4.— kor. Hittyiás 7.96 kor. Rokovica 11.92 kor. Krivobara 8.— kor. Székás 8.— kor. Illadia 4.— kor. Szerbcsanád 2.— Temesvár 15.58 kor. Viszág 4.— kor. Alsó-Zorlenc 4.— kor. Nagykomlós 6.71 kor. Hisoriás 4.— kor. Gerőc 3.96 kor. Igribesti 4.— kor. Petromány 4.— kor. Szkejus 4.— kor. Dragina 2.— kor. Klopodia 7.09 kor. Budinc 6.— kor. Kernyécsa 11.— kor. Egres 4.—. kor. Ohábaforgács 2.— kor. Stercsény 4.— kor. Csukics 8.— kor. Zsittin 4.— kor. Markovec 7.— kor. Sziklás 4.— kor. Bogsabánya 6.— kor. Resicabánya 6.— kor. Rafna 6.— kor. Gerlistye 2.— kor. Parác 8.— kor. Kizdia 4.— kor. Ikloda 2.—. kor. Liget 3.— kor. Taszku Jeromos bogsánbányai plébános 4.— kor. Popeszku Miklós rafnai plébános 4.— kor. Pop Viktor gerlistyei plébános 4.— kor. Egyenesen a központba küldött: Szilha 4.— koronát.

A Budapesti Központi Oltáregyesület tagjaitól 1912. január hóban befolyt alamizsnák:

Mertz Erzsébet Budapest 2 k., Haas Erzsébet 1 k., Miszoglád Anna 1 k., Tóth Józsefné 2 k., Niessenberger Irma 4 k., Hergerth Szeréna 4 k., Rothen Alajosné és családja 3 k., Blanár Klára 1 k., Kovács Mária 2 k., Kempf Jakabné 4 k, Fritz Istvánné 4 k., özv. Dapsy Gyuláné, a rozsnyói tagoktól 11 k., özv. Balázsné, Bolgár Ilona Budapest 2 k., Hellebront Berta 2 k., gróf Chotek Rudolfné 10 k., Nemessányi Gyula 1 k., Joreg Jakab 24 f., Isabella főhercegnő Wien 40 k., Kovács Anna 2 k., Krezmarz Irma 4 k., Horváth József és Józsefné 2 k., Frákan Anna 1 k., Berger Borbála 1 k., Barta Irén 1 k., Vidats Dezsőné 3 k., Takács Mihályné 1 k., Szegedy Maszák Aladárné 10 k., Rubascsuk Angela 1 k., Schober Aranka 1 k., Huszti István 2 k., Bénes Mária 2 k., Prohászka Istvánné 1 k., Szabó Mária 2 k., Tamás Regina 44 f., Biliczki Dezsőné 4 k., Klug Jakabné 1 k., Fehér Antalné 4 k., Szomoloszki Luiza 4 k., Weis Berta 24 f., Melzer Mariska 24 f., Zuber Kálmánné budapesti és debreceni tagoktól 34 k., B. Mansdorff-család Kis-Velence 16 k., özv. Okolicsányi Györgyné Kisvarsány 4 k., Posek Borbála Budapest, 1 k., Sebestyén Mária 60 f., Nagy Anna 1 k., Korpecs Anna 1 k., Dér Teréz 1 k., Viszenpart Aloysia 1 k., Lipp Karolina 1 k., gróf Serényi Istvánné 20 k., Pintér Auguszta 1.20 k., Kolbinger Paula 50 f., Ruszkó Anna 1 k., Czajka Anna 2 k., Blundell Nuovics Louise 20 k., herceg Hohenlohe Klodwigné 20 k., őrgróf Pallavicini Edéné 20 k., gróf Hadik Béláné 4 k., Sebők Erzsébet 6 k., Horváth Imréné 2 k., Szita Irma 6 k., Pauer Edéné 2 k., Radomszky Mihályné Rákosszentmihály 2 k., özv. gróf Almásy Kálmánné Budapest 50 k., özv. Karsay Mihályné Nagytétény 40 f., Láczay Elekné Sátoralja-Újhely 2 k., özv. Schützenberger Alajosné 2 k., Herz Anna 1 k., Barcsi József 2 k., özv. Mariel Lajosné 1 k., Schnierer Josepha 2 k., Gazder Józsefné 1 k., Onmacht Anna 2 k., Csölle Cecilia 2 k., Ékesi Mátyásné Szobránc 2 k., Hausler Márton Budapest 4 k, Kvassay Jenőné 10 k, Szombathelyi Györgyné 4 k., Klement Jánosné 3 k., özv. Laub Jánosné terjesztőnő gyűjtése: dr. Botzenhandt Jánosné 6 k., Flory Józsefné 2 k., özv. Haszmann Józsefné 2 k., özv. Seegen Józsefné 2 k., összesen 12 k.

(Folytatjuk.)

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNY

Megkérlelés.

Isteni Üdvözítőm, ki jelen vagy a legméltóságosabb Oltáriszentségben, legmélyebb alázattal s hálás szeretettel imádlak; mily kimondhatatlan nagy a te irgalmad s mily mély Szived szeretete irántunk, kicsinyhitű gyermekeid iránt.

Szeretett Üdvözítőm, lelkem örvendez a mai ünnepen, melyen a katholikus Egyház egész fényét és pompáját kifejti, hogy neked, dicsőséges Királyának, hálás hódolatát bemutassa.

Diadalmenetben járod ma be a városok és falvak utcáit; a templom csarnokai szűkek az ünneplő sokaság befogadására, amely megalázódva beismeri, hogy téged eléggé s méltóképen sohasem dicsérhet.

A hivő lelkek öröméneket zengő karához csatlakozik az én hálás szivem is és azt óhajtom, bár az egész világon, napkelettől napnyugatig mindenütt csak ez hangzanék:

Végnélkül dicsértessék és imádtassék
A legméltóságosabb Oltáriszentség!

Walser-Varga Örökimádás imakönyvéből.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

XIII. ÉVF. 1912. 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

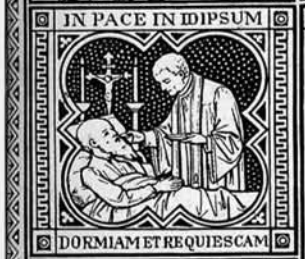

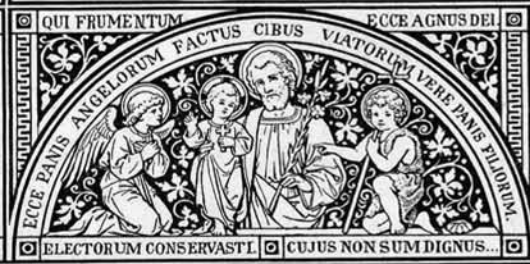

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázza, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Savely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K	60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 «	50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K	20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 «	50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 «	50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 «	— «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.
Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1·60 kor.
Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.
Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.
Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.
Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.
Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.
Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.
A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.
Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Kőt. 1.60 K.
Isten nevét hiába ne vegyed! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. JULIUS. 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *T. J.:* Eucharisztikus triduum. — *y. r.:* A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus. — *Cl. Adoratrix:* Viharban. — Szent Bonaventura. — *Lukácsy István:* Jézus után vágyódó gyermeki sziv. — *Antal M.:* A kis Sanyi naplójából. — *Répcevölgyi:* Természet világából. Örökimádás — *Dr. Hannig Györgyné:* Eucharisztikus korszak. — *Cl. A.:* Úrnap. — Vadvirág Jézus keblén. — Főiskolai hallgatóknak fontos! — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. A mennyei kenyér. — Benzler, metzi püspök a gyakori szentáldozásról. — Afrikai hír. — Eucharisztikus Szövetség. *Gyermekvilág.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* Mindent Jézusért. — 3000 első áldozó. — Engedjétek hozzám a kisdedeket. — Szent Ferenc és a gyermekek. — Az euch. Gyermekszövetség gyűlése Budapesten. — Első áldozó levele. — Aranyos gyermekek. — Röptében a nagyvilág körül. — Kimutatások.

Eucharisztikus triduum

Fol az emberek buzgósága lelohadt, ott kétségkívül hathatósabb eszköz nem gondolható, mely az elhidegült keresztény sziveket Isten iránti szeretetre gyúlasztaná, mint a gyakori és naponkinti szentáldozás; melyben azt élvezi a keresztény lélek, ki a legforróbb szeretet forrása. Ezen kívánva-kívánt cél elérését a szentatya szerint nagyban előmozdítja az, ha a keresztény népek tartós közös imával ostromolják Istent az ő kegyelméért. Evégből óhajtja a szentatya, hogy az egyes templomokban Úrnap nyolcadán, vagy ha a személyi és helyi körülmények úgy követelik, a püspök engedelméből az év más szakain háromnapi imaájtatosságok tartassanak kapcsolatban az Oltáriszentség fenséges és méltó vételét magyarázó szentbeszédekkel.» (Kongregáció levele.)

A szentatya ezen apostoli szándéka lebegett az Oltáregyesület szeme előtt, midőn fényes és gyümölcsökben gazdag triduummot tartott az úrnapot követő három napon. A triduum már úrnap délutánján kezdődött. Ezen és a következő napokon Bangha Béla Jézus-társasági atya országhírű apologéta szónok tartotta hatalmas szónoklatait az örökimádás templomban, melyet a búzgó közönség teljesen megtöltött. Aranyajkáról tudományos beállításban és fenséges távlatokban láttuk az eucharisztiát. *Első beszéde* arról szólt: *miért hisszük, hogy az ostyában Krisztus van jelen.* Nagy titokkal állunk szemben. A csillagos ég, a nagy mindenség teremtője lakjék ott?

Nincsen igazság az evangeliumban, mely oly kétségbevonhatatlan bizonyossággal van kifejtve, mint az eucharisztia. *A kereszténység mindig hitte.* Mutatják a különféle liturgiák, mint a monofüzitáktól használt szent Jakab-féle és a szent Márk-féle alexandriai liturgia, melyeknek központja az eucharisztia. Továbbá a szentatyák gyönyörű himnuszai. Igy Origenes és szent Cyprián himnuszai a III. században. Tertullian pedig azt írja a második században: Le kell vágni a kezét, aki bűnős kézzel nyúl az Úr testéhez. Koronatanúk még Alex. Kelemen, Ireneusz, Jusztin vértanú. Szent Ignác az I. század végén azt írja a rómaiaknak: Ne készítsetek nekem ételt és italt, ott van nekem az Úr teste és vére.

Az apostolok közül elég hivatkozni szent Pálra, ki a korinthusi levélben fenséges magaslatra állítja az eucharisztiát és annak vételét. Épen azért, mivel Krisztus van jelen a kenyér és bor leple alatt, figyelmezteti hiveit: Vizsgálja meg magát az ember, aki eszik e kenyérből és iszik e borból, mert ítéletet eszik magának, nem különböztetvén meg az Úr testét és vérét.

De lássuk magát az Urat, *Krisztust.* Vizsgáljuk szavait, melyekkel az utolsó vacsorán az Oltáriszentséget rendelte. A kenyérre rámondja az ő mindenhatóságával: Ez az én testem, a borra: ez az én vérem. A szavak egyszerűsége és a perc komolysága, melyben az történt, nem enged meg félremagyarázást. Jellemző egy német templomban lévő festmény. A képen három alak van: Krisztus amint a kenyérre rámondja: Ez az én testem; Luther amint a kenyér felett mondja: Ez lesz az én testem; s végül Kálvin e szavaival: Ez jelenti az én testemet. Az egész alá pedig az van írva: Keresztény válassz, kinek higyjél.

Hatalmas bizonyíték az Oltáriszentség katholikus magyarázata mellett Krisztusnak nagy eucharisztikus beszéde az 5000 ember kielégítése után. «Én vagyok az élő kenyér, ki a mennyből szállottam alá. S a kenyér, melyet én adok, az én testem a világ életéért; mert az én testem valóban étel és én vérem valóban ital.»

Világosabban nem mondhatta Jézus, hogy a kenyér színében rejtőzik. S midőn szavain megbotránkoznak, nem vonja vissza azokat, hanem még szigorúabban hallatja szavát: Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az ember fia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lész élet tibennetek.»

A második nap beszédtárgya: *Az Oltáriszentség mint áldozat.*

A vallástörténet megtanít bennünket, hogy minden népnél van áldozat. A pogány-magyarok, a görögök, rómaiak mind-mind áldozattal nyilvánították hódolatukat a legfőbb lény iránt.

Krisztus a legtökéletesebb vallás szerzője a legtökéletesebb áldozatot alapította. Önmagát adta értünk. S nem múló, pillanatnyi áldozatot akart,

hanem örököset, mely mindig fennáll és azért kigondolta az Oltáriszentséget.

«Ez az én testem, *mely értetek adatik*; ez az vérem, *mely értetek kiontatik*; főkép örökös áldozatot, odaadást, vérontást jelent az Eucharisztiában.

Igy magyarázza azt szent Pál és a szentatyák. Maga a szó: Eucharisztia, ami hálaadó áldozatot jelent, már szent Ignác vértanu püspöknél található fel. Az áldozati jelleg magyarázza meg, hogy miért olyan szigorú a misehallgatás kötelessége. Mennyit tett a katakombák kereszténysége

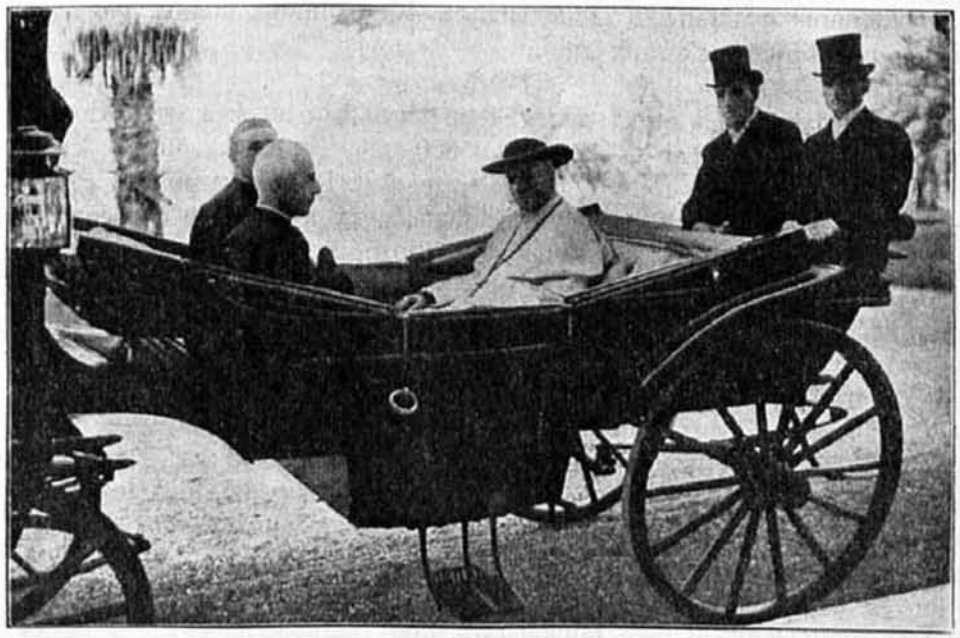

X. Pius a vatikáni kertben.

egy miséért! Az angol katholikusok Erzsébet idejében életükkel játszottak egy mise miatt és még sem akarták nélkülözni. Innen a buzgó keresztények törekvése, a szentmise után.

Az oltárnál nagy hősiesség történik. Bámuljuk azt az embert, aki saját élete árán ment ki egy gyermeket a tűzhalálból; Krisztus ennél többet tett. Mily hanyagság tehát a misének az elhanyagolása. Budapest félmillió katholikusa közül talán csak ötvenezer hallgat mindig misét. Becsüljük a misét, az Oltáriszentség születése helyét.

A harmadik beszéd az áldozásról szólott. Az áldozás, az egyház legnagyobb diadala és vonzó ereje. Minden buzgóság, lelki nagy elhatározás, hithűség és hősiesség itt nyer tápot.

Dísze az egyháznak, mert neveli a szenteket, szűzeket és vértanukat. Az erények iskolája. Megteremti a lélekben a földi paradicsomot.

Kincse az egyháznak. Hiszen a szentáldozás minden kegyelmek forrása. Vigasz a szenvedésben, megőrzője az ártatlanságnak, védelem a bűn ellen s eszköze az állhatatosságnak.

Még is sokan hanyagok. Vajjon hányan nem végezték el a husvéti szentáldozást. Jézus ezekkel úgy fog bánni, mint a példabeszédbeli lakomán bánt azokkal, kik mindenféle kifogásokat keresve megvetették a kitüntető meghivást. De még a jók is szeretnek kifogásokkal előállni.

Menjünk gyakran az Úr asztalához. Nem mintha méltók volnánk, hanem mivel méltók akarunk lenni.

* * *

Vasárnap reggel óriási tömegekben járultak a hivek a szentáldozáshoz. Legtöbben azonban — körülbelül 500-an — Prohászka püspök kezéből vették az Úr szent testét a 8 órai mise alatt. Prohászka püspök előbb magas szárnyalású beszédben gyulasztotta lángra a sziveket a szentségi Úr Jézus iránt. A lelkek királya köt az áldozóval szeretetszövetséget. Az isteni mester nem magyarázgat az utolsó vacsorán, azért mi se bölcselkedjünk az oltáriszentséggel szemben, hanem meghódolunk, imádjuk s sokszor táplálkozunk vele.

A triduumot délután Kohl Medárd püspök fejezte be nagy fénnyel. A szent beszédet ismét pater Bangha mondotta. Az Oltáriszentség — mondotta — egy nefelejts virág. Emlékeztet engem, mily jó az Isten, mert hiszen hozzám jött; mily nagy áron ment meg engem; hisz folytonos áldozat értem. Emlékeztet arra, hogy milyen rossz a bűn, melynek legyőzésére adta nekünk e nagy szentséget.

Az öröklámpa, mely szünet nélkül ég a nagy szentség előtt, legyen példaképünk, tanítson meg minket arra, hogy szüntelenül égjen lelkünkben a szeretet, a vágy az Úr Jézus után. *T. J.*

A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus.

A WIENI eucharisztikus kongresszus előkészületei lázasan folynak. Már eddig is oly sokan jelezték részvétöket, hogy a kongresszus kétségtelenül kitűnően fog sikerülni. Kivánatos azonban, hogy aki csak teheti, személyesen vegyen azon részt. A személyes impressziókat semmi sem képes pótolni. Az Oltáriszentség szükségképen kivánja, hogy a legfényesebb demonstrációk legyenek mellette. Mindenki tartsa kiváló szerencsének, megtiszteltetésnek — sőt kegyelemnek, hogyha a kongresszuson résztvehet.

Elsősorban ott kell lenni minél több főpapnak és áldozárnak. Az eddig jelentkezők közt több mint száz főpapnak és több ezer papnak nevét olvashatjuk. Édes hazánkból, honnan majdnem az összes főpásztorok megjelennek, legalább 5—600 papnak kell résztvenni.

De a világiak sem maradhatnak el. Legyen ott a mágnásvilág, a katholikus polgárság, a hivatalnokok, tanárok és tanítók nagy száma, legyen ott minél több a hivekből. Minden egylet a lehető legnagyobb számban képviseltesse magát, így az oltáregyesületek, Mária-kongregációk, katholikus körök, munkásegyletek és az összes hitbuzgalmi társulatok.

A kongresszus egy nagy családi összejövetel legyen, hol minden nép gyermeke mint Krisztus testvére vegyen részt a nagy ünnepélyen.

Alsó- és Felső-Ausztriából, Salzburgból, Stájerországból, Tirolból, Csehországból több mint 1000—1000 tag jelentkezett, sokan jönnek Galiciából is lengyelek és ruthének, a horvátok száma eddig több, mint 4800, Boszniából is ezren jelentették be részvétüket. A magyarok száma remélhetőleg meghaladja majd a 10.000-et.

A wieni sajtóiroda havonként többször értesíti az összes katholikus lapokat mindarról a sok munkáról, mi a kongresszus érdekében történik. Legújabban ír az eucharisztikus körmenetről egy instrukciót, melyből kibontakozik annak nagyszerűsége. A körmeneten csak férfiak vehetnek részt — a katholikus egyesületek kiküldöttjei. A férfiak nemzeti díszruháikban jelennek meg. Az osztrák tartományok után jönnek a magyar birodalom képviselői és nemzetiségei, utána a boszniaiak s ezek után a többi nemzetek. Ezek után jön a papság és főpapság, legvégül a kardinálisok. Őfelsége egy külön díszsátorban foglal helyet, honnan meghallgatja a szabadban mondandó szentmisét.

A résztvevők száma körülbelül 100.000 lesz. Az egyesületek képviselői magukkal hozzák egyesületük zászlóját is. A kongresszus keretébe beillesztik a szemléltető, vetített képeket is. Ezeket az Urániában mutatják be. Előadásra kerül a szentmise drámai története. Confiteor: Ádám, introitus: Mózes, gloria: Keresztelő szent János, epistola: szent Pál, evangélium: szent János s offertoriumtól az Úr Jézus szerepében.

Aki belépőjegyét megváltja, az egyuttal jegyével bejuthat a következő helyekre: a kapucinusok kriptájába, az egyházi művészet kiállítási helyiségeibe, a katekétikai-liturgiai kiállításra, a különböző múzeumokba, kincstárba, képtárakba, fegyvertárba stb. stb. Itt említjük meg, hogy történeti vonatkozású cikkeket írt ez alkalomból Gamerra Alberta bárónő.

A magyar bizottság, mely jelenleg 800 tagú nagybizottsággá alakult ki, azon dolgozik, hogy minél nagyobb érdeklődést keltsen és részvételt eredményezzen munkálkodásaival. A Katholikus Egyesületek Országos Szövetsége (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.) elfogad jelentkezéseket s ide intézendő minden tudakozódás. *y. r.*

VIHARBAN

Borult az ég, eltünt a nap,
Zúgó szél fú a fák között,
Villám cikkáz a fellegen,
Rá dördül az ég rémesen,
S a jégeső omlik, szakad.

Még künn dühöng a fergeteg,
A vihar bősz zúgása közt
Egy kisded templom rejtekén,
A csendes oltár szent kövén
En Jézus előtt térdelek,

Szivem is oly borús, sötét,
Mint a viharzó boltozat.
Könyárban fürdik két szemem,
A bánat éget élesen,
Míg elsirom keservemet.

A lámpa bágyadt fényinél
A Szentségházat nézdelem,
Vigaszt, segélyt keresve ott,
Mert ah! reményem elhagyott!
Ma nincs számomra enyhület.

Uram, uram! En Istenem!
Ne hagyj el így, vigasztalan.
Oh halld meg bús fohaszomat,
Enyhítsed mély fájdalmamat,
Ne sujts, ne büntess vétkemért.

Ah, nézz reám, mert kinjaim
Mérhetlenül gyötrők, nagyok.
Ne vesd meg árva lelkemet,
Nélküled élnem nem lehet,
Oh jöjj! Siess segélyemül!

Oh szüntesd már, nagy Istenem,
Lelkem duló fergetegét!
Kegyes szivvel hajolj hozzám,
S a küzdelmes nagy harc után
Béke-szivárvány légy nekem.

Üzd el a vétek fellegét
Nagy irgalmadnak fényivel,
Hogy ujra felviduljak én,
E kedves oltár szent kövén,
Áldván magas kegyelmedet.

Cl. Adoratrix.

Szent Bonaventura

Kevesen ismerik őt. Pedig az egyház egyik legfényesebb csillaga. Szent Tamásnak, az angyali doktornak volt a kortársa. Már a nevét is csodálatos módon kapta. Négy éves korában nagy betegségbe esett s szülei forrón ostromolták az eget, a gyermek gyógyulásáért. Megfogadták, hogy Isten szolgálatára fogják nevelni. Mikor a nagy assziszi szent Ferenc imádkozott a gyermekért, azonnal meggyógyult, szent Ferenc pedig meglepe-

tésében így kiáltott fel: «Oh, bona ventura»; ami nyelvünkön annyit jelent: Ó szerencsés jövendő. Innen a neve, mely be is teljesedett. Szerencsés jövendő várt reá, kit Isten már gyermek korában csodával tüntetett ki. Belépett a szent Ferenc rendjébe és annak disze lett. Nagy tudománya és még nagyobb életszentsége nap gyanánt tündökölt kortársai szemében.

Tanító mestere az Oltáriszentség volt. Órákig tudott az Oltáriszentség előtt elmélkedni s az Úr testét sokszor könnyhullatások között vette magához. Ha pedig írt vagy beszélt róla, angyaloknál és szeráfoknál szebben és édesebben tudta magasztalni és azért is hívják őt szeráfi doktornak.

Különösen az *alázatosság* erényét tanulta az Oltáriszentségben értünk magát megalázó Úr Jézustól. Bár tudományát és életszentségét az egész világ csodálta, mégis örömmel végezte az ő rendházában a legalacsonyabb munkákat és senkinél se tartotta magát különbnek.

Mikor X. Gergely pápa püspökké nevezte ki és a legfőbb egyházi méltósággal a bibornoki méltósággal ékesítette föl, a követek épen a konyhában találták, ahol az edényeket mosta.

Csak a pápa egyenes parancsára fogadta a magas kitüntetéseket. Szeráfi lelkét 1274-ben szólította magához az Úr, az egyház pedig július 14-én ünnepeli emlékét.

Jézus után vágyódó gyermeki szív.

Aki figyelemmel kiséri a katholikus vallás sorsát Angolországban, bámulva szemléli, minő tért hódít a műveltebb közönség körében, főleg azok soraiban, kik mint lelkipásztorok az anglikán vallású népek élén állanak. A legtöbbje az Oltáriszentségben rejtőző Jézus után való epedő forró vágyakozásában hagyja ott régi vallását s siet a katholikus egyház kebelébe, hogy föllelje Jézust, az emberi nem Udvözítőjét.

Néhány év előtt, a nyári szünidő alatt egy hetet töltöttem Helgolandban. A végtelenbe vesző tenger hullámai közé ültetett szigeten leginkább

azok fordulnak meg, kik a meleg nyári hónapokban üdülést keresnek a hűs tengerpartokon.

A nagy emberforgatagban, mely a szigeten fel-alá hullámzott, csakhamar feltűnt előttem egy komoly uri ember, ki nyolcéves leánykájával tette ugyanazokat a sétákat és csolnakkirándulásokat, melyekben a mi társaságunk is szórakozását lelte.

Egy szép este, mikor a tele hold ezüst csapást szőtt a sötét kék tenger felületére, egymás mellé telepedtünk a padra, melyről oly igézetes pillantás esett a rejtelmes, szép éjszakába. Ilyen alkalmakkor szokott megnyilni az emberi szív s enged bepillantást a lélek titkaiba.

Magam sem mertem gondolni, mikor társam egyszerre csak életének nagy válságára tért át.

— Én — szőtte beszédét komoly hangon — még egy év előtt anglikán lelkész voltam. Most, legyen hála a nagyirgalmú jó Istennek, az egyedül üdvözítő római katholikus egyháznak vagyok tagja. Köszönöm pedig ezt a drága isteni ajándékot az én kedves leányomnak, Catharinának, ennek az ártatlan virágszálnak.

(Mikor ezt mondta, melegen vonta atyai keblére a mellette ülő leánykát.)

Dolgom akadt Londonban s bevittem magammal Catharinát is. Gondoltam, hogy ha végzek, megmutogatom neki a nagy világváros egy-két nevezetességét.

Betértünk egy szép katholikus templomba. Hűs árnyak huzódtak meg a templom boltívei alatt s a csendes félhomályban egy-két imáját végző ájtatoskodót láttunk a padokban. Milyen béke s nyugalom honolt itt a világváros tomboló zűrzavarának kellősközepén...

Alig tettünk a templomban néhány lépést, midőn a gyermek szeme rögtön azon az öröklámpán akadt meg, mely a szentségi oltár előtt árasztotta szende fényét.

— Atyám, miért van itt ez a lámpa?

— Miért? Azt jelenti ez, hogy Jézus lakik e szent helyen s pedig amögött a kis aranyajtó mögött, melyet ott látsz.

— Atyám! úgy szeretném Jézust látni...

— De hisz az ajtó zárva van, mint veheted észre. Meg azután Jézus fehér fátyol alatt pihen, úgy hogy őt most nem lehet látni.

De az én kis leányom nem engedett. Folyton karjaimon csüngve, azt hangoztatta:

— Atyám, úgy szeretném Jézust látni...

Később egy anglikán templomba tértünk be. Itt azonban nem ragyogott örök lámpa a szentségház előtt.

— Atyám, miért nincs itt az a szép, csillogó lámpa?

— Mert Jézus nincs itt, gyermekem.

Rám vetette meleg, csodálkozó tekintetét, mintha valamin elgondolkoznék. Elhallgatott. Láttam rajta, hogy a szomorúság felhője szállt a lelke fölé.

Mikor haza érkeztünk, rögtön elém állt s arra kért, beszéljek neki a katholikus templomokról. Nem állhattam ellen az édes gyermeki kérésnek, beszéltem neki a szép, tündöklő templomokról, rá kellett térnem Krisztus szent művére, az egyházra.

Hivatalom szerint egy alkalommal templomunkba kellett mennem az istenitisztelet végzésére, mikor megfogtam kis leányom kezét:

— Jer, kis leányom a templomunkba...

— Atyám, én oda szeretnék menni, hol Jézus lakik.

Leirhatatlan benyomást tettek rám az én kedves Catharinám szavai. Belemarkolt lelkembe az a gondolat: csak ott érezhetjük magunkat jól, hol Jézus lakik.

Mi következhetett erre más, mint az, hogy kilépjek eddigi vallásom kötelékéből s ünnepélyesen a katholikus egyházba vétessem föl magam. Nagy áldozatot kellett hoznom, mert 20 ezer márkás lelkészi javadalmamról kellett lemondanom.

Megtettem. En is, nőm is, de legnagyobb örömmel az én kis védő s vezető angyalom.

Most már a katholikus egyház kebelében élünk s feltaláltuk Jézust, ki a lelkeknek legédesebb jutalma s az örök üdvösség záloga...

Lukácsy István.

A kis Sanyi naplójából

September 1-én.

Már meglehetősen tudok írni, de bizony csak olyan apró girbegörbe betűket. Hiába, a tanító úr maga se tud sokkal szebbet. Apa irgalomból fogadta meg, mert nagyon öreg már. Azt mondta a tanító bácsi, nem katholikus, de hát ez nem baj. Még ugyis kicsi vagyok hittant tanulni, elég ha írnitolvasni megtanít. Anyuskám ott fekszik a parton levő temetőben. Ő az én mindenem. Ma is vittem neki virágot. Amióta meghalt, nem gondol senki velem.

2-án. A cselédek valamit mesélnek, hogy apa megházasodik. De én nem hiszem.

3-án. Ma azt mondta atyus: Sanyi, ha jól viseled magadat, új mamát kapsz. De én sírni kezdtem és lábaimmal topogni. Nekem nem kell új mama! Én inkább rossz leszek, de új mama nem kell.

4-én. A tani bácsi, így hivom rövidítve, kijelentette, hogy már nem maradhat sokáig, mert igen beteg. Már írni és olvasni úgy is tudok. Kérdeztem tőle, ki az a kereszten a temetőben? Szögekkel van kifeszítve, ez nagyon fájhat szegénynek, de ő csak vállát vonogatta: én híttant nem tanítok, csak irást és olvasást, azzal pedig elment.

5-én. Vasárnap harangoznak és mindenki templomba megy, csak én meg apa nem. Kérdeztem apát: miért nem megyünk templomba? Ő mogorván rám nézett: eh, mit fecsegsz nekem? Templomba csak parasztok járnak. — De én mégis ellopództam délután, mikor apa aludt. Egy sugaras tárgyat tartott a pap bácsi a kezében, mely előtt mindenki leborult. Vajjon a rajta levő virágkoszorút tisztelték ily nagyon? Nem értem ezt csakugyan, de nem merek senkit megkérdezni.

6-án. Ma itt volt a jövendőbeli új mama. Hórihorgas, nagyon kampós vékony orra van és sipító hangja. Ugy-e fogsz szeretni kicsikém? — kérdezte és piskótát adott. Ne én, mikor nem látta, kiöltöttem rá a nyelvemet és a piskótát odaadtam a béresék Jancsijának. Nekem új mama nem kell. Az enyém ott fekszik a temetőben.

Két hét mulva. A tanító bácsi csakugyan elment és én szabadon csatangolok erdőn-mezőn. Apa is elment messzire. Vajjon ki csinálta a fákat, a felhőket? Ki fujdogál a szellőben, ki cseveg a patakban? A temetőben lassan megnéztem azt, aki keresztre van teszítve. Miért tették ezt neki?

Egy hét mulva. A plébános úr kertjéből almát loptam. Oh oly éhes voltam! Apa még mindig nincs otthon és a cselédek alig adnak ennem. A plébános úr megfogott és bevitt a szobájába, de nem vert meg, pedig azt hittem, jól el fog náspágolni. E helyett megtanított imádkozni és arra is, hogy ki teremtette a világot. Nekem ezt még nem mondta soha senki.

Egy hét mulva. Ma megjött az apa az új mamával. A szivem úgy fájt, amint együtt nevetgéltek. Kisiettem a temetőbe, leborultam anyám sírjára és úgy sírtam. De nagyon, nagyon.

7-én. A pap bácsi azt mondja: az új mamát is szeretni kell és mindenkit a világon, mert a jó Isten teremtette azokat is, mint engem. Megpróbálom, de tudom, nehéz lesz.

Két nap mulva. Ma az új mama új ruhát adott nekem. Én csak álltam, mint a fababa és nem szóltam semmit. Ekkor eszembe jutott, amit a pap bácsi mondott és megcsókoltam a kezét. Szeretni foglak talán új mama! — de nem az új ruha miatt, hanem mert Isten úgy parancsolja.

Apa nagyot bámult. — Hát ezt neked ki mondta?

De én elfutottam, nem mertem megmondani, hogy a plébános bácsi, mert féltem, hogy eltilt attól, hogy odajárjak.

Három nap mulva. Ma a pap bácsi azt mondta, hogy az árvák anyja, a Boldogságos Szűz Mária és hogy nagyon szeressem őt. Csináltam is neki koszorút és elvittem a templomba.

Két nap mulva. Apa igen megszidott, hogy minek járok a pap bácsihoz. Valaki besúgta neki. Az új mama pártomat fogta. Kezdem őtet szeretni.

Két hét mulva. Beteg voltam és az új mama ápolt. Apa pedig megcirógatta az arcomat. Úgy látszik, már nem haragszik.

Két nap mulva. Már nincsen semmi bajom. Megint koszorút kötöttem és titokban elvittem a Szűz anyának a templomba. Nagyon csodálkoztam, mert az új mama ott térdelt a Boldogságos Szűz előtt. Úgy látszik, nem rossz asszony. Az orra se látszik már oly kampósnak. Vasárnap pedig elvitt a templomba.

Három hét mulva. Az új mama kijelentette, hogy gyónnom és áldoznom kell. Apa nem akarta engedni, mert hogy igen kicsi és ostoba vagyok erre még. De mama addig beszélt, míg megengedte.

Két hét mulva. Most már tudom, ki előtt borulnak térdre a sugaras tartóban az emberek. A pap bácsi és az új mama megtanítottak rá. Az Úr Jézus az! Az Isten fia, ugyanaz, ki a kereszten szenvedett értünk. Ó úgy szeretem őt. De apa nem szereti. Az új mama kért, hogy imádkozzam érte, hogy apa is megszeresse az Isten fiát.

Egy év mulva. Már nemsokára városba adnak iskolába. Addig az új mama tanított. Apa mindig ott volt, mikor tanultunk, még katekizmus tanításkor is ott maradt. Most már ő is szereti az Úr Jézust és a templomban leborult előtte. Ugy-e régi jó mamám ott a magas égben, te is örülsz ennek nagyon?

Antal M.

Természet világából

Örökimádás.

A MÚLT nyáron történt. Mentünk a mezőre. Ketten a plébános úrral. Előttünk a Répcevölgy, körülvéve az Alpesek hazánkbanyuló s fenyvesekkel borított utolsó ágaival, Csattogott a csalogány, zümmögött a bogárhad, zsongott-bongott az egész tündérszép völgykatlan a természet ezernyi lakóitól. A távolból pedig patyolatfehéren fénylett felénk az égbenyuló Schneeberg. Beh szép volt minden és beszédes! Beszélt arról, amiről a plébános ma — kivételesen — hallgatott, hogy mily jó az Isten.

Erről a témáról mindig szépen, közvetlenül tudott beszélni, pedig szenvedés, baj, bánat hervasztotta. Azon virághoz hasonlíthatnám életét, amelyet zsenge korában letéptek és friss vizzel, kegyelemmel telt vázában

az oltárra helyeztek, hogy vérezzen, hervadjon az Istennek. S ő hervadt és vérzett. Élete vértanuság és hervadás volt — őszült haja, arca barázdái sokról beszélnek, miről ajka hallgat. S ajka mégis mosolyra és nyájas beszédre van szabva.

Szép lassan egy kis magaslatra értünk. Messze elláttunk. Akinek szeme egyszer már végigsiklott a völgyön, az elhiszi, hogy hallgattunk. Szemünk el volt telve, s ajkunk hangtalan. A plébános, ki mindig tudott mesélni, jókedvüen elcsevegni, most hallgatott. Ha valami, akkor a természet volt az, ami el tudta némítani azt az üde, örökösen vidám, szélcsendes lelket.

Köröttünk százával bodorodtak a burgonya-bokrok és hullámzott az embernyi magas búza.

S mi csak hallgattunk. Sokszavú volt a csend és szép a természet. Kár, hogy nem igen értettem nyelvén. De a plébános értett, hallott és *imádkozott*. Értette, hallotta az Istent munkájában s imádkozott a virágokból, a virágokkal.

Igen, imádkozott. Mert mi az imádság? Szivünk felemelése Istenhez, hogy — többek közt — Őt dicsérjük!

Ezt tette a jó plébános és vele együtt a virágok.

S én? Én is néztem, de csak azt láttam, hogy azt a mezőt, azt a rétet, melyről ősszel a hideg, rideg fagy letépte a lehelletszerű virágkelyheket s amelyet a tél megőszített és halálra kínzott, a napsugár gyenge csókjával új életre ébresztette.

S többet se!

Ő ellenben az alkotó Isten eszméjének érvényesülését látta a füszálban, a kis bogárban, a pipacsban ép úgy, mint a förgeteggel dacoló tölgyben és napsugárban. Ő érezte és látta, hogy szivós természetű törvény szerint idomul minden, de minden, még az utolsó levélke is.

Megvallom nem tudtam gyönyörködni a búzaszálban, a burgonyabokorban vagy mint nálunk hivják a krumplibokorban, a «bundás gombóc» termőjében, még kevésbbé egy száraz, elhervadt levélkében. Unatkoztam, a napot néztem — alkonyodott.

Szép naplenyugta igérkezett.

De ekkor megszólalt a plébános. Mesélgetni, beszélgetni kezdett s lágyan rezgő hangon körülbelül ezeket mondta: «Minden bokor, minden füszál titok nekünk. S amennyiben már nem az, csodálatunk tárgya. Nem csodálatos-e — kérdi hozzám fordulva és egy előttünk hajlongó búzaszálra mutatva — hogy e búzaszál nem tömött, hanem hengeres?»

Isten keze műve — feleltem — bizonyára a legtökéletesebb, bár a tömött szár erősebb volna, hisz már is hogy hajlong! Könnyen letörik, ha erősebben fú a szél!

«Igaza is van és még sincs igaza — szólt — mert azt az anyagot, amelyet a Gondviselés e növényke testének felépítésére használt, célszerübben elrendezni nem lehet! Nincs művész, ki ilyen és ennyi anyagból szárat tudna alkotni, mint e törékeny búzaszár.»

S csakugyan! Igaza volt a jó plébános úrnak. Mathematikailag ki lehet mutatni azon törvény igazságát, hogy pl. ugyanoly mennyiségű ezüstből vagy aranyból készült üres henger viszonylagos erőssége nagyobb a tömötténél.

Néhány lépést odább mentünk. Szőlőtőke ágaskodott, kapaszkodott fölfelé az égnek. Kis bogárka dolgozott egy már fakuló levelén. Zöld is volt, kék is, aranyos is a ragyogó napfényben e kis ezermester. Szőlőormányosnak hivják, mindenki ismeri. Munkában volt; egy levélke életét oltotta ki, de eközben oly csodálatos görbe vonalat vájt a levélbe, hogy, ha számtantudós találta volna ki, Gauss-ként ünnepelnék. Mert a kis bogár a kivájt levelet összehajtja s egészen modern berendezésű lakást készít magának. Van abban gyermekszoba, szalon és háló s amellett, hogy az épület a lehető legerősebb, egyúttal a legkisebb térfogatú, hogy ellensége egykönnyen észre ne vegye. Talán tanulmányozzák is e görbe vonalat. De feltalálóját nem ünnepli a tudomány, mert e feltaláló Isten volna, aki már akkor ismerte e csodás szerkezetű vonalat, mikor még tudós fej nem gondolkodott, amikor elhangzott a: «*Legyen*» e kis bogár életében is, amikor a mindenség — «Lőn!»

Amíg így nézegettük a szőlőtőkén munkálkodó aranyos bogárkát, közelebb ért az izzó nap a szemhatárhoz. Gyönyörű jelenet volt keletkezőben. Ép a hatalmas Schneeberg fölött lebegett. Körülötte aranyszegélyű bárányfelhők uszkáltak. Olyan volt a nap, mint az az aranyos pásztor, akitől mindenki, aki az ő legelőjén van, aranyos lesz!

Ilyen a jó Pásztor is, de ilyen lehetett különösen akkor ott a Tábor hegyén. A földi élet mennyországa volt az, melybe néhány vergődő emberi szív végtelen boldogsága merült bele.

Erre a jelenetre gondoltam, amikor a nap izzó teste egészen rászállt a Schneeberg aranyosan-ezüstösen fénylő csúcsára.

Plébánosunk még mindig a kis bogárkával foglalkozott s csak felszólításomra fordította tekintetét e ritka szép jelenetre. Sokáig néztük. A nap is tovább időzött e ponton! Úgy látszik nehéz volt elválnia, elbúcsuznia a virágoktól, a daloló madaraktól, a csörgedező Répcétől. A templomi csendet a plébános törte meg. Őt a nap lemente kevésbbé érdekelte, akárcsak engem a krumplibokor, vagy bogarak.

Nem emlékszem már pontosan mit mondott, csak arra, hogy beszélt a pipacsról, amelyet véletlenül eltapostam, hogy nem kár érte, mert nincs illata, pedig ez a virág lelke. A pipacs azon emberek képe, kik nem

ápolják a lelki, a belső kincseket, hanem a világhoz kötik magukat, fényes állástól, sikertől teszik függővé boldogságukat. S nem gondolják meg, hogy ugyanaz a napsugár, amely pirosra fakasztja a pipacsot, el is hervasztja...

Ekkor ismét elhallgatott. Valami fájdalmas érzés szállta meg lelkünket. Őt az elfonnyadt virág, engem a búcsuzó napsugár hatott meg.

Fonnyadó virág vagyok — szólt bánatos hangon a plébános úr — Nem tudom pipacs-e vagy más?! Talán hervadó krumplibokor? Rövidke néhány hetes élet után visszatérsz oda, kedves növény, ahonnét való vagy. Gyümölcsöd más élvezi! Néhány évtized — és te büszke ember szintén visszatérsz a földbe. Visszatérünk, hazamegyünk. A test a földbe. S a lélek? S a gyümölcs? Istenem, csak Te, egyedül Te tudod, hogy hoztam-e annyit, mint e hervadó növény!

S ekkor rám nézett. Mintha hervadó őszi rózsa könnyezett volna, szemében könny csillogott. Őszbeborult haját simogatta, csókolgatta a szellő. Kiegyenesedett és azt kérdi: Lenyugodott-e a nap! S feleletet sem várva folytatta:

Édes öcsém! ne vegye zokon könyemet. Nem tehetek róla, de így van: a természet az én imakönyvem. Ebből tudok imádkozni, még akkor is, amikor a templomban unatkoznék!

Kívánom önnek, hogy ne csak a napban, hanem a krumplibokorban is találja meg Isten eszméjét, mert ha nem — hetven év a tanuja! — csődöt mond életbölcsessége és csütörtököt a boldogsága.

Tanuljon a kis bogártól, a napsugártól, a burgonyabokortól és a búzaszártól is — imádkozni! Mert csak így hatja át lelkét Isten jelenlétének megrendítően komoly igazsága és csak így lesz élete az, aminek lennie kell — *örökimádás!* Elpirultam s aztán hazafelé indultunk szépen, csendesen.

A közeli falvakban megszólalt a búsan kongó estharangszó. Levettük a kalapunkat s imádkoztunk. O is, én is és talán a virágok is. Imádkoztam s mondhatom — már rég oly ájtatosan! *Répcevölgyi.*

Eucharisztikus korszak

Irta: Dr. Hannig Györgyné.

A XX. SZÁZADOT sokaktól hallottam az «élvezetek, pompa és fény» korszakának nevezni. Én más nevet adok e századnak egy fenséges ragyogó nevet. Eucharisztikus korszak. S vajjon nem nevezhetni-e méltán így, vajjon nem kezd-e mindig jobban uralkodni a Szentségi Jézus s az ő szelleme. Vajjon a legkisebb falukban is, nincsenek-e ma már Eucharisztikus lelkek, Krisztusi typusok? Mindenhová elhullott szentséges Atyánk rendeletének magja, s nem talált kemény talajra, mily boldogan is nézhet az aratás elé.

De vajjon aki átadja magát a Szentségi Jézussal való gyakori, naponkinti egyesülésnek, nem válik-e az ő apostolává, nem lesz-e annak a léleknek is az a vágya, hogy mentül többeket oda vonjon a Szeretet nagy Szentségéhez. Mert e Szentséget a szeretet hozta létre. Jézus szeretete az emberek iránt. Mintha látnám Őt a megtestesült Szeretetet fenséges dicső alakjában tanítványaitól környezve. Eljött, hogy elköltse velük egy utolsó vacsorát, aztán búcsút vegyen tőlük s elmenjen befejezni küldetését a Megváltás nehéz, de dicső munkáját.

Ott pihen keblén kedvence, a hűséges szent János, közelében áll az árulni készülő Judás.

A lakoma végéhez közeleg, de mi az, ó emberi elme, te nem vagy képes megérteni, hogy az, aki tudja előre, hogy ellenségei már faragják a keresztet, fonják a tövis koronát, hogy elhagyják még a legkedvesebbek is majdnem valamennyien, ő mindennek tudatával bir s mégis érzi, hogy képtelen válni övéitől, nem tudja árván hagyni azokat, akik elárulják, megtagadják s akiket ő mindennek dacára olyan nagyon szeret. Nem képes kiejteni a búcsu szót, nem tudja azt mondani: «Viszontlátásra Atyám országába». Szive szeretettől hevül, lelke vágytól ég örökké köztük maradni elválhatatlanul.

Mennyben lakó Atyja megérti vágyát s képessé teszi Őt a leghatalmasabb csodára, a kenyérnek testévé, a bornak vérévé való átváltoztatására.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Elhangzott az ige: «Ez az én testem, ez az én vérem».

Ó fenséges Jézus, lehetséges az, hogy köztünk maradj örökké? Te, kinek trónját szeráfok s kerubinok környezik, egy szűk kis oltárszekrénybe térj. Te, ki örökös boldogság részese lehetsz, itt maradsz a siralomvölgyben panaszokat hallgatni, sebeket kötözni, könyeket szárítani. De nemcsak ezt teszed, eltüröd elleneid gúnyját, kacaját, hidegségét, nemtörődömségét. Ó, mérhetetetlen Szeretet, erre ember nem, csak Isten képes.

S ennek az Istennek a szeretet Istenének századát éljük ma. Mindinkább áthatja az emberek szivét az ő szeretetének tisztító lángja s mi, kik hiszünk benne s szeretjük őt reménytelten, nézzünk a jövő elé, amikor beteljesül ez a fenséges ige: «Ha felmagasztaltatom, mindeneket magamhoz vonzok!»

Urnap!

Sápadt, beesett arcú, vézna teremtés vonszolja magát az úton. Szegénynek alig van jártányi ereje. Nem is csoda! hiszen nagy betegségben: veszedelmes ideg- és gyomorbajban szenved, melyből már nincsen szabadulás, orvosok egybehangzó véleménye szerint.

De ő erről nem is látszik tudomással bírni; az ő lelkét oly kimondhatatlan boldogság tölti be, melyet ezen nyomorúságos külső alatt fel nem tételezne senki. Szemei fénylenek, kezei önkénytelenül imára kulcsolódnak, ajkai mozognak, majd visszatartóztathatatlanúl tör elő kebléből legkedvesebb éneke: Tantum ergo Sacramentum, veneremur cernui!.. Oh! veneremur cernui!

Tehát holnap, holnap lesz az a végtelenül szent nap, holnap még boldogabb leszek, mint ma! Holnap, holnap Úrnapja lesz... Oltáriszentség ünnepe lesz s az én oltárom vajmi szépen ékesül fel... Neki, Őneki viszem ezeket a virágokat is, azután majd koszorút fonok a Szentségtartóra. Ráteszik, rajta marad vasárnapig, akkor készítem a másikat, az én virágaim lesznek az Ő ékességei a nyolcad alatt. Istenem! De boldoggá tettél engem, érdemetlent!

Eközben befordul egy utcába, s szemben áll az általa ékesítendő kis szentéllyel, melynek ajtaját felnyitva, szent lázzal lát munkához. Hagyjuk őt. Boldog ő most Jegyesével!..

Körmenet indúl ki a templomból. Elöl viszik a legszebb, legnagyobb zászlót, utána lépked szaporán az iskolai ifjúság, aztán a legények, leányok, majd fehérruhás kis mennyasszonyok, virágot szórva az útra, azután jönnek a ministránsok, az asszisztáló papság füstölővel, utána hozza a pap a menyezet alatt az Oltáriszentséget, az egész világ Úrát, Istenét...

Ott lépked a menyezet után az a túlboldog teremtés. Végigömlik rajta a fehér ruha, a szűzi fátyol, kezében lengedez egy szál liliom, kebléhez szorítja, s örömkönnyes szemei a szentséget keresik, melyet oly mohó vágyakozással szemlél, minőt itt e földön vajmi keveset látni... Boldog érzet hatja át egész valóját, mert most az ő Jegyesét ünnepelik; az általa oly lángolón szeretett Oltáriszentséget hordozzák künn, a nép szeme előtt. Tantum ergo Sacramentum, veneremur cernui!..

Nem! Már nem is a földön jár; már az égbe repült... Ott van a lelke a Szentségtartó körül. Boldog ő most Jegyesével!..

Áldoztatnak. Sokan mennek oda, egyesülni az Úr Jézussal, mert hiszen O a lelkek életadó Élete; az élet küzdelmes harcában Ő a vezér, Ő a szeretet, mely fenntartja a világot, mely elragad a földről, közel hoz az éghez... Ott térdel elől, szeretete csak úgy emészti; szive hallhatólag

ver, majdnem megszakítva ezt a gyenge életet... Jöjj el Uram, Jegyesem, Szépségem, édes, drága Oltáriszentség! Jöjj, ne hagyj várni oly soká... Tied vagyok, de egészen, teljesen. Végy birtokodba már egyszer...

A pap hozzája ér; megilletődve tekint rája, azután ajkaira helyezi a szentséget: Corpus Domini nostri Jesu Christi custodiat animam tuam in vitam aeternam! S ő egyesül Szerelmesével... Szemei lezárúlnak, arca elváltozik. Most nem a földön, az égben jár a lelke. Ott repked az isteni trónus körül... Tantum ergo Sacramentum, veneremur cernui — veneremur cernui!..

A templomban setét van, már csak az öröklámpa veti halvány fényét az oltárra, mely előtt átszellemült arccal térdel valaki... Egyedül van forró szerelme tárgyával, s az ének árja hangzik ajkairól, szépen, érzésteljesen tud énekelni, mint egy kis madár. Örvend Jegyese itt létének, annak a szép kis fehér ostyának... Annak dalol, de nem sokáig, mert erős szeretete elnémítja. Ellenállhatatlan vággyal tárja karjait a szentségház felé... Ráborúl, átöleli, s ott időz soká a Jegyese keblén... Pedig beteg, nagybeteg; de a szentség megerősíti. Nap-nap után táplálkozik vele, s nem érzi terhét az életnek, nem érez, nem lát, nem hall mást, csak az Oltáriszentség, az Isten létezik számára s így jár-kel az egyszerű, szegény, beteg munkásleány. Igy telik el az élete s majd a halál teljesíti égő vágyát: egybefűzi Jegyesével mindörökre!..

Ez az Oltáriszentség, a szentáldozás ereje, hatalma, mely éveken át fenntart egy halálraszánt embert... Mert nagy az Úristen jósága gyermekei iránt. Azért szállt az oltárra, hogy boldoggá tegyen mindenkit — mindenkor, — mindörökre! Jertek imádni, jertek élvezni az isteni titkos mély szentséget. Itt a példa kövessétek! *Cl. A.*

Vadvirág Jézus keblén

Nevezzük: «Vadvirág»-nak azt a kedves leányt, aki nekem a multkor szép őszintén elbeszélte, hogy miért nem tudott a nevelőintézetből megszökni. Pedig a gonoszlélek ugyancsak unszolta a szökésre, mert jól tudta, hogy Vadvirág azt előbb többször megtette. Tudom, nem haragszik meg reám a kis Vadvirág azért, hogy így nevezem, hiszen jól tudja az Úr Jézus, jól tudom én is, hogy most már nem Vadvirág: nem is lehet vad az, aki az Úr Jézust szereti; de hát valamikor az volt. Hogy is történt? Elmondom körülbelül azokkal a szavakkal, amelyekkel ő beszélte el nekem:

Sz. városához közel idegen emberekhez került, mert szülei nem tudták gondját viselni. Ezek az emberek az Oltáriszentségben nem hittek,

templomba nem küldték, nem imádkoztatták, de annál többet ütötték-verték. Ötször szökött el tőlük, elszökött Sz.-ra is, ahol a főorvos úr lakott, hogy máshová adják. Jó ideig hiába volt a rimánkodása. Végül ide került a kedves nővérekhez. Most látja, hogy ezek a nővérek igazán kedvesek, mert csak jót akarnak neki: de akkor nem hitte el. Nem hitt az Oltáriszentségben, nem szeretett imádkozni: itt pedig szentmisére is kell járnia, imádkoznia is kell. Gondolta magában: nem maradok itt, megszököm. Kigondolta az időt is, amelyben szökni akart — és mégis itt maradt. Mert közben a szent gyónáshoz és a szentáldozáshoz járult — és akkor már nem tudott megszökni.

Kedves Vadvirág, téged nem lánccal, nem kötéllel kötöttek meg, hogy el ne szökhess! Az intézet kapuját sem tudták úgy bezárni, hogy ki ne juthass a házból! Mikor kérdeztem tőled, hogy miért nem szöktél meg, gyermeki egyszerűséggel csak ennyit feleltél: «Megáldoztam és nem tudtam megszökni.» A szeretet, a szentségi Jézus tartott téged fogva; az Úr Jézus az Ő Szentséges Szivébe zárt, amikor áldoztál s akkor egyszerre megtalálta a te szived, amit keresett; a kis kápolna, amelyben imádkozni szoktatok, egyszerre kedves lett neked, mert Jézusod lakik benne, s azóta iparkodol engedelmes, jó leánnyá lenni!

Gyermekeim, milyen más az élet Jézussal az Oltáriszentségben és milyen más az nélküle! Vadvirág most már nemes virág, de csak a szentségi Jézus tette azzá: titeket is mind nemesebbekké tesz, ha hűségesen járultok hozzá; de, ha felhagytok az ő szeretetével, Vadvirágokká lesztek, még pedig nem olyanokká, melyek Jézus keblén virulnak.

Főiskolai hallgatóknak fontos!

I. A tanuló ifjúság szervezése. A tanuló ifjúság bizottsága egy az eucharisztikus világkongresszus általános tervezetének keretén belül alakítandó szervezet felállítását vette tervbe és különös súlyt fektet arra, hogy benne a bel- és külföld összes nemzetisége képviselve legyen. Tervbe vette:

1. A főiskolai hallgatók külön csoportjának alakítását a nagy körmenet számára.
2. Az akadémikusok közös szent áldozását.
3. Nagy templomi gyülés rendezését, melynek pontjai a következők:
1. Panis angelicus.
2. A főiskolai hallgatók istentiszteletei és a tanuló ifjúság pasztorációja.
3. Az ifjúsági otthonok.
4. Díszgyülést, a tanuló ifjúság érdekeiről tartandó előadásokkal.
5. Ifjúsági jellegű társasestély rendezését.

E szervezés közelebbi programmja a kongresszus előtt és annak tartama alatt a kongresszus irodájában (Wien, I., Stefansplatz 5.) lesz beszerezhető és annak idején a katholikus lapokban is közzétéve.

II. Feltételek: A kongresszuson azon főiskolai hallgatók vehetnek részt, akik tanulóifjúsági részvételi jegyet váltanak, melynek ára 3 korona (beleértve a jelvényt is.).

Részvételi jegyért minden főiskolai hallgató pósta útján is fordulhat az alulirott ifjúsági bizottsághoz, de ez esetben köteles a 3 korona részvételi díjon kívül póstautalványán a válasz portóját is megküldeni.

III. Kedvezmények: Részvételi jegye alapján minden főiskolai hallgató jogositva van az osztrák államvasutak minden vonalán, még pedig az osztrák határtól Wienig és vissza a következő kedvezményt igénybe venni: a III. osztályon 50%-os, a II. osztályon 30%-os, az I. osztályon 20%-os árkedvezményt.

A tanulóifjúság bizottsága azon lesz, hogy az osztrák államvasút igazgatóságánál a különvonatokra is jelentékeny árkedvezményt kapjon. Hasonlóképen lépéseket fog tenni a bizottság a külföldi vasutigazgatóságoknál is, hogy a tanulóifjúság számára kedvezményt kapjon. Erre vonatkozólag különben közelebbi felvilágosítást idejekorán adnak maguk a kül- és belföldi vasutigazgatóságok.

Az ifjúságijegy alapján minden főiskolai hallgató épen úgy van feljogositva Wien látványosságainak megtekintésére, mint a kongresszus többi résztvevője. (V. ö. a kongresszus résztvevőinek biztositott kedvezményekről szóló értesitést.) Gondoskodtunk továbbá arról is, hogy tárgyi és nyelvismeretekkel biró főiskolai hallgatók álljanak kisebb csoportok rendelkezésére; erre vonatkozólag közelebbi felvilágositással a kongresszus irodája szolgál a kongresszus tartama előtt és alatt.

IV. Lakásviszonyok: Kivánatos, hogy a lakásért való jelentkezés mielőbb történjék. Július elseje *után* beérkező jelentkezésre nem igérhetünk biztos gondoskodást. A jelentkezésnél megadandó hozzávetőleg a lakásra (szoba, vagy ágy) szánt összeg, valamint a Wienben való tartózkodás ideje is. A tanulóifjúság bizottsága azon lesz, hogy a szerényebb igényű főiskolai hallgatók a kongresszus tartamán lehetőleg szabad lakást vagy ingyen háló helyet (egyenkint, vagy több társsal közösen nagyobb helyiségben) kapjanak. Erre vonatkozó megkeresések mielőbb beadandók.

V. Ellátás: Az ifjúsági bizottság szivesen ad felvilágositást a kongresszus tartamán jó vendéglőkről különböző árak szerint.

Wien, I., Stefansplatz 5.

Az euchar. világkongresszus tanulóifjúsági bizottsága.

«Isten jobban tudja, mi válik hasznomra, vagy sem; hagyjuk Őt intézkedni. Ő az Úr, legyen tetszése szerint.»

«Hidd el, hogy egynapi békés, Istenért tűrt szenvedéssel több kegyelmet és érdemet szerezhetsz magadnak, mintha akár tiz esztendőn át egyéb jókat cselekszel. Néhány órai szenvedéssel megbünhődte a jobb lator a keresztfán élete minden gonoszságait és kiérdemelte a paradicsom örömeit.» *Szalézi szent Ferenc.*

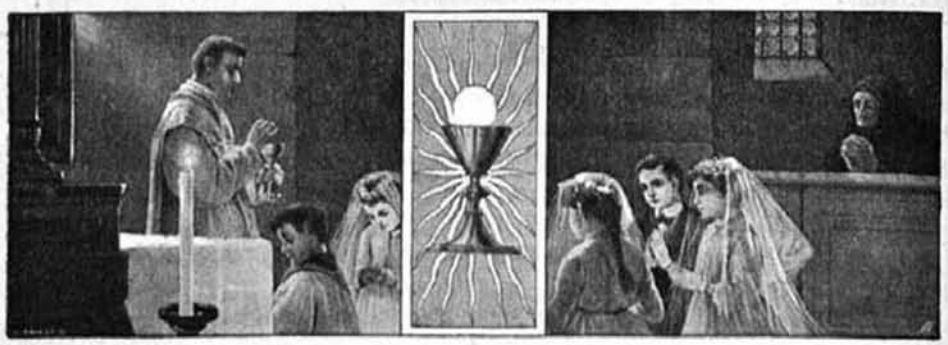

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A mennyei kenyér

AZSIDÓK a pusztában — hogy éhhalállal ne haljanak — kenyeret kivántak az Úrtól. S a mennyei Atya kérésüket meghallgatta. Adott nekik kenyeret, mely nem buzaszemből keletkezett, mely eredetét nem e földről vette, hanem az égből hullott. A manna tehát valódi mennyei kenyér volt.

Krisztus teste és vére is a kenyér és bor szine alatt mennyei kenyér. S mennyivel felülmulja a mannát! Az Oltáriszentség mennyei kenyér a szó *legteljesebb* értelmében. Maga az Úr Jézus négyszer hangoztatja ezt: «Bizony mondom nektek, nem Mózes adott kenyeret nektek az égből, hanem az én Atyám ad nektek igazi kenyeret az égből. Mert az *Isten kenyere* az, mely leszáll az égből és életet ad a világnak. Ez a *mennyből alászálló kenyér*, hogy aki ebből eszik, meg ne haljon». (Ján. 6, 32, 33, 50.)

S hogy az Oltáriszentség nem élet nélküli kenyér, mint a közönséges kenyér, hanem élet, sőt több, mint a természetes élet: természetfeletti, mennyei élet van benne, bizonyítja az Úr Jézus második szava: «Én vagyok az *élő* kenyér, ki mennyből szállottam alá». (Ján. 6, 51.)

Az Oltáriszentség, e mennyei kenyér, az örök élet forrása, tehát nemcsak magában véve van mennyei élet e kenyérben, hanem még a hatása is mennyei életet eredményez, azért mondja az Úr Jézus — s így harmadszor erősíti meg e kenyér mennyei voltát: «Ha valaki e kenyérből eszik, *örökké él*; és a kenyér, melyet én adok, az én testem a világ életéért». (Ján. 6., 52.)

És hogy az ő szent teste és vére az Oltáriszentségben soha sem válik el isteni személyétől, vagyis, hogy Ő e szentségben mint Isten és ember van jelen, bizonyítja negyedik szava: «Amint engem küldött az

élő Atya és én az Atya miatt élek, úgy az is, aki *engem eszik*, én miattam él». (Ján. 6., 58.) Krisztus nem azt mondta: aki eszi az én emberségemet (t. i. a kenyér szine alatt), hanem: aki *engem* eszik, vagyis az én személyemet, mely isteni személy két természetben: isteni és emberi természetben. A fönti szavak értelme egyébként ez: Miként az Atya éltet, úgy azt, aki engem eszik, én éltetem, t. i. természetfeletti élettel. Az Atya a Fiú életének forrása, az ember természetfeletti életének forrása az Oltáriszentség. De azt is akarja Krisztus Urunk mondani, hogy miként az Atya Őt élteti holta után, vagyis az Atya támasztja föl, úgy élteti, azaz támasztja föl Ő is örök életre azokat, kik Őt eszik.

Mily világos tehát Krisztus Urunk fönti négy szavából, hogy O az igazi mennyei kenyér, mely isteni élettel van tele, mely isteni életet önt azokba, kik Őt méltóan és gyakran szivökbe fogadják s végre hogy örök életre, örök boldogságra választja ki azokat, kik a mennyei kenyérrel táplálkoznak.

Azért járuljunk gyakran, lehetőleg mindennap — s minél méltóbban a szentáldozáshoz!

Benzler, metzi püspök a gyakori áldozásról.

AZ EGYHÁZ mindig azt tanította a gyakori és mindennapi szentáldozásról, amit X. Pius pápa az 1905. évi rendeletében hirdet. Mégis az utóbbi századokban a szentségekhez való járulás gyérült. Sokan azon téves meggyőződésben voltak, hogy a naponkinti szentáldozás csak a papoknak és egyházi személyeknek s néhány kiválasztott hivőnek való, míg a többi hivőnek elég, ha havonkint vagy évenkini egyszer-kétszer áldozik. Nincs kétség abban, hogy a szentáldozáshoz való ritka járulás okozta a hitélet alábbszállását.

Őszentségének a legbensőbb hálánkat kell kifejeznünk, hogy a gyakori szentáldozásról szóló mindenkori tanítást újból kihirdette s azóta is oly sokszor hangsúlyozta.

Minden kereszténynek első és legfőbb kötelessége, hogy lelkének természetfölötti életét megőrizze. A halálos bűn az, mely ezt megöli, ez a a lélek öngyilkossága, gonosz tett, merénylet, mely annál borzasztóbb, minél becsesebb és fönségesebb volt az az élet, melyet a bűnös tönkretesz. Ezt az isteni életet sok szenvedély veszélyezteti, milyenek: a pénzvágy, a lustaság, a büszkeség, az érzéki gyönyörök stb. A gonosz lélek nem nyugszik. Folyton kisérti a gyenge embert, hogy szenvedélyeit kielégítse. A jó és rossz közötti harcban csak egy erő van, mely a jó javára győzedelmeskedhetik: Isten kegyelme. És sehol sem lehet a kegyelmek-

ben bőségesebben részesülni, mint a szent áldozásban, mely minket Krisztussal egyesít, mely bennük a természetfölötti életet növeli, erősíti és isteni erővel lát el minket. Azért — miként a pápai rendelet mondja — a szent áldozás főleg nem azért lett rendelve, hogy az Úr Jézusnak tiszteletére és imádására váljék, vagy hogy az áldozók erényeinek mintegy viszonzása vagy jutalma legyen, hanem — miként a trienti szent zsinat mondja — ellenszer vagy gyógyszer legyen, amely által meszabadulunk a mindennapi hibáktól és amely megóv a halálos bűnöktől. (13. ü. 2. f.)

Vajjon nem elég ok-e arra, hogy gyakran járuljunk az Úr asztalához? A megszentelő kegyelem nélkül nincs keresztény élet, e nélkül holtak vagyunk Isten előtt és az örök kárhozatra méltók — míg a megszentelő kegyelem állapotában csak akkor tudunk állandóan megmaradni, ha lelkünket az élet kenyerével tápláljuk, amely Krisztus az Oltáriszentségben. Miként testi életünket csak folytonos táplálkozással tarthatjuk fönn, úgy természetfölötti életünket is csak a mennyei kenyér gyakori használásával

Áldozzatok tehát mindennap! Ha ezt nem tehetitek, akkor legalább hetenkint; ha ezt sem tehetnétek, akkor havonkint. A havi szent áldozás kevés kivétellel mindenkinek lehetséges. Igen alkalmas erre a hónapnak első pénteke vagy vasárnapja. Jézus szent Szive tiszteletére. Kivánjuk, hogy a hitbuzgalmi társulatok terjesztői legyenek a szent áldozásnak! Nagyon ajánljuk azonkivül a közösen végzett szent áldozásokat is. Igy: a férfiak, asszonyok, ifjak, gyermekek közös szent áldozását.

Kivánságunkat nagy bizalommal helyezzük Jézus szentséges Szivébe, hogy azt megáldja és meghallgassa. Titeket is, keresztény hivek, e szentséges. Szívbe ajánlunk; hogy ti is megtehessétek a magatokét s hogy teljesedésbe menjen a családok, a hitközségek, az egész egyházmegye megszentelése a gyakori szent áldozás által.

Tiszta lesz azok élete, kik Krisztussal a legméltóságosabb Oltáriszentségben gyakran egyesülnek, boldog lesz ezeknek halálórája és jutalma nagy a mennyeknek országában.

Afrikai hir

A GYAKORI szent áldozás tejedéséről örvendetes hirek érkeznek mindenünnen. Igy Keletafrika Uganda tartományából. Strlichcr püspök közli, hogy a husvéti szent időben 4846. 6—10 éves gyermek járult a szent áldozáshoz, kik példájokkal hatottak a hivekre. A 113.811 katholikus benszülött hivőre 1,136.126 szent áldozás esett, vagyis átlag egy hivőre 15 szent áldozás. A sok-sok nehézséggel küzdő missiótelepen ez valóban nagyszerű eredmény.

«Eucharisztikus Szövetség»

AZ 1908. ÉVI budapesti eucharisztikus kongresszuson egy áldozópap fölvetette azt az eszmét, vajjon nem lehetne-e szervezni a hivek eucharisztikus ligáját, vagyis egy olyan szövetséget, melynek az volna a célja, hogy a gyakori szent áldozás minél jobban terjedjen s így Ő szentségének 1905-ben kiadott rendelete az életben minél szélesebb körökben megvalósuljon. Azóta négy év mult el, de ez eszme, mely életrevaló, el nem enyészett, hanem sok ima s megfontolás után végre életet öltött. Az «Eucharisztikus gyermekszövetség»-nek kellett annak a magnak lennie, melyből az «Ifjak s a Leányok Eucharisztikus Szövetsége» csirázott ki s a hivek, a felnőttek részére szervezett «Eucharisztikus Szövetség» lesz az a fa, mely dúsan fogja teremni az eucharisztikus élet édes gyümölcseit. Ezen szövetségről a jövő számunkban fogunk bővebben szólni s azt részletesen is ismertetjük. Itt említjük meg, hogy a gyakori és mindennapi áldozók imakönyve: a «Mindennapi kenyerünk» e hó végén megjelenik. Ára körülbelül 2.50—3 korona lesz vászonkötésben. Erről bővebben majd a szeptemberi számban.

Loyolai szent Ignácot *a betegágy vonta el a világ szeretetétől és szolgálatától és gyújtotta szivét oly lángoló szeretetre, hogy rangját, vagyonát odahagyva mint egyszerű szerzetes szolgált Istennek.*

V. Pius pápa *nagyon fájdalmas betegségben szenvedett; de ő ennek dacára szemeit szüntelen a feszületre szegezve azt szokta imádkozgatni: «Uram növeld szenvedéseimet, de növeld velük béketürésemet is.»*

Szent Teréz, *mikor már egészen Krisztusé volt, ezt a jelszót szerette: Vagy szenvedni, vagy meghalni.»*

Saul *nagy ellensége volt Krisztusnak; üldözte Jézust és hiveit, ahol és amint csak tehette; de ime Isten vakséggal látogatta meg és ez oly üdvös hatással volt rá, hogy beismervén eddigi tévedeseit, az evangéliumnak legbuzgóbb hirdetője lőn.*

Limai szent Róza *erős vérhányásban szenvedvén így imádkozott: «Szerelmes mennyei vőlegényem, fogadd e véremet áldozatul bűneimért és ama forró óhajom jeléül, mellyel mindenkor kész voltam életemet, véremet érted adni.*

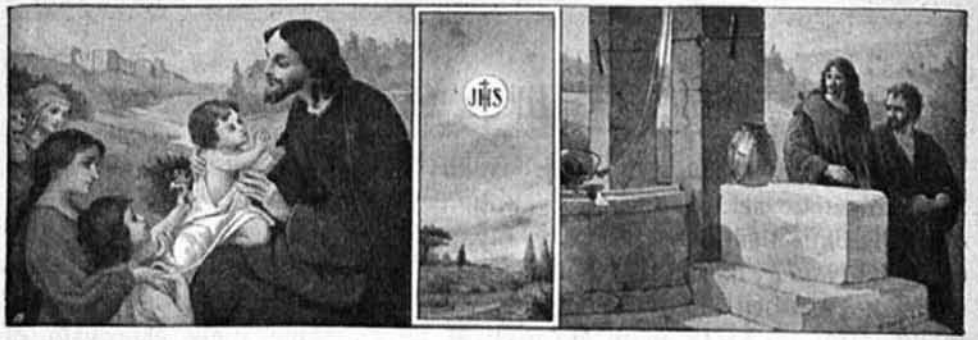

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Mindent Jézusért!

Az Úr Jézus földi életének az idejében történt és templombúcsu napjának az evangéliumában olvassuk, amit elmondok: «Jerikó városában nagy a sürgés-forgás. Tele van az utcának mind a két oldala emberekkel. A szabó, a kovács, az ács kijött műhelyéből és az utcára állt; a földmíves ma nem dolgozik; az asszonyok elhagyták a konyhát, a gyermekek nem játszanak. Mind, az egész város künn van az utcán. Tolonganak, mindenki az elsősorba akar kerülni. Valami nagy dolog készül itt!

Egyszerre elhallgatni kezdenek a szegényebb emberek, aztán előbb ujjal mutogatnak egy fügefára, mire mindenkinek szélesre huzódik a szája a nevetéstől. Mi történt? A fán fönt egy apró emberke ül, de ez az apró emberke nagy úr és gazdag ember. A fővámos az, Zakeus; a vámosok feje nagy úr Zsidóországban, mert a római császártól kapta hivatalát; gazdag úr is, mivel több vámot szed az emberektől, mint amennyit szednie szabad volna. De már ekkor megértjük úgy-e az emberek gúnyos újjal mutogatását és nevetését? Mert bizony nevetséges dolog az, ha ilyen nagy úr künn az utcán, az egész város szemeláttára a fügefán ül! Mit szólnánk hozzá, ha manap a városi polgármester úr tenne ilyesmit? Aztán meg azt is értjük, hogy a zsidók nem szerették Zakeust, mivelhogy csalta őket, s azért még inkább gúnyolódnak rajta.

Ámde Zakeus mindezzel nem törődik. Az előbb sokat szaladgált a sokaság közt. Fel-alá futkosott, előre tolakodott az elsősorba, mert ha oda nem kerül, nem lát semmit. Máskor az emberek tisztelettel tértek ki előle, de ma senki. Azért kellett a fügefára felmásznia. De hát mi történik, mire olyan kíváncsi?

A názáreti Jézus jön a városba, őt kívánja minden áron látni. Ez tehát az oka, amiért nem törődik vele, hogy az emberek gúnyolódnak rajta.

Azt hitte, hogy csak ő fogja Jézust látni, Jézus pedig nem is fogja őt észrevenni. De ime, mi történik? Zakeusban majdnem elhül a vér: Jézus megáll a fügefa alatt! Jaj, talán azt fogja mondani: «Zakeus, te csaló, hogyan mersz szemem elé kerülni?» Vagy talán: «Testestül-lelkestül a pokolé vagy!» Semmi ilyesmit nem szól Jézus, hanem barátságos hangon mondja: «Zakeus, sietve szállj le, mert ma a te házadban kell lennem!» Zakeusnak örömében majdnem megáll az esze s mikor otthon fogadja Jézust, így szól: «Uram, javaimnak a felét a szegényeknek adom, s ha valakit valamiben megcsaltam, négyszer annyit adok vissza!» Ó te jó Zakeus! jól meggondoltad, mit mondtál? Mi marad majd neked? koldulni fogsz? Erre Zakeus nem gondol, neki elég, hogy Jézus betért a házába, ezért a szerencséért szivesen elveszti mindenét. Szeretetéért meg is kapja jutalmát, mert az Üdvözítő így szól: «Ma lett üdvössége e háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia» (azaz erősen hisz, mint Ábrahám, aki Isten szeretetéből mindenét, egyetlen fiát is kész volt feláldozni.)

Mily szép ez! Mennyit tanulhat belőle az áldozó! Igen, az áldozó, mert mint mondtam, templombúcsu napján olvastatja Zakeus történetét az anyaszentegyház. Arra int minket ezzel, hogy amint a kőtemplom a szentségi Jézus lakóháza, úgy szivünk is az Ő temploma.

De követnünk kell Zakeust: még a gúnyt is el kell tűrnünk, ha a szentáldozás miatt ér az minket. Készeknek kell lennünk arra, hogy mindent feláldozzunk a szentségi Jézusért. Áldozzuk fel kiváltképen főhibánkat, vagyis azt a hibát, amelybe legtöbbször esünk. És ha a gonosz lélek azt sugallná is, hogy nehéz lesz a hiba nélkül élnünk, gondoljunk Zakeusra, aki nem törődik azzal sem, hogy miből fog megélni, ha Jézus szeretetéből minden vagyonát feláldozza. Pedig Jézus csak az ő házába tért be, az áldozónak pedig lelkében vesz lakást!

A szentségi Jézus megérdemli, hogy ily szépen bánjunk vele, hiszen Ő is szépen bánik velünk: csendes a szent ostyában, nem tesz nekünk szemrehányást mint Zakeusnak sem, hanem inkább üdvösséget hoz a háznak, a léleknek.

3000 első áldozó

Rómában, a pápa palotájában, a Vatikánban márc. 24-én összejöttek lelkészeik vezetése alatt a város első áldozói, számszerint 3000-en, hogy a pápa előtt kifejezzék hódolatukat. Mindnyájan abban a ruhában voltak, melyben először járultak a szentáldozáshoz, kezükben pedig kis virágcsokrot tartottak. Ő szentsége rendkivül kedvesen fogadta ezen jó gyermekeket, kikhez először, mert az Úr Jézus a szentáldozásban, elbeszélgetett velök, megáldotta s ajándékokkal bocsátotta őket haza.

Engedjétek hozzám a kisdedeket!

A FELSŐAUSZTRIAI községben — miként az előző években, úgy most is az első szentáldozás husvét után a második vasárnapon volt. Két testvér áldozott, a harmadik, a hét éves kis Márta mellettük térdelt és sirdogált. Egyik testvére, Paula így szólt hozzá: «Ne sírj Mártika, majd jövőre te is áldozhatol, most pedig lelki áldozást végezhetsz». «De kedves Paula, szól a Mártika nővéréhez, én úgyis áldozom gyakran lelkileg». A tanító néni észrevette, hogy a két kicsi összesúg s beszélget. Odament hozzájuk s kissé megdorgálta őket, hogy a templomban nem szabad beszélgetni. «S ugyan mondd csak Paula — kérdé a tanító néni mise után a templom előtt — mit suttogtatok?» Paula erre őszintén elmondta, hogy miről beszélgettek, majd így folytatá: «Tanító néni, a Mártik a mindennap szokott lelkileg áldozni». «Hogyan?» «Először megvizsgálja a lelkiismeretét, aztán fölindítja velem együtt (mert ebben segítek neki) a tökéletes bánatot, azután így imádkozik: «Jézusom, hiszek tebenned, Jézusom, remélek tebenned, Jézusom, szeretlek téged teljes szivemből s azért nagyon kérlek, jöjj kegyelmeddel az én kis szivembe; aztán hozzám húzódik s ájtatosan imádkozik».

«Mindennap szokott Mártika lelkileg áldozni?» — kérdé a tanító néni. — «Majdnem mindennap, csak ha valamely nagyobb hibát követett el, akkor nem mer».

«Hát Mártika érti már, mi az a lelki áldozás, s tudja-e, hogy ki az Úr Jézus?» — kérdé tovább a tanító néni. — «Igen, ő tudja, hogy ki az Úr Jézus, s ha a gyermekek a szentáldozáshoz mennek, mindig sír bánatában, hogy ő nem mehet velök».

A tanító néni annyira szivére vette a kedves Mártika nagy vágyát az Úr Jézus után, hogy előkészítette őt a szentáldozáshoz s Jézus szent Szive ünnepén Mártika az összes gyermekekkel együtt szivébe fogadhatta azt, ki után oly rég óta vágyódott. Oly buzgó s ájtatos volt első szentáldozása napján, mint egy égből leszállott kis angyal. Ettől kezdve naponkint áldozhatott, de most már nemcsak lelkileg — hanem szentségileg. S valahányszor áldozott, mindig egész napon át oly összeszedett volt, mint egy kis szent. Barátnői, sőt a nagyobb leányok is példát vettek róla.

Adjon Isten sok ilyen Mártikát a magyar leányok között is.

Szent Ferenc és a gyermekek.

INDIA és Japán nagy apostola, Xavéri szent Ferenc sokszor, igen sokszor kérte a gyermekeket, hogy imádkozzanak a bűnösök megtéréseért és érte. Egyik misszionáriusnak egyszer így írt: «Mondjátok meg a gyermekeknek, hogy emlékezzenek meg rólam imáikban, mert én nagyon bizom a gyermekek imádságaiban». Igen, mily erős s Isten előtt mily kedves az ártatlan, jó gyermek imája, akinek lelke ment a halálos bűnöktől és akinek szive a Szentlélek temploma. Kedves gyermekeim, főleg ti, az Eucharisztikus Gyermekszövetség tagjai, imádkozzatok sokat a bűnösök megtéréseért, különösen akkor, ha kedves családotokban van valaki, aki nem akarja tisztelni, imádni a jó Istent, vagy nem akar gyónni és áldozni, azért kérjétek a jó Jézus áldását.

Az eucharisztikus Gyermekszövetség gyűlése Budapesten.

EZ MÁR a második gyűlés. Június 4-ikén jöttek össze a leányok, körülbelül 200-an, 5-én pedig a fiúk, kik valamivel kevesebben voltak. Gyönyörű vetített képekben láttuk az Oltáriszentség keletkezését a szentmisében és csodálatos hatásait az áldozó lelkében. Utána még szent Cecilia életében is gyönyörködtünk. Ez a szent Cecilia megerősítve a szentáldozástól inkább vértanuságot szenvedett, semhogy hitét megtagadva egy pogány emberhez ment volna férjhez. Nagy örömöt okozott a gyermekseregben a Gyermekszövetség külön kis ujsága, melyet legtöbben meg is vettek maguknak.

A kis lap most minden hónap elsején fog megjelenni s vegye meg minden tag, mert csak négy fillérbe kerül. A gyűlés beszéddel és énekkel végződött.

Első áldozó levele.

Főtisztelendő Úr!

Az «Örökimádás» folyóiratból olvastam, hogy főtisztelendő úr szivesen fogadja az első szentáldozók leveleit. Fehérvasárnap voltam az első szentáldozáson. Szivem az örömtől úgy telve volt, hogy majd kicsordult. Azóta én mindig mamám gyóntatójánál gyónok. Vasárnap ½ 9 órai szentmisén végeztem a szentáldozásom, melyben mamám is részt vett. Mindennapi májusi ájtatosságon kérve kértem a boldogságos Szűz Anyát, hogy minél méltóbb legyek a többszöri szentáldozásra. De most már hála Istennek tanítónőm és gyóntató atyám engedelmével többször is mehetek. Mindennap öt órakor kelek fel, hogy minél hamarább az Úr Jézust magamhoz vegyem és az iskolába el ne késsem. Majd vakációban nem kell ettől félni. Igy egész nap boldognak érzem magam.

Mély alázattal kezeit csókolja

Budapest, 1912 június 18-án *Sp. I.*

IV. el. tanuló.

Aranyos gyermekek.

Ugy-e, gyermekeim, ez remek cím! De kik lehetnek ezek az aranyos gyerekek? Ugy-e kiváncsiak vagytok rá? Rögtön megmondom. Ezek a montreál-környéki gyermekek. (Remélem tudjátok, hogy Montreál Északamerikában van.) Ezen gyermekek, kik Montreálban iskolába járnak, olyan jók, hogy az iskolások fele — körülbelül 200 gyermek — naponkint járul a szentáldozáshoz. Pedig ezek nem a városban laknak, hanem a várostól kisebb-nagyobb távolságban, a környéken. Ezek a gyerekek nem félnek a hidegtől, mely Canadában (ez az állam neve) télen 25—35° (nálunk legfeljebb 10—16° hideg szokott lenni), nem félnek a nagy hótól, sártól, széltől, nyáron a melegtől, hanem napról-napra résztvesznek az Úr asztalánál; és pedig reggel 6—7 órakor. Nemrég nagyon sírt egy fiúcska. Kérdem tőle: «Mi bajod? talán fázol?» Ő így felelt: «Nem fázom, de a mamám ma későn ébresztett föl s nem járulhattam a szentáldozáshoz, ez fáj nekem». Óh mily öröme lehet az édes Jézusnak, hogy Canadában ilyen aranyos gyerekek vannak! Akartok ti is örömet szerezni az Úr Jézusnak? S akartok ti is aranyos gyerekek lenni? Akkor gyakran és méltóan áldozzatok, főleg ti «Eucharisztikus szövetségek» kedves tagjai! *y. r.*

Röptében a nagyvilág körül.

Eucharisztikus értekezletek Celldömölkön és Pozsonyban. *Celldömölkön* dr. Tauber Sándor, az Eucharisztia Társulat egyházmegyei igazgatója, nyitotta meg a népes értekezletet. Miután melegen üdvözölte a megjelent megyés püspököket és a vendégeket, hangsúlyozta, hogy minden eredményes keresztény tevékenységnek az Oltáriszentség az erőalapja.

Molnár Ignác kanonok *Az egyházi szónok kötelessége, tekintettel az Eucharisztia vételére s a gyakori áldozásra* cimen tartott előadást. Dr. Tóth József apátkanonok *az oltáregyletekről* és *a gyakori áldozásról* beszélt nagy lelkesedéssel. Ezután dr. Lukcsics József egyetemi tanár tartott figyelemreméltó előadást a *Középkori magyar papi imatársulatok*-ról. A legrégibb papi imatársulat a XIII. században keletkezett s ettől kezdve sohasem halnak ki egyházi életünkben, hogy az Oltáriszentség tiszteletét folyton élesszék.

Járosy Dezső előadása után az *Eucharisztia és a musica sacra*-ról dr. Hanauer A. István, az Eucharisztia-Társulat országos igazgatója, ismertette a bécsi eucharisztikus kongresszus szervezését, programmját és az azon való részvétel módozatait. Lelkes szavakkal buzdított a megjelenésre, ajánlott hasznos eucharisztikus könyveket s felhivta a figyelmet az Eucharisztia-Társulatra.

Dr. Strommer Viktorin az *Eucharisztia szociális hatásairól* beszélt óriási lelkesedéssel s általános tetszéssel. A sikerült értekezletet a megyéspüspök, gróf Mikes János fejezte be s több fontos apróságra hivta fel a figyelmet: mint a rubrikák betartása, templomok nyitvatartása, a gyermekek belső vezetése.

A pozsonyi kongresszus a nagyszombati érseki helynökség papságának nagy részvételével folyt le. Az elnöki tisztet dr. Kohl Medárd püspök vállalta.

Dr. Szyllaba Emil főgimnáziumi tanár — a mi «Gyermekrovat»-unk vezetője — az *eucharisztia viszonyáról a gyermeklélekhez* tartott előadást.

Több szó esett ennek a nyomán az eucharisztikus gyermekszövetségről. Dr. Galcsek György *az oltáregyletek céljáról*, Bubnics plébános az *eucharisztikus triduumokról* s lovag Czaykovszky Evariszt a *miseáldozat külső bemutatásáról* tartottak sikerült és tanulságos előadásokat.

A püspök úr, ki különös előszeretettel jön mindig Pozsonyba az eucharisztikus értekezletekre, befejező szavaiban megemlékezett a bécsi eucharisztikus világkongresszus előkészítő munkálatairól s azok fenséges vezetőjéről, Izabella főhercegasszonyról.

A hercegprimás és Majláth G. Károly erdélyi püspök üdvözletükkel keresték fel az értekezletet.

Róma templomai. Tudvalevő, hogy a világ legnagyobb templomvárosa Róma. Számuk jóval meghaladja a 400-at. S ezek mindmeganyi művészeti tárházak. A képzőművészet minden remeke feltalálható bennük. De nincsen Rómában templomi műemlék, mely nem dicsérné valamelyik pápa bőkezűségét. S e tekintetben X. Pius se marad el elődei mögött. Részben az ő költségén fogják a szent Péter-bazilika főhajójában levő 76 korinthusi oszlopot fehér márvánnyal bevonni. Ez óriási áldozatkészséget jelent, mert már az eddigi számítások szerint a kiadások három millió koronát fognak kitenni.

De új templomok építéséről is gondoskodott a szentatya Róma ujonnan fejlődő városrészei számára, amelyekben templomhiány nehezíti az intenziv lelkipásztorkodást. Már eleddig is öt plébánia-templom, számos kápolna és oratorium újjáépítése dicséri őszentsége főpásztori gondoskodását, most pedig a Porta Salaria előtt a harmadik új plébániát készül megalapítani és templommal ellátni.

Budapest, ha a zsidó polgármestert nem is, de a rohamos plébánia- és templom-alapítást igenis megirigyelheti Rómától.

A bécsi eucharisztikus világkongresszus már kapott pápai követet. Az utóbbi kongresszusokon Vanutelli biboros képviselte mindig őszentségét, most azonban — a hír szerint — *Rossum* biboros lett kiszemelve arra, hogy szeptemberben a bécsi eucharisztikus kongresszuson mint pápai követ elnököljön.

Németország a férfiak gyakori szentáldozása érdekében. A gyakori szentáldozás erősen hódított Németországban is, csak a férfivilág nem értette még eléggé meg a szentatya szándékait. A németek lelkipásztori buzgósága ezt azonban nem hagyja annyiban, hanem figyelmét és munkásságát kettőzött erővel fordítja a férfivilág meghódítására az eucharisztikus Úr Jézus számára. E célból alakult meg például Crefeld egyik plébániáján a *Férfi Apostolság* egyesület. Ugyanott keletkezett a *Férfiak Eucharisztikus Szövetsége* a következő egyszerű szabályzattal:

1. pont. A férfiak eucharisztikus szövetségének célja a gyakori szentáldozás előmozdítása. A szövetség a boldogságos Szűz különös oltalma alá áll.

2. pont. A hó minden negyedik vasárnapján a férfiszövetség közös szentáldozást végez.

A 3. és 4. pont az elüljáróságról és az évi közgyűlésről intézkedik.

Tagsági imának a gyakori szentáldozás előmozdításának szándékára egy vagy több Üdvözlégy Mária van előírva.

Az Oltáregyesület tagjai által nyerhető búcsuk. 1. Minden társulati tag azon hó valamelyik napján, amelyben a társulatba lépett, *teljes bucsút* nyer, ha töredelmes gyónas és áldozás után a szentatya szándékára imádkozik.

2. Minden tag ugyanezen föltételek alatt *teljes búcsut* nyer Urnapján vagy annak nyolcada alatt akármely napon.

3. Ugyanezen föltételek alatt *teljes búcsut* nyer minden tag minden hó első csütörtökén.

4. A hó valamelyik napján, melyet kiki tetszése szerint választhat, szintén azon föltételek alatt *teljes búcsut* nyer.

5. Ha a társulati tag halála óráján Jézus legszentebb nevét őszinte bűnbánattal hivja segítségül, ha mindjárt csak szívben is, ha ez szájjal nem történhetnék, *teljes búcsuban* részesül.

6. *Teljes búcsuban* részesül minden tag, ki töredelmes gyónás és áldozás után bármely templomban a legfölségesebb Oltáriszentséget meglátogatja, ha ez el is van zárva a tabernakulumban és efölött a szentatya szándékára imádkozik és pedig a következő napokon:

Boldogasszony szeplőtelen fogantatásának ünnepén (december 8-án); Kisasszony napján, vagyis a bold. Szűz születése ünnepén (szeptember 8-án); Gyümölcsoltó Boldogasszony napján, vagyis Boldogasszony hirdetése ünnepén (március 25-én); Gyertyaszentelő Boldogasszony napján, vagyis Mária tisztulása ünnepén (február 2-án) és Nagy-Boldogasszony napján, vagyis Mária fölvételének ünnepén (augusztus 15-én); Mindszentkor (november 1-én); Halottak napján (november 2-án); Szent József (március 19-én); Péter és Pál apostolok (június 20-án); Keresztelő Szent János (június 24-én) és Szent János apostol és evangelista ünnepén (december 27-én).

7. A bold. Szűz és szent apostolok minden ünnepén a szent gyónás és áldozáshoz való járulás és a legfőnségesebb Oltáriszentség látogatása után 7 évi és 7 negyvenedi búcsut nyer minden tag.

8. A 6. és 7. alatt elsorolt búcsukat azon tagok is elnyerik, kik a legfölségesebb Oltáriszentség látogatása helyett a szentgyónás és áldozás után az Oltári Titok tiszteletére 5 Miatyánkot, 5 Üdvözletet és 5 Dicsőség az Atyának stb. és még efölött a szentatya szándékára egy Miatyánkot, egy Üdvözletet és egy Dicsőség az Atyának stb. végeznek.

9. Minden tag naponkint minden jó cselekedeteért 60 napi búcsut nyer.

Akik a *havi egyesületi szentmisén* és szent tanításon résztvesznek, 7 évi és 7 quadrag. búcsut nyerhetnek.

Akik az *esti áitatosságokon*, akik a *választmányi*, akik a *terjesztőnői gyűléseken* résztvesznek, 7 évi és 7 quadrag. bucsút nyerhetnek.

Teljes búcsut nyerhetnek havonkint egyszer azok, akik hetenkint 7 órát dolgoznak az ország vagy a missziótelepek szegény templomai javára vagy protestans vidékeken a körmenetek részére és az egyesület népkönyvtárai javára, csak ajánlják fel munkájukat egy kis ima által a jó Isteneek.

300 napi bucsút minden egyes félórára, aki ebben a fentjelzett célokra dolgozik.

Minden bekebelezett papot kérünk, hogy évenkint egy szentmisét mondjon, a *világiakat* pedig, hogy két szentáldozást ajánljanak föl a megholt tagok nyugalmáért. Ezen szentmisék és áldozások mindenikéhez teljes bucsú van csatolva, amely esedezéskép ezen lelkekre alkalmazható.

Ennyi, sőt még több alkalom nyilik a társulat tagiainak bucsú nyerésre, mit a hivő és szerető szív kétségkívüli megbecsülhetetlen kincsnek tart.

Mi lett a francia templomokból? *Hihetetlenül izléstelen, barbár dolgot* olvasok a párisiakról, ami sehogy sem méltó a műveltség fővároshoz, ellenben igen alkalmas arra, hogy kiábrándítsa az embert a francia jóizlés iránt táplált hitéből. *Amióta a szekularizációt keresztülvitték s az állam egész sereg egyházi épületet konfiskált, sok templom, kápolna és klastrom szolgál olyan célra, ami eddigi magasztos rendeltetése után másnak, mint vandalizmusnak* (pusztítás, rombolás) *nem nevezhető.* Egy szép régi templomot Max Edvárd, a hires szinész bérelt ki s lakóháznak használja. A szomszédságában levő Biron-szálló azelőtt a Sacré Coeur (szent Szív) apácák zárdája volt. Egy darabig Rodin, a világhirű szobrász használta műteremnek, a kincstár azonban mind neki, mind a szállótulajdonosnak fölmondott és más célra akarja fölhasználni a régi épületet. A legtöbb esetben át sem alakítják a világi használatra szánt templomokat. Egy takarékpénztár például *banküzletnek bérelt ki egy kápolnát* s a karcsú oszlopok tövében ír- és számológépek, vaskos üzleti könyvek foglalnak helyet s ásítozó bankfiúk bámulják a gyönyörű festett ablakokat. A *Páduai Szent Antal* templomot nem jámbor hivők keresik föl, hanem a *mozifényképipar* legfrissebb ujdonságai iránt érdeklődő tömeg. A főoltár helyén széles vászon feszül a padsorokban szorongó közönség előtt: *a kápolnából mozi lett... Örök szégyenfoltja* marad ez a modern vandalizmus Páris történetének s a jóérzésű embert csak az a remény vigasztalhatja, hogy *el fog jönni az az idő, amikor a franciák maguk fogják szégyelni magukat, hogy a huszadik század elején ilyen pogány nép élt* az ország fővárosában. *B. H. máj. 12.*

KIMUTATÁS.

A Budapesti Központi Oltáregyesület tagjaitól 1912. január hóban befolyt alamizsnák:

Varga Jolán és Ilona Pécska 2 k., Gorzó Róza 1 k., Boldizsár Teréz 24 f., Tóth Sámuel Pinkafő 30 f., Tamás Mária Budapest 4 k., Juhász István pleb. Szimő 2.88 k., özv. Tömöry Károlyné 200 k., Bellaágh Istvánné 6 k., Kubát Rozália 4 k., Tordai Grail Erzsi 2 k., Grócz Béla kanonok, Nagyvárad 7 k., Madaras Józsefné Budapest 10 k., Novák Mártonné 20 k., Teleky Géza 40 k., özv. Teleky Rezsőné 20 k., gróf Pálffy N.-né 30 k., Pálffy Anna grófnő 40 k., Eszterházy Schwarzenberg grófnő 20 k., Bunczel Nándorné 20 k., Miskó Józsefné terjesztőnő gyüjtése: Kesztler Ferencné 4 k., Sterl Károly és neje 4 k., Gyürsch Gyuláné 2 k., Killander Hermin 2 k., Bosznyákovits Miklósné 1 k., özv. Kabon Józsefné (résztv. t.) 10 k., Gózsa Terézia 4 k., Wolf Mártonné 4 k., Fühl Pál 10 k., Vágó János (résztv.) 5 k., Kiss Sándorné (résztv.) 5 k., Seifert Vilmosné 1 k., Korzenszky Antalné 4 k., Korzenszky Antal 4 k., Kratzer Rezsőné 2 k., lovag Pfriem Dénes 2 k., Németh Emma 2 k., Weigand Mária 1 k., Andresz Anna és Katalin 3 k., Peltzer Gyula és neje 4 k., Muzslai Ferenc és neje 10 k., Laitz Katalin 4 k., Pálházy Józsefné 4 k., Schröff Antal és neje 5 k., Hanuy Károly és neje 4 k., Zeidl Antalné 5 k., Gertein Paula 1 k., Reitsits Anna 1 k., Bujdosó Józsefné 10 k., Rusznyák Károlyné 2 k., összesen 120 k.; Szkalka Erzsébet 2 k., Baracsi Anna 1 k., Szloboda Károlyné 2 k., Árkosy Ilona 4 k., Barabás Adrienne 2 k., Holéczy Józsefné terjesztőnő gyüjtése: Csesznák Istvánné 2 k., Oláh Istvánné 1 k., Kovács Józsefné 1 k., Holéczy Józsefné 4 k., összesen 8 k.; Rumpler Gézáné terjesztőnő gyüjtése: Doroczák Pálné 1 k., Marai Antalné 1 k., Mayer Jánosné 10 k., Hader Julia 24 f., Rumpler Gézáné 4 k., összesen 16.24 k.; Kesztely Betti terjesztőnő gyüjtése: Weidinger Györgyné 2 k., Paczona Antalné 2 k., Bajó Károlyné 4 k., összesen 8 k.; Révay Olga 2 k., Láng Margit 2 k., Lubinszky Györgyné 2 k., Madaras József 3 k., Madaras Jenő 2 k., Finta Róza terjesztőnő 16 k. és gyüjtése: Győry Ignácné 12 k., Baranyay Mihályné 12 k., Petrecz Jánosné 12 k., Csölle Katalin 8 k., Ziskra Ede 40 k., összesen 100 k.; özv. Letovics Alajosné 20 f., Reitsik Gézáné 1 k., Bolváry Gézáné 1 k., Pichler Jánosné 2 k., Ragányi Gézáné 2 k., Szabó Terézia 2 k., Sümeg Mária 2 k., Szély Róza 2 k., Glosher Anna 2 k., Druzits Erzsébet 2 k., Takáts Erzsébet 12 k., Kossmann Erzsébet és János 2 k., Till Erzsébet 3 k., Sörös Róza 2 k., Jánosi Olga 2 k., B. Horváth Gáborné 4 k., Szentkirályi Ilona 4 k., Molnár Józsefné 4 k., Zdrazsil Anna 1 k., Hámor Józsefné terjesztőnő gyüjtése: Hámor József 5 k., Jálics Ignácné 1 k., Hirk Erzsi 1 k., Weisz Margit 1 k., összesen 8 k.; Pápay Gézáné Muzsla 4 k, Kling Paula 2 k. Mészárosné G. Ágota 1 k., Csikné, Vajda Rozália 50 f., Gondáné, Tóbiás Boris 50 f., Balogné, Szalai Rozália 50 f., Nagyné Csik Anna 50 f., Frits Etelka gyüjtése, Várgedéről: 20 k., Szabó Kálmánné 2 k., Prits Etelka 2 k., Budai Mária 1 k., Fehérváry Mihály 1 k., balogfalvi hivek 24 k., kerekgedei hivek 19.64 k., kisgömöri hivek 12.40 k., Drégely József 24 f., Sinko Brigitta 24 f., Komlós Margit 24 f., Házas Borbála 24 f., Bárdos Rozália 24 f., Makó Mária 24 f., Varga Margit 24 f., összesen 84 k.; Dornay Ilona Budapest 1 k., Gödölle Emma 1 k., Löffler Emilné 4 k., Lenz Anna 24 f., Hlavaty Jánosné 3 k.

A Budapesti Központi Oltáregyesület tagjaitól 1912. február hóban befolyt alamizsnák:

Dobrányi Mihályné Budapest 1 k., Hás Györgyné 1 k., San Marco hercegnő 20 k., Csere Mihály 1 k., Svabek Zsófia 1 k., Bognár Mihály Gyöngyös 10 k., Ábrahám Györgyné Budapest 2 k., özv. Balás G.-né 2 k., Hornyák Istvánné Kakucs község 8 k., Ertner Józsefné 4 k., Kálvin Imre 4 k. (Folytatjuk.)

Szerkesztő: **Tiefenthaler József.**

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók **Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál.** Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. **Első szentáldozási képek.** Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

XIII. ÉVF. 1912. 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

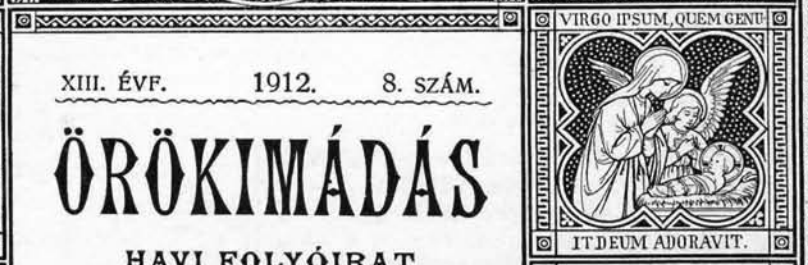

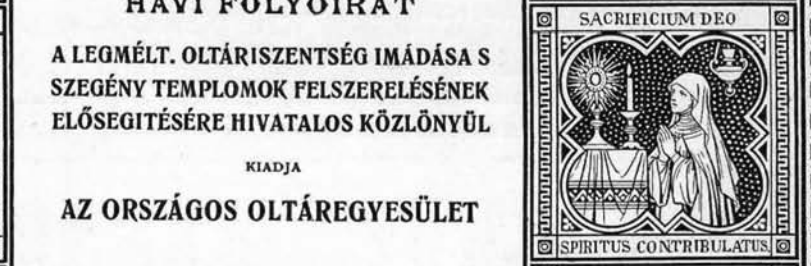

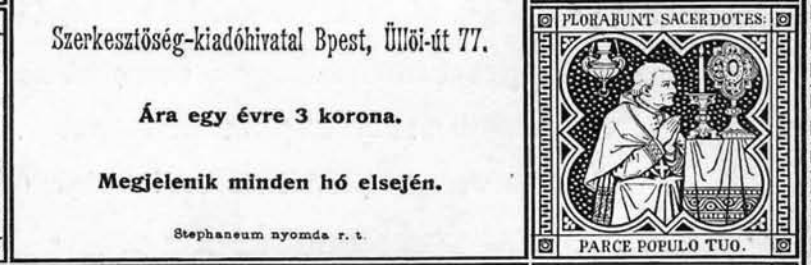

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázza, kazettával	8 « 50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 « 50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « 50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 « 50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 « 50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 « — «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; újkiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. AUGUSZTUS 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *W. Euch. Kongresszus r.:* Eucharisztikus kongresszus eredete. — *Fr. X. Katuns:* A naponkinti szentáldozás és a papi hivatás. — *Dr. B. G.:* Az Oltáriszentség egy régi tisztelője a Habsburg uralkodóházban. — Szent Klára. — *y. r.:* A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus. — A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus rendje. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. A gyakori szentáldozás a négereknél. — Schuster, seckaui püspök a gyakori áldozásról. — *Gyermekvilág.* Rovatvezető: Dr. *Szyllaba Emil.* Francia történet. — Szentséget vivő gyermek. — 300 francia gyermek a pápa előtt. — Egy generális. — Az eucharisztikus Gyermekszövetség tagjaihoz. — Röptében a nagyvilág körül. — *R. O.:* Természet világából. Nyári nap. — Irodalom. — Kimutatások.

Eucharisztikus kongresszus eredete.

A MULT század negyvenes éveiben történt, hogy Franciaország egy kis templomában térdelt egy gyermek, hogy az első szentáldozáshoz járuljon. Szerető édes anyja és a buzgó lelkész sokat fáradtak, hogy a napnak a jelentőségét jól megértessék a gyermekkel. Fáradozásuk nem volt hiábavaló. Az Üdvözítő szeretetének a nagyságától elragadva soká időzött a gyermek legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Két dolog hívta fel különösen a csodálatát. Az Úr Jézus alázatos szeretete és elhagyatottsága. Csakhamar kialakúlt benne az elhatározás, hogy egész életét az eucharisztikus Üdvözítő különös szolgálatának ajánlja. A gyermek hajadonná fejlődött; józan polgári nevelésben részesült.

Kétszer akart már apáca lenni, de mindannyiszor ismét visszatért a világba. Évek mulva határozatlan vándorlások után Tamisier-t — így hívták a szüzet — Chevrier abbéhoz küldték Lionba, ki azt tanácsolta neki, hogy adja minden vagyonát a szegényeknek és folyton lelkére kötötte, hogy csak imádkozzék és legyen alázatos, Isten majd működik. Közben elérkezett az 1873. év június 19-ike, a franciák emlékezetes napja, amelyen Sarlós boldogasszony kápolnájában, a Paray le Monial-ban 400 képviselő egész Franciaországot Jézus szentséges Szivének ajánlotta. Ez a tett Tamisier szivében a keresztény szociálista állam gondolatát támasztotta fel, melyet a legm. Oltáriszentség útján vélt megvalósítani. Ezután

csak ez a cél lebegett szeme előtt, bár a móddal és eszközzel nem volt még tisztában. Tanácsot és segítséget egyelőre senkitől sem kért.

Franciaországban akkoriban nagy volt a lelkesedés a körmenetekkel szemben. A tömeg-búcsujárások, melyek évenkint Lourdesba mentek, kicsiben megismétlődtek minden Mária-kegyhelynél.

Miért nem rendeznek ilyen körmeneteket a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletére. Miért nem vonulnak az emberek nagy processióban azokhoz a helyekhez, ahol eucharisztikus csoda történt. Például Avignonba, ahol egykor olyan félelmetes vízáradás volt, hogy a templomot végpusztulással fenyegette, de kettéoszolva fal gyanánt állott mindkét oldalon a víztömeg és a lelkész száraz lábbal mehetett a szentségházhoz a legm. Oltáriszentség megmentésére. Igy tépelődött Tamisier. Mermillot és Segur püspökök voltak az elsők, akik Tamisier tervét hathatósan támogatták. Az utóbbi azt gondolta, hogy Franciaország minden helye, ahol eucharisztikus csodák történtek — mint Avignonban — legyen központja az eucharisztikus körmeneteknek. Utóbb papok vették kezükbe az ügyet és röpiratot terjesztettek a nép között a következő tartalommal: Franciaországnak ismét kereszténnyé kell lenni. Ez legjobban az Eucharisztia útján történik. Nagy népmozgalmat kell megindítani, hogy búcsujárások vezettessenek az eucharisztikus csodahelyekre. Ezáltal növekedik az Oltáriszentség iránti tisztelet, sokasodnak a szentáldozások és megkezdődik ismét a lelkekben az eucharisztikus, vagyis igazi keresztény élet. Hogy az eucharisztikus csodahelyek ismertekké váljanak, írta Segur püspök «Franciaország a Tabernakulum lábainál» című művét, melyben elsorolta a különféle csodákat. Igy lassankint elterjedtek az eucharisztikus események, különösen délfrancia földön. Merillot már akkor eucharisztikus kongresszusra gondolt, hogy az egész kérdést jobban tanulmányozzák és szervezzék. Ez a gondolat állandóan felszinen maradt.

A processiók Lille és Dujai városokba, a jubileumi körmenet Avignonban, melyben 60.000 ember vett részt, nagy feltünést keltettek és mármár eucharisztikus kongresszus jellegét viselték. A naponkinti és éjjeli imádás, a különféle engesztelő-ájtatosságok erősen elterjedtek. Az ügyért lelkesedő püspökök száma folyton nőtt és 1878-ban Dubois püspök 500 előkelő egyén kérését terjesztette XIII. Leo elé, hogy a legtöbb püspöktől támogatott eucharisztikus mozgalmat megáldja. XIII. Leo szivesen tett eleget a kérésnek. Közben szomorú idők következtek Franciaországra. A szabadkőmívesek vallásellenes iskolatörvényei megkezdődtek. Kettős buzgalommal folytak az imádások és ostromolták a szent Szivet oltalomért. Pelerin hangoztatta először, hogy az eucharisztikus mozgalmak és kongresszusok, melyek minden nagy búcsujárás után létrejöttek, *nemzetköziek* legyenek. Istentől való eltávolodás általános, következőleg az összes népeket kell ismét nagy mozgalomakban az Oltáriszentségben élő Jézus iránt lelkesíteni. De Franciaország akkor nem látszott alkalmasnak az ilyen kongresszusok tartására és ezért a belga Dechams, mechelmi püspökhöz fordultak. Ő késznek nyilatkozott egy kongresszus összehivására Amsterdamban, ha a Szentatya helybenhagyja. Mivel a többi püspök ingadozott, miután tüntetésnek tekintették a kongresszust, azért a terv kivitele lehetetlennek látszott. Ekkor gróf Nikolai felhivta a közfigyelmet Lille városára, mely a kongresszust szivesen fogadná el. Bár csak két hónapi előkészületi idő maradt, a kongresszust mégis június 28-ára hívták össze. Igy a franciák hazája az az ország, mely az eucharisztikus kongresszus eszméjét életre hívta és meg is valósította.

Segur az eszmének buzgó harcosa, ezt már nem érhette meg. Június 9-én halt meg. Lelkes könyvei az Eucharisztiáról, jelesen a szentáldozásról szóló könyvecskéje, melyben az 1905. december 20-án napvilágot látott pápai irat alapelveit a janzenisták ellen világosan kifejtette, óriási elterjedést nyertek. Egyszer így írt Tamasier úrhölgyhöz:

Azt hiszem, ha pápa lennék, leginkább az Oltáriszentség tiszteletét és a szentáldozást, nemcsak a gyakorit, hanem a naponkintit sürgetném. Az a pápa, ki ezt a Szentlélek sugallatára megteszi, az a világ megújítója lesz.

X. Pius, a nagy eucharisztikus pápa, nemcsak elvéül vallja: «Mindent megujítani Krisztusban», hanem a naponkinti szentáldozásról szóló irata ezt a megújhódást meg is valósítja.

W. Euch. Kongresszus r.

A naponkinti szentáldozás és a papi hivatás.

(Fr. X. Katuns a waldsachseni konferencián tartott előadásából.)

Különösen fontos indítóok, mely miatt a naponkinti szentáldozást sürgetni kell: *a papi hivatás növelése.* Senki sem vonja kétségbe, hogy manapság a lelkészek vállára nagy teher nehezedik. Csak két eszközt ismerek, melyek alkalmasak ezen nyomasztó teher könnyítésére. A világi apostolság és a papi hivatás növelése. Mindkettőnek megvalósítására pedig csak egy eszköz létezik és az a *gyakori és naponkinti szentáldozás.* Ide illenek P. Lambert szavai, melyekben a bizonyítékok nagyszerű sorozatát írja le annak a kimutatására, hogy a papi hivatás a gyakori szentáldozás gyümölcse. «Az Oltáriszentség gyakran és naponkint szivünkbe zárva — így hangzanak a megszivlelendő szavak — magában rejti az erőt, hogy a belőle táplálkozók szivében Isten iránti vonzalomnak, törekvésnek olyan fokát, a teljes odaadásnak és áldozatnak olyan olthatatlan vágyát és Isten

tiszteletének és a lelkek szeretetének olyan nagy mérvű buzgalmát, egy szóval a tökéletes életnek olyan erős szükségét gyújtsa lángra, hogy nem ritkán lehet látni, mikép szabadulnak föl önkénytelenül a világi törekvések alól az Úr asztalának buzgó vendégei és mutatják meg, hogy a szentáldozás férfiakat, istenes férfiakat nevel. Igen férfiakra, istenes férfiakra van szükségünk és ilyeneket nevel nekünk az Oltáriszentség naponkinti vétele. Mert épen ez adja meg azokat az erényeket, melyekre a férfiaknak, istenes férfiaknak szükségük van: t. i. hitbuzgalmat, szeretetet a nép iránt, önzetlenséget és áldozatkészséget».

Ami különösen a papi hivatást illeti, legyen szabad azon szavakra hivatkozni, melyeket pater Lintelo művének ötödik fejezetében «ima és hivatás» címen ír. Ott a gyakori és naponkinti szentáldozást a legtökéletesebb eszköznek nevezi, mely a csirát különösebb hivatások és főleg minden jó és erényes iránt érleli.

P. Dèlbrel munkájában: «Szemináriumaink benépesítéséhez» teljes joggal sürgeti a naponkinti szentáldozás behozatalát. Munkájának ezen része miatt egy igen képzett lelkész a következő levelet küldte hozzá: «Kérem, beszéljen még többször a szentáldozásról, mint a papi és apostoli hivatás felébresztésének leghathatósabb eszközéről. Ami engem illet, én minden hivatás állandóságát a szentáldozással értem el. Megkell állapítanom, hogy azok közül, akik áldoztak, sokan hivatásukat elérték és akik nem áldoztak, hivatásukat elvesztették, még akkor is, ha a legjobb befolyások alatt állottak. Ebben az értelemben a naponkinti szentáldozás tényleg egyedüli eszköz; minden más (könyvek, oktatás, jó példa stb.) a lelken *kívül* marad, míg a szentáldozás magát a lelket alakítja. Minél inkább szemügyre veszem ezt, annál inkább világossá lesz előttem és annál inkább csodálkozom, hogy nem minden pap jut arra a meggyőződésre, amit Don Boskó mond: «minden ezen (t. i. a naponkinti szentáldozáson) fordul meg: Csak kisérelnék meg»!

Hogy tehát ismét népesebbekké legyenek a szemináriumok, a plébánosoknak az ő plébániájuk gyermekeit jó korán kell a szentáldozáshoz engedni és pedig naponkint, illetőleg gyakran, azután ez a gyakorlat folytatandó az intézetekben és szemináriumokban.

Ily módon nagy számban fog lángra gyúlni a szivekben a papi hivatás és összehasonlíthatatlanúl tisztább lesz, mint jelenleg sokaké, kiknek állhatatlansága és sajnálatra méltó középszerűsége csak egy okban leli magyarázatát: «Az önzetlen és tiszta erények hiányában».

Tehát a naponkinti áldozás a legjobb eszköz a papihivatás ébresztésére; frumentum electorum, de egyúttal a legjobb eszköz a papi kegyelem gyarapítására.

Gondoljuk meg, ha egy fiú első szentáldozásának napjától kezdve 14—16 éves deák idején át mindennap a szent Főpappal egyesül, hogy

ne öntenék el szivét a természetfeletti élet árjai a pappászentelés napján, mily gazdag kegyelmekkel léphet az Krisztus szőlőjébe, mily nagy kegyelmek fakadnak minden lépése, minden szava nyomán! Mi hozzáképest csak törpék voltunk!

Azon szavak, amelyeket Dr. Drammes Achenből a német ifjúsági egyesületek központi igazgatója «Az ifjúság bevezetése a legm. Oltáriszentség tiszteletébe» c. előadásának végén a kölni eucharisztikus kongresszuson mondott, zárják be ezen kis értekezést is: «Amidőn egykor az isteni Üdvözítő Jákob kútjánál fáradtan a hosszú vándorlás után a szamaritán asszonyt megtérítette és a hitnek megnyerte, hozzájárultak tanítványai és kérték, hogy vegyen magához egy kis ételt fáradt testének megerősítésére. De az Üdvözítő köszönettel elhárítja magától és ráirányítja figyelmüket a lelkek üdvéért folyó munkára. «Nyissátok fel szemeiteket és nézzétek a mezőket; mert már megértek az aratásra». Az isteni Üdvözítővel akarnék ma rámutatni a gazdag aratásra, mely az ifjúság lelkigondozásának mezejét fedi, arra a sok ifjú szivre, melyek csak aratóra várnak, ki összegyüjti őket az Úr csűrébe. Albae sunt ad messem! Tanítsuk meg az ifjúságot, hogy az isteni Üdvözítőt a legméltóságosabb Oltáriszentségben mindinkább megismerje, tanítsuk meg, hogy Őt a legjobb és egyedüli barátjukat valóban és őszintén szeressék; kössük őket bensőn hozzá, hogy az emberi élet legszebb, de legveszedelmesebb korának kisértéseiben és veszedelmeiben erősítse őket! Akkor a felnövekvő nemzedék nem fog aggasztó gondokat okozni, hanem lelkesen az ifjúság isteni barátjának szeretetétől feltüzelve küzdeni és győzni.

SS. Eucharisztia 1912. Nr. 3.

Az Oltáriszentség egy régi tisztelője a Habsburg uralkodóházban.

Károly főherceg.

SZEPTEMBER havában a császárváros ritka fényű és pazar pompájú látványosságoknak szinhelyévé válik. Ezeknek a nagyszerű és a szó legmagasztosabb értelmében fölemelő ünnepségeknek központja az ostya szinében rejtőző Megváltó lesz, ki az egész katholikus világ hódolatát fogadja majd Bécsben. De nemcsak az egyszerű nép és egyéb hivők óriási sokasága, nemcsak egyházi és világi méltóságok, katonai előkelőségek, diplomaták, bibornokok, érsekek és püspökök, hanem magának az uralkodó családnak tagjai is megjelennek ebből az alkalomból a minden-

ség Ura előtt, hogy nyilvánosan és élő hittel megvallják őt. Ősz királyunk, a bécsi nemzetközi eucharisztikus kongresszus legfelső védője szintén eljön s a Habsburg-családban hagyományos ősi, régi kegyelettel fog térdet hajtani az Oltáriszentség előtt és hódolni a királyok Királyának.

Az eucharisztikus kongresszus hivatalos alkalmi képes levelezőlapjain tehát rendkívül találóan örökítették meg azt a jelenetet, midőn uralkodónk egyik őse: Habsburgi Rudolf a legfölségesebb Oltáriszentséget vivő lelkészszel találkozva, leszáll lováról, térdre ereszkedik és meghódol Isten előtt. Az Oltáriszentség kultusza ugyanis hagyományos a Habsburgoknál. Ezt különösen megkapóan tudjuk igazolni I. Lipót császár másodszülött fiának, az 1685. október 1-én született Károly főhercegnek példájával, kire a spanyol korona várt, sőt I. József halálával a magyar trón is reászállt.

Nem régiben jelent meg dr. báró Nyáry Albert munkája («A bécsi udvar a XVII. század végén»), melyben ismerteti a főherceg nevelőjének, Lovina Ignácnak, a később püspökké lett papnak naplóját. Ebben különösen érdekes és becses adatokat találunk Károly főherceg mély vallásosságáról. Lovina naplójának minden sora báró Nyáry Albert szerint «arról tanuskodik, hogy a praeceptor igazán, szívből szerette növendékét. E mellett azonban nem lehet hizelgéssel vagy részrehajlással vádolni. A dicséretekben mérsékelt s örömestebb a mások jó véleményeit írja le, mint a maga bókjait. Épen azért tarthat számot hitelre minden följegyzése. Lovinának nem volt más célja, minthogy lehetőleg mindazon eseményekről, amelyek növendékével vonatkozásban voltak, egészen a saját maga számára följegyzéseket csináljon, hogy idők multával a régi emlékek fölött elmerenghessen».

Lássunk most ez előzmények után e naplóból néhány szemelményt. Károly főherceg már zsenge korában tisztelője volt az Oltáriszentségnek. Mikor négyéves korában játszás közben figyelmes lett az utcáról fölhangzó csengetyűszóra, gyermeki ösztönnel, mintha megismerte volna, hogy a szentséget viszik ott, kezével kimutatott az ablakon; hallgatást intett s fölemelte magát, hogy megláthassa a beteghez siető menetet. Az Oltáriszentség oly nagy becsben állott előtte, hogyha az utcán menő, a szent útravalót vivő menetet megpillantotta, azonnal térdreborult szobájában.

A templomban és a körmeneteknél mindenkit meghat a kis főherceg nagy buzgósága, mikor magasra emelt kezekkel, lehajtott fejjel imádkozik, úgy hogy gyakran csodálkozva dicsérő nyilatkozatok hangzanak felé a nép köréből. Az imádságot a főherceg mindig helyénvalónak és hatásosnak tartotta. Ha zivatar volt s villám villámot ért, a mennydörgés pedig szinte alapjában rázta meg a palotát, a kis főherceg imára gondolt s hangosan kezdte énekelni a Mária-litániát. Nevelője egykor elbeszélte neki, hogy egy De France Ágoston nevű istentagadó nemes rögtönösen megtért, midőn hitetlen cimborái közül a villám kettőt lesujtott. «Akinek rossz a lelkiismerete, azt megrémíti a mennydörgés — felelt a kis főherceg — kivált a káromkodót és a szentségszidalmazót.» «Hátha valaki Isten kegyelmében van, mi történik az ilyennel?» kérdezte valaki. — «Az mindjárt a mennybe megy», volt a válasz.

Ilyen vallásos felfogás mellett megtörtént, hogy Krisztus mennybemenetele napján való gyónásán a pap egy alkalommal nem találta bűnösnek a buzgó főherceget s nem is mért rá penitenciát.

Ép ilyen tiszteletet ápolt a főherceg a szentmise irányában is. Lichtenstein Antal herceg bár több ízben fejezte ki nagy örömét a fenség vallásosságának láttára, bensőleg nem volt épen túlbuzgó ember s többször megtörtént, hogy elmulasztotta a szentmisét, pedig ő is egyike volt azoknak, kikre szintén rá volt bízva a főherceg nevelése. Fenséges növendéke azonban megbocsáthatatlan bűnnek tartotta a szentmise elhagyását. Egyszer aztán célzatosan meg is kérdezte, hogy volt-e ma a herceg istenitiszteleten? Mikor a válasz tagadólag hangzott, Károly főherceg megrovólag így szólt: «Én félnék, hogy elvesztem Isten kegyét, ha nem járnék misére».

Az ünnepnapok megszenteléséről is megvolt a maga szigorú fölfogása. Mikor egy ízben Thyrhaim gróf vadászni hívta, a következőleg válaszolt: «Bizony jó volna kutyát uszítani és vadászni, de nem ünnepnapon, vagy amikor itthon istenitisztelet van. Ezt mindig elé kell helyezni a mulatságnak».

A templomban való figyelmetlenséget mindenkinél nagyon megrótta. Ha észrevett valakit, hogy a szomszédjával beszélget a szentmise alatt, olyan szigorú tekintettel méregette végig, hogy az illetőnek legott elment a kedve a beszélgetéstől, sőt volt rá eset, hogy ijedtében el is osont a templomból.

A napot imával és lehetőleg misehallgatással kezdte. Igen gyakran tartatott a maga és apródjai számára lelkibuzdításokat. A gyónásra mindig magábaszállva készült el s már előre boldog volt, hogy meg fog szabadulni bűneitől s ilyenkor rendesen két misét hallgatva, járult a szent áldozáshoz. Az egyik szentmisén, az áldozás előtt, Isten kegyelmét kérve, volt jelen, a másikon pedig utána, megköszönni az Úr irgalmát.

Az Oltáriszentség iránti áhitata természetesen együtt jár a boldogságos Szűz iránti tisztelettel. Mikor a császár fiának nevelését Lichtenstein hercegre bízta, külön lelkére kötötte, hogy a nevelés mindenekfölött vallásos legyen s főképen a szent Szűz iránti tiszteletet csepegtesse be növendéke szivébe. E tekintetben különben ő maga járt elől legjobb példával, mert a szentmise-hallgatás, vecsernyézés és a gyakori körmenetben való részvét mellett minden héten átlag 3—4 kolostort keres föl, hogy olyan

társaságban lehessen, mely lelki nemesbülését segíti elő. Az amúgy is fogékony lelkű Károly főherceg rajongással tiszteli a boldogságos Szüzet s a legnagyobb hidegekben is belopózik a kápolnába, hogy a Mária-oltár előtt elmondja imáját. A Boldogasszony kisebb zsolozsmáját naponként elvégezte s gyakran átlovagolt Hietzingbe, Bécs akkori külvárosába, hol egy csodatevő Mária-kép volt. Nyaranként pedig minden szombaton vagy szentmisét, vagy litániát hallgatott abban a templomban, melyben a szent Szűz képe állott. Draghi kanonok meg is dicsérte ezért: Kell, hogy a fenség nagy áhitatot érezzen szivében a boldogságos Szűz iránt, mivel oly áhitatosan látogatja őt. Isten meg is fogja áldani ezért, mondotta.

Károly főherceg a schwansdorffi Mária előtt is buzgón könyörgött. Egy neki nagyon becses Mária-kép állandóan ágya fölött szokott lógni s lefekvéskor mindig megcsókolta a boldogságos Szűz képét. Mikor egy izben Laxemburgba ment nyaralni s az első este szokás szerint ajkához akarta emelni a képet, nagy megdöbbenéssel vette észre, hogy azt elfelejtették bécsi szobájából áthozni. Másnap aztán sietett egy szolgát küldeni a képért.

A szent Lőrinc monostorban álló, XI. Ince pápa által ajándékozott szobor elé pedig ajándékul erszénye egész tartalmát kiöntötte.

A megszabott számú olvasót rendesen elvégzi s ha másutt nem tudja elmondani a rózsafüzért, akkor a kocsiban imádkozza le útközben. Egy alkalommal kijelentette Lovinának, hogy soha sem hagyta el az olvasót s nem hagyná el, akármilyen beteg lenne is. Kezdetben ugyan nehéznek látszott előtte a rózsafüzér napi ismétlése, most azonban csaknem lehetetlennek tartaná, hogy abbahagyja. Még a körmenetekben is buzgón imádkozza a rozáriumot, sőt röstelkedve panaszkodott, ha csak egy olvasót tudott elvégezni. Érdekes a megemlítésre az is, hogy ámbár a szeplőtelen Fogantatás dogmáját az egyház csak a mult század közepén mondta ki, a császári udvarban már ebben az időben találkozunk az «Officium immaculatae conceptionis»-szel.

A feszület szintén nagy tiszteletben állott előtte. Irásainak minden lapja fölött ott van a kereszt jele s mikor egyszer Lovina megkérdezte tőle, hogy miért teszi azt oda mindenhová, így felelt: «Ennek így kell lenni. Minden szerencsésen történik, amit a kereszt jegyében kezdtem meg». Egy apródját pedig jóakaratúlag arra figyelmeztette, hogy máskor ne kezdjen leckéjéhez keresztvetés nélkül.

Folytathatnánk még egyéb példákkal Károly főherceg vallási buzgalmának ismertetését, de azt hisszük, a felsorolt adatok is eléggé igazolják azt, hogy minő áhitatos lélekkel birt a XVII. és XVIII. században ez a Habsburg főherceg s kétségtelen, hogy I. Ferenc József királyunk csak őseinek nyomába lép, midőn az Oltáriszentség iránti hódolatának napjainkban szintén oly nemes példáit nyujtja. Az Eucharisztia tisztelete, mint látjuk, a dinasztiában tradiciókon alapszik s a történelmi előzmények után bizvást remélnünk kell, hogy nem is fog onnan kihalni soha. A vallásosság az uralkodók legszebb erénye s legfőbb kötelessége.

Közli: *dr. B. G.*

Szent Klára

Aug. 12.

Az olasz földön levő Assziszi-nek két gyöngye van, kik egymásnak kortársai voltak: szent Ferenc és szent Klára. A tökéletesség vágya szent Klárát már gyermekkorában meghódította. A tabernakulum rejtett lakójának, a szentségi Úr Jézusnak jegyese akart lenni. Azért elment nagy kortársához, a stigmatizált szent Ferenchez megkérdezni, hogy miképen őrizze meg liliomát mennyei vőlegényének?

Szent Ferenc zárdába küldte őt. Amint ezt szülei megtudták, erőszakkal akarták onnét elvinni. Klára a templomba menekült s kezével az oltárba fogódzva, kiáltotta:

— Tudjátok meg, hogy Jézus Krisztuson kívül más vőlegény nem kell. Jól megfontolva tettem e választást és nem is akarok e választástól soha elállni.

S a Szentségi Úr Jézus, kinél oltalmat keresett, meglágyította rokonai szivét és ott hagyták őt a zárdában. Ezóta szent Klára még nagyobb bizalommal volt az Oltáriszentség iránt. Minden bajában és szenvedésében ott keresett vigaszt és erőt. Órákat töltött a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt mozdulatlanul, mély imába merülve.

A rosszra való hajlamok akkor halnak meg mibennünk, ha mi-magunk is meghalunk. *Szalézi szent Ferenc.*

A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus.

A WIENI eucharisztikus kongresszus majdnem a maga teljes egészében áll előttünk. Most már biztosra vehetjük, hogy kitünően fog sikerülni s remélhetőleg nagy hatást fog gyakorolni úgy az egyesek lelki életére, mint az eucharisztikus kultusz intenziv fejlődésére. Az eucharisztikus kultusz fejlődéséhez eddig a legnagyobb lökést a nemzetközi kongresszusok adták. A wieni az eddigieket e tekintetben is felül fogja mulni.

Az agitációs munkát már mindenütt befejezték. Ausztriában minden egyes egyházmegyében, sőt nagyobb városban, esperességi kerületekben, egyesületekben külön-külön bizottságok buzgólkodtak, hogy minél számosabban vegyenek részt. Magyarországon az egyházi és világi bizottságokon kivül több egyházmegye és város, az Orsz. Kath. Szövetséggel egyetértően külön szervezték a nagy munkát. Igy sikerült sok ezer embert az eszmének megnyerni s őket a részvételre rábirni. S ez nem volt nehéz munka. Minden derék katholikusnak szive mélyén van az Eucharistia iránt való szeretet s így hamar lángra lobbantak a buzdító szavak.

A kongresszus fénypontja lesz a szeptember 15-én reggel tartandó eucharisztikus körmenet, melyen résztvesz Őfelsége a király, a kir. hercegek, a valóságos belső titkos tanácsosok, a kamarások, a mágnások, a katonaság, a kath. egyesületek s a hivek százezrei — nem is szólva a 10 biboros, 80 püspök s a papok ezreiről. A legm. Oltáriszentséget Mária Terézia királynőnek külön e célra átalakított aranyos diszhintóján fogják vinni, melyet követni fog Ausztria császára és Magyarország királya: I. Ferenc József az összes főhercegektől, udvarától, minisztereitől kisérve. Mindnyájan díszegyenruháikban, rendjeleiktől ékesítve, jelennek meg. A püspökök főpapi ornátusaikban: palástban, infulával s pásztorbottal kezükben, a biborosok a cappa maiorban, kiséretükkel.

A kongresszus keretébe beillesztettek egy egyházi koncertet, jeles klasszikus darabokkal. Szeptember 14-én, szombaton délután fél 3 órakor a zeneegyesület dísztermében fog lefolyni. Előadásra kerül: Klafsky «Rosa Mystica»-ja, Hardmann «Utolsó vacsorája». Ugyancsak bemutatnak vetitőképeket, melyek az Oltáriszentségre vonatkoznak.

Magyarországból, az elökelő világ résztvevői közül, ott lesznek a főpapok, továbbá gr. Apponyi Albert, gr. Cziráky Antal, gr. Csekonics Endre, hg. Esterházy Miklós, gr. Esterházy Miklós Móric, hg. Festetich Tasziló, hg. Hohenlohe Klodvig és Egon, gr. Majláth György és József, hg. Pálffy Miklós, őrgr. Pallavicini Ede, gr. Somsich Béla, gr. Zichy János és úgy a mágnások, mint az intelligencia számos tagja s a nép ezrei.

Beszédet tartanak: Csernoch, Prohászka, Majláth, Glattfelder, Várady

püspökök, gr. Apponyi Albert, továbbá P. Komárik, Ámon Pál, Makay Lajos, Hanauer Á. J., Mihályfi Á., Galcsek Gy., Révay Tibor, P. Buttykay, P. Szinek, Varga Mihály, P. Csambál, Halmos Ignác és Danieiik József C. M. *y. r.*

A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus rendje.

Szeptember 10-én, kedden.

Délután: A pápai követ érkezése és fogadása. Vonulás a Szent István-templomhoz.

Szeptember 11-én, szerdán.

Délután 5—7 órakor a Dómban: *Megnyitó-gyűlés (I. ünnepélyes gyűlés).* 1. Hivatalos üdvözlések; a pápai breve felolvasása. 2. Ünnepi beszéd a kongresszus alapgondolatáról: Testamentum Jesu Christi (praesentia realis, imádás). 3. E szent örökség vétele, terjesztése és védelme. (A laikusok segítőmunkája, eucharisztikus apostolkodás, missiók.)

Este 8 órakor a Dómban: *Esti áitatosság.* Püspöki szentbeszéd, rövid áldás. (Más nemzetek részére az esti szentbeszédek az erre a célra meghatározott templomokban tartatnak meg.)

Szeptember 12-én, csütörtökön.

Reggel 6—8 órakor: Szentmise és szentáldozás Wien valamennyi plébániatemplomában.

Reggel 8 órakor a Dómban: *Ünnepélyes nagymise,* szentbeszéddel.

Délelőtt 10—12 órakor: *Szakosztályi ülések:* Szent Ágoston templomában; *Aszkézis:* a) *papok részére.* Előadási tárgyak: 1. Aquinói szent Tamás és az eucharisztikus officium. 2. A «Miatyánk» kenyérkérelmének jelentősége. 3. A pap gondoskodása az eucharistia iránt. (Rubrikák, templomdiszítés, ministránsok, templomszemélyzet). 4. Abstinens mozgalmak.

Am Hof: *Az ifjúság gondozása.* Előadási tárgyak: 1. Mennyiben lehet a pápai rendelkezéseket az iskolaköteles ifjúságnak gyakorlati irányban követni és az esetleges akadályokat legyőzni. 2. Az iskolából kikerült ifjúságnak a szentségekhez való járulása. 3. Hogyan lehet az ifjúság részére a szentmise látogatását a leggyümölcsözőbbé tenni.

Schotten: *Akadémiai szakosztály.* Előadási tárgyak: 1. Panis angelicus. 2. Akadémai istentisztelet és az ifjúsági lelkipásztorkodás. 3. Diákotthonok.

Az egyházművészeti kiállításban (I. Wollzeile 45.). *Eucharisztikus művészet:* a) *képzőművészet.* 1. Előadás az eucharisztikus kiállítás alapelveiről. 2. A kiállítás bemutatása.

Délután 2—4 órakor Szent Ágoston templomában: *Aszkézis:* b) *laikusok részére.* Előadási tárgyak: 1. A lelki szentáldozás (gyakorlati oktatás). 2. A legfölségesebb Oltáriszentség látogatása. (Miselátogatás.) 3. A gyónás- és szentáldozáshoz való járulás. (Buzdítás a gyakori, esetleg mindennapi szentáldozásra.)

Am Hof: *Akadémiai szakosztály (theologusok részére).* Előadási tárgyak: 1. Ad Deum, qui laetificat iuventutem meam! 2. Eucharistia és paedagogia. 3. A theologus és a diákgondozás.

Schotten: *Eucharisztikus művészet;* b) *zeneművészet.* Előadási tárgyak: 1. Eucharistia és zeneművészet (dogmatikus és lithurgiai). 2. A mise- és szentségénekek lelkipásztori jelentőség. 3. Hangszerzene az istentiszteletnél.

Délután 5—7 órakor a Dómban: *II. ünnepélyes gyűlés.* Beszédek. 1. Manna de coelo descendens (az eucharistia nem fejlődött ki sem a zsidóságból, sem a pogányságból, hanem Jézus Krisztus által alapított örökségünk). 2. A tridenti zsinat. 3. Az Eucharistia a Habsburg-birodalom történetében.

Este 8 órakor a Dómban: *Esti ájtatosság (úgy, mint az előző napon).*

September 13-án, pénteken.

Reggel 6—8 órakor: Szentmise szentáldozással, valamennyi wieni plébániatemplomban.

Délelőtt 8—10 órakor a Dómban: *Ünnepélyes nagymise,* szentbeszéddel.

Délelőtt 9—10 órakor Votivkirche: *Szentségimádás* a papok és világiak részére (bevezető konferenciával).

Délelőtt 10—12 órakor: *Szakosztályi ülések:*

Szent Ágoston templomában: *Női apostolkodás.* Előadási tárgyak: 1. A család reformálása az eucharistia által. 2. Chantali szent Franciska. 3. Nők szolgálata a lelkiek terén (világi hitoktatás, a haldoklókról kellő időben való gondoskodás, házi betegápolás, oltáregyesületek, vasuti missiók).

Am Hof: *Nagyvárosi lelkipásztorkodás.* Előadásra kerülő tárgyak: 1. Szentbeszéd, mint a mise része. 2. Az istentisztelet rendjének kihirdetése és terjesztése. 3. Az utolsókenet szentsége.

Schotten: *A legfölségesebb Oltáriszentség történelme és archeologiája.* Előadásra kerülő tárgyak: 1. Eucharisztikus ábrázolások a római katakombákból. 2. A legfölségesebb Oltáriszentség állandótartásának története. 3. Megbeszélés: hogyan lehet a latin-görög ritus egyöntetüségét kidolgozni.

Délután 1—3 órakor a Musikvereinsaalban: A délelőtti női gyűlésnek vitával egybekötött folytatása.

Délután 3—4 órakor Salesianerinnenkirche: *Az oltár- és imaegyesületek szentségimádása.* Bevezető előadás a templomi szerelvények szimbolikájáról.

Délután 2—4 órakor Am Hof: *A lelki gondozás segédszervei.* Előadásra kerülő tárgyak: 1. A katholikus egyesületek belső élete és az eucharistia. 2. Egyesületi működés kifelé és az eucharistia. (A különböző egyesületek miselátogatása stb.) 3. Nyomtatványok az eucharistia szolgálatában (papi naptárak, papi folyóiratok, népkönyvtárak stb.)

Schotten: *Unionista törekvések.* Előadásra kerülő tárgyak: 1. Chrysostomus, mint eucharisztikus doktor. 2. Az Eucharistia útján az egységhez. 3. Az «Epiklezis» kérdésének legújabb állása. 4. A szent Eucharistia az Unió történetében.

Este 5—7 órakor a Dómban: *III. ünnepélyes gyűlés.* 1. Szent Alfonz és szent Hofbauer, M. Kelemen. (A jansenizmus elvi és gyakorlati legyőzése. Gyakori szentáldozás és ünnepélyes istentisztelet.) 2. Az Eucharistia és a rendi élet. (A szentáldozás hatása.) 3. A lelkipásztori munkában való megújhodás.

Este 8 órakor a Dómban: *Esti ájtatosság* (mint az előző napon).

September 14-én, szombaton.

Reggel 6—8 órakor: *Szentmise szentáldozással.* Wien valamennyi plébániatemplomában.

Reggel 8 órakor a Dómban: *Ünnepélyes nagymise,* szentbeszéddel.

Délelőtt 11—1 órakor a Dómban: *Záró ülés. (IV. ünnepélyes gyűlés.)* Beszédek: 1. Általános jelentés és a szakosztályi határozatok fölött szavazás. 2. A «szép» birodalma és az Eucharistia. 3. A szent Eucharistia és az Egyház jövője. 4. Hivatalos záróbeszédek.

Délután: *Gyónás.*

September 15-én, vasárnap.

Reggel 6—8 órakor: *Általános szentáldozás* a kongresszus résztvevői számára Wien összes templomában.

Reggel 8—½10 órakor a Dómban: *Ünnepélyes nagymise.*

Délelőtt 10—1 órakor: *Ünnepelyes körmenet a legfölségesebb Oltáriszentséggel.* A Szent István-templomtól a Wollzeilen és Ringstrassen át a várkapuhoz, itt mise és ünnepélyes áldás, azután a körmenet eloszlása a Kohlmarkton és Grabenen át.

Ezen általános rendnek keretében minden egyes ország, nép hivői számára különleges ájtatosságok tartatnak azoknak saját nyelvén, oly célból, hogy a nyelvi különbségek ne szolgáljanak akadályul a hivek épülésének.

A magyar csoportnak rendje a következőkben állapíttatott meg:

Értekezletek: September 12-én d. u. 2—4 órakor. A papság és a hivek együttes értekezlete. Elnök: Csernoch János dr., kalocsa-bácsi érsek.

a) Az Eucharistia tiszteletének története Magyarországon. Előadó: P. Komarik István S. J. (Kalocsa.)

b) Az Oltáriszentség kultuszának előmozdítása a papok és világiak részéről. Előadó: Ámon Pál tb. kanonok, plébános (Ujvidék).

c) Az Oltáriszentség és az intelligencia. Előadó: Prohászka Ottokár dr., székesfehérvári megyés püspök.

September 13-án d. u. 2—4 órakor: A papság értekezlete. Elnök: Mailáth Gusztáv Károly gróf, erdélyi megyés püspök.

a) Az eucharisztikus irodalom, különös tekintettel a szentbeszédekre. Előadó: Makay Lajos dr., intézeti lelkész (Budapest).

b) A papok eucharisztikus társulata. Előadó: Hanauer A. István dr., a papok eucharisztikus társulatának igazgatója.

c) A papok feladatai a gyakori szentáldozás körül, főtekintettel a gyónószékre. Előadó: Mihályfi Ákos dr., egyetemi tanár.

September 14-én d. u. 2—4 órakor: Az oltáregyesületek és egyéb eucharisztikus egyesületek értekezlete. Elnök: Glattfelder Gyula dr., csanádi megyés püspök.

a) Az oltáregyesületek közelebbi és távolabbi feladatai. Az oltáregyesületek nem pusztán nőegyesületek. A választmány, a terjesztőnők és a nőtagok szerepe az oltáregyesületekben. Előadó: Galcsek György dr., apátkanonok (Vácz).

b) Az oltáregyesületek viszonya a többi hitbuzgalmi társulatokhoz. A naponkénti szentséglátogatás társulata. Az eucharisztikus gyermekszövetség. Előadó: Kánter Károly prelátus, királyi várplébános, a budapesti központi oltáregyesület igazgatója.

c) Az oltáregyesületek szervezése, egymáshoz való viszonya; az oltáregyesületek országos szövetsége. Előadó: Révay Tibor dr., érseki titkár (Kalocsa).

Esti ájtatosságok: September 12., 13. és 14-én este 8 órakor magyar nyelven a kapucinus-rend templomában; tót nyelven a Szent Ágoston-templomban.

Magyar szentbeszédet mondanak: Buttykay P. Antal, Szinek Izidor, Varga Mihály; tótot: Csambál András S. J., Halmos Ignác, Danielik József C. M.

Az utazásra, elszállásolásra, a kongresszusba való belépésre nézve a központi bizottság a következő tájékozást adja:

Az utazásra vonatkozólag úgy a magyar állam területén lévő összes vasutak, mint az osztrák államvasutak kedvezményt biztosítanak, úgyhogy *Budapesttől Wienig* az útiköltség:

Gyorsvonaton:	I.	osztály	23	korona	50	fillér,
«	II.	«	15	«	40	«
«	III.	«	7	«	70	«
Személyvonaton:	I.	«	16	«	50	«
«	II.	«	10	«	50	«
«	III.	«	4	«	85	«

A gyorsvonaton III. osztály csak az esetben használható, ha az utazó különvonathoz csatlakozik, mert III. osztályú kocsik csak ily vonatoknál lesznek.

A kedvezményes jegy váltására jogosító igazolványok a központi bizottságnál (Országos Katholikus Szövetség) 1 korona kiállítási illeték ellenében kaphatók, de csak azoknak, akik kongresszusi jegyet váltottak.

A kongresszusra 4-féle jegyet adnak ki: 10, 6, 2 és 1 koronáért.

A *10 koronás* jegy az összes üléseken való részvételre s az összes kiadványokra;

a *6 koronás* az összes üléseken való részvételre;

a *2 koronás* egy nap ülésein való részvételre;

az *1 koronás* csak a körmeneten való részvételre jogosít.

A magyar csoport jelvénye 1 koronába kerül.

A nagy körmeneten — melyhez csak férfiak csatlakoznak — az egyes nemzetek külön csoportban s azon belül az egyes testületek zászlók alatt vesznek részt, ami már önmagában is fontossá teszi, hogy az önálló Magyarország imponáló tömeggel jelenjen meg.

A körmenethez nem csatlakozó közönség részére tribünöket állítanak fel, melyre a hely minősége szerint később megállapítandó árban, különböző jegyek adatnak ki.

Valamennyi katholikus szervezet (kongregációk, szent Ferenc III. rendje, oltáregyesületek, körök stb.) minél tömegesebb részvételére számítunk és ezek között kívánatos, hogy a magyar katholikus egyetemi és főiskolai hallgatók is, mint a nemzeti csoporthoz csatlakozó külön testület, minél nagyobb számmal vegyenek részt. A wieni katholikus diákegyesületek már ez irányban felhivást intéztek a magyar ifjúsághoz, melynek szervezeteit a központi bizottság (az Országos Katholikus Szövetség) ezen az úton is figyelmezteti s egyúttal értesíti, hogy jelentkezéseik szintén a központi bizottság útján történnek.

Az elszállásolás részint csoportosan (iskolákban, egyesületekben, nagyobb termekben), részint egyénenként (magánlakásokon és szállodákban) történik. Ára 1 koronától fölfelé. oly összegben, amint azt a jelentkező kívánja és aminek megfelelő elhelyezéséről gondoskodik a rendezőség.

A központi bizottság (Országos Katholikus Szövetség) a következő beosztás szerint:

Szeptember 11-én délutántól 15-éig estig az utazás, elszállásolás és ellátás költségének fedezéséről

I.	csoport	140	korona,
II.	«	100	«
III.	«	80	«
IV.	«	60	«
V.	«	40	«

lefizetése ellenében gondoskodik, úgyhogy az I-ső csoport I-ső, a II. és III. csoport a II-ik, a IV. és V. csoport a III-ik osztályon utazik; az I—IV. csoport egyéni, az V. csoport tömeges elszállásolást kap; egyéni elszállásolásnál azonban csak az I. csoport tagjai laknak külön szobában.

Több oldalról hangzott el az a kívánság, hogy a magyar csoport a kongresszussal kapcsolatosan Máriaczellbe zarándokoljon. Jelentkezést erre a központi bizottság (Országos Katholikus Szövetség) elfogad s a feltételeket, az osztrák bizottsággal megállapítva, utólag közli.

A kongresszusra való jelentkezés a központi bizottsággal (Országos Katholikus Szövetség), a kongresszusi jegy s a vasuti igazolvány árának egyidejű beküldése mellett közlendő, megjelölve egyúttal, hogy a központi bizottság útján óhajtja-e az utazást, vagy az utazást, elszállásolást és ellátást is együtt, amely esetekben a csoportszám is megjelölendő és az utóbbi költségek 1912. augusztus 10-éig megküldendők.

Ezek szerint a jelentkezésnél három főcsoport alakul ki:

a) azok, akik csak a részvételt jelentik be;

b) azok, akik a részvételt jelentik be s az utazás rendezését is a központi bizottságtól óhajtják;

c) azok, akik részvételre jelentkeznek s az utazás, elszállásolás és ellátás rendezését is a központi bizottságra bizzák.

Jelentkezések Magyarországról csakis a központi bizottság (Országos Katholikus Szövetség) útján történnek, mely egyúttal bármely érdeklődésre a kellő felvilágosítással szolgál.

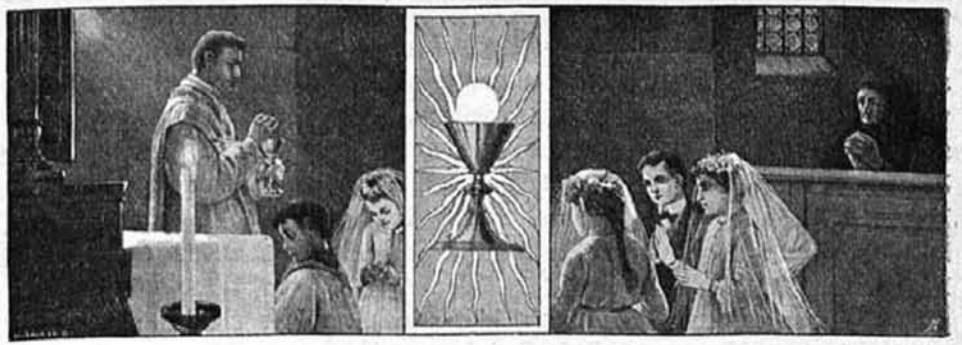

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A gyakori szentáldozás a négereknél.

EGY CHILONGAI misszionárius írja, hogy a négerek azt tekintik a legérzékenyebb büntetésnek, ha nem engedtetik meg nekik a gyakori szentáldozás, mert nagyon belátják, hogy nemcsak a testnek, de a léleknek is szüksége van táplálékra, hogy éljen és fejlődjék. Kétszázötven megtért néger közül 140—150 hetenkint járul a szentáldozáshoz, rendesen vasárnap; 30-án pedig naponkint áldoznak.

Mariya misszióállomáson a napi áldozók száma több, mint száz. Az évi gyónók száma 59.000, az évi áldozások száma 101.847.

P. Monllec rubagai misszionárius azt írja, hogy hiveiket folyton buzdítják a gyakori áldozásra, melynek az lett az eredménye, hogy mult évben 104.971 volt az áldozások száma s hogy a hitélet ennek következtében folyton emelkedik.

A terményeiben oly gazdag Kisubi községben, mely még pár év előtt pogány volt, s mely ma a kereszténység virágzó községe, a mult évi áldozások száma meghaladta a 28 ezret. A vasárnapi áldozók száma 200, a naponkintieké 40—42. Annál nagyobb érdemül kell ezt nekik betudni, mert a keresztények szanaszét messze távolságokban laknak a templomtól. Ha a 115 néger misszióállomást figyelemmel kisérjük, azt tapasztalhatjuk, hogy a gyakori szentáldozás a négereknél rohamosan terjed. Beszéljenek maguk a számok, melyek az egyes években az áldozások számát jelentik:

Év:	Áldozások:	Év:	Áldozások:
1898-ban	174.778	1908-ban	1,027.939
1900-ban	285.206	1909-ben...	1,479.999
1904-ben	529.602	1910-ben	1,767.778
1907-ben	784.259		

Ezzel nem akarjuk azt mondani, — folytatja a misszionárius — hogy az összes áldozók szentek, mert hiszen pogány környezetben élnek s néger vér foly ereikben, csak azt akarjuk jelezni, hogy hiveink igen jóakaratuak s hogy tudják, hol meríthetnek küzdelmes életükben erőt, kegyelmet, bátorságot, vigasztalást. Fekete testvéreink gyakran járulnak az Úr asztalához és ez a gyakori áldozás csodás hatásokat hoz létre a négerek lelki életében: megjavulnak s mindinkább élnek az evangélium szellemében.

Valóban néger testvéreink példát adnak nekünk európai fehér testvéreiknek, hogy hogyan kell értékelni a gyakori szentáldozást s hogyan kell azt megvalósítani.

Kövessük példájokat!

Schuster, seckaui püspök a gyakori áldozásról.

A szentáldozás által az Isten és az ember úgyszólván eggyé lesznek. Ennek az egységnek nincs jobb eszköze, mint a szentáldozás. Az Oltáriszentség iránt való bensőséges áhitat és szeretet csodálatosan erősíti hitünket, keresztény reményünket, bizalmat csepegtetve szivünkbe Isten iránt és felgyujtja bennünk az Isten és felebarát iránti szeretetet. Erre főleg napjainkban igen nagy szükség van.

Az Úr Jézus az Oltáriszentségben imádkozik érettünk, megszentel minket áldásos jelenlétével s a legbensőbben egyesül velünk a szentáldozásban.

Mi emberek, az után vágyódunk, hogy az Istennel minél tökéletesebb módon egyesüljünk, mert a Teremtő ezen vágyat szivünkbe oltotta. Ez a vágy a maga teljességében valóra vált, midőn az Úr Jézus a legm. Oltáriszentségben átadta magát az embereknek. Csak így lehetséges, hogy őt minden ember láthassa, hogy ő mindenkihez közel és minden helyen egy ugyanazon időben legyen. Igen, csak ily módon lehetséges, hogy az emberekkel valóban és a legbensőbben egyesülhessen — a szentáldozásban.

A kenyérnek Krisztus testévé és vérévé való átváltozásában és a szent Ostya vételében jön az Úr az emberi lélekbe, hogy hasonlóvá tegye azt magához. Itt szellemileg ugyanaz történik, mint a vassal a tűzben. A vas magában véve hideg, kemény és sötét szinű. De ha a tűzbe teszik, úgy csakhamar meleg, hajlítható világos, izzó és fénylő lesz, mint a tűz maga. Igy az ember is, ha Krisztussal egyesül, bizonyos mértékben felveszi az ő szent tulajdonságait. Azért nincs hatásosabb eszköz az üdvösség elnyerésére, mint a szentáldozás. A méltó szentáldozás tompítja s

oltogatja a testben a szenvedély tüzét, mert, midőn Krisztus teste érinti a mi testünket, akkor a gonosz hajlamnak távoznia kell s helyt adni a szellemnek. A méltó szentáldozás eltörli a bünnek maradványait, miként a tűz elemészti a gazt, melyet a földmíves rakásba hord és meggyujt.

A méltó szentáldozás növeli bennünk a megszentelő kegyelmet, a méltó szentáldozás az az isteni szeretet, mely az embert összeköti Istennel, mintegy áthatja Istennel, természetfeletti szépséggel ékesíti föl s Istenhez hasonlóvá teszi. A méltó szentáldozás nyomába még igen sok más kegyelem is vonul, melyek az embernek erőt, képességét adnak, hogy állásában körülményei között úgy tudjon élni, hogy egykor örök üdvösségét elérhesse. Igy lesz Jézus a szentáldozásban a lélek megszentelője.

Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben erősíti és lelkesíti tanítványait, hogy az erényekben s az életszentségben előre haladjanak, erősíti s lelkesíti azokat, kik őt szeretik, hogy hőstetteket vigyenek végbe s ha kell, nagy áldozatok hozatalára is készek legyenek.

Kedves hivek, a szentáldozáshoz mindig méltó előkészülettel járuljatok, mert számunkra nincs nagyobb üdveszköz, mint az angyalok kenyere a vándorok eledele, a haldoklók útravalója.

Járuljatok gyakran a szentáldozáshoz ti ifjak és leányok! Tisztaságtok megőrzéséhez hatalmas védőre van szükségtek; Jézus a legm. Oltáriszentségben a tiszta lelked vőlegénye — Ő megvédi lelketek ártatlanságát.

Járuljatok gyakran a szentáldozáshoz ti családatyák és családanyák Hiszen a családban annyi alkalom és indítóok kinálkozik erre: kisértések, veszedelmek, betegségek, gondok, csüggedések, szerencsétlenségek és mindenféle anyagi és lelki szükségletek. Nektek szükségtek van hűséges barátra, segítőre, tanácsadóra: Jézus a legm. Oltáriszentségben a legjobb és leghűségesebb barátja a családnak, aki mindig tud és akar is segíteni.

Járuljatok gyakran a szentáldozáshoz főleg ti férfiak, kik a mai világban a legtöbb és legnagyobb lelki veszélyeknek vagytok kitéve: a hit és erkölcs megtagadása veszélyeinek. Az Úr Jézus az erő és állhatatosság forrása; áldozzatok gyakran s Ő értelmet s hősi lelkületet ad nektek, mellyel az ellenséget legyőzhetitek.

Szent Ágoston szavaival ismétlem: Isten mindenhatóságában többet nem adhatott, bölcseségében többet nem tehetett, gazdagságából többet nem meríthetett, miután nekünk adta a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Mózes, a te nagy szolgád és különös barátod el nem rothadó fából épített szekrényt s azt legtisztább arannyal vonta be, hogy abba helyezze a törvény tábláit; s én romlandó teremtmény, én merészeljelek téged, a törvény szerzőjét és az élet adóját könnyelműen magamhoz venni?

Kempis Tamás.

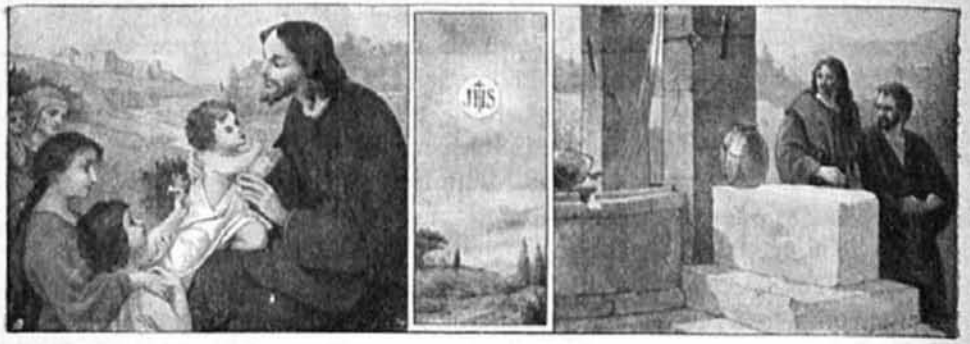

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Francia történet.

Szent János apostol, az első áldozók mintaképe, írja az ő evangéliumában, hogy az Úr Jézus az ő születésekor a sajátjába jött, de övéi be nem fogadták; azokat pedig, akik befogadták, Isten gyermekeivé tette. Sajátjába jött, mert az egész világ és minden embernek a szive az övé. De be nem fogadták: hiszen istállóban kellett születnie és 33 év mulva még Jeruzsálemből is kihurcolták, hogy keresztrefeszítsék, mintha arra sem lett volna méltó, hogy meghaljon a szent városban. Ez a szomorú dolog folytonosan ismétlődik. Ismétlődik Jézus naponkénti születésekor is, mikor leszáll az égből az oltárra és a kenyér s a bor külső szinét veszi magára. Nagyon sok ember él a világon, aki ellensége a legméltóságosabb Oltáriszentségnek; nemcsak maguk nem veszik magukhoz, hanem azt sem akarják, hogy mások áldozzanak és kivált Jézus kedvenceit, a gyermekeket nem engedik az Úr asztalához. Lássunk egy esetet, hogy sajnálni tudjuk ezeket a szegény gyermekeket és jobban megbecsüljük legfőbb kincsünket, a szentáldozást.

A példát Franciaországból veszem. Ez az az ország, melyben valamikor igen sok szent élt; ahonnan, mint máskor megírtam, 700 évvel ezelőtt a gyermekek egész serege elindult, hogy Jeruzsálemből elűzze a pogány törököt; az az ország ez, ahol Lourdes városa fekszik, ahol számtalan csoda történik — és az embereknek igen nagy része mégis teljesen hitetlen; nem akarják elhinni, hogy maga az édes Üdvözítő lakozik a kenyér külső szine alatt.

Egy-két évvel ezelőtt történt. Állami hivatalnok volt az apa. Sok gyermekkel áldotta meg az Úr Isten s ő igaz keresztény módon szerette őket. De ime, egyik nap nagyon szomorúan tér vissza hivatalából. Gyermekei, köztük Mária is, csodálkoznak s maguk is szomorkodni kezdenek. Apa máskor mindig édesen mosolyog, mikor gyermekeihez hazatér, ma pedig, mikor kivált a kis Máriát látja, még könnyezni is kezd. Ugyan mi rosszat tehetett Mária. Hiszen épen az első szentáldozásra készül, külön oktatásra jár s amit ott hall, mind megfogadja! Már pedig ott csak olyant tanítanak, ami a jó szülőknek örömet okoz! Miért szomorodik el tehát az apa különösen akkor, mikor Máriát látja?

Elmondja a mamának. «Édes jó feleségem — így szól, mikor a

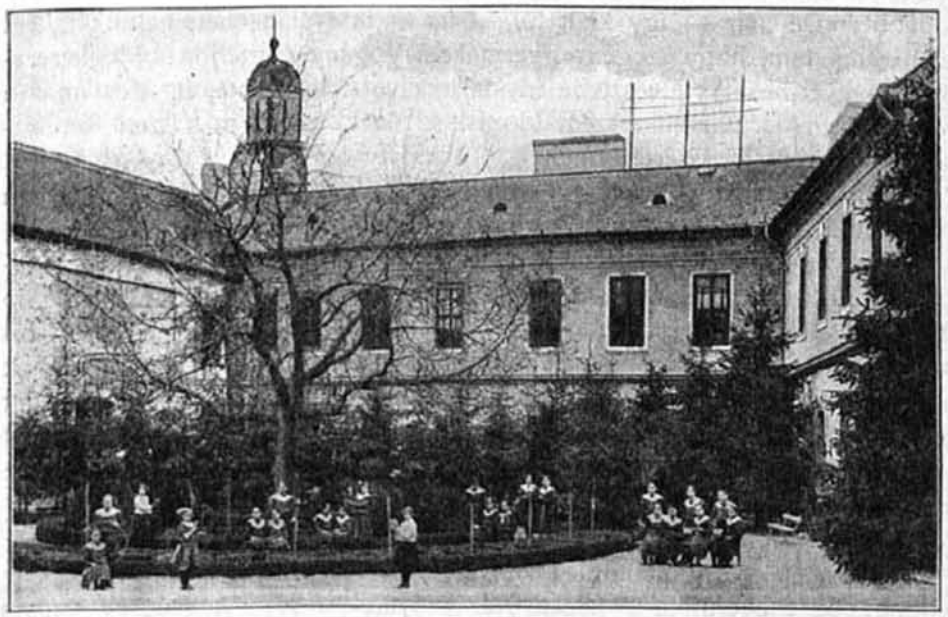

A nagyváradi Immaculata-intézet, melynek összes növendékei tagjai az euch. Gyermekszövetségnek.

gyermekek elmennek — nehéz a szivem, de nem tehetek máskép. Ma behivott magához az én főnököm és ezt mondta: Hallottam, hogy leánykája az első áldozók oktatására jár. Ennek nem szabad lennie. Ha tovább is járatja oda, elveszíti hivatalát, elveszíti kenyerét. Mit tehettem? ne legyen gyermekeimnek betevő falatjuk sem? Megigértem, hogy szegény kis Máriánk nem fog a szentáldozáshoz járulni». Az anya szive összeszorul, sír, de még jobban sír a kis Mária, amint ezt megtudja. Tehát az ő lelkében nincs hely az édes Üdvözítő számára, nem engedi egy gonosz, hitetlen ember, atyjának főnöke! Ó, de boldogok más országok gyermekei — így sóhajtott föl — ahol a gyermekeknek nem tiltják a szentáldozást, hanem inkább örülnek, mikor őket az Úr asztalánál látják!

Az Úr Isten megkönyörült a jó Mária lelkén, megkönyörült atyján is: beláttatta vele, hogy nagy hibát követett el, mikor nem engedte kis leányát a szentáldozáshoz. Mert az apának inkább kenyerét kellett volna elvesztenie, hogysem gyermeke lelkét az angyali kenyér, a szentáldozás nélkül hagyja. Megmutatta az Úr Isten az apának, hogy a hitetlen főnök még rosszabbat is fog tőle követelni. A kis Máriának még egy testvérkéje született. Az apa meg akarta kereszteltetni. Ámde magához hivatja ismét a főnöke és így szól: «Uram, ha ezt a gyermekét megkereszteltetti, elveszíti hivatalát, elveszíti kenyerét». Kitör erre a keserűség a szegény apából: «De már — így kiált föl — ha mindnyájan éhen halunk is, azt nem engedem, hogy szegény gyermekem pogány maradjon!» Megkereszteltette gyermekét s elvesztette hivatalát, elvesztette kenyerét. Most már a kis Mária is járulhatott a szentáldozáshoz. Mekkora ár ez a szent keresztségért, a szentáldozásért!

A mindennapi kenyeret kellett érte adni! S ők odaadták, igazán úgy tettek, mint régente a keresztény vértanuk!

Eddig ez az egy történet a sok szomorú eset közül, amelyek manapság Franciaországban történnek. Valóban így történt: magyar pap beszélte el nekem, aki Franciaországban lakik. Hogy aztán mi történt tovább a családdal, kapott-e az apa másutt valami munkát, vagy koldulniok kellett-e, éhenhaltak-e, nem tudom. De annyi bizonyos, hogy ők a szent keresztségnek és a szentáldozásnak valóságos vértanui.

Ebből pedig az következik, kis olvasóm, hogy felelj meg magadnak az Úr Isten előtt a következő kérdésekre:

Éhséggel büntetnek engem, ha a szentáldozáshoz járulok?

Elveszik érte szüleimtől a kenyeret?

Többre becsülöm-e az angyali kenyeret a testi kenyérnél, vagyis általában minden földi dolognál? Ha igen, megmutatom-e azt azzal, hogy minél gyakrabban járulok a szentáldozáshoz?

Örülök-e, hogy szabad annyiszor áldoznom, ahányszor csak akarok? De ha örülök, kész vagyok-e örömömben kivált azzal a bűnnel fölhagyni, amelyet legtöbbször követek el?

Tégy úgy, amint lelkiismereted mondja és lassanként annyi jót fogsz tenni, hogy az Úr Isten szemében te is a szentáldozás vértanuja leszesz. Azonkívül ki tudja, nem-e a te kérésedre is fogja az Úr Isten meglágyítani egy-egy hitetlen ember, vagy könnyelmű gyermek szivét, aki az Oltáriszentséget nem szereti? Mily öröm és boldogság lesz egykor a mennyországban hallanod, hogy ezt az embert, ezt a gyermeket a te imád mentette meg az örök kárhozattól!

Szentséget vivő gyermek.

Azerkilencszáznyolcban történt. A francia katonák sorban támadták a vallásos tiroli nép falvait és városait. Kegyetlenségük sokszor az Úr Jézust sem kimélte meg az Oltáriszentségben. Ettől féltek leginkább Szoldateska jámbor lakói, mikor az ellenség feléjük közeledett. De mit tegyenek? Lelkészük messze volt a hegyekben valamelyik betegnél. Összegyültek tehát a falu öregjei tanácskozni. Az őszhajú férfiak közül senkisem merte az áldoztatókelyhet megérinteni. Ekkor előállott egy magastermetű férfiú s ezeket mondotta:

«Férfiak méltatlanok vagyunk arra, hogy megérintsük az Úr szent edényét. De talán az Úr Isten megengedi, hogy az én hároméves kis lánykám vigye. Lelkén még ott ragyog a megszentelő kegyelem, bűn azt el nem homályosította és az Úr Jézus úgyis annyira szereti a gyermekeket».

Az ajánlatot elfogadták. A sekrestyés kinyitotta a szentségház ajtaját. Vele együtt nagy tömeg nézte térdreborulva a megható jelenetet, amikor a kis leány, kit atyja tartott a karján, keblére ölelte az áldoztató-kelyhet. S a mosolygó gyermek boldogan szorította kis szivéhez a kincset. Atyja pedig vitte a rejtekhelyre kettős kincsét: Az Urat és gyermekét.

Ugy-e, gyermekeim, szivesen lettetek volna a kis leány helyében? No hát titeket még jobban szeret az Úr Jézus, mert akár naponként is szivesen szivetekbe száll, csak tartsátok azt tisztán és menjetek gyakran a szentáldozáshoz.

300 francia gyermek a pápa előtt.

A tavasszal 300 francia gyermek zarándokolt le Rómába hitoktatóik vezetése alatt, hogy Őszentségének megköszönjék, hogy a kis gyermekeknek is megengedte a szentáldozáshoz való járulást. Midőn Rómában a vonatról kiszálltak, 1000 olasz gyermek mosolygott feléjük s üdvözölte a kis francia testvérkéket.

A római pápa a gyermekzarándokokat palotájának (a vatikánnak) kertjében fogadta fényes udvari kiséretétől környezve. Midőn a pápa trónján helyet foglalt, egy 11 éves fiúcska mondott kedves kis beszédet, Őszentségéhez intézve, azután egy 12 éves fiúcska nyujtott át a pápának négy könyvet, melybe azon gyermekek nevei voltak beírva, kik március 19-én, Őszentsége nevenapján az Úr asztalához járultak, szentáldozásukat a pápa szándékára ajánlották föl. Ezen gyermekek száma: 135.330. Oszentsége rendkívül meg volt hatva, midőn hallotta, hogy mennyire szeretik őt a francia gyermekek, kik névnapjára azzal kedveskedtek neki, hogy 135.330-an szentáldozást ajánlottak föl érte.

Oszentsége a gyermekeket megölelte, kézcsókra bocsátotta s mindegyiknek egy-egy Jézus szent Szive-érmet adott. A jelenet oly fölemelő volt, hogy a jelenlevő szülők örömkönnyeket hullattak. A pápa végül áldását adta rájok s midőn távozott, még egyszer hátrafordult s nyájasan mosolyogva integetett a kis zarándokok felé. Másnap mindnyájan közösen járultak a Maria Maggiore-templomban a szentáldozáshoz, melyet Vannutelli biboros kezéből vettek. A gyermekek soha életükben nem fogják elfelejteni római kedves emlékeiket. *y. r.*

Egy generális

LAMORICIÉRE francia generális mintája volt a hősöknek. Sok csatában tüntette ki magát. De még a legveszedelmesebb időkben is pontosan megtartotta vallási kötelességeit. Még a böjtöt sem mulasztotta el, pedig ez háborús időben nagyon nehéz. Különösen a szentmisére szeretett menni, de ha nem hallgathatott, akkor otthon imádkozta el a miseimákat. 1845-ben Algeria afrikai államnak katonai kormányzója lett. Mikor azonban IX. Pius pápát megtámadták gonosz ellenei, mindjárt otthagyta a hatalmas III. Napoleon francia császár szolgálatát és a szorongatott pápa segítségére sietett.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség tagjaihoz.

Kedves Gyermekeim!

Tőletek bocsánatot kell kérnem, és pedig azért, mert valamit nem lehetett megtartanom. A fölvételi lapon ezt olvashatjátok: «A tagoknak névsora s az őket érdeklő dolgok az *Örökimádás* c. folyóirat *Gyermekvilág* c. rovatában közöltetnek». Hála legyen a jó Istennek, oly sok száz meg száz gyermek jelentkezett a szövetségbe, hogy a sok hely elfoglalása miatt a névsort — legnagyobb sajnálatunkra — nem közölhetjük. Midőn az Eucharisztikus Szövetséget megalkottuk, nem reméltük, hogy egyszerre meghódítja az a ti kis sziveteket s hogy seregesen fogtok a szövetségbe lépni. Azt azonban föl fogjuk említeni, hogy milyen helyekről és hányan léptek be. Kedves Gyermekeim, az a fő, hogy neveitek az Élet könyvébe legyenek beírva. Arról a kis kitüntetésről, hogy neveiteket az eucharisztikus Úr Jézus lapjában olvashatnátok: mondjatok le s hozzátok meg Neki ezt a kis áldozatot. Remélem, nekem is megbocsátotok s azért imádkoztok, hogy minél több jóakaratú gyermeket küldjön az Úr Jézus az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»-be. *Igazgató bácsi.*

Röptében a nagyvilág körül.

Eucharisztikus triduum. Június 3., 4., 5., 6-án volt Récsén, Pozsonymegyében triduum. Végezték Bubnics, Révay és Greguska plébános urak. A nép a sürgős munka dacára reggel, este résztvett a szentbeszédeken. A nagy lelkesedéssel elmondott szavak sok lélekben fellobogtatták a Jézus iránti szeretetet. Legnagyobb volt a hatás a kicsinyeknél. *153-an beiratkoztak az eucharisztikus gyermekszövetségbe.* És azóta buzgón járulnak az Úr asztalához. Javarésze naponként áldozik. Szorgalmasan járnak szentmisére és a templomban illedelmesen viselkednek. Jézus maga tanítja őket, hogy kell a templomban viselkedni. Ez a kis mustármag, amelyből majd terebélyes fa lesz. E három nap alatt az áldozók száma volt 2700.

Vác. A váci megyés püspök úr nagyszabású mozgalmat indított egyházmegyéjében a bécsi eucharisztikus kongresszus érdekében. Szándéka minél szélesebb néprétegeket a kongresszuson való megjelenésre birni. Ép azért nagy terjedelmű egyházmegyéjének több városában értekezletet szervezett. Az értekezletek központi helyei voltak: Vác, Kecskemét, Hódmezővásárhely és Szolnok. Sikerüket biztosította gazdag tárgysorozatuk, melyet a következőkben adunk.

Július 3-án Kecskeméten. 1. Dr. Galcsek György: A nemzetközi eucharisztikus kongresszusról és az oltáregyesületekről. 2. Révész István: Gyakori szentáldozás és a hivek gyóntatása. 3. Trummer Ferenc: Az utolsó kenet szentsége és a betegek gyakoribb áldoztatása. 4. Bősz Emil: Az isteni tiszteletek rendjének pontos és lelkiismeretes betartásáról. 5. Takáts Mihály (idősb): A gyakori szentséglátogatásról. Ide jött a kecskeméti, a kiskunfélegyházai, a ceglédi és az alsónémedii esperesi kerület papsága.

Július hó 4-én Hódmezővásárhelyen. 1. Dr. Galcsek György: A nemzetközi eucharisztikus kongresszusról és az oltáregyletekről. 2. Bernátsky Ferenc: A lelki áldozásról. 3. Korpás Pál: A papi koronák az eucharisztia szolgálatában. 4. Varga Mihály: A szentáldozáshoz való méltó előkészület s hálaadás módjairól. (Különös tekintettel a szentmisére.) 5. Urbán

János: A katholikus egyesületek belső élete és az Eucharisztia. Ide jött a hódmezővásárhelyi és a csongrádi esperesi kerület papsága.

Július hó 5-én Szolnokon. 1. Dr. Galcsek György: A nemzetközi eucharisztikus kongresszusról és az oltáregyletekről. 2. Lévay Mihály: A nép eucharisztikus szellemének fejlesztése az Úr házának ékesítése útján. 3. Trungel János (idősb.): A haldoklókról kellő időben való gondoskodás és a házi beteglátogatás. 4. Dr. Perémy Imre: A földmívesség lelki gondozása az Eucharisztia nyomán. 5. Dr. Boroviczény Nándor: A gyermekek gyakori szentáldozásának kiviteli módjai. Ide jött az alpári, a szolnoki, az ujszászi, a nagykátai és a zsámboki esperesi kerület papsága.

Július 6-án Váczon. 1. Motesiczky János ált. püspöki helynök: Elnöki megnyitó. 2. Dr. Galcsek György: A nemzetközi eucharisztikus kongresszusról és az oltáregyletekről. 3. Schmidt János: A gyakori szentáldozásról. 4. Gossmann Ferenc: A kongregációk mint az Eucharisztia eszközei. 5. Drien István: Hogyan fejleszthető a nép lelki életében a gyakori szentáldozás és misehallgatás iránti buzgóság. 6. Chobot Ferenc: A templomok nyitvatartásáról. 7. Dr. Schwarcz Gusztáv: A papi imaegyesületekről. Ide jött a soroksári, a fóti, a gödöllői, az ecsegi, a romhányi, a nógrádi, a hatvani, a székesegyházi esperesi kerület papsága.

Belgium. A szentségtörő szociáldemokraták. Belgiumban a szociáldemokraták a francia forradalom vadságait újították meg egynehány napra. Országgyűlési választások voltak és hogy a katholikus választókat megfélemlítsék, rátörtek a templomokra, ahol mindent törtek, zúztak, ami útjukba akadt. Még a legméltóságosabb Oltáriszentséget sem kiméltek, hanem szentségtelen kezükkel a földre szórták. Valóságos kálváriát kellett az Úr Jézusnak végig tűrnie, azzal a különbséggel, hogy ezúttal a szociáldemokraták voltak a hóhérok. A hivők lelkét megrendítő eseményt egy protestáns ujság így írja le: «Igy jutottak a forradalmi tömegek, melyek útjukban forradalmi dalokat üvöltöttek s lázadó kiáltásokat ordítoztak, a szent János- és szent Miklós templomokhoz, melyek mindegyikét megostromolta a csőcselék. A főtámadást a szent János egyháza állotta ki. Betörték az összes művészi festési üvegablakokat s miután egy negyedórai munka után betörték a tölgyfa főajtót, behatoltak a templomba. Összetörték az összes székeket, a roncsokat a templom közepére hurcolták, reádobálták a miseruhákat s aztán felgyújtották az egészet. A tabernakulum sem kerülte ki pusztító dühüket, feltörték, az ostyákat kiszórták a földre s lábbal taposták. Végül egy hatalmas csillárt is darabokra zúztak. A kissé későn érkezett csendőrség sortüzet adott rájuk, szétkergette őket, mire a tűzoltók eloltották a tüzet. A templom egy szomorú rom képét nyujtja. A szent Miklós-templom ablakait is bezúzták s csak az idejében odaért fegyveres erő akadályozta meg, hogy oly sorsra nem jutott, mint a szent János-templom».

Természet világából

Nyári nap.

A NAP MAGASAN áll az égen s lebocsátja sugarait a zöldelő és virágzó világra. Ily verőfényes nyári napon öröm a séta szántóföldeken és kertekben, réten és mezőn. Vidámság és öröm nevet minden oldalról felénk. Az országúton, virágzó fák alatt, kedélyes vándorcsapat halad, kis virágcsokorral a kalapon, bottal a kézben. A pásztor nedvdús legelőre hajtja nyáját; az aratók a lejtőn vidám énekkel kisérik a kasza pengését. A földmíves örvendező szívvel nézi a már sárguló gabonát. Még a beteg és szenvedő embert is új életremény tölti el, ha a megújult természet teljes életüdeségét látja.

Dél lett; melegen süt a nap. «Aranyos napsugár ragyog nevetve minden ormon. Csendes elragadtatással csapong a pillangó a virágos mezőn.» A déli tikkasztó levegőben kimelegszik az ember is, nem egy homlokon gyöngyözik a verejték. De, se baj! Ahol sok a fény, ott sok az árnyék is. Ezt a különben rossz értelemben használni szokott mondást itt jó értelemben akarom venni. Azt akarom ugyanis mondani, hogy ha a magasból tűz le a nap forró sugara, akkor hűvös árnyékba, csobogó patak mellé húzódik a mezei munkás — itt rövid pihenőt tart, hogy azután újult erővel folytathassa munkáját.

Magasra rakott szekereken hordják be az illatos szénát, az első mezei termést. A cseresznyefa zöld lombja között érett cseresznye piroslik; a napos erdőszélén édes szamóca csábítgat s a finom málna integet felénk. Repülő, lobogó zászlócskákkal vidám gyermeksereg vonul a frissen kaszált rétre, hogy ének és játékkal erősítse tüdejét és tagjait. Énekök és ujongásaik viszhangzanak a közel faluban.

S mint az ember, úgy örül az állat és madár is ily szép nyári napnak. Szorgalmasan döngicsél a méhecske virágról-virágra repülve és hordja haza az összegyüjtött édes mézet. Sebesen vágtat tüskön-bokron keresztül a bogár, mintha mindenütt első akarna lenni; és a madarak oly énekre zendítenek, mintha csak övék volna a napsugár. Fölhangzik a búzaföldről a pittypalaty; a bokorban a rigó hivogat s a ligetben a patak gyorsan tovatünő hullámainál a fülemüle hallatja panaszos dalát. Szóval mindenütt elevenség és fürgeség, mintha csak ez az egy nyári nap volna az ember és állat életében. «Jó napot!» E barátságos szóval üdvözli egymást mindenki. Csak egy bosszankodik a szép és jó nap miatt, a bolond bagoly sötét odujában, rikácsol, sóhajt és álmosan forgatja nagy szemeit, ha kitekint a tiszta verőfényes és zajos világba. Világos nappal «Jó éjt!» kíván ő magának s vastag fejét mélyen tollai közé dugva gondtalanul tovább alszik.

Elmélkedés.

Vajjon Isten keze nem alkotta-e a szép, világos nyári napot, hogy érzékelhetővé tegye általa a kereszténység világosságát, melegét és gyümölcseit? A fölkelő nap előidézi a nappalt; Krisztus születésével megkezdődött a kereszténység első napja, melyet csakhamar követte a többi nap és év. Krisztus mennybemenetele s a szentlélek elküldése által befejezésre jutott a keresztény egyház; most már legmagasabb pontján áll a nap, vagyis érleli gyümölcseit az új isteni hit a világban. Mily boldogság az emberre, hogy a kereszténység világosságában és napfényében járhat, hogy kegyelemáldásaiban élhet.

«Ime én mindent megújítok,» mondja Isten. Valóban a Jézus által tanított vallás a legmagasabb tökéletesség vallása s elvezeti az embert a tévely és bűnből a tökéletes szentséghez. «Aki szent, legyen szentebb, aki tökéletes, legyen tökéletesebb.» Azért látjuk mindjárt a kereszténység kezdeténél a szív és lélek általános megújulását. Mindenütt rügyfakadás, virágzás és érés, mint szép nyári napon. A régi bálványok ledőlnek, helyükön az élő Isten temploma épül fel. A tudomány és művészet új irányt és lendületet vesz. Hol azelőtt kegyetlenség és szenvedély, gyülölet és bosszú uralkodott, ott most a szeretet és béke birodalmát találod. A kereszténység meghozta az Isten iránti szeretettel a felebaráti szeretetet, szeretetet a munkához, szeretetet a szenvedés és erényességhez. Mint nyáron a nap sugara bearanyoz mindent, úgy az igazi szeretet aranyfénye is megnemesíti az életviszonyokat, összehozza a szegényt a gazdaggal, enyhíti a testi és lelki szükséget. Nem csoda, ha ezért minden szívben öröm és vidámság honol!

Azonban a kereszténység nem szüntette meg a saját és mások hibái elleni küzdelmet, sőt ellenkezőleg vele a gonoszság elleni küzdelem teljes hévvel tört ki. Igen, küzdelem és szenvedés kisérik a keresztényt bölcsőjétől a sírjáig — a békét csak az nyeri el, ki előbb jól és kitartóan küzdött. Azért bátran mondhatjuk: sok verejtékébe kerül ez az embernek. Vér és verejték termékenyítette meg minden országban a kereszténység vetőmagját, azok véres verejtéke, akik azt elvetették.

Ki érettünk vért izzadott, ki értünk a nehéz keresztet hordozta. Ezen titokzatos szavak reá mutatnak, mily nehéz munkával, mily tövises úton kell az igazi kereszténynek haladnia. De legyen bár verejték és munka, küzdelem és szenvedés a keresztény ember osztályrésze, sebaj. Isten az ő jóságában gondoskodott hűsítő árnyékról, üdítő forrásokról is, ahol megpihenhet és felüdülhet az Istenért küzdő keresztény. A szentségek hétágú kegyelemforrásánál hűsítést, vigaszt és erőt lel szenvedélyei heve ellen, mint egykor Eliás az Isten hegyének nehéz útján. «Jöjjetek hozzám mindnyájan, én megenyhítelek titeket» így hívja az isteni Üdvözítő a betegeket, gyengéket, fáradtakat, szomorúakat és csüggedőket. A mennyei kenyér a tabernakulumban, a szentkereszt édes gyümölcse, megenyhíti a földi vándort, mint az erdőszélen csalogató gyümölcs.

Nem is lehet az másképp, minthogy a kegyelem napjainak sugarai bőséges lelki termést érleljenek. És ez így is van. Első érett termése a szent vértanuk voltak, melyet dicsének között vittek az angyalok a mennyei pajtába. Őket követi a többi, szentek és boldogok serege minden égöv, nyelv, állapot és nemből. Ég és föld viszhangzik dicséneköktől: «mert nagy dolgokat cselekedett a hatalmas; kinek szent az ő neve.»

Azonban nem egyedül az embernek van oka örülni a kereszténység áldásain, az állat és növényvilág is és egyáltalában minden teremtmény részesül a megváltás kegyelmében. «Megáldlak tehát víznek, sónak teremtménye, a mi Urunk Jézus Krisztus által» — így imádkozik különböző alkalmakkor a pap — «távol legyen tőled ördögi cselszövénynek minden gonoszsága...» Tehát az egyházi áldás által bizonyos mértékben fölszabadul a teremtmény az ördög bilincseiből s visszaadatik üdvhozó használatra az embernek. Gondolj csak a víz- és gabona-szentelésre és hasonlókra. Ennélfogva «minden teremtmény és minden lélek dicsérje az Urat.» S kitől indul ki mind ez a lelki öröm és áldás? Ki a központja az egész keresztény életnek és tövekvésnek? Jézus Krisztus, a mi imádandó Üdvözítőnk! Ő az, ki most megdicsőülten trónol fönt az égben — mint a déli nap — tőle jön minden jó; Ő a mi állandó közbenjárónk az Atyánál. Vele küzdünk, Ő általa győzünk, legyen Ő dicsérve az örökkévalóságban!

De mogorva, az örvendetes munkálkodástól távol álló bagoly van a keresztények között is, a félkatholikus, a lanyha névleges katholikus. Ezek boszankodnak más ember igyekezetén, nem képesek megérteni a keresztény hit magasztosságát, nem tudják méltányolni az egyház áldásait. Honnan van ez? Épen mert langyosak és irtóznak minden megerőltetéstől és áldozattól, mert komolyan nem gondolkodnak, katholikus könyvet sohasem olvasnak, prédikációt nem hallgatnak. Az ily félkatholikusoknak ébredése egykor borzasztó és rettenetes lesz, ezek a tevékenység napjait átaludták, használatlanul hagyták elmúlni hasonlóan a balga szűzekhez, a lusta szolgához.

Alkalmazás.

Használd föl az időt, mert gonosz napok járnak! Úgy lehet nemsokára megjön számodra az éj, amikor már többé nem munkálkodhatol. Lásd, most vannak az üdvösség napjai, most van a kegyelem ideje. Ha nem használod föl szorgalmasan a nyár meleg napjait a téli készlet gyüj-

tésére, úgy keserűen fogod azt megbánni. Ne cselekedjél és beszélj úgy, mint a gazdag az evangéliumban: «Lelkem egyél-igyál, vigan gyönyörködjél» — hanem fontold meg gyakran, amit neki Isten mondott: Bolond, az éjjel számot kivánnak töled, lelkedről.»

Igy jár az, aki nem gazdag Isten előtt. Jézus isteni szive, add, hogy jól felhasználjam az időt és kegyelmet, hogy gyümölcsöt hozhassak az örök életre. Németből: *R. O.*

IRODALOM.

A négergyermek, katholikus képes havi folyóirat legszegényebb fekete testvéreink iránt való szeretet ápolására. Kiadja Kláver Szent Péter Társulata. Megjelenik magyar, német és olasz nyelven. Ára évenkint póstával együtt *1 korona.*

Megrendelhető a: «*Visszhang Afrikából*» irodájában, Budapest, IV. ker., Ferenciek-tere 7, III. lépcső, I. em. és *Kláver Szent Péter Társulata* leadóállomásán, *Temesvár-Gyárváros,* Páva-utca 15., II. em. — Levelek és pénzküldemények egyenesen Kláver Szent Péter Társulata általános igazgatónője cimére is intézhetők: *Ledóchowska M. T.* grófnő, *Róma,* via dell'Olmata 16.

***

Visszhang Afrikából, katholikus havi folyóirat az afrikai misszióte vékenység előmozdítására. Kiadja a Kláver Szent Péter Társulat. XIII. Leó és X. Piusz pápa Őszentségeiktől megáldva.

Megjelenik magyar, német, lengyel, olasz, cseh, francia, szlovén, portugál és angol nyelven. Előfizetési ára egy évre *1.50 korona.*

Megrendelhető: A «*Visszhang Afrikából*» irodájában, Budapest, IV. Ferenciek-tere 7., III. lépcső, I. em., *Kláver Szent Péter Társulata* leadóállomásán, *Temesvár-Gyárváros,* Páva-utca 15/II. — Levelek és pénzküldemények egyenesen Kláver Szent Péter Társulata általános igazgatónője cimére is intézhetők: *Ledóchowska Mária Terézia grófnő, Róma,* Via dell'Olmata 16. — Ugyanonnan lehet felvilágosítást is kérni minden a Társulatot és annak szerzetes intézményét illető ügyben.

***

Szent Család, képes havi folyóirat keresztény családok számára. Kiadják a budapesti kármeliták (IV., Huba-u. 12.) Előfizetési ára egész évre 2 korona.

KIMUTATÁS.

A Budapesti Központi Oltáregyesület tagjaitól 1912. február hóban befolyt alamizsnák:

Légrádi Imréné 1 k., Kapitány Ferencné 1 k., Mészáros Ignácné 2 k., Lévay Gyula 2 k., Brandt Terézia 8 k., Hitterin Mária 1 k., Wagner Béláné 2 k., Wagner Mariska 2 k., Szabó Teréz 2 k., Dr. Jambrikovits Lászlóné 5 k., özv. báró Vécsey Józsefné 4 k., Vécsey Eszter bárónő 4 k., gróf Sztáray Sándorné 4 k., Kósa Sári Budapest 4 k., özv. Baráth Lajosné 2 k., Ludwig Edéné 3 k., Cohen Adrienne Páris 2 k., Kóczán N.-né Budapest 4 k., Kóczán Mariska 2 k., Vígkedvű Pálné 4 k., báró Luzsenszky Margit 10 k., Pardusz Mária Rimaszombat 4 k., Altdorfer Nándor Budapest 60 f., Altdorfer Nándorné 60 f., Altdorfer Mária 60 f., Hálmay Nándor 1 k., Szilágyi Ferenc Budapest 1 k., Fekete Eszter 2 k., Gerschnak Teréz 44 f., Mariai Károlyné 7 k., Droppa Teréz 2 k., Gáspár Julianna 40 f., Grim Gusztávné 4 k., Fránke Pálné 4 k., dr. König Henrikné 4 k., Messelhauser Ilona 1 k., Tomory Erzsébet Munkács 50 f., Katrenyák Pálné Alsókubin 4 k., Fejérváry Celestin Budapest 10 k., Schill Eugénia 2 k., Szalma Péterné 1 k., Székely Miklósné 6 k., özv. Bruska Jánosné 2 k., Smegal Ferencné 20 f., Dombi Eleonora 2 k., Neubolt Dezsőné 1 k., Danczer Aloisia terjesztőnő gyűjtése: Hefinger Katalin 24 f., Kralovánszky Katalin 2 k., Biener Mária 2 k., Mordonszky Franciska 5 k., Pintér Zsuzsanna 96 f., Schancz Teréz 24 f., Cserei Teréz 2 k., Baum Zsuzsanna 2 k., Török Anna 2 k., Török József 2 k., Márkus Irma 2 k., Hardy Ferenc 2 k., Jantzky Lujza 4 k., Garbisek Teréz 24 f., Oberhauser Eleonóra 24 f., Hallik Mária 24 f., Barabási Anna 1 k., Kubis Anna 4 k., Koller Magdolna 2 k., Balázs Teréz 24 f., Lesso Anna 24 f., Szegner Paulin 24 f., Hallik Mária 24 f., Katona Anna 1 k., Müller Katalin 24 f., Danczer Aloisia 2 k., Tungyik Erzsébet 60 f., Páska Mária 2 k., Pletenik Etel 24 f., Mayer Irma 2 k., Mareczky Jozefin 4 k., Józsa Márton 2 k., Józsa Anna 2 k., Dála Mária 2 k., Papp Teréz 2 k., Ruczkovics Julia 2 k., Bauer Mária 1 k., Novák Mária 24 f., Paksi Katalin 24 f., Szao Róza 24 f., Szeigl Katalin 24 f., Stein Anna 72 f., Latz Anna 1 k., Krajnyák Anna 1 k., Marchart Mária 1 k., Schmidinger Mária 1 k., özv. Berec Mátyásné 24 f., összesen 64 k. 12 f., Handrus Antalné Budapest 2 k., Termes Józsefné 2 k., Mihálik Jánosné 1 k., Szabó Mártonné 1 k., Szirmai Rezső 1 k., Nagy Zsuzsika Kecskemét 60 f., Nagy Annuska 60 f., Farkas Anna 1 k., Klein Antalné Budapest 2 k., Fraller Józsefné Vecsés 1 k., Szeman Jánosné Budapest 80 f., özv. Horváth Istvánné 2 k., Kluzacsek János 2 k., Kluzatcsek Margit 2 k., Kluzacsek Rezsőné 24 k., Kluzacsek Kornélia 2 k., Kluzacsek Gizella 2 k., Kluzacsek Rezsőné gyűjtése: özv. Prenoscillné Pethő Etelka 2 k., özv. Máchát Vincéné 2 k., Allt Lipolda 2 k., Barzsa Terézia 2 k., összesen 8 k. Foltán Jozefa 2 k., Polonyi Karolin 1 k., Forster Kálmánné 10 k., Pácz Anna 2 k., Trégler Ferencné 2 k., Biankodeli Károlyné 2 k., Nonn Józsefné 2 k., Kaffka Fáni 2 k., Fuchs Irén 2 k., Steiner Mártonné terjesztőnő gyűjtése: Schmidbauer Ágostonné 2 k., Hajducsek Gézáné 2 k., Begna Ferencné 7 k., Neimann Samuné 5 k., Lányay Béláné 4 k., Steiner M. 4 k., Nonn Annuska 2 k., Tóth Ferencné

2 k., Barcs Antalné 2 k., Vavrek Róza 2 k., Szenczuk Tamásné 2 k., Szalay Boriska 2 k., Thury Samuné 2 k., Menesdorf Kálmánné 2 k. összesen: 40 k. Balog Lászlóné 2., Vida Emica 24 f., Droppa Emma 2 k., Polgár János Nagyszentmiklós 4 k., Polgár Jánosné 2 k., Nemessányi Emma Budpaest 2 k., Böhm Erzsébet 2 k., Kántor Mári Kisbér 1 k., Haller Kálmán Lukaménye 2 k., Lorenz Adél terjesztőnő gyűjtése: Vézinger Ilka 20 k., Lorenz János 1 k., Lorenz Mária 1 k., Lorenz Adél 2 k., Szalay Gizella 4 k., összesen: 28 k. Szandalics Józsefné Budapest 8 k., Gerstenbrein Andrásné 8 k., Takács Gizella 4 k., özv. Botoky Lajosné 4 k.

A Budapesti központi Oltáregyesület tagjaitól 1912. március hóban befolyt alamizsnák:

Bencze Jánosné Budapest 24 f., gróf Wenkheim Frigyesné 30 k., Obendorfer Jánosné 1.40 k., Gajári Ödönné 10 k., Budafoki Margit 1 k., Kantatics István Rábaszenttamás 2 k., Dőri Ádámné Pécs 1 k., Svaicz Julia Budapest 2 k., Sas Pálné 3 k., Takács Károly 2 k., Weidner Diesel Ernőné Oravicza 2 k., Frits Etelka Várgedei tagoktól 96 f., Szilveszter Lajosné 2 k., Veszprémi Józsefné 1 k., Kormos Béláné 4 k., Reinthelcz Antalné 2 k., Molnár Viktória 4 k., Mosos Károlyné 1 k., özv. Hajba Józsefné 1 k., Kmeif Istvánné 1 k., Gulácsy Zsigmondné 1 k., Krausz Pálné 2 k., Várady Pálné 1 k., Osvald Károlyné 1 k., Berger Andorné 1 k., Grüncz Jánosné 60 f., Diósy Ferencné 1 k., Mundy Vilmosné 1 k., Bokor Aurél 24 f., özv. Günther Tivadarné 4 k., Csiz Katalin 4 k., Csiz Anna 1 k., Csiz Mária 1 k., Hartmann Jánosné 4 k., Szabó Mária 2 k., Löniczki Borbála 2 k., Hermann Mária 4 k., Magyar Erzsébet 2 k., Melhart Pál és Pálné Sárköz 1 k., Hannák Antal Budapest 2 k., Hannák Antal 4 k., Boldog Istvánné 80 f., Gazder Józsefné 1 k., Tőry Emilné 10 k., Varga Adél 8 k., Kurucz Lajosné 2 k., özv. Hauser Jánosné 2 k., Schieberna Julia 2.40 k., Hold Anna 4 k., özv. Korpácsy Mihályné 2 k., Horánszky Ferencné 2 k., Baranyai Mária 4 k., dr. Pokorny Emanuel 8 k., Pfaff Teréz Nagykanizsa 4 k., Szalay Imréné 2 k., Vayand Károlyné, Vayand Károly, Boriska, Margit, Mariska, Luiza, István Rákosszentmihály 3 k., Szelényi Gábor Budapest 1 k., Sziklay Jenőné 2 k., Schneider Teréz 40 f., özv. Koyer Károlyné 50 f., Merkl Anna 60 f., Griger Ilona, Nagyugróc 2 k., Bajnoha Margit 10 k., Kováts Mária Budapest 2.40 k., Horváth József és neje 4.80 k., Bokor Aurél 24 f., Bokor Sándor 24 f., Miskó Józsefné terjesztőnő gyűjtése: Határ Etel 2 k., Krikowa János 4 k (résztv.), Krikowa Jánosné 4 k., Gabon Anna 2 k., Nowoszedlak Mária 2 k., özv. Giefing Istvánné 4 k., Sörös Mária 2 k., özv. Vogel Ferencné 2 k., Wendelin Nándor 1 k., Fuchs Antalné 2 k., Miskó József és neje 8 k., Ott Antal és neje 4 k., özv. Schmidt Konrádné 6 k., Galantay Balog Margit 4 k., Poor Mária 2 k., Hugyecz Mária 2 k., Poor Erzsébet 2 k., Malmavits Irén 2 k., Fill Ilona 2 k., Hochstein Károlyné 4 k., összesen 61 k., Frecskay Irén 2 k., F. Emilia 2 k., Salkovics Jánosné 2 k., Lesztenszky Julia 2 k., özv. Loka Józsefné 2 k., Nébel Anna 2 k., Bugár Ludovika 4 k., Lisko Vilma 3 k., Kollár Borbála 1 k., Weber Stefánia 40 f., Agrikula Mária 24 f., Mihalyek Mathild 24 f., Bellágh Kálmán és neje 5 k., Dobrovolszky Mária 4 k., Pap Mária 3 k., Nagy Teréz 2 k., Takács Teréz 2 k., Szüts Anna 4 k., Kaltnecker Mária 2 k., Bögehold Oszkárné 2 k és Irma 1 k., Demjén Istvánné 2 k., Kárvázi Amália 2 k., Michl Alajosné 8 k., Laub Jánosné terjesztőnő gyűjtése: özv. Szautner Zsigmondné 2 k., Tomás Ferencné 2 k., Willinger N.-né 2 k., Thaller István 2 k., Szende Alajosné 2 k., Gebhard Rezsőné 6 k., Krénitzky Lajosné 2 k., Tüll Jánosné 5 k. összesen 23 k., Jungmayer Valburga terjesztőnő gyűjtése: 2 k., Herold Mária 2 k., Butz Ferencné 2 k., Fabin Ludmilla 4 k., Metzger Ferencné 1 k. összesen 11 k., báró Rudnyánszky Józsefné 4 k., Komarofszki Veron 40 f., Herfort Irén terjesztőnő gyűjtése: Skorka Mihályné 2 k., Borovcsák Katalin 6 k., Herfort Ferencné 2 k., Gánsler Mátyásné 1.20 k., Geosits Józsefné 1 k., Nogel Imréné 1 k., Argauer Elekné 2 k., Cifrus Juliska 2 k., Kálmán Katica 2 k., Kálmán Györgyné 2 k., Horváth Irma 1 k., Kaszás Lajos 1 k., Hickl Róza 2 k., Gröger Rezsőné 2 k., Nyilas Terézia 2 k., Dózsa Mihályné 1 k., Dózsa Mihály 4 k., Jeszenszki Pálné 1 k., Lerchner Mátyásné 1 k. összesen 36.20 k., Knapp Konstancia terjesztőnő gyűjtése: Juhász Anna 4 k., Knapp Antalné 2 k., Lukács Mariska 2 k., Leitner Enma 2 k., Cicutti Lajos 2 k., özv. B. Brandenstein Ottóné 2 k. összesen 14 k., Kesztely Betti terjesztőnő gyűjtése: Kelemen Antalné 3 k., Török Józsefné 2 k., Hameneuer Anna 2 k. összesen 7 k., Rumpler Gézáné terjesztőnő gyűjtése: Schreiner Józsefné 10 k., Román Gézáné 2 k., Veinberger Jánosné 2 k., Miskolczy Gyuláné 5 k., Buzás Mihályné 5 k., Buzás Mihály 5 k., Kristánits Jánosné 2 k., Beker Ferencné 4 k., Schmidt Józsefné 4 k., özv. Szigeti Józsefné 1 k., Kakas Károly 40 f., Kiss Gizella 40 f. összesen 40.80 k., Madaras Józsefné terjesztőnő gyűjtése: Koos Ottóné 2 k., özv. Weisz N.-né 2 k., Kozma Jánosné 2 k., Vezsenyey Rózsa 10 k. összesen 16 k., Éberling Józsefné terjesztőnő gyűjtése: Imre Róza 2 k., Paurek Teréz 2 k., Mitzkó Ferencné terjesztőnő gyűjtése: Slieder Mihály 24 f., özv. Hütner Jenőné 2 k., özv. Denk Antalné 1 k., özv. Schmiedt Antalné 1 k., Pilcher Ferencné 2 k., Simon Istvánné 24 f. összesen 6.48 k., Galli Betti terjesztőnő gyűjtése: Grentzner Antalné 4 k., Kauser Józsefné 2 k., Kauser Vilma 2 k., Felsmanné Kauser Clarisse 2 k., dr. Saitz Lászlóné 4 k. összesen 14 k., Mészáros Alajosné 6 k., Nagy Jánosné, Jászó 2 k., Markó Leopoldina 2 k., Budzák Julia 2 k., Blicha Ferencné 2 k., Zapotoczky Mihály Felsőolcsvár 12 k., Drunka Józsefné Budapest 4 k., Novák Márton 4 k., Galovits Zoltánné 2 k., Salamon Józsefné 2 k., Dworzsák Ignác 2 k., Gonosz Rozália 24 f., Thinschmidt Gyuláné 2 k., Voigt Nándorné 10 k., Czibor Ernőné 2 k., özv. Lön Károlyné 3 k., Gosztonyi Kálmánné 10 k., Csiffaly Teréz 2 k., Appan Marianne 2 k., Rózsay Valéria 2 k., özv. Venczelly Mihályné 4 k., Ibrányi Ferencné 2 k., Németh Istvánné 2 k., Kovalovszky Józsefné 2 k., Stankovics Gizella 1 k., Müller Emilia 1 k., Reményi Mária 2 k., özv. Marx Antalné 5 k., Beznak Mariska 5 k., özv. Monszport Lajosné 60 f., dr. Erőss Gyuláné 2 k., Kees Alajosné németujvári tagoktól 1.20 k., Németh Zsófi 50 f., Német Istvánné 50 f., Szempesz Lajos 30 f., Gönnert Gizella 40 f., Várossy Károlyné 6 k., Hausz József 4 k., Hang Teréz 20 k.

Az Oltáregyesület által a szegény templomoknak ajándékozott templomfelszerelési tárgyak pénzértékben való kimutatása.

1. Esztergomi főegyházmegyében: Dercsika 180 k., Aszós 24 k., Nagycétény 250 k., Budapest I., Maglódi-úti kápolna 90 k., Tardoskedd zárda 180 k., Köpösd 410 k., Palást 190 K, Budapest VI. ker. áll. főgimnázium 180 k., Barsbese 382 k., Zsitvaapáti 55 k., Nemcsény 403 k., Vámosmikola 100 k., Bars-Alsóvárad 135 k.,

Nyitra-Bajna Iskolatestvérek 240 k., Nagykereskény 280 k., Felsőtur 90 k., Barstaszár 600 k., Budapest, III., Gyógyíthatlanok kápolnája 150 k., Albár 180 k., Budapest Soroksári-úti gimnázium 100 k., Vámosladány 337 k., Csáb 400 k., Szentmihályúr 670 k., Budapest Jézus-Szive-temploma 100 k., Budapest lazaristák kápolnája 300 k., Budapest, VIII. k. főgimnázium 370 k., Szimő 100 k., Őgyalla 260 k., Budapest Erzsébet-kórházkápolna 146 korona.

II. Besztercebányai egyházmegye: Bacúr 480 k., Bajnóclaza 120 k., Borosznó 20 k., Felsőapáti 20 k., Kövesmocsár 70 k., Sebcsér 100 k., Beszt. szeminárium 40 korona.

III. Veszprémi egyházmegye: Zselickislak 220 k., Lábod 270 k., Somogysámson 350 k., Kutas 140 k., Borzavár 100 k., Csurgó 35 k., Orosztony 120 k., Bezeréd 180 k., Aka 100 korona.

IV. Szepesi egyházmegye: Fenyőháza 460 k., Magurka 290 k., Kriva 180 k., Szepesmindszent 330 k., Erdődka 340 k., Hidasnémeti 400 k., Kvacsán 100 k., Lokca 100 korona.

V. Szombathelyi egyházmegye: Vasfarkasfalva 250 k., Orbánfalu 100 k., Rohonc 140 k., Szentsebestyén 100 k., Zalaegerszeg 420 k., Kukmér 150 korona.

VI. Rozsnyói egyházmegye: Felsőtisztás 700 k., Sajópüspöki 250 k., Egyházasbást 300 k., Rozsnyó 100 k., Rimaszombat 75 k., Csetnek 220 korona.

VII. Egri érseki egyházmegye: Kunszentmárton 370 k., Pásztó 110 k., Tiszaörs 670 k., Eger 100 k., Dorogháza 450 k., Dédes 300 korona.

VIII. Csanádi egyházmegye: Csermő 330 k., Oravicbánya 180 k., Ujantalfalva 140 k., Bozovics 200 k., Egres 380 k., Magyarszentmihály 200 k., Nákófalva 80 korona.

IX. Kassai egyházmegye: Lénártó 200 k., Felsőolcsvár 70 k., Bártfa 180 k., Kassa 270 k., Kassamindszent 400 k., Kvasznókvajda 210 k., Mezőlaborc 180 k.

X. Nagyváradi egyházmegye: Szentjobb 110 korona.

XI. Erdélyi egyházmegye: Brassó 100 k., Óradna 180 k., Kőhalom 300 k., Szamosujvár 470 k., Kolozsvár 100 korona.

XII. Nyitrai egyházmegye: Nagydivény 200 korona.

XIII. Székesfehérvári egyházmegye: Kistétény 200 k., Ercsi 80 k., Bodajk 120 k., Bakonysárkány 130 k., Felcsút 140 korona.

Zágráb 250 k., Belgrád 100 k., Sarajevo 450 k., Sztojdraga 100 k., Devetina 60 k., Trenton 450 k., Banjaluka 100 k., Cavalla 340 korona.

XIV. Lugosi gk. egyházmegye: Rakovica 170 k., Illadia 130 k., Ugribert 190 k., Csukics 180 korona.

XV. Munkácsi gk. egyházmegye: Mezőzombor 150 k., Ungsasfalva 100 k., Oroszvég 125 k., Zsukó 370 k., Csomafalva 150 k., Nagypeleske 100 k., Nagydobos 100 k., Alsóhatárszeg 80 k., Mártonháza 140 k., Bányafalu 120 k., Szőllősvégardó 110 k., Beregbárdos 260 k., Nagykároly 100 k., Taracujfalu 60 k., Gálszécs 60 k., Kisalmás 80 k., Gánya 210 k., Jánk 150 k., Zemplénagárd 170 k., Ungvár 280 k., Iszka 100 korona.

(Folytatjuk.)

Szerkesztő: **Tiefenthaler József.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

XIII. ÉVF. 1912. 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

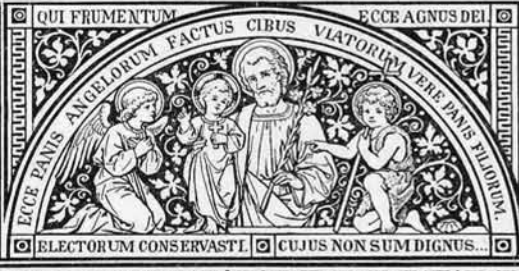

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Savely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K	60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 «	50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K	20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 «	50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 «	50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 «	— «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók **Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál.** Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. **Első szentáldozási képek** Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. SZEPTEMBER 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Tiefenthaler József:* Fel a bécsi nemzetközi eucharisztikus kongresszusra! — *Reviczky Aladár C. M.* Jézus Szive Társulata a haldoklók lelki segélyezésére. — *Tiefenthaler József:* Csodás magyar szentségi körmenet Lourdesban. — *W. eucharisztikus kongresszus r.:* Az első évtized az eucharisztikus világkongresszusok történetében. — Kegyes adományok Bosznia részére. — *A.:* Ének az oltárnál. — *L. I.:* Áldoztató kehely és az emberi szív. — *Klett István S. J.:* Nagy vendégség. — *Clara Adoratrix:* Vértanú az oltárlépcsőn. — Vakok óvója. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Az új Jákob-kútja. — Eucharisztikus élet egy németországi városban. — *S.:* «Mindennapi kenyerünk.» — *Gyermekvilág.* Rovatvezető: Dr. *Szyllaba Emil.* A szentségi Jézus diadalának napjai. — Szent Gellért püspök és vértanú. — Eucharisztikus élet egy javító-intézetben. — A kis ministráns. — Egyesületi élet. — Kimutatások.

Fel a bécsi nemzetközi eucharisztikus kongresszusra!

DIES ENIM SOLEMNIS AGITUR — ünnepi napok lesznek ott szeptember 12-től 15-ig. Krisztusi napok, szentségi napok! A legméltóságosabb Oltáriszentség diadalünnepe! A legnagyobb hittitoknak legfényesebb megünneplése! Ennél hatalmasabb meghódolás Isten tekintélye előtt nem képzelhető.

A létfenntartás eszközeit úgy becsüljük, mint életünket. Lelki életünk fenntartási eszköze az Oltáriszentség. Amely mértékben szeretjük lelkünket, üdvünket, megváltásunkat, olyan mértékben lelkesüljünk, buzduljunk lelkünk táplálékáért, az Oltáriszentségért!

A mi Istennünk és lelki táplálékunk diadalünnepe lesz Bécsben!

Az Úr a pálmavasárnap dicsősége közepette sírt. Sírt Jeruzsálem felett, mert nem ismerte meg jövetele napján. Az eucharisztikus kongresszus is most annyira közel kerül hozzánk, hogy azt kell mondanunk, hozzánk jött. Ismerjük fel a nagy napot! Ne sírjon felettünk, nemtörődömségünk felett fájdalomkönnyeket a szentségi Jézus, hanem minden katholikus szív, minden katholikus lélek mutassa be hódolatát a szentségi Úr Jézusnak.

Messze, távoli, országokból, idegen világrészekből ezren és ezren jönnek kinyilvánítani hitüket. Gazdagok és szegények, férfiak és nők egyaránt zarándokolnak a nagy napok szinhelyére Bécsbe.

Mi magyarok pedig mindezeken kívül ott találjuk a nagy Szentség elé borulva ősz uralkodónkat, apostoli királyunkat, püspökeinket, egyházi és világi nagyjainkat. Fel tehát minél többen, minél lelkesebben a bécsi nemzetközi eucharisztikus kongresszusra! Különösen a szept. 15-én tartandó eucharisztikus diadalmeneten igyekezzünk az ország legtávolabbeső részeiből is tömegesen résztvenni. Az Oltáriszentség iránti hitnek olyan kolosszális megnyilatkozását fogjuk ott látni, amelyért érdemes bármily áldozatot hozni. Erre a napra a legutolsó percig ad jegyeket a bécsi központi iroda (Zentralstelle des eucharistischen Kongresses, Wien I., Stefansplatz Nr. 5.) *Tiefenthaler József.*

Jézus Szent Szive-Társulata a haldoklók lelki segélyezésére.

Az eucharisztikus életet élő hiveknek van egy nagyon fölemelő, nagy jutalommal járó, édes érzéseket keltő s emellett rendkívül lelki hasznokat eredményező kötelességük: az apostolkodás. Nemcsak a püspököknek és áldozópapoknak kell apostoloknak lenni, hanem a hiveknek is — főleg az Oltáriszentség tisztelőinek, a gyakran áldozóknak. S ha a világiak nem is prédikálhatnak, gyóntathatnak és a szentségeket ki nem szolgáltathatják, mégis igen-igen sokat tehetnek a lelkek megmentésében: imájukkal, szent áldozásaik, önmegtagadásaik, jócselekedeteik fölajánlásával, vagyis imaapostolságukkal. Ilyen imaapostolságra van alapítva az a társulat, melynek neve «Jézus Szent Szive társulata a haldoklók lelki segélyezésére» s melynek célja imádságokkal, szent áldozásokkal, szent misékkel s egyéb jócselekedetekkel azon kegyelmek kiesdeklése az Úr Jézus szent Szivétől a szent Szűz közbenjárására, amely kegyelmek a haldoklók megtéréséhez szükségesek.

Naponkint körülbelül százezer ember hal meg. Ezen százezer közt mily sokan lehetnek, kik nincsenek a megszentelő kegyelem állapotában. S ha bűneikben halnak meg, örökre elkárhoznak. Egy azonban segíthet rajtuk: az Isten végtelen irgalma, kegyelme. Ha Isten megkönyörül rajtuk s megadja nekik a tökéletes bánat, a megtérés kegyelmét, úgy meg-

menekülnek az örök kárhozattól. Ezt a kegyelmet kiesdekelhetik a hivek is — főleg azok, kik közel állnak az Úr Jézus szent Szivéhez: az Oltáriszentség tisztelői s legfőbbkép a napi áldozók.

Hogy a halálos bűn állapotában élő haldoklók közül minél többet meg lehessen menteni az örök boldogság számára, ez eszmét úgy váltotta ki a gyakorlati életben P. *Lyonnard* János S. J., hogy 1864-ben társulatot alakított, hogy így egy egyesületbe csoportosítsa azon buzgó lelkeket, kik minél több embert meg akarnak menteni az örök tűztől.

Az Úr Jézus szent Szivének ezen társulata a külföldön nagy virágzásnak indult, úgy hogy ma már sok százezer tagja van. Hazánkba a lazarista misszionáriusok hozták be a jelen évben, hogy itt is alkalmat adjanak a hiveknek, hogy az eucharisztikus Úr Jézus dicsőségére minél többet és minél többen imádkozzanak a bűnös haldoklók megtéréséért.

Eucharisztikus lelkek lépjetek be e társulatba s legyetek annak első s buzgó apostolai!

A társulat szabályait a következőkben adjuk:

1. *A társulat célja:* A halálgyötrelmeket átélt Úr Jézus szentséges Szivének és a szent fia fájdalmain kesergő boldogságos szűz Mária szivének tisztelete; azon kegyelemnek kérése, hogy a naponkint körülbelül 100.000 haldokló boldog halállal muljék ki e világból és a vigasztalás kegyelmének megszerzése a szomorkodók számára.

II. *Fölvételi föltételek:* A társulat tagja lehet minden rangú és korú katholikus,

1. ha kötelezi magát (de nem bűn terhe alatt), hogy naponkint elimádkozik a haldoklókért egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet vagy naponkint elvégzi ezen imádságot: «Kegyes és irgalmas Jézus, lelkek kedvelője, szentséges Szived haláltusájára és szeplőtelen szűz Anyád fájdalmaira esdve kérlek, mosd meg véreddel mindazon bűnösöket az egész világon, kik most vivódnak a halállal s még ma kimulnak. Amen. Jézus halállal tusakodó szive, irgalmazz a haldoklóknak».

100 n. b. mindennap: teljes búcsu egyszer havonkint, ha ezen imát egy hónapon át háromszor napjában különböző időben elmondjuk, IX. Pius 1850. II. 2.

2. Ha erre egy fölhatalmazott személytől magát saját akaratából a társulatba fölvéteti és vezeték- és keresztnevét a tagok névjegyzékébe beiratja. A beiratás ingyen történik a budapesti lazaristáknál. (IX., Gát-u. 6.) Tetszés szerinti csekély adomány fejében fölvételi lap is kapható.

III. *A társulat szervezete:* A társulat országos igazgatója mindenkor a budapesti Gát-utcai lazarista missióház főnöke. A társulat havi közlönye az «Örökimádás»» (Budapest, IX., Üllői-út 77.). A társulat terjesztésére az országos igazgató helyi igazgatókat nevezhet ki.

IV. *A társulat lelki előnyei: A)* a tagok teljes búcsut nyerhetnek:

1. A felvétel napján, vagy akadályozás esetén ugyanazon hónap egy, szabadon választott napján. 2. A társulat fő ünnepén: az Üdvözítőnek a Getzemáni kertben végzett imájának emléknapján (hetvenedvasárnap után való kedden) vagy nyolcada alatt egyszer. 3. A szent vérnek mindkét ünnepén: bőjt 4. péntekén és július I. vasárnapján. 4. Krisztus öt szent sebének ünnepén: bőjt 3. péntekén; nagycsütörtökön, Úrnapján és Jézus Szive ünnepén. 5. A hétfájdalmú Szűz mindkét ünnepén: fájdalmas pénteken és szeptember 3. vasárnapján. 6. Szent József mindkét ünnepén: március 19-én és husvét után 3. vasárnapon. 7. Istenes szent János (március 8.) és Lelli szent Kamill ünnepén (július 18.). A fönnti búcsuk elnyeréséhez föltételek: gyónás, áldozás, templomlátogatás és imádság a pápa szándékára. 8. A halál órájában a rendes föltételek mellett. 9. Egyszer havonkint, ha valaki naponkint imádkozik a haldoklókért és havonként legalább egyszer ½ óráig imádkozik a fönnti szándékra. 10. A társulat terjesztői részére áldozócsütörtökön és Nagyboldogasszony ünnepén. 11. A társulat áldozópap tagjai hetenkint kétszer oltárkiváltsággal birnak a megholt tagok részére. *B)* A tagok nem teljes búcsut nyerhetnek: 300 napit, ha az alábbi imádságot elvégzik: Mária irgalmas Szive könyörögj a szomorkodókért.

V. *Ajánlatos jócselekedetek és áitatossági gyakorlatok:* 1. Minden hónapban a társulat fél óráig a társulat szándékaira a haldoklókért imádkozni s értük szent áldozásokat vagy szentmiséket fölajánlani vagy hallgatni. 2. Arról gondoskodni, hogy a nagybetegek idejében részesüljenek a szentségekben. 3. Kisebb-nagyobb alamizsnák küldése a haldoklókért végzendő szentmisékre. Aki 20 koronát ad, az életében és halála után részesül a társulati misék gyümölcseiben. 4. A társulati áldozópapok kötelezettsége csak a szentmiséikben való memento, egyébként kéri őket a társulat, hogy a haldoklókért évenkint legalább egy szentmisét végezzenek s a misének második intencióját hetenkint legalább egyszer ezen szándékra ajánlják föl. Ezt egyszer s mindenkorra megtehetik.

Reviczky Aladár C. M.

Csodás magyar szentségi körmenet Lourdesban.

Augusztus 5-én a Lourdesban buzgólkodó magyaroknak felejthetetlen napjuk volt. Az első lourdesi nemzeti zarándoklat 500 főnyi tömege már kora délután csoportosult a bazilika előtt elterülő hatalmas téren. Ma a magyarok körmenete lesz. Magyar püspök, dr. Kohl Medárd fogja az Oltáriszentséget körülhordozni. Minden magyar szív hevesen dobogott s lázas sietséggel sietett a csodálatos barlang felé. Úgy éreztük, mintha

bennünk, kik az ország külömböző részeiből odazarándokoltunk, az egész katholikus Magyarország körültérdelné az egyszerű barlangot. Vajjon a

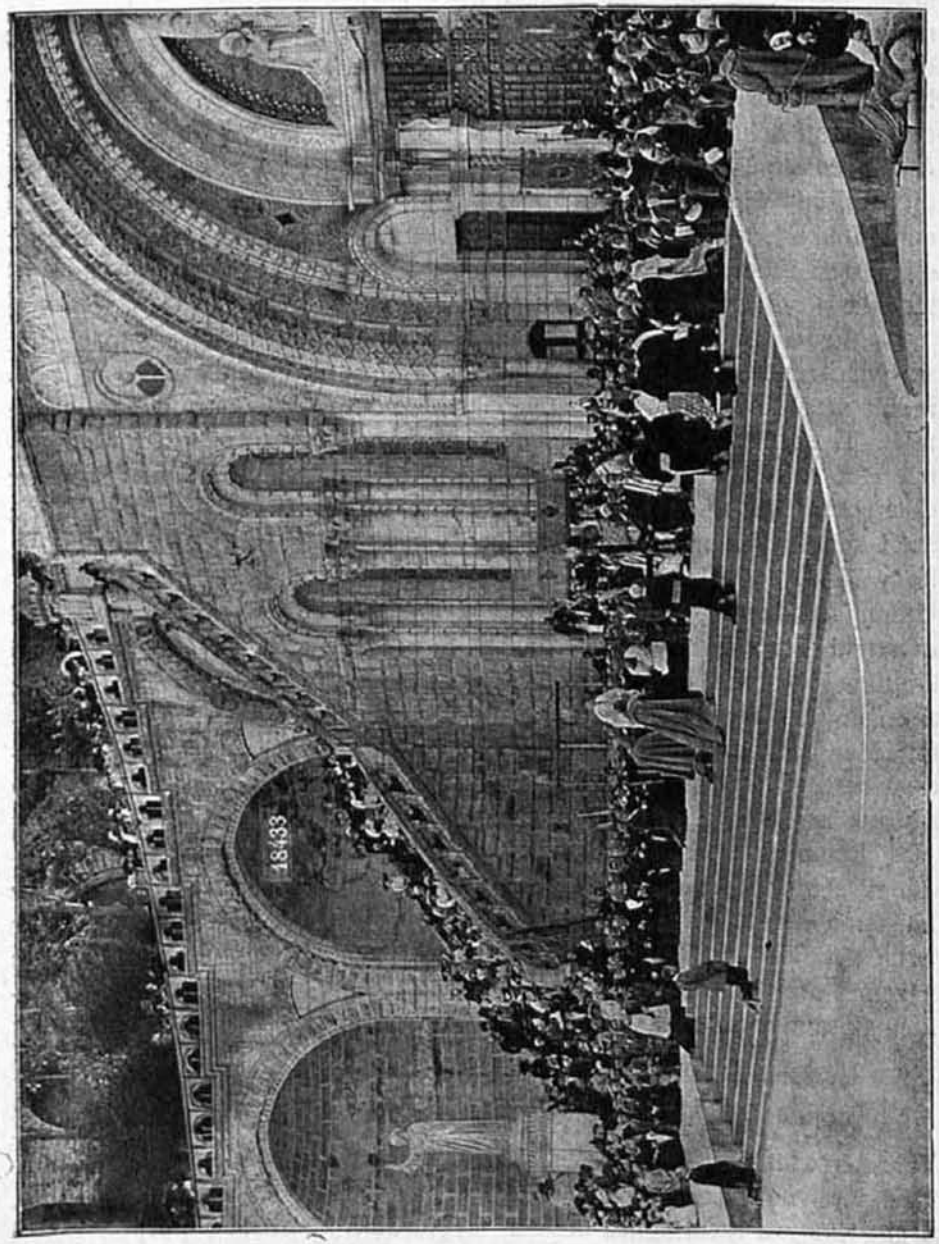

Szentséges körmenet Lourdesban.

lourdesi szűz Anya ma is közbenjár-e szent Fiánál, hogy gyógyító kegyelmét a betegekre árassza? Remegő érzés súgta bensőnkben, hogy nem

vagyunk érdemesek reá. Mint nemzet messze eltértünk hűségétől. Sok magyar szív nem tiszteli őt anyjának s mennyi azoknak a száma, kik nevét, melyet az angyalok is tisztelettel ejtenek ki, becsmérelik. Azután rajtunk kívül ott volt még a franciák, belgák, hollandok, olaszok és bécsiek hatalmas zarándoklata és mindezeknek lobogó buzgósága, megrendítő hite mellett mi elzárt nyelvünkkel félénken huzódtunk meg. Mégis remény dagasztotta keblünket, mert hiszen a tizedik keresztúti állomás fölállítása és fölszentelése a magyar nemzet nagylelkűségéből, az Úr Jézus iránti mély hitünk és imádatunk tanuja. S mikor Mária képével és nemzeti cimerünkkel ékesített magyar selyem lobogó tövében 500 magyar hódolt a lourdesi csodatévő Szűznek, a boldogságos Szűz régi magyar nemzetét, Mária-országát láthatta lábai előtt térdelni.

Míg e gondolatok végigcikkáztak a lelken, megindult a diadalmenet az Oltáriszentséggel. Az Úr Jézus, mint a valódi irgalmas szamaritánus indult meg könyörületes útjára. Hatalmas és diszes mennyezet jelezte útját. E sorok frója egyike lehetett azon szerencséseknek, kik a mennyezetet hordhatták. Leírhatatlan az a bizalom, mellyel minden szem az Oltáriszentséget nézi. Senki sem lát ott ostyát, hanem magát az Urat és azért szivet-lelket megrázó erővel hangzanak föl a kérések: Uram, add, hogy lássak. — Uram, add, hogy halljak. — Uram, add, hogy járjak! — Uram, ha akarod, meg tudsz gyógyítani. — Uram, csak egy szóval mondjad és meggyógyulok. — Drága jó lourdesi szűz Anyánk, könyörögj érettünk! — Nem is kérések ezek, hanem követelések; mert a bizalom, a remény a Megváltó iránt oly nagy, hogy nem fér a szívbe, hanem velőtrázóan erőteljes követelésekben tör a Szentség felé. Es minden beteget a kereszt csókjával illet a Szentség: sorban megáldja a püspök az Oltáriszentséggel a betegeket.

Remegett a bensőm és eszembe jutott egy nagy francia gondolkodónak a mondása: meg kellene bolondulnom, ha csodát látnék. De ez hitetlen gondolat volt, mert hiszen benne vagyunk a csodák, a természeti és természetfölötti csodák oceánjában. Azért elűztem fejemből és átengedtem lelkemet annak a boldogító és kimondhatatlanul édes reménynek és bizalomnak, amely mindenkinek a lelkéből előtört.

***

Az Üdvözítő a szentostya leple alatt befejezte irgalmas körútját. Visszatért a templomba. Visszatért a rózsafűzér kápolnába, mert hiszen a rózsafűzér királynéjának közbenjárása és hathatós kérése vitte őt a betegek közé. S alig hogy a szentségház kulcsa megfordult zárjában, a püspök elé áll egy sápadt és az izgalomtól egész testében remegő nő és átadja a püspöknek két hosszú mankóját, melyekkel tíz éven át pótolta holtan alá-

csüngő egyik lábát és hurcolta odább beteges testét. Nem volt rájuk szükség többé. Meggyógyult.

Ajka mozgott, de izgalmában nem tudott hangot kiadni. És csakhamar mellette termettek a boldogságtól zokogó rokonai és földiei, a dijoni plébános, kinek hive volt és több ezernyi tömeg. Kötélkordont vontak köréje, mert menthetetlenül eltiporták volna. Mindenki látni akarta, érinteni ruháját, örömcsókjaival elhalmozni azt, kit Isten kegyelme ennyire megilletett. Az emberár magával sodorva a gyógyult nőt, majd az orvosi iroda, majd a grotta felé hömpölygött. A hála, az öröm, a lelkesedés nyert diadalmas kifejezést a hatalmas embertömeg izgatottságán.

A püspök, kit mindig nagy udvar szokott körülövezni, ezúttal egyedül maradt és arca nem kevésbbé volt sápadt, mint azé a nőé, kit a boldogságos Szűz közbenjárására az ő püspöki kezén át gyógyított meg az Oltáriszentségben lakó Úr Jézus gyógyító kegyelme — az első magyar nemzeti zarándoklat szentséges körmenete alkalmával.

Tiefenthaler József.

Az első évtized az eucharisztikus világkongresszusok történetében.

Tamesier úrnő ernyedetlen küzdelme és sokévi fáradozása révén 1881. június 28-án testet öltött az eucharisztikus világkongresszus gondolata. A franciaországi *Lille* városában ülésezett. A várakozás ellenére a legtöbb katholikus ország küldött képviselőket, jelesen sok püspök jelent meg; mások pedig — különösen Belgiumból és Olaszországból — képviseltették magukat.

Követek jöttek Németországból, Ausztriából, Spanyolországból, Görögországból, Svájcból, sőt Ázsiából és Amerikából is. Bekastel mesteri rövidséggel tárgyalta lelkes beszédében az euchar. kongresszus programmját és célját: *Jézus Krisztus szociális királysága.* Jézus az egész emberiség és minden egyes ember királya — ez volt a kongresszus vezérgondolata. *Jézus királyságát a gyakori és közös szent áldozások fogják megvalósítani.* A társadalmat újra az Élet kenyere fogja éltetni. Leynette, arraszi püspök a Megváltónak a szentségházban folytatott életét állította példa gyanánt az emberek szeme elé szociális megváltásuk elérésére. Verbecke jezsuita atya az egyesek, a család és a társadalom kötelességeiről beszélt az Úr Jézussal szemben.

A beszédek magukban véve nem sok ujat nyujtottak a résztvevőknek. De annak a folytonos és erős hangsúlyozása, hogy mennyivel tarto-

zunk gyakorlati életünkben az Úr Jézusnak, alvó vallási öntudatunk hatalmas felébredését és gyakorlati eucharisztikus életünk óriási föllendülését jelentette.

A következő évben a kongresszus *Avignonban* ülésezett szeptember 14-től 17-ig. A résztvevők száma emelkedett. Az első kongresszus gyakorlati tanulságai itt megértek a megvalósítás számára. Avignon azon nagy eucharisztikus csoda miatt, mely itt történt, a hetvenes években nagy eucharisztikus körmenetek központjává lett. Bekastel és Verbeke itt is beszéltek. Ez utóbbinak tárgya volt: Az *Oltáriszentség befolyása a társadalomra.* Ettől kezdve ez a tétel a közeli összes kongresszusokon szerepelt. Hiszen a kongresszus célja: *A társadalom újra való kereszténnyé tétele az Oltáriszentség által.* Jézus nélkül szociális nyomor és süllyedés található minden felé. Nélküle minden reform hiábavaló. A felebaráti szeretet — amint az Úr Jézus tanítja minden következményében a gyakorlati élet számára, az egyenlőség — melyet megvalósít az áldoztató asztalnál — a lefelé huzó anyagiasság meggyőzése, mire az Ő kenyere képesít, vannak egyedül hivatva a szociális kérdés megoldására, mert a szociális kérdés mindenekelőtt vallási kérdés. Ezt a gondolatot ismételten hangsúlyozzák az eucharisztikus kongresszusok.

Minden gazdasági rendszer, melyet nem éltet a kereszténység szelleme, holt, bajt okoz és népeket öl. Az eucharisztikus kongresszusok útjukban az egész világon keresztül arra vannak hivatva, hogy ezt a gondolatot folyton a keresztény népek emlékezetében tartsák.

1883-ban *Belgiumban* jött létre az eucharisztikus kongresszus és pedig *Lüttich* városában június 5-től 10-ig. Jelentősége nőtt. Az elnöklést egy kardinális — Dechamps vette kezébe. Állandó bizottság is alakult, mely a kongresszusok rendezését tekintette feladatául. A kongresszus üléseinek vezérgondolata ismét az volt: Az Oltáriszentség befolyása a vallásos és társadalmi (szociális) életre. Egyháziak és világiak egyaránt tárgyalták. A szónokok mindinkább mélyebben fogják föl az Eucharisztia jelentőségét, mindinkább behatóbban és sokoldaluan állítják a nagy igazságokat a bámuló hallgatóság szeme elé, és mindinkább elevenebben és tisztábban láttatják be Krisztus jelenlétének hatalmas titkát az Oltáriszentségben.

Minő magasztos kilátásokat nyitottak az euchar. kongresszusok a lelkipásztorok és vezető személyiségek számára, kiknek fönn volt tartva ezen eszmék megvalósítása!

Két évvel utóbb 1885. év szeptember hó 9-től 13-ig az eucharisztikus kongresszus *Freiburgban, Svájcban* talált otthonra. A kongresszusért erősen lelkesülő genfi püspök elnökölt. Megnyitójában az eucharisztiára, mint a kimeríthetetlen életforrásra mutatott reá. Ahhoz nagy erő és önfegyelmezés szükséges, hogy életünk teljesen az Úr Jézustól tanított elvek szerint alakuljon ki.

Hogy ez az erő az Eucharisztiában megvan, arról erőteljes meggyőződéssel beszéltek Verbeke és Belcastel az V. eucharisztikus kongresszuson *Toulouseban,* mely 1887. évben június 19-től 22-ig tartott. A két következő euchar. kongresszus (Páris 1888. július 2—6., Antwerpen 1890. augusztus 16-ki) legfőbb tárgya szintén az Eucharisztia és a szociális kérdés volt. Csodálatos, milyen könnyűséggel oldódnak meg az Eucharisztia fényében a legnehezebb életkérdések?

Így dolgoztak az eucharisztikus kongresszusok létük első évtizedében. A gondolat: mindent megujítani Krisztusban — Omnia restaurare in Christo, melyet a mostani eucharisztikus pápa vezérelvül választott, már ekkor minden prédikáción és gyűlésen keresztül csillámlott. És a hangsúly a «minden — omnia», továbbá a «Krisztusban — in Christo» kifejezéseken van. Habár az első kongresszusok nem is mozgatták meg a széles néprétegeket és nem hoztak létre szembeötlő eredményeket, tanulságaikat lassankint mégis megvalósították. Eleinte majdnem kizárólag Franciaországra, Belgiumra és Svájcra szorítkoztak. Egyéb országok követei nem voltak képesek az eszméket otthon megérlelni. Személyesen kellett látni és tapasztalni. Azért a mozgalom átkelt az oceánon túlra, hogy új érát nyisson az eucharisztikus küzdelmekben.

W. euchar. kongresszus r.

Kegyes adományok Bosznia részére.

Többször volt alkalmunk e lap hasábjain festeni az egyház nagy szegénységét Boszniában és Herczegovinában s kértük a kegyes olvasókat, hogy szánakozzanak s adományaikkal építsék a boszniai és herczegovinai Jeruzsálem falait.

Eddig a következő adományok folytak be: B. W. A. 400 K, gróf Pongrácz A. c. püspök 60 K, R. A. 20 K és 2 kehely, Lazaristák Budapest 4 miseruha, 2 öröklámpa, 4 antipendium, 1 füstölő, 6 karing, 4 oltárterítő, 144 rózsafüzér s több egyházi fehérnemű, gróf Zichy Lujza 20 K, Czeglédről egy hölgy küldött arany gyűrűt (30 K értékben), Goda Margit 10 K, Báthory Jozefa 6 K, Schützenberger Ilona 3 K, Erzsébet-kórház három miseruha.

Kérjük olvasóinkat, kegyeskedjenek adományaikat e címre küldeni: lazarista missióház, Budapest, IX., Gát-utca 6. sz.

ÉNEK AZ OLTÁRNÁL

Oh, ha én azt elmondhatnám
Iránted mit érezek,
Zengnék olyan szívhezszóló
Magasztos, szép éneket,
Hallatára a tél fagya
Szép tavaszra vállana,
Még a kopár sziklaszirt is
Virágokat hajtana.

Ha én szóval kimondhatnám
Mint szeretlek tégedet
Drága Jézus, egy Szerelmem,
Zengnék Neked éneket.
Hívó szómra eléd jönne
A föld minden embere,
Minden templom e világon
Zsúfolásig tellene.

Ha én mindazt elmondhatnám
Mi hevíti lelkemet,
Betölteném énekemmel
A földet, s a mennyeket.
Hallatára elámulna
Az ég minden angyala,
S szállna ott fenn ajkról-ajkra
Hév szerelmem szép dala.

Oh, ha tudnám kibeszélni
Végtelen szépségedet,
Elbámulva hallgatna meg
Minden lélek engemet.
Hozzád térne minden bűnös
Az egész föld kerekén,
S nem sértene többé senki
Szent oltárod rejtekén.

Oh, engedd hát szavak nélkül
Némán hadd dicsérjelek,
Hogy az égi szeráflelkek
Szivével szeresselek.
Hogy szemléljem Szentségedet
Míg tart földi életem,
S majd azután fátyol nélkül
Nézzelek a mennyekben. *A.*

Áldoztató kehely és az emberi szív.

Egy jámbor lélek, ki gyermekkora óta imában, bőjtölésben s egyéb Istennek tetsző jó cselekedetekben szolgált az Úrnak s aki kiváló, gyöngéd tisztelettel viseltetett a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, elmerülve mély, hódolatteljes imádságban az oltárszekrény előtt, azt kérdezte az isteni Üdvözítőtől, miért szeret inkább a ciboriumban (áldoztató kehelyben) lakni, mely hideg s érzéketlen ércből készült, miért nem inkább az emberi lélekben, mely Isten képére s hasonlatosságára van teremtve s Krisztus kiömlő drága szent vérével van megváltva.

— Lánykám, — felelt vissza neki egy titkos, benső szózat — ha a te szived minden földi hiúság, gyönyör iránt oly hideg s érzéketlen lenne s ha oly üres az anyagi érdekek s földi nyereség s haszontól, mint aminő érzéketlen s üres ez az ércből készült áldoztató csésze, akkor ép oly

örömmel vennék lakást szivedben, mint aminő örömmel tartózkodom itt ebben a kehelyben...

Aki Jézust, az édes Üdvözítőt méltóképp akarja magához venni, aki azt óhajtja, hogy Jézus örömmel lakjon önála, az tisztítsa meg előbb lelkét a bűnöktől; legyen üres annak a szive minden hiú földi gyönyörtől s anyagi vétkes kívánságtól.

Krisztus szivünkbe költözve elárasztja azt égi kincsekkel, égi örömökkel: azzal a csendes földöntúli békével, boldogsággal, mit nem adhat nekünk a világ soha... soha.

Ezeket a kincseket csak az isteni Üdvözítő osztogatja. *L. J.*

A nagy vendégség.*

Egy ember nagy vendégséget szerze és sokat meghiva. Amikoron pedig elközelge a vacsora ideje, elküldé szolgáit megmondani a hivatalosoknak, hogy jöjjenek, mert már minden el van készítve. És kezdék mindnyájan mentegetni magukat. Az egyik majort vett, azt kell neki megtekintenie. A másik ökröket vásárla, nem mulaszthatja el, ki kell próbálnia. A harmadik feleséget vett, azt nem hagyhatja el.

És visszatérvén a szolgák, megjelenték ezt uroknak. Akkor megharaguvék a családatya és mondá szolgáinak: kimenvén hamar a város utcáira és mellékutcáira, szedjétek össze a szegényeket, bénákat és vakokat és hozzátok be ide.

Kis idő multával jelenték a szolgák: Meg lett Uram! amint parancsoltad, de mégis van hely.

És mondá újra az Úr: Menjetek ki még egyszer az utakra és a sövényekhez és kényszerítsétek bejönni, hogy megteljék az én házam.

Mondom pedig nektek, hogy senki ama férfiak közül, kik hivatalosak voltak, nem izleli meg az én vacsorám. (Lásd: Luk 14, 16—24.)

Reád bizom k. olvasóm, hogy e példabeszédből levond a tanulságot. Nem a szentáldozásról mondotta azt első sorban az Úr, hanem az anyaszentegyházról. De minden pontjában ráillik az isteni vendégre, az Úr asztalára is, s talán ép e végből választotta az Udvözítő a hasonlat eme formáját. Csak egy pontra hivom föl figyelmedet, t. i. arra, mint megy az Úr tovább, ha valaki hivását meg nem fogadja. Nem adja föl szándékát. A gyakori szentáldozás meg fog honosodni; ha benned nem, ha hazánkban nem: ott vannak az utca népei, a művelt világ határain

* Szemelvény a szerzőnek: «Az Úr nagy kívánsága» cimű könyvecskéjéből. A pécsi Oltáregylet kiadása.

kívül álló pogány népek. Mint telik meg már is egyre jobban és jobban az Úr háza és vendégasztala e szegényekkel és megvetett nyomorékokkal.

Az Úr nem szorult a zsidó népre, nem szorul Európa népeire, nem szorul hazánkra sem, nem szorul terád. Megmondja, tudtunkra adja kívánságát, meghív vendégsége asztalához, ha elfogadjuk, mi vagyunk a kiváltságosak s lelke örvend, hogy szavára hallgattunk. De, ha siketek vagyunk hivó szózatára, kiküldi szolgáit a szegényekhez, bénákhoz és vakokhoz. És megtelik a ház, megtelik a lakodalmas asztal. Ama férfiak közül pedig, akik első sorban hivatalosak voltak, de a kitüntető meghivást nem követték, «nem izleli meg mennyei vacsoráját egy sem».

Klett István S. J.

Vértanú az oltárlépcsőn

Ott ült a templom lépcsőjén, kezeit összekulcsolva, hol a templom zárt ajtaját, hol a sötétlő eget nézegetve, melyen lassan-lassan gyúltak ki a világító fáklyák, a fényes csillagok. Az est leszállt, anélkül, hogy a boldog elmélkedésbe merült gyermek ezt észrevenni látszott volna. Szive még mindig telve volt azokkal a lángoló érzelmekkel, melyeket az édes Jézus ma reggel, első bevonulása alkalmával abban fölkeltett, mert a kis Alajos, a tizenkétéves, szelid, angyaljóságú ministránsfiúcska ma reggel vette magához legelőször az Úr Jézust olyan áhitattal, olyan szeretettel, olyan vágyakozással, mely bámulatra ragadhatta méltán az egész városka népét.

Szivében újra átélte ama legszentebb pillanatokat; szemeiből a szeretet tiszta gyöngyei peregtek alá, midőn egyszerre hangos lárma, durva káromkodás riasztotta föl boldog merengéséből.

— Ó Istenem! Atyám már megint részegen jött haza, már megint bántja, káromolja azt a jó Istent, még ezen a szent napon is, mikor én Őt magamhoz vettem. Hogyan menjek ma haza, hiszen amilyen dühös, még agyonüt anyámmal együtt, kinek szigorúan megtiltotta, hogy engem szentáldozáshoz engedjen. Jobb lesz nekem a szabad ég alatt hálni, minthogy okozója legyek még rettentőbb káromlásoknak — sóhajtja a gyermek, szemeit aggódva jártatva körül a sötét utcában, ahonnét mind rettenetesebben hangzott a káromkodás, közbe tompa ütések, edénycsörömpölés, hirdetve a részeg ember féktelen dühöngéseit.

Alajosnak atyja istentelen, részeges ember volt, esküdt ellensége az Egyháznak s a papoknak, jámbor nejét, egyetlen, ártatlan fiacskáját folyton ütötte-verte. Az anya csak titokban küldheté gyermekét az iskolába s az első áldozók oktatására, hiszen az elvetemült férj azzal fenyegette, hogy megöli mindkettőjüket, ha Alajos a szentségekhez járulni merészel.

Ma az egész napot oly boldogan tölté el, sokáig időzött a templomban, azután jó anyját kereste föl, kinek örömkönnyes szemekkel beszélt nagy boldogságáról s aki őt szeretettel zárta karjaiba, mint egyetlen vigaszát bánatos életének, mint az atya bűneinek kiengesztelőjét. Azután a város másik végén lakó nagyanyját látogatta meg, mely látogatásból most tért haza s szerető szive odasodorta őt még egyszer az Úr házának küszöbére, ahol elmerengett a jó Jézus nagy szeretete fölött. Hogyan menjen most a mennyei boldogság szinhelyéről haza, hol atyja a pokol minden kínjával töltené el ártatlan lelkét? Nem, azt nem fogja tenni. Nem fokozza megjelenése által még inkább az ittas ember dühét.

De hát hova menjen? Hiszen az éj hüvös, az utcák kihaltak s nagyanyja is oly messze lakik, egyedül pedig mégis csak félt a gyermek a néma éjszakában.

Egyszerre csak mintegy véletlenül a zsebébe nyul s valami kemény tárgy akad a kezébe. Egy kulcs volt az, a templom egyik mellékbejáratának a kulcsa, melyet a sekrestyés még tegnap adott át neki, hogy az oltárdiszítésnél segédkezhessen s észrevétlenül juthasson be a templomba.

— Ó hiszen én ma a Jézuskánál is aludhatom! Itt van a templomkulcs. Ott lesz nekem a legjobb, O nála, hiszen Ő szereti a gyermekeket! — kiáltott föl örvendezve s a következő pillanatban már benn is volt, az ajtót gondosan bezárva maga után.

A templomban sötét volt, csak az oltár körül világított némileg az öröklámpa halvány fénye. Alajos csöndesen, összetett kezekkel lépdelt előre, letérdelt az oltárlépcsőre s szemeit a szentségházra szögezve, imádkozott még egy ideig, azután gyermeki egyszerűségében jó éjszakát kívánva a Jézuskának, eltávozott a Mária-oltárhoz, hol a puha szőnyegre lefeküdt s csakhamar mélyen el is aludt, még álmában is mosoly játszadozott kedves ajkai körül. Bizonyára az Úr Jézussal társalkodott angyali lelke. Egyszerre azonban fölriadt; hűvös levegő csapta meg arcát s míg szemeivel azt kereste, hogy ez honnét jön, lassú, óvatos lépéseket hallott s egy emberi alakot látott a főoltár előtt állni, aki a szentségház felé nyujtá ki karjait.

— Uram, Istenem! Ez valami gonosz szándékkal jött ide, alighanem az Oltáriszentséget akarja elrabolni — villant át lelkén a gondolat s anélkül, hogy meggondolná mit tesz, szilárd léptekkel, bátran tartott az oltárnak, hol a rabló munkájában elmerülve, nem vette őt észre.

A szentségház ajtaja sokáig ellenállt a feszegetésnek, de végre is egy roppanással kinyilt s a rabló megragadta a ciboriumot és épen be akarta göngyölni valamibe, mikor Alajos egy aggodalmas fölkiáltással

rávetette magát, kicsavarta kezeiből a szent edényt s erősen magához szorítá, hogy megvédje a Szentséget a tiszteleletlen érintéstől.

A rabló nem lévén ilyetén támadásra elkészülve, először megijedt, majd féktelen dühvel fölkapta a feszítővasat s teljes erejével főbesujtá a gyermeket, aki hangtalanul esett a lépcsőkre, de a ciboriumot még akkor is görcsösen szorítá keblére...

Az éj elmult. Reggel a lelkész borzadva látta meg a földúlt oltárt s a lépcsőn mozdulatlanul fekvő gyermeket, kinek fején halálos seb tátongott, arca azonban boldog és átszellemült kifejezést mutatott. Még halálában is keblén szorongatá a Szentséget, melyet a rabló nem birt elvenni tőle.

A rabló egy ablakot tört be s azon át hatolt a templomba, de a legszorgosabb kutatás mellett sem tudtak soha nyomára akadni; bár némelyek azt gondolták, hogy a gyermek után ment oda, aki részeg atyja elől keresett menedéket Isten házában...

Mély részvéttel jártak a városka lakói a vértanú gyermek ravatalához, ki átszellemült arccal, kezeiben egy feszülettel úgy feküdt ott a virágok között, mint egy szunnyadó angyal. Mélyen sujtott, de azért túlboldog édesanyja zokogva térdelt az ágy végénél, míg az atyja egy sarokba vonta magát, ahol összegörnyedve ült, még szemeit sem mervén fölemelni.

A temetés megható pompával ment végbe. Alajos első áldozó társai vitték fölváltva a koporsót, melyet fehérruhás angyalok gyanánt vettek körül a szintén első áldozó leánykák. A pap reszkető hangon énekelte a temetési éneket: Laudate pueri Dominum!... Dicsérjétek, gyermekek, az Urat... Az anya zokogó fájdalommal követte drága gyermekének tetemét, míg az atya egészen megtörve, roskadozva, mint egy alvajáró, csak mikor a koporsót leengedték a sírba, tört elő kebléből egy fájdalmas kiáltás és eszméletét veszítve zuhant le a földre. A körülállók meghatva suttogták egymás között: «Ki hitte volna, hogy ez a durva ember így szeresse a fiát, pedig mennyit verte életében!...» A valóságot persze senki sem sejté, senki sem ismerte föl a templomrablót, a gyilkost, még a törvény sem birta kinyomozni soha, csak azt látták, hogy a részeges, istenkáromló ember most józan, munkás életet élt; eljárt a templomba mindennap s ott az ajtó mögött térdelt lesütött szemekkel, imába merülve. Nejének sem mert ezentúl szemébe nézni, nem távozott szükség nélkül hazulról soha, de mikor az éj sötétje borítá a földet, akkor ment ki kerülő utakon a temetőbe s borult le fiának virágokkal borított sírjára, ajkait odaszorítá a nedves földre s úgy suttogta fájdalmas hangon: «Fiam, Alajosom, megbocsátasz-e nekem?! Szólj, mondd, hogy van-e számomra az égben irgalom, vagy talán mérhetlen lelki gyötrelmeim csak előize a reám váró örök kárhozatnak, rettenetes bűneim büntetésének: hogy istentelen kezekkel nyultam a Szentséghez s hogy gyermekemnek ártatlan vérét ontottam!...»

A sírhalom persze néma maradt e könnytelt zokogással mondott keserű önvádra, de lelkében mindig vigasztalást, könnyebbülést érzett, mintha fia szólt volna hozzája: «Atyám, ne csüggedj. Bizzál az Istenben, mert O csak egy bűnt nem tud megbocsátani: a kétségbeesést, irgalmában való kétkedést, kérjed, Ő megadja a bocsánatot megtört lelkednek» S ilyenkor mindig könnyebbült lélekkel ment haza, mindig új remény sugárzott küzködő, vergődő lelkébe, míg végre bűnbánatban eltöltött sok év után számára is eljött a megváltás; eljött a haldoklók édes vigasza, az Úr Jézus és lakást vett szivében, hogy elvezesse a mennyei hazába, vértanú fiának karjai közé. *Cl. Adoratrix.*

Vakok óvója.

Zichy János gróf vallás- és közoktatásügyi miniszter szép tanújelét adta a vak gyermekek iránt való meleg szeretetének. A hidaskürti Nagy Sándor-féle 100.000 K-s hagyományból a Hungária-körút és Ida-utca sarkán egy a modern követelményeknek megfelelő óvót építtetett a vak gyermekek számára s a fentartási, valamint a fejlesztési költségekről tárcája terhére gondoskodott. Az óvó 50 vak gyermek befogadására képes és igen szép, egészséges helyen épült. A helyiségek tágasak s bár egyszerű, de jó felszereléssel birnak. A vakok óvójára azért volt s van szükség, hogy a vak gyermekek már a legzsengébb korban részesüljenek szakszerű kiképzésben, továbbá, hogy a jó levegő, egészséges lakás, bőséges s jó táplálék, nemkülönben a fegyelmezett ápolás illetve gondozás testi erejüket gyarapítsa. Nem a vakság teszi az embert munkára képtelenné, hanem a szakszerű nevelés hiánya, mely a későbbi korban nehezen vagy egyáltalán nem pótolható. A vak gyermekek nevelés-oktatása az óvóban irgalmas nővérekre van bizva, akiknek jó hirneve épen a karitativ intézményeknél közismert. Az óvóba való fölvétel — állami intézmény lévén — teljesen ingyenes. A felvételi kor — vallás, nem és nemzetiségre való tekintet nélkül — 5—7. évben van megállapítva, de helyesen cselekszik a szülő, ha már előbb is kéri gyermekének felvételét, mert az igazgatóság minden beérkező felvételi kérvényt nyilvántart. Jelentkezésre elégséges egy levelezőlap küldése, melyet az igazgatóság figyelembe vesz s a legkimerítőbb felvilágosítást dijmentesen megadja. Bár tudjuk, hogy a szülő nehezen válik meg kis gyermekétől, mindazonáltal nem lehet eléggé ajánlani intézményünket, mert a gyermek ugyanolyan — ha ne m jobb— otthonra talál, mint a szülői ház. Az igazgatóság a szülőkkel közösen megállapitott kérvényeket kinevezésre a vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszteriumhoz felterjeszti. Az óvó 1912. szeptember hó 1-én nyilik meg. Megkeresések a vakok budapesti orsz. intézete igazgatóságához (VII. ker., István-út 95.) intézendők.

Budapesten, 1912. augusztus 15. *Herodek Károly* s. k. igazgató.

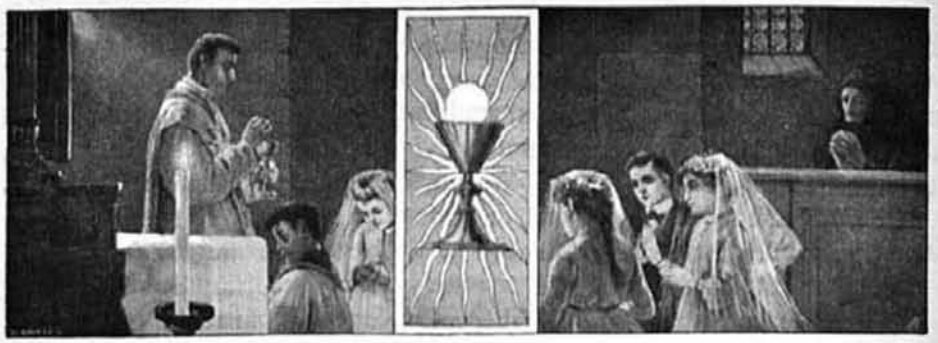

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Az új Jákob-kútja

A GYAKORI szent áldozást nem tudjuk eléggé ajánlani. Ti, szeretett keresztény hivek, meg vagytok arról győződve, hogy a szent áldozás nekünk a keresztáldozat érdemeit, üdvösségünk forrását biztosítja. Nem kellene-e tehát minél gyakrabban áldoznunk? E földön vándorok vagyunk és a legnagyobb kegyelemnek kellene tartanunk, hogy, miként a zsidók a pusztában mannával tarthatták fönn életüket, mi ezen mennyei mannával táplálhatjuk lelkünket az örök életre.

Szent Pál apostol korholta a korintusiakat, hogy ezen mennyei kenyér gyakori vételéhez nem birták a kellő föltételeket: nem tudták megkülönböztetni az Úrnak testét. Innen eredt azon lelki érzéketlenség, melybe ők estek. Van még más oka is annak, hogy a hivek miért nem haladnak jobban előre a lelki életben: mert ritkán áldoznak. Ha oly sok, hitében és erkölcseiben gyenge hivő van, vajjon ez nem onnan van-e, hogy az Úr asztalától távol tartják magukat?

Illés próféta menekült ellensége elől. A sok nélkülözéstől és megerőltetéstől kimerült; bágyadtan feküdt le, hogy kipihenje magát. Az Úr angyala fölébresztette őt s akkor vette észre, hogy mellette friss kenyér van s hogy egy közelben folydogáló patak csobogását hallja. Fölkel, elfogyasztja a kenyeret, iszik a patak friss vizéből s most már megerősítve bátran folytatja útját, hogy Ákáb dühét föltartóztassa. Ez azon kereszténynek képe, ki megerősíti lelkét az angyalok kenyerével s Krisztus vérével s szemei elől soha sem tévesztette el örök célját, bátran halad e siralomvölgynek veszélyes útjain.

Ti, kedves keresztények, jól tudjátok a szent evangéliumból, hogy mily fönséges társalgás játszódott le Jákob-kútja mellett Krisztus és

a szamariabeli asszony között. Már esteledni kezdett, az Úr Jézus megpihent a kútnál s nagy szeretettel várta Szikár városából a bűnös asszonyt, ki nemsokára oda ért egy korsóval, hogy friss vizet vigyen haza magával. Az Úr Jézus, midőn ez asszonyra várt, egyúttal az egész emberiségnek figyelmét föl akarta hivni, hogy hol kell az élő vizek forrását keresni. Vajjon kell-e ennél szebb s találóbb hasonlat a szent áldozásra vonatkozólag?

Ezen földi élet sivatagában, amelyben mi minden nap veszélynek vagyunk kitéve, az Úr Jézus egy új Jákob-kútjához hív meg, hogy ott megerősítsük s fölüdítsük magunkat. A szamariai Jákob-kútja csak előképe volt a szent áldozásnak. Ezen fönséges forrásnál a halhatatlanság itala vár ránk naponkint.

De sajnos, a szamariabeli asszony példájára, ki csak természetes vizet akart meríteni, nem gondolva az élet élő vizeivel, mi is sokszor megfeledkezünk a természetfölötti élet forrásáról, mely a szentségházból, a legméltóságosabb Oltáriszentségből csörgedezik felénk, mert annyira átengedjük magunkat földi gondolatainknak s ügyes-bajos dolgainknak. Az édes Üdvözítő nemcsak ezen szegény asszonynak, hanem nekünk is gyengéd szemrehányást tesz: «Ó ha ti az Isten adományait megismernétek és értékelni tudnátok s meg is akarnátok érteni, hogy mily nagy kegyelmekkel halmozom el azokat, kik asztalomnál méltóan jelennek meg, mennyire epednétek akkor az én testem és vérem gyakori vétele után s mily végtelen örömötök s boldogságtok telnék a velem való egyesülésben!»

Az Isten ezen adományára újból fölhívjuk figyelmeteket. Bár csak nagyrabecsülnétek ezen adományt s lelki hasznotokra fordítanátok! Vigyázzatok, nehogy rólatok is azt mondják, mint oly sok szerencsétlenről, hogy az Úr megkinált kegyelmével, de ti azokat elutasítottátok magatoktól.

A szamariabeli asszony legyen a mi példaképünk. Ő végre az isteni Mesternek szavait megértette, fölnyiltak lelki szemei és Isten adományait megismerte, megtisztította lelkét az élő vizek forrásában, melyet neki Jézus nyujtott. A bűnös asszony megtért s apostolkodni kezdett: Szichár város lakóit az Úr Jézushoz vezette. A görög egyház szentté avatta s oltáraira emelte. Igy lett a nagy bűnösből második Mária Magdolna.

Ha követtük őt a hitközönyben, kövessük őt megtérésében is: tisztítsuk meg lelkünket az élet igazi forrásában, a szent áldozásban, melyet mindig nagyra tartsunk, méltósága szerint értékeljünk, vele gyakran éljünk és akkor boldogok leszünk s megtaláljuk az örök életet, miként megtalálta azt a szamariabeli asszony.

Stillemans, genti püspök.

Eucharisztikus élet egy németországi városban.

Egy német plébános írja a következőket: «Plébániámon 10.000 katholikus hivő van, kik közül 2300 olasz s néhány ezer német és francia bányász. Az 1904. évtől kezdve az áldozások száma folyton emelkedik. Míg 1904-ben 14.000 volt, 1911-ben már 60.000-re szállt föl. Ez egy kézzelfogható bizonyítéka annak, hogy a gyakori áldozás kivétel nélkül minden plébánián terjed Isten kegyelméből s az Úr szolgáinak buzgóságából, mert plébániám egyike azoknak, melyeket a lehető legnehezebb adminisztrálni.

Minden hó első péntekén van közös szent áldozás 500 áldozóval, ekkor egyúttal szentségimádás is van, melyet 700—900 hivő látogat. A napi áldozók száma 80, vasárnaponkint 200. Vasárnap a szentmise alatt ketten áldoztatnak. Minden nap mise előtt és után gyóntatunk, minden első csütörtökön és szombaton egész nap, szombatonkint este 8-tól a férfiakat és legényeket. A gyermekek szombaton és szerdán délután 4—5-ig gyónhatnak.

Az idén igen megható volt a gyermekek első szent áldozása. Oly összeszedettek s ájtatosak voltak, hogy a szülők nem tudták visszatartani könnyeiket. Miután a gyermekek megáldoztak, utána jöttek a szüleik, majdnem teljes számban. Aznap 700-at áldoztattunk. Míg a szülők áldoztak, azalatt a gyermekek egy igen kedves és megható éneket énekeltek szüleikért. A gyermekek közül azóta igen sokan naponkint áldoznak, pedig a plébánián az egyes házak igen szétszórva, nagy távolságban vannak. Úgy a szülők, mint a gyermekek boldogsága leírhatatlan. A lelki élet folyton emelkedőben van. Meg vagyok győződve, hogy X. Pius pápának a gyermekek korai áldozásáról szóló rendelete csodákat fog művelni, csak oltártestvéreimből ne hiányozzék az ebben való hit és áldozatos szeretet. Vir obediens loquetur victorias!»

«Mindennapi kenyerünk.»

Gyakran áldozók imakönyve. Szerkesztette Reviczky Aladár C. M. A Szent-István-Társulat kiadása. Ára 3, 4, 4·80, 5, 10 kor. Megjelent. Amit várva-vártunk, ami után ezren és ezren epekedtek: a gyakran áldozó hivek imakönyve, ime most mutatja be magát. Naponkint ezrek s talán százezrek járulnak már szép Magyarországon is az Úr asztalához s mindenki érezte — ha talán nem is mindnyájan tudták — hogy egy kis segítőre volna szükségük, mely nekik gondolatokat adjon, mely őket gyámolítsa, erőtlenségükben bátorítsa, kételyeikben fölvilágosítsa és az eucharisztikus élet szépségeit fönntartsa.

Ez lesz a gyakori és mindennapi áldozóknak a «Mindennapi kenyerünk» és pedig kitünő tartalma miatt. Az imádságos könyv legelőször is egész terjedelmében közli a gyakori és mindennapi szent áldozásról szóló pápai rendeletet, úgyszintén a gyermekek koráról, melyben az első szent áldozáshoz bocsátandók, szóló dekrétumot; a többi pápai rendeletet kivonatosan, vagy legalább azok lényegét közli. Igy minden hivő könnyen hozzáférhet és szem előtt tarthatja ezen fontos rendeleteket. Azután bemutatja a szent áldozás csodálatos kegyelemhatásait, majd a távolabbi készülést fejtegeti, utána a gyónásról szól részletesen, nagy alapossággal s kitünő lelki tükörrel. A közelebbi készülés fejezetében kioktat, hogy milyen módszert használhatunk, majd a hálaadásról értekezik. Ezen első rész kitünő oktatás és egyúttal folytonos buzdítás a mindennapi szent áldozásra.

Azután átmegy a gyakorlati életbe s alkalmat nyujt a gyakori áldozónak, hogy miként végezze imádságait reggel, este, evés előtt, után, miként emelje föl szivét napközben Istenhez, hogyan szentelje meg a napot nemcsak szent áldozásával, hanem a szentmisének meghallgatásával s hogyan haladjon előre a lelki életben a naponkénti elmélkedés végzésével.

Az imádságos könyv leglényegesebb s egyúttal legszebben kidolgozott része a «Szent áldozási ájtatosságok» cimű fejezet, melyet 380 oldalon ad elő a szerző. Itt 52 különböző áldozási készülésben és hálaadásban lesz az imakönyv segítőtársunk, vigasztalónk, sugalmazónk, buzdítónk, tanítónk, itt köti össze szivünket az Úr Jézus szentséges Szivével s lehetőleg sokoldaluan mutatja be azt a viszonyt, amely Krisztus és az áldozó között létrejön. Azután olyan imádságokat közöl, melyeket bármikor lehet végezni (litániák, keresztuti ájtatosság, Jézus Szive, szent Szűz tisztelete stb.). Nem feledkezik meg a hitbuzgalmi társulatok ajánlásáról sem, melyek hathatósan emelik a mindennapi áldozások számát.

Ezen imádságos könyvet, mely valóban égető szükséglet volt, a gyakran áldozó hiveknek a legmelegebben ajánljuk. *S.*

Akik a bécsi euch. kongresszuson résztvesznek, gyónnak és áldoznak és imádkoznak a szentatya szándékára valamelyik templomban, teljes búcsút nyerhetnek. Akik pedig az Oltáriszentséget egy ideig imádják, azok 7 évi és 7 negyvennapi búcsúkegyelemben részesülhetnek. A búcsú a holtakra is alkalmazható.

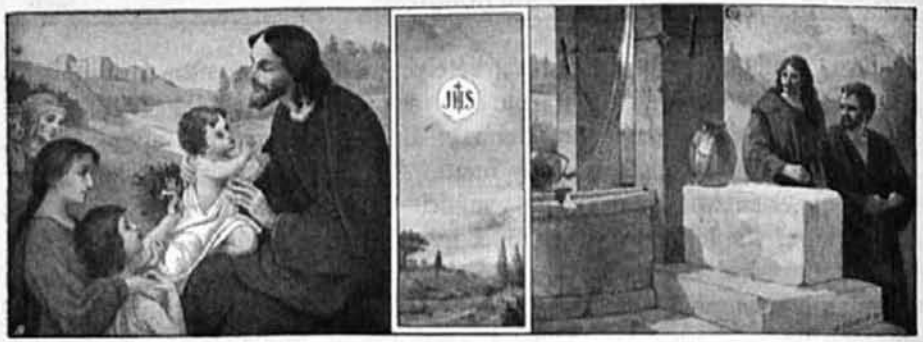

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

A szentségi Jézus diadalának napjai.

Már hónapok óta nagy a sürgés-forgás a szomszéd Ausztriában. Osz királyunk példájára lelkesednek, buzgólkodnak és munkálkodnak az összes főhercegnők, akik egymás között nagy munkát osztanak föl: egyik magára vállalta, hogy földiszítteti e hónaptól 12-től 15-ig a bécsi templomokat; a másik, hogy lakást szerez százezreknek, akik e napokra Bécsbe utaznak; a harmadik, hogy minél több embert fog ezekre a napokra Bécsbe meghívni stb. Maga a Szentatya is külön követet küld e napokra Bécsbe, de Rossum biborost. A lelkesedés átragad minden országra, még olyanra is, ahol kevesebb a katholikus, mint a más vallású. Így például Angolországból, e távoli szigetországból is sokan fognak Bécsbe érkezni. Még más világrészekből is, mint Amerikából, jelentkeztek Bécsbe vendégek. Nagyon természetes, hogy édes hazánk, Ausztria szomszédja és testvére sem marad el. Egyik grófné azt jelentette, hogy vele 10.000 katholikus fog Bécsbe menni.

De miért épen e napokra és miért a hiveknek ez a nagy összesereglése? A katonákat is intette a püspökük, hogy aki csak teheti, jelenjék meg Bécsben. Egy időben azt olvastuk, hogy a spanyol király is Bécsbe érkezik azokra a napokra. De hát miért? mi lesz Bécsben, amit máskor nem lehet látni? Azokon a napokon az emberek templomokba és gyűlésekre fognak járni. Templomokba, hogy imádják a szentségi Jézust; gyűlésekre, hogy ott a világ leghiresebb szónokait hallják Róla beszélni. Nyitva lesz Bécsnek minden temploma; minden nemzet kap egy vagy több templomot, aszerint, ahányra szüksége van; az istentiszteletet püspökök fogják végezni. Az utolsó napon, szeptember 15-én pedig nagyszerű körmenet lesz. A Szentatya követe, de Rossum biboros fogja a legméltóságosabb Oltáriszentséget körülvinni. Tíz órakor fog a körmenet kezdődni és

1/21 óra lesz, mire a biboros a király, a főhercegek, főhercegnők s a hivek millióinak jelenlétében a körmenet befejezéséül szentmisét mond.

Tehát a szentségi Jézus szeretete hozza össze Bécsben a katholikusok százezreit. Az ilyen összejöveteleket eucharisztikus világkongresszusoknak mondjuk. Eddig huszonkettő volt, pl. Londonban, Amerikában, Kölnben, Madridban stb. Az ez idei, a bécsi a huszonharmadik.

Nagyszerű lesz a körmenet és nagyszerű a bécsi gyermekek közös szent áldozása. Húszezer gyermekről írtak, akik Schwarzenberg herceg rengeteg kertjében fognak a szentáldozáshoz járulni. Ha jól emlékezem a hirlapi tudósításra, tíz oltárt állítanak föl majd a kertben s mindeniknél püspök fogja a szentmisét mondani és a gyermekeket áldoztatni. Egész kis hadsereg ez, az áldozó gyermekek nagy sokasága! Hálás szivekbe fog az Úr Jézus bevonulni, mert a bécsi gyermekek jól tudják, mit köszön az ő szülővárosuk a szent áldozásnak. Jól tudják, hogy 1683. év szeptember havában kegyetlenül ostromolta a török a várost. A bécsiek mármár nem tudtak a töröknek ellenállani. Szomorúan virradt rájuk szeptember 12.-re, a Kisasszony ünnepét követő vasárnap. Jól jegyezzük meg: szeptember 12.-re, tehát ugyanaz a nap, amelyen ez idén az eucharisztikus világkongresszus kezdődik. Az nap hajnalban a Bécs átellenében fekvő úgynevezett Kahlenberg-en (magyarul: Kopaszhegyen) megjelent a hős lengyel király, Sobiesky János. Szentmisét mondatott; ő is, összes katonái is megáldoztak — mint a bécsi gyermekek akarják tenni — a lengyel hadsereg a szentségi Jézussal szivében rátámadt a pogány törökre, az Úr Jézus segítette őket: Bécs fölszabadult, a török megfutott; futott, meg sem állt, csak Párkányban, Esztergommal szemközt; itt ismét legyőzték s három év mulva visszafoglalták tőle Buda várát s tizenhárom év mulva már hazánk legdélibb részéből, Zenta vidékéről verték ki. Ezzel aztán hazánk is megszabadult a töröktől, aki 150 éven át kegyetlenül elnyomta.

Az akkori Szentatya Bécs fölszabadulásának emlékére elrendelte, hogy az egész világ keresztényei évről-évre ünnepeljék meg a Kisasszony napját követő vasárnapon Mária nevenapját. Ez a vasárnap ez idén szeptember 15-ére esik, arra a napra, amelyen Bécsben az idén a nagyszerű körmenetet tartják. A szentségi Jézus Bécsen végigvonul majd, mint ahogy diadalmasan vonult be ugyanoda egy hijján 250 évvel ezelőtt a vitéz lengyel harcosok szivében.

Nemcsak a bécsi, hanem a magyar gyermekeknek is meg kell ünnepelniök ennek a hónapnak említett négy napját. Hiszen a szentségi Jézus 250 évvel ezelőtt nemcsak Bécset, hanem vele együtt édes hazánkat is szabadította meg a pogány töröktől. Azonkívül jól tudom én, hogy ha a szentségi Jézus szeretetéről van szó, a magyar gyermek nem marad el.

Mit tegyünk tehát? Bécsbe nem mehetünk: az a boldogságunk nem

lehet, ami a bécsi gyermekeknek lesz, mikor saját szemükkel fogják látni mikép hódolnak meg az egész világból jövő katholikusok a szentségi Jézus előtt, élükön a legelső magyar emberrel, koronás királyunkkal. Mégis sokat tehetünk, mert az Úr Jézus a szivünket, a szándékunkat nézi. Járjunk el azon a négy napon (szeptember 12., 13., 14. és 15-én) a szentmisére, végezzünk szentséglátogatást és járáljunk a szentáldozáshoz, mint a bécsi gyermekek. Nem gondoljátok-e, hogy az Úr Jézus előtt nem létezik távolság? A bécsi templomokból épúgy fogja a ti hódolatotokat látni, mintha ott lennétek; az áldás, melyet a körmenet alatt fog adni, rátok is száll, mintha a körmenetben részt vennétek. Rajta tehát, legyen ez a négy nap széles e hazában, minden katholikus gyermek lelkében Jézus diadalának négy napja.

Szent Gellért püspök és vértanú.

Szeptember 24-én van szent Gellért napja. Hősi alakjára, melyet ott láthattok a vértanúsága szinhelyén a budapesti Gellérthegyen, az eucharisztikus szövetség minden tagja mély tisztelettel nézzen. Ő nevelte a legelső katholikus magyar ifjút, szent Imrét. Mi is akarjuk az Úr Jézust annyira szeretni és olyan buzgók lenni, mint szent Imre herceg, hiszen azért lett ő a magyar ifjúság védőszentje, hogy mindannyian példáját kövessük. Hát hallgassátok meg, hogy mivel nevelte szent Gellért Imre herceget szentté.

Két dologgal. Először is az Oltáriszentség tiszteletét csepegtette szivébe. Szent Gellért órákat töltött az Oltáriszentség előtt abban a templomban, melyet a Maros mentén építtetett. Ezen a példáján fölbuzdulva Imre herceg is szivesen és sokszor kereste föl az Úr Jézust a templomban s ha keresték a királyi udvarban, rendszerint az oltár előtt találták meg.

Másodszor különösen tisztelte szent Gellért a boldogságos Szűz Máriát.

Még nevét sem merte kimondani, hanem nagyasszonynak nevezte.

Ezt a példáját is követte szent Imre, de annyira, hogy olyan tiszta, olyan szűz akart mindig maradni, mint a boldogságos szűz Mária volt.

Itt látjátok tehát gyermekek a két nagy eszközt, mellyel szent Imrét követve jókká, szent életűekké lehettek: az Oltáriszentséget kell szeretni és a szűz Máriát igazán tisztelni, nemcsak szóval, hanem példájának, erényeinek követésével. Erre tanít titeket szent Gellért!

Eucharisztikus élet egy javítóintézetben.

Barcellonában (Spanyolországban) van egy javítóintézet, melyben 250 fiút helyezett el az állam, hogy őket megjavítsák. A fiúk nagyon rosszak voltak, telve voltak rossz szenvedélyekkel, hibákkal. Engedetlenek, makrancosak, fejesek, hamisak, haragtartók voltak, hazudtak, illetlenül viselték magukat, emellett nem akartak tanulni — szóval vásott, neveletlen nebulók voltak.

Az 1905. évben új lelkész került az intézetbe, hogy annak lelki vezetője legyen. Nagyon nem szivesen ment a rossz fiúk közé. De mégis, bizva Isten kegyelmében, remélte, hogy az intézet a gyakori áldozás következtében lélekben újra fog születni.

Most átadjuk a szót ennek a buzgó lelkiigazgató úrnak, aki így írja le az intézet megujulását:

«Nagy bizalmam volt az Úr Jézusban, ki azt mondotta: «Jöjjetek hozzám mindnyájan s én megenyhítlek titeket». Biztosra vettem, hogy az én rossz növendékeimet is megjavítja, azért a jobbak közül naponkint 3—4-nek mondottam, hogy mily örömet szereznének az Úr Jézusnak, ha gyónni és áldozni jönnének. A fiúk megértettek. Egy sem utasította el kérésemet. Midőn ezt láttam, akkor a szószékről is hirdetni kezdtem a gyakori szent áldozást s annak a lélekre való nagy átalakító hatását. Beszédeim nem maradtak eredmény nélkül. A fiúk szivükbe fogadták az Úr kegyelmeit s hova-hamar 40 napi és 100 vasárnapi áldozó lett. Ki tudná leirni a gyakori szentáldozás gyümölcseit? A ház légköre pár hét alatt megváltozott. A fiúkat mintha kicserélték volna. Az intézetben fegyelem, rend, erkölcsösség, engedelmesség, szerénység, tisztelet, szeretet, szorgalom, munkásság uralkodott. Mondhatom, hogy a fiúk szemlátomást halad-

tak a lelki életben. Az 1906. évben az áldozások száma meghaladta a 20 ezret.

Eddig az első áldozók kora itt 12—13. év volt. Jött az 1910. pápai rendelet az első áldozók koráról. Nagy volt az örömöm. Ő szentsége rendeletét kihirdettem, megmagyaráztam s a 7—8 éves gyermekektől kezdve növendékeimet az első szent áldozásra előkészítettem, melyet szeptember hónapban tartottam. Azután minden nagyobb ünnepen volt első szentáldozás azok részére, kik elmaradtak, vagy egyéb okok miatt nem járultak az Úr asztalához. Most már intézetünkben van 100 napi áldozó és körülbelül 200 heti áldozó. Az 1911. évben az áldozások száma meghaladta az 50 ezret. Most már nem is merem intézetünknek ezt a nevet adni: javítóintézet, hiszen a legjobb nevelőintézetben sem lehet jobb az erkölcsiség, mint a mienkben. Az intézet vezetői is kénytelenek észrevenni a nagy változást, melyet a vásott fiúk lelkében és viseletében a gyakori szentáldozás létrehozott. Örülnek is nagyon. De mily nagy öröme lehet az Úr Jézusnak afölött, hogy annyi rossz útra tért gyermek az O szent testével táplálva, újra megtalálta az erény, a tisztesség és jó magaviselet útját».

Ti, gyermekek pedig, kik e gyönyörű példát olvassátok, tanuljatok belőle s járuljatok mindig buzgón és gyakran a szent áldozáshoz, hogy jók maradjatok és hibáitokat az Oltáriszentség vétele lenyesegesse.

A kis ministráns

A kis Laci jó fiú volt, iskolában sohasem kapott büntetést, legfeljebb néha fecsegésért. A katekizmust pedig különösen jól tudta s azért a tisztelendő bácsi ministránsnak választotta ki. A kis Laci hamarjában megtanulta azokat a kis imákat, melyeket egy jó ministráns elmond fölajánlásra, Úrfelmutatásra és szentáldozásra. Húsz percig kellett neki a templomig menni és még sem késett el sohasem. Akár esett, akár havazott, ő nem hiányzott az oltárnál.

«A jó Isten egykor nagy jutalmat ad neked ministrálásodért», mondotta egyszer a tisztelendő bácsi. Erre a nagy égi jutalomra többször gondolt Laci és akárhányszor álmodott is róla. Így egyszer is azon vette magát észre, hogy ministráló ruhában az ég kapuja elé állott és meghúzta a csengetyűt. Ekkor megjelent szent Péter a kulcsokkal és barátságosan kérdezte, hogy mit akar. «Hát a mennyországba akarok bemenni; talán nem is ismersz? Hiszen én ministráns vagyok s már több mint 1000 misénél ministráltam. Csak beengedsz erre a mennyországba?»

«Majd utána nézek — mondotta komolyan szent Péter — mi van az aranytarsolyban, amelyben jó cselekedeteid vannak eltéve, de a ministránsoké sokszor lyukas, úgyhogy minden újra kiesik belőle; persze ti azt hiszitek, mikor az ég kapuja elé jöttök, hogy milyen szörnyű sok érdemetek van és nem vettétek észre, hogy hogyan pottyant ki minden a tarsolyból és szedte föl az ördög.»

Most szent Péter vizsgálgatta a tarsolyt, kifordította, minden ráncot számon tartott és mindent megmutatott a fiúcskának. Mennyire ijedezett ekkor Lacika! Alig 20 mise volt még benne, mind kipotyogott a nagy lyukakon.

Azután szent Péter még a kezébe vette a rossz cselekedetek, a tartozások könyvét és oldalonkint mutatta a fiúnak. Itt aztán sok, nagyon sok szám állott, melyek az összes elkövetett és jóvá nem tett bünöket és a tisztítóhelyi büntetéseket mutatták. És szent Péter a holthalovány Lacinak ezeket olvasta föl: «Tartozások hiuság miatt, tartozások civakodás miatt: 140-szer a jobb ministrálóruhát magadnak tartottad meg és a silányabbat adtad a másik ministránsnak, 50-szer civakodtál mellette, 200-szor akartál első ministráns lenni, pedig a tisztelendő bácsi egyforma cserélkedést kivánt. Ha ünnep volt és sokan voltak a templomban, 231-szer azt forgadtad elmédben: Mit gondolnak az emberek, ha olyan szépen ministrálok? Mennyivel szebb vagyok új ministráló ruhámban, mint a többi fiú. Ha ketten ministráltatok, mindig te akartál a jobb oldalon lenni. Nagymiséknél 20-szor civakodtál, mert te akartad a füstölőt vinni a tömjéntartó helyett. Ha a tisztelendő bácsi megkorholt, a hibát mindig a másikra toltad. Kétszer erősen veszekedtél a társaddal, mikor egy idegen tisztelendő bácsi, ki pénzjutalmat szokott adni, jött misézni, 4-szer haszontalanul tekintgettél és nevetgéltél és ezáltal 300 gyermeket megbotránkoztattál, 70-szer igen gyorsan és hanyagul mondtad a konfiteort, 16-szor semmit se imádkoztál az Úrfelmutatásnál, 50-szer a szentáldozásnál, hanem játékra, sőt egyszer haszontalan csinyre gondoltál, 780-szor rendetlenül hajtottál térdet.

Látod a 20 miséért, amelynél egészen jól ministráltál, 20 lépcsővel jutsz közelebb az éghez, a többi 980 szent miséből össze-vissza marad még annyi jó, hogy még 30 lépcsővel jutsz följebb. Ó, ha mind az 1000 misét hiuság nélkül szolgáltad volna és nem civakodtál volna, ha meg lettél volna elégedve a silányabb ruhával, az Úrfelmutatásnál és szentáldozásnál imádkoztál volna és mindjárt elűzted volna a rossz és haszontalan gondolatokat, kedves Laci, olyan nagy dicsőséged lenne, mint az angyaloknak és nagyobb boldogságod, mint azé a királyé, aki 200 évi tisztítóhelyi szenvedés után ma jutott a mennyországba. Most azonban annyi óráig kell szenvedned a tisztítóhelyen, ahány hibát a szentmiséknél és máskor elkövettél anélkül, hogy megbántad volna őket. Ha ezeket

töredelmesen megbántad és őszintén meggyóntad volna, most alig valamit kellene szenvedned a tisztítóhelyen.»

Ezt mondotta szent Péter, Laci pedig maga alatt látta a lángok egész tengerét, melynek füstje tízszer magasabbra szállt, mint a templomtorony. Ott látta a saját helyét is és már-már őt is megragadták a szörnyű lángok, mikor komoly álmából fölébredt.

Sajnos minden igaz volt, amit az égi kapus neki elmondott. De most igen óvakodott a hiuságtól és ha ilyen gondolatai támadtak, sietett őket imával elűzni. Teljesen meg volt elégedve, ha mások előnyben részesültek és oly szépen ministrált, mint egy angyal. Szorgalmasan áldozott a szentmise alatt, minden nap megbánta apró hibáit és ezután már nem lyukas tarsolyába tette jócselekedeteit.

S most kedves ministránsok, vizsgáljátok meg lelkiismereteteket!

EGYESÜLETI ÉLET.

Halálozás. Meghalt özv. *Szelmáyer* Károlyné szül. *Huber* Mária választmányi tag. Évek hosszú során át buzgó és tevékeny tagja volt az Oltáregyesületnek. Nyugodjék békében!

A csömöri és czinkotai eucharisztikus élet. Teljes egészében közöljük a csömöri segédlelkész triumfáló örömmel megírt sorait: A következőkben vagyok bátor beszámolni a csömöri és czinkotai félévi eucharisztikus életről: Krisztus hódít; napról-napra új lelkeket nyer, új szivekbe tér, hogy átvegye az egyedül Őt megillető uralmat. Az emberek nem tudnak ellenállani az Ő kitartó szeretetének és hivásának, mintegy Szivébe hullanak. Bent a lélek Istenhez vonzódik, ha el is vakítja a világ egy ideig, de szeretne Istené lenni, Őt bírni, Őt kiengesztelni, Általa szerettetni; Isten fia kedvence, barátja, szerelmese, testvére, akarunk lenni, ez történik az Úr asztalánál. A szent áldozásban vagyunk «Alter Christus» második Krisztus, nem mi, Krisztus él bennünk.

Lássuk hónapról-hónapra a szent áldozások számát: 1912. januárban 880-szor áldoztak, februárban 1007-szer, márciusban 855-ször, áprilisban 873-szor, májusban 1025-ször, júniusban 913-szor. Félév alatt összesen 5553-szor. 1911. júliustól decemberig 2465-ször. Egy év alatt áldoztak 8018-szor.

Ez a gyakori szent áldozásnak első éve. Vannak naponkinti áldozóink, heti és sokan havonkint járulnak a szent áldozáshoz. A vágy Krisztus után nagy. Fölkeresik későn, eljönnek korán, csakhogy birhassák. Időbe került, míg az Úr fölmelegítette a sziveket. A nagy munka sem akadály; áldoznak korán és mennek dolgozni Krisztussal szivükben, mert nélküle élni nem lehet.

Ő az élet. Behódoltak a férfiak is; hogyan? férfizarándoklatot rendeztünk a pesti kongregációkkal egy időben május 19-én Mária-Besnyőre. 200 férfi vett részt, meggyóntak és megáldoztak mindannyian. Ilyen örömet nem éltünk. Mély hatással volt az impozáns pesti férfizarándoklat férfiainkra. Vissza este értünk, a vasútnál várták külön vonatunkat az asszonyok. Mint rendezett hadserege Krisztusnak, égő gyertyákkal kezükben vonultunk a faluba, zengve újra és újra szűz Anyánkról: «Téged rendelt jó Anyánknak az Isten Fia...»

Szem nem maradt szárazon, az örömkönnyek mint drága gyémántok csillogtak a gyertyafény mellett a szemekben. Ezt Krisztus szerezte nekünk. Megtesszük máskor is. Oltáregyesületünkről jeleztem, hogy január 14-én 200 taggal alakult; 237-en vagyunk.

Július 7-én jelöltük ki a terjesztőket:

1. Tóth János pénztáros és terjesztő; 2. Kovács János terjesztő; 3. Spreiszer János; 4. Skrvanek János; 5. Lichi József; 6. ifj. Tóth Mihály; 7. Kovácsik Mária; 8. Szignárovics Mária; 9. Mandur Katalin; 10. Jeszperger Anna terjesztőnők. Nincs megállapodás. Haladunk előre Krisztus vezérünkkel.

Az oltáregyleti mozgalom átcsapott a leányegyházba, Czinkotára is. Kívánták, hogy nekik is legyen. Az alakulás június 30-án történt. Megjelent a csömöri testvéregyletből több mint 100 tag. Az Oltáregylet 66 taggal alakult meg. Imádási órát minden hónap második vasárnapján tartunk.

Terjesztőnők lettek: Jedlicska Jánosné pénztárosnő, Jedlicska Pálné, Kollár Teréz.

Kiállítás Beszterczebányán. Június 29-én nyitotta meg dr. Radnai Farkas megyés püspök a beszterczebányai Oltáregyesület kiállítását. A róm. kath. leányiskola dísztermében voltak kiállítva azok a tárgyak, melyekkel ez évben látja el az egyesület az egyházmegyei szegény templomokat. Délután 5 órakor érkezett meg a fővédnök megyés főpásztor, kit az intézet kapujában várt a választmány, Kócsy Jánosné elnöknő és dr. Császik István igazgatóval. A tárgyak megáldása után szép beszédben köszönte meg a püspök úr az úrnők fáradságát, kik maguk készítették nagy gonddal és buzgósággal az összes ruhaneműeket; majd fölhívta a szép számban egybegyült női és férfi tagokat a wieni XXIII. nemzetközi kongresszuson való részvételre. Az igazgató megköszönő beszéde után főpapi áldásában részesítette a főpásztor az egybegyülteket. A kiállítás július 2-án lett bezárva.

Hálaadó szentségi körmenet Beszterczebányán. Mint minden évben, idén is ünnepélyes hálaadó és engesztelő szentségi körmenet indul ki a beszterczebányai ősrégi vártemplomból föl a kálváriára. E körmeneten az oltáregyesületi tagok zászló alatt testületileg vesznek részt igy tartván fenn az 1761-ben történt

nagy tűzvész emlékét, mely az egész várost akkor elhamvasztotta. Előző nap fogadalmi böjtöt tart Beszterczebánya lakossága.

A nagyváradi Oltáregyesület jelentése 1909—1912. években. Régen érzett szükséget elégített ki és a hitéletnek hatalmas lendületet adott az a lelkes gyűlés, mely 1909. október 31-én kimondotta, hogy Nagyváradon, a város három róm. kath. plébániájának területén az Oltáregyesületet egységesen megalakítja, a legméltóságosabb Oltáriszentség imádását szervezi és a szegény templomokat erejéhez mérten segélyezni törekszik.

A katholikus hivek óriási részvétele mellett történt megalakulást a megnyilatkozó lelkesedéshez és buzgósághoz méltó tett követte.

A várad-ujvárosi, várad-olaszi és várad-velenczei plébániai templomokban havonkint egyszer reggel 7 órától esti 7 óráig tartó közös szentségimádások és ájtatosságok a hiveknek ezreit még közelebb vitték az Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézushoz; a szentségek gyakori vétele, különösen a gyakori, sőt mindennapi szentáldozás örvendetes terjedése, a hitélet általános föllendülése, a keresztény kath. öntudat ébredése azon csalhatatlan jelek, melyek kétségtelenül mutatják, hogy az Oltáregyesület bár csendben és szerényen, mégis a leghathatósabban működött és működik közre Nagyvárad katholikus hitéletének emelésén.

Az Oltáregyesület, mint az összes hitbuzgalmi társulások koronája és betetőzése a katholikus ember életének középpontjába a szentségi Jézust állítja, hogy belőle és általa éledjen a hit, a bátorság, a tettető és lelkesedés. Az Oltáregyesület rámutat arra a mérhetetlen kincsre, arra a kifogyhatatlan erkölcsi tőkére, melyet a legméltóságosabb Oltáriszentség rejt magában.

A nagyváradi Oltáregyesület rövid fennállása alatt is elérte már ezt a célt. Oly lendületet adott a hitbuzgóságnak és áldozatkészségnek, annyira fölébresztette a katholikus öntudatot, hogy ennek hatása a közés magánélet minden rétegében észlelhető.

Az Oltáregyesület kebeléből indult ki a mozgalom, mely végül létrehozta Nagyváradon is a szentségi Jézus iránt érzett szeretet egyik legszebb virágát: a katholikus patronage-egyesületet.

Az oltáregyleti tagok buzgalmának fokozásán mélt. és ftdő Fetser Antal fsz. püspök, akkor káptalani helynök úr bőkezűségéből és támogatásával 1910. március havában P. Fiedler Lipót jézustársasági atya a szent László-templomban lelki gyakorlatokat tartott, amidőn több mint 800-an járultak a szentségekhez. Résztvettek az Oltáregylet tagjai azon lelkigyakorlaton is, melyet ugyancsak P. Fiedler 1912. április 16—20-ig a várad-olaszi plébániatemplomban tartott külön a nők és külön a férfiak számára.

A szegény templomok fölsegítésén a következőkkel fáradozott egyesületünk:

Az 1910. évben főleg egyházi fehérneműk készültek, továbbá 7 miseruha, 9 stóla, 3 ciborum köpeny és 4 beteglátogató tarsoly, összesen 766 darab.

Az 1911—1912. évben 700 darab kisebb-nagyobb egyházi ruhafehérnemű készült, úgy hogy 12 szegény templom és kápolna kapott egy-egy miseruhát és szükséges egyházi fehérneműt. Az 1912. június 1-én megnyiló kiállítás fogalmat nyujt a tagok áldozatkészségéről és egyszersmind azon úrhölgyek fáradhatatlan buzgóságáról is, akik hetenkint egyszer, sőt gyakran kétszer is, a legkellemetlenebb időjárás mellett is összegyültek a munkateremben és dolgoztak szeretetből a szentségi Jézus iránt, az ő dicsőségére.

A soproni Oltáregyesület évi jelentése. Az 1911. év májusától 1912. év májusáig terjedő munkaévben a bevétel 2460 korona, a kiadás pedig 2322.04 korona volt. Az imádkozó tagok száma 400. Az egyházi munkák végzésében körülbelül 100 hölgy segédkezett. Nevüket közli a kimutatás. Vagy 40 hölgy kész tárgyat ajándékozott. Ajándékban 27 templom részesült. Az elajándékozott tárgyak száma a kimutatás szerint 97; de az apró (purifikatorium, korporale stb.) tárgyak száma nincsen megjelölve, valamint azoké sem, melyek ezután kerülnek kiosztásra.

September 10-én, Istenben boldogult ***Erzsébet királyné*** *halálának évfordulóján az Örökimádás templomban 9 órakor szent mise fog bemutattatni lelki nyugalmáért az Úrnak.*

Telefon-pósta.

Kedves olvasóinknak! Akik az Örökimádás 1912. évfolyamának *első* számát tudják nélkülözni, azokat tisztelettel kérjük, kegyeskedjenek azt a szerkesztőségnek megküldeni. Nagy szükség van rájuk. Hálás köszönettel — *Szerk.*

Iskola év kezdetén fehívjuk minden olvasónk becses figyelmét az *eucharisztikus gyermekszövetségre*, valamint az *ifjak és leányok euch. szövetségére.* Ne feledje senki gyermekét ebbe az iskolába, az Úr Jézus iskolájába beiratni. A szövetségnek június óta külön kis lapja, újságja van, melynek egyes számait a tagok 4 fillérért kapják. Azon gyermekek, kik már megismerték a lapocskát, páratlan örömmel és türelmetlenül várják mindig a következő számot. Mutatványt a lapocskából és a felvételi cédulákból méltóztassanak kérni.

KIMUTATÁS.

Az Oltáregyesület által a szegény templomoknak ajándékozott templomfelszerelési tárgyak pénzértékben való kimutatása.

XVI. Eperjesi gk. egyházmegye: Szuhakálló 220 k., Szalancújváros 260 k., Sajópálfala 60 k., Radoskő 100 k., Sajóvámos 40 k., Viszló 220 korona.

XVII. Nagyvárad gk. egyházm. Kresztaménes 200 k., Battonya 60 k., Biharpoklos 250 korona.

XVIII. Szamosujvár gk. egyházmegye: Sereden 80 k., Szilágyperesen 240 k., Mármarossziget 150 k., Bábca 150 k., Pecsely 80 k., Felsőkosály 140 korona.

Utólagosan: Selmecbánya 30 k., Budapest Szt. Alajos S. E. 150 k., Bedő 40 k., Budapest Angyalföld 100 k., Stomfa 40 k., Pozsonyszentgyörgy 105 k., Kolozsvár 100 k., Sopron 30 k., Egeg 50 korona.

1912. május és június hónapokban befolyt adományok:

Kassa egyházmegyéből ft. Plent István O. E. megbizott úr által 65 k., Rozsnyó egyházmegyéből fr. dr. Beliczky István O. E. megbizott úr által 80 k. 50 f., Zalaegerszegi tagoktól ft. Virágh Ferenc káplán úr által 102 k. 48 f., Esztergom főegyházmegyei tagoktól ft. dr. Babura László úr által 66 k. 66 f., az Euch. Társ. papsága az Örökimádástemplom monstranciájára 204 k. 80 f., egyesek ugyanezen monstranciára 15 k., Neveránszky István Zseléz 2 k., N. N. 2 k., Juhász István pléb. Szimő 12 k., Horváth J. Zalaszegvár 60 k., Hegedüs F. Kaposvár 30 k., Schwarz J. pléb. Benczháza 15 k., Dóka Angela J.-Árokszállás 10 k., P. A. Kasszián Szamosujvár 9 k., Kiss Istvánné Nagybecskerek 2 k. 40 f., N. N. 1 k., Bódiss István pléb. h. Ruma 16 k., Szaniszló Ferenc Nézsa 12 k., Tiszio József Rajec 16 k. 20 f., N. N. 2 k., Grössinger Józsefné 10 k., Gányafalui gk. hívek adománya 8 k. 20 f. Obarsi, Kelecsényi és Nagykozmályi hivektől 37 k. 92 f.

A székesfehérvári Oltáregylet 1912. évi kiállításáról, mely az idén is úgy, mint a megelőző esztendőkben a Ferenc József növelde főtisztelendő főnöknője által kegyesen átengedett helyiségeikben látható. A következő tárgyak vannak kiállítva:

Ercsi (a Legsz. Megváltóról nevezett nővérek kápolnája). Ostyasütő, ostyatartó, adja özvegy Auyedszky Adolfné. 3 vállkendő, varrta Schnetzer Margit.

Felcsuth. Viola pluviále, karing, varrta Hübner Károlyné.

Ó-Barok kápolna. Egy alba, vásznát adta gr. Zichy Lujza, csipkét Reé Istvánné varrták Marschall Anna és Mariska, cibóriumköpeny, készítette Konrád Teruska.

Tahitótfalu. Fekete casula, varrta Sturm Mariska, fehér stóla, készítette Lichtnecker Antalné, palla himezte Pálinkás Etel.

Szent György-kórház, helyben. Cibóriumköpeny, adja gróf Zichy Lujza.

Jézus szent Szive temploma, helyben. 2 fekete ministránsruha, készítette névtelen, 2 vörös ministránsruha, készítette névtelen. Oltáriszentségfátyol nagypéntekre, adja Lichtneckert Antalné, fekete pluviale, viola stóla, adja Nagy Alfonzné, burza, készítette Kostyelik Etel.

Bakonysárkány. Beteglátogatási készlet, füstölő, tömjéntartóval, adja verebi Végh Julia, piros casula, himezte és varrta Manger Irén, ciboriumköpeny, festette Mráz Hilda, varrta Sturm Erzsébet, palla, himezte Pálinkás Etel.

Bakonykuti. Vörös casula, varrta Szalai Juliska, palla, himezte Mészáros Ferencné.

Sárszentágota. Fehér casula, varrta Peék Róza, palla, himezte Sturm Erzsébet.

Isztimér. Fehér casula, adja gr. Szögyény-Marich Mariska, ostyatartó, adja özv. Auyedszky Adolfné, palla, himezte Szemes Tera.

Guttamási Buillonkészülék öröklámpásba, adja özv. Auyedszky Adolfné, 2 cingulum.

Csór. Fekete casula, himezte és varrta Pálffy Zsuzsa, 3 corporale, vásznát adta gróf Zichy Lujza, varrta Marschall Mariska, 3 kehelykendő, varrta Marschall Mariska, palla, himezte Szauer Paula.

Szent Ferencrendiek helybeli temploma. Fehér casula, himezte és adja gr. Széchenyi Viktorné, egy alba, vásznát adta gr. Zichy Lujza, varrta Reé Istvánné, egy karing, vásznát adta gr. Zichy Lujza, varrta Karl Istvánné, 12 ampolnakendő, adja gr. Zichy Lujza, 2 viola stóla, egyiket adja dr. Szabady Józsefné, másikat készítette Lichtneckert Antalné, 3 válkendő, varrta Schnetzer Margit, 2 piros ministránsruha, készítette névtelen, 2 pulpituskendő, adja özv. Keresztury Ödönné, 1 palla, 1 corporale és 1 kehelykendő, adja és készítette Sturm Erzsébet, ciboriumköpeny, festette Tóth Istvánné, varrta Lichtneckert Antalné.

Pesthidegkut melletti kápolna. Fekete casula, készítette névtelen, kehely, misekönyv, palla himezte Szauer Paula.

Dinnyés. Viola casula, himezte Sturm Erzsébet, készítette Sturm Ilona 1 alba, vásznát adta gróf Zichy Lujza, csipkét Reé Istvánné, varrta özv. Karl Józsefné 3 vállkendő, varrta Schnetzer Margit, 6 lavabodendő, adja gróf Zichy Lujza, palla, himezte Mészáros Ferencné.

Szent Imre-konviktus, helyben. Ostyasütő, 3 vállkendő, varrta Schnetzer Margit, 1 alba, vásznát adta gróf Zichy Lujza, csipkét Reé Istvánné, varrta dr. Eisenbart Károlyné, bursa, festette Luttor Teruska, varrta Sturm Ilona.

Pázmánd. 2 fekete ministránsruha, készítette névtelen, fekete casula, varrta Bartelmé Emma, palla, himezte Mészáros Ferencné.

Vereb. 2 palla, egyet himzett Szebedin Emma, másikat Szemes Tera, corporale, varrta Marschall Anna, egy csipkét adja Érsek Anna, másikat Rolb Jozefa, 6 kehelykendő, varrta Marschall Mariska, 1 alba, vásznát adta gróf Zichy Lujza, csipkét Reé Istvánné, varrta özv. Karl Józsefné, 1 karing, varrta Tóth Edéné, csipkét adta Tóth Gézáné.

Bodajk. Vörös casula, varrta Kozáry Viktoria, palla, himezte Labundy Etelka.

Fehérvárcsurgó. Fehér casula, himzést készítette és adta Szögyény-Marich Julia, varrta Bilkei Emilia, palla, himezte Szauer Mária.

Urhida. 2 körmeneti zászló, rúd nélkül.

Pákozd. 4 ministránsing, kettőnek csipkéjét névtelen adta, varrta dr. Lausch-

mann Gyuláné, kettő csipkéjét adta özv. Kovács Ignácné, varrta özv. dr. Dubovszky Károlyné.

Szigetbecse. Fehér casula, himezte és varrta dr. Györke Margit, bursa, adja gróf Zichy Lujza, palla, himezte Mészáros Ferencné.

Zámoly. Ciborium, ciboriumköpeny, adta névtelen, 6 korporale, vásznat adta gróf Zichy Lujza, egyet varrt s csipkét adta dr. Györke Margit, a többit varrta s a csipkét adta özv. dr. Fanta Adolfné, 6 vállkendő, vásznat adta névtelen, varrta Schnetzer Irma, 12 kehelykendő, vásznat adta özv. Árokay Imréné, varrta Marschall Anna, 6 lavabokendő, adja gróf Zichy Lujza, lila, fehér stola, adja gróf Zichy Lujza.

Szemináriumi templom, helyben. 2 karing, egyet ad Schlammadinger Alajosné, egyet özv. Keresztúry Ödönné, viola stola, adja dr. Szabady Józsefné, fehér casula, adja gróf Cziráky Lujza, palla, himezte Szauer Mária, 2 pulpituskendő, adja özv. Keresztúry Ödönné.

Gánt. Velum, himezte Weisz Gizella, 6 corporale, varrta Marschall Mariska, ampolnák, adja dr. Szabady Józsefné.

Alsóalap. Fehér pluviale, 6 kehelykendő, vásznat adta gróf Zichy Lujza, két csipkét Érsek Anna, egyet Kolb Jozefa, varrta mind Marschall Mariska.

Felsőalapi kápolna. 2 piros ministránsruha, varrta névtelen, 6 kehelytörlő varrta Marschall Anna, 6 kéztörlő, varrta Szabady Anna.

Felsővárosi templom, helyben. Fekete pluviale, pulpitus, adja verebi Végh Julia.

Sáraba. Fehér casula, himzést adja Szenzenstein Jánosné, készítette Szenzenstein Teruska, varrta Bilkei Emilia, palla, himezte Mészáros Ferencné.

Vaál. Viola casula, himezte Sáfár Vilma, varrta Hermann Lajosné, palla, himezte Mészáros Ferencné.

Balinka. Kehely.

Gyuró. Velum, himezte Rheinberger Józsefné, varrta Sturm Mariska, ciboriumköpeny, adta névtelen.

Diósd. Alba, csipkét adta özv. Babanits Andorné, varrta Tóth Edéné, 3 corporale, varrta Marschall Anna, 3 kehelykendő, varrta Marschall Mariska s kettőre adta a csipkét.

Szár. Fehér casula, himezte és varrta Sturm Erzsébet, 6 kehelykendő, varrta Marschall Anna, 6 lavabokendő, varrta Szabady Anna, palla, himezte Labundy Etel.

Solymár. Zöld casula, himezte Bilkei Lenke, varrta Bilkei Emilia, palla, himezte Pálinkás Etel.

Kisláng. 2 piros ministránsruha, készítette névtelen, egyik kelméjét adta Moenich Károlyné, másikét özv. Szüts Kálmánné, 2 fekete ministránsruha, készítette névtelen, viola-fehér stóla, készítette Lichtneckert Antalné, ampolnák, adja dr. Szabady Józsefné, cingulum, velum, himezte és varrta Horváth Imréné.

Árvaházi kápolna, helyben. Misekönyv.

Ujguth. 2 vörös zászló ruddal.

Ezenkívül ki van még állítva: 1 vég vászon, adja a verebi Oltáregylet (jövő esztendőben felhasználandó).

A székesfehérvári Oltáregylet zászlaja, melynek költségeit a tagok önkéntes adakozásából fedezzük. Megkezdett munka; készítik: Bartusek Mariska, Bilkei Lenke, Laczó Jakabné és Perlaky Horváth Ilona. Horgolt csipke, adja Tauffer Béláné Fegyvernekről.

Ki van továbbá állítva mint *magánadomány* vagy *magántulajdon:*

1 ministránsing, Jézus sz. Szive templomának (helyben), adja Lehota Juliska, fehér casula, az iszkaszentgyörgyi templomnak adja és készítette özv. gróf Pappenheim Sándorné, fehér casulába himzett stráf (megkezdett munka) Jézus sz. Szive templomának (helyben) szánja özv. gróf Pappenheim Sándorné, fali persely, a Jézus sz. Szive templomának Luttor Ferenc magánadománya, oltárterítő, adja Vértessy Matild a helybeli székesegyháznak, imazsámoly, a Ferencrendiek helybeli templomának adja Dimitrievits Miléna, 1 oltárterítő és 2 keresztelési ingecske, a helybeli székesegyháznak adja Gerenday Gyuláné, varrta Kis Mihályné, 1 oltárterítő, a Jézus szent Szive helybeli templomának adja Hettyey Ferencné, 1 oltárterítő, Jézus szent Szive helybeli templomának adja Komáromy Erzsébet, 1 oltárterítő Jézus szent Szive helybeli templomának adja Mészáros Mariska, 1 karing, készítette Világhy Julianna, oltárterítő, Wurzcinger Mariska magántulajdona.

Megjegyzendő:

A magánadomány vagy *magántulajdon* jelzővel el *nem* látott tárgyak a kegyes adakozó által fel vannak ajánlva az oltáregyletnek, mely az adományról legjobb belátása szerint rendelkezik.

A szines ruhák és tárgyak (casula, stóla, burza, stb.) szabása és munkakiosztásáról Lichtnecker Antalné, Perlaky Horváth Ilonával, a fehérnemű szabása és varráskiosztásról dr. Szabady Józsefné gondoskodott a fehérnemű szabásánál segédkezett Tóth Béláné.

*

Köszönetnyilvánítás. Mindazon nemesszívű jótevőnek, kik adományaik vagy kézimunkájukkal, úgy a kiállítási helyiségek átengedésével az Oltáregyletet feladata teljesítésében: a szegény templomok felruházásában támogatni s a kiállítás sikerét előmozdítani kegyeskedtek, az Úr Jézus nevében e helyen mond hálás köszönetet

a Székesfehérvári Oltáregylet vezetősége.

A budapesti Központi Oltáregyesület kiállitására 1912-ben beküldött adományok.

I. Ajándékoztak:

Dr. Dombay Ede 1 csillár, ft. Reviczky Aldár 4 oltárterítő, 6 corporale, 1 antipendium szentség elé, 2 stóla 4 áldoztató kendő, 17 pár fehér minister-keztyű, 1 pulpitus. Nagyszombati Mária-kongregáció: 1 karing, 16 vállkendő, 6 corporale, 7 stólavédő, 6 palla, 29 purificatorium, 1 minisztering, 1 alba, 1 oltárterítő, 1 áldoztatókendő, 1 fehér casula, 3 ciborium-köpenyke, 1 dupla stóla, 2 burza, 1 piros min. ruha. Gróf Wenckheim Frigyesné 1 kehely, Cziráky-Almásy Erzsébet grófnő 1 kehely, Özv. gróf Cziráky Béláné 1 fehér miseruha. Gróf Csekonics Endréné 12 alba varrása. Harrer Gyuláné 1 pluviale, Budai női Mária-kongregáció 3 alba, 1 karing, 3 fehér oltárterítő, 1 antipendium, 2 oltártakaró, 12 corporale, 12 purificatorium, 12 palla, 12 lavabo, 1 ciboriumköpeny. Lafrankó Károlyné 1 alba himzése. Vass Aladárné 1 csipke. Owenden Albertné 1 csipke. Balla Lajosné 1 csipke. Lorenz Adél 1 pluviale.

Kapier N.-né 1 fehér miseruha. Gróf Károlyi Lászlóné miseruhára való himzés (keresztöltés). Kresztits Mariska 4 darab horgolt csipke. Özv. Heinrich Ferencné 1 horgolt csipke albához. Voigtné 1 horgolt csipke albára. Nagyszombati Irg. Nőv. 1 alba, 1 karing, 1 ministering, 6 corporale, 20 lavabo, 9 parificatorium, 6 stólavédő, 6 palla, 2 oltárterítő. Kövesy Teréz 1 horgolt cingulus. Németh Rózsi horgolt csipke. Keviczkyné 4 áldozó kendő, 6 corporale. Rajnerné 1 karingre való csipke és 1 miseruha. Özv. Zvekicsné 1 csipke a Sz. Mária oltárra. Csaplár Katalin 1 horgolt csipke. Szommer Ágnes 1 karingre való csipke. Kempf N.-né 1 point lace csipke. Ulitskó Ferencné 1 horgolt csipke. Ghiczy Ida 1 horgolt csipke. Pichler Antalné több horgolt csipke stb. stb.

II. Himeztek és varrtak vagy horgoltak :

Journet Anna 1 fehér casula, Latetzedits Margit 1 lila casula, Karrinné 1 vörös casula, Vihayllné őnagys. 1 fehér casula, Hauser Margit 1 fehér casula, Mihályfyné 1 fehér casula, Burdet U. 1 fehér casula, Csata Lujza 1 fehér casula, Braun Eugenia 1 vörös pluviale, gróf Almássy Erzsébet 1 fehér casula, Altdorfer, Beringerné 1 fehér himzés, Haasz Emilia 1 keresztöltéses himzés, Knapp Konstancia 1 fehér casula, Fehérváry Celesztin 1 lila casula, báró Barkóczy Ilona 1 himzés casulára, Holma és Wohlrath 1 fehér pluviale, Mikskó Emilia és Tunk Margit 1 fehér pluviale, Aigner Anna 1 fehér casula, Neidhardt Istvánné 1 vörös casula, Kováts Julia 1 fehér casula, Simon Mária 1 fehér casula, Keök Ilka 1 lila casula, Haasz Emilia 1 fehér casula, Aigner Anna 1 világos casula. (Folytatjuk.)

Szerkesztő : **Tiefenthaler József.**

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

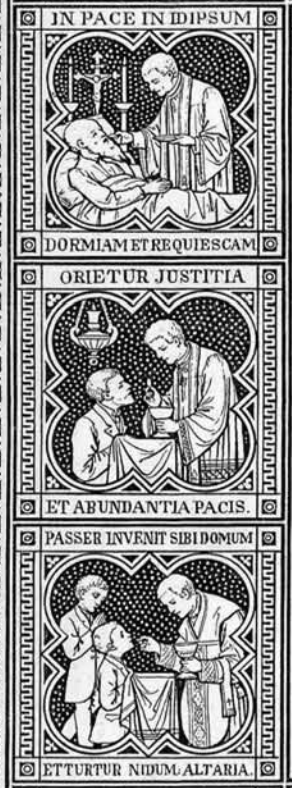

XIII. ÉVF. 1912. 10. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál; K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K	60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 «	50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K	20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 «	50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 «	50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 «	— «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. OKTÓBER 10. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. T. J.:* XXIII. Eucharisztikus kongresszus Bécsben. — *Van Rossum* biborosnak, őszentsége a pápa követének beszéde, amellyel a XXIII. bécsi euch. kongresszust megnyitotta. — *Dr. Makay Lajos:* Az eucharisztikus irodalom, különös tekintettel a szentbeszédekre. (Beszéd.) — *Tiefenthaler József:* Jegyzetek a lourdesi zarándoklatból. Lombardián át. — *P. Komárik István S. J.:* Az Eucharisztia története Magyarországon. — *Erdős R.:* A keresztek. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. «Eucharisztikus szövetség». — *Gyermekvilág.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* Szent olvasó Királynéjának hónapja. — Mit csinál egy buzgó eucharisztikus szövetségi tag októberben? — A közönyös lélek bűntetése. — 6800 gyermek közös szent áldozása. — Még valami. — Egyesületi élet. — Irodalom. — Telefon-pósta. — Kimutatások.

XXIII. Eucharisztikus kongresszus Bécsben.

LELKÜNKBEN felelevenednek a *Kafarnaumi* napok. Az első eucharisztikus napok! Krisztus Urunk mint minden élet és erő forrása, mint az örök élet záloga áll az emberek elé: Megigéri az Oltáriszentséget. Emlékezzünk csak vissza! Az evangelista 5000 férfit emleget, kik az Úr körül nyüzsögtek, hogy szavát hallják, az eucharisztiát megismerjék. Hány nő- és hány gyermek lehetett ott! Mindezek számára a Megváltó kenyeret szaporított. Talán Eucharisztia volt az? Talán Oltáriszentséget osztott ki köztük? Nem, csak közönséges kenyeret, *de ez a kenyér előképe volt az eucharisztiának*, az Oltáriszentségnek. És ettől az előképtől szinte megittasultak. Királlyá akarták tenni az Urat, egész éjjel talpon voltak és keresték őt, mert nem tudták feledni a kenyeret, melyet adott, pedig csak előképe volt annak a mennyei kenyérnek, melyet oltáraink rejtegetnek és a buzgó hívek áldoznak. Ki csodálkoznék hát, ki nem tartaná természetesnek, hogy mikor nem közönséges földi kenyeret, nem egyszerű előképét az örök élet kenyerének, hanem magát a mennyei mannát, az Úr testét és vérét mint az élet, az örök élet zálogát, mint minden erő és élet forrását ünnepelik, hogy akkor az egész világ, minden világrész és ország népei, pápa és király, papság és hívek egyaránt hódoljanak az Eucharisztiának, az Oltáriszentségnek. Ez történt Bécsben, szeptember 12-étől—15-ig.

A pápa ő szentsége *Van Rossum* követe utján vett részt a kongresszuson. A biborost már az országhatárnál és a bécsi egyházmegye

határán is üdvözölték, Bécs városában pedig olyan pompával fogadták, amilyen kevés uralkodónak vagy fejedelemnek jut ki. A kongresszus ünnepélyes megnyitása szeptember 11-én történt délután 4 órakor a Práterban levő kolosszális «Rotunde»-ban. Van Rossum egy csapásra megnyerte mindenkinek rokonszenvét. Fejedelmi alakja, csengő, erős hangja és szeretetreméltó beszédmódja elragadta a hallgatóságot. Meleg érzelmei, melyeket a pápa szivétől hozott, tobzódó lelkesedésbe gyujtották a 15—20 ezernyi embert. És e megnyitó szózattól kezdve három napon

A pápai követ megérkezik a bécsi kongresszusra.

keresztül szakadatlan folyt a munka az eucharisztia nagy titkainak kiaknázására. Minden nyelvnek és nemzetnek külön temploma volt, amelyben egyházuk és hitéletük sebeire kerestek írt az Eucharisztiában. Reggel 4 órától kezdve már élénk élet volt minden templomban. A papok minden oltárnál szakadtlan egymásutánban mondták a szentmiséket, a hivek pedig sohasem fogytak el az áldoztató rácsnál. Mindenkinek a szive kitárult, hogy bőségesebben kaphassa a szentáldozás kegyelmeit. S az Úr teste fogékonnyá tette a lelkeket az Eucharisztia nagy igazságaival szemben, mert hiszen ritka buzgósággal hallgatták a szónokok fejtegetéseit. A templomok pazar virágdísze megadta az ünnepi keretet, melyet a rossz időjárás sem tudott gyengíteni. Az eucharisztia mélyen belmearkolt a lelkekbe, olyannyira, hogy az emberek elfeledték a világ-

város szépségeit, az esőzés kellemetlenségét és minden templomot állandóan megtöltöttek. Hihetetlen embertömeg hullámzott mindenfelé. Az ember az utcán járva azt hitte, hogy most mindenki itt tolong, pedig a templomok reggeltől estig tömve voltak. Akiket nyelv, ország, haza, távolság, viselet messze eltávolított egymástól, azokat az Eucharisztia hatalma és szeretete testvérekké tette és egybeforrasztotta. Ujjongott az ember lelke, mert olyant láthatott, amiben alig mert hinni, hogy az Oltáriszentség valójában az egész kereszténység legdrágább kincse, hogy minden nép és nemzet katholikusai eggyé olvadnak a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásában és vételében. Az Eucharisztia e dicsőséges napjai egyúttal az egyház egységének kétségbevonhatatlan bizonyítékát adták.

A legfényesebbek azonban a naponkint megtartott nagy *díszülések* voltak. A hatalmas «Rotunde» az utolsó napon már elenyészően kicsinynek bizonyult, pedig 30,000 ember szorongott benne. A díszülés képe felejthetetlen emléke lesz minden jelenlevőnek. Az ember lelke elé önkénytelenül a római kolosszeum tárult mesésen nagy méreteivel. Minő nagy hasonlóság és minő nagy különbség a kettő között! Mindkettő hatalmas császárvárost hoz izgalomba, mindkettőben egy cézár neve és védelme alatt a nép szine-java gyűl egybe és ezren és ezren várják szívszorongva a történendőket. Csakhogy a kolosszeumban a kereszténység leigázásán, a vértanuk pirosló vérén ujjongott császár és nép egyaránt, a Rotundeban pedig a kereszténység megdicsőülése, a kereszténység legnagyobb kincsének, az Oltáriszentségnek felmagasztalása hoz össze 30.000 bátor hitvallót és csal fejedelmi alakok és néptömegek szemébe örömkönnyeket.

Ó, hogy repesett a szive az embernek! Mint a boldogságos Szűz Mária Magnificat-ot énekelt örömében, hogy Istenanyává lett, úgy ujjongott minden katholikus szive azon nagy boldogságában, hogy az eucharisztikus Jézusnak lehet tanítványa. *Végtelenül boldogító volt a tudat, hogy e kenyérből táplálkozhatunk!* Hőssé izmosodott ezen örömlázban lelkünk és ha Rotunde kolosszeummá változott volna, boldogan ontottuk volna vérünket az Eucharisztiáért!

Dr. T. I.

«Légy meggyőződve, hogy azt az időt, melyet az Oltáriszentség előtt áitatosságban töltesz, lehetetlen jobbra fordítanod, s halálos ágyadon, sőt az egész örökkévalóságig ez fog leginkább vigasztalásodra szolgálni.»

Ligouri szent Alfonz.

Van Rossum biborosnak, őszentsége a pápa követének beszéde, amellyel a XXIII. bécsi euch. kongresszust megnyitotta.

EGYIK NAPON — amint szent János evangeliumában olvassuk — így szólt az isteni Üdvözítő tanítványaihoz: «Én vagyok az élet kenyere; az én testem valóban étel és az én vérem valóban ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete vagyon». Mikor ezt tanítványai közül többen hallották, azt mondották: «Kemény beszéd ez, ki hallgathatja?» És többen elhagyták őt és nem mentek többé vele. Jézus pedig azt mondotta a tizenkettőnek: «Ti is el akartok menni?» Simon Péter azonban ezt felelte: «Uram, hová menjünk, nálad vannak az örök élet igéi és mi elhittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, Isten fia». Mi is mondhatjuk nagy boldogan szent Péterrel és a szent apostolokkal: Hittük és megismertük, hogy Jézus Isten fia, az örök igazság és hogy az ő teste valóban étel, az örök életnek kenyere.

Ezzel a hittel jöttünk össze az egész világból, az ó- és új-világból, északról és délről, keletről és nyugatról. Sok minden elválaszthat minket egymástól: nyelv, haza, szokások, törekvések és érdekek: *Abban azonban mind egyek vagyunk, hogy egy hitünk van és egy szeretetünk.*

Egy hitünk, mert mind elmondjuk szent Péterrel az Úr Jézushoz az Oltáriszentségben: Verba vitae aeternae habes. Nálad vannak az örök élet igéi és mi elhittük és megismertük, hogy Krisztus vagy, Istennek Fia. Egy szeretetünk, mely mindnyájunkat Krisztusban egyesít, melyet mindnyájan egy kenyérből eszünk.

És ebben a zarándoklatban ide, ahová a hit és szeretet hozott minket, elkisért a szentatya is. Ha nem is jutott neki osztályrészül, hogy személyesen köztünk lehessen, ha a szent Eucharisztia nagy pápája nem is részesülhetett abban, hogy saját szemével lássa a hitnek hatalmas megnyilatkozását és a legméltóságosabb Oltáriszentség megdicsőítését, mégis köztünk van e pillanatban szavaival, melyeket Önök számára velem küldött és én Önöknek átadtam. Ezen szavakból megtudják, mi örvendezteti meg a legjobban a Szentatyát a kongresszusnál: azon állandó gyümölcsök, melyeket ez a kongresszus lelkünk számára kell, hogy hozzon. Itt kell az *ifjúnak* megtanulnia az erősek kenyerének vételében világosságot és erőt találni, hogy okosan és férfiasan szabaduljon meg azon sok kötelékétől, amelyek lelkére és szivére nehezednek. Itt tanulja meg a *férfi* életét a hit által éltetni, egész tevékenységét, akár privát, akár nyilvános az, a katholikus hit nemes alapelve szerint intézni, hogy Üdvözítője miatt ne szégyenkezzék, sőt büszkeségnek tartsa, hogy többször egyesülhet vele. Itt tanulják meg

a *szülők* gyermekeiket jámborul és erényesen nevelni, őket távoltartani a világ romlásától, itt tanulják meg, minél előbb a szentáldozáshoz vezetni, az Úr Jézushoz, ki mondotta: «Engedjétek a gyermekeket hozzám jönni». Itt tanulja meg a *pap* hálát adni azért a nagy kiváltságért, amelyhez a szent papirend révén jutott, Krisztusra tiszteletet hozni valódi papi élete által, amellyel a gondjára bízott lelkeket, főleg a gyermekeket Krisztus helyettesének előírása szerint minél előbb és gyakrabban a szentáldozáshoz

A pápai követ végigvonul Bécs utcáin.

vigye. Itt tanulja meg *mindenki*, bármelyik rangosztályhoz tartozik, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség a hitnek és istentiszteletnek központja legyen. Továbbá, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség, hitünknek ez a legnagyobb és legmélyebb titka, csodálatos és titokzatos erőket rejt, amelyekért a keresztény sohasem folyamodik hiába.

Az volna a *szentséges Atyának*, sőt magának *az Úr Jézusnak* is az óhaja, hogy a bécsi napok ilyen gyümölcsöket érleljenek. Itt Bécsben úgy is annyi szent emlék van, amely ilyenféle gyümölcsök megérlelésére segíthet.

Nekünk — mint említettem — a legméltóságosabb Oltáriszentséget kell mindenekelőtt hitünk és istentiszteletünk központjába helyeznünk.

És nem tette-e ezt meg első sorban az uralkodóház? Az a fejedelmi ház, amely Bécs és az osztrák-magyar monarchia minden országára terjeszti ki uralmát?

Ki ne gondolna ilyenkor ennek a háznak kiválóan jámbor alapítójára, *habsburgi Rudolfra?* Ki ne emlékeznék vissza áhitatos örömmel, mint szállt le lováról és adta azt oda annak a lelkésznek, aki rossz időben és még rosszabb uton vitte a legméltóságosabb Oltáriszentséget egy beteghez, hogy hitétől indíttatva nem akart többé ráülni arra a lóra, amely az ő Istenét és Üdvözítőjét vitte?! És az uralkodóháznak ez a dicső alapítója az, aki a mély tiszteletet az Oltáriszentség iránt családi örökség gyanánt hagyta a Habsburg-házra. Ezt az örökséget megőrizni, mindig az uralkodó-család legszebb dicsősége közé tartozott. És most az az épületes látvány tárul szemünk elé, hogy a jámbor Rudolf nagy utódjai a legnagyobb odaadással törekednek a kongresszus sikerét biztosítani, sőt Őfelsége a kongresszus fölötti védnökségével személyesen vesz részt.

Másodszor keressünk *erőt* a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Minden nehézségben, belső és külső harcban az Úr Jézus legyen erőnk és gyámolítónk a legméltóságosabb Oltáriszentségben: Paratur nobis mensa adversus omnes, qui tribulant nos. Asztal készíttetik nekünk, hogy minket minden ellenség ellen erősítsen.

És itt önkéntelenül gondolunk arra, hogy 1683-ban Bécs fölszabadításánál a legméltóságosabb Oltáriszentségben találtak erőt és bátorságot. Akkor, mikor Bécset annyira szorongatta az ellenség, akkor XI. Incze pápa Maco d' Aviano személyében hittel és istenfélelemmel teli kapucinus atyát küldött annak a hadseregnek, melynek feladata lett Bécset felszabadítani. Az ő bölcs szavára határozta el a haditanács az ellenség megtámadását.

Lelkes szavakkal öntött bátorságot és harci kedvet a katonákba, meggyóntatta őket és másnap, a csatanap reggelén misét mondott a Kahlenbergen, amely alatt saját kezével áldoztatta meg a katonákat és főleg a vezéreket: Sobieski János lengyel királyt és a lotharingiai herceget.

Épen szeptember 12-ike volt a kongresszus első napja, amikor a katonák megerősödve a szent Eucharisztiától: «Jézus és Mária» kiáltással a csatát megkezdték s győztesen befejezve, Bécset felszabadították. A szent szerzetes itt halt meg Bécsben, itt van eltemetve, adja Isten, hogy egykor mint szent, az oltárra emeltessék az Eucharisztia tiszteletére és Bécs dicsőségére.

A legméltóságosabb Oltáriszentségben még *bátorítást* és *vigaszt* is nyerjünk éltünk minden nehéz percében, megpróbáltatásaiban és bajaiban. Az Oltáriszentségben köztünk lakozik az Úr mint barátunk, gyámolítónk, segítőnk és vigasztalónk. Itt áll legfőképen e mondás: Copiosa apud eum redemptio — bőségben nála a megváltás. Itt mondja nekünk folyvást: Venite ad me omnes, qui laboratis — jöjjetek hozzám, kik terhelve vagytok és én megkönnyítlek titeket. Ezt tapasztalta ugyancsak Bécsben Kosztka szent Szaniszló. Itt történt vele, hogy szorongattatásában és elhagyatottságában az Oltáriszentséghez folyamodott és az Üdvözítő őt megvigasztalta, sőt angyali kezek útján juttatta neki a szentáldozást. Ugyanezt tapasztalta a habsburgi Miksa császár, ki halálos betegségében, melynél az orvosok minden reményt feladtak, az amsterdami «csodaszentség»-hez folyamodott gyógyulásáért és mindjárt meggyógyult. És ezt a segítséget ismételten tapasztalta, amiért is gazdag ajándékokat vitt az amsterdami «csodaszentség» tiszteletére.

Végül az Oltáriszentség legyen a mi *feltámadásunk*, a mi *életünk* és *kiapadhatatlan forrása az életerőnek*. Ego sum panis vitae — én vagyok az élet kenyere, aki ebből a kenyérből eszik, örökké él. Ha akarunk életképes, népes, erős nemzedéket, szilárd államot, akkor viruljon a vallás és mélyen bocsássa gyökereit a magányos és nyilvános életbe ép úgy, mint az egyesek szivébe. Ezt hirdették Bécsnek nagy apostolai is: mint boldog Kaniszius Péter vagy Hofbauer sz. Kelemen...

Kelj fel Ausztria, kelj fel Bécs. Nézd, mint jöttek köréd a népek. Örvendj, vigadj és nyisd meg szivedet, hogy a szűz Anya segítségével a nagy ünnepet hittel, szeretettel és lelkesedéssel tudjad megülni. Üdvöd, segítséged, dicsőséged mindig Jézus volt az Oltáriszentségben. Kelj fel, minden népekkel együtt mutasd meg az Eucharisztiának hitedet és mondd mély meggyőződéssel: Verba vitae aeternae habes, et nos credimus, quia tu es Christus Filius Dei vivi. Nálad vannak az élet igéi, mi hisszük, hogy te vagy Krisztus, az élő Isten fia!

Az eucharisztikus irodalom, különös tekintettel a szentbeszédekre.

Beszéd, mondotta *dr. Makay Lajos* a bécsi eucharisztikus kongresszus magyar szakosztályában.

Az ÚR legkedvesebb tanítványa evangéliumának utolsó szakaszában így búcsuzik el az olvasótól: «Még sok egyebet cselekedett az Úr Jézus, melyek ha egyenkint megiratnának, úgy vélem, az egész világ kevés volna a könyveknek, amiket írni kellene.»

És még is kellett írni; az apostol maga is írt még tovább. Végső lehelletéig prédikált az örök igéről, kiben a litánia szavai szerint a tudománynak és bölcseségnek minden kincsei találtatnak, ki mindvégig szeretve övéit két végrendeletet is hagyott: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre» és «tanítsátok minden nemzeteket.» E kettő egymást kiegészíti; Jézus az

Oltáriszentségben megszólal az áldozó apostol ajkain, aki Krisztussal egyesülve ezt a vallomást teszi: «Necessitas mihi incumbit, ut praedicem.» Így az igehirdetés természeténél fogva eucharisztikus, s az apostoli prédikáció a szent misének kiegészítő része volt; ekkép örökitették meg ezt a katakombák képei és az apostoli atyák iratai. A kereszténységnek ez a klasszikus kora a mult században élte renaissanceát, midőn az archaelogiai kutatások az apostoli kor eddig nem ismert emlékeit fedezték föl. Ez teremtette újjá a katholikus egyházban az eucharisztikus irodalmat; legelőször is Franciaországban, hol a forradalom vértanuknak szenvedésében az eucharisztikus Jézus ezernyi utat talált, hogy a szenvedőknek enyhülést adjon a mennyei útravalóban. Ennek nyomán egy igazi hálaadó irodalom indult meg, melyet Paray-le-Monialból az engesztelés szelleme támogatott a Szent Szív kultuszával, Lourdesban pedig útjára kelt az Oltáriszentség evangéliumaként a csodás gyógyulásokat megörökítő irodalom. Az Oltáriszentségtől megtérített konvertiták vallomásai, a missiók, az unionista törekvések, Angliában a ritualista mozgalom, a szentségi egyesületek, az újabb szerzetesi kongregációk, a szentek életének kutatása, Szent Tamás bölcseletének restaurálása, XIII. Leo encylikái az újabb eucharisztikus szellemi áramlat határkövei. Lexikonok, gyűjteményes munkák jelennek meg, Paray-le-Monialban könyvtár, Brüsszelben könyvkereskedés nyilik meg kizárólag az Eucharisztia számára. Ma már száznál több folyóirat foglalkozik kizárólag vele. A szakirodalomnak, mint a gyakorlati irodalomnak különböző ágai vannak; a magyar papi imaegyesület és Eucharisztia társulat országos igazgatója minderről tájékoztató katalogust adott ki. Hazánkban a nemzeti törvények, a kalendás egyesületek emlékeinek és nagy iróink, nevezetesen Pázmány hagyományaiképen a jelenben is gazdag irodalma van az Eucharisztiának. Az Örökimádás imakönyve az eucharisztikus népnevelés terén tett nagy szolgálatot, az Örökimádás folyóirat felöli az összes napi kérdéseket, az Értesítő a hitszónokot támogatja. A kolportage terén a katholikus sajtóegylet hölgybizottsága tett sokat. Oly lelkes és tevékeny irói gárda áll együtt, hogy ezek immár egy erőteljes *irodalmi szövetségben* egyesülhetnek; egy *irodalmi központ* megteremtése megoldaná az eucharisztikus szellemi élet napi kérdéseit; amilyenek: a hitbuzgalmi lapokban az állandó eucharisztikus rovat megteremtése, érintkezés a külföldi egyletekkel, recenziók, irodalmi levelezések, eucharisztikus naptárak, népiratok, családi könyvek, példatárak kiadása, az eucharisztikus szépirdalom, mint elbeszélések, szinjátékok megteremtése, ilynemű költői gyűjtemény kiadása, a szakirodalmi kutatások, nevezetesen archaeologiai kutatások magyar eucharisztikus kegyhelyek körül, egyesületi konferenciabeszédek kiadása, a vetítőképek irodalma, a kolportage és az eucharisztikus mozgalmak hirszolgálata.

Homloktérben áll a gyakori áldozás napikérdése, mely új jövőt nyitott az eucharisztikus irodalomnak a szentségi triduumokban és alkalmi beszédekben. Ilyen alkalmak a farsangi szentségimádás, első áldozás, primicia, a Szent Svív ünnepe, aratási ünnep, kántorbőjtök, mindenszentek, Szilveszteréj stb. Temetés és esküvő oly alkalmak, midőn olyanok is megjelennek, kik sohsem járnak, vagy ritkán járhatnak templomba. Ezen pillanatnyi szónoki alkalmakat kell fölhasználni a lelkek vigaszára és az Oltáriszentség evangéliumának hirdetésére. A misével kapcsolatos öt perces prédikációknak, vagy legalább is az egyházi év-, ünnep-, eseménynek megfelelő mise utáni imáknak kell életbelépniök. Így lesz az eucharisztikus mozgalom szellem és élet, mely nemcsak egyes gócpontokat, hanem a tömegeket és milliókat fogja áthatni; így fogja az alkalmi prédikáció Krisztus Urunk példája után indulva az eucharisztikus népszónoklatot megteremteni a maga társadalomjavító és nemzetnevelő missiójában.

Jegyzetek a lourdesi zarándoklatból Lombardián át.

Az első magyar nemzeti zarándoklat Lourdesbe *Nemes Antal* praelátus főrendezőségével, továbbá *Gaibl Sándor* lelki és rét. *Hlatky Kálmán* kitünő technikai vezetése alatt 500 résztvevőinek lelkében gazdag emlékeket hagyott. Az egész álom gyanánt lebeg előttünk, melyből lelkünk alig akar fölocsudni. Fél, hogy annyi szép és fölemelő csak az álom birodalmában létezik. A zarándokút a természet, művészet és Isten-hit csodadómjain vitt keresztül, melyek nyomában fensőbb, tisztultabb vallási lelkesülés és boldogság áradt szerte bensőnkben. A megszámlálhatatlan benyomásról és sokszerű érzésről lelkem önmagának sem tud teljesen számot adni, annál kevésbbé képes őket mások közkincsévé tenni. Itt csak a villámlás sebességével akarjuk a 15 napos utat áttekinteni:

A Karszt vad fensége után jóleső örömmel üdvözöltük a végtelenül bájos lombard síkságot, Felső-Olaszországot. — *Páduát* el nem kerülhettük. Úgy üdvözöltük, mint régi jó ismerősünket. Mert tényleg jó ismerősünkhöz, régi barátunkhoz jöttünk — páduai szent Antalhoz. Sajátságos renesszáns stilű templom állott előttünk. Hét apró, sűrűen egymás mellett alkalmazott kupolája mór reminiszcenciákat kelt az emberben. A szent Antal-kultusz utóbbi fölvirágzását most kezdi érezni — restaurálják. A népies szent holttestét remek szépségű oldalkápolna rejti magában. 1532 van föléje írva. Teljesen elüt a szokásos olasz konfessziókról, mert

nem a földben van, hanem magasan emelkedik ki a lámpák és gyertyák tömege között.

De e kritikus gondolatok nagyon is tiszavirág életűek voltak. Csak egy percig tartottak, a másikban már megindultan térdeltünk a nagy

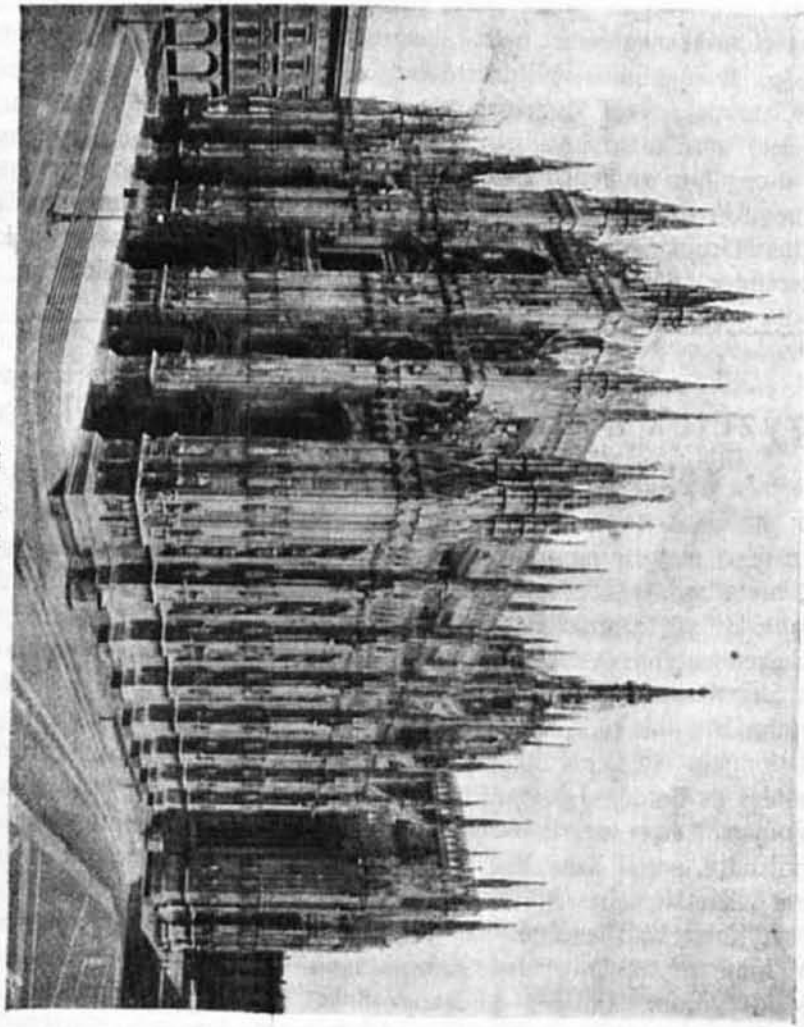

Milanói dóm.

szent hamvai körül. Mély áhitat szállt lelkünkre. A szegény, mezitlábos koldus barátnak százak tömege hódolt! Valamikor ő kopogtatott mások ajtain, most mi kopogtattunk kősírján. S mikor kiosztották az Úr szent testét, úgylátszott nekem, mintha maga szent Antal adná az áldozók ajkára, azt az Úr Jézust, aki a legendás csoda szerint az ő karjaiba repült.

Olyan szivesen időztünk itt, hogy a legtöbben a régi jogi egyetemről, vagy Giotto freskóiról az Annunciáció templomban csak a száguldó vonaton értesültek. A páduai emlékekkel már versenyzett az érdeklődés *Milanó* után. Közben gyönyörködtünk a Pó völgyének buja növényzetében. Földi paradicsom! Ezért érdemes volt a középkori császároknak százados harcokat vívni. Sohase tudtam igazat adni Petőfi dalának, melyben a hegyekkel szemben a bő terméstől hullámzó alföldi rónát magasztalja. De a Pó völgyét én is Petőfi szemével néztem. Így értünk a lombard metropoliszba, Milanóba. Gyönyörű modern város. Vállon át nézhet minden ital kollegájára. Külső előkelőségben valósággal olasz Páris. Csak ilyen elevenség, életerő, mely Milanóról felénk mosolyog, képes Barbarossa Frigyes-féle megsemmisítéseket és megalázásokat kiheverni.

Utunk egyenesen a dómba vitt. Egy nap nem elegendő Milanó megtekintésére, de más ember azért 24 óra alatt is sokat lát. Én nem tudtam a dómtól szabadulni. Minden képzeletet felülmúl. Finomságot, kedves aprólékosságot a méretek imponáló nagyságával ilyen tökéletes harmoniában másutt nem lehet élvezni. Mikor a milanói domot láttam, visszaestem a történelmi stilusokért való rajongásomba. A főoltáron az Ambrozián ritust celebrálták. A nagy centralizáció, melynek korát egyházunk éli, nem tudta az Ambrozián ritust elnyelni. Sőt azt mondják, hogy sohasem vették körül olyan féltő szeretettel a milanóiak, mint most. A főoltár előtt tör föl a mécsesek fénye borromei szent Károly sírjából. Eszembe jutott a borromei encyklika s megbámultam a szent nagyságát, kinek neve még századokkal halála után is tűzbe hozza a világot.

Másnap már az *Apenninek* hegyei között iramodott a vonatunk Mert hiszen zarándoklaton vagyunk Lourdes felé. Egymásután hagytuk el a bámulatos kőműveket, hidakat és alagutakat, melyek itt az utazást változatossá teszik. Már nagyon vágytunk tenger után. Föl is kiáltottunk közörömmel: thalatta, thalatta — tenger, tenger, mikor gyengén hullámzó tükrét megpillantottuk. *Genuába* értünk. Mint egy fecskefészek ékelődik a hegyekbe a középkornak urbs superbá-ja. Tengeri hatalma Velencével vetekedett. De gyakran utólérte a superbia, a gőg nemezise — a megalázás.

Kikötője azonban ma is elsőrangú. Aki Genuába jön, annak nem lehet elmulasztani a temető megtekintését. Másfelé az embert a temetőbe viszik, itt megy. Az olasz márványművészeknek utólérhetetlen csodáit látod itt. A holtak birodalma virágzó művészetnek, életnek vált a forrásává. Ez a régi lombard dicsőségnek, de főleg Genua dicsőségének Pantheonja és temetője.

Tiefenthaler József.

Az Eucharisztia története Magyarországon.*

Felolvasta: *P. Komárik István S. J.*, az euch. kongresszus magyar értekezletén.

Minthogy az Oltáriszentség központja a keresztény katholikus kultusznak, éltető elve a természetfölötti életnek, a keresztény katholikus egyház papságának legfőbb funkciója, méltóságának mértéke, a keresztény művészetek ideáinak leggazdagabb kútforrása, ez okból az Eucharisztia története magában foglalhatná az istentisztelet, a papság, keresztény élet, művészetek és irodalom történetét.

Első tekintetre is világos, hogy az Eucharisztia történetének ily tág értelemben való tárgyalása sem az idő és hely körülményeinek, sem és különösen a tárgyfelosztás szempontjának nem volna megfelelő, azért csak arra szorítkozom, hogy a magyar kath. egyház multjából azokat a hiteles adatokat kortani áttekintésben nyujtsam, melyek az egyes korszakokban az Oltáriszentség tiszteletének, kapcsolatban azon műemlékekkel, melyek az Oltáriszentséggel közvetlen érintkezésben vannak.

I. Valamint az ország alkotmányos (politikai) életének feltüntetésére a leghitelesebb adatokat az országgyűlések határozatai, az országos törvények nyujtják, úgy a nemzet vallásos érzületének, illetőleg az Oltáriszentség iránt tanusított tiszteletének és az e körül kifejtett buzgóságának legmegbízhatóbb tükrei a századról-századra hozott országgyűlési, továbbá a nemzeti vagy egyházkerületi zsinatok határozatai.

Az Oltáriszentség kettős jellegének megfelelőleg, mely áldozat és szentség, az említett törvények és határozatok majd a szentmise-áldozatra, majd a szorosan vett szentségre, illetőleg szentáldozásra vonatkoznak.

Szent István törvényei közül tárgyunkat érintik azok, amelyek a szentmise hallgatására vonatkoznak: «Vasárnap a házőrzőkön kívül mindenki köteles templomba menni és aki ott megintés után is fecseg, ha úr, kiüzetik, a közembernek pedig haja lenyiratik és azután korbácsot kap.

A 21. fejezet szerint, ha valaki vasár- és ünnepnap nem jön az egyházba (plébánia-templomba) megveressék, azon esetre azonban, ha a templom távol van s így a tanyások nem jöhetnének, egy közülök valamennyinek nevében bottal kezében jöjjön a templomba és három kenyeret és gyertyát ajánljon fel az oltáron (a bot jelenti, hogy mint békés vándor jön s nem mint fegyveres vitéz).

A kenyér felajánlása azon régi szokás alapján történt, melyről már

* Források: Péterffy Historia conc.; Lányi Egyházt.; Katona Hist.; Kerékgyártó Művelődéstört. az Árp. a.; A pannonhalmi apátság története; Czobor Béla Az egyházmüv. t.; Velics Műtörténeti felolvasások.

szent Ciprián tesz említést, hogy a hivek kenyeret ajánlottak fel azon szándékkal, hogy ez az Oltáriszentség anyagául szolgáljon a konzekrációnál.

Ugyanazon gyűlés 29. fejezetében meg van tiltva a papnak, hogy a templomon kívül misézzék, hacsak az útja nem kényszeríti őt reá. Ha pedig a Comes (főispán) kényszerítené őt arra, 55 penzát fizessen. Útközben azonban az istentiszteletet sátor alatt végezheti.

A Kálmán király idejében kiadott Constitutio Ecclesiastica kimondja, (26. p.), hogy csak az arra szentelt helyeken szabad misét mondani, kényszerítő ok esetén a sátorban vagy más tiszta helyen. A kényszerítő ok azonban nem valami szórakozás vagy vadászat. Mindenesetre magával kell vinnie a hordozható oltárt (altare portatile. Tabula itineraria—oltárkő).

Ugyancsak a Kálmán király idejében megtartott nemzeti zsinat (syn. strig. nat.) határozatának 4. fejezetében elrendeli, hogy Husvétkor, Pünkösdkor és Karácsonykor az egész község (nép) járuljon a penitenciatartás szentségéhez és áldozzék. A klerikusok pedig minden nagyobb ünnepen áldozzanak.

A 30. fejezet megtiltja a papnak, hogy az olyan beteget, aki a hirtelen eseteket leszámítva, papot nem hivat, hogy az utolsó szentségben részesüljön, az egyházi temetőben eltemesse. A betegnek szülei pedig vagy neje negyvennapi vezeklésre itéltessenek. Ugyanazon büntetés alá esnek a házúr a ház két legidősebb lakójával.

A 22. fejezet megtiltja a püspöknek, apátnak vagy papnak, a misézést az illető templom főnökének vagy plébánosának akarata ellenére.

A IV. Béla idejében megtartott esztergomi nemzeti zsinat 19. határozata megtiltja a misézést mindazoknak, akik akár törvényes, akár törvénytelen házasságban élnek (1261. §.).

A Kun László idejében megtartott budai zsinat 33. fejezete megparancsolja, hogy a hivek a vasárnapi istentiszteletet a plébánia-templomban hallgassák és ott áldozzanak, kivéve ha különös kiváltságuk vagy engedélyük van, különben kiközösíttetnek vagy felfüggesztetnek.

Az 1460-ban Mátyás király és Szécsi Dénes esztergomi érsek idejében megtartott szepesi zsinat 6. kanonja felszólítja a templomok főnökeit, hogy hiveiket arra intsék, hogy a nagyböjt első felében meggyónjanak és arra birja őket, hogy minden vasárnap egész misét hallgassanak, amire különben az általános egyházjog értelmében kötelezvék.

A 9. kanon szerint minden pap, aki az Oltáriszentséget a beteghez viszi, szólítsa fel a jelenlevőket, hogy a szentséget a beteghez kisérjék és onnan a templomba visszakisérjék és mindazok, akik őt el- vagy visszakisérték, jelentse ki, hogy minden ilyen esetben az esztergomi érsektől 12 napi búcsut kapnak a rendes feltételek mellett.

A 16. kanon kimondja, hogy ne helyezzenek el sok ostyát a betegek

részére szolgáló szentségtartóba (pixis), nehogy a hosszú idő miatt veszélynek legyen kitéve a szentség érvénye, egy hónapnál tovább ne tartsák az ostyákat a szentségtartóban, hanem az idő után a pap ezeket tiszteletteljesen magához vegye és újakat konzekráljon két havi felfüggesztés terhe alatt. Az oltárgyolcsok (corporalék) minden kántorbőjt idején mosásba jöjjenek. A mosást a pap vagy diakonus végezze 8 hónapi suspenzio terhe alatt, amely idő alatt a templomba sem szabad lépnie.

A 11. kanon elrendeli az úrnapi körmenetet és megparancsolja annak megtartását a Boldogasszonyról nevezett egyház plébánosának.

A hiányos szövegben ránkmaradt II. Ulászló idejében tartott esztergomi zsinat az eddigieken kívül elrendeli, hogy az ostyákat csak tiszta búzaszemből szabad készíteni. És ha valaki az Úr testét nem a megfelelő helyen tartja vagy a beteghez nem gyertyafény mellett és nem az előírt ruhában (karing és stóla) viszi, minden egyes esetben egy arany forintot fizessen büntetésül, amelynek fele az archidiakonusé lesz. A másik fele az érseki pénztárba jut. Az archidiakonusoknak lelkiismeretbeli kötelességükké van téve, hogy kerületeik látogatásáról e határozatok végrehajtását szorgalmasan ellenőrizzék és a zsinatot annak idején értesítsék.

Ugyanazon zsinat elrendeli továbbá, hogy ne engedjék meg a szolgaszemélyeknek az oltárnál szolgálatot tenni vagy a kelyhet érinteni. Az oltárt tiszta gyolcs födje és a többi papi ruhákkal (albákkal és hasonlókkal) legalább kétszer egy évben mosásba jöjjön.

Az oltáron a kapszákon, gyertyatartókon és szentségtartókon kívül semmi sem álljon. A szent edényeket a pap saját kezével törölje. A templomok igen tisztán legyenek, ugyanaz áll a korporálékról, pallákról, a segédkező ruháiról, mert illetlen dolog a szent dolgokban oly szennyet tűrni, amely még a profán dolgokban is szégyenletes.

A szentmisét jámborul és áhitattal végezzék, senki se merjen egy napon több misét mondani, kivéve Krisztus születése napján és egyház által megengedett esetekben (ablutio!). Senki se misézzék magában, hanem legyen segédkező klerikusa vagy iskolásgyermeke, aki a misénél felel és akivel, ha úgy tetszik, a zsoltárokat recitálja. A misék imáit, prefátióit ki-ki jól tudja énekelni és azokat jól értse, pontosan emlékezetében tartsa és elmondja. Senki sem merjen misét mondani valami még oly kismennyiségű étel vétele után.

A halálos bűnben levő pap ne misézzék, hanem előbb gyónjék meg, ha papot találhat. Különben tökéletes bánatot ébresszen fel magában annak elhatározásával, hogy meggyónik.

Az 1515-ben, Bakócz Tamás idejében Veszprémben megtartott zsinat határozatai azonosak az előbbivel, az Oltáriszentséget illetőleg.

Az 1494-ben megtartott zsinat szól a gyakori áldozásról. (Episcopus

Antonius de Sánkfalva.) «Egyszer egy évben, így szól a zsinat, azok szoktak áldozni, akik kevés gondot fordítanak lelkük üdvére, akik különben is, ha ezt tenni elmulasztanák, a kiközösítés büntetésébe esnek.

Akik azonban a reájuk bízott kincsnek, a léleknek kiváló gondját viselik és minden egyéb drága dolognak elébe teszik és azt minden egyébnél többre becsülik, igen gyakran — Saepissime, kényszer nélkül, szabad elhatározásból, jámborul, szentül és nagy lelki haszonnal gyónnak és amint említettük, igen gyakran és a legnagyobb lelki haszonnal áldoznak.» Ezen korszakhoz illeszthetjük a kalandosok társulatát. (Kalendae-től.)

Az 1372-ik évben Nagyszebenben keletkezett ilyen kalandor-társulat. «A csodatevő szentséges Krisztus teste és vérének» címe mutatja az összefüggést az Oltáriszentség és ezen társulat közt, jobbadán világiak által alapítva.

1370-ben Paliznai Pál zágrábi püspök alapít kalandos társulatot a káptalan tagjaiból. (Századok, 1885., Majláth Béla: A kalandos társulat.)

Az 1348-ik évben a liptói plébánosok közt alakult meg ezen címen egy társulat; szabályzata azonos az 1298-ban megújított szepesmegyei kalandos társulat szabályzatával. 40 napi búcsut ad azoknak, akik bizonyos napokon az Úr asztalához járulnak. A legrégebben ismert kalandosok fraternitas parochorum 1248-ban alakult Szepes vármegye 24 plébánosa által, melyet IV. László 1278-ban szabadalmakkal látott el. 1372-ben János szebeni plébános alapít ilyent a nagyszebeni polgárok részére. 1386-ban János egri püspök az egri kanonokok és világiak részére.

Ezen társulatokról értekezett legújabban dr. Lukcsics és értekezését ezen szavakkal fejezi be: Az angol yorki «Krisztus teste» társulatnak példájára egymásután élednek fel hazánkban kalandos társulatok az eucharisztikus tisztelet terjesztésére és mélyítésére. Az ily társulatok igazgatói plébánosok, akik hiveiknek vallásosságát és erkölcsiségét a kereszténység középkorában is az isteni segítség kiapadhatatlan forrásából az Eucharisztiából táplálták és fokozták. Az iparos céhek szabályainak legfőbb gondját alkotja az Úrnap lehető legfényesebb megünneplése. Magyarország kulturája a kereszténység szelleméből nőtt ki, mely elválaszthatatlan az eucharisztikus tisztelettől.

II. Valamint az egyház egyéb ügyeiben, úgy különösen az Oltáriszentségre nagy zökkenést jelent a hitújítás kora. Az új hithirdetők fanatizmusa valamint a külföldön, úgy nálunk is rombolólag hatott. Elpusztították a templomokat, megfertőztették azokat. Isten házából a dúló csapatok istállókat csináltak, kelyheket ivópoharakul, egyházi ruhákat profán célokra használtak fel. (Katona XX. 271. l.) Bodó Ferenc szapolyai hadvezér Eger bevételénél a ruhatárból az egyházi öltönyöket lovára terítette s így vonult diadalmenettel Egerbe. Az ozmánok keresztény templomokból várakat,

erődítvényeket készítettek. Templomok hiányában az istentiszteletet magánlakokban kellett tartani. Kis kamarák pótolták a régi szép templomokat. Ez volt az Oltáriszentség számüzetésének kora. Ez okból az egyházi fenhatóság egyes lakóhelyeket istentisztelet tartására felavatott. Az Úr testét vasszekrényben kellett őrizni, amelynek közelében nem volt lárma, vásár, korcsma stb. (Basnyai magyar zsinat, Péterfi Conc. II. 410. 1630-ban. Esztergomi zs. VII. p. u. o. 317. l.)

Vasárnap és ünnepnap az istentisztelet elhanyagoltatott.

Az ellenreformatio korában a dolgok ismét jobbrafordultak. Az 1664. törvény: amely parasztember templomot nem akar látogatni, hanem az isteni tiszteletet elmulasztaná háromszor egymásután, az olyanokat a dominus terrestris Istenhez való buzgóságból, méltó mentsége nem lévén a jobbágynak, verettesse kézi kalodába, hogy az által is az isteni tiszteletre szoríthassa.

Az Oltáriszentség tiszteletét és a gyakori áldozást nagyban előmozdították az akkori nagy virágzásban levő Mária-kongregációk, amelyek eredménye az lett, hogy a kath. vallás ismét uralomra jutott és a már-már kihaló hit, ismét megújult és a Regnum Marianum ismét teljes jogaiba visszaállt. Az ünnepies istentisztelet is érvényesült.

Már az 1557. országgyűlés alkalmával fényes úrnapi menet tartatott. Oláh érsek vitte az Úr testét. I. Ferdinánd király s Károly főherceg, Nádasdy, a nádor, az országok s tömérdek ájtatos nép kiséretében; Batthyány Ferenc azon kor szokása szerint friss rózsákat hintett a Szentség elé, a menyezetet Balassa János, Országh Kristóf, Csoronygi János és Nádasdy Kristóf vitték. (Lányi II. kötet, 352. o.)

1559-ben a nagyszombati tanács megjutalmazza azokat, akik a Szentség elé rózsákat hintenek s más szolgálatokat tesznek. (Váradi levéltár 1559.)

Az 1560-iki zsinatban Oláh a lelkészeket, ha mindennap nem lehetne, legalább vasár- és ünnepnap kötelezi a misézésre. (C. 24. Hasonlóan Pázmány. Préd. 7.)

Igen bőven tárgyal az 1560-ban Nagyszombatban tartott zsinat Oláh érsek idejében az Eucharisztiáról, annak méltóságáról, az egyháziaknak lelki állapotáról azzal szemben. Észrevesszük az idők változását azon határozatból, mely tiltja az Oltáriszentségnek két szin alatti kiosztását.

Az 1611-iki nagyszombati zsinat II. Mátyás király idejében utasításokat ad arra, hogy az Oltáriszentség állandóan tartassék a templomban és a betegek számára minden 8-ik nap megújittassék, a beteghez pedig gyertyákkal és harangszó mellett vitessék.

A 7. fejezet tiltja, hogy valaki a szentmisét meg nem áldott kehellyel és ruhákkal mondja; szintúgy tiltja a magánházakban való misézést a

püspök engedélye nélkül. Rámutat e határozat azokra az időkre, midőn a reformatió mozgalmai alatt annyi templom elpusztult s az Oltáriszentség annyi meggyalázásoknak volt kitéve, hogy könnyen felébredhetett a magánházakban való misézésnek gondolata. Újból tiltja a zsinat a két szin alatt való áldozást és azon szokást, mely szerint az áldozás után a pap kelyhéből abluciot — kiöblítést — kaptak a hivők, amely szokás könnyen arra a félreértésre szolgáltatott alkalmat, hogy az öblítéssel Krisztus vérét veszi magához az áldozó. E korszak az Oltáriszentség meggyalázásának korszaka az előbbi fejlődés után.

Az 1629-iki Pázmány Péter idejében tartott zsinaton elhatározzák, hogy ha valaki húsvét idején sem veszi magához az Oltáriszentséget, az egyházból kitiltassék, temetésben sem részesüljön és ugyanakkor a harangok se szóljanak (a következő évben mulasztás esetén kiközösíttessék). Ha valaki a szerzetesek templomaiban áldozik húsvétkor, bizonyítványt hozzon.

A tridenti szt. zsinat határozatára hivatkozva elrendelik, hogy ismeretleneknek, kalandoroknak ne engedjék meg a misézést, csak oly szertartások vagy imák mondása legyen megengedve, melyek az egyház által meg vannak erősítve, ezekhez semmit sem szabad hozzáadni, sem azokból valamit elvenni. A gyertyák alkalmazásánál a számot illetőleg minden babonát mellőzzenek.

Sürgeti a zsinat a tisztaságot a bútorzatban is, különösen az Oltáriszentséggel közvetlen érintkezésben levő tárgyakkal, nehogy porosak vagy szennyesek legyenek és majdnem undort gerjesszenek. A felöltözködés is izléses legyen, nehogy ide-oda lógó ruhákkal az oltárhoz lépjenek, a külső szerek tisztasága a belsőnek tükre legyen.

Az 1658-iki Lippay érsek alatt (I. Lipót idejében) tartott zsinat mély fájdalommal említi fel azon sajnálatos eseményt, hogy annyi templomot raboltak el az eretnekek. «Abominatio desolationis in loco sancto» a szent kelyhek meggyalázásának bizonyítékául felhozza, hogy a szent edényeket, szentségtartókat, kelyheket, olajakat megszentségtelenítették, profán célokra felhasználták, megsértették, meggyalázták.

Az 1699. zágrábi zsinat (Boskovits Márton püspök idejében) 6. határozatában korholja azokat, akik a sekrestyében vagy templomban lármáznak, a restséget, kártyajátékot és hasonlókat megtiltja és sürgeti az imát és a tanulmányokat.

A 2. fejezet elrendeli, hogy minden meghalt áldozópapért egy szentmise mondassék és megtiltja a gyónás és áldozás alkalmával követelt denárokat a felfüggesztés büntetése alatt.

Az 1858-ban Scitovszky János érsek idejében Esztergomban tartottak zsinatot, amely a többi szentségek sorában az Oltáriszentségről következő-

képen nyilatkozik: A keresztény vallásban semmi sem szentebb, semmi sem magasztosabb az Oltáriszentségnél, mert a felfoghatatlan titokban a legédesebb Üdvözítő iránt unk való szeretetének minden gazdagságát kiöntötte, mert nemcsak a kegyelem kútforrását nyitotta meg számunkra, hanem IX. Pius szavai szerint szent testének és vérének szentségében nálunk tartózkodni és minket szeretetteljesen táplálni kivánt, hogy így, miután ő maga a mennyekbe fölment s atyjának jobbján ül, minket szent testének jelenlétében és a lelki élet legbiztosabb védelmében részesítsen, fényes bizonyítékául annak, hogy miután az övéit szerette, mindvégig szerette őket, atyai jóindulattal figyelmeztet a zsinat, kérve-kér Istenünk irgalmas szivére, hogy mindnyájan és egyenkint, akik keresztényeknek neveztetnek, a szeretetnek ezen kötelékében, az egyetértésnek ezen szimbolumában egyesüljenek és egyetértsenek, gyakran és méltóan elkészülve járuljanak az Úr asztalához. (Conc. Lat. IV.)

3. Kiváló gondjába ajánlja a zsinat a plébánosoknak a gyermekek áldozását. Csak azokat bocsássák az Úr asztalához, akik az isteni kenyér és bor magasztosságáról jól ki vannak oktatva. Az áldozás napján, mely igazán ünnepies legyen, együttesen körmenetben vezessék őket imák és énekek között a templomba, újítsák meg a keresztény fogadalmát a szülők, keresztszülők és rokonok jelenlétében.

4. Emlékezzenek meg róla — így szól továbbá a szinódus — hogy az imádandó Oltáriszentség az Úrban meghalóknak úti eledele; gondjuk legyen tehát rá, hogy a beteg hivők ebben kellő időben részesüljenek.

Gondosan kell azt megőrizni és gyakran megújítani. Az Oltáriszentség előtt égjen az öröklámpa. Legyenek rajta a plébánosok, hogy mindig legyenek szervezett kisérő-csapatok, midőn az Oltáriszentséget baldachinum alatt a beteghez viszik.

6. Valamint a papok, úgy a hivők is, midőn az Oltáriszentséghez járulnak, éjféltől kezdve a természetes böjtről szóló parancsot (jejunium naturale) megtartsák, mely minden még oly kis táplálékot is kizár.

Az 1860. kalocsai zsinat Kunszt érsek elnöklete alatt így szól: A lelkekre semmi sem üdvösebb, a jámborságban való előhaladásnak nincs hathatósabb eszköze és az ősi keresztény hitéletnek nincs alkalmasabb módszere a gyakori áldozásnál. Azon időtől kezdve alusznak sokan és mint egy a szőlőtőtől elvágott venyigék, elszáradnak, mert elfelejtették magukba venni a kenyeret, amely a világ élete, amelyről maga az Üdvözítő mondja: Hacsak nem eszitek az ember fiának testét, nem lesz élet ti bennetek.

A tridenti szt. zsinat atyáival együtt óhajtja e zsinat, hogy ne múljék el egy ünnepnap, sőt amennyire lehet, egy köznap sem, amelyen legalább egynéhányan ne járulnának a szentáldozáshoz. A súlyos betegeket

a lelkipásztor gyakran látogassa meg, mennyei vigasztalásokkal felüdítse és a kellőleg elkészülteket az angyali kenyérrel gyakran erősítse meg.

A 6. kanonban a szentség fogalmának magyarázata után így szól: A szentmise-áldozat ugyanegy azzal az áldozattal, amely a kereszten bemutattatott s minthogy ugyanegy az áldozati anyag, t. i. Krisztus Urunk, aki magát a papok szolgálata útján felajánlja, mikép ő magát a kereszten feláldozta. Csak az áldozat módja különböző.

Az áldozati hely tiszta legyen és ünnepnapokon fel legyen diszítve. Gondosan őrködjenek afölött a plébánosok, hogy az áldozati anyag tiszta és alkalmas legyen, az ostyák tiszta búzából és frissek, nehogy töréskor szétszóródjanak; a bor ne legyen ecetes vagy más anyaggal vegyített. A gyertyák, melyek a szentmise-áldozat idején az oltáron égnek, viaszból legyenek, a kelyhek, oltárok, ruhák, ékszerek tiszták legyenek és illők. A szentmise-áldozatnál csak oly gyermekek szolgáljanak, akik jámborok és akik szolgálatukat illetőleg, amelyben az angyalok az ő társaik, jól ki vannak oktatva.

Az oltárt, mely Krisztus dicsőséges sirjának képe, gyakran tisztogassák, a tabernakulum, a föld legszentebb helye, illetőleg legyen feldiszítve, a ciborium, a szentség, a lunulák meg legyenek áldva, a kehely kupája (felső része) és a patena (tányér) a püspök által fölkenve, gazdagon megaranyozva, a tabernakulum állandóan zárva legyen. A lámpa, melyet az ősöknek áhitata a szentség iránt, meggyujtott, állandóan éjjel-nappal égjen.

Midőn valamely ünnepnapon a szentség kitétetik, a templom ünnepi díszt öltsön s a 40 órai szentségimádás megfelelő áhitattal végeztessék. Újhold vasárnapján körmeneteket is lehet tartani a szentséggel és ezen alkalommal a szentmisét kitett szentség előtt kell elmondani. Az úrnapi körmeneteket ünnepiesen tartsák.

Az iskolás gyermekeket már gyermekkoruktól arra szoktassák, hogy az Oltáriszentség iránt a lehető legnagyobb áhitatot és tiszteletet tanusítsák. A hivőket arra is kell felszólítani, hogy a tabernakulum trónján székelő Úrhoz élő hittel járuljanak és tőle a mennyei és földi javak bőségét kérjék, bűneik bocsánatáért esedezzenek és az isteni fölséget alázatos lélekkel imádják. Különösen általános bajok és csapások idején a templomok kapui nyitva legyenek, hogy mindenki, aki terhelve és sújtva érzi magát, ott lelkének békéjét találja abban, akinek ajánlva van a szegény, aki az árvák segítője, aki mindenkit atyai szeretettettel irgalmas szivéhez hív e szavakkal: jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket. A lelkészek gyakran szóljanak az Oltáriszentségről és a gyermekeket a hitoktatáskor az Oltáriszentségről jól kioktassák és az első szentáldozásra szorgalmasan előkészítsék és rajta

legyenek, hogy a jámbor testületek és egyesületek, melyek az Oltáriszentség tiszteletére alakultak, újból felvirágozzanak.

Csak a teljesség kedvéért ideiktatom röviden legalább tartalmilag az 1822-iki pozsonyi zsinatot Rudnay Sándor primás idejében, mely harmadik ülésében szabályozza a mise-stipendiumokat (énekes miséért egy forintot, magán szentmiséért annak felét (l. k.) rendel).

Végül a gyulafehérvári és fogarasi román kath. megyék egyesült zsinata 1872. Balázsfalván, amely összegezi az Eucharistiáról szóló tant a görög egyház különleges momentumaival és azon parancsokat, melyek az Eucharistiára, vételére a hivőknél és a szentmise szolgálat bemutatására a papoknál vonatkoznak.

A legujabb korban Jézus Társaságának működése és a vele kapcsolatban levő Mária kongregációk és Jézus Szive Társulat óriási haladást jelent,* melynek betetőzése a mindennapi szentáldozás.

A magyar egyház, mint látjuk, teljesen beilleszkedett a kath. egyház gondolkozásába és ennek fejlődési praxisa az egész egyház szellemének visszatükrözése. A Regnum Marianum igazi regnum catholicum, melynek szelleme az Oltáriszentségből táplálkozott.

(Folyt. következik.)

A KERESZTEK.

És megjelöltek a kereszt jelével...
A homlokon:
Hogy Isten hajléka legyen —
A két szemem:
Hogy lássam az igazság fényét —
A mellem:
Hogy Krisztust magamhoz öleljem —
A vállam:
Hogy elbirjam a kereszt viselését —
A füleim:
Hogy meghalljam a Szentlélek igéjét...

Erdős R.: Aranyveder.

* Legfőképen természetesen az oltáregyesületek felvirágzása és óriási elterjedése. *Szerk.*

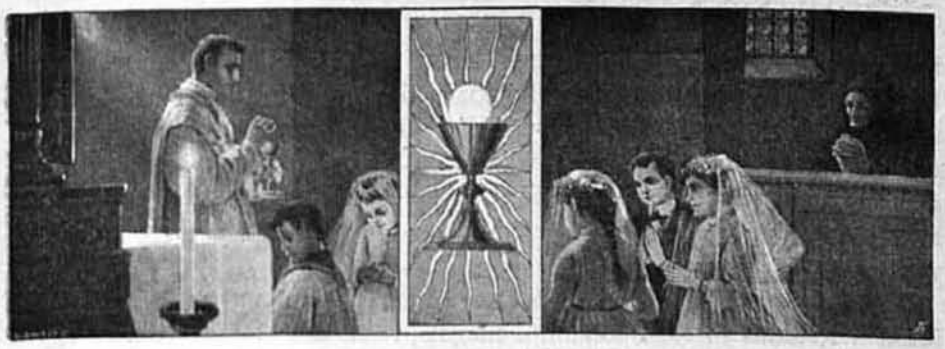

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

«Eucharisztikus Szövetség».

SZERÉNYEN, minden nesz nélkül lép az életbe az «Eucharisztikus Szövetség», mint tavasszal a rügyfakadás, mely éltető energiákat rejt magában s melyet csak az hall meg, ki finom érzékkel figyeli a fák rügyei nyiladozásainak édes-kedves zizegését. A legkisebb benyomásokra érzékeny szenzóriumunk boldogan sejti, hogy a bimbókból gyümölcsök lesznek s már most magukban hordják azon erőket, melyek hetek, vagy hónapok mulva édes gyümölcsökké érlelődnek.

Az «Eucharisztikus Szövetség» bimbójában is hatalmas energiák dolgoznak, lüktetnek, melyek — nem is kell prófétának lennünk, csak a dolog lényegét és az emberi lelket kell ismernünk — megérlelik az eucharisztikus életet.

Lesz még gyümölcs a fán. Az «Eucharisztikus Szövetség» hatalmas fáján is bő aratás: isteni élet lesz.

A jövőbe nézünk s látjuk százezrek belépését az «Eucharisztikus Szövetség»-be, látjuk a millió és millió áldozásokat, látjuk az eucharisztikus Úr Jézus egyéniségének rányomását a lélek érzékeny lapjára, látjuk, hogy megújul a föld szine, látjuk, hogy elérkezik közénk az Isten országa.

Szövetségünk hivatása isteni, kihatása óriási, eredményei felülmulnak majd minden hitbuzgalmi, szociális, társadalmi, egyleti életet, — eszköze: a heti szent áldozás.

Ezzel a reménységgel, ezzel a hatalommal, ezen energiákkal, ezen öntudattal, ezen fönséges programmal lép szövetségünk az életbe.

Isteni bemutatás, isteni élet, isteni jövő!

Miként az Úr Jézus a legszerényebben, a legnagyobb csendben a legigénytelenebbül, de isteni energiákkal szivében s a mindeneket magá-

hoz való vonzás vágyával lelkében lépett a világba szent emberségével Betlehem egyik elhagyatott istállójában, úgy az «Eucharisztikus Szövetség» is nem bizottságokkal, fővédőkkel, dísztagokkal, szellemi és anyagi dús adományokkal és támogatásokkal lép a lelkek elé, hanem hatalmas energiákkal: tiszta szívvel, jószándékokkal, a tökéletességben való előhaladás föltételeivel, az apostoli buzgóság lendületével s minden nemesre, istenire való törekvés buzdulataival.

Ez az «Eucharisztikus Szövetség» nagyhatalom — a szivek, lelkek fölött s Krisztus országa folytonos megalapításának és fönntartásának egyik hatalmas tényezője. Az «Eucharisztikus Szövetség» szabályai a következők:

ALAPSZABÁLYOK:

I. *A szövetség célja:* X. Pius pápának az 1905. év december 20-án a gyakori és mindennapi szent áldozásról kiadott rendeletét az életben minél szélesebb körökben megvalósítani, hogy így a gyakori és mindennapi szent áldozás elterjedésével oly lelki élet vonuljon ismét az egyház gyermekeinek szivébe, amilyen szent élet uralkodott az első keresztények táborában.

II. *Fölvételi föltételek:* A szövetség tagja lehet minden felnőtt katholikus;

1. ha kötelezi magát (de nem bűn terhe alatt), hogy hetenkint legalább egyszer a szent áldozáshoz járul;

2. ha vezeték- és keresztnevét a szövetség törzskönyvébe beiratja. A beiratás ingyen történik az «Örökimádás-templom» lelkészénél (Budapest, IX., Üllői-út 77.)

III. *A szövetség szervezete:* A szövetség igazgatója mindenkor a budapesti «Örökimádás-templom» lelkésze.

IV. *Ajánlatos jó cselekedetek és áitatossági gyakorlatok:* A tagok iparkodnak a szövetségnek minél több új tagot szerezni, a gyakori szent áldozást élő szóval, e tárgyról szóló füzetekkel s főleg példájukkal terjeszteni, ha szülők: gyermekeiket eucharisztikus nevelésben részesíteni, őket az első szent áldozásra előkészíteni, nekik az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»-et, vagy az «Ifjak és Leányok Eucharisztikus Szövetség»-ét ajánlani, felebarátaikat az irgalmasság testi-lelki cselekedeteiben részesíteni, őket a vasárnapi és ünnepnapi szentmise hallgatására buzdítani, a haldoklókat a nagy útra minél méltóbban előkészíteni, a katholikus mozgalmakban résztvenni, a katholikus egyesületeket tehetségük szerint anyagilag és erkölcsileg támogatni, pénzbeli adományokkal a gyakori áldozást megkönnyíteni s a 4. oldalon levő imádságot minél gyakrabban elvégezni.

V. A szövetség havi közlönye az «Örökimádás» c. folyóirat. (Budapest, IX., Üllői-út 77.)

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Szent Olvasó Királynéjának hónapja.

A FÖLD elveszti lassan sok ékességét s úgy látszik, mintha haldokolni kezdene, míg csak majd szemfedő gyanánt rá nem borul a hólepel. A madarak eltávoztak, a fákról sárgulva hull a levél, virág nem nő. Mi más ez a hónap, mint a szép viruló május! És mégis gyönyörű lelki virágok nőnek a szivekben, mikor az egész hónapon át a szent olvasót vagyis a rózsafüzért imádkozzák. Igen, az anyaszentegyháznak van arra hatalma, hogy széppé tegye ezt a hónapot az egész mennyország szemében; oly széppé, mint a májust, mert a május csak nekünk szebb és csak azért, mivel akkor látható virág van mindenütt, most pedig láthatatlan, lelki virág.

Ezt a szép áitatosságot, a szent olvasót a vagyis a rózsafüzért kitett Oltáriszentség előtt végezteti az anyaszentegyház. A szentségi Jézus végigtekint az oltártól hiveken, az imádkozó gyermekeken is, tekintete láthatatlanul belemélyed szivükbe. Három ok van arra, hogy az anyaszentegyház az Oltáriszentség kitételét rendelte el az egész hónapra a rózsafüzér áitatosság alatt:

Az első ok az, hogy az Úr Jézusnak kedve telik abban, ha Szent Anyját tiszteljük. Tudjuk, hogy ő Isten, és mert Isten, azért élt fönn az égben, mikor Gábor főangyal először mondta Szűz Máriának azokat a szavakat, amelyeket annyiszor ismételünk a rózsafüzérben: «Üdvözlégy, malaszttal teljes! az Úr van teveled; áldott vagy te az asszonyok között». Mennyire örült az Isten Fia, mikor a mennyei Atya ezzel a gyönyörű üdvözlettel küldte az angyalt az Ő választott Anyjához! Örül most is, ha angyali tiszta lélekkel igyekszünk azt imádkozni. S nehéz volna angyali lelkűnek lennie a gyermeknek, aki az Úr Jézust, az angyalok Királyát őszintén szereti?

A második ok, ami miatt e hónapban a szentségi Úr Jézus előtt imádkozzuk a szent olvasót az, hogy ez az imádság valóban gyönyörű rózsafüzér, amellyel egybefonjuk ezt a két személyt, aki nekünk legkedvesebb, tudniillik Jézust és Máriát. Ezért mondjuk ki minden Üdvözlégy közepén a Jézus szót; hiszen Szűz Máriának minden dicsősége abban áll, hogy ő Jézusnak, az Istennek az Anyja. Ezért van az is, hogy minden Üdvözlégyhez a Jézus szó után egy-egy titkot csatolunk, fűzünk s ez a titok Jézus és Szűz Mária életéből s halálából van véve. Ezek a titkok gyönyörűséges rózsái a szent olvasónak: fehérek az örvendetes rózsafüzérben, pirosak a fájdalmasban, aranyosak a dicsőségesben.

Harmadszor a rózsafüzért azért végezzük a kitett Oltáriszentség előtt, mert az anyaszentegyház eszünkbe akarja juttatni a régi keresztény mondást: «Mária által (jutunk) Jézushoz». Eszembe ötlik, amit a régi keresztények az első szerecsennek égbejutásáról meséltek. Mikor szegényke meghalt, a mennyország kapujához ment, de ott megijedtek tőle, mert fekete volt és nem akarták bebocsátani. Szomorúan járt-kelt a mennyország körül. Ekkor édes anyai hangon szólt hozzá a mennyországból Szűz Mária: «Jöjj ide! itt egy kis ajtó van s akit be nem bocsátanak a kapun, bebocsátom én itt». A szerecsen örvendezve sietett a kis ajtóhoz, Szűz Mária kinyitotta azt neki és így Szűz Mária segítségével jutott el Jézushoz az égbe. Jól tudjuk, hogy ez csak mese. Ti is észreveszitek azt, kedves gyermekek, mert hiszen tudjátok, hogy a szerecsennek a lelke nem fekete, ezé a szerecsené meg épen gyönyörűséges lehetett. Az sem igaz, hogy a mennyei szentek bárkitől is megijednének. De hát akkor miért mondták el e mesét a régi keresztények? Csakis azért, mert azt a hitüket akarták kifejezni, hogy aki Szűz Mária előtt kedves, az kedves Jézusnak is. Ha tehát a szent olvasóval kedveskedünk Szűz Máriának, kedveskedünk vele az Úr Jézusnak is, aki akkor a kenyér szinében az oltáron ki van téve.

Kedves gyermekek! leginkább akkor fogjuk angyali lélekkel imádkozni a rózsafüzért, ha e hónapban sokszor áldozunk. Akkor egyúttal igazán szeretetünk rózsáival fogjuk elhalmozni a szentségi Jézust s e rózsákkal vesszük körül Szűzanyját is, mikor ajkunk a szent olvasót mondja. Ha Jézus sokszor szivünkben lesz, akkor szivünk már nem a mienk, hanem az Övé; akkor O fogja a mi szivünkkel mondani Szent Anyjának: «Üdvözlégy, malasztal teljes!» De, hogy csakugyan kiváló módon szeressük e hónapban a szentségi Jézust, kérjük Szűz Mária segítségét, mert «Mária által (jutunk el) Jézushoz!»

Mit csinál egy buzgó eucharisztikus gyermekszövetségi tag októberben?

No természetesen szorgalmasan tanul, elmondja reggel és este imádságait, jó viselkedik, vasárnaponkint tiszta szívvel megy a szentáldozáshoz. És más semmit?

De igenis, elmegy este — ha kedves szülei megengedik — a templomba rózsafüzért imádkozni. Mert október hónapja a Szűz Máriának, a rózsafüzér királynéjának hónapja. Ebben a hónapban sohase hiányozzék zsebünkből a kedves rózsafüzér!

A közönyös lélek büntetése

Képzeld el, kedves gyermekem, hogy egyik napon, mikor ebédnél ültök, egyszerre kinyilnék az ajtó és az Úr Jézus fáradt vándor képében lépne be, amint hozzád való szeretetből valóban járt is valamikor Zsidóországban. Mit tennél? Milyen szeretettel csókolnád meg szent kezét és szent lábát? Jézus ezután enni kérne. Odaültetnétek az asztalhoz, boldogan szolgálnátok ki, mint valamikor Lázár nővére, Márta, akikhez Jézus Betániában betért. Mikor azután eltávoznék tőletek, hogyan tekintenél utána? Elfelejtenéd-e valaha, hogy Jézus a ti vendégetek volt?

Mindenesetre így fogadnátok Jézust és halálodig örülnél, valahányszor erre visszagondolnál. Tegyük föl azonban, hogy mégsem fogadnád Jézust szivesen, hanem olyan étellel kínálnád meg, amelyet senki sem tud megenni. Jézus szomorúan fölkelne és eltávoznék. Milyen emléked maradna akkor Jézusról? hogyan gondolnál halálod óráján reá, mikor majd tudod, hogy nemsokára Eléje kell menned — s te oly rútul bántál Vele?

Ezt mind azért mondom el, hogy jól megértsd Jézus azon szavait, amelyeket a közönyös, a lanyha lélekről mond a szentírásban. Az ilyen lélek csak nagyon kevéssé szereti Jézust, nem sokat törődik Vele; a szentáldozáskor is saját hibájából szórakozott; nem hallgat Jézusra, aki, mikor szivében van, szépen kéri, hogy javuljon meg. Jézus ezt mondja az ilyen közönyös lélekről a szentírásban: «Bárcsak hideg volnál vagy meleg volnál! De mivel sem hideg, sem meleg, hanem lágymeleg vagy, elkezdelek kihányni szájamból!» Tehát az ilyen lélek utálatos Jézusnak, mint az oly étel, melyet senki sem tud megenni. Ilyen akarsz lenni Jézus előtt? Azt akarod, hogy kihányjon szájából, hogy kizárjon szeretetéből?

Siess, ha látod, hogy bár sokszor áldozol, mégis közönyös vagy! Jézus nem azt mondja: «kihánylak», hanem «kezdelek kihányni szájam-

ból». Még nem zárt ki szeretetéből — de ki tudja, hogy holnap, holnapután nem teszi-e már meg, ha nem sietsz megjavulni. Siess szerető lélekkel áldozni és kérd a szentáldozáskor Jézust: «Édes Udvözítőm! várj, ne vess ki szent Szivedből! várj, mert megjavulok! Hiszen, ha kihánynál, egyenesen a kárhozatba jutnék!» Aztán menj és tedd meg, amire Jézustól még időt kértél?

6800 gyermek közös áldozása.

Bécsben az Oltáriszentségben lakó Úr Jézusnak nagy ünnepe volt. Az egész világról sok ezer ember jött össze, hogy megmutassák szeretetüket az Úr Jézus iránt. A nagy ünnepen sok ezer nagy úr vett részt, sőt még maga a király ő felsége is. De azért a legnagyobb örömöt a 6800 gyermek szerzett a jó Jézusnak, akik azon ünnep reggelén a szentáldozáshoz járultak.

Schwarzenberg herceg saját palotáját ajánlotta föl, hogy ott legyen a közös szentáldozás.

Már félhétkor reggel jöttek párosával a gyermekek. A fiúk fehér szegfűvel a kabátjukban, a lányok fehér ruhában s mindannyinak a szemében könnycsepp jelezte, mennyire örülnek, hogy az Úr Jézust magukhoz vehetik.

A gyönyörű palota kertjében hét oltár volt fölállítva, amelyeken püspökök mondtak szentmisét. A szentmise alatt a gyermekek énekeltek ájtatosan. Tiszta, bűntelen kis szivükből meleg fohászok és buzgó imák sóhajtoztak a jó Jézus után. Sok, talán húszezer ember nézte a gyermekek szentáldozását és egy szem sem maradt szárazon a meghatottságtól. Főhercegek, püspökök, hercegek, grófok és több nagy úr gyönyörködött a gyermekek mély áhitatán és jó viseletén, amellyel az Úr Jézust várták.

De látod gyermekem, ami ott történt a Schwarzenberg-kertben hatezernyolcszáz gyermekkel azon a nagy ünnepen, az teveled minden vasárnap és ünnepen megtörténik. Mert ha buzgó tagja vagy az eucharisztikus gyermek-szövetségnek, akkor minden vasárnap és ünnepen, sőt sokszor talán még hétköznap is mész a szentáldozáshoz. Minden szentáldozásod alkalmával pedig sokkal többen néznek és örülnek rajtad, sokkal nagyobb urak gyönyörködnek ájtatos viseleteden, mert hiszen a jó Isten, a boldogságos szűz Mária, az angyalok és szentek nagy sokasága lát téged és örül, hogy buzgón és tiszta szívvel mész az Úr Jézushoz a szentáldozásban.

Még valami

Szerettem volna, ha ti kedves gyermekeim mégis ott lehettetek volna abban a bécsi Schwarzenberg-kertben, ahol 6800 gyermek olyan buzgón áldozott. De majd elmondok még valamit arról a szép ünnepről, hogy tanuljatok belőle. A sok áldozó közt ott volt a trónörökösnek, ki majd a király ő felségének utódja lesz, a négy aranyos gyermeke is: Rudolf, Ernesztin, Valéria és Mária, azonkívül még a királynak öt kis unokája: Ferenc Károly, Kelemen, Ella, Hedwig és Gertrud. Milyen szépen készültek a szentáldozáshoz! Szemeiket lesütötték és mély alázattal térdeltek mindkét térdükön az oltárnál. Pedig ezek a gyermekek nagyon-nagyon gazdagok, selyemből, bársonyból volt a ruhájuk, egyik-másik talán király is lesz.

A Schwarzenberg-palota, ahol a gyermekek áldoztak.

Mégis alázatosan letérdeltek és örömmel várták az Úr Jézust. Sőt mind gyakori áldozók.

Az Úr Jézus előtt mindegy, szegény-e valaki vagy gazdag. Ő csak azt nézi, hogy kerülöd-e a bűnt és szereted-e az Úr Jézust, különösen szeretsz-e áldozni. S ha ezt nem akarja valaki tenni, akkor hát az Úr Jézus nem akarja őt látni, sem a mennyországba nem engedi jutni, akármilyen gazdag volt, akármilyen előkelő királyfi is volt.

EGYESÜLETI ÉLET.

Munkaórák. Akik az Oltáregyesület szép és nemes céljaira különösképen közreműködni óhajtanak és szabad idejüket is erre akarják szentelni, jelentkezzenek Üllői-út 75. sz. alatt, hogy a hét folyamán tartandó munkaórákra fölvétessenek.

Október 1-től fogva az Oltáregyesület munkaterme a szegény templomok segélyezésére nyitva lesz és pedig:

Minden hétfőn: 1½ órától este 7-ig a Szent-Anna-Kongregáció tagjai számára.

Minden kedden: 1½ órától este 7-ig: Virgo Reparatrix-Kongregáció II. csoportja számára.

Minden szerdán 1½ órától este 7-ig: a hétfájdalmú Szűz-Kongregáció és a Virgo Reparatrix-Kongregáció I. csoportja számára.

Minden pénteken délutáni 2½-től 5¼-ig: az Oltáregyesület főmunkaórája.

Minden szombaton 1½ órától este 7-ig: a Virgo Reparatrix-Kongregáció III. csoportja számára.

Ezen munkaórák alatt hangosan elimádkozzák a Rózsafüzért, az Oltáregyesület és a jelenlevők szándékaira.

Azonkívül egy főtisztelendő úr konferencia-beszédet tart, vagy ennek hiányában ½ órai olvasás van.

Kéretnek az új tagok, akik e különböző munkaórában résztvenni kívánnak, hogy jelentkezzenek megelőzőleg fölvételért az Egyesületnél, IX., Üllői-út 75. sz.

Minden csütörtökön délután 2½ órától 4½-ig: a szent Angyalok-Kongregációja számára.

IRODALOM

A szeretet útján. — Tanulmányok. — Írta: *dr. Szentiványi Róbert.* »Egybegyűjtöttem azokat a kisebb cikkeket és terjedelmesebb tanulmányokat, melyeket az elmúlt tíz esztendőben dolgozgattam és azzal a reménnyel bocsátom azokat útra, hogy mások lelkében *örömet* és *érdeklődést* keltenek.« A szerző ilyen kevés igénnyel lép föl könyvének bevezetésében, de ezt a keveset feltétlenül el is éri, sőt széles olvasottságával, finomlelkűségével határozottan élvezetes és tanulságos olvasmányok. — Tárgyainak megválasztása is már sok érdekességet rejt magában, azért hasznosnak látjuk a tartalomjegyzéket adni: I. könyv: A szeretet útján: Régi vagyok. — A természet szeretetéről. — Csönd. — Mélyebb örömet. I. könyv: A tudomány értékéről. — Ant. szent Ignác hitvallása. — Pázmány és Prohászka. — Vörösmarty és a katholicizmus.

A vaskos kötet ára 2 korona, megjelent Kolozsváron a Szent-Bonaentura könyvnyomdában. 1912.

A «lefokozott ünnepek». Írta: Jámbor László S. J. misszionárius. A pápa szándékát magyarázza és a pápa ellen intézett támadásokat veti vissza népszerű hangon. — 100 röpív 1 K 20 fill. Kapható a szerzőnél: Budapest, VIII., Mária-u. 25. sz. Ajánljuk az aktuális röpiratot a ft. plébános urak figyelmébe.

***

Megjelent az Őrangyal képes gyermekujság XXVIII. évfolyamának 1-ső száma bőséges és változatos tartalommal. «Jegyzetek» címen szól a gyerekekhez a vezércikk. Aztán «Fecskefészek» címmel ismeretterjesztő leirást közöl. További tartalmából kiemeljük «A jószivű gyermekek» (elbeszélés). — «Az őrangyalhoz» (hangulatos vers). — «Cincike szökése» (egy utazó egérke elmés táviratai). — «Fürdőzés» (humoros cicavers). — «Tanév elején». — «Az elégedetlenek» (gyermekregény). — «Alkony» (vers). — A különböző rovatok (Adomák, Irodalom, Levélpósta, Rejtények) egészítik ki a kitűnő, vallásos alapon álló gyermekujság gazdag tartalmát, amelynek írógárdája több neves írót egyesít a lap körül. — A lap a legolcsóbb magyar gyermekujság, előfizetési ára egész évre 2 K. Megjelen kéthetenkint. Kívánatra mutatványt küld a szerkesztőség Győrött.

***

A főt. Papság és a kath. magyar nép b. figyelmébe ajánljuk *P. Soós István* kármelita egyházilag jóváhagyott bibliafordítása nyomán készült és legujabban megjelent **Szent Leckék és Evangéliumok** az egyházi év vasár- és ünnepnapjaira cimű régóta hiányzó könyvét. Nagy nyolcadalakban, vászonkötésben ára 4 kor., bőrkötésben 6 kor.

Megrendelhető e címen: *Kármelita Rendház, Budapest VI., Huba-utca 12. szám.*

Ugyanott kapható az **Ujszövetségi Szentirás**, szintén *P. Soós István* fordításában 730 oldal terjedelemben, mely a négy evangéliumon kívül magában foglalja az Apostolok cselekedeteit, szent Pál apostol 14 levelét, valamint a többi apostolok összes leveleit és szent János Titkos Jelenéseit. A címképen kívül még Palesztinának, Jeruzsálemnek és szent Pál apostol utazásainak szines térképei is diszítik a könyvet, mely O Szentsége X. Pius pápa és az esztergomi főegyházmegyei hatóság jóváhagyásával van ellátva. Ára izléses zsebkönyvalaku vászonkötésben 3 kor. Tartós bőrkötésben 7 kor. 10 példányra egy ingyenpéldány. Terjesztőknek 25% árengedmény.

***

Ugyancsak most jelent meg második kiadásban a **«Rózsafüzér az Oltáriszentség előtt»** cimű díszművecske is, mely a rózsafüzér tizenöt titkát foglalja magában szines képekben, az Oltáriszentséghez alkalmazott

rövid imákkal. A képek és diszítések páratlanul szépek! Ajándék, emlékcélokra igen alkalmas. Különféle szinű *pegamoid* kötésekben ára K 1·20.

Lelkigyakorlatok

A Szent-Anna-Kongregáció számára rendezendő lelkigyakorlatok ezidén november hó 18-án este 7½ órakor kezdődnek.

A barstaszári oltáregyesület Jézus Szive körmenete.

Kéretnek mindazok, akik ezen lelkigyakorlatokban résztvenni akarnak: jelentkezzenek idejekorán IX., Üllői-út 75. sz. alatt, ahol a jegyek kaphatók.

Imaórán mit imádkozzunk különösen október hónapban?

Igen ajánlatos ebben a hónapban a *legfelsőbb Oltáriszentség rózsafüzérét* mondani. A Jézus neve után a következő titkokat füzzük be az Üdvözlégy Máriába: 1. Ki a legfölségesebb Oltáriszentséget szerzett.

2. Ki a legfölségesebb Oltáriszentségben mint Isten és ember jelen van. 3. Ki az Oltáriszentségben lelkünk tápláléka. 4. Ki a legfölségesebb Oltáriszentségben a legszentebb áldozat. 5. Ki a legfölségesebb Oltáriszentségben úti eledelünk.

Telefon-pósta.

Csekket tettünk minden füzetbe. Akik fizetési kötelességüknek már úgyis eleget tettek, azok tegyék azt egyszerűen félre.

Kedves olvasóinknak! Akik az Örökimádás 1912. évfolyamának *első* számát tudják nélkülözni, azokat tisztelettel kérjük, kegyeskedjenek azt a szerkesztőségnek megküldeni. Nagy szükség van rájuk. Hálás köszönettel — *Szerk.*

Az euch. Gyermekszövetség igazgatóit tisztelettel kérjük, sziveskedjenek megírni, hogy a gyermekek kis lapját hány példányban óhajtják.

A szövetség felvételi cédulái egy-két hét mulva már *német* és *tót nyelven* is kaphatók. Az érdeklődőknek örömest küldünk belőlük.

K. Kr. Budapest. Kis cikkét legközelebb közöljük a gyermekek ujságjában. Buzgóságáért igazán dicséretet érdemel.

KIMUTATÁS.

A budapesti Központi Oltáregyesület kiállitására 1912-ben beküldött adományok.

II. Himeztek és varrtak vagy horgoltak:

Rajner N. 1 casula, mélt. Tibeny N. 1 fehér casula, Karchugák Anna 1 casula, Haaszné 1 fehér casula, Haarerné 1 ünnepi pluviale, Peringer Magda 1 fehér casula, Reiner Irma 1 vörös casula, Madaras Józsefné 1 fehér casula, Alexander Marianna 6 alba, gróf Győry Teréz 13 karing, Kraemmer Gézáné 12 karing, gróf Cziráky-Almássy Erzsébet 12 karing, 30 lavabo, 30 purificatorium 30 corporale, gróf Zichy-Kray Irma 12 alba, Heinrich Ferencné 12 alba, 12 himzett fodor, gróf Csekonics Endréné 12 alba, gróf Weinckheim Frigyesné 12 alba, gróf Hunyadyné 12 alba, Sara Irma 1 himzett fodor, Balla Lászlóné 1 himzett fodor, Keszöly Róza 1 himzett fodor, Felmayer Vilma 1 himzett fodor, Puteany báróné 2 himzett fodor, Simon Mária 50 purificatorium, 50 lavabo, N. N.1 alba, Ottlitz Elvira 10 vállkendő, 12 purificatorium, 25 lavabo, Wunder Szidonia 28 palla, Felmayer Vilma 12 karing, Keszthely Betti 12 karing, Hauser Margit 100 lavabo, Tausch Hermin 2 alba, Ábrahámné 36 minister karing, 12 alba stb., Sekelly Irma 6 alba, Fehérváry Celestin

5 alba, 5 minister karing, Várady Elekné, Rumpter Gézáné és Altdorfer Mária filet guipure csipke, Petremond Joanna 1 casula, stb. stb.

Az Oltáregyesület és a Virgo Reparatrix Congregatio tagjai összesen készítettek: 278 corporalet, 503 purificatoriumot, 618 lavabot, 253 vállkendőt, 21 oltárterítőt, 38 albát, 41 karinget és 75 ministeringet.

A budapesti közp. Oltáregyesület tagjaitól 1912. [április hóban befolyt alamizsnák:

Payper Franciska Budapest 4 k., Kis Sándor 2 k., Gyömörey Ferencné 4 k., Gáspár Teréz 3 k., Poszpis Borbála 5 k., Szegedy Gina 20 k., Kostyál Istvánné 2 k., Kostyál Emilia 2 k., Kollatsek Róza 2 k., Koroczky Sámuelné 2 k., Rábocki Pálné 2 k., Rábocki Erzsébet 2 k., Rábocki Mihályné 1 k., Pizinger Istvánné 2 k., özv. Tichy Józsefné 10 k., Anna Zdrazsil 1 k., Paucsek Mari 4 k., Prebán Anna 24 f., Mészáros Istvánné Uj-Gyalla 1 k., özv. Hatvani Lajosné 1 k., Domonkos Ferencné Budapest 2 k., Mészáros István 1 k., Lehota József 1 k., Lehota Józsefné 1 k., Zwekits Jánosné 2 k., dr. Bolváry Illés 4 k., dr. Bolváry Illésné 4 k., Ruber Mari 1 k., Rausch Ferencné 10 k., Tóth Pál 1 k., Tót h Pálné 2 k., özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Riedl Jánosné 2 k., Háger Cecilia 8 k., Hickl Lajosné 4 k., Soldát Béláné 1 k., összesen 15 k. Dosztál Vencelné 6 k., Poszpischl Anna 2 k., Schmidt Ferencné 4 k., özv. Hoffmann Tódorné 4 k., Mihálkovics Anna 2 k., Serfőző Gyuláné 2 k., özv. dr. Herich Károlyné 10 k., Walzer Ferencné 1 k., Meissner Jánosné 10 k., Kaiser Mihály 1 k., Geng Terézia 1 k., Markó Ludmilla Torna 2 k., özv. Schmidt Józsefné Budapest 5 k., Beck Erzsébet 24 f., Deli Gáborné 2 k., Paulus Józsa és Teréz 2—2 k., Baver Lőrincné 1.40 k., Manzák Ferencné 1.40 k., Mészáros József Guta 1 k., Nagy Margit 1 k., Valenta Andrásné 2 k., Cseh Nagy Istvánné 1 k., Bobula Jánosné Budapest 10 k., özv. Nagy Teréz 4 k., Kerekes Erzsébet 5 k., Natula Zsófia 3 k., özv. Tömöry Károlyné 200 k., Szőke János István, Klinkomio Rozália, Csordás 24—24 f., Szakács Julianna Puszta Aranyhegy 1 k., Székely Miklósné 2 k., Markovits Erzsébet 1 k., Feja Istvánné 5 k., özv. Bujtás Ferencné 3 k., özv. Weiser Józsefné 1 k., Pesthy Árpádné 6 k., Pesthy Margit 2 k., Dezső Józsefné 1 k., özv. Horváth Sándorné 1 k., özv. Beliczay Jánosné 1 k., Tausch Hermin terjesztőnő gyűjtése: Papp Lajosné 4 k., Planer Antalné 4 k., Szontag Sándorné 7 k., összesen 15 k. Rumpler Gézáné terjesztőnő gyűjtése., Mohr Ádámné 1 k., Scheidl Antalné 1 k., Pollák Frigyesné 50 f., Adorján Jánosné 1 k., Kesztely Betti terjesztőnő gyűjtése: özv. Hornyák Jánosné 4 k., özv. Tárnek Józsefné 2 k., özv. Rácz Károlyné 1 k., Hornyák Klára 4 k., Hornyák István 4 k., Kégl Gizella terjesztőnő gyűjtése: Gömör Róza 2 k., Novák Teréz 2 korona.

A budapesti közp. Oltáregyesület tagjaitól 1912. május hóban befolyt alamizsnák:

Özv. Beliczky Tamásné 1 k., Kardos Jánosné 2 k., Héber Károlyné 3 k., Vojtek Aranka 4 k., özv. Nyul Mihályné 4 k., Gáll Istvánné 3 k., Gáll Margit 3 k., Glasz Lajosné 3 k., Bruskó Mária a barcsi tagoktól 16 k., özv. Million Márolyné 2 k., Nagy Rozália Jászberény 1 k., Bohovcsitz Mária 40 f., Klima Ferencné 4 k., Német Sándorné 30 fillér. Puhardt Béla a szeredi tagoktól 44 k. 40 f., ft. Kutschera József pléb. az örsujfalui tagoktól 10 k., Csongor Veronika 40 f., Dánis Jánosné 1 k., Rozsnyói egyházmegyéből 1167 k. 68 f., Dodnár Aranka 3 k., Kazimir Zsuzsi 2 k., László Lázár Róza 2 k., özv. Szerdahelyi Károlyné 2 k., Nejedly Vincéné 1 k., Palszter Mária 50 f., Bittner Mária 1 k., Gazda Józsefné 1 k., Ferjék György 20 f., Gyenes Mária 2 k., Horti Erzsébet 24 f., Molnár Jánosné 2 k., Bakóczy Ilona bárónő 2 k., Svastics Róza 2 k., özv. Rigler J. E.-né 4 k., Wagner Klára 4 k., Schöja Hermin 4 k., Telmayer Vilma 10 k., Magyar Karolin 2 k., Mikok N. 1 k., Kreicse Ágnes 1 k., özv. Komaner Antalné 4 k., Balázs Eszter 50 f., Vas Péterné 50 f., Arányi Erzsébet 2 k., Spisák János 4 k., Kisucényi Oltáregy. tagok 8 k., Anda Mártonné Tarkányi jenőlaki tagoktól 1 k. 60 f., Szalacsy Mária 40 f., Deli Erzsébet 1 k., Pörje Józsefné 2 k., Szetti Mária 4 k., Ngs Kiss Aladárné úrnő által: Zubriczky Anna 2 k., Luka Lászlóné 2 k., özv. Ormos Jánosné 4 k., Rátz Gizella 4 k., Puguat Julia 4 k., Heinrich Alajosné 10 k., Kövér Kálmánné 10 k., Hegyessy Lászlóné 10 k., Csiszár Jánosné 10 k., Kanta Gyuláné 10 k., Goszthonyi Mihályné 20 k., Madách M.-né 10 k., Neumayer Anna 2 k., Neumayer Matild 1 k., Horváth Jánosné 1 k., Vázsó Mihályné 2 k., Streysse Béláné 2 k., Adler Rácz Józsefné 10 k., Tömöry Kálmánné 5 k., Kiss Aladárné 200 k., összesen 319 k., Tomel Pálné 60 f., Merl Ilona 2 k., Ivanich Éva 2 k., Vörös Ignác 1 k., Sporel Amália 1 k., Szécsényi Józsefné 2 k., Puszner Erzsébet 2 k., Gyöngyösy Béláné 2 k., Baross Istvánné 1 k., Renelt Terézia 1 k., Pfiszter Erzsébet 2 k., Ribáczky Mária 2 k., Kapus János 1 k., Konkolyi Mária 10 k., Ték Endréné 10 k., Simkó Mariska 4 k., Pálfy Lajosné 1 k., Komkó József 1 k., Dél Józsefné 2 k., Szántó Istvánné 2 k., Tóth Teréz 50 f., Csere Jánosné 50 f., Deneluth Károlyné 50 f., Polgár Benjaminné 40 f., Szakács Károly 60 f., Mátyás József 2 k., Manger Károly 1 k., Möller Krisztina 1 k., Gyurcsik Katalin 48 f., Edvi Illés Gyuláné 4 k., Kaboczky Györgyné 2 k., Holczinger Eugenia 5 k., Stefánkovich Mária 1 k., Starovik Johanna 2 k., Hideg Róza 2 k., Molnár Teréz 2 k., özv. Karvassy Adolfné 1 k. Miskó Józsefné terjesztőnő által: Danglmayer Jánosné 2 k., Tatay Ferencné 4 k., Del-Medico Ágostonné 10 k., Schutzberger Gyula 2 k., özv. gróf Keglevich Ödönné 6 k., Weitracher Istvánné 2 k., Ziegler Ferencné 1 k., Pintér Lajos és neje 2 k., Roth Lajosné résztvevőtag 4 k., Burgmayer Ferencné résztv. tag 4 k., Ernszt Béláné 4 k., Mente Mária 1 k., Liebhaber Józsefné 2 k., Hoyer Rezsőné 4 k., Vágó Jánosné 2 k., Máyer Borbála 2 k., Gursch Jánosné 2 k., Valentin Antalné 4 k., Hecker Györgyné 4 k., Preiszt Istvánné 4 k., Flaszik Luiza 4 k., Galauner Károly és neje 4 k., Bartalotti Edéné 4 k., Friedrich Emilné 1 k., Filipp Károlyné 1 k., Becker Heinrichné 1 k., Verderber Lajosné 4 k., Házmán Kornélné 4 k., Vogl Ferenc 2 k., Fell Ferencné 2 k., Molnár Józesfné 1 k., Laja Jánosné 1 k., Csepreinitzky Antal és Róza 1 k., Hirschvogl Mária 1 k., Wiesenberger Antal és neje 4 k., Neumayer Elisabeth 1 k., Schramek Istvánné 1 k., Pachmeyer Rozália 1 k., Keller Jolán 1 k., Pafkó Istvánné 1 k., Fühl Pál 10 k., Nagy István és neje 5 k., Nagy Károlyné 2 k., összesen 131 k., Németz Anna 40 f., Tornyi László 2 k., Tornyi Lászlóné 2 k., N. N. 3 k., Szésztáros Boris 30 f., Német Erzsi 40 f., Rózsa Verona 30 f., Hutter Anna 30 f., Gosztola Borbála 30. f., Szeibel Julianna 60 f., Stuchlich Anna 24 f., Anka Paulina 24 f., Vér Ilona 24 f., Hozenberg Petronella 24 f., Szebehelyi Erzsébet 24 f., Pál Erzsébet 24 f., özv. Sámuel Józsefné 20 k., özv. Mandák Rezsőné 5 k., Ivancsits Ágnes 6 k., Freiler Katalin 20 k., Linszki

Teréz 80 f., Bozek Norbertné 24 f., Wladika Ottó 1 k. 50 f., Wladika Ottóné k. 50 f., Ráskai Alfonz 2 k., Haspel Ferencné 1 k., Gömör Róza 2 k., Hornyik Klára résztv. tag. 4 k., Hornyik István résztv. tag 4 k., Hoffmann Irma 2 k., özv. Törley Józsefné 10 k., özv. Gerlóczy Károlyné 2 k., Balás Béla 4 k., Balás Béláné 4 k., Sacelláry Györgyné 4 k., Prohászka Anna 4 k., Borhy Erzsébet 4 k., Gancsó Margit 2 k., Walla József 4 k., Schmalz Irma 10 k., Neukirchner Magdolna 40 f., Székely Julianna 24 f., özv. Klobusiczky Istvánné 3 k., Kakas Mária 6 k., Mohr Ádámné 1 k., Scheidl Antalné 1 k., Pollák Frigyesné 50 f., Adorján Jánosné 1 k., özv. Lafrankó Jánosné 10 k., Lafrankó Istvánné 5 k., Lafrankó Erzsike 2 k., Lafrankó Gyula 1 k., Szemere Árpádné 2 k., Stuber Vince 5 k., Sefeber Luiza 10 k., Waigand Ferencné 5 k., Kotschi Emilné 2 k., Tölgyesy Károlyné 2 k., Huliteus Károlyné 2 k., Jahn Józsefné 2 k., Retter Gyuláné 1 k., Novák István 40 f., Csempesz Lajos 20 f., özv. Török Gáborné Csempesz Kopács 30 f., Mühlberger Ilona 30 f., Bort Győzőné 30 f., Kurner Lajos 30 f., Peri Irén 1 k., Kertész Józsefné 16 f., Bugyaklics Anna Pécs 2 k., Pollák Istvánné 4 k., Franz Anna 50 f., Kozák Antalné 2 k., Özv. Varga Jánosné 50 f., Pék Józsefné 40 f., G. Kovács Ferenc 40 f., Tolnai Józsefné 2 k., özv. Kerékgyártó Béláné 30 f., Krencsik Róza 1 k. 30 f., Wéber Alajosné 24 f., Bádog Józsefné 1 k., Loy Károlyné 5 k., Schnell Mária 2 k., Janovics Matild 5 k., Janovics Mária 5 k., Stenhura Józsefné 40 f., Kaszás Istvánné 40 f., Czigler Rozina 60 f., özv. Miskolci Lászlóné 1 k., Peringer Mihályné 24 f., Pincze Lőrincné 1 k., Kukker Jánosné 1 k., Német Jolán 80 f., Baranyai Mária 4 k., özv. Kebeley Jenőné 40 f., Szabó Erzsébet 1 k., Ebergényi Sándorné 5 k., Emerich Gottfriedné 4 k., Két régi tag 1 k. 40 f., Müller Lajosné 1 k. (Folytatjuk.)

Szerkesztő: **Tiefenthaler József.**

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Mindennapi kenyerünk. Gyakran áldozók imakönyve. Ára 3, 4, 5, 10 kor.
Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.
Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1·60 kor.
Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.
Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér.
Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.
Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.
Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.
Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.
Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.
A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.
Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K.
Isten nevét hiába ne vegyed! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

XIII. ÉVF. 1912. 11. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

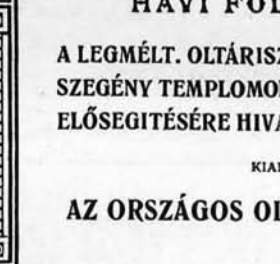

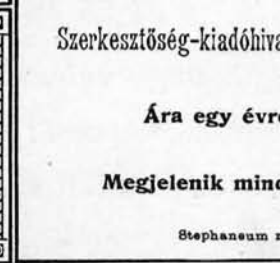

Rózsafüzér és kegytárgy-ipar.

Készít és szállít rózsafüzért, érmet, skapularét, szobrot és mindennemü kegytárgyat, valamint bármilyen vallásos képpel ellátott ékszert stb.

Nagykászon, Csikmegye.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók **Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál.** Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. **Első szentáldozási képek.** Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. NOVEMBER. 11. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Révay Tibor:* Oltáregyesületek szervezése, egymáshoz való viszonya, országos szövetsége. — *Kákonyi Zoltán:* Halottak napján. — *Dr. Tiefenthaler József:* Jegyzetek a lourdesi zarándoklatról. Lourdes. — *P. Komárik István S. J.:* Az Eucharisztia története Magyarországon. (Folytatás és vége.) — Az Oltáriszentség szegedi és győri ünnepei. — *Komlósy Miklós:* Sír a Monika asszony. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Kiáltvány az ifjakhoz és leányokhoz. — Drehmanns, hollandi püspök a gyakori áldozásról. — *Jézusom örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* Segítsünk szenvedő testvéreinken. — Mit tanuljunk a tisztítótűz lelkeitől. — Aranyos gyermek. — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Telefon-posta. — Kimutatások.

Oltáregyesületek szervezése, egymáshoz való viszonya, országos szövetsége.

(A főtisztelendő papság, az oltáregyesületi vezetőségek és szülők különös figyelmébe!)

Az oltáregyesület szervezéséről, egymáshoz való viszonyáról és az oltáregyesületek országos szövetségéről fogok kegyes engedelmükkel pár szót szólani.

Meeüs Anna belga grófnő egy szegény templom felszerelését igen elhanyagolt állapotban találta. Midőn pedig azokat rendbe hozta, hasonló helyekről annyi folyamodványt kapott, hogy azoknak kielégítésére képtelen volt. Megalakította tehát 1848-ban az első oltáregyesületet oly célból, hogy ennek tagjai a szegény templomokat és missiókat egyházi szerekkel lássák el, az Oltáriszentségben levő Úr Jézust a megbántásokért kiengesztelják, az Úr Jézus imádását terjesszék. Az oltáregyesületek egész Belgiumban gyorsan elterjedtek. Az oltáregyesület alapszabályát IX. Pius pápa 1872-ben jóváhagyta, a központi főegyesület pedig XIII. Leo pápa 1879-ben Brüsszelből Rómába helyezte át. Minden oltáregyesületnek a főegyesületbe kell — legalább közvetve — bekebelezve lenni, hogy a búcsukban részesülhessen.

A buzgó nő minden idejét az oltáregyleti munkálatok kötötték le. Belátta, hogy csak akkor lehet állandó sikerű az oltáregyletek működése, ha az oltáregyleteket külön, e célra rendelt női szerzet támogatja. Miért is P. Boone Jézustársasági atya közreműködésével, külön női kongre-

gációt, szerzetet alapított. Az oltáregyesületek ezen római nőzárda vezetőségének alá vannak vetve.

A rendes tagok kötelessége 1. az egylet törzskönyvébe beiratkozni, 2. havonkint bármely napon, a nap bármely szakában otthon vagy a templomban egy imaórát végezni és 3. az oltáregyesület céljaira évenkint valamelyes alamizsnát adni. Aki ezeket a föltételeket teljesíti, az a búcsukat elnyerheti és rendes tagja az oltáregyesületnek. Ez azonban nem akadályozza a helyi egyesületeket, hogy közös imádásórát tartsanak, vagy főleg a közös isteni tisztelet napjain óránkint egymást felváltva teljesítsék az imádást, hogy az évi alamizsna nagyságát megállapítsák stb., de ez csak helyi kötelezettség. A búcsuk és rendes tagság elnyerésére elégséges, ha valaki a három előző feltételt saját választása szerint teljesíti. Pártoló tagjai az egyletnek azok, akik csak tagdíjat fizetnek.

Az 1859-ben alakult budapesti oltáregyesületnek gr. Cziráky Jánosné volt az első elnöknője; örömünkre és büszkeségünkre szolgál, hogy az egy évvel korábban alakult bécsi oltáregyesületnek is magyar hölgy, Apponyi Julia grófnő volt az első elnöknője. Ugyancsak Apponyi J. grófnő pendítette meg Trautwein Nep. János áldozárral a budapesti oltáregyesület megalakításának eszméjét is.

1. Az oltáregyesületeket a hiveknek s a papoknak kell szervezniök. A szervezést tulajdonkép a családban kell kezdeni. A család az egyházi alkotásoknak is az alapja. Erre utal Szentséges Atyánk X. Pius pápa «Quam singulari» kezdetű körlevelében is, melyben a gyermekeknek gyakori szentáldozását sürgeti. Különösen fontos a körlevélnek azon része, melyben a pápa az ártatlan gyermekeknek első szentáldozását nem kifejezetten a gyónás előzetes végzésétől, hanem attól teszi függővé, vajjon a gyermek a szent ostyát a közönséges ostyától, illetve kenyértől megkülönböztetni tudja-e? Nem akarja tehát bevárni azt az időt, midőn a gyermek az Oltáriszentség teljes ismeretére jut s a korának megfelelő bűnökkel szennyezte be a lelkét, hanem megelégszik az Oltáriszentség némi ismeretével is, s a valóban ártatlan korban akar az Úr Jézus személyes jelenlétének és uralmának a gyermek lelkében helyet biztosítani.

Régente nálunk a karon ülő gyermekek is áldoztak. A tridenti zsinat ezt nem helytelenítette, de szükségesnek sem mondotta. Szentséges Atyánk azonban annál inkább sürgeti a már gondolkodni kezdő gyermekek szentáldozását. Azt akarja, hogy a gyermek szűztiszta lelke először az Úr Jézusnak hozzon virágot, gyümölcsöt, hogy a gyermek ne a szenvedélyek, hanem az Oltáriszentség rabjává váljék, ki minden nap számot vet magával, hogy méltó-e az Oltáriszentség vételére, ahogy minden nap készen akar lenni az Isten előtt való megjelenésre is. Abett, sitteni (Schweiz) püspök plébános korában gyakran bocsátott szentáldozáshoz hét éves gyermekeket és «sohasem kellett ezt megbánnom» — írja egyik körlevelében.

Ehhez szükséges, hogy a gyermek idejekorán megismerje és megszeresse az Úr Jézust és kivánjon vele egyesülni az Oltáriszentségben.

Beszélni kell tehát a kis gyermeknek az Oltáriszentségről, az erre vonatkozó bibliai történetekről. Igy lesz az Úr Jézus a gyermek érzelmi és gondolat világának központjába beállítva.

A gyermek meg tudja az ő kis eszének világánál érteni, hogy neki le kell térdelnie a templomban akkor, midőn mise alatt elhallgat az orgona, mert most száll le mennyből Jézus és ő láthatja a pap ujjai közt a szent ostyát, amely most már nem közönséges kenyér, hanem a kis Jézus a szent ostyába rejtőzve.

S ha látja azt, hogy a szülők szeretik az Oltáriszentséget és gyakran áldoznak, akkor már alig lesi azt a pillanatot, midőn ő hasonlókép cselekedhetik és tiszta szivének egész szeretetével a kis Jézust veheti magához.

Kedves szülők, ti ismeritek gyermekeiteket és a jó Isten földi helytartója útján figyelmeztet arra, hogy használjátok fel ezen ismeretet az Isten dicsőségének terjesztésére.

Már az első római pápa, szent Péter apostol írja rólatok, hogy királyi papság regale sacerdotium vagytok, nem ugyan a lelki hatalom birtoklásának, hanem a papsághoz hasonló hatalom gyakorlásának szempontjából.

Királyi méltóságba vagytok helyezve. Magasabb a méltóságtok az ószövetségi papok tiszténél, akik állatokat mutattak be az Úr Istennek.

Istennél nincs értékesebb dolog a lelkeknél. Ti ezt a legkedvesebb ajándékot viszitek Isten oltára elé. Mivel pedig a földön élő ember szemeiben legnagyobb a királyi méltóság, azért adja Isten is ezt a címzést nektek kitüntetéskép azért, hogy neki a mindennél kedvesebb ajándékot adjátok.

Szent Péter apostolnak az volt a látomása, hogy a keresztény szülők megértik Jézus birtoklásának boldogságát és úgy fog átalakulni ez a pogányságra hajló világ, hogy nemcsak a szobákban lesznek feszületek és szentképek, hanem már a gyermekek szivébe is a szülők fogják belevésni a minket végtelenül szerető Jézus képét és Jézus fog uralkodni a szivek felett. Ennek a látomásnak, jövendölésnek teljesednie kell; most pirkad ez új kor hajnala. Ti élvezitek ennek édes közelségét.

Nehéz-e az ily nevelés? Hiszen megkönnyíti nevelői munkátokat. Kellemetlen-e? Hiszen megédesíti családi élteteket az Úr Jézus szelleme, mely családjaitok tagjaiban fog szétáradni.

Meglássátok: a korán áldozó gyermekeitek csókja édesebb lesz, mert

ezeknek ajkait az Úr Jézus érintette; forróbb lesz az ölelésük, mert szivük az Úr Jézus szent szivében, a szeretet lángtengerében megfürdött; ezeknek szebb, mosolygósabb lesz a tekintetük, mert megigézte őket a boldog Isten élvezete.

Isten legforróbban azt óhajtja, hogy a lelkek a megszentelő malaszt állapotában megmaradjanak. Legyetek büszkék, hogy ti Isten óhajának teljesítésében közreműködhettek. Hiszen azért szentség a házasság, hogy szent legyen annak a gyümölcse is.

Mikor a szülő azt hiszi, hogy ártatlan gyermekét eléggé kioktatta és elviszi a paphoz, hogy szent áldozáshoz való bocsáttatását kérje, akkor az oltáregyletbe is beirathatja. Ime ez az oltáregyleti szervezés első és legfontosabb része. Az ilyen gyermek az oltárhoz nő, illetve Jézus szivéhez; bajos lesz azt onnét elszakítani.

A sokat emlegetett Förster szerint a nevelés felemelés. Magasabbra pedig nem emelhetjük a lelkeket, mintha az oltárhoz visszük, hogy az Úr Jézussal egyesüljön.

A szervezés munkáját a hitoktató veszi át az iskolában. Jó, ha minden gyermek valamely hitbuzgalmi egyletbe van beiratkozva. Az oltáregyleti tagsággal járó havi egy órai szentségimádás két fél órára osztva végezhető s tagdíjképen a gyermektől havi 1 fillér fizetése is elégséges. Erre a gyermekek is vállalkozhatnak. A gyermek öntudatát nagy mértékben növeli az, hogy ő már egy társulatnak tagja. Ha még kis jelvényt is kap hozzá, öröme teljes lesz és biztosak lehetünk az iránt, hogy az oltáregylet ezen tagjainak jó része egész életén keresztül hiven fogja teljesíteni kötelességét, mert e kötelességteljesítés az ő lelkével össze van forrva.

A hivek közül könnyű oltáregyleti tagokat szerezni, mert az oltáregylet természeténél fogva benne van a nép lelkében. Az oltáregyletnek célja és lényege az, hogy minél jobban megismerjük, szeressük az Úr Jézust, őt kiengeszteljük főleg az Oltáriszentségben ért megbántásokért és gondozzuk azon szent helyeket, amelyeken az Úr Jézus magát értünk a szent misében naponkint feláldozza, jöjjünk el a szent misére és nézzük, hogyan megy végbe a vér nélküli áldozat. Ez a legkedvesebb vallási kötelességünk. Tágabb értelemben véve tehát oltáregyleti tag vagyok, mihelyt katholikussá leszek. Az oltáregylet csak arra való, hogy bennem e tudatot minél élénkebben ébren tartsa. — Az anyagiakról való gondoskodás sem okoz nehézséget. Ezt a tagdíjat az egyleti tagok rendesen örömmel fizetik, sőt a hivek a templomok részére kézimunkákat is szivesen készítenek s a templomok felszerelésére általában készségesen adakoznak. Ez az áldozatkészség, mely sokszor nem megfelelő ajándékok által jut kifejezésre, az oltáregylet útján a helyes mederbe terelődik.

Minden ájtatossági egylet vezetése között tehát az oltáregyleté az, mely a lelkipásztor legtermészetesebb foglalkozását képezi. Minden lelkipásztor alkothat tehát oltáregyletet, illetve a hivek minden községben szorgalmazhatják az oltáregylet felállítását.

Az egylet vezetésében kiváló hivatása van a választmánynak. Ennek rendesen csak nők a tagjai. A választmány legfeljebb ötven tagból állhat, kiket a közgyülés választ. A választmányi ülésen választják az elnöknőt és alelnöknőt, a pénztárnoknőt és helyettesét, a titkárnőt és a második titkárnőt.

A választmány azért van nőkből összeállítva, mert a választmány fő kötelességét az egyházi felszerelések elkészítéséről való gondoskodás képezi. A választmányi havi üléseken határoznak afelől, hogy milyen tárgyakat fognak elkészíteni, s az egyesületi tagok közül kiket bíznak meg a felszerelések elkészítésével.

Sok helyütt külön munkaórákat szokás tartani, mely alatt a titkárnők hitbuzgalmi könyvekből felolvasásokat tartanak, vagy valamely egyházi férfiú konferenciát tart. Kis városok és falvaknak sokszor lapos gondolatvilágában ezek a felolvasások és konferenciák emelik magasra a tökéletesség iránt érzékeny női lelkeket.

A tagsági díjakat és adományokat a pénztárnoknő gyüjti össze és kezeli az egyesület pénzét.

A papnak tehát a szorosan vett lelki vezetés, a havi szentségimádás megtartása, esetleg szent beszéd végzése, a hivek gyóntatása s az új tagoknak törzskönyvbe való irása képezi feladatát.

Helytelen volna tehát, ha az oltáregyesület a választmány s a világi vezetőség mellőzésével működnék, mert a pap egyedül e munkákat nem végezhetné, az egyesület szorosan vett hivatását nem teljesítené. Az egyesület azért áll természeténél fogva több egyénből, hogyha az egyik tag kidől, az intézmény azért fenmaradjon. Hagyjuk a nőket dolgozni az oltáregyesületért. Ők ezt szivesen teszik és ebben a szép munkában valóban nemesen teljesítik feladatukat. Ellenkező esetben minden munka egy-egy buzgó pap vállaira nehezedik, akinek utódja esetleg képtelen az elődi munkájának folytatására, utóbb az egyesület mint oldott kéve hullik szét s a lelki kincsek termelésének egész uradalmai elpusztulnak.

Ott, ahol apácák is vannak, az alelnöknői s pénztárnoknői fisztség az apácákra bizandó. Az oltáregyesület ugyanis megalakulásától kezdve szoros összeköttetésben van az apácazárdákkal, sőt külön női szerzet alapítására adott alkalmat. Ezen jellege fog tehát kifejezést nyerni akkor is, ha az új egyesületek szintén a női zárdák támogatását veendik igénybe.

Midőn az oltáregyesületek az egyesületi munka javarészét a nőkre

bízván, velük együtt imádkoznak, akkor azokhoz válnak hasonlókká, akikről az Apostolok Cselekedetében írva vagyon, hogy «állhatatosak valának egyenlő akarattal az imádságban az asszonyokkal és Máriával, Jézus anyjával». (Ap. Csel. 1, 14.)

Jézus az Oltáriszentség szerzésével kötelezte magát arra, hogy minden községben köztünk marad; mi az oltáregylettel, az Oltáriszentség egyletével, kössük le magunkat, hogy Őt felváltva állandóan imádni fogjuk.

P. Boone Jézustársasági atya, ki Meeûs Anna grófnőt az oltáregyesületi intézmény és a női szerzet megalapításában támogatta, 1862-ben tartott egyik beszédében nehány magyarországi oltáregyesületet példakép állított hallgatósága elé. Mi arra törekszünk, hogy e szép dicséretre tovább is méltók lehessünk.

Ugyancsak P. Boone mondotta: «ha szabad volna, bejárnám Belgiumot és magamat a hitszónokok, gyóntatók és lelkészek lábaihoz vetném, azt mondanám nekik, hogy 33 éves papi működésem alatt nem dolgoztam eleget, hogy növeljem a szeretet szentségében levő Jézus iránti hódolatot és kérve kérném őket arra a különös szeretetre, mellyel az Úr Jézus viseltetik irántuk, hogy e veszedelmes időben dolgozzanak jobban, mint eddig az Úr Jézusnak e szentségben való dicsőítésén az által, hogy minden plébánia területén alapítsák meg és vezessék az oltáregyesületet».

Az Oltáriszentség nyujtása miatt van nagy tiszteletünk a nép előtt — minis honorificati sunt amici tui Deus, — «igen tiszteletreméltók a te barátaid Isten». (Zsolt. 138—17.) Ez illik a Szentség tiszteletének terjesztésével meghálálnunk, abban a tudatban, hogy qui custos est Domini sui glorificabitur, «aki Urának őrzője, az megdicsőittetik». (Prov. 27—18.)

2. Ami az oltáregyesületeknek egymáshoz való viszonyát illeti, erre nézve a budapesti központi oltáregyesület adta meg a legjobb irányítást, midőn 1894. évben az iránt indított mozgalmat, hogy minden egyházmegye részére külön egyházmegyei igazgató neveztessék ki s az oltáregyesületek egyházmegyénként szerveztessenek. Az oltáregyesület minél inkább magán viseli a katholikus jelleget, annál inkább kell, hogy magára öltse az egyházmegyei szervezetet. Igy van ez Belgiumban is, mely mintája és bölcsője az oltáregyesületeknek.

Egyházmegyei szervezet révén a főpásztor mindenkor tájékozódva van az oltáregyesületek működéséről, azokat ellenőrzi és irányítja. Az egyházi elnök kinevezése különben is mindig a püspök jogát képezi. Egyházmegyei vezetés mellett az oltáregyesületek fenmaradása mindenkorra biztosítva van. Az a tudat, hogy maga a megyés főpásztor érdeklődik mindegyik plébániájának oltáregylete iránt, úgy a vezetőségnek, mint az egyesületi tagoknak buzgóságára nagy hatással van.

Figyelembe veendő az is, hogy az oltáregyesületeknek második célját a szegény templomok felszerelése képezi; ilyenek pedig minden egyházmegyében vannak. Az egyházmegyei igazgató a legkönnyebben tájékozódhatik az iránt, vajjon az egyházmegyei szegény hitközségek részéről benyujtott folyamodványok milyen elbirálásban részesítendők. Az is rendjén van, hogy az egyházmegyei egyesületek első sorban — bár em kizárólag — a saját területükön levő szegény templomok segélyezéséről gondoskodjanak. Az egyesületi tagok is szivesebben készítenek kézi munkákat az ismert szomszédos templomok, mint más ismeretlen hitközségek részére.

Az egyházmegyei igazgatónak alkalma nyilik a hozzáérkezett folyamodványokban felsorolt tárgyakat az egyházmegye területén levő egyesületek között szétosztani s ily módon megindul és állandósul az egyházmegyei egyesületek között az a vérkeringés, amelynek a testvéries érzés, az Oltáriszentség szeretete s az antiochiai keresztények áldozatkészségének utánzása adja meg a mozgató erőt.

A vidéki oltáregyletek az egyházmegyei igazgató útján lépnek összeköttetésbe az egyházmegyén kívül levő hazai és külföldi hitközségekkel és a missiókkal.[1] Az oltáregylet működése nem szorítkozhatik szűk határok közé. A szűk látókör nem a kath. világnézet sajátsága. Mi mindig egyetemes célokra törekszünk. Az oltáregyesületnek pedig egyik dicsőségét épen az képezi, hogy nem a saját javát, hanem az egyházét keresi s ezért minden jól vezetett vidéki oltáregyesület az egyházmegyén kívül eső célokat is szolgál, támogatja az ország távolabbi részében s a más világrészekben levő szegény templomokat is.[2] Ez a vonás igen kedvessé teszi az oltáregyesületet. Képzeljék el kérem, mily örömmel dolgozik az az egyszerű asszony, akinek szemei előtt lebeg az, hogy az általa varrott egyházi ruha valamely néger missió céljaira fog szolgálni! A belga oltáregyletek fennállásuk első félszázadában 750 missiót segélyeztek másfél milliónyi frank értékben!

Minél inkább elmaradtunk a missiók segélyezésében, annál inkább kell megragadnunk ezt az eszközt, mellyel a missiókért sok jót tehetünk s e mellett oly munkával látjuk el az oltáregyleti tagokat, amely munka végzése nekik valódi örömöt okoz s az oltáregyesületi életet felélénkíti.

A változatosság jól esik az embernek. Az oltáregyesület imádkozik és dolgozik.

Ezen egyesületi munkafelosztás által növekedni fog a munka mennyisége s az oltáregyesületek akkora eredményt fognak felmutatni, hogy

[1] Természetesen az országos központ utján. *Szerk.*

[2] Ezt az egyes oltáregyesület ne közvetlenül, hanem az egyházmegyei és az országos központi oltáregyesület révén tegye meg. *Szerk.*

maguk is csodálkoznak majd rajta. A belga egyesületek például az első ötven év alatt hat millió frank értékű egyházi ruhákat készítettek Belgium részére, a budapesti pedig 7000 misemondó ruhát és 1800 palástot készíttetett és osztott szét az első ötven év alatt.

Számítsuk e jótéteményekhez még azt a lelki hatást, mit a szegény hívek éreznek, midőn látják, hogy különféle községek oltáregyesületei mily buzgóságot és áldozatkészséget fejtettek ki, hogy az ő templomukon segítsenek! Ott, ahol a templomok teljesen el vannak hanyagolva, rendesen hiba van a lelki vezetésben is. Az ily község tehát kétszeresen szánalomraméltó és ezért kiváló jótétemény az, ha az ily községen segíthetünk. De nagy segélyt csak több oltáregylet együttes támogatása nyujthat!

3. Az egyházmegyei szervezet azonban veszedelmessé is válhatik, ha teljesen kikapcsolódik az országos szervezetből.

Országos kapocs hiányában megtörténhetik, hogy ugyanazon hitközség más és más egyházmegyében levő oltáregyesületekhez folyamodván, több helyről ugyanazon segélyekben vagy szükségleteit felülmúló nagy támogatásban részesülne.

A magára maradt országos központ működése is megbéníttatnék.

Sok szegény egyházmegye pedig jórészt kizárólag a saját szegénységére volna utalva.

Országos szervezet nélkül igen sok egyesület pusztán csak imatársulattá válnék, mert nem volna elég működési köre. Az imatársulat magában véve igen üdvös dolog, de ez a jelen esetben elfajulás, mely ellenkezik az oltáregyesület természetével. Imatársulat oltáregyesület nélkül is létesíthető. Az oltáregyesület lényeges tulajdonságát képezi, hogy a Szentség iránti hódolatát a Szentség környezetének díszével, ennek emelésével, ajándékokkal is kifejezi, a három királyok hódolatát állandósítja. Ezek az ajándékok pedig ékesszólóan, behizelgően beszélnek. Messze földre elmennek és idegen nyelven is azt hirdetik, hogy köztetek van valaki, akit ti nem tiszteltetek eléggé. A ti mulasztástokat titeket nem ismerő jó lelkek pótolták, akik azért más jutalmat nem várnak tőletek, mint azt, hogy e buzgóságban ti velük versenyezzetek.

A vidék elszigeteltségénél fogva hajlandó a tétlenségre. A vidék rendesen hátrább van, mint a központ. Ez a jelleg rátapad az egyesületi életre is. Kell tehát, hogy szerves összeköttetésbe lépjünk az országos központtal.

Országos szervezet mellett lehet csak nagy dolgokat alkotni. Az oltáregyletek pedig nagy dolgok létesítésére vannak hivatva, mert az oltáregyleti tagok nem lehetnek névleges katholikusok. Ők a kath. társadalom legjavát képezik, akik hitünk szerint élnek, akik Istentől másoknál több

kegyelmet kaptak, akiktől Isten is ezért többet vár. Az oltáregyesületeknek tehát a kath. közmunkából a javarészt, a legnehezebbet, a legfontosabbat kell kiválasztaniok. Melyek azok? Nem részletezem. Önök úgyis tudják. Elég annyit mondani, hogy a kath. oltáregyesületi tagokra minden kath. mozgalom támogatásában számítunk! Nagy munkák egységes végzésére pedig okvetlenül szükséges egy hatalmas lendítő kerék, melynek munkáját csak egy országos központ végezheti. Az a vidéki oltáregylet, amely tudja, hogy neki milyen templomok és missió-telepek részére kell ötven karinget előállítania, az jobban fogja a munkaórákat betartani, tagjai között nagyobb összetartást és lelkesedést fog fentartani, mint az, amely egy-két buzgóbb nő áldozatkészségéből néhány csipkét horgol, hogy abból — a jó Isten tudja hová — pár méternyit szállítson.

Az ember munkakedvét a nagy célok sarkalják állandó tevékenységre. Az országos központ ily nagy munkaadó szerepét tölti be s ezzel villanyozza állandó jó munkára azokat a női kezeket, amelyek sokszor fáradságos és mégis hiábavaló kézimunkák végzésére vannak lekötve.

Az oltáregyesület egyik fontos eszközét, mellyel élethivatását teljesíti, képezi azon pénzösszeg, amellyel a tagsági díjakból és adományokból rendelkezik. A pénz az érték képviselője, amelyet azonban a koldus is könnyen kidob, ha fillér a neve. A pénz csak akkor nagy hatalom, ha belőle sok van összehalmozva. Ezért szövetkeznek egymással a bankok is, hogy nagy dolgokat művelhessenek. Nekünk is központosítani kell a kath. pénzeinket, ha azt akarjuk, hogy ez a pénz — amelynek hovafordításáért Isten előtt számot kell majd adnunk — Istentől rendelt hivatását teljesítse, a kath. országos ügyek kellő felkarolására felhasználtassék. Az oltáregyesületek országos szövetségének tehát módot kell találnia arra, hogy az országos központ e szükséges támogatást ne nélkülözze.

Nálunk annál is inkább szükséges, hogy az oltáregyesületek országos központi vezetőségével szerves összeköttetésbe lépjünk s az oltáregyesületek országos szövetségét megalkossuk, mert a budapesti oltáregyesületnek kezdettől fogva gyönyörűen működő intézményében rendelkezésünkre áll azon központi vezetőség, amely e hivatás kitűnő betöltésére valóban alkalmas.

E vezetőség gondoskodott arról, hogy az oltáregyesületek eddigelé is az országos szervezettség némi jellegével tudtak fellépni. A Gondviselés bölcs intézkedéséből ezen vezetőség Budapesten egy külön női szerzetet telepíttetett le, mely az Örökimádási templomban míg egyrészt boldogult Erzsébet királynénk emlékét örökítette meg a legméltóbb módon, addig másrészt minden tevékenységét annak szenteli, hogy az Oltáriszentség imádása, kiengesztelése, a szent áldozások végzése minél nagyobb mértékben történjék s az oltáregyesületek megerősödjenek.

Ezen eléggé meg nem hálálható, fontos lépéssel a magyarországi oltáregyesületek is arra a biztos talajra helyezkedtek, amelyen a belga, francia, kanadai s az olasz oltáregyesületek állanak, amelyek központjában szintén egy-egy szerzetesrend végzi az országos szervezés munkáját. Annál kevésbbé maradhat fenn tovább a jelenlegi állapot, amikor a budapesti központi oltáregyesület ezen nagy költségeinek fedezésében az ország oltáregyesületei nem vesznek részt abban a mértékben, amint erre képesek volnának. Az pedig nem helyes, hogy az ilyen nagy költségeket egyes családok szinte erejüket meghaladó módon viseljék. Ez a helyzet dicsőséget hoz az illető családokra, de ép oly arányban volna szégyenletes reánk nézve, ha ez az állapot tovább is fennmaradna.

Végül az országos szervezés nálunk különösen az egyesület férfitagjaira való tekintettel szükséges, akiknek a nyilvános életben helyzetük bölcs kihasználásával kell küzdeniök az Úr Jézus uralmának biztosításáért. Aki küzdeni akar, annak bátorságra, bátorításra van szüksége. A férfiakban pedig sokszor nem annyira a hit, mint inkább a bátorság hiányzik, hogy az Úr Jézusért valamibe belefogni merészeljenek. A bátran küzdőknek pedig támogatásra van szükségük, mert a krisztusi harc mezején is el lehet esni — árulás, elvfeladás nélkül is. Azt a tekintélyt, melyet az ország legjobb katholikusainak szervezete képvisel, a kath. férfiak védelmére ki nem használni, végzetes mulasztás volna.

Minden oltáregylet kétféle oltárt diszít: az egyik látható minden templomban; a másik láthatatlan, a tagok lelkében van. Áldás van azokon, akik közreműködésükkel ezen utóbbi oltár diszítését is előmozdították.

Néhány évtizeddel ezelőtt ismeretlenek voltunk e földön. Csak az Isten ismert és szeretett minket. Pár évtized mulva újból ebben a helyzetben leszünk. Az örökkévalóság köztem és főleg az Isten között fog lefolyni.

Az oltáregyesület az Istennel való édes egyesülést e földön mozdítja elő, hogy zavartalan és boldog legyen az a másvilágon is. A mennyei látomásokban bővelkedő szent Teréz is bevallja, hogy többet e földön nem kívánhatunk, minthogy az Úr Jézust birjuk az Oltáriszentségben. Az oltáregyesület abban múlja felül a többi hitbuzgalmi társulatokat, hogy ezen egyesülést az Úr Jézussal közvetlenül mozdítja elő, hogy lelkünk, mint az olvasztott viasz, olvadjon össze az Úr Jézuséval, mint alexandriai szent Cirill mondja.

Martin Konrád püspök szerint a Bonifácius-egylet felkarolása minden német katholikusnak legfőbb kötelessége. Nekünk lehet-e főbb kötelességünk, minthogy az oltáregyletbe lépve, az Úr Jézus jóságos szivének áldásait terjesszük?

Az Oltáriszentség imádásában előljáró Belgium püspöki kara 1911. augusztus 19-én kelt közös pásztorlevelében arról panaszkodik, hogy az Úr Jézus az Oltáriszentségben nem részesül a kellő tiszteletben, miért is közös engesztelő-nap tartását rendelte el.

Ha nálunk minden plébánián szervezve leend az oltáregyesület s ezeknek tagjai havi imaóráikat pontosan betartják; ha ezen egyletek egymással szoros összeköttetésbe lépve és egymást támogatva fogják a szegény templomokat segélyezni, az Úr Jézus külső dicsőségét emelni; ha e több ezernyi egyesület egy nagy szövetségben egyesülve Magyarország hitbuzgó katholikus hiveinek méltó és tekintélyes képviselőjévé leend: akkor nálunk nem lesz szükség közös engesztelő-nap elrendelésére; akkor a Jézus szivével érző hivek száma egyre jobban növekedni fog s hazánk egész területére vonatkozólag szervezve lesznek azon buzgó lelkek, akik minden éjjel, minden nap, óráról-órára buzgón imádják az Úr Jézust, az örökimádás szelleme áthatja ez országot és Isten dicsőségére boldogítani fogja ennek polgárait.

Határozati javaslatomat bátorkodom a következőkben elfogadásra ajánlani: Mondja ki a bécsi eucharisztikus kongresszus magyar szakosztálya, hogy az oltáregyesületeknek minden plébánián való felállítását, az egyesületeknek egyházmegyei szervezetét és országos szövetségét szükségesnek tartja és az elnöklő csanádi püspök úr ő méltóságát felkéri arra, hogy a nagyméltóságú püspöki kart e határozat támogatására megnyerni kegyeskedjék!

Dr. Révay Tibor.

Halottak napján!

A NOVEMBERI temető képe áll előttem: ködös, lelketlehangoló benyomásával, lombhullató hideg, nyirkos szellőjével, a sirok diszítésére felhalmozott, de már dércsípett éktelen virágaival, amint mind az elmulást, az enyészetet hirdetik az arrajáróknak.

Pedig sokan járnak ilyenkor ott, sokan sietnek elhunyt szeretteiknek a pietás áldozatát leróni: nagyok, kicsinyek, öregek, ifjak egyaránt. És lám ez a szeretet megnyilvánulás az, ami még a maga elválás gondolatai mellett is kedvessé teszi a halottak napját.

A világ emberei ezt nem tudják megérteni. Ők csak borzadni tudnak a halál említésénél és isszonyodva gondolnak ilyenkor a középkor kamalduli szerzetesére, kinek egyetlen földi vágya előhaladni társai között a sorban csak azért, hogy ezzel közelebb jusson, közelebbről nézhesse és simogathassa azt a fehér csontkoponyát, mely az asztalfőn az apátur előtt fekszik.

Ne is menjünk ezeknek a temetőjébe, mert itt nem mély hit diszíti a sirokat, hanem divat és megszokás. Egymásra halmozzák világi pompát és fényűzést, hogy még itt se kelljen halálra, elmulásra gondolni. Mint a struc madár elrejti fejét és azt hiszi, hogy már nem üldözik, mert ő már nem látja üldözőit, úgy tesznek a világ hóbortjainak rabjai is; elfeledtetik magukkal, elfödik maguk elől a halált, sőt még a gondolatát is, mintha bizony így soha se érné őket utól.

De ne menjünk a hitetlenek kietlen temetőjébe se! Ott komor ciprusok, szomorúfűzek között ijeszt a félbetörött oszlop, a föld felé fordított fáklya mint a reménytelenség szimboluma: krematorium felszálló füstje nemcsak halált, hanem feledtetést is jelent; s a kisírt szemű hátramaradottak sietve menekülnek vissza a világ vásári zsivajába, hogy csak minél előbb feledjék a szomorú, rideg valóságot.

Ó itt életkedvet ölő miazmiákat lehel a halál gondolata; itt búskomorrá tesz a változhatatlan sors kegyetlen tudata! Mert minek is fáradozunk, minek élünk és küzködünk, ha előbb-utóbb semmivé kell lennünk, ha nyomtalanul elveszünk testünkkel-lelkünkkel együtt.

Ó el innen, hagyjuk el e kislelkű kietlen sirokat! Máshová vezetlek testvéreim, jöjjetek velem.

Az is temető, ahová megyünk. Halottak feküsznek ott is: úgy hívják coemeterium, katakomba. De ott nem ijeszt a halál, ott nincs romlás és enyészet, nem kísért a feledtetés fájós tudata. Ott «pax» van, ott a meleg szeretet és az édes remény űzi el a komor gondolatokat, s mikor mi ott járunk, boldogoknak mondjuk azokat, kiknek neveit olvasgatjuk: . . . Theophilus, Prisca in pace . . . Joannes Diaconus in Domino . . . Az ő testük is porladt már, izmaik elernyedtek, elszáradtak: mégis az *örök élet* angyala lengeti pálmáját felette. S miért?

A feleletet a krisztusi tan adja meg rá. Jézus Krisztusnak azon szent igazságai, melyek Isten szeretetével éltetnek minket egész földi tartózkodásunk alatt. Azok a tanok, melyek átittatták egész lelkünket, gondolatvilágunkat ép úgy, mint szívérzéseinket, beleették magukat énünk minden porcikájába úgy, hogy egészen új, krisztusi lényekké váltunk. Ezek nem hagynak minket cserben a halálküzdelem gondolatánál sem.

Nos nézzük csak ezen krisztusi-tanok világításában a halál ridegnek mondott valóságát. Hallgassuk csak meg az egyház szavait a temetési szertartásában. Ott nincs szó elmulásról, feledtetésről! Ott az elválás fájdalmas gondolatára van édes vigasz, megnyugtató válasz!

A halott nevében halljuk felsírni a panasz szavait: Circumdederunt me gemitus mortis; dolores inferni circumdederunt me. Körülvesznek engem a halál keservei, pokoli kínok vesznek körül engem . . . A test kínjai ezek! S ime a felelet reá: Venite, exultemus Domino, iubilemus Deo salutari nostro! Jertek, dicsérjük az Urat, áldjuk a mi üdvözítő Istenünket! Igen, dicsérjük, áldjuk az Urat, mert Ő nem hagy el, szeret most is, amint szeretett egész életünkben. Csak menekülünk hozzá nagy fájdalmunkban, mondjuk el csak Neki nagy bajunkat: praeoccupemus faciem eius in confessione. Szilárd a hitünk, nagy a reményünk, mert Ő megsegíthet: quoniam magnus Dominus et rex magnus super omnes Deos, mert nagy az Úr és királyi magasságban áll a többi istenek felett. Akar is rajtunk segíteni: quoniam non repellet Dominus plebem suam, nem taszítja el magától az ő népét; hisz jó fiai, szerető testvérei vagyunk.

Érzitek rajta testvéreim a fenséges istenszeretet hymnuszát?

Ó így úgy-e nem rideg, nem vérfagyasztó a halál gondolata; így nem hervaszt virágot, nem öl éltető energiákat, nem lohaszt életkedvtől ragyogó lelkesedést. Inkább meleg boldogsággal tölti el akkor, midőn az édestestvérül adott testünket a mély sírba teszik, midőn a nagy pillanat látszólag elszakaszt minden barátunktól, vérrokonunktól és velük mindentől ami földi, midőn a nagy egyedüllét érzetét a fiziologia halálfájdalom és a bizonytalanság még szörnyűbbé teszi, úgyhogy méltán éneklik a körülállók a Circumdederunt panaszszavait: akkor meleg boldogsággal tölti el szivünk az isteni szeretet, mely egész életünkben, kis gyermekkorunktól késő öregségünkig velünk volt, minket éltetett, lelkesített, munkáinkban erőt, szenvedéseinkben enyhet nyujtott.

Ez isteni szeretet most újra kitárja karjaink a jó Jézus felé, kihez örömrepesve közeledünk, mert tudjuk, hogy szeretettel ölel magához és kegyesen fogja mondani: Édesem, én néztem küzdelmedet, láttam szeretetedet, mellyel rám gondoltál, értem tűrtél, fáradoztál, tiszta szived egész melegével szerettél! Lásd én megelégeltem küzködő életed s végtelen bölcseségem határozatával hívtalak magamhoz, hogy: kit szerettél a földön, itt még jobban szeress, ki szentségileg egyesültél velem szentáldozásaidban, most a boldogok istenlátásában egyesülj velem mindörökre, s az én keblemen pihenve folytasd velem imáid édes beszélgetését.

Így értelmezzük a martyrologium fönségesen rövid szavait: És szeretve tőle vándorolt az Úrhoz.

Ugy éljünk testvéreim, hogy a számadásnak félelme ne kavarja fel, ne háborgassa meg lelkiismereteink csendes mélységeit, ne lohassza le Krisztus után vágyó szeretetünket! Szeretni akarjuk az Úr Jézust a buzgó vallásosság, a tevékeny keresztény élet szeretetével s akkor e számadás gondolata nem fog ijeszteni, hanem inkább ösztökélni s az élet küzdelmeiben belénk erőt önteni.

Legyen életünk Krisztus követése s akkor örömmel lépünk a nagy Biró elé, ki kegyesen fogad: Gaude, fili, merces tua magna nimis, örvendezz fiam, nagy lészen a te jutalmad! S mi boldogan rebegjük:

Uram, én már boldog vagyok, mert elértelek Téged, s Ő újra ismétli: Gaude fili, ego ero merces tua magna nimis. Én leszek a te nagy jutalmad.

Ez a szeretet vezesse életünket s akkor örömmel küzdünk, fáradunk s a halálban szenvedéstől való megváltást és jutalmat látunk.

S ugyanakkor nyugodt megadással simogatjuk a kamalduli szerzetessel azt a fehér csontkoponyát, mert ez is csak édes Jézusunkra figyelmeztet, kiben élünk, küzdünk s majdan örök boldogságunkat találjuk.

Kákonyi Zoltán.

Jegyzetek a lourdesi zarándoklatról.

Lourdes.

Avonat, mely az első magyar nemzeti zarándoklatot Lourdes felé vitte, július hó 31-én lépett francia területre, azon ország földjére, mely Lourdest magáénak vallhatja. Isten útjai igazán csodálatosak! Az ószövetségben a leghálátlanabb és leggonoszabb zsidó népet választotta népévé s mikor szent Fiát a földre küldte, nem királyleányt keresett anyául, hanem egy egyszerű szegény hajadont. — Szent vallását se bízta a tudósokra és bölcsekre, hanem galilei halászokat szemelt ki apostoloknak. S most, hogy az Üdvözítő szent Anyja révén a sok testi és lelki nyomornak egy különös gócpontot, kegyhelyet állít, akkor az ő egyházát, földi jegyesét ádázul üldöző francia nemzet közé megy s Lourdest választja ki magának. Isten nem szorul emberi eszközre, erőre, tudásra céljainak elérésére, s épen azért, ha mégis igénybe veszi, mindig a legegyszerűbbet, a legsilányabbat keresi. Mindamellett nem kell azt gondolni, hogy a bűnt, az alacsonyságot tünteti ki csodáival. Meglátja Isten az egyszerűben is a gyöngyszemet! Hálátlan volt a zsidó nép és gonosz, de emellett volt Ábrahámja, Mózese, Józsefje, keresztelő szent Jánosa. Az egyszerű názárethi hajadon is, kit szent Fia anyjává választott, erényeivel, alázatosságával és tisztaságával értékesebb volt minden királyi sarjnál. S azok a galilei egyszerű halászok is, hősök voltak, kik semmitől se félve vitték szét a világba Krisztus tanait és életüket áldozták föl értük. Ilyesvalami tapasztalható Franciaországban is. Ugyanott, ahol az egyházat üldözik, ugyanott a bensőség, vallásosság, Krisztushoz való tántoríthatatlan ragaszkodás mintaképeit találhatja az Üdvözítő, s ezek kedvéért ajándékozta Franciaországnak Lourdest.

Ennek elgondolása kibékített bennünket *Franciaországgal* és örömmel üdvözöltük a Rivierán bűbájosan kedves szellőjét annál is inkább,

mert Lourdes felől fujdogált. Mikor a francia különvonat útnak indult, tekintetünk betelhetlen éhséggel tapadt az ablakra: a végtelen tengerrel néztünk farkasszemet. Sima ezüst korongjának távoli szegélyébe az ég alja merült bele, azt hirdetve imádságos áhitatban elmerengő lelkemnek: Nem kell Lourdesbe menned csodát látni, hiszen a tenger mérhetetlen nagysága is a titkok és csodák birodalmát jelenti számodra. S úgy tetszett, mintha ott látnám a parton Szent Ágostont a gyermek-angyallal, aki a nagy, végtelen tengert apró kanálkával meri át iciny-piciny gödröcskébe. Fülembe cseng a szentnek mosolygó szava: Gyermekem, hiszen véghetetlen nagy ez a tenger és sohasem fogod tudni ebbe a gödörbe átmerni. S felelé a gyermek-angyal: Ha már a tenger ilyen véghetetlen nagy, mily nagy akkor annak alkotója, az Isten. Mennyire kell bámulnunk, csodálnunk s hódolattal elismernünk annak véghetetlen nagyságát és hatalmát, ki a mérhetetlen tengereket megalkotta és gondviselő erejével fönntartja!

De most a képet egy másik váltotta fel. Vad orkán süvít végig a tengeren, házmagasságú hullámok tornyosulnak egymást üldözve őrült robbajjal. A cikkázó villámtól megvilágított sötétségben szorongó remegéssel látok hánykolódni egy hajót. Már-már elmerül a hullámsír örök sötétségébe, hogy a tengeri szörnyetegek áldozata legyen. De ime szelíd, meleget árasztó fény töri át a borzadalmas sötétséget és nyomában elcsitul a vihar és elsimul a háborgó tenger. S az újra ezüstsima tükrön Krisztus alakja látszik, amint a hála könnyeit ontják szent lábaira a hányt-vetett hajó menekültjei — a tanítványok. Ez a keresztény ember földi pályafutása. Az élet bajai, hánykódásai, botlásai között Krisztushoz fordul, ki kegyelmével, segítségével eloszlatja a reménytelenség éjjelét és üdvösséget hoz.

Lelkem álmait csak az alagutak rengeteg száma zavarta. Valóságos mozgófénykép előadás volt utunk a földközi tenger francia partján. A képek a Riviera tündéri vidékei voltak, keretei pedig az 5—10 percenkint egymást felváltó alagutak. Igy értünk el — mögöttünk hagyva Monacot, Nizzát, Cannest, Toulont — *Marseillebe.* A remek fekvésű hatalmas kikötőváros kellemes meglepetést szerzett nekünk. Marseillei induló alkotói nem olyan istentelenek, mint azok, kik nálunk azt ajkukon hordják. Erről tanuskodik mór stilű hatalmas kathedrálisa, mely nem a rég mult vallásos idők emléke, hanem a legújabb évtizedek alkotása. Egyébként azonban találós kifejezője a francia egyház mai szegénységének. Az impozáns méretű templom ugyanis teljesen dísztelen. Marseille a hajósok búcsujáró helye. A városba beékelt meredek hegy tetején áll a Notre Dame de la garde — a tenger Védőasszonyának gyönyörű temploma. Belseje csupa mozaik, teleaggatva apró hajócskákkal, melyeket nagy tengeri szerencsétlenségtől megmenekült jámbor hajósok adományoztak a szűz Anyának. Égbe meredő

tornyán hatalmas aranyozott Mária-szobor tündöklik, hogy a tengeren tévelygők messziről láthassák. Karját szinte védőleg terjeszti a tenger fölé. Milyen jó esett itt imádkozni, ahol annyi viharedzett lélek öntötte ki hálás érzetét. A zarándoklattól jött deákénekkar mélabús akkordjai oly mélyen belemarkoltak lelkünkbe, hogy teljes erejével ébredt fel bennünk a vágy, bár már egyszer Lourdesbe érnénk. Szivesen hagytuk el a város szép korzóit, a hangulatos paulai szent Vince templomot, mert lelki szemünk előtt már a csodálatos barlang képe lebegett. Ünnepies érzés szállt mindenkinek keblébe és csendes imák és jámbor énekek hangja mellett tartottunk várva-várt célunk felé. Mikor Bouillion Gottfried herceg keresztes hadjával, mellyel a szentföldet készült kiszabadítani a pogány kezekből, már-már Jeruzsálem felé érkezett, kimondhatatlan boldogság töltötte el szivét. Közel érezte a percet, melyben megláthatja azt a helyet, hol az isteni Megváltó járt-kelt, közel azt a pillanatot, melyben megcsókolhatja azt a rögöt, melyet az édes Jézus lábnyomával megszentelt. Ilyen vágyakozások dagasztották a magyar zarándokok keblét is: látni a Szűz Anya csodás kegyhelyét, csókkal illetni azt a sziklát, amelyen Megváltónk anyja Bernadettenek megjelent. Sötét éjszaka volt már, mikor augusztus 2-án pénteken *Lourdesbe* értünk. A szent indulatok árjából, melyek szivünket boldogították, a mély, szivet-lelket átjáró hitnek, egy hatalmas kredónak az érzelme emelkedett ki. S ezen fenséges érzést az az óriási, impozáns kereszt váltotta ki bennünk, mely Lourdes legmagasabb hegyéről teljes villanyfényben felénk ragyogott a sötét éjszakában. Ez a kereszt Lourdesnak a címe, a jeligéje, ennek néma beszéde érttette meg velünk, hogy micsoda *Lourdes: a hitnek és bizalomnak a szent helye, ahol a kereszten meghalt Üdvözítő kegyelemkincseit osztja ki a nyomorgó emberiségnek a boldogságos szűz Mária.*

A zarándoklat teljes három napot töltött Lourdesben. Az első napon — szombaton — történt a 10. kereszúti stációnak a megáldása. Ez volt a zarándoklat főcélja s ez kölcsönzött neki nemzeti jelleget, mert a stáció a magyar nemzet ajándéka. Először végig imádkoztuk a keresztúti ájtatosságot s mikor a 10. állomáshoz értünk, akkor dr. Kohl Medárd püspök lelkes beszéd kiséretében megáldotta.

Az énekkar remeke után ismét tovább folyt az ima. Gyönyörüen napos idő volt s lenge szellő játszadozott a magyar nemzeti lobogóval, melyet a szűz Anya képe ékesített. Ez a nap felejthetetlen marad minden résztvevő lelkében. Vasárnap a püspök fényes segédlettel nagy misét mondott a legalsó — rózsafüzér — templomban, melyet három nyelven (magyar, német, tót) beszéd követett. A hétfői napnak főmozzanata volt, hogy a magyar püspök tartotta a körmenetet az Oltáriszentséggel, amikor is minden beteget megáldanak. Ekkor szoktak a csodálatos gyógyulások történni. A magyar körmeneten is gyógyultak meg betegek. Érdekes körülmény, hogy a körmenet alatt mondani szokott kéréseket ekkor magyar ember, dr. Nemes Antal prelátus imádkozta elő. A három nap többi részét a privát buzgóság töltötte ki. Természetes, hogy a barlang vonzott mindenkit legjobban. A gondolat, hogy itt a szűz Mária 14-szer megjelent, a sok bizakodó beteg jelenléte, a buzgó és benső ima mindenkinek ajkáról, kimondhatatlan hatást tesz az emberre.

Megmosakodtunk vagy ittunk az állandóan gazdagon folyó csodálatos forrásból, végigjártuk az alsó (rózsafüzér), középső (kripta) és felső (bazilika) templomot és élveztük azt a benső boldogságot és örömöt, melyet sehol a világon nem lehet érezni. Egy kis előize ez a mennyei békességnek és boldogságnak. Csak száraz, krónikás szerepben járva mondtuk el a három lourdesi nap eseményeit, mert azok az érzések, melyek ott elárasztják az embert oly bensők, oly fenségesek, oly hatalmasak, hogy kimondani, papirra vetni lehetetlen. Járhatsz Rómában, járhatsz Lorettóban vagy akár a Paray le Monialban, Lourdesnek végtelenül boldogító, hitünket megerősítő, az Oltáriszentséget imádó és a szűz Máriát tisztelő ellenállhatatlan és kimondhatatlan hatását sehol sem fogod megtalálni.

Dr. Tiefenthaler József.

Az Eucharisztia története Magyarországon.

Felolvasta: *P. Komárik István S. J.*, az euch. kongresszus magyar értekezletén.

(Folytatás és vége.)

III. Az oltáriszentség iránti kegyeletet és tiszteletet fényesen bizonyítják az azzal közvetlen összeköttetésben álló szent edények, ruhák és egyáltalában a templomfölszerelés nagy értéke és a templomok iránt tanusított nagy gondoskodás. Sajnos, általában áll az, amit a pannonhalmi főapátság templomának felszereléséről ugyancsak ezen apátság történetében olvasunk: árpádkori egykori templomfölszereléseinknek csak puszta emlékezete maradt meg. Művilágunk legnagyszerűbb, legdiszesebb remekei odalettek és csupán egy-két hiteles adat-morzsalékból következtethetünk régi műkincseink nagy értékére.

Szent István gazdagon szerelte föl a pannonhalmi bazilikát, aranybólezüstből készült csiszolatlan drágakövekkel és átfúrt gyöngyökkel gazdagon ékesített szent edényekkel és fényes egyházi ruhákkal.

A pécsváradi monostornak huszonkilenc miseruhát, 14 dalmatikát, 18 tunikát, 60 kappát, 27 oltárterítőt, 29 kendőt, 4 széktakarót, 50 hosszú, 22 rövidebb fehér ruhát, 10 oltárszőnyeget, 9 keresztet, 7 könyvvánkost,

4 tömjénzőt, 6 gyertyatartót, 11 kelyhet, 4 korsót, 3 ezüsttokot, 30 stólát meg 35 egyházi könyvet adott. (Cod. dip. Fejér I. 301. l.) Ilyet olvasunk templomokról is. Ő maga, Gizella és Imre fiával együtt évenkint legalább háromszor meglátogatták az általuk épített templomokat. István a falakat, tornyokat s oltárokat vette szemügyre, bőkezüen kijavíttatta, Gizella a ruhákat vizsgálta, s vászonról, szőnyegről és ékszerekről gondoskodott, Imre pedig saját bársonyköntöseit áldozta az oltárok szépítésére. (Cron. Bud. 183.863.)

Az oltáriszentség tartására a főoltár melletti szentélyfalhoz szekrényt vagy csúcsos tornyocskát alkalmazott; a körmenetre szükséges arany- és selyemből szőtt mennyezet egy templomban sem hiányozott.

Régi egyházaink ékszerei- és kincseiről fogalmat nyerhetünk ama kárból, melyet a veszprémi egyház 1276 körül Csák Péter csapata részéről vallott; összes kára 50.000 márkára rúgott (1 márka = 270 o. f.), a 60 arany márka súlyú 15 arany gyöngyös kehely, 20 ezüstkehely, 20 aranyos kereszt, három aranyos füstölő, négy ezüst, négy aranyos és gyöngyös, 11 ezüstös miseruha, 60 csinosan himzett dalmatika, 80 bársonyfüggöny, 120 biborfüggöny, 70 bársony kappa, 90 bibor aranyos szegélyű kappa, 24 görög szőnyeg. Egyházi könyvei 3000 márkára becsültettek. Hasonló adataink vannak 1437-ből a nagyszombati egyház, 1496-ból a sághi premontrei (Katona, Hist. crit. XIII. 471. l.), 1496-ból a báthai egyházak gazdagságáról (K. XX. 25. l. Magyar Sion I. 312., 555., † 771. és II. 216. l.)

Egy szent László korabeli oklevél a következő leltárát adja a pannonhalmi kincstárnak: «9 kapszát őriztek megfelelő oltárokkal. A kapszák rendesen gazdagon díszített, különböző anyagból készült kis szekrényalakú tokok, vagy keretbefoglalt kőlapok, melyek a szenteknek hiteles és valamely püspök pecsétjével lezárt ereklyék befogadására kis üveggel voltak ellátva (szent István privilegiuma a pannonhalmi alapító okl., melynek értelmében a pannonhalmi főapát kápolnát — teljesen fölszerelt sátort vihetett magával útra)».

Az oltárka kőlapját, melyre a pap a kelyhet tette, többnyire jáspis-, achat-, amethyst-, onyxból, vagy valamely márványfajtából szokták faragni. A pannonhalmi kapszák közt egy arany, egy aranyozott érc, négy ezüst, kettő pedig elefántcsont foglalatú volt. Tizennégy szebbnél-szebb feszület közül, melyek az Üdvözítő alakjával voltak ékítve, tíz aranyból oltárra való; négy körmeneti, vagy hordható feszület közül egy ezüstből, három aranyozott rézből volt. Ez utóbbi négy feszületnek alsó végükön levő nyujtványát ezüstös nyelekbe kellett illeszteni.

Huzonnégy román stilű kehely közül tizenhárom szinarany, három pedig drágakövekkel volt ékesítve.

Kisebb műtárgyak közt volt a lánccal ellátott négy tömjénező (thurib.),

egy köztük szinarany, négy pár ezüstözött gyertyatartó, s azonkívül egy tiszta ezüstből való. Egy ezüst edénykében a konzekrált ostyát tartották (a sátoros oltár tetejéről lefüggő galambalakú edényke, amelyből a galamb szárnyai közt levő fedőcskét kinyitván, kivették a szent ostyát). Két ezüst misekanna (ampulla), egy ezüst kézmosókanna a hozzávaló tálcával; e kézmosókannának rendesen fantasztikus oroszlán-, galamb-, griff-, sárkány-, kutya- vagy ló-alakja szokott lenni.

Négy ezüst szenteltvíztartó. Egy aranyból való kristálynyelű szenteltvízhintő (asperges) és végre három áldozatitál, tíz kétfülű áldoztató; vagy miniszteriális kehely, melyeknek egyike zománcos, a másik fából készült és aranyozott rézzel bevont, a többi nyolc pedig ezüstből volt, ahonnan a szent vért fogantyús nádszálú csövecskékből szivták. Egy ezüst kürt és egy aranyozott ezüstbe foglalt szarv. (A kürt a szent olajokra volt, hasonlók az esztergomi kincstárban és Győrött is. Három pár kézmosótál. Továbbá összesen ötvenhárom öltöztető és függöny.)

Az Oltáriszentség kocsija a bécsi kongresszuson.

Paramentumokkal dúsan volt fölszerelve a pannonhalmi egyház. Negyvenegy harangidomú arany és szines selyemszegélyű misemondóruha volt az egyház őrére bizva minden hozzávalóval.

Ugyanannyi alba és kehelyvelum. 53 kappa (nehéz szövetű s bokáig érő csuklás palást), 10 apáti dalmatika. A cappák közül kettő kis almaforma aranycsengetyűvel volt ellátva. A leggazdagabban ékített kappának alsó

széle igaz gyöngyökkel volt kirakva. Végre a lajstrom 17 oltárterítőt jelez, melyek közt öt selyemből, a többi pedig gyolcsból való volt, ez utóbbiak közül három az adományok gyűjtésére szolgált.

A pannonhalmi történetíró felpanaszolja a csapásokat, melyek a kincstárt érték a pártosok részéről II. Endre idejében. Továbbá tatárok, cseheck, gubernátorok, főurak, törökök, poroszok, franciák, végül II. József növelték a pusztítást. Az ekkor beolvasztott arannyal és ezüsttel elpusztultak nemzeti ötvösművészetünk legnagyobb és legdiszesebb remekei és többé vissza sem szerezhetők Árpádkori műkincseinknek ezen morzsalékai, melyeket őseink kegyelete alattomban mentett meg koronkint a végveszélytől. Ezek közt fölemlíthetjük a bizanci festésű byssus-szövetet, amely régi másolata az eredetinek, az 1031-ben miseruhából készült koronázási palástnak.

Az oltáriszentséggel közvetlen összeköttetésben álló egyházi szerek közül felemlítendők:

1. *Az oltár*, 2. a kehely és pedig az áldozó- és áldoztatókehely (ciborium), végül 3. a szentségtartó. Mindezekben oly gazdag a magyar egyház, hogy versenyez a külfölddel — sőt annak bámulatát is magára vonja — s az eddig rendezett kiállításokban, kivált az 1896-iki milleniumi kiállításnál, a műkiállítás legfényesebb részét képezte s bizonyítékául szolgált annak az igazságnak, hogy az egyház kiindulópontja a keresztény művészeteknek, az egyház hite szolgáltatta a legszebb motivumokat, eszméket, az egyház nem kímélt semmi áldozatot, hogy ezen eszmék lehetőleg tökéletesen kifejezésre jussanak. Mindezen műremekek csoportjának központja az oltáriszentség. Itt csak a főbbeket említem.

Az oltárok közül fölemlítendő a szárnyas oltár, mely a sátor-oltárból (ciborium — pécsi székesegyh.) fejlődött ki a csúcsives stil korszakában, melynek három főrésze: a talapzat, az utolsó vacsora, vagy Ecce homo ábrázolásával; efölött a középszekrény a szárnyajtókkal, rendesen a templom védszentjének életjeleneteit ábrázoló képekkel, külsőleg pedig Krisztus kínszenvedésének jeleneteivel ékesítve; végül az oromzat, mely a csúcsives stilnek megfelelőleg díszfödelekkel ékített toronykák és toronyfiakból, keresztvirágok és finom áttört faragványokból készült, gyakran a templom csúcsivezetéig fölnyuló pyramisszerű alkotmány. Ezek közt legelső helyen áll: *a)* a lőcsei, szent Jakabról címzett templom főoltára, 18 meter 33 cm. magas remekmű, továbbá ugyanazon templom Házi-Boldogasszony oltára (12 m. 64 cm. magas); a Passio-oltár; Péter-Pál oltára; *b)* a bártfai templom öt oltára; *c)* a kassai dóm főoltára; *d)* a szepesváraljai, kisszebeni, a szepesszombati, liptószentmiklósi (héthársi Sáros m., turáni Turóc m.) és sok más.

2. *A szentséghász.* A régi bazilikákban az oltáriszentséget a sátoros oltár közepéről lefüggő, többnyire galambalakú ércedénykе foglalta magában (látható volt), később azonban ez edényt egy e célra készült fali fülkében rejtették el. Ez a szentséghász eredete. Egy ily szentséghász legmélyebb része vasrácsozattal volt ellátva, melyen keresztül az oltáriszentség tartóját lehetett látni.

Ilyen van Illésházán (Pozsony m.), Bruck, Várkony, Gaczály (Szatmár m.) Nagymagyaron (Pozsony m.), Miszlótfalun (Szatmár m.).

A csúcsives kor már a falból kiszökő vagy pedig teljesen önálló igen diszes kő-, fa- vagy ércből készült tornyokat készített, melyek néha

A király kocsija a bécsi kongresszuson.

a templom padozatától annak legmagasabb ivezetéig is felnyultak. A második emelet fülkeszerűleg volt szerkesztve és vasrácsozatú ajtóval ellátva. Hazánkban legkitűnőbb a kassai dómé (19 m. magas) a XV. századból, a bártfai templomé (11 m. 45 cm. magas), a kisszebeni (17 m.), nagyszőllősi, segesvári és mescheni (Erdély), a tridenti zsinat óta többnyire magában az oltárban van a szentséghász.

3. *Áldoztatóedények* (ciborium; kétfélét jelent: jelenti magát a sátoros oltárt és a legm. oltáriszentséget tartalmazó edényt is) torony- vagy galambalakúak voltak (περυστερα-ból perciterium). Az utóbbinak hátán a szárnyak (galamb-) közt nyilás volt, melyet kis fedő takart, s ide jött a szentség. Ilyen nincs nálunk, hanem van toronyalakú a csúcsives korszakból Lőcsén és a halászi-i pléb.-templomban. (V. ö. mindezeket illetőleg: Czobor, Egyházművészet, 1896. Műkiállítás.)

4. *A kehely* az eucharisztikus áldozatnál, a szentmisénél a legkiválóbb és legfontosabb szent edény. Ez oknál fogva már az első századok óta mindmáig a legmagasztosabb művészet vágyát képezte.

A kehely történetében az első korszak az I.—III. századig tart. Ez a katakombák ideje, amidőn kehely gyanánt a római pokálokat használ, amelyek fából, cserépből, csontból, réz ezüst és aranyból, de legtöbbnyire üvegből készültek. (L. a Museo Christiano-t a Vatikánban.)

A második korszak a IV.-től a VIII. századig tart. A régi pokáltól csak annyiban különbözik, hogy az ornamentika, a díszítés nagyobb művészetre vall. Ezen kor legnagyobb emléke a kremsmünsteri bencések apátsági kincstárában máig is megőrzött Thassilo-kehely, melyet az alapító Thassilo bajor herceg 778-ban ide ajándékozott. 255 mm. magas.

A harmadik korszakot a IX.—XII. századokon át a román korszaknak nevezzük. IX. Leo pápa († 855.) rendelete óta jobbára csak ezüst- vagy aranykelyhekkel találkozunk.

A román kehely formája rendesen alacsony: lába mindig kerek tányért, az alacsony szár gömbölyű hengert, a gomb szintén gömbölyded almát mutat; végre a kehely kupája félgömbalakú széles pohárból áll.

Hazánkban csak a legújabb időben találtak kettőt: a berényit Erdélyben (dr. Roth Viktor, Arch. Értesítő 1912.) és a kalocsai székesegyház restaurációja alkalmából egy régi főpap koporsójában (itt: márványfoglalat) úgynevezett sírkehely. (L. Fásk Értekezését az Arch. Értesítőben.)

IV. Az átmeneti korszakban (XIII. és XIV.) a kehely lassankint a kerek és gömbölyded formákat veszíti s a következő gót (csúcsives) korszakban már minden izében megváltozott; a kupa a félgömbből kúpalakúvá idomul, a szár hengeralakját a hatoldalú hasáb (prisma) váltja föl; a gomb ellipszissé lapul s hat kiszögellő pajzsocskát mutat, melyek nagy ékköveket kapnak, vagy Jézus, néha Mária nevének betűit s utánuk még a szent kereszt jelét viselik; a láb végre a tányéralakból a hatlevelű rózsává alakul. Ilyen a budai szentferencrendieké, a másik a bőnyi ref. egyház tulajdona.

V. A gót korszak a XV. és XVI. században alkotta meg az ötvösművészet terén legszebb műveit. Legfőbb díszét e korszak kelyheinek az úgynevezett sodronyos zománc képezi, mely első sorban szász ötvöseinknél, tehát úgy a soproni, mint a szepességi, főleg pedig az erdélyi ötvösműhelyekben Brassóban, Nagyszebenben stb. magas virágzásnak örvendett. (L. Velics, Kehely-tányérok, patenák.) XVI. századi példány a pozsonyi káptalan kincstárában: Ecce homo képpel.

Hazánk nevezetes kelyhei ebből a korszakból: *a)* az esztergomi főegyház kincstárának chef. d'oevre-je s az Inkey Benedek-féle sodronyoszománcú kehely ezen felirással: Üdvözlégy kegyesség edénye, édesség szekrénye, kegyelem szentsége, szeretet jelvénye, égi gyönyörűségek növendéke. (Gyakorlati szempontból a sok szögben és élben kiszökellő gombja miatt utánzásra nem alkalmatos L. Velics);

b) a Széchy Dénes-féle Esztergom-vizivárosi (Magyar Sion I. k. 461.);

c) a garamszentkereszti r. k. plébánia kelyhe vörös-fehér, zöld és viola zománcokkal;

d) a trencséni r. k. templomban két XV. századi kehely ezen felirással: Iste calix datus est ad aram Chi. (Szinte sodrony-zománc);

e) a besztercebányai r. k. plébánia kelyhe; igen szép virágok váltakoznak a kék és zöld zománcalapon;

f) továbbá a Szakolcáról az esztergomi kincstárba került XV. századi elegáns karcsú kehely;

g) a leggazdagabb és pazar díszítésű ötvösművek közé tartozik a poprádi (Szepes m.) r. k. templom remek kelyhe, szent Egyed vadászjeleneteivel;

h) a pozsonyi ferencrendiek három kelyhe, különösen a Pethe László-féle 0·195 m. magas aranykehely a középkori ötvösművészet remeke. Alakjának nemes arányai, zománcszineinek pompája, rubinok, smaragdok, gyémántok, zafirok és igaz gyöngyök pazar alkalmazása miatt elsőrangú kincs. (Mintegy három éve előtt amerikai ügynökök első dobásra 70.000 koronát megajánlottak.) Itt a közelben a klosterneuburgi kiváló ehely, átmeneti (1556-ból).

Ilyen a nyitrai székesegyháznak Bornemissza erdélyi püspök által kijavított kelyhe.

Továbbá a győri, gyulafehérvári kelyhek.

1. A szepesi székesegyház (gyantazománc helyett) kelyhe.

2. Bakócz Tamás-féle kehely, a szepesbélai (XV. sz.), gyöngyösi, mohácsi r. k. templomé; lelkéri (XV. sz.), a nagydisznódi (Heltau) és michelsdorfi (XIV. sz.) kelyhek; a bártfai, hámori, szombathelyi (Szepesm.); a kőszegi, pozsonyi XVI. századbeli, amely utóbbin az apostolok zománcozott alakjai láthatók.

VI. A renaissance-korszakban a kehely alakjára nézve megnyulik: a kehely talpa ismét kerek vagy sokszögű tányér; a szár gyűrűkkel s nem ritkán körtealakú gombjával többszörös taglalást mutat; a kehely pohara nagy féltojásalakba vagy felső karimájával kihajló harangocskába nyilik. Legszebb hazánkban a nyitrai székesegyháznak Forgách-féle szinaranykelyhe, amely gyönyörű festett zománcaival, magas műizléssel felrakott drágakőveivel a szemet vakítja, páratlanul szép arányaiban pedig az aranymetszetnek többszörös applikációját mutatja. Szintúgy említésre méltó a kolozsvári kegyesrendiek templomában látható aranykehely, amely úgy a festett, mint az áttetsző zománcban kiváló szentképeivel ékeskedik. (Velics.)

VII. A barok- és rokokoidő még magasabb kelyheket produkált, egész 35 cm-ig. Erősen kihajló harangalakú kupa, szabálytalanul tagolt magas

szár, magas barokdiszű szabálytalan talp jellemzi őket. Diszítésük jobbára magasan kivert (trélelt), néha öntött angyalfejekből, virág- és gyümölcsmotivumokból, füzérekből állott, melyek közé szinekben pompázó festett románcmedaillonokat illesztettek be. Gyakorlati, könnyű, biztos kezelésük, miatt igen elterjedtek, s maig is műkelyheink nagyobb számát képezik. (Velics.)

VIII. A legújabb kor, mint sok más téren, a művészetlen, idétlen változatokban gyönyörködik, melyek nem a katholikus liturgia szempontjainak felelnek meg, hanem szabálytalan pillanatnyi ötletek kifejezései.

A szentségmutatók (monstrantiák) a XIV. században tornyos alakúak a üvegházacska vagy henger, vagy négyleveles lóhere.

A XVII. században indamodellirozás.

A XVII. és XVIII. században radial (sugáralakú) szentségtartók. Leghiresebb a prágai Hradschini kapucinus-lorettói templomé 62 gyémánttal (4 millió korona értékű), 60 cm. magas. Hazánk legremekebb enemű műkincse a pozsonyi dóm szentségmutatója, 111 cm. magas. Hét kilogr. s 30 decigr. súlyos, 1517-ben készült; támak, ívtámak, toronyfiak és díszmennyezetekből dúsan alakított felső része szobrokkal van ékesítve, emellett a német-jahrendorfi, privigyei, bajmóci, felkai, érsekújvári kiemelendők.

Ha mindezekhez hozzávesszük az egyházi ruháknak gazdag gyüjteményét, mely majd minden egyházmegyében, székesegyházban, de közönséges templomban és pedig a csúcsives kortól egész a barokig föl van halmozva, s mely az millenniumi kiállítás elsőrangú díszét képezte, bátran állíthatjuk Czobor Béla hires ker. archeologussal, hogy «aki csak futó pillantást vetett a történelmi kiállítás egyházi csoportjába, be kell ismernie, hogy nemcsak belértékénél, de történeti és művészi becsénél fogva is ez a csoport képezte a fénypontot, mely közül a többi tárgyak sugarak gyanánt csoportosultak. Az egyház fölkarolta, ápolta, megszentelte a művészetek minden ágát s ezáltal a kultura terjesztője volt», s hozzátehetjük, hogy mindezen művészeti tárgyak távolabbról vagy közelebbről az oltáriszentségre vonatkoznak, amelyekbe az ihlettséget tehát az oltáriszentség, illetőleg az abban való hit, melyet az 1601-iki magyar énekeskönyv eredeti magyar éneke így magasztal:

Itt jelen vagyon az Istennek fia. Emberek váltója.
Igaz Isten volta, mi hű közbenjárónk, mi édes
Teremtőnk, lelki vigasztalónk a Ch. Jézus.
Élet, út, igazság, fényes világosság, mennyei Uraság,
Váltságunk napja, bűnnek megrontója, szeretetnek
Őrizőnk s oltalmunk, a mi vigasságunk lángja a Ch. Jézus
Mi lelki pásztorunk.
Adgya mi nekünk az ő szent országát.
Hogy megláthassuk szentséges lakását.
Angyali karból nézhessük orcáját.
És ő szent Atyát.

Az Oltáriszentség szegedi és győri ünnepei.

Majdnem egy időben, de az ország két különböző részében *Szegeden és Győrött* nagyarányú és impozáns napjai voltak az Oltáriszentségnek. Meglátszott, hogy a bécsi eucharisztikus kongresszus óriási mértékben fokozta az érdeklődést és érzéket az Oltáriszentség ügye iránt.

A délvidék nagy katholikus gócpontjában, *Szegeden* október 2-án eucharisztikus értekezlet volt, mely méreteiben és lefolyásában beillett kongresszusnak. Az értekezletnek különös jelentőséget kölcsönzött már az a körülmény is, hogy Csanád megyés püspöke, *dr. Glattfelder Gyula* vezette. Három egyházmegye — Csanád, Vác, Kalocsa — papsága vett részt nagy számban.

Az értekezletet nagy mise előzte meg, melyet dr. Horváth Győző kalocsai segédpüspök celebrált. Varga Mihály kiskunmajsai plébános mondott szent beszédet.

Délelőtt 11 órakor volt a *papi értekezlet*. A megyés püspök nyitotta meg. Az a benső viszony, mely a papot az Eucharisztiához fűzi — fejtegette lelkes beszédében — különösen kötelességévé teszi a papnak, hogy az Oltáriszentseg ügyeit lelke egész hevével munkálja. Ne elégedjék tehát meg a manifesztatióval, ünnepléssel, hanem gyakorlatilag törekedjék az értekezlet tanulságait hasznosítani.

Magvary Pál a szentségimádás csanádegyházmegyei történetét vázolta mesteri vonásokkal. *Dr. Wiederkehr* az oltáregyesületek jelentőségéről és szervezetéről tartott előadást. Jobban szeretné az Örökimádás, vagy Örökimádás-szövetség nevet az oltáregyesület számára. Az Oltáriszentség imádása, az örökimádás gondolata legyen az oltáregyesület főtörekvése. A gyakori szentáldozás ezt önként fogja követni. *Kovács István* az eucharisztikus hitoktatásra hivja fel a figyelmet. A bibliai történeteket és hittani igazságokat az Oltáriszentséggel kell mindig kapcsolatba hozni. A hitoktató adjon mindenkor példát az Oltáriszentség iránti különös tiszteletre. A gyakori szentáldozásra buzgón kell a gyermekeket tanítani.

Dr. Horváth Jenő azt hangsúlyozza, hogy a Mária-Kongregációk legfőbb gondja szintén az Oltáriszentség legyen. Befejezézül *Járosy Dezső* tartott előadást az egyházi zenéről.

Délután a *szegedi oltáregyesület* tartotta díszgyűlését. Ezt is megtisztelte a püspök jelenlétével. A diszes közönségen kívül teljes számmal vették részt az oltáregyesület hölgytagjai *dr. Nagy Aladárné* elnöknő vezetésével.

A díszgyűlésen *Sebes Ferenc* «Az Oltáriszentség tiszteletének hatása a női lélekre» cimen tartott felolvasást. A hitnek mélyítésére, az akaratnak erősítésére és a zaklatott lélek megnyugtatására, mikre ma a nőnek szüksége van, — az Oltáriszentség vezet leginkább.

Dr. Henny Ferenc az oltáregyletek jelentőségéről mondott megszívlelendő sorokat. «Krisztus Oltáráért» legyen a mai lelkipásztori tevékenység főjeligéje s ennek szolgálatában alakítsunk oltáregyesületeket.

Egész nap szentségimádás volt, melynek végén a püspök fényes körmenetben hordta körül az Oltáriszentséget. A körmenetben vagy 3000 ember vett részt, és az összes vallási egyesületek képviselői.

A *győri oltáregyesület* október 11-től 14-ig terjedő három napos ünnepléssel jubilálta 50 éves fennállását. Egy félszázad az oltár és az Úr Jézus különös szolgálatában felemelő, tudat különösen akkor, ha ennek a félszázadnak a tartalma olyan gazdag, mint a győri oltáregyesületé. A jubileum ünnepi hangulatba hozta Győrnek egész katholikus társadalmát s a zsufolásig megtelt templomok, valamint a tömeges szentáldozások lelki gyümölcsökben gazdag napokról tanúskodnak. A győriek agilis és lánglelkű püspöke, dr. *Várady L. Árpád* maga állt az ünnepségek élére. Az ünnepi díszgyűlést a püspök nagymiséje előzte meg. Utána hatalmas megnyitó beszédet tartott, melyben ékesszólóan mutatott rá a Cziráky grófnő kezdeményezésére megalakult győri oltáregyesület fényes multjára. *Lám Frigyes* közelebbről ismertette az egyesület történetét. *Dr. Hász István* magvas előadása az «Eucharisztia és a család» cimen élénk tetszést keltett. *Dr. Kramolin Viktorné* elnökasszony szavaival ért véget a díszülés, mellyel egyszersmind megnyilt az oltáregyesület jubiláris kiállítása. Délután páratlanúl díszes körmenetben hordta körül a megyés püspök az Oltáriszentséget.

A jubileumi ünnepségek utolsó napján az eucharisztia társulat tartott roppant látogatott értekezletet. Itt is a megyés püspök elnökölt. *Dr. Mohl Adolf* tatai apátplébános évi jelentése után *Mohl Antal* felsz. püspök tartott értékes felolvasást az oltáregyesületekről. «A legfölségesebb Oltáriszentség örökimádása hajdan és napjainkban» cimű jubileumi díszmű fényes tollú írójának szavai bizonyára sok oltáregyesületnek magvát hintették szét. *Dr. Mihályfi Ákos* az «Oltáregyletek és a pásztoráció» cimen értekezett. A mai pásztorációnak központja az Oltáriszentség, következőleg az oltáregyesület is.

Gálcsek György kanonok a «Közös imaórá»-ról beszélt. A díszes értekezletet a püspök magasröptű szavai rekesztették be.

Sír a Monika asszony

Különös hangja van a szélnek. Néha egész skálákat végig trilláz. Hol sír, hol felzokog, hol meg mélabúsan dudoráz az ablak előtt, hogy megrázza a keretekben a lazán álló üvegtáblákat a benntlakók örömére, vagy félelmére! Én szeretem a keskeny, széljárta sikátorokat — de sokan úgy félnek tőle! Meg is mondom, miért szeretem: mert nekem gyönyörűség a szél zenéje, már pedig a sikátoron sír a szél legszebben. Igaz, volt idő, mikor én is féltem, remegtem tőle s bebujtam félénken a párnám alá, hogy ne halljam kisérteties hangját, de mióta tudom, hogy ki sír a szélben, azóta lázasan szeretem.

A dombos-völgyes Dunántúlon, amikor a Bakony smaragdzöldje tarkálni kezd az első őszi szél, az első dér hideg csókjára, akkor mintha onnan a Bakony mélyéből valami kisérteties manók kelnének az éji szél szárnyaira, hogy tovább és tovább lebbenve sirassák a rövid életű nyarat, a lápok, a mocsarak világát, ahol oly bohémül éltek, ahol oly pajzán jókedvben töltötték a holdvilágos, langyos nyári éjszakákat.

Ezek a jókedvű fickók úgy tudnak sírni az őszi hideg szélben, hogy az ember háta szinte megborzad bele. A házi komondor ilyen zimankós időben nyivácskolva bújik az ajtóküszöb sarkába, — szeretne beljebb jutni — a szobában pedig a pattogó kályha mellé huzódik a család s a gyermek félénken kérdi meg anyját, hogy mi sír odakünn? Az anya közelebb húzza székét a kuporgó gyermekekhez s fülébe súgja, hogy odakünn az ablak előtt sír a Monika asszony! Ki az a Monika asszony, — suttogják a gyermekek — de felelet nem jön reá, mert többet az anya sem tud róla!

Amikor én is gyermek voltam, szintén megkérdeztem egyszer ily zimankós szeles estén, hogy ki sír odakünn s megkaptam reá a Dunántuli anyák érdekes válaszát, hogy sír a Monika asszony; azonban, hogy ki is tulajdonképen az a Monika asszony, ezt csak nagy sokára tudtam meg!

Egyszer olvastam szent Monika életét. Olvastam, élveztem s épültem. Bámultam az anyai szív erejét, csodáltam szent Monika sziklaszilárd, Istenben feltétlenül bizó lelkületét, aki majdnem huszonöt évig sírt az Isten szine előtt, hogy fiát, Ágostonját mentse ki a hitetlenség éjjeléből, s hozza a hit világának örök fényére. Bámulatos anya! Nem csüggedt! Szinte megostromolta az eget; szinte erőszakkal fordította maga felé az isteni szivet, de bizott rendületlenül Istenében, könnyei erejében s végre is győzött, mert Ambrus, a milanói nagy püspök belemarkolt Ágoston szivébe s a vad alanyba beleoltotta a legnemesebb galyacskát, mely örök gyümölcsöket termett! Ágoston mentve volt s Monika megszünt sírni...

Este volt. Lefeküdtem, de aludni nem tudtam. Odakünn zimankós,

hideg szél süvített végig a szűk sikátoron, hová ablakom nyílt s megrázta az ablaktáblákat, hogy jobban halljam zokogását, bánatos hangját. Gondolkoztam... Eszembe jutott a régi gyermekkori este, amikor félénken simultam édesanyámhoz és megkérdeztem, hogy ki sír odakünn s ő azt mondotta, hogy a szélben sír a Monika asszony!

Most világos lett előttem e mondás értelme. Szent Monika siratja a fiát Ágostont. Elképzelem azt a jelenetet, amikor aggódó lélekkel fut fia után, de mikor a tengerpartra ér, akkor már csak a hajó által fölvert hullámfodrocskák csókolgatják Afrika parti fövényét. Az anya leroskad ott és sír-zokog fia miatt. A szél pedig szárnyaira kapja e zokogó hangokat s elhozza messze-messze túl a tengeren, hogy az északi vidékek csipős szelében megerősödve besírja a házak ablakain figyelmeztetőül, hogy anyák sirassátok fiaitokat, ha azok nem járnak az isteni igazság verőfényes utain!

Tovább szövöm gondolataimat... Hiszen Ágostont nem kell már siratni, hát akkor miért sír ma is a Monika asszony? De megtalálom a választ. Hány jámbor anya, hány Monika siratja ma is a fiát, kit az élet hajója vad vizekre vitt és aggódva fut utána a tengerpartra, a zajongó élet tengerpartjára, hogy utána kiáltson a szélbe, hogy belesírja az orkánba s az vigye messze-messze a lelke fájdalmát, mert az Ágostonok szivét jégburok — a hitetlenség és sötét bűnök éjszakája — takarja!

Most már végre megértettem, hogy a Bakony vidékének csipős őszi szelében miért sír a Monika asszony... *Komlósy Miklós.*

Lelkigyakorlatok

A szent Anna-Kongregáció számára rendezendő lelkigyakorlatok ezidén november hó 18-án este 7½ órakor kezdődnek. Kéretnek mindazok, kik ezen lelkigyakorlaton résztvenni óhajtanak, jelentkezzenek idejekorán IX., Üllői-út 75. szám alatt, ahol a jegyek kaphatók.

* * *

Találékony szeretet. J. tejkereskedő apostoloskodó barátjának unszolására, — szent gyónásra és szent áldozásra hivogatta, — üzletével szokott válaszolgatni; épen akkor van az ő dolga, amikor szent áldozáshoz kellene járulni: tehát nem lehet és nem lehet. A bécsi nagy körmenet reggelére az egyik pap három órára szent misét hirdetett azok részére, akik a körmeneten résztvenni és szent áldozáshoz járulni kívánnak. Erre az apostolkodó jó barát megfogta J.-t. «Te! este gyónjál meg, én reggel felkeltlek. Három órakor nem vesz senki tejet.» Úgyis történt. A katakombák idejére élénken emlékeztető éjjeli szent áldozásnál a többik között résztvett jó barátja oldalán a kereskedő is. *Krónikás.*

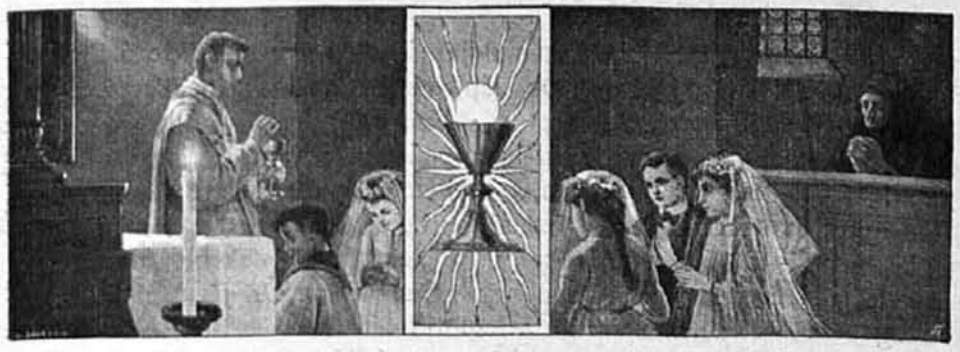

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Kiáltvány az ifjakhoz és a leányokhoz!

Ifjak! Leányok!

Egy hónap előtt a szerb és bolgár kormány felszólította külföldön lakó honfitársait, hogy minél előbb jelentkezzenek a hadseregbe való felvételükért, mert a török ellen készülődnek s így minden fegyverforgató emberre szükség lehet. E fölszólításra ezren és ezren jelentkeztek. Napokon át tartott a bevonulás. Magyarországon is ezrek utaztak át, akik részint a külföldről, részint hazánkból mentek Belgrádba és Szófiába. Annyian voltak, hogy már az egyes ezredekben nem volt elég hely.

Ifjak és leányok! Ezek a szerbek és bolgárok egy eszmétől lelkesítve, a haza szeretetétől dobogó szívvel siettek szülőföldjükre s fölajánlották életüket, vérüket.

Mily szép példát adnak ezek nekünk! Minket is lelkesít egy eszme: az Úr Jézussal való gyakori, szentségi egyesülés és ennek rohamos terjedése.

Az eucharisztikus Úr Jézus kiáltványt intéz hozzátok és azt mondja: Ifjak! Főiskolai hallgatók, városi és falusi legények, kik iskolába jártok, vagy iparral, kereskedéssel, földmíveléssel foglalkoztok, leányok, hajadonok! Jőjjetek hozzám, jőjjetek oltáromhoz, erősítsétek lelketeket az élet kenyerével s harcoljatok a gyakori áldozás hófehér, liliomos zászlója alatt a romlott világ ellen s győzni fog bennetek a lelkiség, az akarat s boldogok lesztek e földön és a másvilágon.

Igy szól szivetekhez az édes Üdvözítő. Fogadjátok el ezen isteni meghivást lépjetek be az eucharisztikus szövetség seregébe.

Miként a gyermekek megértették s követték az Úr Jézus szavát s ezrével lépnek be az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»-be, miként a po-

zsonyi főgimnázium 154 lelkes tanulója sietett a gyakran áldozó ifjak táborába, úgy ti is ifjak és leányok, lépjetek be az Ifjak, illetőleg Leányok Eucharisztikus Szövetségébe.

Ha tagjai vagytok a Mária-kongregációnak vagy valamely hitbuzgalmi társulatnak, úgy a társulat szellemében cselekesztek, ha gyakran áldoztok s az eucharisztikus szövetségbe beléptek, ha pedig nem vagytok tagjai egy társulatnak sem, akkor annál inkább lépjetek be, mert erre a szövetségre lehettek a legbüszkébbek, hiszen itt az Úr Jézussal való szövetség s az ő életének utánzása a legfőbb cél.

Aki beiratkozni akar, az kérje meg lelkiatyát, vagy jelentkezzék a szövetség országos igazgatójánál (Budapesten IX., Üllői-út 77.), vagy írjon s kérje felvételét az igazgató úrnál.

Drehmanns, hollandi püspök a gyakori áldozásról.

AZT SENKI sem tudhatja, hogy a gyakori szent áldozás a híveknek szükséges és hasznos, mert minden egyes áldozásnak hatása úgy a testre, mint a lélekre rendkívül nagy.

Miként a közönséges étel egyesül a testtel, amelyet eltart, épen így egyesül a szent áldozásban az áldozó az Úr Jézussal. Ez az egyesülés szellemi, szentségi, természetfölötti és a szeretetnek egyesülése, mely a természetfölötti életet növeli és erősíti. Igen, épen ez a külön eredménye, amelyet e szentség előidéz, midőn az Úr Jézus testével és vérével érintkezik és egyesül az emberi lélek.

A Krisztussal való egyesülés oly benső, oly tökéletes és oly fönséges, hogy a szentatyák nem találnak elég hasonlatot ennek régi megvilágítására. Aranyszájú szent János ezt mondja: «Egy test lesztek Krisztussal és tagok az ő tagjaiból». Alexandriai szent Cyrill pedig így szól: «Aki a szent áldozáshoz járul, az Krisztussal mintegy összeolvad». Szent Ágoston hozzáteszi: «Az által, hogy az Úr testét élvezed, átváltozás történik benned: te változol át az Úr természete szerint».

A gyakori szent áldozás főleg azoknak szükséges, akik valamely szenvedély rabjai, mert ez az egyedüli eszköz bűneik elhagyására.

Kövessétek tehát, keresztény hívek az édes Üdvözítőnek szeretetteljes meghivását a mennyei lakomához és örömmel merítsetek az élet és kegyelem forrásából és ne egykönnyen engedjétek magatokat attól visszatartatni.

Ha szivetek tiszta minden halálos bűntől, akkor ne maradjatok el a szent áldozástól, ha mindjárt vannak is kisebb bűneitek, hibáitok, ha még nem is vagytok mentek az emberi gyarlóságoktól, mert ezen kisebb bűnöket és tökéletlenségeket a szent áldozáskor az Úr eltörli. Ne féljetek ezek miatt, hiszen a szent áldozás, midőn erősít és tökéletesít a lelki életben, egyúttal gyógyít is. Ne tartson vissza titeket az Úr asztalánál való gyakori megjelenéstől méltatlanságtok tudata, mert az isteni Üdvözítő nemcsak szenteket hí, hanem a bűnösöket is hívja, hogy szentek legyenek. Ne tartson vissza titeket mindennapi foglalkozástok, mert ennek a megszentelését is egyedül az Úrtól várhatjátok. Ne tartsanak vissza titeket az anyagi dolgokért és testi szükségleteitekért való aggodalmak és gondok, mert mindezek eltörpülnek az örök üdvösség nagy gondja és a lélek megszentelésének munkája mellett. Legkevésbbé tartson vissza titeket a mennyei lakomától az emberi tekintet és félelem. Ne féljetek a kigúnyolástól, kinevetéstől, megszólástól, sőt még a gyalázástól sem, hiszen ezen a szegény felebarátaitok vagy nem tudják, hogy mit cselekesznek, vagy pedig rosszakaratú emberek, kiknek ócsárlásaira valóban nem érdemes semmit sem adni.

Nagy gondotok legyen arra, hogy a szent áldozáshoz a lehető legjobban készüljetek, mert ez a készülés abba az állapotba helyezi a lelketeket, mely kell, hogy némileg méltó legyen Krisztus testének befogadására s a megváltás gyümölcseiben való részesedésre. És tudjátok meg, minél nagyobb és gondosabb ezen előkészület, annál nagyobbak és gazdagabbak a kegyelmek és áldások, melyek ezen életforrásból csörgedeznek, hogy a lelket megnyugtassák és boldogítsák. És hogyan történjék ezen készülés? Készüljünk a szent áldozáshoz szivünk egyszerűségében jámbor szándékkal, élő hittel, rendíthetetlen bizalommal, bensőséges szeretettel.

S hogy mi indítson minket a gyakori szent áldozásra, rövidesen ezen szavakkal jelzem: indítson az Úr Jézus forró vágya, sőt parancsa! Gondoljunk az ő keserves kínszenvedésére, amelynek emlékére az Oltáriszentséget rendelte, végtelen nagy jótéteményeire és tökéletességeire, amelyek arra ösztönöznek minket, hogy szent életét kövessük. Egyúttal kérjük őt, hogy bocsássa meg vétkeinket, erősítsen a kisértésekben, védjen a veszélyekben, vigasztaljon szomorúságainkban s áldjon meg minden körülményeinkben minket, szeretteinket, hozzánktartozóinkat.

Még tökéletesebben cselekszünk, ha a szent áldozásnál a legbensőbb szeretettel és odaadással egyesülünk az Úr Jézussal s fölajánljuk életünket, hogy érte akarunk élni, dolgozni, szenvedni, meghalni és a mennyei Atyát szavainkban és cselekedeteinkben dicsőíteni.

Ha ti, kedves keresziény testvéreim ily érzelmekkel járultok a szent áldozáshoz, vajjon nem fog-e szivetek szeretetre gyuladni, égni, lángolni, lobogni? Vajjon nem fogjátok-e magatokat arra indíttatva érezni, hogy jámbor és tökéletes legyen éltetek? Az imádság, amelyet ti az Úr Jézussal való egyesülésben végeztek, az Isten szemében kedves lesz s nagy lehet a reménytek, hogy az teljesedésbe is megy.

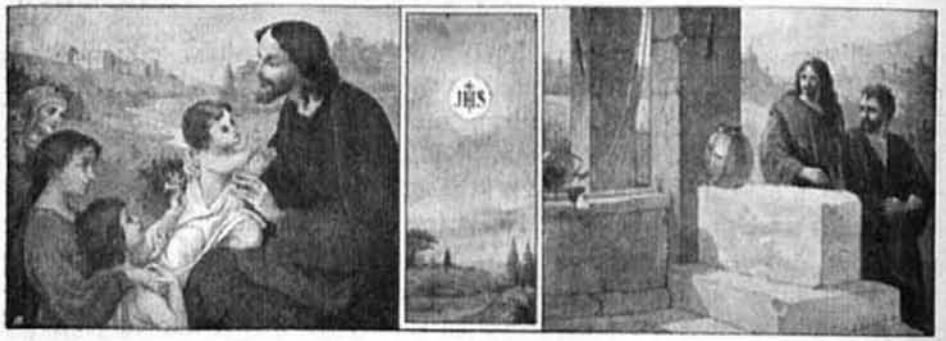

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Segítsünk szenvedő testvéreinken!

Aszvérus perzsa király birodalmában halálra volt ítélve minden zsidó. Sirás hallatszott mindenfelé; a zsidók böjtöltek és imádkoztak, hogy az Isten szabadítsa meg őket a rettentő veszedelemtől. Ekkor Eszter királyné, ki maga is titokban zsidó volt, bement a királyhoz, meghivta magához kétszer lakomára és kéréseivel elérte, hogy a király irgalmazott a zsidó népnek s ellenségüket, a gőgös Amánt halállal büntette.

Ennek a kegyes királynénak a példáját utánozzuk, kedves gyermekeim, mikor azzal a szándékkal áldozunk és járunk szent misére, hogy ezt a tisztítótűz lelkeiért felajánljuk. A tisztítóhelyen talán több lélek kínlódik, mint amennyi zsidó volt Aszvérus király országában. Ezek a szegény lelkek sokkal nagyobb kínra vannak itélve, mint a halál: szivesen meghalnának mégegyszer, csakhogy a tisztítótűzből kiszabaduljanak. Milyen könnyű, milyen edességes módon tudunk rajtuk segíteni. Bemegyünk a mennyország királya elé, a szent mise-áldozatra: Jézus vére, melyet az Úrfelmutatáskor érettük felajánlunk, megtisztítja őket s boldogan vonulnak be a szép mennyországba. Bemegyünk a mennyország királya elé — minden félelem nélkül, nem úgy, mint Eszter királyné, aki elájult, mikor Aszvérus haragosan nézett reá, mert a perzsa törvények szerint halál fia volt mindenki, aki hivatlanul lépett be a királyhoz s Esztert nem hivatta a király. Aztán meg nem is mi hívjuk lakomára a mennyország királyát, az Úr Jézust, hanem ő hí meg minket az ő asztalához, áldozáshoz, hogy amikor szivünkben van, előadjuk neki kéréseinket. Kérjük tehát akkor, hogy irgalmazzon a tisztitótűz lelkeinek. Bizonyára meghallgatja kérésünket s a szegény lelkek megmenekülnek a borzasztó tűztől.

Akarod-e e hónapban Eszter királyné példáját követni? Mily szép dolog lenne! Esztert az Úr Isten megdicsérte ezért a szentirásban — téged is fog dicsérni az itélet napján az egész világ előtt. Hiszen mikor szent miséket hallgatsz és a szent áldozáshoz járulsz, nagyobb kínoktól szabadítod meg a szenvedő lelkeket, mint a haláltól.

Multkor egyik rokonomnak a sírkeresztje előtt álltam. Ó, ha még életedben olvashattad volna, amit halálod után sirod fölé a keresztre véstek: Halálod évét és napját, mit cselekedtél volna? így gondolkodtam. Azt hiszem, a legokosabb dolog lett volna irgalmasságot cselekedni, hogy az Isten is irgalmazzon neki. Most már ott pihen teste a földben, de ki tudja, hogy lelke is pihen-e? ki tudja, nem éppen most is várja-e a tisztítótűzben, hogy segítsek rajta szent misével és szent áldozással? Kedves gyermekeim! a te sirodon is fogják egykor olvasni, hogy mikor haltál meg. Kívánom, hogy minél később, de ki tudja, hogy nem-e épen már ebben évben? Volt nekem négy évvel ezelőtt egy kis gimnazista tanítványom. Karácsony táján osztálytársaival együtt elvégezte a szent gyónást és szent áldozást. A vidám fiúcska nem gondolta, hogy ez utolsó szent gyónása és szent áldozása lesz. Másnap már ágyban feküdt s az orvosok nem tudták, mi baja lesz, s mire két nap mulva kiütődött rajta a kanyaró, meg is halt. Különben is alig mulik el tanév anélkül, hogy egy-egy kis tanítványomat ne temetném el és épen a kicsinyek azok, akik közül az Úr Isten egyet-egyet magához szólít. Ismétlem: kívánom, hogy minél később ássák meg a sirodat, de hátha az Úr Isten máskép határozott? hátha az Úr Isten könyvében a te neved mellett még ez a mostani esztendő van mint halálod éve feljegyezve? Ó ha láthatnád ezt könyvet s olvashatnád benne, hogy ez évben halsz meg, mit cselekednél? Okosabbat nem tehetnél, mint, hogy irgalmasságot cselekedj a tisztítótűz lelkeivel — akkor az Úr Isten is irgalmas lenne hozzád, bevinne a szép mennyországba, ahová szent áldozásaiddal s szent mise-hallgatásaiddal besegíted a szenvedő lelkeket.

Mit tanuljunk a tisztítótűz lelkeitől?

Nagy vágyat az Úr Jézus után, aki az Oltáriszentségben jelen van. Hiszen mi ezeknek a lelkeknek a legfőbb kínjuk? Talán a tűz? Ó nem! szivesen elszenvednék, csak az Úr Istennel lehetnének! Az a legnagyobb szomorúságuk, hogy távol vannak az Úrtól. Olyanok, mint a gyermek messze idegenben, hol rosszul megy a dolga: az éhezést még csak elviselné, csak édes szüleivel lehetne! Ha csak egyetlen egyszer jelennék meg a tisztítóhelyen a szentségi Jézus, ha legalább egyszer

áldozhatnának: mily buzgalommal készülnének erre a napra s mily hálásak lennének a szent áldozásért!

Te oly sokszor járulhatsz Istenedhez, aki a kenyér külső szine alatt jelen van! oly közel van hozzád: egészen szivedbe akar bemenni! Ha meg nem becsülöd Istennek ezt a jóságát, nagyon meg fogod bánni egykor, szomorkodni fogsz a tisztítóhelyen, hogy nem járultál gyakrabban és buzgóbban a szent áldozáshoz. Kérd az Úr Jézust, engedje, hogy inkább még földi életedben kívánkozzál utána úgy, mint ahogy kívánkoznál utána a tisztítótűzben, mert földi életedben tudsz vele lenni, de a tisztítóhelyen van.

Aranyos gyermek.

Prágában történt. Egy hétéves kis leányka elment édesanyjával a zárdába a kedves testvéreket meglátogatni. Ott épen kisostyákat sütöttek. A gyermek tiszteletteljesen kezébe vett egyet és megcsókolta. Csodálkozva kérdezte tőle édesanyja: «Gyermekem, mit csinálsz?» — «Tudod anyám — felelte a kis leányka — ha a jó Jézus a szentmisében ebbe az ostyába rejtőzik, akkor ott találja az én csókomat és örül neki.»

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Kedves tagok!

A kis ujságunknak a cime ezentúl *«Jézusom örömöm»* lesz. Ezt a cimet nem én találtam ki, hanem a ti buzgó szivetek súgta nekem. Mert nektek, kedves tagok, az Úr Jézus igazán örömötök, boldogságtok. Hiszen miatta jöttök szorgalmasan a templomba, Őt zárjátok kis szivetekbe a szentáldozásnál s a Ő kedvéért léptetek be az «eucharisztikus gyermekszövetség»-be vagy az «ifjak és leányok euch. szövetségébe».

De legyen, kedveseim, ez a lapocska is örömötök és boldogságtok, mert benne az Úr Jézus akaratát, hozzátok intézett beszédét találjátok. Sok mondanivalója van ám az Úr Jézusnak, de sokan nagyon hálátlanok és gonoszok és nem hallgatják őt, nem figyelnek reá, mint a rossz gyermek nem hallgatja iskolában a tisztelendő bácsit. Ti, kedves tagok, hallgassátok szivesen és figyelemmel, mit az Úr hozzátok mond a kis ujságtokban. Mert az igazgató bácsi benne mindig az Úr Jézus drága akaratát és kedves szavát mondja el nektek. Olvassátok és terjesszétek mindenfelé ujságtokat, hogy minél többen megismerjék és megszeressék az Úr Jézust. Hiszen már eddig ezerkétszáz gyermek olvassa. *Igazgató bácsi.*

Hány tag van a gyermekszövetségben?

Budapesten már több mint 800 tag van. Budapesten kívül 31 helyen van szövetség, melyeknek a tagjai mind az «Örökimádás» templom mellett a nagy könyvben vannak beírva. Számuk összesen 1300.

Mit ér egy Miatyánk?

Szent Ulrik augsburgi püspökhöz mindennap ebédidején eljárt egy vén koldus, ki a püspöki konyhában ebédet kapott és ilyenkor hálaköszönetül a püspökért három Miatyánkot imádkozott. Történt egykor, hogy nagy éhség volt, és a püspök egyik napon nagy szomorúan ment ki lakásából, és találkozott a koldussal és megszolítá ilyformán: Hogy vagy, öreg? A koldus pedig felelé: Mint mindig, méltóságos püspök! A püspök mondá: De én nem úgy vagyok, nekem sok a bajom és szomorú vagyok, te ma bizonyosan nem imádkoztál értem egy Miatyánkot. Valóban eltalálta méltóságod, szólt a koldus, nem imádkoztam, mert a szakács durván utasított el, mondván: ma neked nincs itt ebéded! E beszéd után visszament a püspök a lakásába, a szakácsot előhivatá és mondá neki: Te a fösvénységed által megfosztottál ma eme szegény ember Miatyánkjától, és oka vagy bánatomnak és szomorúságomnak. Ugyan, méltóságos püspök, volna is valami ilyen rongy ember Miatyánkjában, vajjon hány fillért érhet az? Én nem tudom, mondá szent Ulrik, hanem rögtön indulj Rómába, de gyalog és kérdezd meg a pápát, mennyit ér egy Miatyánk és míg a feleletet meg nem kapod, ne lépj szemein elébe. A fukar szakácsnak tehát gyalog kellett Rómába menni, ahol azonban mint Ulrik püspök követe, jó fogadtatásra talált mindenütt és hamar a pápa elibe jutott és a kérdést föltette. Ekkor a szentatya így felelt: egy Miatyánk egy arannyal ér fel. E feleletel a szakács sietett vissza Augsburgba és elmondá azt Ulriknak. Jól van, szolgám, mond emez, de milyen nagy legyen széltében hosszában ez aranypénz? Erre nem tudván a szakács felelni, újra Rómába kellett utazni, hogy azt ott megkérdje. Miután tehát újra e kérdéssel jött a pápához, az így felelt neki: egy Miatyánk ér egy aranypénzt, mely széltében-hosszában olyan nagy, mint az egész világ. Örömmel sietett a

szakács vissza a püspökhöz és elmondá neki ezt is. Azonban szent Ulrik újra azt mondá: Igen, jó van ez, szolgám, de milyen vastag legyen ez aranypénz? Erre sem tudván a szakács felelni. Mert ezt sem kérdezte meg, újra vissza kellett mennie Rómába, mely kérdésre a pápától ily feleletet nyert: mindegyik Miatyánk megér egy aranypénzt, mely széltében-hosszában olyan nagy, mint a világ és oly vastag, amilyen hézag van az ég és föld, föld és ég között. Midőn végre e felelettel visszatért a szakács, így szólt szent Ulrik: Ime most tudod, te szolgám, mit ér egy Miatyánk, tehát számold ki magad, ha tudod: mennyi fillért érhet. És mostantól mindennap adj az öreg koldusnak ebédet, hogy továbbra is imádkozzék érettünk három Miatyánkot. És ahogy szent Ulrik parancsolá, úgy történt...

Közli: *Katona Krisztina.*
»Leányok euch. szövetségé«-nek tagja.

Kedves Főtisztelendő úr!

Az első szent áldozásomkor, melyet Isten segítségével áprilisban végeztem, elhatároztam, hogy minden héten magamhoz fogom venni az Úr Jézus szent testét. Midőn az utolsó gyónásomat végeztem, megkértem a jó lelki Atyámat, hogy engedélyezze az egész heti szent áldozást, amit ő kegyes volt megengedni. Ennek nagyon örültem, hogy az egész héten táplálhatom lelkemet az angyalok eledelével. És ezt pedig azért cselekedtem, hogy minden jóban segítsen, s szivem-lelkem szent tisztaságát védje és óvja.

Budapelt, 1912. augusztus 19-én.

Mély tisztelettel
E. M.
IV. ösz. tan., euch. gyermekszövetségi tag.

A *„Feslő bimbók"* ti vagytok, gyermekek! Amint a nap melege szétfakasztja a rózsabimbót, úgy ébreszti, fakasztja a ti jó szivetekben az édes Jézus iránti szeretetet az Oltáriszentség és a buzgó szentáldozás. S amit a szivetek szeretete ilyenkor érez, azt irjátok meg Budapestre az igazgató bácsinak; ő aztán idenyomatja az ujságba.

Röptében a nagyvilág körül.

Egy fényes lap az Oltáriszentség történetében. Ezt jelenti az a huszonöt év, melyen át Erdély ezüstmisés püspöke, *gróf Majláth Gusztáv* az Oltáriszentségnek felkent papja. Szive-lelke mindig annak a szellemét árasztotta, kinek szent testét naponkint ajkára vette. Akivel csak beszélt, akihez csak írt, mindannyian — akár felnőtt, akár ifjú vagy gyermek — érezhették az Oltáriszentségtől finomult isteni kegyelem illatát. Szive vágyait kiáltotta világgá X. Pius pápa őszentsége akkor, amikor sürgette a gyakori szentáldozást és főleg mikor az ifjúságot, a gyermekeket kívánja gyakran az áldoztató oltárnál látni. Az ifjúság iránt szeretőbb szive nálánál senkinek sincs. Jól tudja, hogy lelkiküzdelmeikben a szentáldozás a leghatásosabb segítség. Órákat képes elülni a gyóntatószékben, ahol az Úr Jézus szelidségével és kedvességével igyekszik a lelkeket Krisztushoz láncolni. A gyakori szentáldozásról szóló pápai irat megjelenése után semmi fáradságot sem sajnált, hogy annak mindenkit megnyerjen. Alig van szeminárium e hazában, melynek növendékeit krisztusi szava ne törekedett volna az eucharisztia naponkénti vételére rábirni. Az erdélyi oltáregyesületnek gróf Majláth G. püspöki évei aranykora. Adja a szentségi Úr Jézus, hogy apostoli szive még sokáig árassza ki a lelkekre Jézus iránti szeretetet s mikor ráteszi kezeit a fiatal levitákra, hogy a papi hatalmat velük közölje, öntse szivükbe az Oltáriszentség iránt ápolt benső szeretetét és fáradhatatlan buzgalmát.

Visszhang a XXIII. eucharisztikus világkongresszusra. Az a negyedmillió ember, kik Bécsben résztvehettek az Oltáriszentség diadalmas napjain, csak egy kis töredéke az eucharisztikus lelkek millióinak. Ezekben most heves vágy ébredt fel, hogy ők is impozáns ünnepségekben hódolhassanak a szentségi Úr Jézusnak és az Oltáriszentség nagy apostolainak ajkáról tanulják meg az eucharisztia életet adó igazságait. Azért az az eszme vetődött fel, hogy az egyes országok vagy egyházmegyék is tartsanak eucharisztikus kongresszusokat. Igy az összes társadalmi rétegek figyelme fog az Oltáriszentség felé irányulni. Sokan jöhetnének el ezekre, kiknek lehetetlen

a világkongresszuson megjelenni s talán ép belőlük válnak az Oltáriszentség leglelkesebb apostolai. De a helyérdekű kongresszusoknak meg van még az az elvitázhatatlan hasznuk, hogy a világkongresszusnak határozatait könnyen aprópénzre váltják, vagyis átviszik az életbe és megvalósítják.

Franciaországban és Németországban nagy visszhangot kelt az eszme s itt-ott már tartottak is ilyen helyérdekű eucharisztikus kongresszusokat óriási sikerrel és még becsesebb praktikus eredménnyel. (Pl. Ars, Passau.)

Vácz székesegyházi kincstár. A legméltóságosabb Oltáriszentség iránt táplált élő hit és imádat természetszerűen megkivánja, hogy azon ruhák és szent edények, melyek a nagy szentséget körülveszik és tartalmazzák, azok értékesek legyenek és diszes elhelyezést nyerjenek. Ezen eleven hitről tanuskodó vallásos érzés vezette Vácz főpásztorát, gróf Csáky Károly Emánuel püspököt, midőn a váczi templomi műkincseket összegyűjtötte, kijavíttatta és fejedelmi bőséggel gyarapította. A zsoltáros szava — mely a kincstár két termének egyikét ékesíti: — «Szeretem a te házad ékességét és a te dicsőséged lakóhelyét», lelkesítette a fenkölt egyházfejedelmet és minden nemes közreműködőt a ritka gonddal és műizléssel elhelyezett kincstár megalkotására. Itt csak egy-két, általánosan megcsodált műkincset említünk.

Mária Terézia ornatus. Alig van érdemesebb templom hazánkban, mely a vallásos királynőtől valami egyházi ruhát nem kapott volna. Ilyen értékeset azonban keveset találunk.

Ezt a nagy királynő maga hímezte. «M. Theresiae Augustae et opus et donum 1773» Mária Terézia munkája és ajándéka 1773 van rávarrva. Fehér damasztselyemből készült s nagy sötétvörös, zöld és kékszinű selyemvirágok ékesítik. Mária Terézia annak idején Migazzi biborosnak ajándékozta.

Gyönyörű a «*Régi Bazilika-Ornatus*». Téglavörösselyem alapon gazdag ezüsthimzések vannak. A XVIII. századból való.

Festőiek *Kármánházy* püspök ornatusai a XIX. századból. Egyiknél kárminvörös alapon, a másikon pedig fehér moire szöveten vannak fölhalmozva mesés gazdagsággal az arany és ezüst diszítések.

Félve őrzött kincsei a kincstárnak a mecenás püspök *intronizátiós és papi jubileumi kazulája.*

A *Farmosi kazula* vörösselyem alapon alkalmazott cserfalevél alakú ezüstdiszítésekkel vonja magára a figyelmet. A XIX. századból való és azelőtt a farmosi templom birta.

Páratlan a maga nemében a *gróf Bissingen kazula*, melynek egyik oldala zöld, a másik pedig violaszinű habos moireselyem. Méltán nevezhető a mai himzés csodájának, mert a gazdag aranyhimzések olyan mesterí módon készültek, hogy a legjobb szem sem fedezi föl, melyik a jobb és melyik a baloldal. A kazula gróf Bissingen Ernő felsz. püspök ajándéka.

A szebbnél szebb ruhák között már csak a *Rékasi kazulát* említjük melyet a gróf Bercsényi család ajándékozott 1709-ben a zagyva-rékasi templomnak, ahonnét gróf Csáky K. Emánuel hozta át a székesegyházba.

Egyébként kevés ruha van a kincstárban, melyet nem javíttatott volna meg a jelenlegi megyés főpásztor.

Az arany és ezüst edények az első terem közepén vannak elhelyezve üvegszekrényben. Egyik főékessége a *Forgách* püspök-féle ezüst *kehely* remek rokkoko művészettel.

Az *Althann-Migazzi-féle monstrância* hatalmas napalakú, igaz drágakövekkel kirakva. A monstranciához három főpap neve is füződik: Althann, Migazzi, és gróf Csáky. Értéke 20.000 korona. Csodája a kincstárnak *gróf Csáky püspök jubileumi kelyhe*, melyet a kincstárnak ajándékozott. Szinarany és pazar ékességű.

Amerika. «*Itt élned, itt meghalnod kell*». Vörösmarty szózatja megrendítően harsogja lelkünkbe: «Áldjon vagy verjen a sors keze — Itt élned, itt meghalnod kell». — Az ujabb idők nehéz megélhetési viszonyai azonban megtépázták az ősi igazságot. Milliókra megy azoknak a száma, kik a haza határaitól messze-messze, a tengeren túl élik le napjaikat. Igaz, hogy a zengzetes magyar anyanyelv elkiséri őket oda is, sokan sírjaikra hazai földet szóratnak, lelkük pedig gyakran elábrándozik a négy folyam mosta és hármas bérctől szegélyezett hazájukról, melyet elhagyni kénytelenek voltak. De mégis élnek és halnak nélküle, kívüle, idegen földön. Csak egy van, amit nem tudnak nélkülözni, ami új hazájukban is segítőjük és gyámolítójuk, súlyos földi bolyongásukban vezérlő csillaguk. S ez az *ősi hitük, ősi katholikus vallásuk.* Mutatja ezt az amerikai magyarok II. katholikus nagygyűlése, melyet szeptember hónapban tartottak. A nagygyűlés szinhelye az Unio Ohio államban fekvő Toledo város volt. A megnyitáson három püspök vett részt. A toledoi egyházmegye lángbuzgalmú püspöke Schremts József szintén jelenlétével tisztelte meg a magyarok törekvéseit. Szorgalmasan tanulgatja a magyar nyelvet, hogy idegenbe szakadt honfitársaink lelkiszükségleteiről minél jobban gondoskodhasson. Vallási és hazafias tömörülés módozatairól, továbbá a gyámoltalanok és munkaképtelenek támogatásáról tanácskoztak. Legfájóbb sebük azonban az volt, hogy kevés a templomuk, ahol lelküket gondoznák. *A jó kereset, a csábító pénz és vagyon nem képes lelküket betölteni és kielégíteni, hanem ellenállhatatlan erővel vágyakoznak templom után, hogy az ott lakó Úr Jézus őket erősítse küzdelmeikben.* Nagy lelkesedéssel és áldozatkészséggel határozták el a nagygyűlésen, hogy a nagyobb magyar telepeken, ahol templom nélkül vannak, ilyenek sürgősen építendők. Kérő feliratot kivánnak intézni a magyarországi püspöki karhoz jó és buzgó papok Amerikába való kiküldése érdekében templomaik számára és magyar apácák kikül-

dése érdekében iskoláik számára. Táviratilag üdvözölték Várady Árpád győri püspököt, mert az amerikai magyarok lelkipásztorkodása érdekében olyan sokat fáradozik. A nagygyűlés kiválóan fontos eredménye az, hogy megalakították «A Magyar Kath. Egyletek Amerikai Szövetség»-ét, mely most hatalmas erővel fog az amerikai katholikus magyarok lelki inségén segíteni.

A legközelebbi eucharisztikus világkongresszus. Málta szigetére van tervezve. A földközi tenger közepén fog kigyúlni az eucharisztia fénye és dicsősége s mint valami hatalmas, kolosszális világítótorony három világrész — Európa, Ázsia és Afrika — partjait bűvkörébe vonni. Ha nem is lesz talán olyan népes, mint a bécsi kongresszus, de mindenesetre festőivé és magasztossá fogja tenni az a körülmény, hogy a kelet és nyugat kereszténysége testvéri együttérzéssel fog hódolni az eucharisztiában lakó királyok királyának. Msgr Heylen, az eucharisztikus kongresszus állandó bizottságának elnöke már le is utazott Málta szigetére, hogy az 1913. évi április hó 24—27. napján Máltában megtartandó euch. kongresszus előkészítésére a szükséges intézkedéseket megtegye.

EGYESÜLETI ÉLET.

A budapesti középponti Oltáregyesület november 11-én d. u. 4 órakor tartja első *választmányi ülését* a bekövetkezett új oltáregyesületi munka-évben. Az első *terjesztőnői ülés* nov. 18-án lesz ugyancsak d. u. 4 órakor.

Alapítási évforduló és az egyházmegyei szentségimádás esik november 6-ára. Nem is lehetne jobban megünnepelni Magyarország legősibb és legnagyobb Oltáregyesületének alapítási napját, mint a 40 órai szentségimádással. Annyira összeforrott a budapesti Oltáregyesület élete az Eucharistia sorsával, hogy ha önmagát akarja ünnepelni, akkor is az Eucharistiát magasztalja, imádja, engesztelí. 1859. év november 6-a óta, amikor gróf Cziráky Jánosné és Trautwein János a nagy Scitovszky primás útján megalkották az egyesületet, az idei az 53-ig évforduló.

A liptószentmiklósi Oltáregyesület működéséről örvendetes hírek jönnek a budapesti központba. Tagjainak száma 72. Minden hónap első napján közös istentiszteletet tartanak és szépen haladnak a gyakori szentáldozás megvalósításában.

Az Oltáregyesület Kocsár József dr. plébános példás buzgósága folytán alakult meg. Elnök: Jeszenszky Gézáné, alelnök: Pruzsinszky Pálné, pénztáros: Kiszely Kálmánné, könyvtáros: Meszikné, titkár: Gellesz Paula.

Telefon-pósta.

Az euch. gyermekszövetség igazgatóihoz. A szövetség lapja ime a mai alakjával ismét egy lépést haladt a tökéletes felé! Kérjük az igazgató urakat, sziveskedjenek megírni, hány példányban óhajtják. Egynek az ára 4 fillér. A szövetség felvételi céduláí már *német* és *tót nyelven* is kaphatók. Az érdeklődőknek örömest küldünk belőlük.

Dr. D. Á. Budapest. A figyelmet köszönöm.

Dr. R. T. Kalocsa. A jelzett részek kihagyása elkerülhetetlen volt a cikk óriási terjedelme miatt. Úgy is hosszabb ez a szám egy félivvel. A cikket kettéosztani másfelől jövő óhaj miatt nem lehetett.

KIMUTATÁS.

A budapesti közp. Oltáregyesület tagjaitól 1912. május hóban befolyt alamizsnák:

Vörös Andrásné 40 f., Elise Makovics 1 k., Makovich Adolfné 1 k., Pacher Józsefné, Csepel 24 f., Dürr Károlyné 24 f., Kzival Johanna 60 f. Bauer Róza 2 k., Freisz Károlyné 2 k., Kákonyi Julianna 70 f., Novák Ferenc 70 f., Kopatsch József 1 k., özv. Trausch Károlyné 2 k., Pozsgai István 40 f., Jallits Ilona 40 f., Pap Bálint 1 k., özv. Németh Jánosné 1 k., Ráskai Alfonz 2 k., Haspel Ferencné 1 k., Hulitics Jahn Gizella 4 k., Gojárt Veron Szeged 30 f., Lupp Mártonné 1 k., Barta Péter 40 f., Czingrai János 40 f., Gyurkovics Istvánné 2 k., Sümegh Miklós 5 k., dr. Szabó Lászlóné 4 k., özv. Domján Istvánné 1 k., Kántor Tamásné 2 k., Petrákovics Péterné 1 k., Losinszky Alfonzné 1 k., Balonyi Ilona terjesztőnő által: Bognár Róza 2 k., Divényi Margit 2 k., Frecskay Izabella 4 k., összesen 8 k., Petrik Máténé 4 k., Kunec Teréz 60 f., Sándor Lajosné 24 f., Nagy János 1 k., Frits Miklósné 24 f., Polák Jánosné 40 f., Bakonyi Ferencné 2 k., özv. Kopács Adolfné 1 k., Akerl Jánosné 1 k., Pozsgay Lipótné 4 k., Holota Józsefné 1 k., Búcz Edith 1 k., Strecz Hermin 2 k., Szabados Mihályné 50 f., Kubéli Albertné 2 k., N. N. 2 k. 50 f., Bernyák Lajosné 1 k., Kenczinger Antalné 1 k., Schezsák István és Mária 1 k., Tirschel Jozefa 2 korona, Kocsik Józsefné 24 fillér.

A budapesti közp. Oltáregyesület tagjaitól 1912. június hóban befolyt adományok:

Iván Rozália Pozsony 24 f., Sárváry Irma 1 k., Izák Matild 10 k., Schweigert Vincéné 1 k., Boda Anna 2 k., Zeleznik Mária 2 k., Bohovcsik M. 2 k., Ozzechowsky Manda 70 f., Tóth Alajosné 60 f., Szabó Mária 2 k., Antonovics János 1 k. 30 f., Tolnay Miklós 2 k., Boharcsik Margit 3 k., Ledmachy Irén 30. f., özv. Varságh Gusztávné 4 k., Löffler Mariska 2 k., Binder Rezső 1 k., N. N. 1 k. (Folytatjuk.)

Szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázza, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Savely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K	60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 «	50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K	20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 «	50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 «	50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 «	— «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Azelsőkiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.
Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1·60 kor.
Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.
Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.
Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.
Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.
Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.
Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.
A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.
Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K.
Isten nevét hiába ne vegyed! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

XIII. ÉVF. 1912. 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Rózsafüzér és kegytárgy-ipar.

Készít és szállít rózsafüzért, érmet, skapularét, szobrot és mindennemű kegytárgyat, valamint bármilyen vallásos képpel ellátott ékszert stb.

Nagykászon, Csikmegye.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Mindennapi kenyerünk. Gyakran áldozók imakönyve. Ára 3, 4, 5, 10 kor.
Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.
Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1·60 kor.
Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér. 100 drb 8 kor.
Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.
Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.
Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.
Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.
Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.
A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.
Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K.
Isten nevét hiába ne vegyed! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

XIII. ÉVFOLYAM. 1912. DECEMBER. 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *—r. —f.:* Advent. — *Lukácsy István:* Egy éj a Legszentebb előtt. — *Dr. Hanauer A. István:* Mit hoz a karácsony? *Dr. Horváth Jenő:* Eucharisztia és Mária-kongregációk. — *Dr. Tiefenthaler József:* Jegyzetek a lourdesi zarándoklatról. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Szent áldozási ájtatosság. — Leijten holland püspök a gyakori áldozásról. — *Jézusom örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* Harmatozzatok, égi magasok! — Ki mondhatja leginkább magáénak a Jézuskát? — Jön a Mikulás! — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. — Krónika. — Egyesületi élet. — Kimutatások.

ADVENT

Az ADVENT Krisztus születésének, a karácsonynak, előkészítése. Mint a nap fölkeltét a sötétség, úgy előzte meg Krisztus Urunknak eljövetelét hosszú évtizedeknek lelki vaksága. Sötétségben bolyongtak az emberek, mert útjaikban nem világított az evangélium fénye, küzdelmeikben nem erősítette őket a kegyelem ereje és kétségbeesésüktől nem óvta a megváltás fölemelő tudata. Mint egy elnyomott, minden jogától megfosztott és szolgaságra, meg pusztulásra ítélt nép sóvárog a szabadság után, úgy vágyakoztak a lelkek a Megváltó után. Hatalmas próféták, látnokok és bölcsek keseregték el a népek fájdalmát, melyet éreztek elhagyatottságuk, bűneik és romlottságuk láttára. Keserű vággyal könyörögték: Harmatozzátok, égi magasak, üdvözítő Istenünket!

Ezen szomorú, fájdalmas időket jelképezi az advent. A Krisztusra való várás ideje. A hosszú téli éjszakák, a ködös homályos nappalok, az éj sötétjében tartott hajnali misék mind-mind erősen emlékeztetik a keresztény embert a Krisztus előtti évezredek lelki inségére. Az ádvent megülésével már a kereszténység első századaiban találkozunk. A szaragoszai zsinat (Spanyolországban) 380-ban az Úr Jézus után már említést tesz róla. Eleinte hat hétig tartott, később azonban csak négy hétig.

Az igazi advent, az ószövetségi Úrjövetvárás ideje befejeződött az első karácsonykor 1912 évvel ezelőtt, amikor a várva-várt Megváltó a világra jött. Amint azonban az egyház minden évben üli az adventet, minden évben Úrjövetvárásra inti hiveit, akként az Úr Jézusnak eljövetele se a multé, habár már 1912 év pergett le azóta.

Mert hiszen az Úr Jézusnak eljövetele *testben* — az első karácsony éjjelén — teljesen céltalan, teljesen hiábavaló lenne, ha az *lelkileg* meg nem ismétlődnék, szellemileg meg nem ujulna mibennünk. Azért jött el az Úr Jézus 1912 évvel azelőtt testben, hogy tanításával, kegyelmével, szellemével minden ember lelkébe jöhessen, minden ember szivébe szállhasson. Örökös Úrjövet kell, hogy legyen bennünk, mert folyton kell törekednünk arra, hogy Krisztus Urunk akarata uralkodjék rajtunk, az O törvényeinek ösvényein járjunk, az Ő kegyelme öntse el bensőnket.

De főleg a karácsony, az első Úrjövet emlékünnepe indítson bennünket arra, hogy Krisztus közelebb férkőzhessék lelkünbe, hogy ismét bensőbben tapadjon szivünk szerető szent Szivéhez. Erre hangol és készít el téged keresztény olvasó az egyház idén az advent négy hetével. Lelki megtisztulást, a bűntől és gyarlóságtól való szabadulást kíván tőled, mikor advent első vasárnapján azt imádkoztatja papjaival: Fratres, hora est iam me de somno surgere — testvéreim, itt az ideje, hogy álmatokból felébredjetek. Vagyis tartsatok bűnbánatot, készítsétek el az Úrnak az útját; erre figyelmeztet a lilaszin a szertartásokban, erre segít a böjt a szerdai és pénteki napokon és erre int nagy komolysággal az utolsó itéletről szóló adventi evangélium. Énekeljétek csak buzgón a roratemiséken:

Harmatozzatok
Égi magasok!
Téged vár epedve
Az emberek lelke...
Jöjj el édes Üdvözítőnk!

Tisztítsátok meg a lelketeket böjttel és bűnbánattal, hogy tényleg bevonulhasson abba az Úr Jézus a karácsony békéjével, kegyelmének erejével és a gyakori buzgó szent áldozásokkal. —*r.—f.*

Egy éj a Legszentebb előtt.

Elmélkedés.

Az éj csöndjében, midőn az egész természet hallgatag mély álmába merül, midőn minden földi zsivaj elalszik s a teremtmények békén szenderegnek az álom elbüvölő karjai közt, ó mily jó s édes az isteni Mester előtt fönn virrasztani s vele bizalmasan eltársalogni.

A királyi Próféta gyakran zeng zsoltáraiban az imádságról, melyet az álmot osztó éj némaságában küldött az egek Urához; a szentek kivétel nélkül az isteni Üdvözítőt követve gyakorolták ez áhitat-gyakorlatot s ajánlják,

mint az üdvösség munkálásának egyik hathatós módját; a rendalapítók csaknem mindnyájan előírják a szerzetesi szabályok közt az éjjeli zsolozsmát.

Van tehát az éjjeli imának valami különösebb oka? Hogy csak keveset említsünk: összeszedettségünk sokkal nagyobb, ha künn a lárma elalszik s nesztelen béke vesz körül; az elmélkedés sokkal könnyebb s lendületesebb, ha kívülről valami bántó zaj nem zavarja; a lélek mélyebben száll le az Isten jótéteményeinek szemléletébe s megtelik áhitattal, mint a virág a nyári éj harmatával s epedő szívvel vágyódunk a mennyei Jeruzsálem után, melynek lakói a szeretett tanítvány irása szerint éjjel-nappal szolgálnak Istennek. Azzal, hogy az éj óráiban is szakítunk magunknak időt Isten előtt imádatos hódolatunk bemutatására, élénk tiltakozást fejezünk ki a világ ellen, mely az éjt, a nyugalom óráit, bűnös gyönyörök s játékok hajhászására fordítja. Lelkünk az áhitat szárnyán visszaröppen a szent hajdankorba, a remeték s szent szerzetesek buzgóságtól s jámborságtól ragyogó korába, hol éjjel-nappal zendült a szent hymnusok melodiája s mintegy szakadatlan imádság-koszorút szőtt az emberek ajkáról Isten trónusa elé szálló áhitatból.

Sóvárgó bánat tölti el lelkemet, ha rágondolok azokra a kiváltságos lelkekre, kik elvonulva a világtól, esetleg valamely kolostor falai közt, békében, nyugalomban, nagy csendben tölthetik el életöket, kik nemcsak a nappalt, de az éjjelt is fölhasználhatják, hogy szeretetöket a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt kimutassák, azt imádják, áldják, magasztalják, kik távol attól a zsibongó kavargástól, mely annyi zajt lármát áraszt, mint liliomok a csendes völgy ölén, az isteni szeretet jóttévő árnyában nőnek nagyra.

O boldog lelkek, a legtisztább örömök csörgedező patakjából oltjátok szomjatokat, másrészről imáitok az igazságos Isten a világot gonoszságai miatt büntetni akaró karját fogja föl; miként a cherubimok az O örök trónusa előtt, akként a ti áhitatok által illatos tömjén áldozatot mutattok be O szent Felségének.

Este, mikor a nap leszáll a hegyek mögé s a kialvó túzrózsa helyébe halavány lila fátyol borul az ég boltjára, mikor megjelennek az égen a reszkető fényű csillagok, az álom körülröpdes s keblére vonja az elfáradt embereket, én imazsámolyomra térdelve rágondolok arra a sok lélekre, kik éberen fönn virasztanak Jézus előtt s ott térdelnek az Oltáriszentség előtt, imádandó szeretetének szentséges záloga előtt. Lelkemben én is közéjök hullok s a kolostorok titokzatos szentélyében velök együtt zengem s magasztalom fenségének dicséretét. Különösen ama helyeket keresem fel, hol a kenyér fehér fátyola alatt az éj csendes óráiban magát az ő hű gyermekeinek megmutatja. Itt nem kell beszélni semmit; csak

imádni őt, rája figyelni s őt szeretni. Titokzatos hangok szállnak a szentségház felől a szívbe s megtudjuk, mennyit szenvedett Ő értünk ama szörnyű éjszakán, mely halála napját megelőzte, minő gyötrelem s szégyen érte Pilátus birói házában s minő keserves volt a kálvária rögös útja, midőn a kereszt alatt roskadozott...

Míg künn az éj tovább szövi sötét palástját, az én gondolataim is tovább fonódnak: Mint az éji bogár a csillogó fény felé, akként repdes a lelkem az Isten felé. Látom őt szent felségében, világokat átkaroló hatalmában, bölcseségében s szeretetében. Ám Isten nem marad meg a menny hideg elzárkózottságában; leereszkedik hozzánk. Első műve a természet: a gyönyörű, gazdag, mély világ. Második műve: a kegyelem vagyis Istennek mint Úrnak, Atyának, Mesternek velünk való érintkezése. Harmadik műve: az ő Fia, a mi drága Üdvözítőnk, az Úr Jézus; az ószövetség fölött egy új világ s ebben a legimádandóbb alkotás, az Oltáriszentség, mely Jézust adja nekünk eledelül szegény lelkünk üdvére a kenyér szine alatt...

Istenem, hány lélek van, kik a szeretet e vért forraló s szivet áttüzesítő fényét s melegét soha meg sem ismerik, kik születnek s elhalnak s Isten trónusa elé állanak ítéletre. Vajjon mivel érdemeltem ki én, szegény bűnös gyermek, hogy rám hullott áldó tekintetének szelid fénye s kiválasztott arra, hogy szemlélhetem, magamhoz fogadhatom kedves vendégül, szivembe zárhatom édes talizmánul az én jó Uramat, Üdvözítőmet?! Ó Istenem, engedd átértenem, mennyi hálával tartozom neked s mily édes dolog a Te szemeid előtt fönn virrasztani.

Ezeknél a szegény szánandó lelkeknél, kik önhibájuk nélkül nem jutottak el Isten közelébe s nem ismerték meg az Oltáriszentséget, sulyosabb megitélés alá esnek azok, kik fönn virrasztanak, de csak azért, hogy élvezetvágyukat elégítsék ki. Nappal a szerencsét kergetik; verejtékes arcukkal csak a föld felé tekintenek, küzködnek a megélhetés hullámverésében. Az éj aztán arra való, hogy szomjas nyelvök lázát, türelmetlenül zakatoló szivük idegességét belefojtsák a titkos összejövetelek, szinházak, féktelen orgiák mámorába. Mikor a mámor elszáll s fényt áraszt a kijózanító napsugár, a szomj, a fájdalom ezekben az összetört szivekben újult erővel tör elő... Nekünk, kik Jézust ismerjük s szeretjük, nekünk is vannak égető szomjuhozásaink s epedő vágyódások zaklatják a mi lelkeinket is. De ha átkarolom lábaidat s könnyek közt hintem rájok szeretetem csókjait, isteni Mester, szivem elcsendesedik s megtalálja békés nyugalmát, üdítő balzsamát Benned, drága nagy Szentség!

Mily édes s megnyugtató érzést szül az emberben, ha a nap tisztességes munkájának fáradalmai után egy jó barát karjai közé menekedhetünk s ráhajthatjuk fejünket egy hűséges szívre. A barátságnak kedves ömlengései közt az órák gyorsan tünnek s hirtelen elrepülnek. Ki ne emlékeznék hálásan vissza arra, ha egy sötét éj szerencsétlenségei közt a hű barát vigasztalásait hallhatta s homlokának verítékét egy puha kéz törülte le.

Ó Jézus, lelkek hű barátja s szerető hitvese! Hová menekülhetnék biztosabb helyre, mint karjaid közé s ha Te szorongatott fejünkre teszed áldó jobbodat, van-e ennél nagyobb kitüntetés s bátorságosabb oltalom? Tied lenni, egyedül a tied, aki célja és vége vagy minden tiszta vágyódásnak, minden igaz kivánságnak...

Fönn virrasztanak sokan, hogy maguknak mulandó földi kincseket s gazdagságot szerezzenek. A kereskedő s üzletember sok-sok éjet tölt el töprengésben, hideg számítások közt. A pirkadó hajnal ott találja őket dolgozó asztaluk mellett abban a komoly gondolatban, vajjon haszonnal jár-e vállalkozásuk. Vajjon a lelkiéletnek ne volnának számvetései, meghányni valói, aggodalmai? Nekünk, kik oly szegények s a bűn által oly kifosztottak vagyunk, nem kell-e onnan merítenünk, hol a kegyelem kincses forrása buzog, nem kell-e az Oltáriszentséghez ragaszkodnunk, mely minden jónak, áldásnak kútfeje?! S Te, kegyelmes szivű Jézusunk, nemde pazar bőkezűséggel árasztod ajándékaidat a lelkekre, kik az éjet is arra használják, hogy Szentséged társaságában időzzenek?!

Akik a tudomány rejtelmeibe akarnak behatolni, azoknak sokszor nem elég a nappal; a pályájukon kitünni akarók az éjjelt a nappallal egyenlővé teszik, hogy az elrejtett titok fölfedezésére jussanak. A szentek tudománya, a vallásos jámbor élet nem a kényelem s puhaság fészke; sziklás partvidék, melynek tetejére jutni erőt s virrasztást igényel. Ó ti mindnyájan, kik tudatlanságtok és sötétségtek terhe alatt nyögtök, közeledjetek a kiolhatatlan világossághoz, az isteni Igéhez, ki az Atya bölcsesége, meg fog titeket minden igazságra tanítani. Ha a világ lármája kialszik, ha minden körülöttük elhallgat, akkor jöjjetek: Jézus vár reátok az oltár szentségében; itt sugja a lélek fülébe azokat az igazságokat, melyeket földi nyelvezettel nem lehet kifejezni.

Végül, míg lelkem azok után kutat, kik az éj homályában virrasztanak, föltünnek előttem a sokat szenvedők, az élet nehéz Golgotáját taposó fájdalmas szivek: a láncokkal terhelt foglyok, a kínos betegágyon hánykolódók s a haldoklók, kiknek utolsó sóhajuk repdes ajkaik körül. Az isteni irgalom csaknem mindegyikök mellé rendel egy szánakodó lelket, kik a szomorúságot s fájdalmat balzsamot nyujtó részvétükkel enyhítik... Ó én elhagyott, megvetett, kigúnyolt Jézusom, Neked nincsenek barátaid. Te irántunk való szeretetből fogolynak adtad magad, kimondhatatlan kínokat szenvedtél, hogy az örök haláltól megszabadíts,

s ime, mindezen jótéteményeid dacára üldöz a világ s újra fölnyítja fájdalmas sebeidet. Ó én jó Mesterem, nem szenvedsz egyedül; lásd, itt vagyok melletted. Az éj óráit használom föl, hogy elhagyatottságodban fölkeresselek, imáimmal melletted virrasszak s lelkem odaadó szeretetével pótoljam más szivek hűvösségét. Mint szeretném, ha jóságos Szived felém fordulna s kegyesen venné fölbuzdulásom égő áldozatát s mint óhajtanám, ha minden ember arcával Feléd fordulna s szivével fölkeresne Téged. Ha mindnyájunk lelke mélyéből a legnemesebb megindulással törne elő a zokogó sóhaj: «Uram! Uram, kihez menjünk? az örök élet igéi Nálad vannak». S Te mindnyájunk fölött áldólag terjesztve ki kezeidet mondanád: «Bízzatok, én vagyok, ne féljetek»...

Lukácsy István.

Mit hoz a karácsony?

Ködös, havas adventi reggeleken a harangok hivására sietünk a templomba, hogy a roratekon könyörögjünk, hogy a karácsony meghozza nekünk azt a békét, amit a karácsonyi angyalok a világnak igértek. Sok karácsony elmult már azóta és még mindig nagyon kevés a béke a világon, úgy hogy egyik-másik közölünk már kislelkűen hitetlenkedik, hoz-e nekünk a karácsony békét.

Mit várunk Jézustól, mit hoz a karácsony?

A zsidók a megváltót nagy hódítónak, hatalmas fejedelemnek képzelték, aki vissza fogja vezetni Izrael szétszórt törzseit, újra fölszabadítja Salamon birodalmát, Zsidóország határait ismét három tenger mossa és Jeruzsálem királyok találkozó helye lesz. Azért kérdezték minduntalan az apostolok az Úrtól: Mikor állítod vissza Izrael birodalmát?

A szocialisták tagjai évről-évre csufot üznek a karácsonyból és káromkodva mondják, hogy hazugság, hogy a karácsony békét hozott a világnak. Nincs béke, nem csak háborúk dulnak a népek között, bérharcok munkások és munkaadók között, hanem a szegénység, munkanélkülség, betegség és a nyomor százféle alakja mind azt hirdeti, hogy nincsen béke a földön. Ok a Megváltótól földi paradicsomot várnak.

Az Udvözítő soha sem igérte, hogy meg fog szünni a szegénység, betegség. Békére intett, de megmondotta, hogy lesznek békétlenkedők. A betegségeket gyógyította, de ezt mindig a lélekért tette. Nem azért jött az Udvözítő, hogy ezeket a bajokat megszüntesse. Az Isten országa nem étel és ital (Róm. 14., 17.), azaz nem anyagi javakat hoz.

Mások csak azt nem tudják az Úr eljövetelével összeegyeztetni, hogy a jók ma is védetlenek, sok támadásnak, csalódásnak, bukásnak vannak

kitéve. Szívfacsaró tragédiákat látunk az életben, amelyekben az ártatlan szenved.

Azt sem igérte az Üdvözítő, hogy az ártatlanokat megóvja a szenvedéstől, ellenkezőleg nem egyszer mondta övéinek, hogy a világban szorongattatásuk lészen és boldogok lesztek, ha az emberek átkoznak és üldöznek titeket. (Máté 5., 11.)

Mit hozott nekünk Jézus?

Első sorban a természet fölötti életet. Ezt elhozta mindenkinek, ebben mindenki részesülhet.

A természetfölötti élet a hitből indul. Jézus új gondolkozást hozott a kinyilatkoztatás, a hit által, nem gazdasági, tudományos kérdésekben, hanem új gondolatokat: Istenről, emberről, életről, vallásról, erkölcsről.

A hittel új erkölcstant is hozott. Nem törölte el a tízparancsolatot, hanem betetőzte a hegyi beszéddel, parancsai élére a szeretetet állította, megkoronázta a Miatyánkkal és tanításának szépségét saját életében mutatta be.

Új gondolatok és új tanítás magában nem elég. A pogány Senecanak is voltak szép gondolatai az erkölcsről, de mit értek azok, ha nem tudott erőt lehelni kortársainak elernyedt akaratába. Jézus új életet hozott, nem csak új életirányt és elveket, hanem új életerőket is. Eltömte az akaratot ernyesztő, idegeket ölő, vért fertőző vad vizek útját. Megnyitotta az isteni malaszt forrásait, megalapította a szentségeket, megtanított imádkozni és az Isten közelében élni, belénk ojtotta az isteni természetet. Isten fia, örököse vagyok, Krisztus testével és vérével táplálkozom, ez fölemelő, bátorító öntudat, ez erő és élet.

Mit hozott a karácsony? Új életet, új erkölcsi elveket, öntudatot, erőket, új erkölcsöket. Nem állította egyszerre fejtetőre a világot. Nem tiltotta meg, hogy a katona fegyvert vegyen a kezébe, nem tiltotta el a kereskedést, nem mondotta, hogy ne dolgozzatok a gépek mellett, nem mondotta, hogy senki se vállaljon szolgálatot. Nem volt forradalmár, hanem észrevétlenül megváltoztatta az erkölcsi fölfogást, kicserélte a gondolkodást. Más érzelmekkel töltötte meg a sziveket és más lett az egész világ.

Az ő munkája még nincsen készen. Még keresztény és pogány fölfogások keresztezik egymást, keresztények között is pogány szenvedélyeket látunk lángra lobbani, minduntalan Vatha-lázadások söprik el azt a kis keresztény kulturát, amit évek nehéz munkájával ültettünk szivünkbe.

Az új élet még nincsen készen. Azért folyik az oltáron mindennap az áldozat vére, hogy befejezze munkáját. Azért száll szivünkbe az oltáriszentség, hogy rákényszerítsen minket erre az új életre, hogy ne rejtőzhessék bennünk semmi pogány gondolat vagy érzés, járjon át mindent Krisztus kegyelme.

Meghozta-e a karácsony a békét? Aki keresi a békét, megtalálja azt. A keresztény tisztában van az Istennel és érti az élet értelmét, tudja, hogy a szenvedés nem tönkrejutást, hanem tisztulást jelent és a béke az Isten barátságának birásában van. A karácsony mindnyájunknak mélyebb hitet, erősebb keresztény öntudatot, tisztább erkölcsöket, több szeretetet hoz. És mennél inkább átjárja a társadalmat a keresztény gondolkodás, mennél inkább uralomra jut a keresztény erkölcstan, mennél több lesz a szeretet, annál kevesebb lesz az ellentét népek és társadalmi osztályok között, annál könnyebben viseljük a magunk baját és segítünk másokon, annál több békéjük lesz a földön a jóakaratú embereknek.

Dr. Hanauer A. István.

Eucharisztia és Mária-kongregációk.

Szeged, 1912. okt. 2.

A MODERN pedagógia mindjobban sürgeti az *egyéni* nevelést. Minden lélek egy külön világ, más-más talaj. Ezt kell ismerni, erre kell építeni, ezt kell megmunkálni. Csak egyéni neveléssel lesz munkánk intenziv és eredményes.

Lelkek megmunkálása, az örök életre való nevelés lelkipásztorkodás. S azért e legfontosabb dologban nem kell-e eredményességre, intenzivitásra törekednünk? S azért az ideális cél itt is az egyéni nevelés. Tömegneveléssel még kis plébánián sem érhetünk el oly eredményt, mely fáradságunknak megfelelne. Ezért az egyház a hitoktatásban már elkülönítteti a gyermekeket a többi hivektől. De ezzel csak a legszükségesebbeket írta elő. Az iskolából kikerült ifjú és a sírba szálló öreg közt mily óriási különbség van! De mindenkivel, a szent gyónáson kívül is, egyénileg foglalkozni különösen nagyobb plébániákon lehetetlen. De ha ez kivihetetlen is, nem ajánlatos, nem célszerű-e az, egy szellemi ivású lelkeket tömöríteni s így nekik legalább «*átlagos egyéni*» nevelést adni?

Ez okolja meg az egyesületek fontosságát a lelkipásztorkodásban. S azért a modern életnek és a modern pedagógiának semmibevevése ez a mondás: A plébánia az én egyesületem, az én kongregációm!

De viszont hibás egyedül csak az egyesületek alapításában keresni üdvösséget. Ott is dolgozni, ott is lelkipásztorkodni kell. Csak abban az egyesületben érdemes dolgozni, amelyet a katholikus élet jár át. Csak ezek szolgálnak a lelkipásztorkodás könnyítésére és mélyítésére. A szociális, gazdasági célú egyesületeknek is át kell itatva lenniök a természetfölötti elemmel. Ha a testi, anyagi munka bele nem kapcsolódik a természetfölötti élet áramába, tevékeny és eredményes élet ott nem lehet.

Minden egyesületben az eucharisztia kultuszának kell lennie a fokusznak, a tengelynek. Ez menti meg az elsekélyesedéstől, a külsőségektől. Izzó parázs kell és nem szalmaláng. Mélységes keresztény élet és nem csak tüntető katolicizmus. Munkás napszámosok és nem díszrendezők. Keresztény férfijellem és nem udvari bohóc.

De ehhez szeretet, ehhez Krisztusból való élet kell. Az első századok hitvallóit nem a cirkuszi porond, hanem az eucharisztia termette. Mert különben várhatjuk-e, hogy a csak tüntető, szinjátszó és ünneplő egyesületiek a lelkek válásának, színvallásának napján vértanúkká lesznek?...

Az eucharisztia teremt áldozatos és munkás lelkeket. Az eucharisztia neveli az önuralmat és alázatosságot. Az eucharisztia szüli a szent Jánosokat és szent Pálokat, a Rákóczi Ferenceket és Zichy Nándorokat! Az eucharisztia újjászüli az egyesületeket is és az újjászületett egyesület mint hatalmas és lelkes gárda áll a lelkipásztor mellett az egész plébánia újjáteremtésében.

S a hitoktatást végzett ifjúságnak további vallásos nevelésében, a lelkeknek az eucharisztikus életbe való bevezetésében minden katholikus egyesület kiveheti a részét. De melyik egyesület a legjobb iskola? A történelem azt tanusitotta, hogy eddig a Mária-kongregációk. Ész és szív pedig azt állítja, hogy szoros, mondhatnám logikai és psychologiai kapcsolat van az *eucharisztia és Mária-kongregációk* között.

I. Az eucharisztia és a Szűzanya.

Elválaszthatatlan az eucharisztia a Mária-kongregációktól, mert elválaszthatatlan az eucharisztia a Szűzanyától, kezdve az Annuntiatiótól a szentkeresztre való fölmagasztalásig.

1. Ott imádkozik a Szűz a názárethi házban. A magábaszállás, az elmerülés, az áhitat csendjében várja a Messiást. «Ave Maria», köszönti az angyal, «ecce ancilla Domini», feleli egy királynői lélek. S akkor szivébe száll a Szentlélek ereje: a világ Megváltójának édesanyja lett. Az első, a legtökéletesebb egyesülés, a legelső kommunio! Az Isten fia szállt szűz méhébe és ő tisztaságos véréből adott testet neki. A Szűz, ki alázatosságában és engedelmességében a mennynek régióiban járt, s az Isten, ki szeretetének és irgalmának teljéből a földre alázódott, megvalósította a megtestesülés titkát. Jézus, istenségével és emberségével együtt, ott élt a földön, a Szűzanya szivében. Ó szépséges hajnal, próféták tollára, kerubok lángszivére és a fölséges Istenhez méltó!...

S azért ott térdel az oltár előtt Máriának gyermeke is. A Szűzanyától tanul vágyódást a Megváltó után, magábamerülést az imádságban és alázatosságot a lelki életben. S ó akkor ez nem húzná-e, nem vonná-e

oda az oltár csendjéhez, a tabernakulum miszteriuma elé valami szent vágyódással!... «Ave Maria», rebegi angyali szívvel az ajka, s aztán szivébe zárja ő is az Istenembert, ugyanazt a testet és vért, ugyanazt az Istent, amelyet a Szűzanya hordozott. «Ecce ancilla Domini», mondja egy királyi lélek. Nem Názárethben él-e a szentáldozásnál?

Ime a megtestesülés és az eucharisztia!

2. S a Szűzanya nem őrzi meg magának a kincset. Szivének túláradó örömében Judea hegyei közé megy. Mily nagy szent Erzsébet öröme. «Ave», köszönti az Úrnak anyját, «benedicta tu inter mulieres et benedictus fructus ventris tui». (Lk. 1, 42.). Az első összefonódása a Szűzanya és az isteni gyermek köszöntésének. Mily nagy lehetett a vigasság, hogy még a magzatról is azt írja az Irásnak tisztaságos szava: «exultavit infans in utero eius» (Lk 1, 41.). A túláradó boldogságnak kézzelfoghatóbb és fönségesebb rajzát adhatja-e valaki?

S nem ez járja-e át a szentáldozás édességétől és borától megittasult szivet? Szeretetében átszáll a hegyeken, legyőzi az akadályokat és viszi az örömhírt és szerzi a lelkeket az Oltáriszentség számára.

A visitationak csodás eredménye ez!...

3. «Et verbum caro factum est et habitavit in nobis» (In 1, 14.). A tabernakulumban, a ciboriumban, a monstrancában őrizzük. Orizzük, imádjuk mint azon a csodás éjjelen az édes Szűzanya. Gloria harsant föl az angyali ajkakon, s az ő szivében vajj' mi élhetett? Az angyaloknál gyengédebb, szüziesebb, tüzetesebb királynői szív hogy dalolhatta a Gloriá-nak hymnuszát, hogy őrizhette az égnek és földnek királyát, hogy imádhatta Urát és Istenét!... És jöttek a pásztorok és karjaiban találták. És jöttek a királyok és keblén pihenve látták. A csodálatos csillagnak fénye az ő szüzi arcát is aranyba foglalta... «Ave maris stella, Dei mater alma, Atque semper Virgo, Felix coeli porta!»

S a kongreganista a Szűzanyához megy, hogy néki lovagi hódolatát bemutassa és a kisded Jézust találja karjaiban. S ha odamegy adorálni a tabernákulum jászola elé, nem találja-e ott a Szűzanyát? És ha lelkét kitárja, ha esdekelve és bánkódva könyörög az édes anyához, nem «per filium tuum Jesum Christum» teszi-e?

A karácsonyi miszterium aranyos éjjelétől ki tudná elválasztani az Anyát és Fiút?...

4. És ha lelkünk odaszáll az utolsó vacsora termébe és hallja a teremtő szókat: «Ez az én testem, ez az én vérem», vajjon nem lebeg-e még ott is láthatatlan fényben a Szűzanya? Mert nem Krisztus teste és vére-e az! S ez a test és vér nem a Szűzanyának testéből s véréből alkottatott-e? «Nobis datus, nobis natus ex intacta Virgine», zengi az Oltáriszentség költője s érzi, vallja az oltár előtt a kongreganista.

5. És ha a kereszt tövébe állunk s a szentmisében a véres áldozatot vérontás nélkül fölajánljuk, elszakíthatjuk-e onnan azt, kinek a lába és szive ott gyökeret vert? Vajjon nem vérontás nélkül áldozta-e föl a szivét ugyanakkor az Anya, midőn Fiának vére hullt, hullt a világ életeért?

Nem érzi-e minden keresztény, hogy a Kálváriának titkát együtt ünnepeljük a Szűzanyával? Képzelhető-e jó kongreganista, ki ne úgy hallgatná különösen az ünnepnapokon azt a misét, mint a Szűzanya, részt kérve az áldozatból, hogy így maga is élő áldozattá váljék? «Stabat mater dolorosa, iuxta crucem lacrimosa, dum pendebat Filius.»

6. De minek is bizonyítok Önöknek? Nem bizonyítani, csak érzéseket akarok fakasztani. Azt a forrást, mely szivük mélyén bővizűen lappang, szeretném fölbuggyasztani. Hisz a szivükben, lelkükben eddig is úgy élt a Szűzanya az édes Jézussal karján. S azért mikor fölgyúlt sziveikben a Szűzanyának szeretete, nem lángolóbb lélekkel szerették-e az eucharisztiát? S mikor az oltár áldozatától megittasultak, nem tudták e gyengédebb lélekkel dicsőíteni és áldani a Szűzanyát?...

O anyám, édes Szűzanyám, ott találtalak a bölcsőmben, midőn édes szülém Jézus neve mellett a te nevedre tanított legelőször; ott találtalak első szent áldozásomkor, te kisértél oda s te hoztad Őt szivembe; ott találtalak, midőn megismertem a különbséget a jó és rossz között s a lelkem vérzett az első halálos bűnnek fájdalmas sebében, te hoztad számomra az égi orvost; első szent misémkor a te oltalmad alatt siettem az Úr oltárához!...

Ó Jézusom, irgalmas Megváltóm, midőn meghidegült irántad a szivem, midőn a világ bódító zaja az élvezetek mámorába vitt, oly hidegen mondtam, élettelen szokásból csak: Ave Maria, gratia plena; midőn, ó szégyen, méltatlan, bűnös szívvel mentem a kálváriára és a tisztátalan vértől rút kezeimben tartottam a Legszentebbet és meggyalázott, megalázott istállószívbe zártalak téged Uramat, volt-e gyengédség, volt-e melegség és tűz a szivemben a Szűzanya iránt?...

Az életem bizonyítja, hogy egybetartozik az eucharisztia és a Szűzanya. S azért szétválaszthatatlanul kell egybeforrva lennie a kongregációkban a Mária-kultusznak az eucharisztia kultuszával.

II. E viszonyból folyó kötelességek.

S ez a kapcsolat kitűnik a kongregációk kultuszával, szabályaiból is, mely elénk tárja a kongregáció célját, amely a Szűzanya iránt való tiszteletben erősbödve, haladni *a)* az öntökéletesedés és *b)* az apostolkodás útján. S ez a kettős cél 1. kiszabja a prezesek föladatát az eucharisztia kultuszában és 2. a kongregációk munkáját a szentséges atya szentáldozási rendeleteinek végrehajtásában.

1. A Mária-kongregáció első célja az öntökéletesedés. Nem érdemli meg a nevét az a gyülekezet, amely nem a tökéletesedés útjára, a lélek szépítésére, a krisztusi ideál megvalósítására vezet. «Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes», így szól minden keresztényhez az Úrnak szava. Hogyne szólna akkor még nagyobb súllyal a kiválasztottak seregéhez? Azért a szabályok szerint is nem szabad megelégedniök a közönséges jósággal, hanem az erények útjára lépve, a Szűzanyát kell követniök. Es Szűz Mária iskolája az erények csarnoka, Szűz Mária gyülekezete a szentségre törekvők diadalmas tábora. Lehet-e közönséges keresztény élet eucharisztia nélkül? S lehet-e akkor tökéletes élet az élő vizek forrása nélkül? Azért írják elő a kongregációk szabályai a legalább hónaponkinti szentgyónást és szentáldozást és a lehetőleg naponkinti misehallgatást. Ezért akar a pápa is a gyakori áldozásra buzdítani azzal, hogy minden alkalommal teljes búcsut engedélyez a heti gyűlésen résztvevőknek.

S ezt akkor írták elő, midőn a szentáldozáshoz való gyakoribb áldozás meg volt nehezítve a nagyobb tökéletesség követelésével. Vajjon akkor most X. Pius pápa rendeleteinek kiadása után nem írhatja-e elő a prezes a legalább kéthetenkinti és nem ajánlhatja-e a naponkinti áldozást?

Tökéletesség nem lehet eucharisztia nélkül. S azért ez a szive a kongregációnak. Innen lüktet az egészséges vér a tagokba. Innen pirosodnak az arcok. Innen gyúlnak ki a szivek. Innen az élet. «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak élete vagyon» (In 6, 55.). «Azért jöttem, hogy életük legyen, bőségesebb életük» (In 10, 10).

Mily öröm az, midőn tiszta sziveket látunk az oltár előtt! Vannak, Uraim, bármily szomorú az élet, vannak még a felsőbb osztályú gimnázisták közt is tiszta lelkek. A szivem fáj a gondolatra, hogy ezeknek hófehér galamblelke talán sötétszárnyú éjféli bagoly lesz. De nem félek. És hiszek a trienti szent zsinatnak, hogy az eucharisztia ellenméreg, mely megszabadít a naponkinti hibáktól és megőriz a halálos bűnöktől (Sess. 13, c. 2.). A szivem remeg, hogy az életük elsorvad a romlott világ bacillusainak emésztő férgeitől. Ó csak megerősíthetném a természetfölötti életet bennük, hogy megálljanak a kisértések között sértetlenül s diadalmasan és legyőzzék a természetfölötti élet szervezetét megtámadó fertőzést! És segítségünkre siet X. Pius pápa a mindennapi eucharisztikus kenyérrel (Decr. *Sacra Tridentina Synodus.* 1905. dec. 20.). «Ez az élő kenyér, mely az égből szállt alá; nem mint a ti atyáitok, kik ettek a mannából és meghaltak. Aki eszi e kenyeret, örökké él» (In 6, 59.).

De az eucharisztia tiszteletének és vételének nem szabad külsőségnek

ennie. Erre nevelni kell a szentáldozás buzgó prédikálásával, ciklikus beszédek tartásával az eucharisztiáról. Hiszen oly bőségben állanak erre források rendelkezésre különösen a német nyelvben jártasak számára.* És nem követünk el a kongregációban gyengédtelenséget a Szűzanya iránt, ha az Úr Jézusról prédikálunk, ha megismertetjük azt a misztikus oázist, ahol az élő vizek forrásoznak, ha így szomjúságot ébresztünk az ifjúság szivében a szentáldozás után. Hiszen a Szűzanya is annál jobban szeret, minél jobban közeledünk a tökéletesség példaképéhez, Krisztushoz. Mert mindennél jobban szereti fiát. S azért minél tökéletesebben látja meg bennünk isteni gyermekének alakját, annál jobban vonzódik hozzánk. Eucharisztikus lelkek a kiválasztottai.

Tehát a prézes föladata az eucharisztikus nevelés és az Úr asztalához való gyakori vezetés. Egy kis nehézsége lesz, kevés áldozatot is kell hoznia. De vajjon az eucharisztia csak kis szeretetet tud-e gyullasztani és kis áldozatot hozatni a prézessel?

2. De az eucharisztia nemcsak a kiválasztottak eledele. Odavár az Úr mindenkit. Odavárja a többi diáktársakat, a többi hiveket is. Kell-e ennél fönségesebb apostolkodás, mint odacsalogatni, odavinni másokat az isteni vendégséghez? Nem dicsőség-e odaszegődni X. Pius pápa mellé és a lelkipásztoroknak segítségére sietni rendeleteinek végrehajtásában?

S erre szolgáljon a kongregációban az eucharisztikus szakosztály megalakítása. Mennyi épületeset olvasunk ezek működéséről a kongregációs értesítőkben és folyóiratokban! (Die Fahne Mariens, 1912. szept. szám 220 és köv. lapjai.)

Először a háromhetenkint áldozók csoportját szervezzük és helyes vezetés, állandó buzgóság mellett aztán magától halad az a kéthetenki, egyhetenki és többszöri, végül mindennapi szentáldozás vételének behozatalára.

Ha már óvatosnak kell lennünk a kongregáció tagjainak kiválasztásában, akkor mennyire kell ügyelnünk, hogy ezen propaganda tagjai igazán a legbuzgóbbak közül toborzódjanak, kik a jó példa erejével is már vonzzanak és kiknek tekintéiye a közömbösek élcelődését és kritizálását elhallgattatja.

Mennyi öröm, mennyi lelki kincsnek forrása ezen szakosztály helyes és buzgó működése magára a kongregációra is! De ez a kincs nem marad meg a kongregáció kincstárában. Közvagyonná lesz, mert a nem kongreganistákra is kiterjed. Megakadályoznak szentségtörő gyónásokat a társak között. Odavisznek olyanokat is, kik éveken át nem gyóntak.

* Tanítani kell a helyes szándékra (*Sacra Syn.* 2. §.) és a helyes előkészületre. (4. §.) Tanácsos minden gyűlésen kihirdetni a kongregáció bűcsult, amelyek a következő gyűlésig nyerhetők.

Gondoskodnak arról, hogy a nagybetegek szentségek nélkül ne haljanak meg. Díszítik az Oltáriszentséget őrző oltárt. Díszőrsége az eucharisztikus körmeneteknek. Apostolkodnak különösen a férfiak megnyerésében. Nélkülök a lelkipásztor csak bajosan, a városokban pedig egyáltalán nem tud boldogulni. Az eucharisztikus férfiapostolság kezdetének szép munkája az egyházmegyében a temesvári urak kongregációja rendezte máriaradnai férfizarándoklat, mely a Szűzanya kegyelemtrónusa előtt oly sok kemény férfiszivet nyitott meg a szentségi Úr Jézus számára. S bizton hiszem, ennek a férfiapostolságnak lesz még folytatása otthon is. Azért többször rendezzenek közös ünnepélyes szentáldozásokat. De ne titokban, hanem nyiltan, hadd lépjenek a példa láttára az eucharisztia fönséges napjának világossága elé a Nikodemus lelkek is! Hadd buzduljanak föl a jóindulatú, de félénk szivek is.

* * *

Igen, a kongregációi élet is mutatja, hogy mily elválaszthatatlan az eucharisztia a Mária-kultusztól.

Per Mariam ad Jesum! Odamegyünk, odaborulunk a Szűzanya lábai elé. Áhítjuk kincseit, versenyzünk szereteteért. Térden állva sóhajtjuk: «Trahe nos ad te, Virgo!»... S aztán pihenünk szűzi keblén. Es szűzi keble fölött találjuk szent Fiát. Hasonlók akarunk lenni pátrónánkhoz és ő isteni fiának vérével táplál. Csodáljuk őt. S amint erényeinek koszorúját nézzük, szinte eltünik előttünk, hogy isteni gyermekének Szivét lássuk kitárva: Venite ad me omnes!...

Mi először csak a Szűzanya tiszteletében akartunk gyarapodni s odajutottunk Jézushoz. Mi az ő anyai pártfogása alá menekültünk s ott élünk Názárethben is, Bethlehemben is, a Kálvária-hegyen is az eucharisztia isteni világában.

Dr. Horváth Jenő.

Jegyzetek a lourdesi zarándoklatról.

X. Pius pápa.

A LOURDESI NEMZETI zarándoklatnak Lourdeson kívül Róma volt a fő állomása. A fáradtság és kimerültség, mely a hosszú és bizony terhes út alatt a zarándokokon erőt vett, nyomtalanul eltünt, midőn már csak percek választottak el Rómától. Akinek van történelem, mult, kegyelet és nagyság iránt érzéke, aki a római pápában Krisztus földi helytartóját látja, az csak megindult szívvel és ünnepien fenkölt lélekkel várhatja Róma megpillantását. Látni az örök várost, az urbs aeterna-t! Látni évezredek történelmének bölcsőjét; látni a két nagy világnézet, a pogány

és keresztény világnézet központját! Látni szent Péter utódját, a pápát! Lelki szemem előtt sűrű egymásutánban vonultak el Karakalla fürdői, a kapitolium, a romban heverő forumok mindmegannyi temetői a pogány Rómának; majd a mamertini börtönök, ahonnét Péter és Pál apostol fejedelmek indultak útnak a vértanuság pálmájáért, a Kolosszeum és katakombák, hiszen az itt elhunyt vértanuk — a semen christianorum — légióinak véréből kelt diadalmas életre mint mesebeli phönix az üldözött kereszténység. S ezen diadalmas élet megnyilatkozásai gyanánt meredtek égbe előttem a világ legnagyobb, de művészetben és vallásos jelentőségében egyúttal leggazdagabb temploma: a szent Péter bazilika, a tüneményes szépségű szent Pál templom, azután a mesés mozaikdíszben pompázó Maria Maggiore, a laterani bazilika, mint minden templom anyja, a szent lépcső kápolna és a hitbuzgóságnak, szentségnek és művészetnek ezer más csodás emléke. Lehetetlen mindent egyszerre elgondolni, egyszerre elsorolni! A keresztény multnak sok fenséges és lelket megrázó csodája súlyosan nehezedik hétköznapisághoz szokott lelkünkre, képtelen egyszerre átérezni, befogadni. Ahhoz egész emberöltő szükséges. Aki egy-két napig van Rómában, az nem tanulmányozhat műemlékeket, nem látogathat múzeumokat, mert mindezek, mint afféle lenge álomképek tünnek el lelkének öntudatából és csak egy gondolat egy vágy tartja izgalomban kedélyét és fogva lelkét: látni a vatikáni paloták agg foglyát, a pápát. Nem okos dolog emberekért rajongani és emberkultuszt gyakorolni, de a szentatyában nem közönséges embert látunk. Égett a lelkem a vágytól annak áldásában részesülni, ki a kereszténység feje, a legfőbb főpásztor, Krisztus földi helytartója, azt saját szememmel megpillantani, ki az Eucharisztiának annyi dicsőséget és hódolatot szerzett, ki annyi keresztényt s főleg oly sok ártatlan gyermeket vezetett a szentáldozáshoz.

És megadatott a kegyelem őt látni és áldásában részesülni. Augusztus 9-ike volt. A tiszta égboltról forrón tűzött a nap, fényárba öltöztetve az örök várost. A Mária-Reparatrix anyaház örökimádás templomában mutattam be szentmisémet. Persze X. Piusért. Ma minden gondolatom, minden érzelmem az övé volt. Az oltár trónusán a szentségi Úr Jézus napalakú monstranciának sugárkévéi között foglalt helyet és csak fokozta lelkemnek a szentatyáért izzó hevét. Nyolc órakor reggel már a pápa palotájának folyosóin voltunk. A papság teljes papi díszben, a világi urak javarészt szalonruhában, a nők pedig fekete fátyollal a fejükön legdiszesebb öltönyeikben jelentek meg. Az ünnepi komolyság, izgatott és feszült várakozás némává tette az ajkakat. A szentatya a harmadik emeletről jő le a második emeletre, hogy a sixtina kápolnába jusson. Azért a zarándokok a második és harmadik emeleti folyosón állottak sorfalat. Közben folyton gyülekeztek a titkos és szolgálattévő kamarások, a püspökök,

érsekek, a követek és bibornokok. Élénk mozgolódást idézett elő egy-egy nevesebb bibornoknak, mint Merry del Val, Vanutelli vagy Rampolla megjelenése. Páratlanul szép látványt nyujtottak, amint biborvörös moire

X. Pius pápa.

selyem hosszú uszályú öltönyükkel végiglebbentek soraink közt. Náluk nem bántó a fény, a pompa, mert hiszen ők a világegyház hercegei. A rendre részben a cifra ruhájú hires svájci testőrség néhány tagja, de főleg a nemesi gárda gyönyörű termetű alakjai ügyeltek.

Természetesen a nagy készülődés, a szemkáprázató pompa, a pápának végigvonulása kétemeleten nem a zarándokok miatt történik. Azokat a pápa rendszerint a trónteremben szokta fogadni. A mai nap rendkívülisége egyenesen a szentatya személyhez füződik. Augusztus hava X. Piusnak pápai hónapja. E hó 4-én délelőtt történt, keddi napon az 1903-ik évben, hogy 62 bibornok közül, miután már hatszor kellő eredmény nélkül szavaztak, ötvenkettő szavazatát Sarto József velencei patriarkapüspökre adta s így a bibornoki testület őt választotta az egyház 263-ik pápájává. Az új pápa a X. Pius nevet vette föl és augusztus 9-én tétette fejére a hármas pápai koronát: a tiarát. A koronázás évfordulóját ünnepelte tehát a vatikán. Ezúttal a kilencedik évfordulót. A szentatya gondolatvilága bizonyára hosszú multján csüngött, hogy bámulja az isteni gondviselés csodálatos útjait, amelyeken őt, mind kiválasztottját végigvezette.

Megjárta az egész egyházi ranglétrát, melynek minden fokát a minden protekció nélküli szegény falusi hajdúnak gyermeke saját munkájával, buzgóságával és egyéb lelkipásztori erényeivel érdemelte ki. Életének főszakai: a riese-i nélkülözéssel teli deákévek, tombolói káplánkodása majdnem egy évtizeden keresztül, a salzanoi plébános önföláldozó apostoli tevékenysége, továbbá trevisoi kanonok és egyházmegyei irodaigazgató, majd utóbb mantuai püspök képében két egyházmegye elhanyagolt hitéletének reformatora — s végül velencei patriárka. Alázatos lelke mindig igyekezett magától a kitüntetést elhárítani és csupán engedelmességből fogadta el. S talán azért is volt olyan boldog velencei patriárka korában, mert — mint ő gondolta — most már nem kell ujabb kitüntetéstől és emelkedéstől félnie. Hiszen a bibornoki kalapot már mint mantuai püspök nyerte el.

De a sors könyvében másképen volt megirva. 1903. év július 20-án hunyta le örökre szemét — több heti haláltusa után — az egyház egyik legnagyobb pápája XIII. Leó. Utóda a velencei patriárkia lett X. Pius néven. Remegő szívvel tiltakozott az elviselhetetlennek látszó méltóság ellen s Agliardi bíboros rábeszélésére szomorúan felelte: Ez lesz az én halálom. De mivel Isten ujját látta a választásban, elfogadta. És az Úr Jézus megmutatta, hogy megválasztása nem lett az ő halála, mert immár kilenc éve viseli agg vállain Krisztus legnagyobb keresztjét, a pápaságot.

Tíz óra felé járt már az idő, midőn villámgyorsan futott végig a hír: jön a szentatya. A hivek serege önkénytelenül térdre hullott s hallani lehetett a magyar énekkar «Ecce sacerdos Magnus» lágy hangjai közepette a különféle gárdisták kemény lépteit. Egymásután jöttek katonai léptekben a svájci gárda, a palatinus őrség, a nemesi testőrség és sedia gestatoria, a pápai hordozható szék hordozói. Természetesen mindegyikből csak egynéhányan. Végül pedig a biborosok, püspökök és szolgálattevő kamarások sorai között föltünt a 77 éves X. Pius pápa alakja. Galambfehér ruhájáról és képekből ismeretes arcáról ismertünk rá. Soraink közt úgy lebbent végig, mint egy tünemény, amelyet azonban sohasem lehet elfelejteni. Alacsonyabb volt, mint azok, kik körülvették. De látszott rajta, hogy a kor és gond nyomta egy kissé össze.

Arcán a világegyház fájdalmai és üldözései és talán saját betegeskedése mély ráncokat szántottak. Nekem úgy tetszett, hogy könny ragyogott szeméből, midőn hű magyarjai kigyúlt arcával találkozott. Reszkető keze állandóan áldást osztott. A sixtina kápolnában a diszes trónra ült s onnét hallgatta az ünnepi misét, melyet Merry del Val pápai államtitkár celebrált. A világhirű Perosi énekkara énekelt. — Talán csak angyalikar lehet szebb nála. A mise végén újra láthattuk a szentatyát és részesülhettünk áldásában. Most már nem ment gyalog, hanem a biborvörös hordozható széken vitték. Utánna a méltóságok beláthatatlan sora jött ki a templomból. Mindenkinek föltünt a magyar nagykövet díszmagyarja és örömmel láttuk a sűrű sorokban dr. Kohl Medárd püspök kedves alakját. Lassan azután a tömegek is kezdtek oszladozni. Mindenkin mély megindultság uralkodott. Önkénytelen eszembe jutottak a kósza hirek azon csodákról, melyek állítólag a pápa személyével kapcsolatban történtek. Most, hogy láttam szent arcát, tudok hinni bennük. Midőn elgondolgozva haladtam a lépcsőn lefelé, szent Fulgentius egy mondása tartotta fogva lelkemet: «Oh — mondotta a szent, midőn Rómát látta — ha a földi Róma ilyen gyönyörű, milyen lehet a mennyei Jeruzsálem». Az én ujjongó lelkem is azt érezte: ha az Úr Jézus földi helytartójának látása annyi boldogságot okoz, minő véghetetlen örömöt és boldogságot szerezhet magának az Úr Jézusnak a látása a mennyországban.

Dr. Tiefenthaler József.

Szentáldozási statisztika. A linzi egyházmegyében a gyakori szentáldozásról szóló dekretum előtti 4 év alatt 13 millió szentáldozás lett kiosztva. *Bécsben* az elmúlt év folyamán a jezsuiták templomában százezer, a lazaristák templomában száznegyvenezer, a redemptoristák templomában kilencvenkilencezerötszáz szentáldozást osztottak ki.

K. olvasóink figyelmébe! *Bécsben* az ottlakó, vagy odaránduló magyar honfitársaink heti vagy havi gyónásukat kényelmesen elvégezhetik *magyar nyelven* a Kapucinusok zárdájában és az «*Augustiner Kirche*»-ben (I. ker., Augustiner-Strasse 7.), ahol állandóan 6—8 magyar áldozópap lakik magasabb kiképzés céljából.

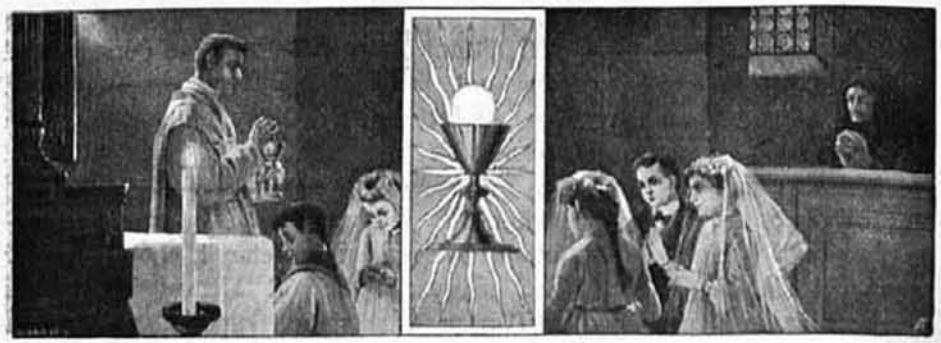

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Szent áldozási ájtatosság.*

Jézus — Istenem.

Szent áldozás előtt.

ISTENEM, legfőbb Uram, Te ma szivembe akarsz térni! Ha meggondolom, hogy ki vagy Te s ki vagyok én, félelem száll szivembe. Te önmagadtól való lény vagy, Te vagy a lét, a tökéletesség telje, maga a tökéletesség, egyszerű, végtelen, változhatatlan, örökkévaló, Te önmagadban teljesen boldog vagy, Te vagy a világmindenség Teremtője, Ura, kormányzója, mindent tudsz, mindenütt jelen vagy, mindent megtehetsz, Te igazságos, irgalmas s végtelen szent vagy. Trónod előtt milliárd angyal és szent térdel s imádja Istenségedet. Ó mennyire félek előtted megjelenni, Veled egyesülni én, ki csak kis porszem s hozzá még bűnös lélek vagyok. De Te mindent tudva, mégis le akarsz szállni szivembe s ott magadnak lakást készíteni. Hiszem ezt és ezen hitemben szégyenkezve vallom be: nem vagyok méltó, hogy Veled egyesüljek. Nem is mernék bűneim tudatában Hozzád közeledni, hacsak isteni Fölséged engem erre nem biztatna.

És hogy szivemben bátorságot és bizalmat gerjessz, elrejted a legméltóságosabb Oltáriszentségben mindazt, ami engem félelemmel tölthetne el és e gyengéd szavakkal hivsz Magadhoz: «Én vagyok az Úr, a te Istened, ne félj előttem megjelenni! ne félj velem egyesülni! Én jobban szeretlek téged, mint ahogy az édesanya szeretheti gyermekét és ezért bizalommal és bátran kereshetsz fel szeretetem szentségében». Igen Uram,

* Reviczky: «Mindennapi kenyerünk» cimű imakönyvéből szemelvény.

biztató szavaidra meg merek jelenni asztalodnál, hogy Téged, gyengéden szerető Istenemet, szivembe fogadjalak. Uram, Te azt akarod, hogy ne fönségedre, hanem csak szeretetedre gondoljak. Ó szeretet csodája! A Fönséges megalázza magát s végtelen szeretetből leszáll a szegény bűnös szivébe. Ez a bűnös én vagyok, de én vagyok egyúttal az a boldog halandó, ki az örök szeretettel, a végtelen, hatalmas, nagy Istennel a szent áldozásban egyesülhet. Nem találok szavakat e nagy megmegalázás és szeretet kifejezésére. Ó boldog én, kihez az Isten leszáll, hogy magához fölemeljen.

Közeleg a pillanat, midőn az ég és föld Teremtője, Ura, Istene szivembe jön, hogy ott lakást vegyen magának. Mily nagy kegyelem, hogy vendégül fogadhassa Istent! Azért a legjobb igyekezettel megtisztítom szivemet a tökéletes bánat érzelmében. Istenem! Irántad való szeretetből bánom összes bűneimet; tisztítsd meg lelkemet e bánatom által a bűn szennyétől, mint a tűz megtisztítja az aranyat minden salaktól. Ne maradjon abban semmi vágy, kívánság, mely a Te szentségedhez méltatlan volna.

Ó isteni szeretet, járd át teljesen lelkemet! Mennyországnak angyalai és dicsőült szentjei, jöjjetek, készítsétek el szivemben ama helyet, amelyet uratok, királyotok magának lakóhelyül kiválasztott és úgy fogadjátok és imádjátok Őt, mintha csak hozzátok térne be.

Közeledem az Úr asztalához, melyre maga az Isten hivott meg engem. Mégis Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én bűnös lelkem. Minden bűnöm és gonosz hajlékom eltünik majd szavadra és bűneimet elhagyom, hogy csak Téged szerethesselek és felebarátaimat. De őket is csak Éretted.

Nem fog engem semmi sem elválasztani a szeretetedtől: sem a világ számtalan csábításaival, sem a gazdagodás vágya tövis koronáival, sem a földi örömök, melyek oly sok keserűséggel járnak. Az önszeretet és önakarat távozzanak tőlem! A világi örömök és kívánságok hagyjanak el engem, mert mennyei örömökre találtam.

Jöjj, jöjj, ó Uram Jézus! Istenem, mindenem!

Szent áldozás után

Istenem teljesen bennem van. Istenem, imádlak Téged. Legmagasabb Fönség, érzem semmiségemet. Szeretném magamat Előtted a legmélyebben megalázni, hogy nagyságodat dicsőíthessem.

Ó csodálatos hittitok! Az Isten fia hozzám betért s vele együtt az Atya és Szentlélek. A teljes Szentháromság lakik szivemben. Ki vagyok én? És ki vagy Te, nagy Isten? Jöjjetek angyali seregek, arkangyalok és hatalmasságok és fejezzétek ki tiszteleteket az Atyaistennek. Ő az én Iste-

nem és a ti Istentek. Imádjátok őt helyettem is. Jöjjetek ég hatalmai, erők és uraságok, mutassátok be hódolatotokat az Atyaisten örök Fiának. Szeressétek Őt helyettem is. Az Ő szeretete szerezte ezen csodát s adjatok érte ezért helyettem is hálát. És ti trónok, kerubok és szerafok, magasztaljátok helyettem a Szentlélekistent, az életszentségnek és kegyelemnek lelkét. És mondják mindnyájan az imádásraméltó Szentháromság dicsőségére: Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene! Teljes a föld és ég a Te dicsőségeddel. (Háromszor, 100 n. b.)

O szeretet, mit kell most tennem? Mit kell neked mondanom? Tekints rám részvéttel alacsonyságomban és szegénységemben. Látod Uram gyengeségemet. Szeretném nagy jótéteményedet megfelelően megköszönni. Én érzem istenséged közelségét és hatását, mely összes tehetségeimet fogva tartja és némává tesz a nagy csodálkozástól. Hiszek benned, imádlak Téged és mélyen megalázom magamat Előtted.

Istenem, bocsáss meg, hogy szivembe fogadni szeretlek. Csakis azért mertem ezt megtenni, mert ez volt szent akaratod. És bármily méltatlan voltam is e kimondhatatlan kegyelemre, mégis bátorkodom Tőled kérni hogy maradj velem. Ó jóságos Isten, ki oly istenileg szeretsz, légy ezerszer imádva és áldva. Magamat és mindenemet Neked adom, Neked ajánlom, Neked szentelem. Őrizd meg bennem, ó Uram, szent kegyelmedet és növeld azt főleg ma, midőn istenséged és emberséged szegény lelkemet kegyelmekkel oly bőven gazdagította.

Ne engedd, hogy ma, midőn szivemben hordozlak, bűnt kövessek el és add meg ama kegyelmet, hogy a mai napot szent összeszedettségben tölthessem és így a szent áldozás malasztjait el ne veszítsem.

Leijten holland püspök a gyakori áldozásról.

Az Üdvözítő az Oltáriszentséget mindig ételnek és italnak nevezte és midőn saját testének és vérének vételét a rendes táplálkozáshoz hasonlította, így szólt: «Az én testem valóban étel és az én vérem valóban ital». Mi mást akarna az Úr Jézus jelezni, mint hogy a szent áldozás a lélek természetfeletti életének ugyanaz, mint a test természetes életének az étel és ital. Mi mást akarna ezzel mondani, ha nem azt, hogy az ő isteni teste és vére — mintegy eledel — a mi természetfeletti lelki életünket fönntartja és folyton tökéletesíti. Miként az ételt és az italt nemcsak egyszer vagy ritkán, hanem gyakran és rendes időközökben kell magunkhoz venni, hogy a test el ne gyöngüljön és el ne fonnyadjon, ép úgy függ a kegyelemnek növekedése az isteni eledel gyakori, lehetőleg naponkinti vételétől.

Hogy az Úr Jézus valóban így értette szavait, az kitünik abból is, hogy az Oltáriszentséget összehasonlította a mannával, az égből hullott kenyérrel, hanem főleg kitünik a Miatyánk eme kéréséből: «Mindennapi kenyerünket add meg nekünk». Ezen imádságban arra tanította tanítványait, hogy első sorban kérjék lelkük számára a mennyei kenyeret, a természetfölötti lelki kenyeret.

Mily távol vannak még az egyház gyermekei az isteni Mester eme kívánságától! Még nagyon, de nagyon sokan nem értették meg az Úr Jézus meghivását a szeretet asztalához.

Igen, aki az igazságot, mely a napnál világosabban megvilágítja a pápa szavait, megfontolja, az önkénytelenül felkiált: Hogyan lehetséges az, hogy az Isten akaratát meg nem értik az emberek, hogy az Úr Jézus kívánságát oly lányhán valósítják meg! Igen, az emberek nem eléggé keresik föl az Úr asztalát. Sajnos, nem érzik annak szükségét, hogy lelküket jobban táplálják az élet kenyerével, hogy többször menjenek a szent áldozáshoz.

A jövőben nem szabad ennek így maradni! Azok, akik megtehetik, hogy a napi szent misére eljöjjenek, azok egyúttal járuljanak a szent áldozáshoz is.

Gondoljuk meg, hogy mennyire óhajt az Üdvözítő szivünkbe jönni és teljesítsük óhaját annál is inkább, mert oly könnyűvé tette az egyház a napi áldozás feltételeit.

Fogadjuk el az isteni lakomához az Úr Jézusnak oly kedves meghivását.

«Borromeus» hitszónoklati folyóirat (Győr; előfizetése 8 kor.) XXVI. évfolyama befejező novemberi füzetének következő tartalma:

1. Pünkösd után XXI. vasárnapra: Udvös tanulságok az evangéliumi szakaszból. (Homilia.) Gerebenics Sándor szerkesztőtől. 2. Pünkösd után XXII. vasárnapra: Kinek szolgáljunk: Istennek, vagy a gonosz léleknek? Dr. Hász István, győri püspöki szertartótól. 3. Mindszentek ünnepére: A mennyország útja. Cinis-től. 4. Pünkösd után XXIII. vasárnapra: A megszentelő-malaszt mibenlétéről és becséről. Dr. Tóth Kálmán, esztergomi theol. tanártól. 5. Pünkösd után XXIV. vasárnapra: A megszentelő-malaszt megőrzéséről. Ugyanattól. 6. Pünkösd után XXV. vasárnapra: A mustármagról szóló példabeszéd magyarázata. (Homilia.) Plébánostól. 7. Pünkösd után utolsó vasárnapra: Vessünk komolyan számot magunkkal! Gerebenics Sándor szerkesztőtől. Alkalmiak: 8. Halottak napjára: Egyházunk oktatása és intése halottak estéjén. Plébánostól. 9. Borromei szent Károly ünnepére: Isten hű szolgája. Plébánostól. 10. Szent András apostol ünnepére: A kereszt a szent öröm termőfája. Nemotól. 11. Oktatás az ünnepek számát leszállító pápai rendeletről. Nemotól.

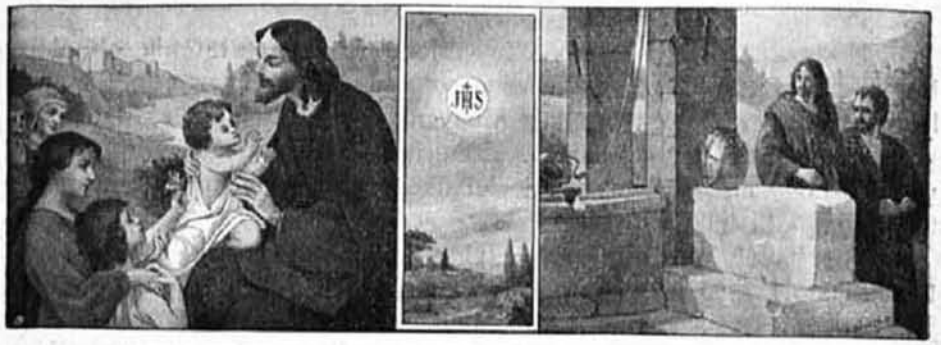

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Harmatozzatok, égi magasok!

Azt énekeljük mindennap az ádventben. Ezt kívánták az ó-szövetségi igazak is s az Úr Isten megnyitotta az eget körülbelül 1500 évvel Jézus születése előtt és negyven éven át oly ételt adott az égből a zsidó népnek, amely azt az Oltáriszentségre előkészítette. Ez az étel a manna volt. Napfölkelte előtt esett az égből harmathoz hasonló módon; az izraeliták mindennap szedtek belőle annyit, amennyire aznap szükségük volt. Negyven éven át ez szolgált egyedül táplálékuk gyanánt; ha az irgalmas Úr Isten ezt nem hullatta volna nekik az égből, mindnyájan éhenhaltak volna.

Kedves Gyermekem! mikor ezeket olvasod, lásd be, hogy az Úr Isten mennyire szereti a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Amit szeretünk, arról kívánunk képet birni. Innen van, hogy a jó gyermek, mikor idegenben, szüleitől távol van, örül, ha legalább arcképüket birja, azt veszi elő és csókolgatja; innen van, hogy, mivel az Úr Istent nem láthatjuk, szeretetünknél fogva legalább képet készítünk róla s azt tiszteljük a templomban és otthonunkban. Igy tett az Úr Isten is. Öröktől fogva szerette az Oltáriszentséget, még mielőtt az Úr Jézus azt rendelte volna; tudta, milyen lesz az Oltáriszentség, azért már 1500 évvel a rendelése előtt megalkotta a képét a mannában. Gondolj erre az ádventben, amely a Krisztus születését megelőző időt jelenti s amelyben sem emberi alakban, sem a kenyér külső szine alatt nem lakott az Isten Fia a földön.

Hogy a manna csakugyan az Úr Jézust jelentette az Oltáriszentségben, tanítja maga az Üdvözítő, amikor így szól a zsidókhoz: «Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből leszállott kenyér,

hogy aki abból eszik, meg ne haljon». Aki áldozik örökké fog élni; élni fog nemcsak a lelke, hanem föltámadása után a teste is. A manna sem a testet, sem a lelket nem tudta megmenteni az örök haláltól, mert csak képe volt az Oltáriszentségnek: az Úr Isten festett képe nem tud világot teremteni, mert csak kép; szüleid képe nem tud beszélni, mert csak kép. De a manna hasonló volt az Oltáriszentséghez, mint szüleid képe is hasonlít rájuk. Kenyér volt a manna s kenyér változik át Jézus testévé; a manna az égből szállott alá, az Úr Jézus is mennyei trónjáról jön le az oltárra Úrfelmutatáskor; a mannának édes ize volt, a szentségi Jézus pedig édes a lelkünknek.

«Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak», ezeket mondta Jézus. Mekkora sürgés-forgás volt mindennap hajnalban a zsidók táborában ama negyven év alatt, amelyet a pusztában töltöttek! Hogyan sietett mindenki mannát szedni, hogy legyen mit ennie! Kiki ezt tekintette első dolgának, mert az Úr Isten mindig csak egy napra adott nekik mannát, kivéve a pénteket, amikor szombatra is, az ő szent napjukra, kapták ezt a mennyei eledelt. Tehát mindennap szedtek mannát. Arra int minket ezzel az Úr Isten, amit a Szentséges Atya is mond, hogy, ha csak lehet, mindennap áldozzunk, a szent áldozást tekintsük első dolgunknak, mert — hála Istennek — aki sokszor áldozik, annak nemcsak lelke nem hal meg, nem esik súlyos bűnbe, hanem teste is csupán egyidőre alszik el halálakor: az utolsó napon dicsőségesen feltámad.

Ilyen gondolatokkal járulj az ádventben a szent áldozáshoz. Magasztald az Istent, aki az Oltáriszentségnek nem puszta képét adja neked az Úr asztalánál, hanem magát az ő szent Fiát. Kivált, ha Roráte-misére mégy, el ne feledd, hogy Úrfelmutatáskor csakugyan harmatoznak az egek, harmatozzák az égből az oltárra leszálló Úr Jézust, aki, mikor szivedbe tér, oly gyönyörűen csillogóvá teszi lelkedet, mint a napsugár a harmatcseppet a virág kelyhén.

Ki mondhatja leginkább magáénak a Jézuskát?

Nemde, először is a boldogságos Szűz Mária, mert ő a Jézuska tulajdon édes anyja; azután szent József, mivel ő a nevelőatyja és gondoskodott róla. De hát aztán ki? Talán a pásztorok? A Jézuska bizonyára nagyon szerette ezeket a szegény embereket: azért hivta őket elsőknek a jászolához. Azt hiszem, mégsem övék első sorban a Jézuska. Talán a három királyé? Azt sem gondolnám. Igaz ugyan, hogy nagy áldozatot hoztak, mikor messze napkeletről elindultak a Jézuska keresésére, azonkívül nagy ajándékokat is adtak az isteni kisdednek; de tudok másokat,

akik még többet áldoztak, annyit áldoztak föl, minél többet már nem lehet. Kik ezek? A betlehemi gyermekek, az aprószentek, akiket Heródes a Jézuskáért meggyilkoltatott. Az Atya Isten akarata szerint az ő életük volt a Jézuska életének az ára — s ők örülnek most az égben, hogy a maguk vérével megmentették a Jézuskát. Ennélfogva a gyermekek, az aprószentek testvérei, mondhatják leginkább magukénak a Jézuskát.

S lám, a gyermekek szive érzi is ezt. Az örökös Betlehemet, az oltárt, tömegesen veszik körül, mintha mondanák: «Lelkiatyáink, nyujtsátok nekünk Jézust, mert ő a mienk! A Szentséges Atya is megmondta, amit az Udvözítő tanított, hogy mienk a mennyek országa, tehát mienk a mennyek országának királya, az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben is!»

Jól van, gyermekeim, csak kivánkozzatok utána, igazi betlehemi gyermekek lesztek. Olvashattátok már, hogy Betlehem zsidó szó és annyit jelent, mint kenyérház. Ugyebár, mikor ezt olvassátok, eszetekbe jut az a szent kenyér, melynek külső szine alatt úgy lakik a Jézuska, mintha a kenyér az ő háza lenne! Igen, az Oltáriszentség örökkétartó Betlehem és a gyermek, aki az Oltáriszentséget őszintén szereti, igazi betlehemi gyermek, lelkileg rokona az aprószenteknek, az aprószentek az ilyen gyermek számára mentették meg halálukkal a Jézuskát, hogy fölnövekedjék és a legméltóságosabb Oltáriszentséget rendelje.

Támadnak ma is Heródesek, akik szivetekből ki akarják ölni a Jézuskát — nem karddal, hanem úgy, hogy bűnre csábítsanak, a szent áldozástól visszatartsanak, arról lebeszéljenek. Nem épen felnőtt emberek azok, hanem gyermekek, mint ti. Szegények! hát ők nem tudják, hogy a Jézuska mindenekelőtt a gyermekeké? Ne barátkozzatok velük, ne hallgassatok rájuk, hanem imádkozzatok értük.

Jön a Mikulás!

Jön a Mikulás, hangzik most mindenfelé s a boltokban csúnya krampuszok ijesztgetik a gyerekeket. Hallgassátok csak meg, hogy hogyan jött hozzánk mindig a Mikulás. Bizony már egy pár héttel a Mikulásnapja előtt folyton róla beszéltünk. Vajjon mit hoz, tanakodtunk egymás közt. Diót, mondta az egyik, meg almát — kiáltotta a másik. De végre eljött a nagy nap, a december 6-ika. Mikor sötétedett, már nem mertünk kimenni. Folyton kértük a mamát, hogy gyújtsa már meg a lámpát. Aztán szépen imádkoztunk és lestük izgatottan a Mikulást. Egyszerre csak csöngetés hallatszott az udvaron. Jaj a Mikulás! kiáltottuk és abban a percben már az ágy alatt voltunk. De a mama előparancsolt és imádkoztatott bennünket. Közbe megnyilt az ajtó és csakúgy gurult befelé a

sok alma, dió! Persze volt öröm. Ujjongva szedtük a sok ajándékot és nem győztük mutogatni a mamának és papának. Beh jó is volt a mi Mikulásunk! Egyik Mikulás-napon azonban igen különös dolog történt. S azóta nem is jött többé a Mikulás. Figyeljetek csak ide, elmondom a dolgot. Hát mikor azon a bizonyos Mikulás-napon begurult az ajtón a sok alma, dió, akkor bejött rémületünkre maga a Mikulás is. Levetette a szörnyű ruháját, mely egy kifordított téli kabát volt és fejéről levette a csuklyát és akkor előttünk állt a nagybácsink. Persze iszonyúan csodálkoztunk és szégyeltük magunkat, hogy becsaptak bennünket.

A bácsika pedig maga elé állított minket és ezeket mondta:

Gyermekeim, tudjátok meg, hogy a Mikulás nem rossz ember volt, sem krampusz, hanem egy jó öreg püspök bácsi. És élt egy szegény ember, ki nagy szegénységében három gyermekével együtt már a gonosz útra akart térni, hogy szerezzen magának valamit. Előbb azonban mégis imádkoztak. S ekkor Isten hozzájuk küldte a jó püspök bácsit, aki este annyi pénzt dobott be nekik az ablakon, hogy meg tudták venni, amire szükségük volt. S ebből a szegény ember megértette, hogy sohasem szabad a rossz útra térni, mert a jó Isten azért mindig megsegíti azokat, kik szeretik őt és imádkoznak hozzá.

A Mikulás püspök már régen meghalt és most azért járnak olyan Mikulások, mint én, hogy megtanítsanak titeket, hogy a jó gyermek szeressen imádkozni és imáját a jó Isten szivesen meghallgatja. *I. b.*

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Kedves tagok!

Jön ám a karácsony! S mennyi örömet és ajándékot hoz az nekünk! De vajjon egy jó eucharisztikus gyermekszövetségi tag megfeledkezhetik-e arról, hogy az Úr Jézus érdemel első sorban örömet és ajándékot! És pedig tőlünk különösen. Hiszen ő szerezte nekünk a karácsonyi ünnepet, aztán hányszor jött a mi szivünkbe a szentáldozásban! Hát mit hozzunk karácsonyi ajándékul a jó Jézusnak? Megmondom. *Mindenki menjen a karácsonyi vakáció alatt a szentáldozáshoz.* Akinek a tisztelendő úr megengedi, az menjen több napon is. *Azután szerezzünk új tagokat a gyermekszövetségnek*, terjesszük a mi kis ujságunkat; a szegényeknek, akik nem tudnak semmit se adni az ujságért, azoknak vegyük meg mi, vagy pedig kölcsönözzük oda a mienket.

Akik mindezt megteszik, azoknak szívből kíván boldog karácsonyi ünnepeket — az *Igazgató bácsi.*

Az eucharisztikus gyermekszövetség terjedése.

Mint télen a hópehelyek, olyan sűrűen jönnek az eucharisztikus gyermekszövetségbe a tagok. — *Budapesten* két fiókszövetség van alakulóban. Egyik a II. kerületben a szent Anna-templomban, a másik pedig Kelenföldön, a szegény munkások gyermekei között.

Budapesten kívül még sokkal lelkesebben terjed a szövetség. Már 5000 fölvételi cédula fogyott el, úgy hogy újra kellett őket nyomatni. Majd a januári ujságban elsorolom az összes városokat és falukat, ahol eucharisztikus gyermekszövetség van és hogy hány tagot számlálnak. Olyan kis tagtársaink is vannak, akik nem tudnak magyarul beszélni, hanem csak tótul vagy németül. Ezeknek tót meg német fölvételi cédulát nyomattunk.

***

«*Jézusom, örömöm*» cimű kis ujságunk már 2000 példányban fogy el! *Egy példány ára 4 fillér.* Egy hónap alatt minden tag tud ennyit összetakarítani. Ha valaki igen szegény, de jó gyermek, az talán 2 fillérért vagy ingyen is megkapja a tisztelendő bácsitól.

Felmajer. A kis Karcsi szép történetét majd közöljük.

Ferkónak Budapest. Olvastam már rosszabb költeményt is, de aki gyakran megy a szentáldozáshoz, az nem írhat ilyen sötét költeményt. Több örömet és mosolyt akarok látni, fiacskám, lelkedben!

Im. Int. Nagyvárad. Mennyire örülhet a jó Jézus buzgóságtoknak, gyermekeim! Csak imádkozzatok a jó tisztelendő nővérekért, kik titeket a mi kedves szövetségünkbe hoztak.

FESLŐ BIMBÓK

Karácsonyi koszoru.

Tárkányi után.

A jó gyermekek legszebb ünnepe a karácsony, sok szép adománnyal jön és aranyos diót, szalagot, cukorsüteményt, almát varázsol a ragyogó tündérfára. Csak két leányka, Istennek leghűbb szolgálói s egymásnak testvérei öröm helyett méltatlanságot szenvedtek. Ámde Isten őket sem hagyta vigasztalás nélkül; mert amint könnyek között buzgó imádságban késő éjfél után elszenderültek, ime azt álmodták, hogy nagy

társaságban lennének, hol megjelent a kis Jézus szent anyjának a karján és örömkoszorukat osztogatott a gyermekeknek. Csak a két szenvedő testvérnek nyujtja töviskoszorut. Mindenki megdöbbent, vajjon mit tevének, hogy nem lettek méltók örömkoszorura; a két testvér azonban, bár könnyek között, de mégis szivesen fogadta a töviskoszorut, mondván: «Legyen az Úr Jézus kedves akaratja». A kis Jézus látván könnyeiket, isteni mosollyal így szólt: «Nézzétek fejemen az én koszorumat!» és amint egyszerre mind Jézusra néztek, mindenkit bámulat fogott el, mert töviskoszoruval volt megkoronázva kis Jézus szelid fejecskéje és rubintként ragyogott a homlokán drága vére; és megérinté a két kesergő testvér töviskoszoruját s elmultak minden keserveik. Ekkor szűz Mária az angyali karral, mely ott vala Jézusnak szolgálatára, zengni kezdte örvendő arccal és hanggal a két ártatlan testvér vigasztalására: A bukoszorut is a kis Jézus adja, de gyöngyfüzér az annak, ki őérette szenved, legyen a kegyes Jézus akarata, ki a kesergő lelket megvigasztalja. És ezen örömének mennyei hangjára a két megvigasztalt jó testvér felserkent álmából; ekkor szólt a harang Úr angyalára, és imájuk hála volt, mely az egekbe fölment; és ezentul ha bú érte őket, nem zúgolódtak, hanem enyhülésül ezt sóhajtották: «E bukoszorut is a kis Jézus adta, Legyen a kis Jézus kedves akaratja!»

Közli: *Katona Krisztina*,
a Leányok Euch. szöv. tagja.

AZ ÁLDOZÓ KARÁCSONYA.

Cseng fülem kis orgonája,
Csengve-bongva hosszúan...
Örvendezzünk!
Ma karácsonyeste van.

Angyal csönget künn az éjben:
«Krisztus Jézus született.
Örvendezzünk!
Mondjunk neki éneket...»

Mennyi gyertya ég az égen,
Hogy csepegnek szűzfehér
Hó-pehelyben!
...A fenyőfám égbe ér!

Oh ne kérd, miért mosolygok?
Bennem álmodik, pihen
A királyunk!
Kis mennyország a szivem...

Unger Lajos,
Euch. gyermeksz. tagja.

KRÓNIKA

Az Eucharisztia hódítása a férfivilágban. A férfivilág eleddig meglehetősen távol maradt az Eucharisztia erősítő hatásától. Pedig a hít és erkölcs nagy csatáit neki kell megvívnia a társadalomban, következőleg lelkierőre, katholikus meggyőződésre tehát mindennek egyik főforrására az Oltáriszentségre van szüksége. Örvendetes változást jelentett e téren október végén a Horánszky-utcai új kongregáció-otthonban lefolyt eucharisztikus ünnepély, melyet az Urak Mária-kongregációja rendezett. A nagy terem és az összes oldalhelyiségek zsufolásig voltak tele diplomás és előkelő urakkal, hogy hallják a világi előadók szavát az Eucharisztiáról. Elsőnek *dr. Bonta ügyvéd* számolt be a bécsi eucharisztikus kongresszus fenséges hatásáról. Élénk szinekben tárta hallgatói elé a kongresszus egynéhány főbb mozzanatát, leginkább hangsulyozva azt a tanulságot, hogy a rossz idő dacára egybegyűlt óriási embertömeg a világ minden tájáról legeklatánsabban bizonyítja az Eucharisztia iránt élő mély és egyetemes hitet.

Dr. Szölgyémy, a Ferenc József-intézet illusztris igazgatója hitvallói bátorsággal hangoztatta azon érzelmeit, melyeket a Habsburg-ház hódolata az Eucharisztia előtt benne ébresztett.

Dr. Dzsida főigazgató a Mária-kongregációk a bécsi euch. kongresszuson játszott fényes szerepléséről beszélt distingvált finomsággal és szellemességgel.

Az érdekes ünnepélyt zene és ének élénkítette, miközben erősen toboroztak — katonatisztek — új tagokat. A sikerült ünnepély utolsó szónoka *Dr. Horváth* tanár volt.

Egy magyar «Nagyasszony» 80-dik születésnapja. Gyönyörű és bensőséges ünnepe lesz az ősi Mayláth családnak. Özv. Mayláth Györgyné őexcellentiája dec. 6-án ünnepli születésének 80-ik évfordulóját. A pátriárkák fönnköltségével gondolkozó és azok életszentségével ékeskedő magas úrnőnek megadja a Mindenható a patriárkák életkorát is. A ritka ünnep öröme az egész magyar kath. közéletnek, melynek az ünnepelt legnagyobb jótevője. Azt mondják róla, hogy mindjárt könnyezik, ha apostoli lelkületű fiáról, az erdélyi püspökről beszél. Minő örömkönnyek csilloghatnak azonban szemében, midőn 80-ik születésnapján hét gyermekének, mint a magyar kath. hitélet és közélet vezéreinek szeretetteljes üdvözletét fogadhatja. Gr. Mayláth Sarolta, férjezett Holenhohe hercegnő, gróf Mayláth Etelka, férjezett Pallavicini őrgrófnő, gróf Mayláth György, József, Géza, Gusztáv erdélyi püspök mind fényesen tündöklő nevek katholikus életünk egén.

A budapesti oltáregyesületnek különösen is van oka a nemes úrnő ünnepén örvendeni, mert hiszen a Reperatrix-zárda telkét az ő bőkezűségének köszönheti. Azon hő imák, melyeket a zárda szentéletű lakói és a buzgó hivek az Eucharisztia szine előtt érte mondanak, bizonyára latba estek a Mindenhatónál, hogy a 80-ik életévet megérni engedte. Mindenkor nagy kincse az oltáregyesületnek a magyar úrnő fölemelő példája, mely leányában, Pallavicini Edéné őxcellenciájában, az oltáregyesület elnök asszonyában tovább él és világít az oltáregyesület minden tagjának.

Adja a szentségi Jézus, hogy a boldog család még sokáig bírhassa örében a még boldogabb anyát!

EGYESÜLETI ÉLET.

Elhunyt Szelmayer Károlyné emlékezete. Ha még élne, nem mernénk róla írni, mert hiszen a szerénység volt legékesebb erénye. Az idei oltáregyesületi munkaév első választmányi ülése fájdalommal beszélt annak elhunytáról, kiről a budapesti oltáregyesület története ezeket írhatta:

«A jelenlegi 1909-ik évi választmányban Szelmayer Károlyné az, ki mindjárt a második évben az Oltáregyesület buzgó tagjává lett és akkor még mint egyszerű tag emberi erőt meghaladó ernyedetlen szorgalmas munkájával az oltáregyesületi tagoknak az egyesületért élni-halni tudó mintaképe». Valóban mintakép ő az oltáregyesületi tevékenység minden ágában. Bensőséges egyszerű lélek volt, ki az áldozásból éltette lelkét, ezzel öntözte erényeit. A közös szentáldozásokon, oltáregyesületi istentiszteleteken sohasem hiányzott s míg lelkét gazdagította a kegyelmek kincseivel, annak mások számára állandó jó példája volt a buzgóságnak és eucharisztikus lelkületnek. Emellett azután óriási munkásságot fejtett ki az oltáregyesület érdekében. Alig alakult meg az Oltáregyesület 1859-ben, már ott találjuk tagjai között. S azóta részt vett munkájával az egyesület minden mozgalmában úgy, hogy az egyesület félszázados történetének hatalmas épületéhez nem egy sarokkövet hordott össze a megboldogult buzgósága. A legagilisabb terjesztőnők közé tartozott. Sőt már a 60-as években tagja lett a választmánynak, mely tisztségét egész emberöltőn át viselte. Szorgalmasan dolgozott az egyházi ruhákon és legszivesebben szerette készíteni a burzákat, melyekben a betegekhez viszik az Oltáriszentséget. Példás oltáregyesületi szellemét a vallási gyakorlatok mellett nénjétől, Kuhn Károlynétól tanulta el, ki 1892-ben bekövetkezett haláláig tagja volt a

választmánynak. A sok munka és magas kor végre őt is ágynak döntötte és hosszú betegségét egy szentnek türelmével és megadásával viselte. Julius hó 8-án szólította magához az Úr. Imádkozó lélekkel kivánjuk, hogy világoskodjék neki Krisztus örök dicsősége, melynek érdekében annyit fáradott, nekünk pedig szolgáljon feledhetetlen példaképül oltáregyesületi tevékenységünkben.

Választmányi gyülésen, mely november 11-én folyt a központi oltáregyesület első emeleti üléstermében, jelen voltak: Kánter Károly igazgató, Maria de Jerusalem alelnök, dr. Tiefenthaler József szerkesztő és Cziráky Lujza grófnő, gróf Cziráky Jánosné, Návay Kálmánné, özv. Heinrich Ferencné, Fellmayer Vilma, Fehérváry Coelestin, Ghyczy Ida választmányi hölgyek. A választmány sietett örömmel üdvözölni az igazgatót, kit kiállott betegsége után most látott először körében. Az igazgató, kin alig látszik betegségének a nyoma, kifejezi sajnálatát a fölött, hogy az elnök-asszony, őrgróf Pallavicini Edéné meg nem jelenhetett. Ezután még lelkes szavakban emlékezett meg a nyár legnagyobb eseményéről, a bécsi euch. kongresszusról. A kongresszus mindenkit meggyőzhetett arról, hogy az oltáregyesületi tevékenység mennyire középpontja hitéleti tevékenységünknek, mert hiszen az Eucharisztia körül dolgozik egyesületünk, már pedig az Eucharisztia központja a kath. lelki életnek. Másképen meg sem érthetnők azon nagy tömegek összejövetelét Bécsben az Eucharisztia ünneplésére. Erős vigasz ez nekünk a mai hitetlen világban.

De legyen egyúttal lelkesítő számunkra. Haladjunk előre az Eucharisztia szeretetében és hozza létre lelkünkben a bécsi euch. kongresszus páratlanul fényes lefolyása azon szilárd elhatározást, hogy életünket az Eucharisztiának és az oltáregyesületi tevékenységnek szenteljük.

Meleg szavakban emlékszik meg az igazgató Szelmayer Károlyné választmányi tagról, aki küzdelmének szinhelyéről jobb hazába költözött. Róla lapunk más helyén külön is megemlékezünk.

Ezután jelenti az igazgató, hogy okt. 19-én tíz órakor őrgróf Pallavicini Edéné őexcellenciájától alapított ünnepi nagy mise lesz az Örökimádás-templomban szent Erzsébet tiszteletére, 20-án reggel 8 órakor az oltáregyesület elhunyt tagjaiért lesz énekes mise, 27-én pedig elhunyt Selmayer Károlyné választmányi tagért csendes mise. Tudtára adja a válaszmánynak, hogy az amerikai zászlóra 256 korona gyült össze. A gyüjtés tovább folyik. Szeretettel hívja meg a válaszmányt a regiszi szt. Ferenc egyesület gyülésére. Ezen egyesület még elég ismeretlen, pedig a társadalom fölötte sulyos baján igyekszik segíteni, t. i. vadházasságokat rendezni és a sok szegény törvénytelen gyermeket törvényesíteni.

Végül gratulál az egész választmány nevében dr. Tiefenthaler Józsefnek, kit az egyházmegyei hatóság az ujonnan szervezett örökimádás lelkészi állásra kinevezett.

Kérvények felszerelése! December és január havában jó az oltáregyesületi kérvényeket egyháziszerek és ruhák elnyerése céljából a központba fölküldeni. És pedig az *iroda címére* (Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77.) A kérvények felszerelésére méltóztassanak az oltáregyesületi igazgató urak nagy gondot fordítani. A kérvényt belülről Elnökasszony őexcellenciája megszólítással kell megírni. *Külön lapra* irandók a kérvényezett dolgok s azt is tessék feltüntetni, hogy mi szükséges okvetlenül. Sohase hiányozzék az esperestől láttamozott *leltár*. Ez mindig is az illető kérvényezők haszna. Mert lehet, hogy kapnak olyant is, amit nem is kérnek. Mert ha valamiből sok van a központnak, s a leltár tanusága szerint az illető templom nélkülözi azt, akkor természetesen adományoz egyet, ha a kérvény nem is említi. Világos áttekintés céljából leghelyesebb leltári schema a következő: Első rovat: A tárgy neve; második rovat: hány van belőle *általában*; harmadik rovat: hány jó; negyedik rovat: hány közepes; utolsó rovat: hány rossz.

KIMUTATÁS.

A budapesti közp. Oltáregyesület tagjaitól 1912. június hóban befolyt adományok:

Hubay Irén 2 k., Spaudring Anna 24 f., Fekete Lucia 40 f., Szijjártó Erzsébet 40 f., Höger Lajosné 2 k., özv. Medveczky Mihályné Mármarossziget 10 k., Manczér Karolin 2 k., Palocsay Klára 2 k., Magvassy Matild 4 k., Kiss Teréz 24 f., Kiss Emilné 2 k., Politzer Ignác 1 k., Horváth Mária 2 k., Vass Sándorné 2 k., Holzwarth Irén 2 k., Barna Jánosné 7 k., Fuchs Luiza 2 k., Török Árpádné 4 k., Edvi Illés Gyuláné 2 k., Metykó Jánosné 4 k., Benedek Luiza 1 k., Ács Erzsi 1 k., Krammer Sándorné 2 k., Zsenka Ferencné 1 k., Schober Irma 8 k., Schober Paula 8 k., özv. Szaklaida Józsefné 25 f., Brauch János 10 k., Szalay Józsefné 1 k., Óhegyi Jánosné és Kerékgyártó Irma 2—2 k., Hatos Luiza 30 f., Aigner Antónia, Aigner György 50—50 fillér. Posztoczkyné 2 k.

Július hóban befolyt adományok:

Balló Ferencné Sárköz 24 f., Neszveda Rozália, Tóth Mariska, Tóth Magdolna, Mihalka Margit, Vámos Imréné 1 k., Várady Elekné 2 k., Csomós Sándorné, özv. Nagy Istvánné, özv. Blaha Gyuláné 40 f., Provaszek Mária, Provaszek Eleonóra 30 f., S. Antónia 8 korona.

A nagyszombati Orsolya-szüzek vezetése alatt álló M. Kongregáció ajándéka:

1 fehér ünnepi casula, 1 violaszinű stóla, 2 oltár elé való hímzés (antipendium), 1 vörös ministerruha, 1 alba, 1 karing, 1 ministering, 4 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 15 lavabo, 16 stólavédő. *II.* A boszniai templomoknak: 1 fehér és 1 viola ünnepi casula, 1 velum, 2 antipendium, 1 cibóriumköpeny, 1 viola különstóla, 3 stólavédő, 16 lavabo, 5 vállkendő, 6 purificatorium, 2 corporale.

Esztergom főegyházmegyéből 357·09 K, tarnamérai tagoktól 16·19 K, kaposkereszturi tagoktól 12 K, Inkey Kálmánné 12 K.

A tagok adományai július—augusztus hóban: Barsi Lajosné 3 K, Kovács Jánosné, Simoncsik Mária, Riegel Vincéné, Lipinszky Károly, Lengyel Teréz, Gassmayer Sarolta, Lazarics Jánosné, Tolt Angela, Tolt Ignác, Szabó Mária, özv. Barczi Istvánné, Riebl Róza, Fedák Róza, Marinovits Szilárdné, Pribel Kati, Hralavansky Kati, Hnaupek Paula, Kátay József, Tóth Szidi, Kripelz Pálné, özv. Karl Jánosné, Kutzvéger Ferencné, Verner Jánosné, özv. Richter Jánosné, Német Józsefné, Fehérváry Istvánné, Lévay Gyula, Metz Mária, Sturm Irén, Radnai Jánosné, Radnai Gizella, Radnai Erzsi, Takács Róza, Pusztai Lipót, Pusztai Lipótné 2 K; özv. Mészáros Tiborné, Jelinek Erzsébet, Damjanovits Ödönné, Bolzer Teréz, Szalay Józsefné, Postpischl Eugénie, özv. Foost Jánosné, Galba József, Dancinger Franciska 4 K; Dominek Sándor, Slanics Mihályné, Gázder Józsefné, Tóth Karolina, Vörös Gabriella, Schwarc Mária, Benyovszky Gizella, Farkas Jánosné, Farkas Ilona, özv. Várkonyi Józsefné, Zoltán Evelin, Tolt József, Tolt Jánosné, Selényi Gábor, Tóth Mária, özv. Brumer Józsefné, Kondi Istvánné, Tulner Katalin, Bielesch Emma, Klemp Hermina, Radnai Mariska, Radnai Magda 1 K; gróf Wenckheim Gézáné, özv. Lakatos Gyuláné 10 K; Mandl Paulin 1·50 K; Kepész Ignácné, Kekécs Rezső Gyöngyös, Kaup Teréz, Zsefcsik Mária, Ohr Klára, Lukács Zsuzsanna, N. N. 40 f.; Faragó Julia, Faragó János, Keresztesy Margit, Surányi Erzsébet, Micskó József, Mukrén János, Mukrén Zsuzsanna, Lipovics Erzsi, Bokor Emil 24 f; Csepész Lajos 20 f.; Takács András, Takács Zsuzsanna 25 f.; Micskó Józsefné 48 f.; Kasza Teréz Tarnaméra 50 f.; Oláh Rozália 28 f.; özv. Marksz Janka 48 f.

Szeptember hóban begyült adományok: A rohonci tagoktól 50 K, szarvasendik tagoktól 11.40 K, szombathelyi tagoktól 8.72 K, Eperjes gk. egyházmegyéből 34.98 K, dr. Kovács Gyuláné 10 K, Welker József, Tiszaroff 7 K, Blaskovich Ida 6 K, Kutscheray Richardné 6 K, Hugai Mária 4 K, Tóth Pálné 5 K, Kokovay Ilona, Blaskovich Mária, Schwab Ida, Kovács Anna, Stefaits Irén, Tinschmidt Gyuláné, Emmer Mária, Borsodi Ilona, Moldova Béláné, Traxler Kornélia, Makkos Róza, Pincze Lőrincné, Császár Zsófia, Takács Zsigmondné, Németh Gézáné, Lasky Gézáné, Gács Jánosné, Gács Emilia, Szinek Tamásné, Fuchs Irénke, Csorba Ferencné, Huszka Béláné, Krajcs-Mayera Mária, Bethlenfalva, Irányi Éva, Tánczos Istvánné 2 K, Kezács Anna 1.68 K, Ducho Julia, Huszárik Anna 1.66 K. (Folytatjuk.)

Szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.